

Giới thiệu Siêu Cấp Hệ Thống

Bạn đang đọc truyện Siêu Cấp Hệ Thống của tác giả Phong Điền Cuồng Tiếu Cường trên trang đọc truyện online. Siêu Cấp Hacker Nhạc Phong trong khi chấp hành nhiệm vụ thì trọng sanh, nhưng lại phát hiện chính mình trở thành người thực vật. Bất quá, hắn tìm được một loại phương pháp không chế thân thể mới. Tại trong não của mình chế tạo một cái siêu cấp hệ thống!!! Muốn có ký ức không? -- Xếp đặt một cái văn kiện hệ thống, sau đó cách thức hóa Đại não muốn không chế hai tay? -- biên một trình khu động không chế tay Thân thể là ổ cứng, thần kinh xung mạch là số liệu, trí nhớ là trạng thái của số liệu.... Mời các bạn đón đọc Siêu Cấp Hệ Thống!!!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Siêu Cấp Hệ Thống.

Trong một đêm mưa to...

Một trận phi cơ trực thăng quân dụng rớt xuống tại căn cứ bí mật của Trung Quốc.

Không đợi cánh quạt hoàn toàn đình chỉ, chỉ thấy một gã quân nhân trực tiếp từ trên phi cơ trực thăng nhảy xuống, hắn danh hiệu "Số Hai", vừa mới chấp hành hết nhiệm vụ về nước.

Sau khi Số Hai xuống phi cơ, nhìn thấy thủ trưởng dĩ nhiên đứng tại trong mưa to chờ chính mình, vội vàng mạo hiểm trời mưa to chạy đi vào, làm một cái tiêu chuẩn quân lễ, lớn tiếng nói:

"Báo cáo thủ trưởng, nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành!"

Thủ trưởng một thân quân phục vui mừng mà gật đầu, đáp lễ nói: "Vất vả rồi, Số Hai!"

Tiếp nhận cái hộp màu đen trong tay Số Hai, thủ trưởng giương mắt hướng chiếc phi cơ trực thăng bên kia nhìn lại, nhưng lại chậm chạp không có gặp người nào đi ra, trong lòng không khỏi trầm xuống, ngưng tiếng hỏi: "Như thế nào lại không thấy Số Một?"

Nhị Hào thân thể cúi xuống, hồi đáp: "Báo cáo thủ trưởng, Số Một hắn... đã hi sinh."

"Đương!"

Chiếc hộp màu đen trong tay thủ trưởng nhất thời rơi trên mặt đất, bắn tung tóe một bãi bọt nước.

"Người nói cái gì?!"

Thủ trưởng không dám tin trên mặt đất bước tới hai bước, đi ra khỏi phạm vi chống giữ dù của sở cảnh vệ, hoàn toàn không để ý mưa to đổ xuống tại trên người hắn: "Ta không phải luôn mãi nhắc nhở qua, hết thầy lấy an toàn làm trọng, nếu có nguy hiểm đến tánh mạng thì phải hủy bỏ hành động ư!"

Số Hai không có đáp lời.

Trên thực tế, hắn cũng không hiểu thủ trưởng vì sao lại kích động như thế, mặc dù hắn cũng vì Số Hai hy sinh mà cảm thấy tự trách, cảm thấy thương tâm, nhưng hắn cũng biết, chấp hành nhiệm vụ tự nhiên có nguy hiểm, quân nhân há có thể đối mặt với nguy hiểm lại lùi bước?

Thủ trưởng tại trong cơn mưa trầm mặc một hồi lâu, một lúc lâu mới nói: "Đây là do ta thất trách, ta không nên đồng ý để cho hắn đi chấp hành nhiệm vụ này!"

Thở dài thật sâu, thủ trưởng mới vừa rồi thân hình thẳng tắp tựa hồ đột nhiên cúi xuống.

Hắn không nghĩ tới, lần này nhiệm vụ nhìn như an toàn thuận lợi hoàn thành, dĩ nhiên lại khiến Nhị Hào hy sinh vì đại giới!

Mười tám năm sau, trên mạng lưới inte, một diễn đàn quân sự Trung Quốc đột nhiên xuất hiện một bài post mang cái tên: siêu cấp hacker Nhạc Phong.

Nội dung bài post này vạch trần một phần tài liệu tuyệt mật lưu trữ vài chục năm trước của cục an toàn quốc gia Trung Quốc.

Bài post cho biết, việc xây dựng thông tin quân sự hiện đại Trung Quốc tiến triển nhanh chóng như thế, cùng một vị tên là Nhạc Phong chính là nhân vật

bí mật không thể tách rời. Đằng sau đông đảo các công trình xây dựng thông tin quân sự Trung Quốc, đều có thân ảnh của Nhạc Phong, có thể nói tồn tại của Nhạc Phong, đem thông tin quân sự Trung Quốc tiến trình thay đổi kiến thiết đã sớm ít nhất mười năm thời gian.

Nhạc Phong rốt cuộc là người ra sao? Thật sự giống như là NgưuB

Kể tiếp, bài post ghi lại sự kiện hacker quan trọng trong lịch sử hacker -- máy tính trung tâm FBI Mỹ bị xâm nhập.....

Đó là chuyện đã xảy ra hơn bốn mươi năm trước, cục điều tra liên bang FBI Mỹ bị hacker xâm lấn, rất nhiều tư liệu cơ mật bị lật xem, đông đảo mật mã tư nhân của quan viên bị phá giải, nhưng là chính phủ Mỹ đành phải thúc thủ vô sách.

Sau này, chính phủ Mỹ trải qua tỉ mỉ bóc lột, hao phí tâm tư rốt cục tìm được địa chỉ thật của một cái tên chính xác là "Ghost (u linh)".

Vì thuận lợi bắt được u linh, Mỹ vội vàng triệu tập hai trăm tính nhuệ trong quân đội -- chiến đội Mỹ lục đi vào bao vây tiêu diệt, cuối cùng bọn họ tại một căn phòng thuê cũ nát bên trong Los Angeles tìm được Ghost. Khiến mọi người cảm thấy hết sức kinh hãi khi đề cập đến việc này chính là, Ghost đình đình đại danh, dĩ nhiên lại là một nam hài chỉ có tám tuổi người Trung Quốc!

Bài post ghi lại, Nhạc Phong chính là "Ghost" năm đó tại Mỹ, sau khi bị Mỹ bắt, hắn rất nhanh bị đưa về nước xét xử, sau lại được chính phủ Trung Quốc chiêu an, hơn nữa bắt đầu tiếp nhận hệ thống bồi huấn bí mật. Cho đến khi trở thành một siêu cấp hacker.

Giữa bài post thậm chí kể rõ chi tiết nêu ra từng cái sự kiện mà hắn từng tham gia gần mười mấy năm qua, mà sự kiện của hacker đó lại không có một hacker nào qua đời xứng đáng để lưu chép lại trên lịch sử hacker.

Nhạc Phong sau lại chủ yếu phụ trách thay đổi cùng kiến thiết tin tức quân đội, ngẫu nhiên chấp hành một ít kỹ thuật khó khăn nhưng độ an toàn tương đối cao.

Nhưng là vào một ngày mười tám năm trước, Nhạc Phong đột nhiên thần bí mất tích, tác giả biên soạn hoài nghi hắn trong một lần làm nhiệm vụ hi sinh ngoài ý muốn.

Sau khi bài post này phát biểu tại diễn đàn quân sự, rất nhanh bị delete, ngay sau đó, diễn đàn khác chuyển tải lại bài post này cũng bị delete, cùng lúc đó quốc gia công cáo hệ thống giám sát inte (GFW) đem chữ mấu chốt "Nhạc Phong" che giấu lại, tất cả các công cụ tìm kiếm cũng đều không thể tiến hành tra tìm được.

Nhưng là, lại có rất nhiều người đem tin tức truyền bá này đi ra ngoài, nước ngoài rất nhiều trang web cũng đã xuất hiện bài post chuyển tải, "Nhạc Phong" cái tên này trong giới hacker nước ngoài cũng rất nhanh trở nên phổ biến.

Thậm chí, thân phận chân thật của Nhạc Phong, lại còn khiến chính phủ ngoại quốc cùng tổ chức hacker chú ý tới.

Sau một năm, hệ thống GFW Trung Quốc đem tin tức tư liệu có liên quan đến Nhạc Phong giải cấm, không hề đặt ra bất cứ hạn chế gì nữa. Vì vậy, Nhạc Phong cái tên này lại một lần nữa thường xuyên đi vào tầm mắt mọi người, quốc nội truyền thông vì hấp thụ ánh mắt mọi người bắt đầu bóc lột hết sức đào móc tất cả tin tức có liên quan đến hắn, nhưng là làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, trừ nội dung bài post nhắc tới một năm trước ra, bọn họ đã không tìm được mọi tin tức khác.

Mọi người đối với chuyện tình càng thần bí lại càng cảm thấy hứng thú.

Cho nên, trong lúc nhất thời trên inte, trong TV, cũng xuất hiện loại các dạng bản tin cũ có liên quan đến Nhạc Phong. Nghe nói còn có người muốn chụp lấy hình mẫu Nhạc phong làm đề tài hacker trên truyền hình.

Trên tạp chí tập san, thường xuyên có thể thấy được --

"Khiến chính phủ Mỹ sứt đầu mẻ trán "Ghost"

"Siêu cấp hacker nhạc phong "

"Thiên tài thiếu niên nhạc phong "

"Ảnh hưởng của Nhạc Phong đối với việc xây dựng bảo mật quân sự inte Trung Quốc."

Tháng chín là mùa thu hoạch, cũng là một năm học mới, là lúc đông đảo các học sinh một lần nữa trở về trường.

Vào lúc này, trong các toa xe lửa liên tiếp, hầu hết đều bị sinh viên chiếm cứ, bởi vì tất cả mọi người đều là bạn cùng lứa tuổi, do đó đề tài chung dường như cũng khá nhiều. Đoạn đường đã đi qua, rất nhiều người cơ bản đã quen biết lẫn nhau trước đó nên rất nhanh rộn ràng hẳn lên. Thậm chí có vài nam nữ đồng học bởi một cuộc "trò chuyện" thân thiết, từ đó về sau trở thành người yêu.

Một nhóm từ Gia Nam lên xe lửa theo hướng thủ đô đi, trên giường ở khoang số chín, ba nam một nữ đã bàn luận đến nửa đêm rồi mà vẫn không dứt, hứng trí bừng bừng tranh luận một cái đề tài.

"Bạn vậy mà chưa hề nghe nói qua Nhạc Phong?!" Anh chàng bốn mắt ở cái giường chính giữa về mặt kinh ngạc mà nhìn bé Mi Mi tóc dài ở giường chính giữa bên kia.

Bé MiMi tóc dài xấu hổ cười cười nói: "Minh thật sự không biết đấy, chưa từng nghe qua, bộ hấn rất kỳ quái sao?" Nàng vron đầu ra, nhìn một chút hai người nam sinh ở giường dưới, phát hiện sắc mặt cùng hai tròng mắt bọn họ giống hệt nhau, "Như thế nào? Bộ Nhạc Phong rất nổi danh hả?"

Một nam sinh dưới giường nói: "Xem ra bạn khẳng định là cái loại nữ quái quái chỉ biết toàn tâm toàn ý đọc sách thánh nhân rồi, mình đoán nha, bạn khẳng định là ngay cả TV cũng không hề xem đúng không?"

"Đúng thế." Một nam sinh dưới giường khác tiếp lời nói, "Bây giờ vô luận là trên inte, hay là TV báo chí, tất cả truyền thông đều nói Nhạc Phong rất ngu nhân (ám chỉ kinh người, trâu bò ấy mà). Đây này, mình đây còn có cả một quyển tiểu sử viết về hấn đó." Vừa nói, hấn vừa từ trong túi xuất ra một quyển tạp chí hơi mỏng đưa cho bé MiMi tóc dài.

MiMi tóc dài tiếp nhận nhìn xem, thì thầm bảo: "Siêu cấp hacker Nhạc Phong..... Thiên tài thiếu niên hacker khiến cho chính phủ Mỹ xuất động bộ đội đặc chủng. Nhân vật truyền kỳ thần bí có cống hiến trọng đại cho sự nghiệp bảo mật thông tin quân sự Trung Quốc....." Nàng vừa xem, đã bị hai cái tiêu đề phụ khá nổi bật trên trang bìa hấp dẫn, không nhìn được mở trang sách ra, cẩn thận đọc từ trên xuống.

Không thèm quan MiMi "tóc dài, kiến thức ngắn", ba nam sinh khác tiếp tục hăng hái bùng bùng đàm luận thần tượng trong lòng bọn họ --

Anh chàng bốn mắt đầy đầy mắt kính lên hỏi: "Tụi bây biết tại sao tao ghi danh lập trình viên chuyên nghiệp không?"

"Nhảm ~ cái này còn cần phải nói nữa sao? Khẳng định là vì Nhạc Phong mới ghi danh, tao nói cho mày biết, tao cũng thế. Lập trình viên chuyên nghiệp."

"Nguyên lai hai đứa bọn bây đều là học vi tính, vãi, vốn tao cũng muốn ghi danh lập trình viên, nhưng ông bà già chết sống cũng không đồng ý."

Ngay lúc đó Hàn Phong ở cách vách bị mấy người bọn họ nói chuyện âm ỉ tỉnh dậy, vốn định nhắc nhở bọn họ vài câu, đừng quấy rối giấc mộng của người khác. Bất quá sau khi nghe nội dung câu chuyện bọn họ nói, cái miệng của hấn bất giác không khỏi toát ra một tia cười khò, tự giễu: "Haha, Nhạc Phong! Thiếu niên thiên tài, siêu cấp hacker?"

Hấn vron tay phải lên, khó khăn chậm chậm nắm thành nắm tay, sau đó lại chậm rãi triển khai.

"Ai có thể nghĩ đến, thiên tài thiếu niên đã làm phế nhân hơn hai mươi năm. Ngay cả nắm một nắm tay cũng khó khăn như vậy? Nếu như các người biết thần tượng của mình bây giờ là cái dạng này, khẳng định sẽ rất thất vọng đấy, ha ha!"

Đề tài của mấy học sinh cách vách nọ, làm cho Hàn Phong nhớ lại hồi ức thật sâu - -

Nhạc Phong, đây là tên trước kia của Hàn Phong, trong lần chấp hành nhiệm vụ cuối cùng, danh hiệu của hấn là "Số Một"

Năm đó, lúc hấn chấp hành nhiệm vụ, hy sinh ngoài ý muốn. Sau đó vô tình sống lại trên người Hàn Phong. Nguyên bản tưởng là chuyện trên trời mới có, cuối cùng lại chân thật mà xảy ra, hấn đích xác mang theo trí nhớ sống lại rồi.

Không biết vì nguyên nhân gì, từ lúc bắt đầu sinh ra, Hàn Phong vô tình phát hiện chính mình căn bản là không thể khống chế thân thể, vẫn trạng thái toàn thân tê liệt, ngay cả một đầu ngón tay cũng không động được. Trừ ý thức thanh tỉnh ra, cùng người thực vật hoàn toàn không có khác nhau cả.

Loại tình huống này, thật giống như là ý thức của hấn cùng thân thể không thể đồng bộ, giống như hai cá thể độc lập vậy.

Nếu đã là cái dạng này, vậy tại sao còn muốn cho hấn sống lại? Cái này không phải ông trời đang cố ý hành hạ hấn hay sao?

Cho nên, Hàn Phong đối với chuyện này rất buồn bực.

May mắn chính là, hấn cả đời này có cha mẹ hết sức thương yêu. Đối với tình huống của hấn, vẫn không bỏ không rời, dùng toàn bộ tâm tư chiếu cố tới hấn. Bởi vì không có khả năng cử động, cho nên mỗi lần đều là cha mẹ hấn thay phiên nhau giúp đỡ tiến hành xoa bóp cùng hoạt động toàn bộ phương vị thân thể của hấn theo giờ. Nhờ đó mới có thể phát dục bình thường mà không có suy thoái.

Cảm nhận tình thương yêu sâu sắc của cha mẹ, Hàn Phong cảm giác được đó là hạnh phúc lớn nhất của kiếp này!

Có được ý chí cương thiết của một quân nhân Hàn Phong cũng không buông tha cho chính mình. Những năm gần đây, hấn vẫn luôn luôn cố gắng. Hấn tin tưởng, một ngày nào đó mình sẽ có thể đứng lên!

Mang trạng thái của một kẻ vô dụng, đến năm Hàn Phong mười lăm tuổi, rốt cục đã có thể thay đổi. Đó là kết quả của Hàn Phong mười lăm năm khinh thường tất cả mà cố gắng, cũng may mắn có kinh nghiệm quân nhân kiếp trước khiến cho hấn có tính cách kiên nghị, chưa từng buông tha, nếu đổi lại là người khác, khẳng định đã sớm sa ngã bỏ luôn rồi.

Sau khi hấn sống lại bên trong thân thể này, mặc dù phát hiện mình hoàn toàn không cách nào khống chế thân thể, nhưng mười lăm năm qua, hấn vẫn thử nghiệm, thử nghiệm mọi biện pháp có thể, hy vọng làm bản thân khôi phục bình thường. May là, mặc dù ông trời khiến cho hấn trời sinh tê liệt, nhưng cũng cho hấn một loại năng lực đặc thù, để cho hấn có thể tùy thời "nhìn vào" bên trong thân thể mình xem phát sinh chuyện gì. Hơn nữa còn có thể chủ động gây ảnh hưởng đến nó.

Loại năng lực đặc biệt này khiến Hàn Phong trở nên có khả năng khống chế thân thể mình, tỷ như hấn có thể tự chủ mà đi kích thích mỗi dây thần kinh

trong cơ thể, vì thế sinh ra xung động thần kinh, làm cho thân thể của mình phát sinh phản ứng. Khi Hàn Phong phát hiện ra chuyện này, có thể nghĩ tâm tình hẳn lúc đó kích động đến cỡ nào!

Điều kiện phản xạ đơn giản rất dễ dàng kích thích thành công, nhưng nếu như muốn tiến hành một ít khổng chế phức tạp, thì không đơn giản như vậy. Tỷ như là khổng chế riêng năm ngón tay mình, trong đó vô tình dính dáng đến cả trăm tín hiệu thần kinh, Hàn Phong nếu muốn trực tiếp khổng chế như vậy, hoàn toàn không có khả năng đạt được.

Bất quá, cuối cùng Hàn Phong nghĩ được một biện pháp giải quyết, đầu tiên hẳn rõ ràng rằng mình sắp sửa khổng chế tín hiệu thần kinh của cơ thể này, sau đó "giả lập" tư tưởng dựa theo tư tưởng lập trình máy vi tính, đem những khổng chế nhỏ nhặt hoàn toàn cải biến hết, để cho nó trở thành một cái hộp đen. Lúc khổng chế, không cần phải cân nhắc khi khổng chế bên trong thì cái hộp đen này rốt cuộc tiến hành biến hóa ra sao, mà chỉ cần cấp cho cái hộp đen đó một mệnh lệnh đơn giản là được.

Lợi dụng nguyên lý "giả lập", hẳn thành công đem tín hiệu uốn lượn lên ngón tay, giả lập làm một cái mệnh lệnh rất đơn giản, chỉ cần hẳn ở trong não mình hạ cái mệnh lệnh này, sẽ có thể làm cho năm ngón tay phải nắm thành quyền. Bất quá bởi vì đồng thời khổng chế năm ngón tay nên hơi phức tạp, quá trình nắm quyền còn có chút chậm chạp, nhưng nếu như chỉ khổng chế ngón cái cùng ngón trỏ, thì hoàn toàn không có vấn đề, phi thường linh hoạt.

Hắn có thể làm giống như ổ cứng máy tính vậy, đi khổng chế thân thể của mình!

Phát hiện này khiến cho Hàn Phong lại càng mừng rỡ như điên. Hơn nữa, hẳn bởi thế mà sinh ra một ý nghĩ cực đoan như truyện nghìn lẻ một đêm - - Tại trong não của mình biên soạn một hệ thống thao tác! Sử dụng hệ thống thao tác đó phụ trách chi tiết thân thể mình, chính mình chỉ cần đơn giản cấp cho hệ thống thao tác này gởi đi mệnh lệnh, nhờ đó mà hoàn thành các thao tác phức tạp của thân thể!

Điều này thật sự có được không?

Sự thật đã chứng minh, cũng không phải là hẳn vọng tưởng, năm ấy mười sáu tuổi, Hàn Phong miệng vẫn không thể nói được đột nhiên mở miệng kêu một tiếng "mẹ", Dương Tri Thu lúc đó đang ôm hẳn xoa bóp toàn thân xao động đến nỗi phải rơi lệ.

Từ đó về sau, các bộ vị trên thân thể Hàn Phong bắt đầu có phản ứng rõ rệt, trong ngày sinh nhật mười bảy tuổi, hẳn đã có thể tự mình ngồi xuống.

Biến hóa kinh người này của Hàn Phong khiến cho các bác sĩ thầy thuốc trung tây chẩn đoán qua đều phải trợn mắt há hốc mồm, nhất trí kinh hô "kỳ tích".

Lúc này, Hàn Phong bắt đầu dưới ánh mắt của cha mẹ "tự học" toàn bộ chương trình học từ tiểu học cho đến trung học, sau khi trải qua kỳ thi đơn giản, Hàn Phong hoàn toàn cảm phục hiệu trưởng trường Đệ Nhất Trung Học, vì thế trở thành một gã học sinh năm hai của trường Gia Nam Đệ Nhất Trung Học, bởi vì hẳn tình huống đặc thù, bình thường chỉ cần tới kỳ thi đến trường học tiến hành thi cử là được.

Trong tiếng than kinh hãi của mọi người, Hàn Phong trở thành học sinh tệ liệt mười bảy năm duy nhất của Gia Nam thi vào đại học Thủy Mộc, thậm chí còn kéo theo chú ý cao độ của cả đài truyền hình, báo chí truyền thông tỉnh, đều nhân tiện việc này để viết bài báo nói.

Mà hết thảy mọi chuyện phát sinh, nguyên nhân là do, Hàn Phong tại trong đại não của mình, biên soạn thành công một cái hệ thống thao tác đơn giản - - "Siêu Cấp Hệ Thống Version 1.0"

Đây là phiên bản đầu tiên của "Siêu cấp hệ thống", công năng lại hết sức đơn giản, chỉ đơn thuần là giả lập thao tác của một ít động tác cơ bản, tỷ như khổng chế đầu lưỡi, khổng chế thăng bằng thân thể, khổng chế chủ yếu các ngón vận động của tay và chân.

Cũng đúng là bởi vì "Siêu cấp hệ thống" sinh ra, mới khiến cho Hàn Phong có thể nói chuyện, có thể đứng lên đi lại, có thể giúp cho hẳn thuyết phục cha mẹ yên tâm để hẳn một mình đi miền Bắc học tập.

Hàn Phong mang theo siêu cấp hệ thống của hẳn đến ~~ Hy vọng mọi người sẽ thích và ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vũ Điện Cương Thi.

Theo tiếng truyền thanh vang lên, trạm xe lửa thủ đô giờ phút này đang nghênh đón rất nhiều đoàn thể học sinh đến từ cả nước. Dòng người mảnh liệt chật trời từ trong cửa trạm tuôn ra, giương mắt nhìn lên, là thấy một mảnh dày đặc.

Hàn Phong tứ chi cứng ngắc kéo hành lý, thân thể không tự chủ được mà theo xu hướng người đi tiến lên phía trước. Có vài lần thiếu chút nữa ngã sắp

xuống, nếu hần không kiệt lực không chế thắng bằng thân thể, nói không chừng sớm đã bị đại quân học sinh kinh khủng này giẫm thành thịt nát.

Qua khỏi cửa soát vé, Hàn Phong nhanh chóng đi tới vài bước. Sau đó dừng lại ở ngay góc, tránh ra phía sau đám người đang dừng mảnh vọt tới.

"Phù --" Hàn Phong xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, thở phào nhẹ nhõm, "Cuối cùng cũng còn sống để ra khỏi trạm xe lửa!" Tình hình mới vừa rồi đến bây giờ hần trong lòng vẫn còn sợ hãi, quả nhiên là quá nguy hiểm, nhất là hần bây giờ tương đương với người nửa tàn tật, không nghĩ đến là, cái mạng quèn thật sự không phải giao lại ở chỗ này.

Hàn Phong quyết định trước tiên nghỉ ngơi ở bên đây một chút. Chờ mọi người đi ra không còn nhiều, hần sẽ đi ra ngoài. Dù sao hần cũng không cấp bách, trước khi xuống xe, hần đã gọi điện thoại cho cậu út, bởi vì kẹt xe, nên cậu út cũng phải đợi một hồi mới đến.

"Người Trung Quốc thật sự quá nhiều!" Hàn Phong lúc ở nhà còn không có loại cảm giác này, tới bây giờ, lúc này mới nhận thức được rõ ràng.

“Ồ?”

Đang cảm thán, Hàn Phong đột nhiên phát hiện được chuyện thú vị. Trong đám người đông nghịt, hần chứng kiến một tên học sinh tóc dài chưa đến hai mươi tuổi gắt gao đi theo phía sau một thiếu phụ tầm ba mươi. Mà trong ngón tay phải của tên nọ, là đang cầm theo một con dao nhỏ màu đen. Sau vài phát, liền đem túi của nàng mở ra, sau đó cố gắng duỗi tay vào trong túi của nàng. Bất quá bởi vì nhiều người chật chội, nên tiểu tử tóc dài nọ làm thử vài lần, vẫn chưa thành công.

Quần hay không quần?

Hàn Phong hơi do dự chút, liền kéo hành lý đi tới, trước kia hần dù sao cũng là một quân nhân.

Nhanh bước vài bước, Hàn Phong từ mặt bên vượt qua, đúng lúc nhìn cô gái nọ hô lên: "Dì út, nguyên lai đi ở chỗ này, ta gọi điện thoại đi động cho đi mấy lần mà cũng không được!"

Thiếu phụ nọ bất ngờ sửng sốt, nhất thời dừng lại, về mặt nghi hoặc mà nhìn Hàn Phong: "Người." Bất quá nàng rất nhanh thấy ánh mắt Hàn Phong chăm chú nhìn vào cái túi trên bà vai nàng, theo tiềm thức mà cúi đầu nhìn, nhưng lại thấy một cánh tay, nàng hoảng sợ la lên một tiếng, "Á --"

Bất quá, cánh tay kia không đợi nàng phản ứng lại, liền vụt một cái lui trở về. Sau đó người nọ xoay người, trong nháy mắt thì biến mất giữa đám đông. Trước lúc đi, hần dùng ánh mắt ác độc nhìn thoáng qua Hàn Phong.

Vội vàng kiểm tra một chút cái túi bị mở, thiếu phụ phát hiện cũng không có mất bất cứ thứ gì, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó hướng Hàn Phong nói: "Anh bạn trẻ, hôm nay thật sự là cảm ơn cậu rồi!" Nói xong, thần sắc nàng có chút bối rối vội vã tránh ra, xem ra gặp phải chuyện móc túi này, khiến nàng hoảng sợ cũng không ít.

Phản ứng của nàng, Hàn Phong có thể lý giải, nhưng hần trong lòng lại khó tránh khỏi có chút không thoải mái, dù sao mình vừa rồi mới làm trò trước mặt tên móc túi, kêu nàng một tiếng "dì út", mà nàng vừa rồi lại vội vã rồi đi như vậy, rõ ràng không phải nói cho những tên đó, nàng cùng mình không có một điểm quan hệ ư?

Hàn Phong có thể tưởng tượng nổi, tên vừa rồi khẳng định có đồng bọn, hơn nữa không chừng còn đang ở một chỗ nào đó quan sát mình, suy nghĩ tìm cách gây phiền toái.

Nếu là trước kia, Hàn Phong cũng không lo lắng, nhưng là bây giờ tay chân hần cũng không thể nào linh hoạt, hoặc cẩn thận hành động được.

Biến người trong trạm xe lửa tiến đến, rồi lui cũng nhanh, nhân tiện vừa rồi chỉ trong chốc lát như thế, biến người mãnh liệt ban đầu đã qua được cũng không sai biệt lắm. Không ổn nhất chính là, Hàn Phong bây giờ lại đang ở góc chết của trạm.

Cho nên, Hàn Phong cũng không dừng lại, kéo hành lý, vội vàng hướng đến chỗ tuần cảnh mà đi.

Mới vừa đi hai bước, Hàn Phong vô tình phát hiện phía trước có hai người sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm vào mình, thẳng đến bên này mà đi. Nhìn lại, phía sau cũng có hai người, trong đó một người chính là tên móc túi tóc dài kia.

Hàn Phong trong lòng bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng rất nhanh đấy."

Chuyện gì tới, thì nó sẽ tới, có trốn tránh cũng vô ích, vì vậy Hàn Phong dứt khoát đứng lại bất động, tiện thể đứng như vậy, chờ bọn chúng đến.

"Ê, sao mà dám....."

Tên móc túi nọ vừa định nói vài câu tàn nhẫn, nhưng vừa mới nói vài chữ, đã thấy một cái hành lý màu đen hướng hần bay tới, hần muốn tránh, nhưng đã không còn kịp rồi.

"Phanh!"

Ngay giữa mục tiêu!

Tên móc túi tóc dài bị đập trúng máu mũi bay tứ tung, ngã ngửa ra đằng sau, sau đó ngay lập tức hôn mê bất tỉnh.

Hàn Phong sau khi vút hết hành lý, lập tức rất nhanh trở lại vài bước, sau đó hướng tên trước mặt đang có chút sững sờ xuất một cước đá tới, trực tiếp đem hắn bay đi, trực tiếp khiến hắn không động đậy được.

Mặt khác hai người còn lại nhất thời hai mắt tròn tròn, Hàn Phong hung hãn, thật sự ngoài dự liệu của bọn chúng rất nhiều."

"Ta xxx, bắt lấy hắn!"

Mặt khác hai người vừa thấy khó khăn, lập tức rút ra đồ chơi vốn chỉ là để dự bị ở sau lưng ra. Chẳng mập lùn cầm chính là một cây thiết côn sắc bén, mặt khác người còn lại cầm là một con dao bầu.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, bọn chúng vốn chỉ là định giáo huấn hắn cái tên tiểu quỷ thích xen vào việc của người khác này một chút, lại không nghĩ tới, vừa mới đối mặt một cái, đã có hai huynh đệ bị xử trên tay hắn. Động tác của tiểu tử này mặc dù nhìn qua có chút quái dị, nhưng sạch sẽ lưu loát, lòng dạ độc ác. Bọn chúng hai người giờ phút này đã lửa giận công tâm, âm thầm thề, nhất định phải đem tiểu tử này chặt xuống.

Vì vậy, một màn trình diễn đặc sắc tại hiện trường trạm xe lửa diễn ra, hấp dẫn không ít người xem.

Hai người cuộn cuộn cầm hung khí trong tay, cùng nhau công kích một sinh viên động tác cứng ngắc. Nhất thời làm cho người ta khó mà tin được. Mặc dù sinh viên kia nhìn qua tay chân có vẻ cứng ngắc không linh hoạt, nhưng mỗi lần đều đúng lúc mà tránh được công kích của đối phương, có đôi khi thậm chí còn có khả năng phản kích lại đối phương một chút.

Một con cương thi đang nhảy múa - - Tất cả mọi người đều có cảm giác quái dị như vậy.

Chung quanh có nhiều người đứng vây xem, nhưng lại không một ai động thân, ra tay trợ giúp Hàn Phong.

Tên mập mập nọ liên tiếp mấy lần bị đánh vài quyền, hắn hoàn toàn bị lửa giận thiêu đốt con mắt, vất vả lắm mới tìm được khoảng không do Hàn Phong sảy tay, nắm chặt thiết côn liền hướng ngực Hàn Phong đâm tới.

"Chết đi - - "

Trong đám người chung quanh phát ra một trận kêu sợ hãi, có chút nhát gan, thậm chí không đành lòng nhìn xem, nhắm lại hai mắt của mình.

Nhưng mà cảm giác tên mập đã đoán trước thiết côn đâm vào thân thể cũng không có xuất hiện. Hắn chỉ cảm thấy mình như đã đâm vào không khí. Mà ngay sau đó, hắn liền cảm giác được tay phải của mình cứng ngắc, cổ tay hình như giống như là bị sắt kẹp lấy. Đây xuống lần nữa, dưới chân đột nhiên trông rõ, thân thể của mình bỗng dưng bay lên.

"Bịch!" Tên mập nặng nề rơi xuống mặt đất.

Động tác ném tuyệt đẹp!

"Hay!" Quần chúng chung quanh bộc phát từng đợt tiếng kêu hay, có người nhin không được phải vỗ tay cả lên.

Đang lúc này, Hàn Phong đột nhiên nghe được bên tai truyền đến một trận phong thanh. Trong lòng thầm kêu không ổn, vội vàng nghĩ muốn nghiêng người từng bước né tránh. Nhưng mà động tác của hắn tại thời khắc mấu chốt, gặp lúc nhịp độ chậm lại, hắn đã không kịp tránh. Dưới tình thế cấp bách, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là lui lại tìm cách, thân thể hơi chút nghiêng qua một bước, né khỏi bộ vị yếu hại của mình, chuẩn bị trực tiếp đỡ một dao bên này.

"Đương - - "

Nguyên bốn con dao bầu chém xuống thì lại kè cả không thấy, mà bên tai lại truyền đến tiếng vang của dao rơi trên mặt đất.

Hàn Phong nghi hoặc mà nhìn lại, thì phát hiện ông cậu của mình Dương Thành đang giữ chặt cổ tay tiểu tử nọ, xiết mạnh khiến cho tiểu tử đó gào khóc liên hồi.

"Cậu út!" Hàn Phong vui mừng lẫn sợ hãi mà kêu lên. Cùng lúc đó, hắn thầm than vận khí mình thật sự không sai. Ông cậu dĩ nhiên kịp thời tới, nếu không hôm nay khẳng định phải treo tang trước cửa.

Dương Thành sắc mặt có chút phát xanh. Hừ lạnh một tiếng, trong tay dùng sức một phát, "Răng rắc", liền trực tiếp đem tay phải người kia xoay đứt. Tiểu tử nọ bị thảm kêu lên một tiếng, lập tức liền hôn mê bất tỉnh.

Trái lại Dương Thành, hình như chuyện tình này không hề quan trọng, trực tiếp một cước đem người nọ đá văng ra, hắn hỏi: "Tiểu Phong, người không sao chứ?"

Hàn Phong đối với thân thủ cùng phong cách làm việc của ông cậu cũng không quá kinh ngạc. Cậu út của hắn xuất thân là bộ đội đặc chủng, đối phó loại côn đồ này, căn bản là tiểu case (chuyện nhỏ). Mà loại bại hoại này tại quốc nội cũng chỉ làm hại thêm cho nhân dân. Chủ yếu là bọn hắn những quân nhân nhiệt huyết bỏ đầu mình ra vì quốc gia đương nhiên ghét nhất là loại này. Cho nên hắn một khi động tới sự tình như vậy, tuyệt không nương tay. Năm ngoái Dương Thành tới nhà Hàn Phong, trên đường gặp một lũ hỗn đản khi dễ một lão đầu, trực tiếp một quyền đem tên tiểu tử đó đánh gãy ba cái xương sườn. Càng huống chi là lúc này đây, bọn chúng lại còn đang hành hung đối tượng là Hàn Phong.

Hàn Phong mỉm cười nói: "Không có việc gì, không có việc gì, bất quá nếu cậu tối nay xuất hiện trễ chút, là cháu có chuyện xảy ra rồi."

"Tiểu tử nhà ngươi, khó trách bà chị ta vẫn cứ lo lắng cho ngươi, mới ra khỏi cửa đã gặp phải mấy tên này, lại còn động thủ. Trị an nơi này thật sự là càng ngày càng kém rồi, vài con mèo con cũng dám kiêu ngạo tới mức độ này." Dương Thành nhìn vài kẻ khác trên mặt đất một chút, "Nhìn không ra tiểu tử ngươi cũng thật là tàn nhẫn. Qua một năm, ngươi thay đổi rất lớn đó. Thân thủ lúc nào luyện được tốt như vậy. Mới vừa rồi một chút, nếu như ta không nhìn sai, ứng với nó chính là cảm nã thuật của quân đội? Tay không tóm mã tấu, động tác khá đẹp! Ngươi học khi nào vậy?"

"Ách - - từ trên TV xem, kênh bảy trên đài có một tiết mục, kể rõ lại chi tiết rồi giảng giải động tác, ta chỉ là tự mình đánh đại một chút." Hàn Phong gãi cái ót nói.

"Tự mình đánh đại?"

Dương Thành có phần không nói ra, động tác mới vừa rồi của Hàn Phong, tuyệt đối lão luyện, chính là trong quân đội rất nhiều lão binh cũng không nhất định có thể như hần lưu loát thi triển như vậy. Tự mình đánh đại là có thể đạt đến trình độ này sao? Hần tiềm thức tự cho rằng Hàn Phong không có nói thật, nhưng là tình huống Hàn Phong hần cũng biết, trên giường tê liệt lâu như vậy. Bây giờ động tác cũng còn có chút cứng nhắc, căn bản không có thời gian cùng cơ hội để tập luyện và thực chiến.

Suy nghĩ hồi lâu, Dương Thành cũng bình thường trở lại, bởi vì hần nhớ tới thằng cháu bên ngoại của mình hình như là một thiên tài. Từ nhỏ vẫn nằm trên giường, sau khi tỉnh lại, dùng thời hơn gian hai năm, bằng vào năng lực của mình đậu được đại học Thủy Mộc, cái này không phải thiên tài thì là cái gì?

Dương Thành đem va-li của Hàn Phong từ trên mặt đất nhặt lên, sau đó xoa xoa máu mũi dính trên mặt va-li của tên tiểu tử tóc dài.

Lúc này, tuần cảnh xe lửa cũng lại đây rồi, không đợi bọn họ mở miệng, Dương Thành đã từ trong túi tiền lấy ra giấy tờ tùy thân. Lão tuần cảnh nhìn vào, mắt lung lay một chút. Tên tuần cảnh kia thì nhất thời sững sốt, lập tức trên mặt lộ ra thần sắc cung kính.

"Mấy tên này, vừa mới có gắng cầm vũ khí cướp bóc, bị chúng ta áp chế xong. Về phần xử lý như thế nào, các ngươi liệu mà làm đi."

Nói xong, Dương Thành cảm hành lý Hàn Phong lên, mang theo Hàn Phong rất nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cậu Út Dương Thành

Dương Thành lái xe tới, hơn nữa còn là Hần Mã H5 loại mới nhất. Thân hình dài sáu bánh xe, hình dáng cao lớn vượt qua đầu xe lửa rồi, khá là phong cách.

Hàn Phong sau khi chứng kiến, nhân tình sáng lên. Loại Hần Mã phong cách cuồng dã này, tin tưởng nếu là nam nhân thì đều sẽ thích. Hần dạo một vòng vòng quanh chiếc xe này, cẩn thận quan sát một chút.

"Thế nào, chiếc này không sai hen?" Dương Thành trên mặt lộ ra vẻ đắc ý

"Ừ, cũng được." Hàn Phong gật đầu, trong mắt không thiếu vẻ hâm mộ, "Xe này là của cậu?" Hần biết, lấy gia thế của cậu út, có được một chiếc xe như vậy, cũng không kỳ quái.

"Là của ta thì tốt rồi." Dương Thành nhẹ nhàng vuốt thân xe, chậm rãi cảm thụ xúc giác truyền tới trong tay, "Đây là của chiến hữu cho mượn, ta tạm thời là mua không nổi thứ xa xỉ như vậy. Bất quá, ta sau này khẳng định kiếm một chiếc.... Lên xe đi, chúng ta đi ăn trước."

Sau khi lên xe, Dương Thành hỏi tình hình gần đây của thân thể Hàn Phong.

"Tiểu Phong, thân thể ngươi lúc này thế nào rồi? Ta nhìn động tác của ngươi, hình như còn có chút cứng nhắc."

"Đúng vậy, bây giờ cơ bản có thể tự lo được, nhưng mà hoạt động này nọ còn chưa đủ linh hoạt. Hơn nữa là tay của cháu, mười cái ngón tay, bây giờ có thể linh hoạt không chế, thì chỉ được bốn cái, giống như con cua vậy, haha!" Hàn Phong vừa nói vừa tự mình bật cười, "Bất quá, cháu tin tưởng rất nhanh thì sẽ có thể như người bình thường vậy." Nói đến đây, Hàn Phong trên mặt lộ ra thần sắc dị thường kiên định.

"Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt, cũng đã cố gắng vài chục năm rồi, còn sợ khó khăn gì? Chủ yếu muốn có tâm tính như vậy, khả khả, thật không hổ là con của bà chị!"

"Mẹ của cháu?" Hàn Phong trong lòng vừa động, nói, "Cậu à, cháu nhìn cậu hình như rất sùng bái mẹ cháu, có thể nói cho cháu nghe một chút rốt cục có chuyện gì xảy ra không?"

Theo Hàn Phong thấy, Dương Thành chính là người như vậy, theo lý sẽ không dễ dàng phục người khác, cho dù là chị của mình, cũng không hợp đạo lý. Hơn nữa, trong mắt hắn, mẹ Dương Tri Thu quả thực chính là điển hình hiền thê lương mẫu, tính cách nhu như nước, tựa hồ không có chỗ nào đáng giá để Dương Thành phải sùng bái như vậy.

"Cha mẹ của người là người phi thường giỏi. Ta, không bằng bọn họ." Dương Thành trên mặt lộ ra một tia thần sắc phức tạp, bất quá trong nháy mắt liền khôi phục bình thường, "Đừng hỏi nhiều như vậy, sau này người sẽ biết." Hắn đáp có lẽ vài câu, sau đó liền chuyển đổi đề tài.

Trên thực tế, Hàn Phong cũng có thể đoán ra được vài phần, chỉ bất quá hắn trước giờ không muốn tốn tâm tư tìm hiểu thôi. Trong ấn tượng của Hàn Phong, từ lúc hắn thức tỉnh, thân nhân gặp qua, trừ cha mẹ ra, cũng chỉ có ông cậu này. Những người khác, vô luận là bên nội, hay bên ngoại, hết thấy chưa từng có gặp qua, cha mẹ cũng chưa từng kể lại rõ chi tiết quá.

Trừ cha mẹ ra, Hàn Phong đối với những người khác cũng không có cảm tình gì, tự nhiên không quan tâm. Hơn nữa, những năm gần đây, hắn vì vấn đề không chế thân thể mình, bề bộn sốt ruột đến sứt đầu mẻ trán, càng lại không có tâm tình trông nom mấy chuyện rối loạn bát nháo khác.

Bất quá, Hàn Phong từ trên người cậu út, lại mơ hồ có thể suy đoán. Bên ngoại hắn, ở kinh thành hắn là có chút phân lượng.

Phía trước dừng phải đèn đỏ, xe ngừng lại, lúc chờ đèn xanh bật, ở đường bên phía Hàn Phong, chợt hiện một chiếc Ferrari màu đỏ, cùng Hãn Mã của bọn họ dừng song song cùng một chỗ.

"Oanh oanh - -" Động cơ Ferrari chợt phát lớn tiếng vang lên. Sau đó Hàn Phong liền chứng kiến, cửa kính xe kéo xuống, một mỹ nữ mang theo kính mắt đuổi đầu ra, hướng Hàn Phong bọn họ huýt một tiếng....., cũng làm một cái thủ thế, ý tứ hàm xúc khiêu khích mướn phần, sau đó nàng liền đem cửa sổ xe đóng lại.

Lúc này, đèn xanh sáng lên, chiếc Ferrari thoáng cái liền vọt ra ngoài.

"Ta kháo!"

Dương Thành mắng một câu, dưới chân cũng tàn nhẫn giẫm xuống, theo sát chiếc Ferrari mà đuổi.

Hàn Phong vội vàng ổn định thân hình, vốn định nhắc nhở Dương Thành một chút, để cho hắn chú ý an toàn. Nhưng nhìn lại, lại thấy hắn so với ăn phải thuốc kích thích giống hệt nhau, hai mắt sáng lên, vẻ mặt thể quyết đuổi kịp chiếc Ferrari kia. Mỗi Hàn Phong giật giật mấy cái, thở dài một hơi, rồi cũng không lên tiếng.

Vì thế, Hãn Mã cùng Ferrari trên đường bắt đầu một hồi đua xe đại tái.

Bất quá, sở trường của Hãn Mã là việt dã. Theo vốn chính là cùng chiếc xe xuất thân từ Ferrari kia căn bản không có cách nào so với, Dương Thành mới vừa đuổi theo chưa được vài phút, liền ngay cả đèn sau của xe cũng không nhìn thấy nữa.

Dương Thành oán hận đập bánh lái, mắng chửi: "Mẹ kiếp, sớm biết thế, hôm nay đã đi mượn chiếc Porsche rồi! Coi con nha đầu kiêu ngạo kia! Biển số xe của nó là cái gì? Lăn tới đụng phải, nhất định phải lôi nó về!"

Hàn Phong âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ may là người không lái Porsche, nếu không ta xui xẻo vạ lây rồi.

"Hình như là KinhA16666." Một cái biển số rất ngầu (âm thị rất ngầu ấy mà)

Mặc dù cô gái nọ mang theo kính mắt, nhưng Hàn Phong lại có thể thấy được, đôi phương niên kỷ hắn là không lớn. Một thân y phục rất là cool, khiến cho Hàn Phong ấn tượng sâu nhất, là bầu sữa đầy đặn gât gao trói buộc của nàng, tựa hồ tùy thời đều có thể bùng nổ như nhau.

Tốc độ của Hãn Mã vừa mới chậm lại, phía sau liền có một chiếc mô-tô cảnh sát giao thông đuổi theo, đôi phương ra hiệu bảo bọn họ dừng xe lại bên đường.

Dương Thành trên mặt lộ ra một tia cười khổ, thành thành thật thật đem xe dừng lại bên đường.

Sau khi xe dừng lại, tên cảnh sát giao thông kia đi lên, sau đó nói: "Phiên anh cho xem bằng lái."

Một thanh âm rất dễ nghe truyền đến, khiến Hàn Phong có chút sùng sốt. Nghe thế quay lại, liền phát hiện cảnh sát giao thông này là nữ. Hơn nữa còn là một mỹ nữ, coi như là mặc y phục cảnh sát giao thông, cũng không che dấu được nét mỹ mạo của nàng. Mái tóc dài giấu trong mũ bảo hiểm, lộ ra một chút sợi tơ tằm, thân hình lồi lõm đúng điểm, dáng người thật đẹp, trang phục của nàng giờ phút này, khiến cho Hàn Phong chỉ nghĩ đến một từ ngữ - - trang phục gợi tình.

"Quả nhiên không hổ là thủ đô, mỹ nữ tùy ý cũng có thể thấy được. Hơn nữa chất lượng cũng không tệ lắm." Hàn Phong trong lòng thầm nghĩ, hắn không phải sắc quỷ, đối với mỹ nữ hắn chỉ là ôm thái độ thưởng thức mà thôi. Dù sao thấy mỹ nữ, tâm tình luôn so với thấy sũu nữ tốt hơn nhiều lắm. (Mỹ nữ : Gái đẹp; Sũu nữ: Gái xấu)

Khiến Hàn Phong nghi hoặc chính là, Dương Thành lúc này lại thành thành thật thật xuất ra bằng lái của mình, giao cho nữ cảnh sát giao thông.

"Anh biết vừa rồi tốc độ của anh đạt tới bao nhiêu rồi không? Đây không phải là chỗ đua xe, là đường phố, chính anh không chú ý an toàn của mình thì thôi, nhưng anh cũng phải để ý đến tánh mạng an toàn của người khác chứ! Có Hãn Mã liền ngao mạn mà phóng à, học người ta đua xe hả? Đã vậy hôm nay anh còn chở theo người, nếu phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì sao bây giờ?" Bé Mi Mi cảnh sát vừa viết hóa đơn phạt, một bên lại thao thao bất tuyệt mà thuyết giáo, thẳng khiến cho Hàn Phong nghe được phải trợn mắt há mồm, càng làm cho Hàn Phong không thể tin nổi chính là, Dương Thành hình như thật sự nhận thức được sai lầm của mình, xấu hổ mà cúi đầu nghe nàng phát biểu.

Mi Mi cảnh sát còn đang muốn tiếp tục nói cho hết. Lúc này, Dương Thành ngẩng đầu lên, vẻ mặt đau khổ nói: "Hạ Nam, em còn chưa nói đủ nữa hả. Em ở trước mặt thẳng cháu bên ngoại anh chữa cho anh một chút mặt mũi đi chứ, anh rõ không phải không có xảy ra việc gì sao. Nếu không phải vì chú ý an toàn, anh làm sao lại đuổi không kịp chiếc Ferrari? Hóa đơn phạt em đã viết, cũng nên chữa lại cho anh một con ngựa mà chạy chứ, buổi tối anh mời khách ăn cơm, thế nào?"

Hàn Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ, khó trách cậu út lại thành thật như vậy. Nói cả buổi cho đã, nguyên lai bọn họ quen nhau. Xem bộ dáng, tựa hồ quan hệ lại còn rất thân thuộc.

"Ai muốn cùng anh ăn cơm!" Mi Mi cảnh sát giao thông tên là Hạ Nam trừng mắt nhìn Dương Thành một cái, "Em nhìn anh còn chưa có nhận thức rõ sai lầm của mình. Nếu không phải ngại công vụ, em đã hướng cấp trên xin phép, tịch thu giấy phép lái xe của anh rồi!"

"Đừng, đừng!" Dương Thành vội vàng cười làm lành nói, "Anh sao lại không biết sai lầm của mình? Anh sai rồi, xin em bớt giận. Đến đây, anh giới thiệu cho em, đây là thẳng nhóc bên ngoại anh, Hàn Phong, mới vừa tới Bắc Kinh chuẩn bị học, đại học Thủy Mộc, cùng em gái em một trường đó. Tiểu Phong, đây là Hạ Nam, bạn tốt của ta." Lúc nói bốn chữ cuối cùng, Dương Thành cố ý nhấn mạnh một chút, vẻ mặt biểu lộ khá dâm dăng.

"Anh muốn chết!" Hạ Nam hung hăng giẫm Dương Thành một cước, khiến hãn ôm chân ngao ngao cả lên.

"Nguyên lai em là Hàn Phong hả, chị là Hạ Nam, chúng ta làm quen một chút." Nói xong, nàng liền bỏ cái bao tay đi, vươn bàn tay như ngọc ra.

"Chào chị, chị..... Hạ." Hàn Phong nhẹ nhàng cùng nàng nắm một cái rồi bỏ tay xuống, "Em mới lần đầu đến Bắc Kinh, chị biết em sao?" Hàn Phong không nghĩ tới mình đã được biết, chẳng lẽ cậu út nói cho nàng?

"Tiểu tử thôi, người không thể gọi nàng là chị, muốn thì gọi là mợ!" Dương Thành ở kế bên kháng nghị nói.

"Mợ cái đầu anh á, anh dám chiếm tiện nghi em à!" Hạ Nam nhắm ngay chân khác của Dương Thành giẫm thêm một cước, sau khi xử hãn xong, nói tiếp, "Chúng ta mặc dù chưa gặp mặt, nhưng chị quen biết cha mẹ em, chuyện của em, chị cũng đã sớm nghe qua."

Hàn Phong còn đang muốn hỏi nữa, nhưng mà Hạ Nam cũng không muốn nói thêm về vấn đề này. Tiếp theo hàn huyền vài câu, cảnh cáo Dương Thành thêm một chút nữa, nàng liền cười chiếc mô tô tiếp tục phiến trực.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đan Lưu

"Ai da, nàng vĩnh viễn đều tràn ngập sức sống, yếu điệu thùy mị như thế à!" Nhìn bóng lưng Hạ Nam đi xa, Dương Thành cảm thán nói.

"Cậu thích nàng?" Hàn Phong hỏi.

"Nói nhảm!"

Hàn Phong tự hỏi trong chốc lát, rồi nói: "Cậu út, cháu phát hiện cậu có chút khuynh hướng chịu ngược đãi."

"......" Dương Thành một trận nóng mặt, phản bác nói, "Ta thích, người quản được ta à! Không chém gió nữa, lên xe, chúng ta đi ăn cơm."

Dương Thành lái xe, ngừng lại tại khách sạn lớn Hoàng Gia Bắc Kinh. Hàn Phong ngó qua, phát hiện dĩ nhiên là nhà hàng bốn sao.

"Cậu út, không cần phải xa xỉ như vậy, ăn bữa cơm thôi mà." Hàn Phong nói.

"Ha ha, hôm nay ăn cơm, ta trở về là được trả lại, thật vất vả mới có cơ hội một lần như vậy, bỏ mất đã có thể nói là rất có lỗi với chính mình rồi. Người đừng quản nhiều như vậy, hôm nay người chủ yếu ăn là chính, muốn ăn cái gì thì cứ việc kêu, đừng theo ta khách khí! Người cao hứng thì, ăn một phần,

bỏ bọc một phần đem về cũng được!"

Ăn cơm tối xong, Dương Thành liền mang Hàn Phong đi dạo, tiếp đó ném cho hắn một cái chìa khóa chỉ đạo vài câu, liền rời đi.

Địa phương Dương Thành chuẩn bị cho Hàn Phong là một gian hai phòng đầy đủ các thiết bị vật dụng lắp đặt trong nhà. Mà lúc đầu Hàn Phong cũng chỉ là ta van người giúp đỡ ta thuê một phòng đơn độc một người mà thôi. Bất quá sau khi Hàn Phong nhìn thấy, cũng không nói cái gì. Tác phong này của cậu út, phòng chừng ngay cả phòng ở cũng không quá tệ.

Mà Dương Thành đối với Hàn Phong, hắn không có cái gì phải lo lắng. Hắn đối với Hàn Phong khá hiểu rõ, thậm chí so với cha mẹ Hàn Phong còn muốn khắc sâu hơn. Một năm trước sau lần đầu tiên tiếp xúc cùng Hàn Phong, hắn cũng đã không đem hắn xem như một đứa trẻ.

Hàn Phong một đời chính là làm lính, cho nên đối với Dương Thành cũng rất thân cận. Có chút gì đó không quan trọng, cũng không tận lực giấu diếm hắn. Sự thật đã chứng minh, quyết định này của hắn rất chính xác, Dương Thành cũng không phải cái loại người thích dò la bí mật của người khác, rất nhiều chuyện cũng không cần giải thích nhiều lắm.

Theo lý thuyết mà nói, Hàn Phong hắn là phải đi bãi phòng thân thích nhà ngoại trước, nhưng nếu Dương Thành không nhắc đến việc này, hắn cũng chẳng muốn nói. Việc này nguyên vốn không phải chuyện hắn quan tâm, dù sao hắn cũng không có hứng thú với đại gia đình nhà ngoại. Lý tưởng lớn nhất của hắn bây giờ chính là nhanh chóng đem "Siêu Cấp Hệ Thống" trong đầu mình hoàn thiện, để mình có thể cùng người bình thường có cuộc sống giống nhau. Sau đó kiếm lời một ít tiền, tìm một cô vợ xinh đẹp hiền lành một tí, rồi cùng với ông bà già an ổn mà sống qua ngày.

Theo góc độ của Nhạc Phong mà nói, lý tưởng này hình như có chút ích kỷ rồi, hắn tựa hồ hắn là phải vì quốc gia làm chút chuyện. Nhưng mà, Nhạc Phong đã chết, hắn đã dùng bản thân mình hồi báo sự bồi dục của tổ quốc. Kiếp này, hắn là Hàn Phong, chỉ là một hài tử bình thường trong một gia đình bình thường mà thôi.

Lại nói về chỗ ở, điện thoại di động của Hàn Phong reng lên, nhìn qua, nguyên lai là Liễu Nguyệt Sương gọi tới. Liễu Nguyệt Sương là con gái duy nhất của chị em tốt Khâu Lam của mẹ. Đồng thời cũng xem như là con nuôi của mẹ, từng qua nhà Hàn Phong chơi đùa mấy lần. Nàng so với Hàn Phong nhỏ hơn một tháng, bất quá thường xuyên tự xưng mình là chị, năm nay theo học năm hai tại đại học Thủy Mộc, hệ tin học.

"Ồ, là tiểu Sương từ à?"

"Tiểu Phong từ, nói bao nhiêu lần rồi không biết, không chính xác gì cả, đã bảo không được vô lễ như vậy, phải gọi ta là chị!" Đầu điện thoại vọng truyền đến thanh âm oán trách của Liễu Nguyệt Sương, "Người bây giờ ở chỗ nào, yên ổn rồi chứ?"

"Ừ, không tệ lắm, cậu út tìm cho ta một phòng ở, ngay phụ cận đại học, đi chừng vài bước là tới trường, khá tiện lợi."

"Wow, đã vậy?" Liễu Yên Nguyệt hâm mộ cực kỳ, "Phòng của người như thế nào?"

Hàn Phong thành thật trả lời: "Một gian hai phòng."

"Một gian hai phòng hả, he he, người ở một người, xem ra hơi lớn một chút. Cậu út người thật có năng lực đó, phòng ở phụ cận trường đại học muốn tìm cũng không được, vẫn khó phù hợp yêu cầu. Ta tìm mấy tháng rồi, còn chưa được chỗ thích hợp. Cậu út người cư nhiên còn có thể tìm được tới một gian hai phòng, lắp đặt có phải thuộc loại đầy đủ hết không?"

Hàn Phong cảm giác có chút không ổn: "Khá hoàn hảo."

"Ha ha, ta biết rồi. Tiểu Phong từ, ta quyết định rồi, ta muốn chuyển đến ở cùng người!"

"KHÔNG ĐƯỢC!" Hàn Phong không hề nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt, hơn nữa ngữ khí rất kiên quyết.

Đầu điện thoại bên kia tựa hồ không ngờ rằng Hàn Phong phản ứng lớn tới như vậy, ngừng một hồi lâu không nói chuyện.

"Tiểu Sương từ?" Hàn Phong hô một tiếng.

Liễu Nguyệt Sương vừa khôi phục mê hoặc liền hùng hổ: "Tiểu Phong từ, người muốn bị đánh à, dám lớn tiếng nói chuyện như vậy với ta. Có người đẹp chuyển đến cùng người hợp thuê, tiện nghi cho người rồi, vậy còn không chịu đáp ứng."

"Không được nhất định là không được, chuyện này khỏi thương lượng. Như vậy đi, nếu như người thật sự muốn chuyển, ta giúp người tìm một phòng."

"Hừ.....Quý hẹp hòi, ta không chuyển nữa, bây giờ dù người có cầu xin, bốn tiểu thư cũng không chuyển nữa." Liễu Nguyệt Sương tựa hồ tức giận, : "Ngày mai nhớ kỹ sớm rời giường một chút, đến trường làm thủ tục nhập học." Nói xong, nàng liền trực tiếp cúp máy cắt đứt điện thoại.

Nghe tiếng gác máy "cụp" một cái, Hàn Phong có chút bất đắc dĩ, lắc đầu cười khổ, liền bắt đầu động thủ mang hành lý bên trong lấy ra.

Không phải hắn hẹp hòi, cũng không phải hắn không có thói quen cùng hợp thuê, thật sự là bị bất đắc dĩ, bởi vì hắn có nhiều bí mật không hy vọng để cho người khác biết. Một người ở, tự do tự tại, làm chuyện gì cũng không chỗ nào có kỵ. Nếu như vô duyên vô cớ nhiều hơn một người, còn phải để phòng nàng phát hiện một chút bí mật của mình, chuyện thật sự hết sức không tiện.

Sau một hồi bẽ bộn, xem một chút thời gian, đã tám giờ tối, Hàn Phong bắt đầu theo kế hoạch, rèn luyện thân thể của mình.

Bởi vì Hàn Phong mười mấy năm qua một mực bị vây trong trạng thái tê liệt trên giường. Mặc dù thường xuyên dựa theo bác sĩ tiến hành xoa bóp chuyên nghiệp, thậm chí còn trang bị máy chuyên môn xoa bóp bộ vị trên thân thể, nhưng đúng là phát dục có ảnh hưởng rất lớn.

Đầu tiên là thân cao, Hàn Phong bây giờ thân cao chỉ hơn một mét bảy, ngay cả Liễu Nguyệt Sương cũng so ra hơn nàng vài centimet.

Tiếp theo là khả năng chịu đựng của thân thể cùng xương cốt. Lúc mới bắt đầu, Hàn Phong mặc dù đã có thể khống chế cơ thể của mình rồi, nhưng là còn phải tìm một đoạn thời gian rất dài mới thành công. Nguyên nhân chủ yếu là do cơ thể cùng xương cốt hẳn cường độ không đạt đủ yêu cầu.

Cho nên hai năm qua, hẳn một mực dựa theo kế hoạch tập thể hình của mình, thân thể tiến hành rèn luyện có hệ thống.

Kiếp trước Hàn Phong từng chịu qua đặc huấn của quân nhân. Trong quân đội tự có một bộ phương pháp tập thể hình, hẳn căn cứ phương pháp tập thể hình trong quân đội này (đại loại như quân thể quyền đẳng), tự thân kết hợp tình huống cụ thể, sáng chế ra một bộ động tác có độ khó cao.

Sở dĩ nói là độ khó cao, là bởi vì động tác này tại trong mắt người bình thường, là phi thường khoa trương. Tỷ như hai tay mười ngón xen lẫn nhau khép lại, duỗi thẳng về phía trước. Sau đó lấy vai làm trục, khuỷu tay cong hướng lên trên, trực tiếp quay 360 độ ngược trở ra tới sau lưng.

Cái ví dụ trên chỉ là rèn luyện dây chằng, ngoài rèn luyện dây chằng ra còn có rèn luyện cường độ cùng thẳng bằng thân thể. Tỷ như trồng cây chuối bằng quả dừa, sau đó cánh tay nhíp nâng ấn theo tiến lên uốn lượn mở rộng ra phía trước cùng lúc.

Bộ động tác này, cũng không phải vì độ khó cao mà khó khăn cũng cao, một phần là vì khống chế khôi phục thân thể mà sắp đặt, về mặt khác thì đích thực bởi vì bộ động tác này đối với thân thể có chỗ tốt rất lớn.

Bởi vì có thể cảm giác được biến hóa của tín hiệu thần kinh trong cơ thể. Hàn Phong phát hiện, lúc hẳn làm ra một vài động tác nào đó, thì trong cơ thể liền gặp phải một loại thần kinh sinh hóa xung mạch phi thường kì lạ.

Loại xung mạch này sở dĩ kì lạ, là bởi vì loại thần kinh xung mạch này cùng với xung mạch tế bào khác sinh ra tác dụng rõ ràng bất đồng.

Tác dụng của xung mạch khác, trên cơ bản là truyền vào hoặc là truyền ra tin tức. Tín hiệu không phải rất mạnh, hơn nữa tốc độ phi thường nhanh, có thể đạt tới mỗi giây hơn một trăm thước. Mà loại thần kinh xung mạch này, tín hiệu phi thường mãnh liệt, mà tốc độ cũng phi thường chậm chạp giống như nước chảy vậy, chậm rãi lưu động trong kinh mạch.

Hơn nữa, loại xung mạch này còn có một tác dụng khiến cho Hàn Phong phi thường khó có thể giải thích. Nó tựa hồ có công năng cường đại kích thích tính chất sống của tế bào, chỉ cần nó chảy qua địa phương nào, thì tính chất sống của tế bào chung quanh sẽ được tăng cường thật lớn, thậm chí có thể vượt qua gấp mười lần ban đầu.

Nó giống như là một loại linh đan diệu dược, cung cấp đầy đủ dinh dưỡng cho tế bào, làm cho tế bào bên trong cơ thể Hàn Phong trước đó đã héo rút lại một lần nữa bùng phát đầy rẫy sinh cơ.

Hàn Phong đặt cho loại xung mạch kì lạ này một cái tên, gọi là "Đan Lưu", ý tứ là cái gì đó giống như nước chảy, công hiệu cùng linh đan diệu dược giống nhau.

Hắn cũng không cần biết tại sao đan lưu có công hiệu này. Hẳn chỉ cần biết rằng làm như thế nào để có thể lập tức sinh ra đan lưu vậy là đủ rồi. Hẳn phát hiện, cũng không cần khống chế bất cứ tế bào gì, chỉ cần để thân thể thực hiện một ít động tác đặc biệt, là có thể sinh ra xung mạch này.

Vì vậy, hẳn bắt đầu tiến hành thử nghiệm bất cứ động tác gì mà mình có thể làm được.

Hắn kinh ngạc phát hiện, rất nhiều động tác tập thể hình học được trong quân đội, cũng có thể đủ hiệu nghiệm để sinh ra đan lưu. Mặc dù đan lưu sinh ra có mạnh có yếu, nhưng dù sao cũng đích xác đã sinh ra. Hẳn lúc đó mới biết, thì ra sớm đã có người phát hiện qua đan lưu tồn tại rồi. Sau đó căn cứ theo nguyên lý này, xếp đặt ra động tác tập thể hình chuyên môn.

Bất quá, Hàn Phong tin tưởng không ai có thể nhận biết hoặc cảm thụ rõ ràng mạnh yếu của đan lưu.

Hắn đem động tác của mình tự nhủ xem "thứ nào là căn bản, thứ nào là tinh hoa", chuyên môn lựa chọn những động tác có thể sinh ra đan lưu cường độ cao. Hơn nữa tự mình sáng tạo một ít động tác, hình thành một bộ động tác tập thể hình mới.

Bộ động tác mới này khó khăn có phần hơi lớn, thực hiện quả thực thống khổ dị thường. Sau khi Hàn Phong thực hiện, mỗi lần đều đau đến mức toàn thân đều là mồ hôi lạnh, mỗi lần đều muốn dứt khoát bỏ nó cho xong.

Vì vậy, Hàn Phong dứt khoát tại trong não mình tập hợp các mệnh lệnh hoàn thành động tác, "giả lập" thành một bộ mệnh lệnh tập. Mỗi lần muốn rèn luyện, tự mình hạ xuống một cái mệnh lệnh đặc thù. Sau đó thân thể liền tự động tiến vào trạng thái tự động tập thể hình, dù nghĩ muốn đình chỉ cũng đều không thể được.

Hàn Phong sau khi chuẩn bị xong, hít sâu một hơi: "Bắt đầu đi."

Trong phòng nhất thời vang lên một tràng tiếng kêu thảm thiết sôi trư quỷ khóc.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Virus Mới

Vào buổi sáng, Hàn Phong bị tiếng chuông điện thoại di động làm tỉnh dậy.

Cầm lên xem, ra là Liễu Nguyệt Sương gọi tới.

"Gi.....?" Hàn Phong đầu óc còn đang trong trạng thái mơ hồ.

"Tiểu Phong tử, ngươi như thế nào còn chưa tới nữa?..... Ngươi đừng nói cho ta biết ngươi bây giờ còn nằm trên giường đó."

"Ừ....."

"TIÊU PHONG TỬ - -"

Trong điện thoại di động lập tức truyền đến tiếng hống hồn hồn của sư tử hà đông Liễu Nguyệt Sương.

Hàn Phong bị hét tỉnh táo lại, lúc này hắn mới nhớ tới hôm nay đi báo danh, nhưng lại cùng Liễu Nguyệt Sương ước hẹn tại cổng trường. Hắn nhìn đồng hồ một chút, phát hiện đã chín giờ. Nói cách khác, nàng bây giờ đã đứng bên đó đợi hơn nửa tiếng.

"Ách - - Không có, ta đã sớm rời giường." Một bên vừa nói chuyện, một bên Hàn Phong bắt đầu mặc quần áo.

"Hạn cho ngươi trong vòng năm phút đồng hồ chạy tới, nếu không thì.... Hừ hừ!" Liễu Nguyệt Sương cúp điện thoại.

"Nếu không?" Hàn Phong cười cười, "Nếu không thì thế nào, nhiều nhất mời ngươi ăn cappuchino thôi."

Vội vã rửa mặt xong, Hàn Phong liền lập tức chạy tới trường học.

Đi tới cổng trường đại học Thủy Mộc, chứng kiến Liễu Nguyệt Sương đang đứng ở trước cổng nhìn quanh. Bởi vì bây giờ khí trời hình như hơi nóng, nàng mặc chính là bộ áo T-shirt màu trắng có hình vẽ màu hồng trước ngực, phối hợp chiếc quần jean bó sát trên người, đem vóc dáng ma quỷ của nàng không thể nghĩ ngờ bày ra. Nàng đứng ở nơi đó, giống như nét đẹp bình thường hòa vào cùng phong cảnh, dưới cái nóng oi bức của mùa hè càng khiến cho người ta có được một loại cảm giác mát rượi.

Chung quanh không hề ít nam sinh bị nàng hấp dẫn, có người âm thầm nhìn lên, có người thẳng tiến đến gần. Bất quá những người tiến đến gần này, rõ ràng là đụng trúng cục gạch.

Hàn Phong trong lòng thầm than, cô bé này lớn lên càng lúc càng xinh đẹp rồi. Một năm trước nàng vẫn có là một quả táo xanh, không nghĩ tới trong nháy mắt liền biến thành một đại mỹ nữ, thật sự là con gái lên đến tuổi cập kê đều thay đổi.

"Người đẹp, đang chờ ai sao?" Hàn Phong bất động thanh sắc mà đi tới phía sau nàng nói.

Liễu Nguyệt Sương cũng không quay đầu lại, ngữ khí bất thiện mà hỏi đáp: "Phải, chờ bạn trai ta!"

Hàn Phong sùng sốt, lập tức cười nói: "Vậy ngươi không cần chờ nữa, hắn đã tới rồi."

"Ngươi.....Tiểu Phong tử!" Liễu Nguyệt Sương lúc này mới phản ứng lại, người cùng nàng nói chuyện, rất quen thuộc với mình, quay đầu lại nhìn, nếu không phải Hàn Phong thì là ai, "Tốt lắm, tiểu Phong tử, chẳng những đến muộn, lại còn dám khi dễ chị đây, xem ta không thu thập ngươi không được!"

Hàn Phong thấy tình thế không ổn, vội vàng né ra.

Liễu Nguyệt Sương đuổi theo vài bước, đột nhiên nhớ tới Hàn Phong bây giờ tay chân còn chưa linh hoạt, liền dừng lại, nói: "Tiểu Phong tử, ngươi cẩn thận một chút, ta không đuổi theo ngươi nữa."

Hàn Phong về mặt không tin: "Thật ư?"

"Đương nhiên là thật. Ngươi đừng chạy, ta tha thứ cho ngươi, chỉ cần ngươi mời ta uống...."

"Cappuchino?" Hàn Phong tiếp lời nói.

Liễu Nguyệt Sương cười nói: “Coi như ngươi thức thòi! Hai chén Cappuchino lớn một chén cũng không thể thiếu.”

“Hai chén lớn? Ngươi có thể uống hết sao, cái món này lượng đường cao, coi chừng uống nhiều thân thể phát phì rồi biết.” Hàn Phong nhỏ giọng thầm nói.

“Gi? Ngươi đứng đó cầu nhàu cái gì đấy?”

“Không. Hai chén thì hai chén, ngươi uống nổi thì ta sao không mời nổi chứ?

“Được rồi, ngày hôm qua tại sao ngươi lại hung ác với ta như vậy?” Liễu Nguyệt Sương bắt đầu trở mình tính nợ cũ.

“Ngày hôm qua? Lúc nào, ta có sao?”

“Đương nhiên là có. Hừ, không cho ta đến ở cùng ngươi, có phải có bí mật gì không dám để người ta thấy hay không?”

Hàn Phong trong lòng đồ mờ mờ, thầm nghĩ, bí mật nhưng thật ra không hề ít, về phần có thấy được hay không, như vậy khó mà nói.

Không muốn tiếp tục dây dưa với vấn đề này nữa, Hàn Phong vội vàng nói sang chuyện khác: “Bây giờ thời gian không sớm, chúng ta đi làm thủ tục nhập học đi.”

Đại học thủ tục nhập học có vẻ phức tạp, chẳng những báo danh, còn phải thu phí, làm thẻ sinh viên, thẻ ngân hàng, thẻ bảo hiểm, vật phẩm huấn luyện quân sự cùng các đồ dùng, vật dụng trên giường...v.v.v... Bởi vì nhân số đông đảo, đại học Thủy Mộc cho biết tân thư viện mới vừa thành lập còn chưa có kinh phí đầu tư để sử dụng. Thủ tục này cũng không phải tiến hành cùng một chỗ, theo tính chất dây chuyền, chia ra làm nhiều chỗ, thu phí thậm chí lại ở tuốt trên lầu.

Nhìn đám người rộn ràng nhốn nháo, Hàn Phong lại một lần nữa cảm thán dân cư Trung Quốc đúng là nhiều. Hắn bây giờ, đối mặt với loại tình huống này, trong lòng có chút e sợ.

Sau khi báo danh ở cổng xong, điền vào vài tờ đơn, sau đó đi tới chỗ làm thẻ sinh viên, Liễu Nguyệt Sương nói: “Ngươi ở chỗ này xếp hàng, ta qua mấy chỗ khác làm thủ tục cho nhanh.”

Làm thẻ sinh viên, tốc độ hơi chậm, đội ngũ sắp hàng rất dài.

Hàn Phong không nói cái gì, Liễu Nguyệt Sương đã là sinh viên năm hai, nhưng lại là phó hội trưởng hội sinh viên kiêm hội trưởng hội tin học, đối với quá trình làm thủ tục nhập học so với hắn đã quen thuộc.

Quan sát tràng cảnh náo nhiệt phi phàm, Hàn Phong trong lòng có chút cảm khái.

Kiếp trước, hắn căn bản không học gì nhiều. Sau khi được thả về nước, tiếp nhận chính là hình thức giáo dục địa ngục cùng huấn luyện nghiêm khắc. Đối mặt với huấn luyện viên vĩnh viễn lạnh như băng, cùng với mấy người bạn đồng học đặc biệt như hắn ai nấy cũng lạnh như băng, nên đại học trở thành một hy vọng xa vời không có khả năng thực hiện.

Mà bây giờ, hắn lại thành thành thật thật đứng trước thư viện đại học Thủy Mộc, thành thành thật thật cảm nhận loại hào khí náo nhiệt của tân sinh nhập học này, thành thành thật thật mà trở thành một gã đại tân sinh của hệ tin học

Sở dĩ lựa chọn hệ tin học, cũng không phải muốn từ nơi này học chút gì, mà muốn cho mình càng thêm tự do. Bởi vì hắn nghe nói hệ tin học quản lý không có nghiêm khắc giống như các hệ khác. Hơn nữa hắn căn bản là không cần tốn bao nhiêu tâm tư ở trên mặt là có thể dễ dàng ứng phó các loại cuộc thi. Mà rút ít được thời gian, tự nhiên là dùng để hoàn thiện siêu cấp hệ thống của mình.

Bên này đội của Hàn Phong còn chưa sắp xếp tới cuối cùng, Liễu Nguyệt Sương đã chuyển một vòng quay về.

“Làm xong rồi.” Liễu Nguyệt Sương đắc ý giơ một ít văn kiện trong tay lên.

Hàn Phong có chút kinh ngạc: “Nhanh dữ vậy?”

“Đương nhiên rồi.” Hàn Phong phản ứng thật lớn làm thỏa mãn trái tim hư vinh của Liễu Nguyệt Sương, “Cũng không giấu lại xem ta là ai, ha ha!”

“À~ Ngươi đi cửa sau à.”

“Chán ghét, nói gì khó nghe vậy!” Liễu Nguyệt Sương dùng đôi bàn tay trắng như phấn đầm Hàn Phong một chút, “Ta đã sớm cùng họ bắt chuyện rồi, cái này là đặt mua, biết chưa. Cũng là lo lắng ngươi làm không chắc bên này.....”

"....."

Hàn Phong trong lòng đồ mờ mờ, hắn không nghĩ tới Liễu Nguyệt Sương đối với mình không tin tưởng, xếp hàng sẵn mà cũng còn không chắc? Ngẫm lại.....

Bất quá nói đi nói lại, Liễu Nguyệt Sương đối với mình tốt như vậy, Hàn Phong trong lòng thật đúng là có chút cảm động nhỏ.

Vì vậy Hàn Phong thừa nhận nói: “OK, tiểu nhân sai lầm rồi, tiểu Sương nữ hiệp tha thứ cho tiểu nhân đi.”

“Hé hé, bốn nữ hiệp đại nhân đại lượng, tha thứ cho ngươi.” Tiếp theo, Liễu Nguyệt Sương vỗ vỗ đầu Hàn Phong.

“Dừng lại!” Hàn Phong vội vàng bắt lấy tay nàng, nói, “Tiểu Sương tử, ngươi còn vỗ nữa, ta bức ngươi đó.”

“Há~” Liễu Nguyệt Sương không có ý tứ mà cười cười, “Xin lỗi nha, ta trong lúc nhất thời quên mất, theo thói quen vỗ con meo meo.... Hôn nữa, ai biểu ngươi có chiều dài ngắn như vậy, nhìn thấy đỉnh đầu ngươi, là ta muốn vỗ rồi, hi hi.”

“.....” Ta nếu không phải tê liệt trên giường, làm sao có chiều dài như vậy? Cái này cũng đâu thể trách ta được? Hàn Phong buồn bực. (Đoạn này dịch giả cũng không hiểu ý của TG lắm, có lẽ TG diễn tả Hàn Phong thân cao, đầu nhỏ @_@)

Bất quá, đối với thân cao, hán cũng không lo lắng, bởi vì hán đã có biện pháp để mình phát triển chiều dài.

Hàn Phong dứt khoát đem đầu xoay sang một bên, trực tiếp không thèm nhìn nàng, lần này biểu đạt kháng nghị “phân biệt chủng tộc” của mình đối với nàng.

“Tiểu Phong tử, ngươi sẽ không tức giận chứ?”

"Không có."

"Thật sự?"

“Ừ.”

“Rõ ràng là có, lại còn không thừa nhận, đồ quỷ hẹp hòi, trước kia chưa từng thấy ngươi nhỏ mọn như vậy.”

Lúc Hàn Phong sắp bị Liễu Nguyệt Sương làm cho hồng mắt, thì cứu tinh rốt cục xuất hiện.

Một bé Mi Mi thanh thuần đầu đội mũ đỏ thần sắc bối rối chạy tới, nhìn Liễu Nguyệt Sương nói: “Lão đại, không ổn rồi.....”

Liễu Nguyệt Sương kéo tay cô gái, ôn nhu nói: “Tiểu Lê tử, phát sinh chuyện gì rồi, đừng có gấp, chậm rãi nói.”

Tiểu Lê tử, cô gái này tên thật không sai, Hàn Phong trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, nghĩ thầm không biết là tên nàng bên trong mang theo chữ “Lê”, hay là khuôn mặt của nàng giống như “trái lê” nữa?

Tiểu Lê tử tâm tình hòa hoãn một chút, nói: “Máy vi tính phụ trách đăng kí nhập học của tân sinh bên kia có vấn đề rồi. Bây giờ không thể dùng được, nghe nói hình như là bị nhiễm vi rút. Lão đại, chị mau đi xem một chút đi, bây giờ tất cả mọi người đang chờ đó.”

“Há? Nhiễm Virút?”

Liễu Nguyệt Sương vừa nghe máy tính có thể bị nhiễm virút, không nói hai lời, liền cất bước đi, đi được hai ước, bèn quay đầu lại nói: “Tiểu Phong tử, ta đi cái rồi về liền, ngươi sau khi làm xong thẻ sinh viên, chờ ta ở chỗ này.....”

Vừa dứt lời, người nàng đã chui vào giữa đám người không còn thấy bóng dáng, thật là lỏi lẹ phong hành (Sấm rền gió cuốn - ý chỉ mạnh mẽ vang dội)

Tiểu Lê tử kia hướng Hàn Phong cười cười, sau đó cũng đi theo.

“Máy tính nhiễm virút, ngươi có thể đối phó sao? Thế thì cố gắng lên.”

Hàn Phong rất rõ ràng trình độ Liễu Nguyệt Sương, mặc dù nàng là hệ tin học, cũng là hội trưởng hội tin học. Nhưng là trong mắt Hàn Phong, nàng quả thực chỉ là tiểu bạch vi tính (hàng amar ấy), hiểu được một ít cách sử dụng cơ bản mà thôi. Hàn Phong vạn lần cũng không nghĩ ra nàng rốt cuộc là như thế nào mà lên làm được hội trưởng hội tin học, chẳng lẽ là bởi vì nàng lớn lên xinh đẹp?

Chỉ trong chốc lát, Hàn Phong đã làm xong cả thẻ ngân hàng, nhưng mà Liễu Nguyệt Sương lại vẫn như cũ chưa có trở về.

“Không phải là một con virút thôi sao, lại còn làm lâu tới như vậy.”

Hàn Phong trong lòng có chút coi thường. Sau đó hướng chỗ tân sinh đăng kí nhập học đi đến, hán quyết định đi nhìn thử.

Bình thường, vấn đề an toàn inte, đều là do tiểu tổ “an toàn inte khẩn cấp hưởng ứng” phụ trách giải quyết trong trường. Nhưng bây giờ thời gian gấp gáp, nhất thời cũng không tìm được những người khác, cho nên trách nhiệm giải quyết virút máy tính, liền rơi xuống trên đầu nàng, ai biểu để cho nàng làm hội trưởng hội tin học mà lại phụ trách công việc chào đón tân sinh này?

Lúc Liễu Nguyệt Sương chạy tới chỗ sinh viên đăng kí báo danh, nắm cái máy tính đã hoàn toàn đình chỉ hoạt động. Máy trạm học sinh cùng phụ huynh chật chội ở đó chờ báo danh, bọn họ đã sắp xếp theo hàng hồi lâu rồi, nhưng là lại không nghĩ rằng vừa sắp đến lượt, lại nghe thông báo máy tính gặp

vấn đề. Rất nhiều người, trên mặt đã lộ ra thần sắc không nhìn được, có người thậm chí trực tiếp hoài nghi hệ tin học của đại học Thủy Mộc rốt cuộc có phải hay không là quá tệ.

“Lão đại, chị đã tới rồi.” Một cô gái tóc ngắn ngồi trước máy tính vội vàng đứng lên, nhường vị trí của mình lại. Liễu Nguyệt Sương tiến lên ngồi xuống, chứng kiến màn hình không ngừng lưu động mà nhìn qua dường như không có bất cứ mã code nào có ý nghĩa, ấn xuống phím caps lock lẫn các phím number, nàng phát hiện bàn phím còn chạy, hệ thống cũng chưa chết máy, nhưng là ấn các phím khác, lại không có bất kì phản ứng gì.

Liễu Nguyệt Sương chân mày cau lại, hỏi: “Tiểu Tử từ, từ lúc nào bắt đầu như vậy? Trước đó, máy có vận hành chương trình nào khác không?”

“Mới vừa rồi, tự nhiên lại bị như vậy, không có vận hành chương trình nào khác, cũng chỉ vận hành hệ thống phụ trách sinh viên đăng kí nhập học kia.”

Liễu Nguyệt Sương không nói cái gì, trực tiếp nhấn nút restart máy tính. Đợi trong chốc lát, hệ thống một lần nữa khởi động. Sau đó bắt đầu tiến vào hệ thống, nhưng là lại không thấy hình ảnh nào khởi động, biểu hiện màn hình đen thui, bên trong xuất hiện mười sáu đoạn code nhìn không ra bất kì ý nghĩa gì.

Liễu Nguyệt Sương chưa từng gặp qua loại tình huống này. Trước giờ đụng tới vấn đề máy vi tính, đều là sau khi tiến vào hệ thống, sau đó mới xuất hiện, trừ vấn đề ổ cứng ra, các vấn đề về phần mềm khác cũng đều rất dễ dàng tìm ra nguyên do. Nhưng là bây giờ, nàng ngay cả hệ thống còn không thể nào vào được, đối với nàng lúc này là thúc thủ vô sách.

Nhìn đôi mắt của phụ huynh cùng tân sinh trông mong mình, trên mặt nàng không khỏi nóng đỏ lên từng đợt, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nhưng lại không thể đem vấn đề ra giải quyết, thật sự là mất thể diện.

Liễu Nguyệt Sương hỏi cô gái bên cạnh: “Bảo cho Lục lão sư chưa?”

“Đã rồi, đã báo, nhưng ông đang ở nhà chứ không phải ở trường, bắt quá giờ ông đang chạy đến.”

“Lục lão sư tên là Lục Thâm, là giáo viên hệ tin học bảo mật thông tin, đồng thời cũng là người phụ trách tiểu tổ an toàn inte khẩn cấp hưởng ứng ở trong trường.”

Liễu Nguyệt Sương quay lại nhìn xem bốn máy tính khác, bệnh trạng đều là giống nhau. Loại tình huống này, ứng với nhiễm virus rồi. Nàng lại hỏi rõ chi tiết cách những người khác tiến hành sử dụng máy tính, xác định bọn họ không có vận hành bất kì chương trình nào kỳ quái, cũng không có cắm vào cái USB hay cái gì đó vân vân, ngoài ra chỉ có thể là bọn họ bấm nhầm làm nhiễm virus.

Bởi vì máy tính này đều là đã kết nối intr trong trường (intr - mạng nội bộ), Liễu Nguyệt Sương hoài nghi virus là trực tiếp từ mạng intr truyền tới, vì thế nàng nói: “Tiểu Lê từ, đi kiểm tra hỏi thử xem một chút màn hình các máy tính khác xem có bị lây nhiễm hay không.”

Tiểu Lê từ nghe xong, lập tức hướng phía đám người bên ngoài chui ra.

Kiểm tra vài cái màn hình các máy tính khác đặc biệt là các máy tính trang bị chuyên dùng để tra tìm các bộ sách trong thư viện, có thể trực tiếp tiến hành sử dụng, cũng có để vài bàn phím nhỏ bên cạnh. Mấy cái máy tính xài chung này đều nhất trí một mạng, là mạng LAN. (Local Areawork)

Sau một chốc, tiểu Lê từ đã trở về: “Lão đại, em xem rồi, ba cái máy tính tra tìm, cũng đều bị lây rồi, cùng một dạng với cái này.”

Chẳng lẽ đây là loại virus mới nhất xuất hiện?

Trong hệ thống cài đặt có trình diệt virus, khi gặp virus có thể tùy thời format, nhưng mà máy tính lại vẫn như cũ y như vậy. Liễu Nguyệt Sương trước giờ cũng chưa hề nghe nói qua về loại virus gây ra trạng thái này, thậm chí ngay cả cùng loại cũng chưa từng được nghe nói.

Bây giờ nàng chỉ có thể kỳ vọng chờ một lát Lục Thâm lão sư tới sẽ có thể đối phó. Bằng không, hôm nay việc báo danh buộc không thể tiếp tục.

Lúc này, hiệu trưởng Từ Chung Vệ sắc nét mặt nghiêm túc chạy đến, cùng hân đồng hành, còn có mấy vị lãnh đạo trường khác. Sau khi nghe chuyện này, hân vội vàng bỏ hết công việc trên đầu chạy đến, hân không thể không coi trọng. Lại nói nói tiếp, chuyện này không lớn không nhỏ, nhưng chỉ cần xử lý không tốt, nói không chừng ngày mai có thể tất cả các báo chí tin tức truyền thông đều sẽ đề cập đến việc này, danh dự của đại học Thủy Mộc, khẳng định sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.

Từ Chung Vệ vốn biết Liễu Nguyệt Sương, hân trực tiếp hỏi: “Liễu Nguyệt Sương đồng học, thế nào rồi? Còn cần bao lâu thời gian mới có thể khôi phục?”

“Hiệu trưởng, em cũng không thể xác định. Virus trong máy tính lần này, em trước giờ chưa từng gặp qua.” Liễu Nguyệt Sương thần nhiên cho biết, “Chuyện này bọn em đã báo cho Lục Thâm lão sư rồi, thấy ấy đang trên đường chạy tới.”

Hiệu trưởng Từ Chung Vệ gật đầu, suy nghĩ một chút, sau đó đứng bên cạnh các thành viên phụ đạo hệ tin học nói: “Hỏi thúc Lục Thâm một chút, kêu hân tới đây nhanh lên, bây giờ tình huống khẩn cấp..... À, em mặt khác tìm thêm vài người, đi mang năm cái máy tính dự bị lại đây.”

Sau đó, hiệu trưởng Từ Chung Vệ lại đại biểu trường học hướng phụ huynh cùng học sinh đang xếp hàng chờ đợi xin lỗi. Hơn nữa hân hứa hẹn, sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề, đồng thời cho phép bọn họ đi làm các thủ tục khác trước, tiếp đó trở lại đăng ký thủ tục nhập học.

Có hiệu trưởng ra mặt, tâm tình của phụ huynh học sinh cũng rất nhanh ổn định lại, có người đi làm thủ tục khác, cũng có người ở lại chờ, chờ xem bọn

hắn rút cuộc giải quyết vấn đề này như thế nào.

Đang lúc hiệu trưởng phát biểu, tiểu Lê từ đột nhiên cảm thấy có người chụp bả vai mình, nàng nhìn lại, nói: "Phó hội trưởng?"

Liễu Nguyệt Sương nghe vậy quay đầu nhìn, phát hiện phó hội trưởng hội tin học Đỗ Thiệu Phong không biết lúc nào đã đi tới đằng sau nàng.

Nàng nhớ đến, kỹ thuật của Đỗ Thiệu Phong không sai, nghe nói là thành viên nòng cốt của tổ chức hacker trong nước, nói không chừng có thể tiêu diệt virus, làm máy tính khôi phục vận chuyển.

"Đỗ Thiệu Phong, người tới vừa đúng lúc, có vài máy bị nhiễm virus, người nhanh chóng hỗ trợ xem có thể diệt hay không."

Đỗ Thiệu Phong đẩy đẩy gọng kính màu đen, trong mắt không tự chủ được mà toát ra một tia vui mừng khó có thể khiến người ta phát hiện được. Hắn sắc mặt nghiêm túc gật đầu nói: "Tốt, để ta thử xem."

Hắn ngồi xuống trước máy tính, kiểm tra một phen các bước cùng trình tự. Đại khái cùng với Liễu Nguyệt Sương vừa làm không khác nhau mấy. Sau đó hắn móc túi lấy ra một cái USB, cắm vào lỗ cắm, tiến nhập vào DOS. Gõ một ít câu lệnh không thường thấy, tốc độ rất nhanh. Những người xem bên cạnh nhìn đến hoa cả mắt, căn bản là không biết hắn đang làm gì, cũng cảm giác được hắn thật là lợi hại.

Một lát sau, Đỗ Thiệu Phong rút cục ngừng lại, đẩy đẩy cái kính mắt trên mũi, nói: "Bị dính virus, bất quá loại virus này ta biết, là loại virus mới xuất hiện gần đây trên inte. Lực phá hoại rất mạnh, có thể tự bàn giao quyền kiểm soát hệ điều hành, trực tiếp khống chế. Hơn nữa ở bên trong được đưa vào một đoạn mã đặc biệt, vì thế mới gây nên tình huống như bây giờ."

"Người biết loại virus này ư?" Thấy Đỗ Thiệu Phong đã gặp qua loại virus này, lại có thể nói ra một phen đạo lý. Liễu Nguyệt Sương trên mặt lộ ra nét vui mừng, "Thật tốt quá! Vậy người khẳng định có biện pháp giết chết nó rồi?"

Đỗ Thiệu Phong tự tin gật đầu, trên mặt vẫn bảo trì phong phạm cao thủ không lộ ra. Dù sao nhiều người như vậy, chỉ có mỗi mình có thể giải quyết vấn đề này, chẳng phải là sự tình chấn động sao?

Hiệu trưởng Từ nghe hắn nói có thể tiêu diệt loại virus này, cũng vô cùng vui sướng. Ngay cả nói nếu như Đỗ Thiệu Phong có thể thuận lợi giải quyết vấn đề này, thì trường học cấp cho phần thưởng khuyến khích cũng được.

Sau khi khiêm nhường vài câu, mọi người tập trung nhìn kỹ. Đỗ Thiệu Phong bắt đầu biểu diễn diệt virus.

Tại hiện trường biểu diễn cuộc đại chiến tấn công lẫn phòng ngự cùng virus. Đây chính là tình hình bình thường phi thường hiếm thấy. Tại trong mắt mọi người, virus máy tính so với virus trong hiện thực đáng sợ như nhau. Hơn nữa còn thần bí hơn, hầu hết mọi người đều khó giải thích được phương thức tồn tại lẫn lây nhiễm của "virus". Dù sao virus máy tính cùng virus chính thức tên giống nhau, nhưng bản chất khác nhau.

Cho nên mọi người có vẻ khá tốt, đều tiến lên tiếp cận, muốn nhìn xem cho đến hết. Rất nhiều phụ huynh lúc này còn không quên giáo dục con mình, để bọn chúng chịu khó đọc sách. Sau này cũng có thể lợi hại giống như vậy và vân vân...

Hắn Phong sớm đã làm xong thẻ sinh viên, lúc hắn đi tới, là lúc chứng kiến Đỗ Thiệu Phong bắt đầu động thủ truy sát virus. Hắn đứng trong đám người, nhìn một chốc, khóe miệng lộ ra một tia cười nhạo. Sau đó liền ly khai mọi người, chui ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn màn hình của máy tính bên kia thư viện khá khuất. Căn bản không ai ngó đến, hắn trong lòng vừa động, liền từng bước từng bước, hướng phía bên kia đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cao Thủ Cùng Thái Điều

Hắn Phong đứng trước màn hình máy tính tra tìm, nháy mắt rồi lại không nháy mắt suy nghĩ mà xem mười sáu dữ liệu không ngừng lưu động. Thiên địa trong lúc đấy, thật giống như chỉ còn lại mình hắn trước máy tính, chung quanh hết thấy cũng đều không thấy.

Tiếp theo, hắn liền khởi động mười sáu dữ liệu chuyển hoán trong siêu cấp hệ thống, đem những số liệu nhìn qua không có bất cứ ý nghĩa gì, chuyển đổi thành tin tức đại não có thể lý giải.

Cứ như vậy toàn bộ tinh thần tập trung nhìn trong chốc lát, số liệu lưu động trước mắt hắn Phong bắt đầu chậm rãi biến mất. Thay thế nó chính là một cái giao diện đồ họa, mà cái giao diện đồ họa này đúng là giao diện trang web tra tìm của thư viện Thủy Mộc. Giao diện nó không ngừng nhấp nháy,

trong trang chủ phô bày ra hình ảnh file GIF Thủy Mộc.

Trừ Hàn Phong ra, ai cũng không biết, máy tính này kì thật vẫn vận chuyển bình thường, chỉ bất quá là tần vận chuyển xuất hiện vấn đề thôi. Cũng chỉ Hàn Phong với hệ điều hành trong não dựa theo hệ nhị phân(1) làm cơ sở mới có thể dị thường thành công đem những số liệu nhìn như không hề có ý nghĩa gì chuyển đổi thành giao diện.

Hàn Phong trên mặt lộ ra nụ cười, hẳn đã hoàn toàn biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra rồi.

Hắn kéo tay xuống máy tính sau lưng, nhấn phím restart. Sau đó hệ thống tự đăng nhập và khởi động. Rất nhanh ấn liên tục trên bàn phím, tiến nhập giao diện cài đặt EFI(2).

Bây giờ máy tính, phần cứng và phần mềm, đã không còn quá phức tạp. BIOS(3) truyền thống đã lỗi thời, thay vào đó là một loại giao diện mới gọi là EFI.

Efi, tên chính xác là Extensible Firmware Interface, là do một công ty đặc biệt phát triển từ BIOS truyền thống. So với BIOS truyền thống, EFI có nhiều ưu điểm được ủng hộ hơn. Tỷ như hỗ trợ bộ vi xử lý nhanh hơn, máy tính khởi động nhanh hơn, giao diện đồ họa thiết lập đầy đủ hơn....Nghiêm khắc mà nói, EFI chính là một hệ thống thao tác chứa trong Unix(4), có công năng hết sức cường đại. Có nó, không cần phải lắp đặt hệ thống thao tác kết nối network, tùy ý mà lướt web trên inte.

Trên máy tính bây giờ, cơ hồ không còn thấy BIOS truyền thống nữa rồi, toàn bộ đều thuần một sắc EFI.

Hàn Phong tiến vào EFI, đi kèm với hướng dẫn sử dụng giao diện điều khiển. Bên trong có một trình biên dịch Debug(5) tương tự, có thể trực tiếp tiến hành biên trình.

Hàn Phong bây giờ có thể linh hoạt khống chế, cũng chỉ có ngón cái cùng ngón trỏ bốn cái mà thôi. Cho nên lúc hắn đánh máy, đều là duỗi ra hai ngón trỏ. Vụng về bấm từng chữ, người bên ngoài nhìn vào, hoàn toàn hết như thái điều mà mờ đậm chột thức ấn vậy. Cũng may máy tính tra tìm vốn là tùy ý sử dụng. Bằng không, khẳng đi sẽ có người đi tới kéo hắn qua một bên, để đừng khiến máy tính bị hỏng.

Lúc Đỗ Thiệu Phong toàn lực diệt virút, thì tiểu Lê từ kia từng ngẫu nhiên hướng Hàn Phong bên kia liếc mắt một cái. Thấy hắn bấm từng cái, không biết bận rộn làm cái gì. Nàng mặc dù có chút kỳ quái, nhưng nàng cũng không có suy nghĩ nhiều. Sau đó rất nhanh bị biểu diễn đặc sắc của Đỗ Thiệu Phong hấp dẫn.

"Rốt cuộc cũng nhập hoàn tất."

Hàn Phong cô tay hoạt động có chút đau nhức, đoạn mã không dài, nhưng cũng khiến hắn mất không ít sức. Kiểm tra lại một chút, hắn không có phát hiện sai lầm, liền gõ xuống phím enter.

Chỉ thấy giữa màn hình hiện lên dòng chữ: "Program processed OK! (Chương trình thực hiện thành công)"

Ý nghĩa của câu này, hệ thống bị đoạn mã ngắn nọ mãnh mẽ xâm thực đã bị Hàn Phong thanh trừ hoàn toàn.

Tiếp theo, Hàn Phong khởi động lại vi tính.

Lúc này đây, hệ thống cũng không có tiến vào giao diện có số liệu lúc trước, mà là xuất hiện bầu trời xanh cùng mây trắng quen thuộc, cũng không phải window XP, mà là hệ điều hành Windows 2010 hoàn toàn mới. Đây là hệ điều hành trung tâm window 7, so với vista còn ưu việt hơn nhiều.

Hàn Phong trước giờ cũng không có tiếp xúc với máy tính. Đối với hệ điều hành Windows 2010 cũng không phải rất quen thuộc. Dù sao những năm gần đây, tính lực của hắn chủ yếu cũng không có đặt trên vi tính. Mà là bận rộn xử lý thân thể mình đến đâu tắt mắt tới.

Bất quá, lĩnh vực tin học truyền thống còn có một cái đáng khen ngợi - - tương thích ngược(nghĩa là đồ cũ của hệ điều hành này nhét zô hệ điều hành mới vẫn chạy ngon lành).

Từ thời đại máy PC cá nhân IBM bắt đầu, cùng với các phần mềm có liên quan đến máy tính đều đạt tiêu chuẩn "tương thích". Tức là phần mềm cùng phần ứng xuất hiện lúc sau, đều có khả năng tương thích với phần mềm xuất hiện trước. Tỷ như trước kia biên soạn bằng chương trình này, thì về sau vẫn có thể vận hành ở hệ điều hành mới.

Cho nên, trước khi ra câu lệnh, Hàn Phong vẫn như trước có thể dùng được. Hệ điều hành, suy cho cùng mục tiêu chính là sử dụng đơn giản, để cho mọi người nhanh chóng có thể bắt đầu. Hàn Phong thân là nhân vật đứng đầu phương diện này, tự nhiên không nói chơi. Hẳn cơ hồ trước tiên là tìm thứ gì đó mình muốn tìm trước - - Câu lệnh không chế.

Đối mặt với giao diện khá cool này, hắn cũng chỉ có chút chú ý tới kiểm soát. Dẫu sao bây giờ hắn cũng không nghĩ sẽ phí thời gian đi tìm hiểu quen thuộc thao tác với giao diện.

Tra tìm một chút, trong máy cũng không xuất hiện chương trình nào khả nghi. Hàn Phong cũng không có lòng kiểm tra lại. Hắn tiếp theo trực tiếp mở ra nhật ký ghi chép của hệ thống. Muốn nhìn xem đoạn thời gian vừa rồi, bên trong máy tính rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mà sự thật đúng như Hàn Phong đã sờ liệu, trong hệ thống nhật ký quả nhiên có phần ghi chép khá thú vị. Hắn lò mò trong nhật ký, tìm được dấu vết hệ thống bị xâm lấn.

Sở dĩ chạy đến đây, lao tâm lao lực đem máy tính này sửa lại, là bởi vì Hàn Phong nhìn động tác của Đỗ Thiệu Phong làm vừa rồi thấy được không ít nghi điểm. Cái tên kia sử dụng rất nhiều thao tác, nhưng căn bản là không hề có ý nghĩa gì, hình như thuần túy là dùng một ít câu lệnh phức tạp hiểm thấy che mắt người khác. Rõ ràng là khi dễ người khác xem không hiểu thao tác của hắn. Đáng tiếc, hắn đụng phải Hàn Phong.

Hơn nữa, loại "virus mới" này, nếu quả thật là virus, từ lực phá hoại cho đến nguyên lý mà nói, không thể chỉ có lây vài cái máy tính như vậy. Một khi khuếch tán ra, máy tính công tác bên ban phụ trách thẻ ngân hàng khẳng định cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Vì chứng minh hoài nghi của mình, Hàn Phong liền quyết định xem xét một chút hệ thống nhật ký của máy tính này. Ai ngờ thật đúng là bị hắn phát hiện ra dấu vết.

Hàn Phong đọc theo đường truy của IP trước đó.

USB của Đỗ Thiệu Phong đích xác không hề ít thứ tốt. Liễu Nguyệt Sương nhân tiện nhận thức trong đó thật là có mấy phần mềm tốt, đều là những phần mềm hacker trước kia chỉ nghe nói qua mà chưa từng thấy. Nhìn thấy hắn thành thực vận dụng những phần mềm này, toàn bộ tinh thần chăm chú mà phân tích số liệu. Liễu Nguyệt Sương nhìn hắn cảm giác có chút lóa mắt.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, nhiều người đều đang chờ Đỗ Thiệu Phong sô lô biểu diễn. Lúc vừa bắt đầu, Đỗ Thiệu Phong lại còn rất có một phen sùng nhục bất kinh (bình tĩnh không sợ). Tự nhiên trấn định hàm xúc, nhưng là hắn restart hệ thống vài lần rồi, mà sau đó vấn đề vẫn không thể giải quyết. Hắn đã bắt đầu đỏ mồ hôi lạnh.

Liễu Nguyệt Sương nhìn hồi lâu, gặp hắn thao tác này giờ mà vẫn như thế, tin tưởng đối với hắn cũng có chút dao động, hỏi: "Đỗ Thiệu Phong, thế nào rồi, đối phó được không?"

Hiệu Trường ở một bên cũng nhin không được nóng nảy, lúc này hắn cũng hỏi: "Đỗ Thiệu Phong đồng học, máy tính còn bao lâu mới có thể khôi phục bình thường..."

"Không...không thành vấn đề, còn một bước cuối cùng nữa." Đỗ Thiệu Phong dứt khoát tháo kính xuống. Sau đó dùng khăn xoa xoa tròng kính, một lần nữa đội vào. Hắn đột nhiên đứng lên, có chút xấu hổ nói, "Hiệu trường, ta đi toalet một chút, sẽ trở lại ngay."

Trên đường đi toalet, vừa lúc đi ngang chỗ Hàn Phong. Đỗ Thiệu Phong chứng kiến Hàn Phong giống như thằng nhà quê bấm loạn trên bàn phím. Trong lòng không khỏi dâng lên một trận cảm giác ưu việt cùng thỏa mãn thật lớn.

"Nhìn động tác, là biết một một thái điều rồi, haha."

Trong lòng trào cười một câu, Đỗ Thiệu Phong chuyển qua một chỗ rẽ. Sau đó móc điện thoại di động ra, bấm một loạt con số.

"A lô, sư phụ hả, con là A Đỗ...."

Sau năm phút, Đỗ Thiệu Phong về chỗ báo danh. Lúc này hắn vẻ mặt tự tin, mang theo nụ cười, người xem tỉ mỉ mới có thể phát hiện. Hắn lại còn dùng nước chải vuốt lại mái tóc bừa bộn một chút.

Sau khi trở lại chỗ ngồi, Đỗ Thiệu Phong cũng không có nói nhảm nữa, trực tiếp restart máy tính, lần nữa tiến nhập vào DOS, vận hành phần mềm ban nãy, tìm tòi một vài đoạn mã đặc thù. Hơn nữa còn đem chúng phân biệt loại trừ, rồi khởi động lại máy.

"Ah, vào hệ thống được rồi! Liễu Nguyệt Sương vui mừng lẫn sợ hãi.

Hiệu trường phát ra tiếng cười sang sảng: "Hay, Đỗ Thiệu Phong đồng học, ngươi làm được không sai! Lần này may mắn có người a!....."

Hiệu trường đem Đỗ Thiệu Phong tặng bốc một phen, mà bên này phụ huynh học sinh xếp hàng cũng bắt đầu nghị luận. Đề tài đều nói là Đỗ Thiệu Phong lợi hại như thế nào này nọ.

Đỗ Thiệu Phong dựa theo phương pháp có sẵn, rất nhanh đã đem vài bản máy tính đăng ký xử lý tốt. Công việc báo danh gián đoạn cũng được khôi phục bình thường.

Lúc này, Lục Thâm lão sư cũng vừa lúc chạy tới. Sau khi hiểu rõ tình huống, cũng đem Đỗ Thiệu Phong khen ngợi một phen. Nào là bảo lần này đụng tới vấn đề hiểm thấy, nào là bảo hắn trong khoảng thời gian ngắn nắm chắc giải quyết vấn đề. Ít nhiều gì cũng nhờ Đỗ Thiệu Phong, nếu không hôm nay công việc báo danh khẳng định sẽ bị chậm trễ.

Liễu Nguyệt Sương nhớ tới Hàn Phong còn ở bên kia chờ mình, thấy bên này cơ bản không có vấn đề gì rồi, vì vậy nói: "Đỗ Thiệu Phong, người thật lợi hại nha! Bên kia vài cái máy tính tra tìm cũng bị lấy rồi, lần này toàn bộ ta trông vào người cả, hôm nào rồi ta mời người ăn cơm."

Đỗ Thiệu Phong trên mặt nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng, không chút do dự gật đầu nói: "Không thành vấn đề, một lời đã định. Nguyệt Sương, lần này là chính người nói, đừng có giống như lần trước đuổi ta như đuổi chim bồ câu."

"....." Liễu Nguyệt Sương thật đúng là thuận miệng nói một chút. Ai lại nghĩ rằng hắn nói tiếp nhanh như vậy. Gặp hắn đã nói vậy rồi, cũng không thể

phủ nhận, nàng không nói gì nữa, vội vã đi tìm Hàn Phong.

Đỗ Thiệu Phong bắt đầu xử lý máy tính tra tìm trong thư viện, nhưng lại đụng phải chuyện tình khác khiến hắn hết sức kinh ngạc: "Ủa? Sao máy này lại không bị hỏng?" Hắn rất là ngoài ý muốn chứng kiến một máy không có bất cứ dị thường gì, đang trong trạng thái vận chuyển bình thường.

"Không có khả năng a." Hắn nhỏ giọng nói thầm, kiểm tra toàn diện phần mềm lẫn phần cứng của máy tính này, hoàn toàn không có phát hiện gì đặc biệt.

Đối với loại tình huống này, tiểu Lê từ cũng rất kỳ quái, nàng nói: "Không thể nào, vừa rồi ta rõ ràng thấy máy này cũng bị lây mà." Nàng mới vừa rồi qua kiểm tra, tuyệt đối kiên trì tin tưởng mình vừa này không có hoa mắt. Lúc này, tiểu Lê từ đột nhiên nhớ tới, vừa rồi nàng thấy cái tên nam sinh lão đại gọi là "tiểu Phong tử" ở bên cạnh đứng trong chốc lát, sử dụng đúng là cái máy tính này.

"Chẳng lẽ là hắn đã xử lý?" Tiểu Lê từ trong đầu hiện lên một cái ý niệm như vậy trong đầu. Bất quá nàng rất nhanh bỏ qua phán đoán này. Dù sao, từ động tác của nam sinh đó, có thể thấy hắn là một thái độ chủ hiệu gì về vì tính. Hơn nữa, nếu như hắn thật sự biết sửa như thế nào, thì tại sao lão đại Liễu Nguyệt Sương không tìm hắn hỗ trợ?

Nghĩ tới đây, tiểu Lê từ rất nhanh đem ý niệm này trong đầu quăng ra đằng sau. Về mặt sùng bái mà xem xét phó hội trưởng Đỗ Thiệu Phong tiếp tục sửa máy tính khác.

(1) Hệ nhị phân (hay hệ đếm cơ số 2) là một hệ đếm dùng hai ký tự để biểu đạt một giá trị số, bằng tổng số các lũy thừa của 2. Hai ký tự đó thường là 0 và 1; chúng thường được dùng để biểu đạt hai giá trị hiệu điện thế tương ứng (có hiệu điện thế, hoặc hiệu điện thế cao là 1 và không có, hoặc thấp là 0). Do có ưu điểm tính toán đơn giản, dễ dàng thực hiện về mặt vật lý, chẳng hạn như trên các mạch điện tử, hệ nhị phân trở thành một phần kiến tạo căn bản trong các máy tính đương thời.

Lịch Sử Hệ Nhị Phân:

Hệ nhị phân được nhà toán học cổ người Ấn Độ Pingala phác thảo từ thế kỷ thứ ba trước Công Nguyên.

Một bộ trọn 8 hình bát quái với 64 hình sao sáu cạnh, tương đồng với 3 bit và 6 bit trong hệ số nhị phân, đã được ghi lại trong điển tịch cổ Kinh Dịch.

Nhiều tổ hợp nhị phân tương tự cũng được tìm thấy trong hệ thống bói toán truyền thống của châu Phi, ví dụ như Ifá, và trong môn bói đất của phương Tây.

Tổ hợp thứ tự của những hình sao sáu cạnh trong Kinh Dịch, đại diện cho một dãy số nguyên thập phân từ 0 đến 63, cùng với một công thức để sinh tạo dãy số ấy, đã được học giả và nhà triết học người Trung Hoa tên là Thiệu Ung (邵雍), thế kỷ 11, thiết lập. Dầu vậy, không có ghi chép nào để lại, thể hiện bằng chứng là Thiệu Ung thông hiểu cách tính toán, dùng hệ nhị phân.

Trong thế kỷ 17, nhà triết học người Đức tên là Gottfried Leibniz đã ghi chép lại một cách trọn vẹn hệ thống nhị phân trong bài viết "Giải thích về toán thuật trong hệ nhị phân" (Explication de l'Arithmétique Binaire). Hệ thống số mà Leibniz dùng chỉ bao gồm số 0 và số 1, tương đồng với hệ số nhị phân đương đại.

Năm 1845, nhà toán học người Anh, George Boole đã cho xuất bản một bài viết chi tiết về một hệ thống logic mà sau này được biết là đại số Boole, đánh dấu một bước ngoặt trong lịch sử toán học. Hệ thống logic của ông đã trở thành nền tảng trong việc kiến tạo hệ nhị phân, đặc biệt trong việc thực thi hệ thống này trên bảng điện tử.

Vào năm 1937, nhà toán học và kỹ sư điện tử người Mỹ, Claude Elwood Shannon, viết một luận án cử nhân tại MIT, trình bày phương thức kiến tạo hệ thống đại số Boole và số học nhị phân dùng các rơ-le và công tắc lần đầu tiên trong lịch sử. Bài viết với đầu đề "Bản phân tích tượng hình của mạch điện dùng rơ-le và công tắc" (A Symbolic Analysis of Relay and Switching Circuits). Bản luận án của ông đã được chứng minh là có tính khả thi trong việc thiết kế mạch điện kỹ thuật số.

Tháng 11 năm 1937, ông George Stibitz, lúc đó đang làm việc tại Bell Labs, hoàn thành việc thiết kế một máy tính dùng các rơ-le và đặt tên cho nó là "Mô hình K" (Model K) - chữ K ở đây là chữ cái đầu tiên của từ kitchen trong tiếng Anh, nghĩa là "nhà bếp", nơi ông lắp ráp máy tính của mình. Máy tính của ông có thể tính toán dùng phép tính cộng của hệ nhị phân. Cơ quan Bell Labs vì thế đã ra lệnh và cho phép một chương trình nghiên cứu tổng thể được thi hành vào cuối năm 1938 dưới sự chỉ đạo của ông Stibitz. Máy tính số phức hợp (Complex Number Computer) của họ, được hoàn thành vào ngày 8 tháng 1 năm 1940, có thể giải trình số phức hợp. Trong một cuộc luận chứng tại hội nghị của Hội Toán học Mỹ (American Mathematical Society), được tổ chức tại Dartmouth College vào ngày 11 tháng 9 năm 1940, ông Stibitz đã có thể truyền lệnh cho Máy tính số phức hợp từ xa, thông qua đường dây điện thoại, bằng một máy điện báo đánh chữ (teletype). Đây là máy tính đầu tiên được sử dụng với phương pháp điều khiển từ xa dùng đường dây điện thoại. Một số thành viên tham gia hội nghị và được chứng kiến cuộc thuyết trình bao gồm John von mann, John Mauchly và Norbert Wiener, những người đã viết lại sự kiện này trong hồi ký của mình.

(2) Extensible Firmware Interface (EFI) là giao diện mở rộng giữa hệ điều hành và phần mềm cơ sở của máy tính. Phát triển cao cấp hơn so với BIOS (Tớ gà vì tính nên không biết là gì, định nghĩa tiếng việt không tìm được, tiếng anh giải thích cũng chỉ như trên, ngoài ra toàn những cái linh tinh không đáng nói)

(3) BIOS viết tắt của Basic Input/Output System, tạm dịch là hệ thống nhập/xuất cơ bản. BIOS giữ nhiều vai trò khác nhau nhưng vai trò quan trọng nhất là nạp hệ điều hành. Khi bạn mở máy tính lên, bộ vi xử lý sẽ thực hiện chỉ thị đầu tiên của nó cho nên nó phải tìm chỉ thị. Nó không thể lấy chỉ thị từ hệ

điều hành vì hệ điều hành nằm trên ổ đĩa cứng, và bộ vi xử lý không thể đến đó mà không có hướng dẫn.

BIOS cung cấp những hướng dẫn này. Một trong những nhiệm vụ mà BIOS phải thi hành:

- + Tự kiểm tra các thiết bị phần cứng của hệ thống khi nguồn bật (power-on self-test - POST) để chắc chắn rằng mọi thứ đều làm việc bình thường.
- + Kích hoạt các chip BIOS khác trên những card được gắn vào máy tính của bạn. Những card như card SCSI và card đồ họa thường có BIOS của riêng chúng.
- + Cung cấp một tập các đường kết nối để hệ điều hành giao tiếp với các thiết bị phần cứng – chính nhờ những đường kết nối này mà BIOS được gọi là hệ thống xuất nhập cơ bản. Đặc biệt khi khởi động máy, các đường kết nối này quản lý bàn phím, màn hình, các cổng tiếp nối và các cổng song song.
- + Quản lý một loạt các thiết lập cấu hình cho ổ cứng, tốc độ xung, v.v.

BIOS là một phần mềm đặc biệt, nó giao tiếp các thiết bị phần cứng chính yếu trong máy tính của bạn với hệ điều hành. BIOS thường được chứa trong chip bộ nhớ flash trên bo mạch chủ, nhưng đôi khi chip lại là một loại ROM khác.

(4) Unix hay UNIX là một hệ điều hành máy tính viết vào những năm 1960 và 1970 do một số nhân viên của công ty AT&T Bell Labs bao gồm Ken Thompson, Dennis Ritchie và Douglas McIlroy. Ngày nay hệ điều hành Unix được phân ra thành nhiều nhánh khác nhau, nhánh của AT&T, nhánh của một số nhà phân phối thương mại và nhánh của những tổ chức phi lợi nhuận.

Unix có thể chạy trên nhiều loại máy tính khác nhau, từ những máy tính cá nhân cho đến các máy chủ dịch vụ. Nó là một hệ điều hành đa nhiệm (có thể cùng lúc thực hiện nhiều nhiệm vụ) hỗ trợ một cách lý tưởng đối với các ứng dụng nhiều người dùng. Unix được viết bằng ngôn ngữ lập trình C, một ngôn ngữ rất mạnh và mềm dẻo. Unix hỗ trợ các ứng dụng mạng và hỗ trợ nhiều môi trường lập trình khác nhau. Với hàng trăm lệnh và một số lượng rất lớn các tùy chọn, phổ dụng hơn trong lĩnh vực điện toán.

Unix thực sự là một khó khăn đối với người mới bắt đầu. Với sự phát triển của các shell Unix hệ điều hành này đã trở nên phổ dụng hơn trong lĩnh vực điện toán.

Vì Bell Laboratories bị cấm không cho phép tiếp thị Unix vì lệnh chống độc quyền đối với AT & T nên Unix đã được cung cấp miễn phí cho các trường đại học trên toàn Bắc Mỹ từ năm 1976. Năm 1979 Đại học California tại Berkeley đã xây dựng một phiên bản của Unix dùng cho các máy tính VAX. Sau khi đã được ưa thích trong các lĩnh vực công nghệ, AT & T đã dành được quyền tiếp thị đối với Unix và đã cho ra đời System V vào năm 1983. Cho đến nay Unix vẫn được sử dụng rất rộng rãi trong thị trường dành cho máy chủ. Đã có nhiều phiên bản phát triển khác nhau, trong đó có Linux.

Unix là một trong những hệ điều hành 64 bit đầu tiên. Hiện nay Unix được sử dụng bởi nhiều công ty tập đoàn lớn trên thế giới vì mức độ bảo mật của nó tương đối cao.

(5) Bugs là những lỗi của program mà ta phát hiện khi chạy nó. Debug là công việc loại tất cả những lỗi lầm trong chương trình để nó chạy êm xuôi trong mọi hoàn cảnh. .

Thông thường muốn fix một cái bug nào trước hết ta phải tìm hiểu lý do khiến nó xuất hiện. Một khi đã biết được duyên cớ rồi ta sẽ nghĩ ra cách giải quyết. Nói chung, có hai loại bugs:

1. Hoặc là program không làm đúng chuyện cần phải làm vì programmer hiểu lầm Specifications hay được cho tin tức sai lạc, hoặc là program bỏ sót chi tiết cần phải có. Trường hợp này ta giải quyết bằng cách giảm thiểu sự hiểu lầm qua sự nâng cấp khả năng truyền thông.
2. Program không thực hiện đúng như ý programmer muốn. Tức là programmer muốn một đàng mà bảo chương trình làm một ngả vì vô tình không viết lập trình đúng cách. Trường hợp này ta giải quyết bằng cách dùng những Software Tools (kể cả ngôn ngữ lập trình) thích hợp, và có những quá trình làm việc có hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương Trình Khổng Chế Tay

Ở cổng thư viện, Liễu Nguyệt Sương tìm được Hàn Phong.

"Tiểu Sương tử, thế nào rồi, vấn đề máy tính đối phó được không?"

Liễu Nguyệt Sương gật đầu, nói: "Ừ được, cũng may là có Đỗ Thiệu Phong. Nếu không hôm nay công việc báo danh hằng định bị ngâm nước nóng rồi." (ngâm nước nóng: ý bảo tạm ngưng)

"Đỗ Thiệu Phong cũng là hệ tin học à?"

"Phải rồi, người không biết hẳn đâu. Hẳn là phó hội trưởng hội vi tính của bọn ta, năm ba, kỹ thuật rất lợi hại, nghe nói hẳn cũng là một hacker đó."

Hacker?

Hàn Phong cười cười, hỏi: "Các người quen nhau như thế nào?"

"Thì quen trong hội tin học ấy, năm ngoái báo danh hệ tin học, hẳn là hội trưởng. Bởi vì bài học năm ba khá nhiều, cho nên lui xuống, còn để cử ta lên làm hội trưởng nữa. Hẳn bây giờ mặc dù trên danh nghĩa là phó hội trưởng, nhưng kỳ thật cũng chẳng quản chuyện gì cả."

"Ái chà chà, có ý tứ! Hàn Phong nghĩa đến địa chỉ IP hẳn mới truy theo vừa rồi."

Quanh quẩn một vòng, Hàn Phong cuối cùng xác định IP thực tế xâm lấn kia, nhưng lại không nghĩ là nằm trong mạng lưới nhà trường, còn là biểu tượng của trên trang web inte của trường. Căn cứ vào phạm vi xác định của địa chỉ IP trên hẳn tra được, đúng là nằm trong ký túc xá nam sinh năm thứ ba.

Hàn Phong trực tiếp hỏi thăm chủ đề chính: "Tiểu Sương tử, Đỗ Thiệu Phong có phải hẳn đang theo đuổi người không?"

"Hả?" Liễu Nguyệt Sương sững sốt, lập tức hỏi, "Người làm sao biết?"

Hàn Phong cười mà không đáp.

Liễu Nguyệt Sương tựa hồ mặt không còn chút máu, vội vàng giải thích nói: "Tiểu Phong tử, người đừng có hiểu lầm. Hẳn đích thực theo đuổi ta, nhưng mà ta cũng không có đáp ứng hẳn. Hẳn vài lần hẹn ta đi ra ngoài, đều bị ta cự tuyệt rồi, có một lần thật sự không còn biện pháp phải đáp ứng. Bất quá cuối cùng ta thả hẳn như thả chim bồ câu. Người phải tin tưởng ta, ta với hẳn thật sự không có ý tứ gì hết."

"Được rồi, khẩn trương như vậy làm gì, ta chỉ là hỏi một chút thôi mà. Người xinh đẹp như vậy, không ai theo đuổi mới là bất bình thường." Hàn Phong cười khổ nói, "Không cần hướng ta giải thích nhiều như vậy. Thiết tình, ta cũng đâu phải bạn trai người."

Liễu Nguyệt Sương trên mặt vừa mới lộ ra sắc mặt vui mừng, nhưng sau khi nghe được nụ cười trên mặt liền động lại. Nàng phức tạp nhìn thoáng qua Hàn Phong, không nói gì nữa.

Không khí hiện trường nhất thời trầm mặc hẳn lên, Liễu Nguyệt Sương trở nên trầm mặc ít nói, mà Hàn Phong vốn không thể nói nhiều, cũng buồn tẻ chọc vài câu, rồi lạnh nhạt luôn.

Hàn Phong vốn không phải người nói nhiều, thấy Liễu Nguyệt Sương tâm tình đột nhiên không tốt một cách kì lạ, cũng không biết an ủi như thế nào, cho nên dứt khoát cũng không nói chuyện.

Hai người trầm mặc mà đi một đoạn đường, Liễu Nguyệt Sương đột nhiên nói: "Tiểu Phong tử, thủ tục nhập học của người cũng đã làm xong hết rồi. Người về trước đi, ta bên trường còn có chuyện làm, sẽ không cùng người đi dạo sân trường được."

"Ồ, cũng được, người có việc, vậy đi trước đi, không cần theo ta, ta tùy tiện đi dạo là được."

Liễu Nguyệt Sương nghe vậy, rất là buồn bực dậm chân một cái, sau đó rời đi.

Hàn Phong cảm thấy có chút kì lạ, quay về suy nghĩ lại, cũng không phát hiện mình có chỗ nào làm cho nàng tức giận. Lắc đầu một cái, dứt khoát mặc kệ, nàng rời đi thì hẳn càng khỏe, bởi vì hẳn còn có chuyện phải làm.

Ra khỏi đại học Thủy Mộc, Hàn Phong ra phụ cận tìm một tiệm inte. Sau đó chọn một chỗ ngồi khá khuất.

Đây là lần đầu tiên sau khi Hàn Phong sống lại đi vào inte. Trừ hôm nay tại thư viện ra, đây cũng là lần đầu tiên hẳn chính thức lên mạng.

Mặc dù nói bây giờ cơ hồ mọi nhà đều có máy vi tính, nhưng mà các tiệm inte này vẫn như cũ biểu hiện sức sống mãnh liệt. Nhất là tại phụ cận các khu vực trường đại học cao đẳng, inte vẫn như trước đều được các học sinh hoan nghênh.

Hàn Phong kiếp trước thân là một hacker thường xuyên cùng inte quan hệ. Tự nhiên trên inte có không hề ít tài sản. Bất luận là tại trong nước hay ngoài nước, hẳn đều có tài khoản ngân hàng online, tài khoản này cũng chỉ có chính hẳn một người biết, người khác căn bản là tra không được. Đương nhiên, tên tài khoản cũng là lấy tên công việc của Nhạc Phong, bất quá Hàn Phong cũng không có ý định di chuyển tài khoản.

Hẳn bây giờ muốn làm một chuyện. Là ở trên inte mua một cái laptop, tiền là trực tiếp từ tài khoản ngân hàng online chuyển vào.

Hàn Phong thống kê lại một chút. Bây giờ hẳn có thể vận dụng tài chính, đại khái chừng ba trăm vạn USD. Tiền này đại bộ phận là hẳn kiếp trước bán cho người ngoại quốc trình bảo mật hoặc biên soạn tìm tòi kĩ hồ, cùng với một ít đầu tư buôn bán khác. Không có một ai khác biết, mặc dù không tính là nhiều, nhưng tương đối bây giờ với hẳn mà nói, cái này xem như cũng là một tài sản không nhỏ rồi. Ít nhất trước mắt tiền này có thể thỏa mãn một ít nhu cầu của hẳn. Về phần sau này, hẳn cũng không lo lắng, chỉ cần hẳn hoàn thiện hệ thống trong não mình, kiếm tiền căn bản là không thành vấn đề.

Hàn Phong chọn một laptop, processor 64bit, memory DDR 3 loại 4G, tích hợp card đồ họa. Bất quá đồ họa tích hợp đã ngang với hiệu suất card độc lập cao nhất hai chục năm trước rồi. Màn hình cảm ứng touch-type, ổ cứng 0.5TB (1TB=1024GB). Rất tiện nghi, tổng cộng chỉ tốn của hắn 1000 USD. Mặc dù hắn có điều kiện lựa chọn cao hơn, bất quá như vậy mà nói, cũng đã quá kiêu ngạo rồi, so với phong cách xử sự của hắn bây giờ không hợp, hắn hiện tại muốn bảo trì thấp xuống một chút.

Trực tiếp từ account trên inte, điền đủ tư liệu, đối phương trực tiếp mang hàng tới nhà.

Sau năm phút, đối phương gọi điện thoại đến xác nhận. Hàn Phong sau khi xác nhận, gọi hai người mang đến, đặt tại chỗ ở của Hàn Phong.

"Phục vụ bây giờ chất lượng tăng lên thật không ít." Nói thăm một câu, Hàn Phong liền tính tiền.

Sau khi trở lại, không tới gần một tiếng, laptop đã được đưa đến. Mở đóng gói ra, sau đó lắp ráp, nhân viên kỹ thuật định giúp Hàn Phong lắp đặt. Bất quá lại bị Hàn Phong cự tuyệt. Điểm ấy, chính hắn có thể đối phó. Mặt khác, hắn còn muốn lắp đặt nhiều hệ thống, vừa mới mua sắm online một lúc, hắn đã mua vài hệ điều hành, kể cả Windows 2010 lẫn Linux.

Chỗ Hàn Phong ở không có inte, laptop không thể trực tiếp lên mạng. Bất quá Hàn Phong cũng không có vội vã lên mạng. Hắn bây giờ còn có một vấn đề trọng yếu cần giải quyết - - tay của hắn.

Bây giờ, Hàn Phong chỉ có thể linh hoạt khống chế ngón trỏ cùng ngón cái của mình tổng cộng bốn ngón. Trước giờ, không cần thao túng cái gì phức tạp, bốn ngón tay này cũng đủ rồi, có thể thỏa mãn nhu cầu. Nhưng là bây giờ, nếu muốn đánh chữ, bốn ngón tay hiển nhiên không đủ dùng.

"Xem ra lại phải biên thêm chương trình khống chế tay nữa rồi." Hàn Phong tự nói.

Biên soạn chương trình khống chế ngón tay, trên thực tế cùng với biên soạn chương trình trong hệ điều hành có chút giống nhau, chỉ có chương trình biên soạn tốt, cung cấp đầy đủ các loại thao tác cơ bản, mới có thể kiểm soát thiết bị tốt. Siêu cấp hệ thống của Hàn Phong cũng là như thế, nếu muốn nhớ hoàn toàn khống chế hai tay, nhất định phải nâng cấp chương trình khống chế tay của mình.

Bởi vì trước kia biên soạn chương trình khống chế tay, chỉ vì khẩn cấp mà biên soạn. Lúc xếp đặt, thiết kế rất thô, giả lập một ít tín hiệu khống chế, cho nên hoạt động lên xuống, có vẻ rất quái dị. Vô tình so với cương thi giống nhau có chút cứng rắn. Hơn nữa đơn giản cũng chỉ khống chế bốn đầu ngón tay.

Lúc này đây, Hàn Phong quyết định một lần nữa xếp đặt. Tận hết khả năng làm cho hai tay trở nên càng thêm linh hoạt. Cho nên, hắn lần này ý định là đem tín hiệu khống chế hai tay giả lập thành một chương trình, từ cánh tay đến ngón tay.

Ăn cơm tối xong, Hàn Phong bắt đầu vào đại não biên soạn "Chương trình khống chế tay."

Hoạt động của biên trình là trực tiếp phát sinh tại trong não cùng trong cơ thể. Cho nên từ biểu hiện ra ngoài cho thấy, Hàn Phong chỉ là lẳng lặng nằm ở trên giường, cái gì cũng không có làm.

Mà trên thực tế, quá trình này lại cực kỳ phức tạp cùng lộn xộn.

Đầu tiên, hắn đem toàn bộ tín hiệu khống chế hai tay sơ lý hết một lần, nhưng là một đôi tay dính dáng đến tín hiệu thần kinh thật sự là nhiều lắm. Chẳng những cùng đại não, sống tủy cùng trung khu thần kinh có liên quan, lại còn dính tới cả thần kinh cảm giác, thần kinh vận động cùng với hệ thống vận động và nhiều hơn nữa....

Hàn Phong trước khi tiến hành, chủ yếu là quan tâm các tín hiệu cần thiết, bỏ qua tín hiệu không quan trọng.

Cái nào là tín hiệu chủ yếu?

Bây giờ vấn đề quan trọng là làm cho hai tay của hắn có thể hoạt động linh hoạt. Cho nên tín hiệu chủ yếu chính là tín hiệu khống chế cơ thể cùng bộ xương, tín hiệu cảm giác đau nhức của thần kinh có liên quan thì hoàn toàn bỏ qua. Đương nhiên, một ít tín hiệu cảm xúc rất nhỏ, vẫn còn giữ lại. Nếu không lúc đánh máy, một điểm cảm giác cũng không có.

Cũng may Hàn Phong trước đã sớm tìm rất nhiều thời gian để nắm được rõ ràng ý nghĩa cụ thể của tín hiệu đại biểu. Nếu không nói, hắn phỏng chừng ít nhất cũng phải tiêu tốn nửa năm mới có thể hoàn thành cái "Chương trình khống chế tay" này rồi.

Song, Hàn Phong vẫn là đem chương trình khống chế này nghĩ đến mức quá đơn giản. Mặc dù đại khái chỉ là 30% tín hiệu chủ yếu, nhưng đã làm cho hắn phải căng mắt ra mà tìm. Lúc mới bắt đầu còn rõ ràng mạch lạc, nhưng tới một hồi sau, hắn liền cảm giác được đại não phi thường uể oải, có chút không khống chế được.

Bất quá làm cho hắn thở dài một hơi chính là, hắn cuối cùng dù sao cũng đã hoàn thành. Vì vậy mà, hắn đã tìm suốt thời gian một ngày một đêm. Lúc đó, hắn chỉ ăn một ít đồ vặt, uống một ít nước.

Muốn nâng cấp chương trình khống chế tay, đầu tiên đem chương trình cũ tháo gỡ. Sau đó đem chương trình giả lập biên soạn mới vào, mà ở trong khoảng thời gian trình tự cũ bị tháo dỡ này, hai tay của hắn hoàn toàn không có khả năng động. Loại tình huống này, thật giống như là trở về trạng thái tê liệt lúc trước.

Tiếp theo, Hàn Phong tìm nửa tiếng thời gian vắt và mới đưa chương trình giả lập không chế tay mới vào được, nhưng là ngay sau đó hắn tức đến hộc máu bởi phát hiện chương trình mới này căn bản không có bất cứ tác dụng gì cả.

Kỳ thật, loại vấn đề này hắn cũng thường xuyên gặp phải. Biên trình mà, gặp phải BUG(lỗi code) là chuyện rất bình thường. Nhưng khiến cho Hàn Phong cảm giác được buồn bực nhất chính là, hắn lập đi lập lại kiểm tra vài lần rồi, nhưng vẫn như cũ không có phát hiện vấn đề đến tột cùng là ở nơi nào phát sinh.

"Ông trời, đừng có đùa với con như vậy chứ."

Hàn Phong đối với mình quá mức tự tin. Chương trình trước, hắn căn bản là không backup(sao lưu dữ liệu trước khi xóa). Nói cách khác, nếu như hắn không thể giải quyết vấn đề này. Chỉ có hai cái lựa chọn, sẽ để cho tay tiếp tục tê liệt, cho đến khi hắn sửa được BUG. Hoặc sẽ một lần nữa biên soạn chương trình cũ, vẫn chỉ không chế bốn ngón đầu ngón tay.

Cái chương trình không chế mới này cực kỳ phức tạp, trải qua tầng tầng giả lập nghiêm khắc. Hơn nữa, Hàn Phong còn không có bất cứ công cụ thử nghiệm nào. Cho nên, nếu muốn nhớ từ bên trong nó tìm ra cái BUG trên trời dưới đất này, thật đúng là một công trình phi thường khổng lồ.

Kiên trì trong chốc lát nữa, vẫn không tìm được lỗi BUG.

"....Đách quân nữa, ngủ một giấc trước rồi nói."

Hàn Phong bây giờ thật sự không còn tinh lực để tiếp tục xử lý nữa. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là dẫn theo hai tay lác lư, chạy đến đại sảnh, ăn lung tung mấy cái bánh bích quy. Sau đó một đầu ngã xuống giường, khò khò ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Má Oi Cứu Con

Lúc đến giữa trưa ngày thứ hai, Hàn Phong lần nữa bị điện thoại đánh thức.

Vừa muốn động thủ cầm lấy, nhưng lại phát hiện tay mình không bị khống chế, không có bất cứ phản ứng gì hết.

"Oh,shit!"

Hàn Phong nằng một câu. Lúc này mới nhớ tới chương trình không chế tay của mình còn chưa hoàn thành, tạm thời còn không thể khống chế được hai tay.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là dùng miệng ngậm cái điện thoại di động trên đầu giường. Sau đó mở ra, thấy tiểu Sương tử gọi tới, hắn dùng cầm ầm ầm một chút nút nghe điện.

"A lô - -" Hàn Phong hữu khí vô lực.

"Tiểu Phong tử, người như thế nào bây giờ mới tiếp điện thoại? Người hôm nay tại sao không có đi học, đừng nói cho ta biết người bây giờ mới ngủ dậy đó."

"Đúng vậy..... Ta có chút không thoải mái."

Đầu chỉ không thoải mái, quả thực là vấn đề lớn. Hàn Phong bởi vì hai ngày chưa từng ăn vật gì, cả người vô lực. Điềm chết người chính là, hắn bây giờ hai tay còn không thể động. Bây giờ ngay cả ăn cũng là một vấn đề rồi.

"Há? Người làm sao vậy?" Liễu Nguyệt Sương ngữ khí bắt đầu lo lắng. "Khó trách hai ngày nay không thấy bóng dáng của người... Người mở cửa nhanh lên, ta đến cửa phòng người rồi."

"Ách..." Hàn Phong sững sốt. Thầm nghĩ, nói đến là đến, bất quá nàng tới vừa đúng lúc. Bây giờ tình huống này của mình, thật đúng là phải phiền toái nàng.

Giấy dựa từ trên giường đứng lên, Hàn Phong liền cảm thấy trong đầu một trận choáng váng, thật vất vả lắm mới định thần lại.

Hàn Phong cảm hận mà lẩm bẩm: "Móa, xem ra lần sau làm chuyện gì, phải chuẩn bị cho đầy đủ trước."

Bây giờ cũng không thể so với lúc trước, trước kia hẳn vốn chính là người toàn thân tê liệt. Tùy tiện nằm giường bao lâu cũng có người chiếu cố, sẽ không bị đói. Mà bây giờ, hẳn ở một mình, nếu thật xảy ra chuyện gì, thì đúng là "kêu đất đất chẳng hay, kêu trời trời chẳng biết rồi."

Đi tới cửa phòng, Hàn Phong muốn thử mở cửa mấy lần cũng không có thành công.

"Bíng bong bíng bong - -" Bên ngoài Liễu Nguyệt Sương lại ấn chuông cửa.

Hàn Phong hướng bên ngoài hô: "Tới đây, đừng nóng, ta đang mở cửa."

"Kháo, bây giờ ngay cả cái khóa cũng khi dễ được mình. Tao không tin là tao không xử được mày?"

Hàn Phong đem dép lên vung lên, vươn đùi phải ra, dùng ngón chân kẹp lấy khóa, lấy sức lôi kéo, "răng rắc" Một tiếng vang lên, cửa phòng mở ra.

Không đợi Hàn Phong thu hồi cước về, cửa phòng liền bị Liễu Nguyệt Sương từ ngoài đẩy ra.

Kết quả là, Hàn Phong chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh đẩy tới. Chân trái hoàn toàn đứng thẳng không yên. Cả thân thể ngã về sau, quăng cả bốn chân hướng lên trời.

Liễu Nguyệt Sương mới vừa vào cửa, chỉ nghe được "ba" một tiếng. Sau đó liền chứng kiến Hàn Phong nhếch miêng mà nằm ngửa trên mặt đất lăm bằm, nàng vội vàng chạy tới, diu hần hỏi: "Tiểu Phong tử, ngươi làm sao vậy?"

Mới vừa rồi một chút, gặp lúc ném ngay cột sống Hàn Phong đập xuống. Lúc ấy đau tới mức thiếu chút nữa ngay cả nước mắt cũng chảy ra. Thầm nghĩ muốn lớn tiếng chửi, bất quá Liễu Nguyệt Sương ở ngay trước mặt. Hắn cũng chỉ đành nhịn xuống: "Không.Không sao, chỉ ngã một cái thôi."

"Mới hai ngày thôi, ngươi làm sao biến thành cái dạng này rồi?" Liễu Nguyệt Sương lấy tay bưng mũi, nàng từ trên người Hàn Phong nghe thấy được một cỗ mồ hôi thối dầy đặc, "Ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

Hàn Phong vây giờ hình tượng đích xác quá mức lòi thối rồi. Cả người tản ra toàn mồ hôi thối không nói, tóc cũng ứ đầy dầu. Quả thực từ đầu tới đuôi, trong mắt cũng tràn ngập tơ máu, một bộ tiêu tụy không chịu nổi, bộ dáng thiếu ngủ nghiêm trọng.

Hàn Phong cười khổ một chút, nói: "Hai tay ta bây giờ tạm thời không hoạt động được rồi."

Nói xong, Hàn Phong vòng qua vòng lại thân thể của mình, chỉ thấy hai tay hắn hất qua hất lại giống nhau.

"Hả?" Liễu Nguyệt Sương bị cái dạng này của hắn lại càng làm thêm hoảng sợ, vội vàng chạy tới, kéo tay hắn, lung lay vài cái, phát hiện mềm nhũn. Cảm giác trong đó không có bất cứ lực lượng gì, loại tình huống này, làm cho Liễu Nguyệt Sương nghĩ đến lúc Hàn Phong tê liệt trên giường trước kia.

Liễu Nguyệt Sương thật sự là bị hù dọa rồi, hai tròng mắt của nàng nhất thời liền đỏ lên: "Tiểu Phong tử, đây là làm sao vậy? Tay ngươi như thế nào lại biến thành như vậy...?"

Hàn Phong có chút dở khóc dở cười: "Ách. Tiểu Sương tử, đừng khóc, đừng khóc, không có việc gì, tay ta rất nhanh sẽ tốt lại."

"Đã thành cái dạng này rồi, ngươi còn nói là không có việc gì." Nước mắt của Liễu Nguyệt Sương đã chảy xuống, xoa xoa nước mắt. Nàng vội vàng móc điện thoại di động ra, muốn gọi 120 cấp cứu.

Hàn Phong thấy thế, lập tức nói: "Đừng gọi điện thoại. Tiểu Sương tử, ta thật sự không muốn đi bệnh viện!"

Ở bệnh viện ngày người vài chục năm, Hàn Phong đã dính "chứng sợ hãi bệnh viện", không bao giờ muốn đặt chân vô bệnh viện nửa bước. Càng huống chi, hắn vốn không có vấn đề gì, chỉ là tật xấu biên soạn chương trình của mình. Coi như là đến bệnh viện, bác sĩ căn bản cũng chẳng giúp được gì.

Liễu Nguyệt Sương thấy Hàn Phong thái độ kiên quyết. Vì vậy dừng lại, nhưng vẫn lo lắng bệnh tình của hắn: "Nhưng mà tay của ngươi?"

"Ta thật sự không có việc gì, ngủ một giấc dậy là khỏe. Ta đối với tình huống của mình rất rõ ràng. Tiểu Sương tử, ngươi phải tin tưởng ta!"

Thật vất vả để trấn an Liễu Nguyệt Sương. Hàn Phong lúc này mới cảm giác được, bản thân hiện tại phi thường đói. Hắn đã lâu rồi không ăn cái gì.

"Chết đói ta mất, hai ngày rồi không ăn cơm, đi ăn trước cái gì đã."

Liễu Nguyệt Sương bưng cái mũi nói: "Không được, ngươi trước tiên phải đi tắm. Nếu không ta không cùng ngươi đi ra ngoài."

"....."

Hàn Phong không nói gì, xác thực mồ hôi thối của mình hơi nặng. Mùa hè hai ngày không tắm rửa, chính hắn cũng cảm thấy khó chịu, nhưng mà bây giờ hắn đang ở tình huống này, kêu hắn làm thế nào mà tắm?

Liễu Nguyệt Sương cũng nghĩ tới tình huống này, nàng do dự một chút, cắn răng nói: "Ta giúp ngươi lau thân thể một chút."

"Cái này..... không ổn đâu?" Hàn Phong nhăn nhó nói.

"Có cái gì mà không được, có mỹ nữ giúp người lau thân thể, người lại còn không muốn? Người có phải nam nhân hay không hả. Năm đó lúc người tê liệt tại giường, ta chẳng phải cũng giúp người lau qua sao. Chỗ nào trên người người mà ta chưa có xem qua?" Liễu Nguyệt Sương khôi phục lại tính nết cộc cỏi của mình.

"....."

Lúc đó với lúc này là khác nhau cơ mà >"

Hàn Phong cuối cùng đành thỏa hiệp, ngoan ngoãn nghe theo an bài của Liễu Nguyệt Sương.

Áo thun bị Liễu Nguyệt Sương cởi ra.

Liễu Nguyệt Sương vừa nhìn, hai tròng mắt nhất thời mở lớn - -

Thân thể tiểu Phong từ lúc nào trở nên hấp dẫn như vậy.....

Hàn Phong trải qua hai năm khổ luyện, thân thể của hắn nhìn đơn bạc, nhưng lại luyện ra một thân cơ bắp. Cũng không khoa trương như vận động viên, nhưng từng khối thể hiện sắc sảo, hết như dao khắc, lại còn lóng lẩy trắng kiện như đá cẩm thạch. Theo động tác của thân thể, từng khối cơ nhúc nhích, đều hiện lên mỹ cảm khác biệt.

Trong trí nhớ của Liễu Nguyệt Sương, cơ thể của Hàn Phong là lỏng lẻo vô lực, trạng thái sinh lý tái nhợt, so với bây giờ hoàn toàn là hai cái bộ dáng.

Không chút khoa trương mà nói, đây chính là thân thể đầy mỹ lực nam tính nhất mà Liễu Nguyệt Sương thấy, trong TV, phim ảnh, toàn bộ hết thấy đều không bằng.

"Tiểu Sương tử, tiểu Sương tử...." Hàn Phong đợi hồi lâu, không thấy động tĩnh của Liễu Nguyệt Sương. Ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy nàng si mê nhìn chăm chăm tám khối cơ bụng của mình. Ngay cả hai tròng mắt cũng không chớp một cái, nhất thời lộ ra tự thế mỹ mãn, cười đùa nói, "Thế nào, cơ thể của ta được chứ, bị ghiền rồi đúng không?"

Liễu Nguyệt Sương phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ chỉ một thoáng trở nên đỏ bừng. Nàng thẹn quá hóa giận cầm khăn lông ướt trong tay trực tiếp ném vào đầu Hàn Phong, tức giận mắng: "Nhìn người xú mỹ thì có!" (xú mỹ - xấu)

Hàn Phong lúc này cùng nàng khoảng cách rất gần, mắt thấy khăn lông đâm tới. Hắn theo bản năng muốn duỗi tay ra bắt lấy. Nhưng lại quên mất hai tay không nghe theo sai khiến của mình. Cho nên bất ngờ không bằng đề phòng, hắn vừa vận bị đập trúng. Bởi vì không có hai tay duy trì thăng bằng, cả thân thể đổ về phía sau.

"Á - -" Liễu Nguyệt Sương nũng nịu kêu lên, luống cuống tay chân đi kéo Hàn Phong. Nhưng chính mình lại bị trượt chân, nàng cả người thoáng cái hoàn toàn đặt ở trên người Hàn Phong.

".....!!!"

Hai người nhất thời cùng ngừng hô hấp lại, đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ - - bởi lẽ tư thế bọn họ lúc này thật sự là rất mập mờ rồi!

Do duyên cớ mùa hè, Liễu Nguyệt Sương hôm nay vẫn như cũ ăn mặc rất ít. Trên người chỉ mặc cái quần short hơi mỏng. Mà nàng bây giờ người đặt trước ngực hàng phong. Bộ ngực sữa bị đè ép thay đổi thành hình, thậm chí còn hiện ra cái rãnh thật sâu trên ngực.

Má ơi cứu con!

Hàn Phong cả thân thể cũng căng thẳng lên, nơi ngực truyền tới hơi ấm mềm mại khiến hắn phải khóc than gọi mẹ. Trong khi giãy chết, hắn ngẩng đầu lên. Liền thấy một mảnh trắng bóng, còn có cả rãnh Mariana(1) vĩ đại.....

Liễu Nguyệt Sương chỉ cảm thấy hai má cùng lỗ tai như là nóng như là bị lửa thiêu đốt. Sau khi thừa người ra mười mấy giây đồng hồ, nàng bắt đầu di chuyển. Tay chân cũng loạn xạ ngẫu. Vài lần cũng bởi vì nguyên nhân cả người như nhũn ra lần nữa gục vào ngực hàn Phong, lại lập lại động tác mới vừa rồi một lần nữa.

Thật vất vả, Liễu Nguyệt Sương rốt cuộc mới ngồi dậy được. Về mặt ngưng ngừng vẫn không có bất cứ động tĩnh gì liếc mắt nhìn Hàn Phong một cái. Nhưng lại gặp hắn miệng cười chum chim, rất là "gian trá."

"TIỂU PHONG TỬ - -" Liễu Nguyệt Sương thẹn quá hóa giận hét một tiếng.

Hàn Phong yên lặng không nhúc nhích.

"Tiểu Phong tử?" Liễu Nguyệt Sương phát hiện vẻ mặt của Hàn Phong vẫn gian trá như cũ.

Hàn Phong vẫn yên lặng không nhúc nhích.

Lúc này, Liễu Nguyệt Sương đã cảm giác được có chút không thích hợp rồi. Nàng bước lên đầy đặn Hàn Phong, nhưng lại phát hiện cơ thể hần lúc này cứng ngắc, giống như một con cương thi vậy.

Liễu Nguyệt Sương lúc này hoàn toàn luống cuống: "Tiểu Phong tử, ngươi đừng làm ta sợ, ngươi làm sao vậy? Tiểu Phong tử..... Huhu Ngươi làm sao vậy....." Cuối Cùng, Liễu Nguyệt Sương đã bật khóc ra tiếng.

(1) Rãnh Mariana, còn gọi là vực Mariana hay vũng Mariana, là rãnh đại dương sâu nhất đã biết, và điểm sâu nhất của nó là nơi sâu nhất trong lớp vỏ Trái Đất. Nó nằm trên phần đáy của khu vực tây bắc Thái Bình Dương, về phía đông quần đảo Mariana. Điểm sâu nhất có tọa độ 11°21' Bắc và 142°12' Đông. Rãnh Mariana kéo dài tới gần Nhật Bản. Rãnh này là ranh giới nơi hai mảng kiến tạo gặp nhau, là khu vực lún xuống ở đó mảng Thái Bình Dương bị lún xuống dưới mảng Philippines. Rãnh có chiều dài khoảng 2.550 km (1.580 dặm) nhưng chiều rộng trung bình chỉ vào khoảng 69 km (43 dặm). Phần đáy của rãnh này thấp dưới mực nước biển một khoảng cách lớn hơn nhiều khi so với đỉnh Everest ở trên mực nước biển.

Độ sâu tối đa của rãnh này là 10.971 m (35.994 ft) dưới mực nước biển theo phép đo gần đây nhất. Khi tính đến vĩ độ của nó và sự lồi ra ở khu vực xích đạo của Trái Đất thì nó nằm ở khoảng cách 6.366,4 km tính từ tâm Trái Đất. Bắc Băng Dương, có độ sâu chỉ khoảng 4-4,5 km, nhưng tính từ đáy của nó thì lại ở khoảng cách chỉ xấp xỉ 6.352,8 km từ tâm Trái Đất, tức gần tâm Trái Đất hơn so với điểm sâu nhất của rãnh Mariana 13,6 km.

Nó được tàu Challenger II của Hải quân Hoàng gia Anh khảo sát lần đầu tiên năm 1951, do đó người ta đã đặt tên cho phần sâu nhất của rãnh Mariana là vực thẳm Challenger. Sử dụng kỹ thuật phản xạ sóng âm, tàu Challenger II đã đo được độ sâu 5.960 sải (10.900 m) tại tọa độ 11°19' Bắc và 142°15' Đông. Âm thanh này đã được thực hiện lặp lại với tai nghe để nghe tín hiệu trở lại do sóng âm phản xạ ngược trở lại khi gặp đáy biển. Do việc đo thời gian của máy thu âm thanh phản xạ, một phần cần thiết của quá trình này, đã được thực hiện bằng tay để ngắt đồng hồ bấm giờ nên người ta đã cẩn thận trừ đi một thang đo (20 sải) khi chính thức báo cáo độ sâu lớn nhất là 5.940 sải (10.863 m).

Năm 1957, tàu Vityaz của Nga báo cáo độ sâu 11.034 m (36.201 ft), cho chỗ lõm sâu hoắm Mariana; sự đo đạc này đã không được thực hiện lặp lại nên khó có thể coi là chính xác. Năm 1962, tàu hải quân Spencer F. Baird của Mỹ báo cáo độ sâu lớn nhất là 10.915 m (35.810 ft). Năm 1984, Nhật Bản gửi tàu Takuyo, một tàu khảo sát chuyên nghiệp hóa cao tới rãnh Mariana để thu thập dữ liệu bằng cách sử dụng các máy thu sóng âm phản xạ nhiều tia và hẹp; họ báo cáo độ sâu cực đại là 10.924 m (35.840 ft) (cũng có báo cáo là 10.920±10 m). Các phép đo chính xác nhất đã được thực hiện trên máy dò Kaiko của người Nhật vào ngày 24 tháng 3 năm 1995 cho kết quả 10.911 m (35.798 ft) .

Trong cuộc lặn không có tiền lệ, tàu ngầm thám dò của Hải quân Mỹ là Bathyscaphe Trieste đã xuống tới đáy vào lúc 1:06 trưa ngày 23 tháng 1 năm 1960 với trung úy hải quân Don Walsh và kỹ sư Jacques Piccard. Quả cầu sắt được sử dụng để làm bì, với xăng để tạo sức nổi. Các hệ thống trên boong tàu chỉ tới độ sâu 37.800 ft (11.521 m), nhưng sau đó đã được sửa lại là 10.916 m (35.813 ft). Ở dưới đáy Walsh và Piccard đã rất ngạc nhiên khi phát hiện thấy các sinh vật như cá bon dài khoảng 30 cm, cũng như tôm. Theo Piccard thì "đáy biển dường như sáng và sạch sẽ, là một vùng hoang vu chỉ có tảo cát".

Tại đáy của rãnh Mariana thì nước tạo ra một áp lực tới 1.086 barơ (108,6 MPa hay 15.751 psi).

Vào ngày 1 tháng 6 năm 2009, tàu Kilo RV Moana (là tàu mẹ của chiếc tàu ngầm Nes) đã sử dụng hệ thống định vị dưới mặt nước bằng sóng siêu âm Simrad EM120 (300-11.000 m) lập nên bản đồ ngay tại vực thẳm Challenger với độ sâu tìm được là 10.971 m (35.994 ft), độ chính xác hơn lần cũ 0,2% (sai số khoảng ± 11 m).

Năm 2003, các nhà khoa học đã tìm được dọc theo rãnh Mariana một số khu vực có độ sâu như vực thẳm Challenger và thậm chí có thể sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chết Máy Và Khởi Động

Mẹ nó rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Hàn Phong kinh hãi phát hiện thân thể mình hoàn toàn mất đi khống chế, lại một lần nữa thể nghiệm cảm giác tê liệt không thể động trên giường nằm đó. Hần lần nữa trở thành một vật chết, một linh hồn độc lập ký sinh trên thân thể này.

"Tiểu Phong tử..... Ngươi làm sao vậy."

Thanh âm Liễu Nguyệt Sương dồn dập vang lên bên tai. Hàn Phong muốn đáp lại nàng, nhưng là một chữ cũng không nói nên lời. Lồng ngực cơ thể cùng đầu lưỡi, cũng hoàn toàn mất kiểm soát.

Chẳng lẽ là "Siêu Cấp Hệ Thống" xảy ra vấn đề?

Hàn Phong nghĩ tới điểm mấu chốt, vội vàng kiểm tra một chút trạng thái vận hành của hệ thống, nhưng lại nhất thời tròn tròn con mắt - - Siêu Cấp Hệ Thống dĩ nhiên bị đứng!

Hàn Phong cảm giác được mình đang phải chuyện khó tin nhất trong đời: Não của hắn đã chết.

Loại chuyện này, từ sau lúc siêu cấp hệ thống của Hàn Phong sinh ra, chưa từng có phát sinh.

Trên thực tế, sau khi Hàn Phong xếp đặt hệ thống, cũng đã lo lắng đến vấn đề này. Hơn nữa đã đem khả năng chết máy loại trừ ra. Nói cách khác hệ thống này sẽ không thể vận hành, hoặc sẽ vĩnh viễn vận hành vĩnh viễn như vậy, căn bản không thể tồn tại tình trạng chết máy.

Nhưng mà siêu cấp hệ thống thật sự đã chết máy.

Chết máy rồi thì làm cái gì bây giờ?

Chỉ có khả năng restart lại hệ thống.

Vì vậy, Hàn Phong đem siêu cấp hệ thống restart lại. Mà lúc này, hắn đang trong xe cấp cứu hướng đến bệnh viện.

Restart hệ thống cũng không phải chuyện dễ dàng. Cùng với máy vi tính giống nhau, lúc restart, tương đương với CPU thần kinh tế bào đại não phải tiếp quản hệ thống, tự thân tiến hành khởi tạo các bộ vị khác của thân thể hoặc các tín hiệu thần kinh xung mạch gửi đến khí quan. Căn cứ vào dòng điện xung mạch vận hành khu động hệ thống. Sau đó lập tức bắt đầu chấp hành chương trình khởi động. Khởi động siêu cấp hệ thống, còn có một công năng chủ yếu nữa, đó chính là đối với các bộ vị trên thân thể tiến hành tự kiểm. Cũng đem các trạng thái tín tức lần khế quan bộ vị ghi chép xuống. Vì đề siêu cấp hệ thống phía sau không chế các bộ vị cung cấp một cách tiện lợi. Sau khi tự kiểm xong, siêu cấp hệ thống mới có thể chính thức bắt đầu vận hành.

Phức tạp nhất chính là quá trình tự kiểm.

Vì đề xác định các bộ vị hoặc khí quan có hoàn hảo hoặc tồn tại hay không, đại não sẽ gửi đi tín hiệu thần kinh tương ứng tiến hành kiểm tra. Sau đó căn cứ theo tín hiệu quay về để phán đoán.

Lúc tự kiểm, thân thể sẽ sinh ra phản ứng rất lớn. Bởi vì công năng kiểm tra thân thể cùng hệ thống thần kinh, tín hiệu cảm giác đau nhức của thần kinh không thể che giấu, sinh ra thống khổ, thật giống như là từ sâu trong linh hồn truyền ra, đau đến tận xương cốt. Loại đau nhức này, quả thực khiến cho người ta thống khổ. Trước kia, lúc tự kiểm, lấy ý chí Hàn Phong cứng cỏi như vậy, cũng từng đau đến mức thường xuyên hôn mê. Sau mới có hơi chút quen thuộc, từ đầu đến cuối tại trong óc bảo trì thanh minh. Mặt khác, lúc tự kiểm, toàn thân hắn sẽ như đột nhiên lọt vào dòng điện kích thích giống nhau xuất hiện co rút kịch liệt. Vì thế toàn thân sẽ giống như phát dương điện điên cuồng giống nhau không thể kiểm soát lại càng càng không ngừng liên tục run rẩy. Hàn Phong nhớ kỹ lần đầu tiên lúc tiến hành tự kiểm, lại còn không thể khống chế cả việc "bắn súng nước". Lúc vừa mới bắt đầu tự kiểm trực tiếp bỏ qua kiểm tra hệ thống bài tiết của cơ thể, sau đó mới bổ sung.

Trên xe cấp cứu, Liễu Nguyệt Sương vẻ mặt lo lắng mà nhìn Hàn Phong toàn thân cứng ngắc trên cáng. Nước mắt không nhịn được chảy xuống. Bây giờ cái dạng này của hắn, khiến cho nàng nghĩ đến lúc Hàn Phong còn bé, lúc đó hắn cũng như thế này, nằm ở trên giường, cũng không nhúc nhích.

"Tiểu Phong tử, người tỉnh lại đi..... Người còn muốn học đại học, như thế nào lại có thể tham ngủ như vậy.... Tiểu Phong tử, xin lỗi, là ta không tốt, ta không nên cầm khăn lông chơi người..... Huhu....." Liễu Nguyệt Sương vạn phần hối hận hành vi vừa rồi của mình, cho rằng là bởi vì mình mới làm hại Hàn Phong biến thành cái dạng này. Nàng cuối cùng không nhịn được, gục vào người Hàn Phong, huhu khóc lớn lên.

Lúc này, đuôi phải Hàn Phong đột nhiên rất nhanh co một chút. Sau đó lại duỗi thẳng, động tác kịch liệt khiến cho thân thể của hắn mãnh liệt dao động.

Liễu Nguyệt Sương lập tức im lặng, trên mặt vừa sợ vừa mừng, vội vàng hỏi: "Tiểu Phong tử, người tỉnh dậy sao?!"

Giống như là đáp lại lời nàng, chân trái của Hàn Phong cũng đột nhiên co lại, sau đó duỗi thẳng ra. Ngay sau đó, hai tay Hàn Phong, cơ nhục trên mặt, trên bụng... Toàn thân hắn bắt đầu kịch liệt co rút rung động, cơ nhục trên mặt hắn vừa dừ tợn vừa đáng sợ. Đồng thời mồ hôi trên người nhanh chóng toát ra, lập tức ướt đầm áo sơ mi....

Tình hình này, quả nhiên là quỷ dị dị thường cùng kinh khủng.

Liễu Nguyệt Sương sợ hãi, nghẹn ngào mà la lớn: "Tiểu Phong tử, người làm sao vậy..... Bác sĩ..... Y tá..... Hắn làm sao vậy?"

Bác sĩ nam bên cạnh thấy thế, nói: "Tôi đề hắn xuống, ta chích hắn một mũi."

Bên cạnh bé Mi Mi y tá một thân trang phục trắng toát hiển nhiên cũng bị sợ hãi. Sắc mặt nàng có chút tái nhợt, bắt qua lại dừng cảm mà tiến vào, dùng sức ấn trụ Hàn Phong lại, không cho hắn lộn xộn.

Bác sĩ nam từ túi cấp cứu xuất ra một ống chích. Rút ra một lượng thuốc ngủ. Sau đó kéo quần đùi của Hàn Phong xuống. Nhắm ngay cái mông trắng của hắn chích một phát.

Hàn Phong thân thể nhất thời cứng đờ. Sau khi run rẩy vài cái, liền hoàn toàn an tĩnh lại.

Liều Nguyệt Sương cùng bé Mì Mì y tá thấy thế, cũng thờ phào nhẹ nhõm.

"Ta kháo - -"

Hàn Phong lúc này trong lòng điên cuồng hét lên!

Hắn bây giờ nếu có thể nhúc nhích. Thật muốn lập tức đứng lên giết thẳng cha bác sĩ kia.

Hắn có thể không tức giận sao, sớm không chích, muộn không chích, hết lần này đến lần khác lúc hắn sắp tự kiểm xong lại chích. Một chích này đi vào, trực tiếp đem quá trình tự kiểm chặt đứt. Trước đó thống khổ hắn phải chịu, cũng hoàn toàn uổng phí.

Bất quá lại nói, đối phương cũng là xuất phát từ hảo ý, không thể trách hắn. Dù sao đựng tới loại chuyện này, bác sĩ nào hình như đều là làm như vậy. Ai mà biết Hàn Phong cái dạng này, rốt cuộc là đang làm gì? Hàn Phong chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Bởi vì có bác sĩ ở đây, Hàn Phong cũng không vội restart hệ thống.

Chờ xe cấp cứu tiến vào bệnh viện, Hàn Phong được cấp chứng là người bệnh. Đầu tiên được bác sĩ Vương Diệu Minh chẩn đoán.

Vương Diệu Minh bốn mươi tuổi, tây y, có kinh nghiệm lâm sàng phong phú. Nhưng là hắn kiểm tra hồi lâu lại không có bất cứ đầu mối gì.

Cuối cùng, bác sĩ không thể làm gì khác hơn là tìm Liều Nguyệt Sương hỏi thăm tình huống. Mới biết Hàn Phong từ nhỏ chính là người thực vật, tê liệt vài chục năm lần nữa đứng lên.

Loại trường hợp bệnh lý này rất hiếm, Vương Diệu Minh suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Uhm. Trước mắt chúng ta còn không thể chẩn xác được rốt cuộc là nguyên nhân gì. Cần phải trụ lại một thời gian quan sát. Người bệnh lúc này thân thể rất suy yếu, tôi đã cho y tá tiêm dịch dinh dưỡng duy trì tính mạng..... Tôi đề nghị cô nhanh chóng thông tri người nhà bệnh nhân, làm thủ tục bệnh lý."

Hàn Phong nằm ở trên giường vừa nghe muốn thông tri cho người nhà. Trong lòng khẩn trương, hắn không muốn cha mẹ vì mình lo lắng, càng huống chi kỳ thật hắn vốn là không có vấn đề gì.

Nhưng là, Liều Nguyệt Sương cũng không thể nghe được ý nghĩ của hắn. Nàng vốn chính là một nữ sinh, trải qua chuyện như vậy, tinh thần đã sớm không tự chủ được. Bây giờ nghe bác sĩ nói, lúc này mới nhớ hắn là nên thông tri cho người thân, để người thân hắn đến quyết định. Vì vậy, Liều Nguyệt Sương cầm điện thoại di động của Hàn Phong chạy ra ngoài phòng bệnh.

Trong phòng đã không còn bất kỳ ai, Hàn Phong lập tức bắt đầu restart siêu cấp hệ thống trong não. Hắn muốn ngăn cản Liều Nguyệt Sương. Bất quá kỳ thật tâm lý hắn cũng rõ ràng, quá trình tự kiểm thời gian khá dài. Phòng chừng lúc xong thì Liều Nguyệt Sương đã đem tin tức thông tri cho cha mẹ mình rồi.

Tự kiểm bắt đầu rồi, hàn Phong lại một lần nữa thừa nhận thống khổ không thể tưởng tượng nổi, co rút, rung động.....

Đại khái năm phút đồng hồ sau, Hàn Phong rốt cuộc thành công restart siêu cấp hệ thống. Quyền khống chế các bộ vị cùng khí quan của thân thể, lại một lần nữa nắm giữ trong tay hắn. Đương nhiên, hai tay hắn vẫn không thể cử động.

Cả người bị mồ hôi đầm đìa ướt, hắn lập tức từ giường ngồi dậy. Sau đó chạy ra ngoài phòng, vừa lúc chứng kiến Liều Nguyệt Sương dùng điện thoại mình nói chuyện cùng ai đó.

"Tiểu Sương tử." Hàn Phong hô.

Liều Nguyệt Sương thân thể run lên. Lập tức xoay người lại, chứng kiến thật là Hàn Phong gọi nàng. Trên mặt lập tức lộ ra thần sắc vui mừng lẫn sợ hãi, nàng bật người chạy tới. Một tay ôm lấy Hàn Phong, huhu khóc rống lên: "Tiểu Phong tử, người rốt cuộc cũng tỉnh.... Huhuhu....."

Hàn Phong vội vàng an ủi nói: "Ừ, tỉnh dậy rồi, ta không có việc gì, chẳng phải vẫn khỏe khoắn đứng ở chỗ này sao? Đừng khóc nữa, xem người kia, khóc thành mèo con rồi kia, mọi người đều đang nhìn người đó."

Hơn nửa ngày, Liều Nguyệt Sương mới ngừng tiếng khóc. Sau đó vội vàng buông Hàn Phong ra. Vũ đài lê hoa mà mắng: "Tiểu Phong tử, người người thói quá." Nói xong, cô nàng "xi" Một tiếng, bụng cái miệng nhỏ nhắn nở nụ cười. (Vũ đài lê hoa - nói về cảnh hoa lê dưới mưa, thường ví người thiếu nữ khóc sụt sùi thì u sầu như thía)

Hàn Phong thấy nàng biết đùa rồi, vì vậy nói: "Tiểu Sương tử, người mới vừa rồi gọi điện thoại cho ai, không phải cha mẹ ta chứ? Ta không nghĩ để cho bọn họ phải lo lắng."

"Không phải mẹ, mà là cậu út..... Á...." Liều Nguyệt Sương lúc này mới nhớ tới mình mới vừa rồi còn đang nói chuyện điện thoại, vội vàng cầm lấy điện thoại di động, đề lên tai hỏi: "Cậu út, cậu còn đó không?"

"Đây, sao rồi, tiểu Phong tỉnh dậy à?"

"Dạ phải, đúng vậy, hắn đã tỉnh dậy."

"Đưa hân nghe điện thoại."

Liễu Nguyệt Sương đem điện thoại đưa cho Hàn Phong, nhưng lại gặp hân nhún nhún vai, ý bảo nàng đem điện thoại để lên tai.

"Tay người...."

"Suyt...." Hàn Phong vội vàng ý bảo nàng im lặng. Sau đó nhẹ nhàng mà nói, "Đừng lo lắng, tay của ta không có việc gì, rất nhanh sẽ ổn lại, tin tưởng ta."

"Ừ!" Liễu Nguyệt Sương từ trong ánh mắt Hàn Phong thấy được cái gì đó khiến nàng tín nhiệm, nặng nề cúi đầu xuống. Sau đó giúp hân đưa điện thoại lên tai.

"A lô, cậu út hả, là ta."

Dương Thành: "Hàn Phong, người khỏe lại chưa? Xảy ra chuyện gì? Nguyệt Sương nàng khóc lóc kể lể cả buổi, ta vẫn chẳng hiểu gì cả."

"Nàng có thể hơi sốt ruột quá, ta không có việc gì rồi, chỉ là ngã một cái. Bây giờ không sao hết, đừng lo, ta lớn như vậy, tự biết chiều cố mình."

Hàn Phong an ủi cậu út vài câu, thuận tiện ghép thêm một câu nói dối, đem chuyện này hồ lộng cho qua. Cậu út hân chỉ dặn dò vài câu, bảo Hàn Phong có chuyện gì, thì trực tiếp gọi điện thoại cho hân.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cộng Hưởng Từ

Thân là con cái, ở bên ngoài cầu học, cha mẹ lo lắng nhất chính là một khi nghe thấy con mình xảy ra bất cứ vấn đề gì. Bọn họ không biết tình huống thường thường đều sẽ lo lắng không thôi. Vô luận trên đầu có bao nhiêu công việc bề bộn, khẳng định cũng sẽ bỏ lại hết, tìm đến trường học.

Hàn Phong từ nhỏ đến lớn, đã khiến cho cha mẹ hao đủ tâm tư rồi. Hân thề, đời này sẽ không bao giờ để cho họ vì mình mà lo lắng nữa. Nói dối cũng chia làm thiện và ác, lời nói dối thiện ý có đôi khi so với nói thật càng thêm mỹ lệ.

Chờ Hàn Phong nói chuyện điện thoại xong, Liễu Nguyệt Sương nhìn hân nói: "Người trước hết nằm trên giường nghỉ ngơi chốc lát, ta ra làm thủ tục nhập viện."

Hàn Phong chán phía trước Liễu Nguyệt Sương, nói: "Còn nhập nữa sao? Ta đã nói không có việc gì rồi, bây giờ chúng ta nhân tiện rời khỏi đây. Ta một khắc cũng không muốn đứng ở bệnh viện."

"Tiểu Phong từ, người đừng có bướng bỉnh nữa, nhìn hai tay người như vậy rồi, còn bảo chính mình không có việc gì!" Liễu Nguyệt Sương thần sắc phi thường trịnh trọng. "Nếu tay người vĩnh viễn như vậy thì làm sao bây giờ? Người nghe ta một lần thôi, được không?"

Bướng bỉnh? Liễu Nguyệt Sương lại còn nói hân bướng bỉnh. Hàn Phong có chút dờ khóc dờ cười, nhưng là hân lại không biết nên giải thích như thế nào.

Hân bắt đầu dĩ nói: "Tiểu Sương từ, người phải tin tưởng ta. Tình huống của chính ta, ta trong lòng hiểu rõ."

Liễu Nguyệt Sương phi thường kiên quyết lắc đầu, cắn chặt môi, vẻ mặt ủy khuất. Hơn nữa hốc mắt rất nhanh ngấn đầy lệ.

Hàn Phong nhất thời cảm giác được đau đầu không thôi, đành phải thỏa hiệp: "Được, được, ta nghe lời người là được, đừng khóc, người đừng khóc nha!" Hàn Phong thật sự là sợ nàng rồi.

Liễu Nguyệt Sương lúc này mới xoa xoa nước mắt, nàng liền muốn làm thủ tục nhập viện, lại bị Hàn Phong gọi lại.

"Người giúp ta tìm một phòng bệnh cao cấp, loại đơn độc một người một phòng, chăm sóc đặc biệt."

Hàn Phong quyết định trụ lại, cũng là có ý nghĩ của mình. Dù sao chương trình khổng chế tay của hân xảy ra vấn đề, dứt khoát ở tại chỗ này hoàn thành luôn, tìm một hộ lý chuyên môn đặc biệt chăm sóc vậy.

"Hả?" Liễu Nguyệt Sương nói, "Nhất định phải phòng bệnh cao cấp sao, hình như phòng bệnh cao cấp rất quý đó." Liễu Nguyệt Sương trong nhà cũng không phải gia đình đại phú đại quý, đối với đồng tiền có khái niệm nhất định. Đồng thời, nàng cũng biết, trong nhà Hàn Phong cũng không sai biệt lắm. Vì trị liệu bệnh cho hân, nhà hân dường như cũng cạn kiệt.

Hàn Phong lúc này cũng bất chấp hết thảy, nói thẳng luôn: "Bên trên đầu giường phòng ta có một xấp chỉ phiếu Trung Quốc, người đi lấy một chút. Bên trong còn có một ít tiền." Sau đó, Hàn Phong đem mặt mã nói cho nàng. Xấp phiếu nọ, Hàn Phong vừa mới chuyển mười vạn đồng vào, không nghĩ nhanh như vậy đã phải dùng tới rồi.

Liễu Nguyệt Sương kinh ngạc hỏi thăm: "Người sao lại nhiều tiền như vậy?" Nàng đối với tình huống trong nhà Hàn Phong dường như khá rõ ràng, không quá tin tưởng cha mẹ hẳn đột nhiên cho hẳn mười vạn đồng vào tài khoản.

"Chuyện này sau này sẽ nói cho người, người đừng hỏi, uhm... cũng đừng nói cho những người khác biết. Người biết thì tốt rồi, người có thể giúp ta giữ bí mật này không?" Hàn Phong trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào để giải thích cho nàng, không thể làm gì khác hơn là nói như vậy.

"Bí mật?!" Liễu Nguyệt Sương nhăn tình sáng lên, hỏi: "Chỉ là bí mật giữa hai người chúng ta sao?"

Hàn Phong gật đầu.

"Người yên tâm đi, ta sẽ giúp người bảo vệ bí mật này! Như vậy đi, bí mật này giữa hai chúng ta, người cũng đừng nói cho người khác á!"

"Nàng lúc nào trở nên thông tình đạt lý như vậy nhỉ?" Hàn Phong rất khó tin tưởng. Coi nàng như vậy chứ lòng hiếu kỳ đủ giết chết bất kỳ con tiểu cường nào (có lẽ là con gián cũng nên @_@). Dĩ nhiên lại không có truy hỏi hẳn tiền đó rốt cuộc là như thế nào, ngược lại đem lực chú ý hướng về năm chữ "bí mật giữa hai người" ư.

Từ bệnh viện đến phòng ở Hàn Phong thuê, thời gian qua lại chừng nửa tiếng. Liễu Nguyệt Sương rất nhanh đã lấy được tiền, chạy đến bệnh viện hỏi. Nhưng lại nghe thông báo phòng bệnh đơn độc cấp đã hết. Sau khi hỏi qua ý kiến của Hàn Phong, nàng chọn phòng hai người.

Sau khi làm xong thủ tục, Liễu Nguyệt Sương bắt đầu vì Hàn Phong ở lại bệnh viện chạy đôn chạy đáo. Trừ mua sắm đồ dùng hằng ngày ra, nàng thậm chí còn đặc biệt chạy đến trường, đem cái MP4 của mình cầm tới, để cho Hàn Phong giải sầu.

Hàn Phong nhìn nàng vì mình bỏ ba những ngày nóng nực như vậy, trong lòng rất không an tâm, liền khuyên: "Tiểu Sương tử, người thật sự không cần phải bận rộn nhiều như vậy, ta phỏng chừng chỉ ở chừng hai ngày là cùng."

"Bị ốm như vậy, nên nghỉ ngơi nhiều một chút?" Liễu Nguyệt Sương dùng khăn giấy lau mồ hôi, "Ngày mai là ngày đầu tiên đi học, ta có chút chuyện không rời khỏi được, nên muốn làm tốt mấy chuyện này trước."

Khuyên mấy lần rồi, mà Liễu Nguyệt Sương vẫn cứ chuyện ta ta làm, Hàn Phong cũng chỉ có thể nằm ngó mà thôi.

Ngày đầu tiên đi học, Hàn Phong là không thể đi rồi, không thể làm gì khác hơn là ta van người Nguyệt Sương ngày mai giúp ta nói cho hướng đạo viên của ta một tiếng để hẳn biết mà sắp xếp.

Các chức năng trong cơ thể Hàn Phong đã khôi phục. Nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có hai tay là không thể hoạt động. Bác sĩ Vương Diệu Minh lại một lần nữa kiểm tra toàn thân Hàn Phong, vẫn không tìm được nguyên nhân bệnh. Cuối cùng hẳn mời chủ nhiệm chuyên gia khoa não Mã Ân đến, để cho hẳn kiểm tra toàn diện não của Hàn Phong thêm lần nữa. Bởi vì hẳn hoài nghi Hàn Phong sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, là vì có thể trong đại não đánh mất một chức năng liên quan, nên tín hiệu không truyền đạt được đến hai tay.

Hàn Phong căn bản không muốn làm kiểm tra gì cả. Phí tiền không nói, các loại kiểm tra kỳ quái khiến hẳn khó chịu muốn chết, nhưng mà mỗi khi hẳn kháng nghị các bác sĩ đều khuyên bảo hẳn, không thể kỳ tật sợ thuốc này nọ. Ghé vào lỗ tai hẳn ong ong quất thảo không ngừng. Hàn Phong nghe được vừa phiền vừa tức, định phát tác thì ngẩng đầu lên, lại thấy Liễu Nguyệt Sương xử lý xong xuôi chuyện bên ngoài tiến vào.

Lúc này, Mã Ân chủ nhiệm còn đang rất kiên nhẫn mà khuyên: "Hàn Phong đồng học, tâm tình của cậu chúng tôi rất hiểu. Nhưng mà căn cứ theo kết quả chẩn trị của bác sĩ Vương, tôi cho rằng não bộ cần phải chụp cộng hưởng từ (MRI), cậu cần phải bình tâm....."

"Được, được, ta làm, ta làm được chưa." Hàn Phong thật có điểm hoài nghi hẳn phải Đường Tăng chuyển thế không. Có thể nói nhiều như vậy, hơn nữa còn không ngừng lại. Kỳ thật Hàn Phong cũng không phải sợ hẳn, chủ yếu là bởi vì Liễu Nguyệt Sương.

"Tiểu Phong tử, Mã chủ nhiệm là chuyên gia giỏi nhất lĩnh vực khoa não. Người nghe hẳn chẩn đoán đi, một lần kiểm tra cũng không tốn bao nhiêu thời gian đâu." Liễu Nguyệt Sương quả nhiên muốn hẳn quyết định phối hợp với bác sĩ.

Chụp cộng hưởng từ não bộ, Hàn Phong trước kia cũng đã làm, phi thường nhàm chán. Hơn nữa tựa hồ phát xạ cũng khá lớn, cho nên hẳn đối với kiểm tra này mới phản cảm như vậy. Bất quá lần này xem ra hẳn không thoát được rồi.

Chụp cộng hưởng từ tại khoa phóng xạ. Lúc đi tới phòng kiểm tra, đã có người kiểm tra rồi, là một lão nhân gia, tay chân tựa hồ không tiện.

"Tiểu Sương tử, ta thật sự không muốn làm kiểm tra này, nghe nói phát xạ rất lớn." Hàn Phong còn ráng nỗ lực tới cuối cùng.

"Không được." Liễu Nguyệt Sương kiên quyết phản đối, "Người làm một lần đi, phát xạ mặc dù có, nhưng cũng không phải làm thường xuyên. Ta đã xem qua tư liệu rồi, không thành vấn đề. Bây giờ chụp cộng hưởng từ thương tổn lên cơ thể người rất nhỏ."

Hàn Phong còn muốn nói nữa. Bất quá Liễu Nguyệt Sương dọa một câu làm hẳn ngậm miệng lại: "Người nếu không nghe lời, ta sẽ gọi điện thoại cho mẹ người."

Lúc này, một MiMi y tá bước tới nói: "Chào em, là em muốn làm kiểm tra hả? Cái này kiểm tra đại khái khoảng chừng 30 phút. Trước đó có thể đi toilet."

Hàn Phong bây giờ đích xác có chút mắc tiểu. Bất quá hẳn bây giờ đang trong tình huống này, làm sao mà đi toilet? Hàn Phong nhớ tới trước kia lúc tè liệt trên giường, tiểu tiện của mình đều do cha mẹ hoặc y tá hầu hạ. Trong lòng không khỏi rung mình một cái, vội vàng lắc đầu nói: "Không cần, ta mới vừa đi."

"Người đi hồi nào dzậy?" Liễu Nguyệt Sương kỳ quái hỏi.

"Mới vừa rồi, lúc người không có ở đây." Hàn Phong đáp cho có lệ.

"Nhưng là tay của người." Liễu Nguyệt Sương nói nửa câu, sau đó lập tức không nói nữa. Trên mặt phủ lên một lớp ửng đỏ, đỏ tới tận mang tai. Bất quá, năng giờ phút này trong lòng lại có chút tư vị không thoải mái, là dưới sự trợ giúp của y tá sao.....?

Sau một lát, MiMi y tá kia lại tới nữa, nói: "Lúc kiểm tra, người không được mặc quần jeans kiểm tra, bây giờ đổi cái khác."

Chụp cộng hưởng từ, không thể bị kim loại ảnh hưởng, mà nút thắt của quần jeans lại là kim loại.

Sau khi MiMi y tá nói xong, liền đưa Hàn Phong một bộ "quần liền áo" màu đỏ.(Áo đầm ấy)

Hàn Phong vẻ mặt đau khổ nhìn MiMi y tá: "Chị, đừng nói là cho em mặc cái này chứ?"

Mimi y tá mạnh mẽ gật đầu: "Có vấn đề gì sao? Người nào đến kiểm tra cũng đều mặc cái này mà?" Sau đó nàng nhìn Hàn Phong một chút, rồi lại nhìn cái váy một chút, tự mình không nhịn được khẽ cười một tiếng

Mà Liễu Nguyệt Sương sớm đã không kiêng nể gì mà lần ra cười.

Hàn Phong tức khí nói: "Người..... còn cười nữa ta sẽ không kiểm tra."

+Chú Thích:

Chụp cộng hưởng từ hay MRI (Magnetic Resonance Imaging) là một kỹ thuật chẩn đoán y khoa tạo ra hình ảnh giải phẫu của cơ thể nhờ sử dụng từ trường và sóng radio. Phương pháp này không sử dụng tia X và an toàn cho bệnh nhân. Máy chụp cộng hưởng từ là một thiết bị nhạy cảm và đa năng giúp ta thấy hình ảnh các lớp cắt của các bộ phận cơ thể từ nhiều góc độ trong khoảng một thời gian ngắn.

Chụp cộng hưởng từ là một phương pháp chẩn đoán hình ảnh hiện đại, hiệu quả và phổ biến trên thế giới. Ngày nay, MRI được sử dụng để kiểm tra gần như mọi cơ quan trong cơ thể. Kỹ thuật này đặc biệt có giá trị trong việc chụp ảnh chi tiết não hoặc dây cột sống. Kể từ khi MRI mang lại những hình ảnh 3 chiều, bác sĩ có thể nắm được thông tin về địa điểm thương tổn. Những thông tin như vậy rất có giá trị trước khi phẫu thuật chẳng hạn như tiểu phẫu não.

Nguyên lý cộng hưởng từ hạt nhân được Felix Block và Edward Purcell phát hiện vào năm 1946, cộng hưởng từ được ứng dụng rộng rãi từ năm 1950. Năm 1952, 2 nhà vật lý Felix Block và Edward Purcell được trao giải Nobel Vật lý nhờ sự phát hiện và ứng dụng cộng hưởng từ. Năm 1980, chiếc máy cộng hưởng từ đầu tiên trên thế giới được đưa vào hoạt động để tạo ảnh cơ thể người. Năm 1987, MRI được ứng dụng trong chẩn đoán các bệnh lý tim mạch bằng kỹ thuật cardiac MRI. Năm 1993, ứng dụng MRI để chẩn đoán các bệnh lý não thần kinh. Ngày nay, kỹ thuật tạo ảnh cộng hưởng từ (MRI) đã trở thành phổ biến trong y học chẩn đoán hình ảnh trên thế giới cũng như tại các bệnh viện lớn của Việt nam.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nguyên Nhân Chết Máy

Chụp cộng hưởng từ, tức là kỹ thuật cộng hưởng, tiếng anh gọi là MRI. Nguyên tắc cơ bản dùng là lực từ trường mạnh tác dụng vào, vận hành khí quan bên trong hạt nguyên tử hydro. Sau khi trải qua tính toán cùng xử lý, có được ảnh chụp kiểm tra của các bộ vị. Các bộ vị này có thể là đại não, cột sống, trái tim, bàng quang..... Còn nữa, MRI có thể lấy được ảnh chụp lập thể của đại não cùng sống tủy. So với kiểm tra CT truyền thống còn triệt để hơn một tầng, sẽ không thiếu bất kì bộ vị nào.

Hàn Phong đến phòng thay đồ mặc cái bộ "quần liền áo" vô. Cúi đầu nhìn mình một chút, tựa hồ vô cùng tức cười, bộ "quần liền áo" tạo hình không tệ, nhưng mất tự nhiên nhất chính là nhan sắc của nó. Tại sao nhất định phải là màu đỏ nhỉ?

Từ Phong thay đồ đi ra, Liễu Nguyệt Sương sau khi thấy trong mắt tràn đầy ý cười. Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì cố nín cười mà đỏ bừng lên.

Hàn Phong nhìn nàng khổ sở, nhún nhún vai, nói: "Muốn cười thì cười đi. Đừng cố nịn, coi chừng mắc nghẹn đó."

Liễu Nguyệt Sương nghe vậy, lần này cười đến run rẩy cả người. Cuối cùng dứt khoát ôm bụng "thống khổ" ngồi chồm hóm xuống mặt đất.

Nhân nại của MiMi y tá chịu đựng hiển nhiên so với Liễu Nguyệt Sương còn mạnh hơn. Trừ khuôn mặt mỉm cười ra, những cái khác đều hoàn hảo, dù sao mặc như vậy nàng cũng thường xuyên gặp. Chỉ bất quá là lần đầu thấy một cậu nhóc đẹp trai tức giận vì chụp cộng hưởng từ mà thôi. Nàng tiếp tục hướng dẫn Hàn Phong các mục cần chú ý: "Em trước giờ có bắn qua tia X hoặc kiểm tra CT chưa?"

Bởi vì Hàn Phong trước kia cũng đã làm qua cộng hưởng từ. Biết nếu đã làm kiểm tra này, là phải có báo cáo kiểm tra, hần liền trả lời: "Không có làm, nhưng trước kia em đã từng chụp cộng hưởng từ, đã biết các hạng mục cần lưu ý. Trong cơ thể không thể có kim loại. Lúc lên nằm không được cử động, ngay cả động tác ho khan cùng nuốt nước miếng cũng đều không được đúng không? Cái đó không thành vấn đề."

Mimi y tá thấy Hàn Phong quen thuộc như vậy, cũng không nói thêm nữa.

Thiết bị ở bệnh viện này so với chỗ trước kia của Hàn Phong tốt hơn rất nhiều. Dù sao cũng là bệnh viện thủ đô, hiển nhiên không bình thường. Hàn Phong nằm vào ống kiểm tra. Đỉnh đầu gắn lồng từ hình mũ giáp, có chút tạp âm, nhưng sau đó liền chuyển thành tiếng nhạc êm dịu.

Lúc làm MRI, muốn một người không lộn xộn, điểm ấy thì có thể dễ dàng làm được. Nhưng mà muốn cho hần không ho khan, không làm động tác nuốt nước miếng. Điểm ấy phòng chừng khó khăn có chút lớn. Bất quá đối với Hàn Phong mà nói, cái này căn bản không tồn tại khó khăn gì. Hần vừa mới nằm lên trên đó, liền trực tiếp đem chức năng liên quan đến cái này khóa lại. Bây giờ dù người có cầm kim đâm hần, hần cũng đều không có bất cứ phản ứng gì.

Thời gian đại khái khoảng nửa tiếng, Hàn Phong khá là nhàm chán, đành bắt tay biên soạn lại chương trình không chế tay lần nữa. Bất quá lần này là hần chỉ đem cái trước đó biên soạn lại thôi. Chức năng vẫn chỉ có thể khống chế bốn ngón tay. Toàn bộ chức năng khác, hần nghĩ có lẽ để lúc sau biên lại.

Do lần trước đã biên soạn qua, lần này làm lại, quả thực là quen việc dễ làm. Dù sao có rất nhiều chức năng giả lập có thể trọng dụng. Cho nên Hàn Phong viết rất lẹ. Lúc MRI hoàn thành, thì hần cũng đã biên soạn xong "chương trình bốn ngón".

Đẩy mũ giáp trên đầu lên, Hàn Phong bắt đầu mở chức năng đã khóa. Sau đó dùng tay chống ngồi xuống, giơ hai tay lên, làm mấy động tác ưỡn ngực. Sau đó thử chức năng mấy đốt ngón tay. Tốt lắm, rất linh hoạt.

Bước ra khỏi phòng, Hàn Phong không thấy được Liễu Nguyệt Sương. Mà bên ngoài mặt khác lại nhiều hơn hai người. Hiển nhiên là đang chờ làm MRI. Đó là một đôi vợ chồng, ôm một cậu bé, cậu nhóc giờ phút này đang ngủ, trên người mặc bộ quần áo hơi mỏng. Nhìn bộ dáng này của cậu bé, Hàn Phong biết, cậu nhóc khẳng định là bị rút thuốc mê, cái này hần là để tránh cho cu cậu loạn động đó mà, đây là thủ tục cần thiết.

Làm xong MRI, lúc ấy đương nhiên có thể thấy kết quả. Bất quá muốn lấy được báo cáo văn bản của bệnh viện, thì lại phải đợi một hai ngày. Đó là vì để bác sĩ tiến hành chú giải, nhờ đó mà phán đoán nguyên nhân bệnh.

Đương nhiên, Hàn Phong là không quan tâm cái này, tra đến đâu thì tra, dù sao cũng đâu phải như vậy?

Thay quần áo xong, đi tới bên ngoài, Hàn Phong thấy Liễu Nguyệt Sương đang ngồi ở hàng ghế dài ngoài hành lang. Giờ phút này nàng một tay dựa vào một tay, mắt lim dim ngủ. Ngay cả Hàn Phong ra tới cũng không có phát hiện, xem ra nàng hôm nay khá mệt mỏi.

"Tiểu Sương tử, tiểu Sương tử....." Hàn Phong nhẹ nhàng kêu.

"Ừ...?" Liễu Nguyệt Sương mở hai mắt ra, thấy Hàn Phong liền nói, "Người làm xong rồi hả?"

"Ừ, làm xong rồi." Hàn Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nàng, "Đừng ngủ ở chỗ này, vào phòng bệnh chốc lát đi, ngoài này lạnh lắm, coi chừng bị cảm."

"Không có việc gì, ta chỉ là đợi chút.... Á? Tay người, tay người khỏi rồi à?!" Liễu Nguyệt Sương trừng lớn con mắt, kinh ngạc chỉ vào tay phải Hàn Phong.

"Haha, ta không phải đã nói rồi sao, tay của ta không có việc gì. Người xem, bây giờ không phải tốt lắm sao?" Hàn Phong làm mấy động tác, biểu hiện sự linh hoạt của hai tay, "Uhm, ngày mai khai giảng rồi. Ta xem xuất viện là vừa rồi đó."

"Không được." Liễu Nguyệt Sương lập tức từ chối nói, "Bác sĩ nói, còn phải ở lại quan sát vài ngày. Tình huống của người khi tốt khi xấu, nếu phát sinh chuyện như vậy nửa thì làm sao bây giờ?....."

Liễu Nguyệt Sương chết sống cũng không đồng ý cho Hàn Phong xuất viện như vậy. Hàn Phong cũng đành phải vậy thôi, dù sao bây giờ thủ tục nhập viện đã làm, tiền cũng đã giao, thôi cứ ở vài ngày vậy.

Lúc tối, Liễu Nguyệt Sương đã quay về trường học. Mà Hàn Phong sau khi ăn cơm tối xong, trở về phòng bệnh của mình, bắt đầu cân nhắc viết lại trình khống chế tay.

Bây giờ Hàn Phong nghĩ không ra nhất chính là "Siêu Cấp Hệ Thống" tại sao lại phát sinh hiện tượng chết máy. Dựa theo thiết kế của hắn, căn bản là không có khả năng tồn tại. Hơn nữa điều này cũng không cho phép tồn tại, cũng giống như hệ thống chủ yếu không chế tàu con thoi, căn bản là không cho phép phạm sai lầm, một khi phạm sai lầm, đó chính là vết thương trí mạng.

Siêu cấp hệ thống của Hàn Phong cũng giống vậy, lần này chết máy cũng may là hắn vận khí tốt, đang ở trong phòng mình. Nếu như là lúc đi trên đường cái, hoặc là thân đang ở trong tình huống nguy hiểm. Một khi phát sinh loại tình huống này, rất có khả năng cái mạng già của mình phải tổng đi rồi.

Hàn Phong nhớ tới, trước khi mình chết máy, là lúc thấy rãnh ngực mê người của Liễu Nguyệt Surong. Còn có cảm giác thân thể hai người cọ sát truyền tới, khiến hắn theo bản năng sinh ra phản ứng sinh lý..... Sau đó hắn liền chết máy.

Hắn trước sau suy nghĩ mấy lần, tựa hồ chỉ có chuyện đó là đáng nghi. Tựa hồ như dưới trạng thái đó, "Siêu Cấp Hệ Thống" chịu không nổi các tín hiệu số liệu truyền tới trong đại não mà hỏng mất.

Mà trên thực tế, Hàn Phong đích xác không có kinh nghiệm xử lý tín hiệu này. Cho nên siêu cấp hệ thống của hắn cũng không biết xử lý, tiến hành hướng ứng như thế nào loại tình huống đó. Muốn biết rõ ràng cụ thể hàm nghĩa của tín hiệu thần kinh này, Hàn Phong phải làm thế nào để mỗi ngày không ngừng tiến vào trạng thái này mới được, nhưng mà loại trạng thái này há có thể nói vào là vào được?

"Nói như vậy vậy chẳng phải là, mình tạm thời phải tránh tình huống này sao?"

Hàn Phong có chút bất đắc dĩ, bất quá cũng không có biện pháp, chỉ đành tạm thời đem vấn đề này gác lại. Hắn bây giờ cũng chỉ có thể tận lực tránh đụng tới tình huống đó, hắn tin tưởng mình sẽ có được năng lực tự khống chế. Dù sao sống vài chục năm, ngay cả một người phụ nữ trong cuộc sống hắn cũng không có, đành vậy thôi.

Đem vấn đề chết máy vứt sang một bên, Hàn Phong bắt đầu tự hỏi tại sao chương trình khống chế tay không có tác dụng.

* * * * *

Lúc hết giờ làm, y tá tiểu Tiễn đem tư liệu MRI trong ngày của bệnh viện sửa sang lại một chút. Sau đó gọi cho chủ nhiệm Mã Ân. Cùng lúc đó, nàng đem một ít ảnh chụp không đủ chất lượng loại trừ. Vì trong quá trình, rất có khả năng có người không dựa theo lời bác sĩ, lộn xộn lúc làm MRI.

Tiểu Tiễn làm công việc này đã lâu rồi, đối với ảnh chụp MRI của bệnh nhân cũng tương đối quen thuộc. Làm việc này tài năng cũng là có thừa, bất quá nàng bây giờ lại đụng phải một cái nan đề - - Nàng phát hiện một nhóm ảnh chụp kỳ quái. Hơn nữa nàng không thể xác nhận ảnh chụp rốt cuộc có phải thiếu chất lượng hay không. Nàng nhìn tên bệnh nhân một chút.

"Hàn Phong?" Tiểu Tiễn trong đầu xuất hiện hình ảnh một người khá đẹp trai. Đối với người này, ấn tượng của nàng dường như khắc sâu, lúc ấy còn có tình lưu ý tên cùng tư liệu của hắn một chút.

Từ lúc chụp cho đến những tấm ảnh chụp này. Lúc Hàn Phong làm MRI, cũng không có bất kì động tác gì. Thậm chí ngay cả hô hấp cũng phi thường vững vàng. Nhưng mà hình ảnh não chụp cộng hưởng từ của hắn lại hết sức kì quái. So với người thường khác nhau rất lớn, trên ảnh chụp khu vực màu đỏ biểu hiện là khu vực hoạt động của đại não. Trên vùng này diện tích của mọi người cũng không kém là bao nhiêu, hơn nữa đều tập trung tại một vùng rất nhỏ. Nhưng mà đại não Hàn Phong lại biểu hiện khác, tại mặt bên của đại não, cũng xuất hiện một khu vực màu đỏ.

"Cái này làm sao có thể?" Y tá tiểu Tiễn mặc dù không phải bác sĩ, nhưng đối với cơ bản thường thức nàng cũng biết. Nhìn ảnh chụp não cộng hưởng từ nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua tình huống như bây giờ.

Tiểu Tiễn không thể xác định ảnh chụp này có đủ tiêu chuẩn hay không. Do dự hồi lâu, nàng dứt khoát đem ảnh chụp của Hàn Phong chuyển thẳng cho chủ nhiệm Mã Ân. Sau đó trực tiếp đi tới văn phòng của chủ nhiệm đem hoài nghi của mình nói ra. Đây là ước định phương thức xử sự giữa nàng cùng chủ nhiệm Mã Ân. Bởi vì Mã Ân là từ Mỹ du học về, hắn cổ vũ tiểu Tiễn nếu như đụng phải chỗ nào không biết, cứ việc trực tiếp hỏi hắn, không cần khách khí.

"Hàn Phong?" Mã Ân cũng hiện lên hình ảnh cậu nhóc không chịu làm MRI, "Ảnh chụp này nhìn qua tựa hồ cũng không có vấn đề gì. Người để Trầm Bán Sơn thử đi kiểm tra thiết bị xem có xảy ra vấn đề gì không."

Trầm Bán Sơn là nhân viên kỹ thuật toàn chức của bệnh viện, toàn quyền phụ trách tất cả thiết bị cùng tu sửa, kể cả vấn đề về phương diện inte.

Nhưng là Trầm Bán Sơn đem cái máy trị giá vài trăm vạn USD kiểm tra toàn diện vài lần, cũng không phát hiện vấn đề gì. Thuận tiện nhìn ảnh chụp MRI của Hàn Phong một chút, hắn lâu bầu một câu: "Có cái gì đó kỳ quái đâu, chỉ là não vực khai phát của hắn trình độ so với những người khác lớn hơn thôi."

CT Scanner: Chụp cắt lớp điện toán hay CT Scanner là phương pháp khảo sát hình ảnh kỹ thuật cao, CT Scanner dùng phương pháp điện toán xử lý dữ liệu thu được từ hệ thống cảm biến bộ phận ghi nhận tia X còn lại sau khi đi qua phần cơ thể khảo sát để dựng hình. Hình ảnh CT Scanner gần giống hình ảnh giải phẫu, có độ ly giải và tương phản cao.

CT là từ viết tắt của thuật ngữ Computed Tomography. Tomography là phương pháp chụp ảnh cắt lớp; Computed Tomography mang ý nghĩa là chụp cắt lớp với sự hỗ trợ của máy tính. Đây là phương pháp tạo ảnh dựa vào tính chất hấp thụ tia X của vật chất. Cùng với các phương pháp tạo ảnh khác

như siêu âm, chụp cộng hưởng từ (MRI), chụp cắt lớp vi tính CT giúp cho ta “nhìn thấy” các cơ quan bên trong của con người mà không phải thực hiện phẫu thuật.

Chụp cắt lớp điện toán là kỹ thuật được Godfrey Hounsfield, một nhà khoa học người Anh sáng tạo năm 1972 và nhận giải Nobel Y học năm 1979. Lúc này ông vừa tròn 60 tuổi. Đây là một kỹ thuật X-quang đặc biệt cho phép nghiên cứu trên những hình ảnh cắt lớp các phần mô khác nhau của một cơ thể sống nhờ một dụng cụ đặc biệt gọi là scanner (thuật ngữ chính thức được Hounsfield dùng năm 1980).

CT được ứng dụng rất rộng rãi trong chẩn đoán lâm sàng cũng như trong sinh thiết. CT được dùng để chẩn đoán các phần cứng của cơ thể bị tổn thương như: sọ não, cột sống, xương ... Trong tất cả các phương pháp chẩn đoán hình ảnh hiện nay thì CT cho hình ảnh về các phần cứng của cơ thể rõ nhất. CT còn được dùng để chẩn đoán ung thư, giúp phát hiện sớm khối u. Chụp CT có tiêm cản quang có thể giúp cho bác sĩ đánh giá sự phát triển và sự di căn của khối u. Các bệnh về tim mạch như tắc nghẽn mạch máu, các dị tật của tim ... có thể được phát hiện bởi CT. CT được dùng trong nha khoa, nhi khoa, nhãn khoa hay để thực hiện nội soi ảo dùng kỹ thuật tạo ảnh 3D với sự hỗ trợ của máy tính. Ngoài ra, CT còn được dùng để trợ giúp sinh thiết như sinh thiết tuyến tiền liệt, sinh thiết ung thư vú, sinh thiết cổ tử cung ...

Một ưu điểm lớn nhất của CT là cho phép khảo sát các phần xương có cấu trúc tinh tế. Phương pháp chụp cộng hưởng từ - MRI (magnetic resonance imaging) không tỏ ra hữu hiệu trong trường hợp này. Hình ảnh CT cho chất lượng rất tốt. Vì vậy, hiện nay người ta kết hợp CT với phương pháp PET (dùng để tạo ảnh chức năng) để tạo ra máy quét CT/PET vừa cho hình ảnh giải phẫu vừa khảo sát được chức năng của các cơ quan.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Xảo Ngộ Đồng Học

Sau khi chủ nhiệm Mã Ân biết được vấn đề không phải do dụng cụ, cảm ảnh chụp của Hàn Phong nghiên cứu tới hơn nửa đêm, tìm rất nhiều tư liệu hình ảnh đại não MRI của người khác tiến hành so sánh. Đường như đến cuối cùng cũng không rõ ràng lắm rồi cuộc là đang xảy ra chuyện gì. Hơn nữa bệnh án trên trước giờ cũng chưa hề gặp qua.

Cuối cùng, giáo sư Mã Ân dứt khoát đem ảnh chụp này gởi cho đạo sư của đại học hán học ở Mỹ lúc trước. Chuyên gia khoa não nổi tiếng cấp thế giới giáo sư Lỗ Khắc. (Tên tiếng anh: Rook)

Bởi vì giờ phút này nước Mỹ cũng đang trong thời gian đi làm, giáo sư Lỗ Khắc rất nhanh chóng trả lời. Trong mail, hán kể rõ lại chi tiết phân tích biểu hiện của ảnh chụp nọ cùng khu vực đại não đặc thù. Rồi cho ra kết luận là, không hề ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của người đó. Hơn nữa trước khi kết thúc hán còn thêm một câu: "..... Người này không phải người điên, mà là thiên tài, nếu như tấm ảnh chụp này là thật."

Hàn Phong khẳng định không phải người điên, điểm ấy chủ nhiệm Mã Ân có thể xác định, nhưng hán là thiên tài sao? Ý kiến này Mã Ân từ chối, mặc dù đạo sư trong lĩnh vực này quyền uy rất cao, nhưng chỉ dựa vào tấm ảnh chụp mà kết luận hán là thiên tài, không khỏi quá khoa trương rồi. Mà Hàn Phong rốt cuộc có phải thiên tài hay không, cũng không phải điều Mã Ân quan tâm, hán quan tâm chính là loại quái bệnh này của Hàn Phong, rốt cuộc là nguyên nhân gì gây nên. Bất quá bây giờ xem ra, đạo sư của hán tựa hồ cũng không thể cho hán một đề nghị nào tốt hơn cả.

* * *

Sáng sớm ngày thứ hai, Liễu Nguyệt Sương thật không có gọi điện thoại ám ỉ hán. Bất quá Hàn Phong lại tỉnh dậy, hán vừa mới mở mắt ra, liền thấy một nam sinh so với tuổi của hán không sai biệt lắm ở giường bệnh đối diện, đang nhìn về phía hán.

Nam sinh nọ có vẻ rất đẹp trai, da dẻ trắng trẻo. Bất quá trên mũi đeo một cái kính mắt dày cộm. Thân thể đơn bạc gầy yếu, tựa hồ người nào cũng có thể đánh ngã. Hán giờ phút này đang truyền nước biển.

"Ah, cậu ngủ mà cũng cảnh tỉnh ghê, mình ngay cả tiếng động cũng không có làm ra, vậy mà vừa ngồi xuống là cậu liền tỉnh dậy." Nam sinh nọ nói.

Thảo nào tự hỏi sao có cảm giác ai đó nhìn chăm chăm vào mình, Hàn Phong trong lòng nghĩ đến. Bất quá rõ ràng mình đang mơ đẹp bị người ta quấy nhiễu, tâm tình có chút khó chịu, cho nên Hàn Phong chỉ hơi cúi đầu, không nói gì.

Thấy Hàn Phong không nói lời nào, nam sinh tiếp tục nói: "Chào cậu, tui mình giới thiệu một chút đi, mình tên là Sở Suất, là tân sinh hệ tin học đại học Thủy Mộc....." Nói đến bốn chữ "đại học Thủy Mộc", Sở Suất âm thầm chú ý thần sắc của Hàn Phong. Bất quá hán cũng không thấy thần sắc Hàn Phong có biến hóa gì. Nhất thời có chút mất hứng, còn nói thêm, "Mình xem cậu cùng mình cũng không lớn hơn bao nhiêu, hán là còn đang đọc sách? Cậu học ở đại học nào?"

Cũng là tân sinh hệ tin học đại học Thủy Mộc? Thật đúng là xảo hợp rồi, Hàn Phong thấy Sở Suất chủ động mở miệng hỏi, cũng không thể không trả lời hán. Vì vậy nói: "Ta gọi là Hàn Phong, cùng người giống nhau."

"Cùng mình giống nhau ư?" Sở Suất sững sốt, nghi hoặc lặp lại một câu, trong nháy mắt phản ứng lại, "Cậu cũng là tân sinh hệ tin học đại học Thủy Mộc?"

Hàn Phong gật đầu.

"Vậy cậu có phải cũng cùng một ban khoa học kỹ thuật vi tính?"

Hàn Phong lại gật đầu.

"Wow, thật là xảo hợp nha, ta dĩ nhiên ở chỗ này đụng phải đồng học cùng ban!" Sở Suất cười cười.

"Hàn Phong, cậu thể nào mới vừa khai giảng lại vào trong này? Minh xem cậu toàn bộ từ trên xuống tựa hồ rất khỏe mạnh mà." Sở Suất nhìn từ trên xuống đánh giá Hàn Phong một lượt, không có phát hiện chỗ nào dị thường. Thử nhất không chích, thử hai không uống thuốc, nhìn tình hình của hắn, giống như khách du lịch thì đúng hơn.

Hàn Phong không muốn giải thích, do dự một chút, không nói chuyện. Sở Suất thấy thế, nghĩ rằng mình đụng tới chỗ đau của Hàn Phong. Vì vậy lại nói: "Cậu không muốn nói thì thôi quên đi."

Hàn Phong cũng thấy vui vẻ, dứt khoát khỏi giải thích cho rồi. Tính cách của hắn cũng không phải dễ dàng cùng người xa lạ trò chuyện, cho nên nói rất ít.

Sở Suất thấy Hàn Phong không thích nói chuyện, cũng không nói thêm nữa. Hắn từ trong cái bao trên đầu giường, lấy ra một cái laptop siêu mỏng, bắt đầu mở ra chơi.

Hàn Phong ngó đồng hồ, đã hơn tám giờ. Vì vậy rời giường, tiến vào toilet rửa mặt.

Trong chốc lát, cánh cửa phòng bệnh được gõ vang lên. Sau đó Hàn Phong nghe được thanh âm mở cửa.

"Tiểu Suất, có phòng đơn rồi kia, giờ mình chuyển qua đi."

"Mẹ, không cần, con không đi đâu, phòng này cũng rất tốt. Hơn nữa Hàn Phong còn là đồng học cùng ban với con đó."

"Hàn Phong?"

"Chính là nam sinh kia à, bệnh nhân cùng phòng với con....."

Bên ngoài hai mẹ con nói chuyện, mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng vẫn như cũ một chữ cũng không lọt truyền tới trong tai Hàn Phong. Lúc bọn họ nói chuyện, dùng chính là khẩu âm Thượng Hải. Bất quá Hàn Phong nghe cũng hiểu, bởi vì lúc hắn ở kiếp trước, từng ở Thượng Hải một đoạn thời gian. Từ nội dung bọn họ nói chuyện, Hàn Phong hiểu rõ, sau khi Sở Suất đến Bắc Kinh, bởi vì khí hậu không quen nên mới sinh bệnh. Hơn nữa Sở Suất trong nhà hắn là rất có tiền, từ cách một mình mẹ hắn trong khoảng thời gian ngắn tìm được một phòng bệnh đơn độc cao cấp là có thể nhìn ra được không ít.

Hàn Phong cố ý tại trong toilet trong chốc lát. Chờ sau khi mẹ của Sở Suất đi, hắn mới đi ra ngoài. Mà lúc này, hắn thấy đầu giường Sở Suất có đủ thứ người vây quanh, có người ăn, có người đùa. Thậm chí trên giường Hàn Phong còn có một con gấu Teddy thật lớn.

Có làm hay không, một đại nam nhân, cư nhiên lại đi chơi thú nhồi bông?

"Cậu có phải cảm thấy một nam sinh thích thú nhồi bông kỳ quái lắm đúng không?"

"Không tệ." Hàn Phong ngồi xuống, cầm lấy con Teddy kia nhìn một chút, rất dễ thương, nói "Mỗi người đều có sở thích riêng, người khác không có tư cách đánh giá."

Sở Suất nghe vậy, trong mắt một đạo ánh sáng hiện lên. Đẩy đẩy mũi kính đen, nhìn Hàn Phong liếc mắt một cái. Không nói nữa, tiếp tục cúi đầu vào máy tính của mình.

Hàn Phong thì giữ vững thời gian, tiếp tục xem xét chương trình khổng chế tay của mình.

Tại sao chương trình mới không có tác dụng?

Hàn Phong cả buổi tối ngày hôm qua suy nghĩ rất nhiều. Hắn suy đoán, có thể là tín hiệu thần kinh quá nhiều, có vài tín hiệu nhìn như độc lập. Kỳ thật lại có liên lạc, cũng như mấy vi tính giống nhau, các bộ phận của nó có thể đều tốt, nhưng sau khi lắp ráp, có thể sẽ gặp phải các vấn đề kỳ quái. Nếu muốn giải quyết mấy vấn đề này, phải bắt tay vào từng chi tiết, từng bước một sắp xếp kiểm tra, có thể là do xung đột vị trí hệ nhị phân, do đó mà làm cả hệ thống hòng mất.

Hàn Phong phát hiện lúc đó mình có chút nóng nảy. Từ một người cà lăm cho đến một người nói bình thường (Nguyên văn: từ người cà lăm cho đến một người mập mạp, tởm đối lại cho dễ hiểu và phù hợp hơn), chính mình trong thân thể phải thừa nhận rất nhiều. Điều là thông qua những năm gần đây tìm hiểu từng chút từng chút. Mặc dù phương diện nhận thức có chút khác sâu, nhưng chỉ là đại khái mà thôi, tính chất của hệ thống còn thiếu, cho nên hắn quyết định tạm thời không nóng nảy nâng cấp trình điều khiển, để trước tiên chuẩn bị cho tốt.

Hắn sờ dĩ học đại học, nhân tiện là muốn thông qua hệ thống học tập, nâng cấp và mở đường cho "Siêu Cấp Hệ Thống".

Sờ Suất tay trái truyền nước biển. Bất quá cũng không hề ảnh hưởng hắn sử dụng vi tính. Ứng với laptop siêu mỏng của hắn, bàn phím so ra cũng nhỏ lại nhiều, hắn chỉ dùng một tay phải, là có thể nắm hết trong tay. Năm cái ngón tay bấm phím, lịch kịch lịch kịch, vô cùng nhanh chóng.

Chỉ một lát, hắn tìm được thứ mình muốn tìm - - hắn mở ra hệ thống quản lý thông tin của bệnh viện, tìm được tư liệu bệnh án của Hàn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Siêu Cấp Biến Thái

Sờ Suất nhìn tư liệu của Hàn Phong, nhưng lại kinh ngạc phát hiện ngay cả bác sĩ cũng chẩn đoán không ra bệnh tình của hắn. Sau đó hắn lại thấy tư liệu tiền sử bệnh án - -

"What?" Sờ Suất ngẩn cả người, "Trời sinh toàn thân tê liệt....." Hơn nữa một lần tê liệt, là tê liệt vài chục năm.

"Không thể nào." Sờ Suất nhìn thoáng qua y tá đang từ từ đưa bữa sáng đến cho Hàn Phong. Thật sự là không thể tiếp nhận sự thật.

Hắn thật sự làm người thực vật mấy chục năm, nhưng lại thuận lợi thi đậu đại học Thủy Mộc hệ tin học? (Phải biết rằng, hệ tin học đại học Thủy Mộc trong mắt tất cả các khoa, yêu cầu của nguyện vọng là hệ cao nhất)

Sờ Suất trong lòng vừa động, mở inte ra, tìm chữ mấu chốt liên quan đến Hàn Phong. Tìm một hồi, quả nhiên tìm được bài báo liên quan đến Hàn Phong.

Một người sống đời sống thực vật trên giường vài chục năm, xuất hiện kỳ tích tình lại. Sau đó lại làm thêm một kỳ tích thi đậu hệ tin học đại học Thủy Mộc, loại chuyện nghìn lẻ một đêm này, dĩ nhiên thật sự xảy ra.

Một thiên tài - - Đây là đánh giá của Sờ Suất với Hàn Phong.

Lúc này, hắn mới chú ý tới, tư liệu ảnh chụp MRI bệnh của Hàn Phong, trên đó có lời bình của giáo sư Mã Ân. Trong đó hắn nói đến trong đại não Hàn Phong so với người bình thường có nhiều hơn một khu vực hoạt động. Sờ Suất trong lòng không khỏi nghĩ đến: "Chẳng lẽ đây là nguyên nhân mấu chốt?"

Sờ Suất sờ dĩ tra tìm tư liệu của Hàn Phong, là bởi vì Hàn Phong cho hắn ấn tượng đầu tiên rất đặc biệt, không có lỗ mãng cùng ngây thơ như các bạn cùng lứa khác. Sờ Suất bản thân cũng không phải một người bình thường, cho nên hắn rất nhạy cảm mà cảm giác được, vị đồng học trước mắt này khẳng định không bình thường. Dù sao, có thể thi đậu hệ tin học đại học Thủy Mộc, cũng đã rất giỏi rồi. Căn cứ vào loại cảm giác này, hắn mới xâm lấn vào hệ thống quản lý thông tin của bệnh viện, muốn xem hắn rốt cuộc là vì sao mà lại nhập viện. Song, hắn không nghĩ tới rằng, tra thử như vậy, lý lịch của Hàn Phong quả thực làm cho hắn chấn kinh một chút.

Chứng kiến Hàn Phong đã ăn xong bữa sáng, Sờ Suất cảm lấy một quả táo trên đầu giường, nói: "Hàn Phong, tiếp nè." Nói xong, liền trực tiếp đem quả táo ném tới.

Hàn Phong vốn định cự tuyệt, nhưng là không đợi hắn nói ra, quả táo đã đâm đầu bay thẳng tới, không thể làm gì khác hơn là vươn tay phải ra, dùng ngón trỏ cùng ngón cái chuẩn xác mà kẹp lấy quả táo.

Sờ Suất cười nói: "Sau khi ăn xong ăn táo, là thói quen tốt."

"Cảm ơn."

Sờ Suất thấy Hàn Phong tiếp nhận táo của mình, liền hỏi: "Hàn Phong, cậu có phải là Hàn Phong ở Gia Nam không?"

Hàn Phong gật đầu. Đối với điều này, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái. Bởi vì sau khi hắn thi đậu đại học Thủy Mộc, rất nhiều báo chí cùng tạp chí tiến hành đăng báo. Hoi có chút kinh ngạc chính là, không nghĩ tới Sờ Suất ở tuốt Thượng Hải cũng biết chuyện này. Đối với chuyện này, Hàn Phong cũng có chút bất đắc dĩ. Kỳ thật, dựa theo thói quen của hắn, không nghĩ tới việc nổi danh, nhưng mà tình huống của mình, tin tức giá trị tựa hồ có điểm hơi lớn. Mặc dù hắn rất cẩn thận, bất quá cuối cùng cũng khiến nhà trường dẫn đến nhà báo.

"Nói như vậy, cậu chỉ tốn hai năm thời gian, đã đem chương trình học từ tiểu học đến đại học toàn bộ nắm giữ?" Sờ Suất tiếp tục hỏi.

Hàn Phong dừng lại một chút nói: "Có thể nói là như thế."

"Khùng, thật sự quá khủng!" Sở Suất giờ ngón tay cái lên, "Chỉ học thời gian hai năm mà người khác học vài chục năm cũng không nhất định học hết. Sau đó còn thuận lợi thi đậu hệ tin học khó nhất của đại học Thủy Mộc, cậu xem như từ trước đến nay là người đầu tiên!"

"Ặc, không khoa trương như vậy chứ, tin tức báo nói cùng với thực tế khác nhau nhiều, có thể thi đậu Thủy Mộc, là do vận khí của ta tốt mà thôi." Hàn Phong cười cười, hấn đối với điều này chẳng nói gì cả.

"Ồ trước mặt mình, cậu đừng khiêm nhường. Cái này há dựa vào vận khí là có khả năng đạt." Sở Suất phản bác nói, "Mình tốt xấu gì cũng ở Khoa Đại Thiếu Niên Ban một năm. Khoa Đại Thiếu Niên Ban cậu nghe nói qua chứ, bên trong tất cả đều là biến thái, nhưng mà bọn hấn có biến thái thể nào thì cũng không có người biến thái như cậu đâu!"

Hàn Phong trong lòng vừa động: "Người từng ở Khoa Đại Thiếu Niên Ban?"

Khoa Đại Thiếu Niên Ban, là nơi tập hợp tất cả các thiếu niên thiên tài của cả nước. Vì để thỏa mãn nhu cầu trí lực vượt xa người thường của các thiếu niên mà lập nên một hình thức bồi dưỡng nhân tài đặc thù. Lúc đầu đã bị rất nhiều người mật thiết chú ý(kể cả lãnh đạo quốc gia). Sự thật chứng minh, Khoa Đại Thiếu Niên Ban đích xác tích lũy quả thực to lớn, cấp cho xã hội một đại lượng nhân tài ưu tú. Nhưng là, loại hình thức giáo dục này, vẫn là tiêu điểm nhiều người tranh luận. Bởi vì các Thiếu Niên Ban cũng xuất hiện một ít mặt trái. Nhiều người còn hỏi "Thiếu Niên Ban là bồi dưỡng nhân tài hay hành hạ nhân tài", đây là quan điểm được tranh luận trong nhiều năm.

Sở Suất trên mặt lộ ra một tia không có ý tứ: "Ồ đây một năm, không khí không tài nào quen được. Vì thế nên đành phải trốn ra. Sau đó học lại một năm, rồi chạy tới nơi này. Bất quá, từ điểm đó mà nói, ta rõ ràng cũng được coi như là một người bình thường, haha!"

Cảm nhận tên này IQ cũng cao. Hàn Phong cũng có chút hiểu được. Khó trách hấn khiến mình có cảm giác không đúng, là người xử sự không chút e dè sợ hãi giống các tân sinh khác.

Trải qua một cuộc trò chuyện như vậy, quan hệ hai người cũng xích gần lại thêm vài phần. Đầu đề đã mở ra, không thể phủ nhận, Sở Suất thật là một tên phi thường dẻo miệng. Vẫn đều là hấn thao thao bất tuyệt tự biên tự diễn, mà Hàn Phong chỉ ngẫu nhiên chen vào một hai câu. Hầu hết thời gian đều là gật đầu với lắc đầu. Lời tuy ít, nhưng lại giống như kim chi bút (cây bút vàng), thường chỉ thẳng vào điểm mấu chốt.

Lúc giữa trưa, Liễu Nguyệt Sương gọi điện thoại lại, nói đã giúp hấn xin phép rồi, để cho hấn khỏi cần lo lắng. Hơn nữa còn mang đến hai cái tin tức, một là nói vì năm nay nhiệt độ khá nóng bức, trời nắng nhiệt độ cao mấy ngày liền. Lo lắng phương diện an toàn của sinh viên đại học Thủy Mộc, nên tân sinh nhập học cũng trễ, tháng mười mới bắt đầu. Nói cách khác, bọn họ bây giờ đã khai khóa.

Mặt khác thêm một cái tin tức không tốt cho lắm - - Hướng đạo viên của Hàn Phong không đồng ý một người một mình bên ngoài thuê phòng ở, nhất định phải nội trú. Về phần nguyên nhân, Liễu Nguyệt Sương nói là quy định của trường, tân sinh ở ngoài tỉnh nhất định phải nội trú. Về phương diện còn lại là lo lắng đến tình trạng thân thể Hàn Phong.

Tại bệnh viện thật sự là không có việc gì làm, Hàn Phong vốn định cố gắng thiết kế lại một chút chương trình không chế tay thêm lần nữa. Nhưng là trong quá trình biên trình cụ thể, lại phát hiện rất nhiều vấn đề. Hấn bây giờ hiểu rõ đối với cơ thể người. Mặc dù phương diện cục bộ khác sâu, nhưng vẫn còn khuyết về hệ thống tính chất, không có cái nhìn đại cục. Tỷ như hấn biết mỗi một tác dụng cụ thể của bộ vị hoặc khí quan trên cơ thể. Nhưng là cũng không biết nó đối với cả thân thể có ảnh hưởng gì, lại càng không nói hấn có sót cái nào hay không.

Cho nên, hàn Phong bây giờ có nhu cầu cấp bách học tập một chút sinh vật học về cơ thể người. Về phương diện tri thức khoa học thần kinh, ít nhất đem mấy cái gì đó mà các nhà khoa học đã làm gì rõ hấp thu trước. Sau đó lấy nó làm cơ sở, rồi phán đoán nhận định xem tri thức đó đúng không. Dù sao "đứng trên bả vai người khổng lồ" tốc độ tiến triển so với mình một mình mò mẫm vẫn nhanh hơn rất nhiều.

Cho nên, vào buổi tối đó, không đợi Liễu Nguyệt Sương đến, Hàn Phong đã đi ra làm thủ tục xuất viện. Hấn không nghĩ sẽ tiếp tục ở lại chỗ này lãng phí thời gian.

Thú vị chính là, Sở Suất thấy Hàn Phong rời đi rồi, hấn cũng không ở lại, cũng chặt chẽ theo sau hấn ra làm thủ tục xuất viện.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Não Bàn

Ngày thứ hai Hàn Phong đi đến trường, cũng không có trực tiếp vào học, mà là tìm hướng đạo viên gặp, thương lượng chuyện ngoại trú(Không nội trú). Nhưng mà, vô luận Hàn Phong cam đoan như thế nào, hấn cũng không đáp ứng cho Hàn Phong ở bên ngoài. Cuối cùng, hấn bị Hàn Phong khiến cho không còn cách nào khác, đành phải mang chiếu bài hiệu trường ra ngăn cản. Bảo luôn rằng Hàn Phong đi gặp hiệu trưởng mà nói, đây là quy định của

trường học. Nếu muốn ở bên ngoài, ok thôi, chỉ cần hiệu trưởng đồng ý là được.

Đối với cái này, Hàn Phong cũng bắt đầu đi. Suy nghĩ một chút cuối cùng đành thỏa hiệp, vào thì vào, phòng bên ngoài cũng không bỏ. Nhiều khi có việc, cần tìm phòng ở, hẳn là không có vấn đề gì.

Hàn Phong về chỗ ở của mình, thu thập đơn giản vài món đồ. Sau đó mang máy tính laptop theo. Nhân tiện vào ký túc xá tân sinh, phòng 301, bốn người ở. Lúc Hàn Phong đến, bên trong phòng ngủ không có ai, bởi vì bây giờ còn đang là thời gian đi học.

Gác hết mọi chuyện qua một bên, Hàn Phong nhìn đồng hồ, đã hơn giữa trưa rồi, ra phòng ăn ăn chút gì đó, sau đó liền thẳng tiến đến thư viện.

Chương trình học tin học bên trong đại học, Hàn Phong cơ bản vốn là không có ý định đến. Lúc đầu sở dĩ chọn chuyên ngành này, là vì đó là ưa thích. Mặc dù bình thường đi học chỉ chủ yếu là kiểm điểm, nhưng Hàn Phong cũng không có lo lắng vấn đề này. Bằng thực lực của hắn, cho dù không chia điểm, hẳn cũng có thể đạt tiêu chuẩn. Hơn nữa, cho dù thất bại, thì thế nào chứ? Hàn Phong cũng không trông cậy vào cái bằng cấp đại học Thủy Mộc này.

Kỳ thật, Hàn Phong sở dĩ đến Thủy Mộc học, cũng không phải bởi vì hệ tin học của đại học Thủy Mộc là dạy giỏi nhất nước. Mà là lực lượng lão sư của hệ khoa học thần kinh là hùng hậu nhất cả nước. Ngoài ra chủ nhiệm hệ chính là đỉnh đỉnh đại danh giáo sư Lý Trọng Văn có quyền uy vô cùng trong lĩnh vực hệ khoa học thần kinh. Hẳn cũng là một trong những giáo sư Hoa kiều được Mỹ cam kết một số tiền lớn để quay về phục vụ. Mặt khác, Thủy Mộc lại còn rất nhiều giáo sư y khoa nổi tiếng trong ngoài nước khác. Chủ yếu là có trọng thưởng tất có dũng phu (đại khái như câu: có tiền mua tiên cũng được), có vinh dự cùng tiền tài của đại học Thủy Mộc công hạ, hệ khoa học thần kinh của trường vô luận là khoa học nghiên cứu hay giáo dục cao cấp cũng đều vượt xa các đại học trong nước khác. Thậm chí có thể so sánh ngang hàng quốc tế.

Bất quá, bởi vì khoa nghiên cứu tính chất khoa học thần kinh chuyên ngành này quá mạnh mẽ, nên có rất nhiều thành quả nghiên cứu cùng tranh luận tồn tại. Cho nên các sinh viên chuyên ngành, đề có thể tìm được việc, ít nhất phải là nghiên cứu sinh, thậm chí là tiến sĩ sinh cao cấp. Vốn khoa sinh sau khi ra ngoài, cơ bản rất khó tìm công việc thích hợp cho mình. Bởi mới nói càng cao thì càng khan hiếm, do đó nó cũng thành một trong những chuyên ngành ít được quan tâm nhất của đại học Thủy Mộc.

Hệ khác, tỷ như hệ tin học dường như là hệ đứng đầu. Dưới cấp chuyên nghiệp, nhân số chuyên ngành một lần tới sáu bảy trăm thậm chí tới cả ngàn người. Nhưng chỗ hệ khoa học thần kinh của Hàn Phong đến, vốn khoa chuyên nghiệp chỉ có một, tức là về bệnh thần kinh học. Năm nay tổng cộng không tới năm mươi người, chỉ có bốn mươi ba người. Ba mươi ba nam, mười nữ, miễn cưỡng cho là một ban.

Cái thư viện này chính là địa phương Hàn Phong làm giấy tờ này nọ. Bây giờ đã chính thức cho phép sử dụng, trở thành một trong những kiến trúc của đại học Thủy Mộc.

Lầu một lầu hai là phòng tự học, lầu ba lầu bốn là chỗ mượn sách. Trên lầu bốn nữa là phòng tham khảo. Sách của phòng tham khảo, chỉ có thể xem tại chỗ, không được đem ra ngoài.

Hàn Phong ở chỗ máy tính tra tìm tìm kiếm một chút bộ sách mình cảm thấy hứng thú. Sau đó liền trực tiếp lên tầng năm, vào nơi có bộ sách về phương diện sinh vật.

Đi tới tầng năm, Hàn Phong phát hiện nơi này đã có không ít người rồi, hắn dựa theo trên giá sách một mạch tìm kiếm. Cuối cùng tìm thấy ba quyển sách dày. Trong đó hai cái vốn là cùng hệ thống thần kinh có liên quan, một quyển còn lại là về phương diện hệ thống vận động cơ thể người.

Hàn Phong tìm được một vị trí dựa vào cửa sổ. Sau đó lấy quyển "Human Body Nervous System" ra, cầm trong tay khá nặng. Hơn nữa, quyển sách không có một chữ Hán nào, toàn bộ đều là tiếng Anh. Đối với các đồng học khác mà nói, quả thực là cùng thiên thư không có gì khác. Bởi vì loại sách chuyên nghiệp này mỗi chương đều tràn ngập thuật ngữ chuyên nghiệp. Cho nên, quyển sách sau khi đưa lên giá sách, vẫn chưa từng có vị đồng học nào lật qua xem, nhiều nhất là mấy vị lão sư lúc tra tìm tư liệu, lật qua một hai lần.

Tiếng Anh đối với Hàn Phong mà nói, căn bản không phải vấn đề. Ở kiếp trước, tiếng Anh của hắn trình độ đã rất tuyệt, có thể lưu loát cùng người ngoại quốc nói chuyện với nhau. Lúc sống lại, có "Não bàn" phụ trợ trí nhớ, lượng từ đơn độc cũng tăng lên nhiều.

Não bàn, là cách xưng hô mà Hàn Phong tự trong đại não mình lập ra một khu vực lưu trữ.

Hệ thống văn kiện là bộ phận trọng yếu tạo thành hệ điều hành, không có hệ thống văn kiện, số liệu sẽ không thể tổ chức, cũng sẽ không thể tồn tại văn kiện cùng chương trình.

Vì để cho siêu cấp hệ thống vận chuyển. Hàn Phong ở trong não của mình thực hiện một cái hệ thống văn kiện đơn sơ. Sở dĩ nói cái hệ thống văn kiện này đơn sơ, là vì đối với hình thức tổ chức số liệu trí nhớ trong đại não mà nói, đại não đối với khu vực trí nhớ chỉ đạt tới một mức độ cho phép.

Trong đại não của người đại khái có hơn một nghìn tỷ tế bào. Trong đó tế bào thần kinh đại khái chiếm 10% trên một nghìn tỷ, mà bình thường vận dụng cũng chỉ chiếm cứ 10% mà thôi. Nói cách khác, ước chừng có 90% tế bào thần kinh bị hoang phế. Các số liệu này là các nhà khoa học dùng một ít thủ đoạn (như chụp cộng hưởng từ) thông qua vĩ mô mà tính toán ra. Mà Hàn Phong thông qua kỹ năng "nhìn trong" của mình quan sát, phát hiện số liệu này trên thực tế so ra còn kém rất lớn.

Mặc dù loài người sử dụng đại khái 10% tế bào thần kinh. Nhưng số liệu trí nhớ lại cũng không phải như ổ cứng máy tính được tính là bao nhiêu byte một file này nọ. Mà là sử dụng hình thức tồn tại từng đoạn ngắn trong đầu. Nói cách khác, mặc dù đã vận dụng khu vực tế bào trí nhớ bao trùm diện tích lớn như vậy, nhưng mà các đoạn trí nhớ trong khu vực cũng phi thường thưa thớt. Trí nhớ của một con người, cho đến cuối cùng cũng không thể đem bỏ trọn vẹn vào trong khu vực.

Ổ cứng máy tính hoặc phương thức lưu trữ số liệu bên trong là hai chiều(2D), lấy phương thức cơ chế nhị phân tiến hành lưu trữ. Nhưng là lưu trữ trí nhớ trong đại não là không gian ba chiều(3D), lấy đa phân tiến hành lưu trữ. Về phần rốt cuộc nhét vào được bao nhiêu, Hàn Phong trước mắt còn chưa có làm rõ.

Mặc dù chỉ kém nhau một chiều, nhưng khác biệt tạo thành lại cách nhau tới một trời một vực. Cho nên thế giới ba chiều so với thế giới hai chiều còn đặc sắc hơn ngàn vạn lần. Đặc biệt phương thức lưu trữ số liệu ba chiều trong đại não, dung lượng lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Vì để biết rõ ràng phương thức mã hóa số liệu trí nhớ trong đại não, Hàn Phong đã tốn hết thời gian ba năm đắm chìm trong thế giới đó, không hề gián đoạn tiến hành kiểm tra. Dù vậy, hắn vẫn không biết được phương thức mã hóa đại não. Hắn cuối cùng đành phải lui một bước tìm đường đi kế tiếp, vẫn như cũ dựa theo phương thức nhị phân xếp đặt một cái hệ thống văn kiện.

Hàn Phong không dám chuyển dời khu vực đại não lợi dụng. Khu vực này tồn tại đại lượng số liệu trí nhớ. Hắn bây giờ còn chưa biết cơ chế lưu trữ, tin chắc sơ sây là có khả năng làm mất trí nhớ. Nếu như trí nhớ của kiếp trước cũng tiêu trừ luôn thì xem ra hắn đời này coi như xong luôn rồi.

Hắn cũng không dám vận dụng khu vực quá lớn trong một lần. Hắn đứng ở một góc trong đại não hoàn toàn không làm gì cả. Quan sát rồi tìm một khu vực nhỏ, dựa theo cách thức xếp đặt hệ thống văn kiện, đem khu vực này tiến hành cách thức hóa. Khối vực này đại khái chiếm 3% tất cả trí nhớ trong đại não.

Cứ như vậy, Hàn Phong tại mặt bên của não làm ra một khối "Não Bàn"

Có não bàn, Hàn Phong giải quyết được vấn đề trí nhớ khó khăn không ít. Lúc hắn thi đại học, đem tất cả nội dung cùng toàn bộ tư liệu đề thi phân loại ra rồi trực tiếp phục chế trong não bàn. Lúc cần, chỉ cần lôi lợi dụng chức năng tìm kiếm của hệ thống văn kiện, tiến hành tìm tòi trong não bàn.

Nhưng là, Hàn Phong thực hiện hệ thống văn kiện não bàn đối với cơ chế trí nhớ trong đại não mà nói. Thật sự là quá mức đơn sơ rồi, so với đại não lợi dụng hiệu suất thấp đến đáng thương. Sau khi Hàn Phong nhét số liệu mấy trăm quyển sách vào não bàn, không gian cuối cùng dĩ nhiên không đủ dùng.

Không có biện pháp, Hàn Phong sau khi loại trừ một ít số liệu không trọng yếu ra, lúc này mới thành công ứng phó kì thi đại học kinh khủng.

Sau khi thi đại học, Hàn Phong lập tức đem các số liệu này xóa sạch không còn một miếng, khoảng trống trong não bàn liền chỉ còn lại 70%.

Cho nên, bây giờ Hàn Phong đọc sách rất nhanh. Có thể giải thích thì giải thích, không thể giải thích thì quăng vào ổ cứng. Có thời gian rồi móc ra chậm rãi thưởng thức.

Hàn Phong mở trang đầu quyển sách tiếng anh ra, lập tức đọc đi xuống. Hơn nữa tốc độ lại còn rất nhanh, một ít tri thức đã biết đến, hắn căn bản không dừng lại. Trên cơ bản chỉ có nội dung nào mình chú ý mới dừng lại, chậm rãi nhìn kĩ. Bất quá, coi như là nhìn kĩ, tại trong mắt người khác, cũng là tốc độ cực kỳ kinh khủng rồi.

Có loại sinh viên biến thái đến vậy sao? Ai mà tin tưởng chứ! Cho nên, hành vi của Hàn Phong bây giờ, trong mắt mọi người, căn bản là hắn đang giả bộ làm B (ý bảo giả kinh người ấy). Đường nhiên, càng nhiều người cho rằng hắn là một tên lỗ mãng(lỗ mãng = ngu + ngu = siêu cấp ngu). Ngay cả giả bộ làm B cũng không biết giả bộ. Tốt xấu gì cũng nên cầm quyển sách tiếng trung cho người ta tin tưởng một chút chứ.

Hàn Phong rất nhanh chóng nhìn mấy chục trang. Lúc này, ngồi đối diện hắn là một nữ đồng học nhẵn nại chịu không nổi nữa, nhẹ giọng mà nói: "Giả vờ giả vịt." Thanh âm rất nhỏ trừ cô ta ra, người khác trên cơ bản không nghe được.

Nhưng Hàn Phong là ai chứ? Thính giác của hắn so với người thường linh nẫn vô cùng. Cho nên những lời này hắn đều nghe được. Hơn nữa rất rõ ràng Hàn Phong thường vốn đối với cái loại này đều tự động coi như gió thoảng bên tai. Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn không cách nào loại bỏ được âm thanh. Tựa hồ thanh âm này có một loại ma lực khác thường hấp dẫn hắn.

Vì vậy, Hàn Phong đành chỉ đọc sách, ngẩng đầu hướng thanh âm vọng lại mà nhìn.....

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Giải Quyết Vấn Đề Chết Máy

Vừa nhìn lên, Hàn Phong nhất thời ngây người.

Hắn thấy một cô gái dung nhan so với Liễu Nguyệt Sương còn muốn xuất sắc hơn ngồi đối diện với mình. Mái tóc dài mềm mại đen óng dùng miếng lụa

mỏng màu tím buộc lại, tùy ý mà buông xuống trên vai. Khuôn mặt tinh xảo của nàng lấy góc nhìn của Hàn Phong, quả thực đạt tới mức gọi lại hoàn mỹ. Lúc Hàn Phong nhìn nàng, nàng cũng nhìn Hàn Phong, đôi mắt to lung linh lóe sáng, giống như meo meo vậy, ẩn hiện như sơn cốc thâm đàm, trong suốt sáng ngời. Đúng là hấp dẫn, khiến người ta không tự chủ được mà trầm mê trong đó.

Hàn Phong giật mình.

Cô gái nọ lúc mới bắt đầu còn có dừng khí cùng Hàn Phong đối mặt. Nhưng sau mười mấy giây đồng hồ, trên mặt nàng bắt đầu hiện ra một cổ da hồng (hồng như say rượu ấy), y như quả táo chín, trông rất đẹp mắt. Nàng cuối cùng giãn đủ trường mắt nhìn Hàn Phong liếc mắt một cái, sau đó quay đầu đi không thèm nhìn hấn nữa.

Mà Hàn Phong vẫn như cũ ngơ ngác nhìn bên kia, vẫn không nhúc nhích.

Một lát sau, cô gái lại hướng hấn bên này nhìn thoáng qua. Phát hiện Hàn Phong dĩ nhiên còn đang dùng ánh mắt hết sức thuyết phục nhìn chăm chăm nàng. Vì vậy lông mày hơi nhíu lại, nhẹ "ừ" một tiếng, rồi đứng lên, cầm lấy bộ sách trên bàn, thay đổi bàn khác.

"Soạt - -"

Lúc cô gái đứng dậy, động tác có chút hơi lớn, làm cho cái ghế cùng sàn nhà cọ xát phát ra thanh âm hơi lớn. Nhưng tại trong phòng tham khảo an tĩnh, lại có vẻ rất đột ngột.

Mà Hàn Phong, lại hình như là bị một cái trọng lực va đập một chút. Thân thể mạnh mẽ ăn một trận, sau đó từ trạng thái thờ người khôi phục lại.

"Má ơi!"

Hàn Phong trong lòng hô to một tiếng, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. Hấn vội vàng quay đầu đi, không nhìn nữ sinh kia nữa.

Hấn quả nhiên là bị hù dọa rồi. Bởi vì mới vừa rồi hấn mém chết mấy lần nữa!

Nếu không phải thanh âm vừa rồi, ngẫu nhiên dẫn phát một đoạn trong hệ thống siêu cấp. Hấn nhất định sẽ lại như lần trước, tiến vào trạng thái "trì hoãn".

Đối với lần chết mấy trước, Hàn Phong ấn tượng rất sâu sắc, lại không nghĩ rằng nhanh như vậy mém chút thể nghiệm loại cảm giác này. Mặc dù cô gái đích xác làm cho tim hấn đập thình thịch, nhưng là dựa theo tính cách của hấn, cũng tuyệt sẽ không vô lại như vậy mà nhìn chăm chăm vào người ta không tha. Trực tiếp khiến người đó bị hù dọa chạy mất, thật sự là bởi vì hấn mới vừa rồi trong nháy mắt mất đi khổng chế thân thể. Nghĩ muốn cử động, nhưng lại không động dậy được.

"Sao lại như vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại gặp phải tình huống này chứ....."

Một cái nghi vấn thật lớn không ngừng xoay quanh trong đầu Hàn Phong.

Lần trước đụng phải tràng cảnh ướt át khiến người ta phải học máu. Hàn Phong thậm chí đối với Liễu Nguyệt Sương xảy ra phản ứng sinh lý, do đó mới bị chết mấy.

Nhưng còn lần này? Tình hình lần này cùng lần trước khác nhau rất lớn, Hàn Phong căn bản không có sinh ra tư tưởng nào không thuần khiết. Gần như chỉ bị mỹ mạo cùng khí chất của đối phương chinh phục. Sau khi chứng kiến nữ sinh này, hấn lần đầu tiên có loại cảm giác trống ngực tăng nhanh.

Chẳng lẽ chính là vì nguyên nhân này?

Suy nghĩ hồi lâu, Hàn Phong thật sự không nghĩ ra cách lý giải nào hợp lý khác.

Đúng là không cho người ta con đường sống mà!

Hàn Phong tận trong đáy lòng không khỏi phát ra một tiếng kêu than.

Xem ra vấn đề này rất nghiêm trọng, không thể mặc kệ được, phải lập tức giải quyết. Nghĩ đến đây, Hàn Phong cũng không còn tâm tư ở lại chỗ này xem. Vì vậy đem sách trả lại chỗ cũ, vội vã rời thư viện.

Trở về phòng ngủ, Hàn Phong đẩy cửa đi vào, nhìn thấy ba người bạn cùng phòng.

Mà bọn họ đều đang vội vàng lo việc của mình, nhìn thấy Hàn Phong tiến vào, đều ngừng lại mọi chuyện trong tay, quay đầu nhìn hấn.

"Người anh em này, cho hỏi anh bạn có chuyện gì?" Tay ôm y phục phơi khô, từ ban công một mảnh nam(con trai tướng đô con) hỏi, thanh âm của hấn rõ ràng mang theo khẩu âm Sơn Đông. Âm lượng cùng hình thể giống nhau, vang vọng cõi mờ.

Hàn Phong cười cười: "Chào mọi người, ta là Hàn Phong, cũng ở phòng này, ngày hôm nay mới vào, người Hồ Nam."

Mảnh nam nghe xong, ha ha cười, nói: "Nguyên lai người chính là Hàn Phong hả, hoan nghênh gia nhập phòng 301, phòng chúng ta rất cuộc cũng đông đủ rồi! Ta tên là Hứa Lâm Hồ, đến từ Sơn Đông Tế Nam, người trực tiếp gọi ta Lâm Hồ là được." Chữ trâu mạnh mẽ hiển nhiên là phong cách hào sảng

nhiet tình của người Sơn Đông. Theo Hàn Phong nhìn thấy, hân thân cao ít nhất 1m85. Giờ phút này hân trên tay trắng sáng, cơ bắp cuộn cuộn, tràn ngập lực lượng mang tính bạo tặc.

"Ta gọi là Lý Vượng, đến từ Đông Bắc Cát Lâm. Ta đây, tính cách hiền lành, người nếu cấp cho ta mặt mũi, có thể gọi ta một tiếng Vượng ca." Nói chuyện chính là tên mập mập đang ở trên ghế trước giường xem tranh, da tay ngăm đen, giọng nói có chút the thé, khuôn mặt tròn tròn, rất xứng với thân hình ung béo của hân, phẳng phát như Phật Tây Tạng sống.

"Hahaha. Vượng ca. Vớ vẩn! Lại còn Vượng ca. Hàn Phong, đừng nghe hân nói nhảm, người cùng ta giống nhau, trực tiếp gọi hân Vượng Tài là được." Hứa Lâm Hồ cười to nói (Cái tên Vượng Tài của Lý Vượng có lẽ là do tác giả ý bảo hân mẹ + nhiều tiền ấy)

"Cái con hồ bệnh nhà người, dám bảo ta là Vượng Tài. Kháng nghị, ta mãnh liệt kháng nghị - -" Lý Vượng nhảy dựng lên, lớn tiếng nói. Bất quá thanh âm cùng hình tượng của hân, thật sự có chút khiến cho người ta không nhận được mà cười.

Lúc này, đồng học ngồi ngồi trước máy tính ngồi chơi trò chơi đánh giá Hàn Phong một lúc, đột nhiên hỏi: "Người là người nơi nào ở Hồ Nam?"

"Là Gia Nam."

"Gia Nam? Tiểu địa phương, chưa nghe nói qua." Vị đồng học này kiêu ngạo biểu môi khinh thường nói. Sau đó hân dùng cảm hứng Hàn Phong nói, "Ta gọi là Tôn Nhạc, người Chiết Giang Hàng Châu". Nói xong, liền không thèm nhắc lại, vui đầu vào chơi trò chơi. Từ trong mắt hân, Hàn Phong thấy được một tia miệt thị.

Hứa Lâm Hồ hướng Hàn Phong làm một cái mặt quỷ. Sau đó miệng chỉ chỉ Tôn Nhạc, ý bảo hân đừng để ý.

Hàn Phong không nghĩ tới Hứa Lâm Hồ một mãnh nam như vậy. Trên mặt cư nhiên lại có thể làm vẻ mặt phong phú, không khỏi lộ ra nụ cười, hân nhún nhún vai, tỏ vẻ mình không sao cả.

Vào cửa nói ngắn ngủn mấy câu, Hàn Phong đối với bạn cùng phòng mình cũng hiểu rõ sơ lược. Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng hai người tính cách không sai. Đáng giá giao hảo, về phần Tôn Nhạc, Hàn Phong đã loại bỏ ra bên ngoài.

Hàn Phong trở về, là muốn hoàn toàn đem nguyên nhân chết máy của mình làm rõ. Vì để biết rõ, phải làm cho mình tiến vào tình cảnh đặc thù. Tình hình trước mắt, là một loại khiến mình sinh ra dục vọng, mặt khác một loại còn lại là làm cho trống ngực mình tăng nhanh lên.

Hiển nhiên, loại sau không dễ dàng đạt được, Hàn Phong lựa chọn bắt đầu từ loại thứ nhất.

Ký túc xá học sinh có wireless inte bao trùm, cho nên Hàn Phong từ trong túi xách ra cái laptop. Có thể trực tiếp lên mạng, Hàn Phong quyết định lên trang vàng(Web đen xXx ấy), tìm kiếm hình ảnh, tiểu thuyết này nọ có liên quan đến tâm tình.

"Hàn Phong, người hiện tại cũng mua laptop rồi à?" Hứa Lâm Hồ chứng kiến laptop của Hàn Phong, kinh ngạc nói.

"Uhm, loại mới, vừa mới mua àh?" Lý Vượng vừa thấy, đã hăng hái, buong bức tranh trong tay, đi tới phía sau Hàn Phong xem, "Đây là loại Legend Corporation gần đây mới phát hành."

"Ặc. Cái này là sau khi ta thi đậu đại học, người thân cho ta thôi."

"Để ta xem tính năng nó thế nào. Nếu tốt ta cũng mua một cái giống vậy."

"Uhm, vậy người xem một chút đi." Hàn Phong ra khỏi vị trí.

Lý Vượng liền ngồi lên, bắt đầu thuần thục dò xét tính năng cùng phối trí trong máy.

Hứa Lâm Hồ đối với máy tính không thể nào quen thuộc, đứng ở phía sau Lý Vượng hỏi này hỏi nọ, chuyên tâm cầu học. Mà Hàn Phong cũng thỉnh thoảng tiếp cận một hai câu. Thấy có người cổ vũ, Lý Vượng hăng hái càng cao, thỉnh thoảng lại hướng Hàn Phong cùng Lâm Hồ phô trương kỹ thuật của mình đối với máy tính.

Tôn Nhạc thỉnh thoảng lại hướng bọn họ bên kia nhìn lại, nhưng lại không hề có tâm tư tiếp tục chơi trò chơi. Chỉ cảm thấy thanh âm hai người Lý Vượng cùng Hứa Lâm Hồ dị thường om sòm, nghe xong trong chốc lát, rốt cuộc không nhận được nói: "Cái máy tính phối trí như cặn bã, so với máy của ta còn kém xa!" Hân vốn không rõ, tại sao Lý Vượng cùng Hứa Lâm Hồ hai người đối với cực phẩm laptop không thêm đếm xỉa. Ngược lại đối với cái máy cặn bã của Hàn Phong nọ lại khen ngợi không thôi.

Ba người lập tức đình chỉ nói chuyện, quay đầu nhìn Tôn Nhạc ba giây đồng hồ. Sau đó lại tiếp tục đề tài họ mới nói.

Tôn Nhạc thấy mình lần nữa không bị nhìn, trong lòng rất là căm tức, gáy nóng lên, bật thốt lên nói: "Cũng khó trách, loại trình độ như các người, cũng chỉ xứng dùng loại máy tính đó. Máy tính cao cấp mà để cho các người dùng, quá thực."

"Mày câm miệng lại cho tao!" Không đợi Tôn Nhạc nói, Hứa Lâm Hồ trừng lớn con mắt, hướng về phía Tôn Nhạc quát.

Tôn Nhạc lại càng hoảng sợ, hân từ trên ghế đứng lên, lui về phía sau vài bước. Thấy Hứa Lâm Hồ cũng không có tiến thêm bước nào, lúc này mới không kiên trì nói: "Mày. Hứa Lâm Hồ, đừng tưởng mày lớn hơn, là tao sợ mày."

Hứa Lâm Hồ tiếp tục quát: "Tôn Nhạc, miệng mày tốt nhất phóng ra cho sạch sẽ một chút, tự cho mình là giỏi. Đừng tưởng mày có một ông già là ngu B là tao không dám đánh mày.....Hắn..... Shit..... Ông mày nhịn mày lâu lắm rồi!"

Gia tộc của Tôn Nhạc tại Hàng Châu là có chút quyền thế, ông già là chánh hiệp ủy viên, bà già là chủ tịch tập đoàn nào đó. Trong nhà có rất nhiều tiền, từ nhỏ, hắn đã là cục vàng được mọi người sùng ái đến lớn. Cho nên đã dưỡng thành tính cách đại thiếu gia con nhà giàu. Đối mặt với bạn cùng phòng của mình, tâm lý hắn vốn là xem thường. Ngày đầu tiên tới, hắn liền trực tiếp đem gia thế khoe ra, sau đó nói thẳng để cho bọn họ đi theo mình hầu hạ, cam đoan nổi tiếng có ăn có uống, nhưng ai biết được Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng hai người căn bản không chịu lép vế.

Bây giờ lại tới một Hàn Phong nữa, từ cách ăn mặc của hắn cho thấy, cũng là một thằng nhà quê. Tôn Nhạc quả thực ngay cả để ý cũng không thèm để ý đến hắn, nhưng lại ngờ, Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng đối với hắn lại đặc biệt nhiệt tình. Ba người mới vừa gặp mặt lại giống như bạn già lâu năm không gặp vậy, liền trò chuyện liên miên không dứt. Điều này khiến cho Tôn Nhạc hết sức căm tức, bọn họ ba người, là cố tình dao động cô lập hắn.

Cho nên hắn phát điên lên.

Nhưng mà Tôn Nhạc không nghĩ tới Hứa Lâm Hồ lại có phản ứng lớn đến như vậy, sợ đến nỗi liền lui lại mấy bước, bối rối la lên: "Hứa Lâm Hồ..... Mày, mày muốn làm gì, mày đừng có làm xằng bậy đó....."

Hứa Lâm Hồ thân hình to như vậy, đích xác rất kinh khủng. Nếu như động thủ, Tôn Nhạc hoài nghi dù là mấy người như mình đi chăng nữa cũng không đủ cho hắn.

Lý Vượng lúc này cũng vội vàng kéo Hứa Lâm Hồ lại, khuyên bảo hắn đừng xúc động. Dù sao đánh nhau với sinh viên mà nói, không phải chuyện tốt. Nếu gây lớn, đối với hắn khẳng định không có chỗ tốt.

Hứa Lâm Hồ chỉ vào Tôn Nhạc nói: "Tôn Nhạc, tao nói cho mày biết, đừng tưởng rằng có mấy đồng tiền thôi là giỏi, tao cũng cóc cần nó! Sau này ở trước mặt tao ít làm trò khi một chút, nếu không tao đem mày ra làm điểm tâm ăn!"

Hàn Phong vẫn không nói chuyện, hắn vừa tới, không biết bọn họ có chuyện gì trong mấy ngày nghỉ. Chỉ là cảm thấy kinh ngạc chính là, Hứa Lâm Hồ nguyên bản nhìn qua rất hào sảng và nhiệt tình, không nghĩ tới lại có tính tình cáu kỉnh tới như vậy. Về phần Tôn Nhạc, căn bản là không ảnh hưởng tới Hàn Phong, chỉ là một thằng nhóc không hiểu chuyện mà thôi, Hàn Phong không rảnh cùng hắn chấp nhặt.

Bất quá, quan hệ của Tôn Nhạc cùng bạn cùng phòng, mới vừa khai giảng đã náo nhiệt như vậy. Sau này còn bốn năm nữa, làm thế nào mà ở chung đây? Lấy góc độ của Hàn Phong mà nhìn, ở cũng một chỗ với bạn cùng phòng, nên cùng hắn với chiến hữu trước kia của hắn giống nhau, là thân như huynh đệ tay chân. Trong đó có thể tuyệt đối tin nhiệm lẫn nhau, bất quá Tôn Nhạc này hiển nhiên không có "huynh đệ" Trong phạm vi ở đây.

Trải qua một hồi nhón nháo, không khí trong phòng ngủ có chút nặng nề. Hứa Lâm Hồ từ dưới sàn lấy ra một trái bóng rổ, nhìn Hàn Phong cùng Lý Vượng nói: "Ta đi đánh bóng rổ, đi chung chứ?"

Lý Vượng lập tức hưởng ứng: "Được rồi, ta cũng đang muốn giảm béo, đi rèn luyện chút cũng tốt."

Hàn Phong vốn cũng muốn đi, nhưng là tay chân mình không linh hoạt. Nhất là hai tay, tạm thời chỉ có thể hoạt động bốn ngón. Cho nên, hắn lắc đầu: "Các người đi đi, ta không đi đâu, ta muốn lên inte xem tư liệu."

Sau khi Hứa Lâm Hồ bọn họ rời đi, Tôn Nhạc nhận một cú điện thoại, rồi cũng đi theo ra ngoài.

Không ai quấy rầy, Hàn Phong liền lên mạng, bắt đầu bắt tay giải quyết vấn đề chết máy của mình.

Hắn dùng thẻ đại lý ở các trang web vàng nước ngoài, tìm được một ít hình ảnh đặc sắc.

Giải nén xong, hắn bắt đầu xem các hình ảnh hấp dẫn đó. Nhìn hồi lâu, tựa hồ không có cảm giác gì, đành phải down xuống hai bộ phim AV. Lúc này hắn có cảm giác rồi, sau đó hắn lập tức nhắm mắt lại, không dám xem thêm nữa.

Hàn Phong rõ ràng có thể cảm giác được, động tác của mình bắt đầu cứng ngắc. Ngay cả tay cũng khó khăn cử động. Hắn lập tức tiến vào trong nhìn kỹ trạng thái, theo vĩ mô quan sát biến hóa trong cơ thể.

Siêu cấp hệ thống giờ phút này đang cố gắng vận chuyển, xử lý các thông tin cực kỳ chậm. Đại lượng tín hiệu từ các nơi cảm thụ khí trong thân thể truyền ra, hướng đại não truyền lại, mà trung khu thần kinh trong đại não cũng sinh ra tín hiệu vô cùng mạnh mẽ truyền xuống. Nhưng là, tín hiệu này thật sự là nhiều lắm, quá mức hỗn tạp, thế nên cái hệ thống siêu cấp bản cũ mà Hàn Phong biên soạn căn bản xử lý không được. Vì thế xảy ra bế tắc tin tức nghiêm trọng, quá nhiều tới tín hiệu truyền thấu bình thường của hệ thống vận động.

Bởi vì Hàn Phong chỉ là hơi có chút cảm giác liền lập tức nhắm hai mắt lại. Cho nên tình huống phụ tải của siêu cấp hệ thống cũng không phải rất nghiêm trọng. Hơn nữa trong thân thể tin tức cảm thụ khí rất nhanh liền suy yếu xuống. Cuối cùng biến mất không gặp, lúc này siêu cấp hệ thống cũng khôi phục vận chuyển bình thường.

Vì vậy Hàn Phong liền lại bắt đầu xem AV, chờ có cảm giác, bật người tiến vào bên trong trạng thái quan sát. Như thế lặp đi lặp lại, Hàn Phong phát hiện lúc này, một khi mình có cảm giác, toàn thân sẽ có rất nhiều bộ vị hoặc khí quan đồng thời phát sinh biến hóa. Biến hóa này dính dáng đến hệ thống vận động, hệ thống hô hấp, hệ thống tuần hoàn máu, hệ thống phân bố cho đến hệ thống tín hiệu thần kinh, quả nhiên là phức tạp rắc rối. Hắn quan sát lâu như vậy, đối với hàm nghĩa cụ thể của tính hiệu, gặt đầu một cái cũng không có. Nhất thời suy nghĩ muốn giải quyết vấn đề này, không khác gì chuyện

trong mơ. Xem ra chỉ có thể từ từ tiến thôi.

Hàn Phong từ bên trong tỉnh lại, vừa mở mắt ra, liền phát hiện Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng hai người không biết lúc nào đã trở về. Giờ phút này, bọn họ hai người không nói được một lời đứng ở phía sau hắn. Mở lớn hai mắt, nhìn vào biểu hiện trên laptop của Hàn Phong. Mà bên trong, giờ phút này đang diễn ra một hồi đại chiến kịch liệt.

"Kịch!" Hàn Phong lập tức đem laptop khép lại.

Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng hai người đồng thanh kêu "A" Một tiếng, sau đó hò: "Đừng đóng lại!"

"....." Hàn Phong có chút không biết nói gì, nói "Ban ngày ban mặt, xem AV ảnh hưởng không tốt đâu?"

Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng hai người nhìn nhau liếc mắt một cái. Sau đó đồng thời hướng Hàn Phong làm cái thủ thế khinh bỉ, đồng thời mắng: "Cầm Thủ!"

Hai vị đại ca, em xem AV là muốn giải quyết vấn đề chết máy của hệ thống siêu cấp trong não, chứ đâu phải vì dục vọng đầu trời! Hàn Phong tự trong đáy lòng nói.

Nhưng mà nếu nói như thế bọn họ hai người sẽ tin tưởng sao? Khẳng định sẽ không. Cho nên Hàn Phong không có giải thích, chỉ có thể mất tự nhiên cười cười.

Hứa Lâm Hồ cảm khái mà nói: "Ta nói Hàn Phong nguoi, ta còn tưởng rằng nguoi là một người thành thật, thật không nghĩ tới ôi chao không nghĩ tới....."

"Đúng thế, đúng thế." Lý Vượng liên tục gật đầu, nói tiếp, "Khó trách nguoi không cùng chúng ta đi ra chơi bóng, thì ra một mình một người trốn ở chỗ này xem sex hả ~Suy nghĩ thế là không tốt đâu nhé bạn hiền!"

"Hon nữa, có thứ tốt, lại còn đem giấu, không cùng huynh đệ chia sẻ. Quả nhiên là đáng hận, ghê tởm, xấu hổ....."

Hàn Phong cảm thấy xấu hổ, còn để bọn họ nói nữa, mình khẳng định trở thành một trong thập đại ác nhân rồi, hấn vội vàng đầu hàng: "Hai vị đại ca, em biết sai rồi. Mời ngồi mời ngồi, nhanh ngồi vào đi rồi từ từ thương thức."

Hai người đồng thanh nói: "Vậy mới đúng chứ!"

Bất quá, bọn họ cũng chỉ là nói một chút thế thôi, cũng không có thật sự đi thương thức. Dù sao vẫn còn là một đại tân sinh, vẫn còn giữ nét ngây thơ của học sinh trung học. Vừa rồi nếu không phải thấy Hàn Phong chẳng kiêng nể gì mà xem, bọn họ thật đúng là không nghĩ tới sẽ xem cái này.

Mới vừa đánh bóng xong, hai người liền thay phiên nhau vọt vào toilet tắm rửa. Hứa Lâm Hồ đề nghị ba người buổi tối đi ra ngoài liên hoan. Về phần Tôn Nhạc, cũng đã có ý vô tình bị bọn họ loại bỏ rồi.

Sau khi phát sinh sự kiện AV, Hàn Phong ở trong mắt Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng, liền biến thành chiến sĩ sắc lang. Sau này cứ cách một đoạn thời gian, bọn họ hai người đều hướng Hàn Phong hỏi thăm một chút, gần đây có hàng nào tốt không. Nếu như Hàn Phong phủ nhận, bọn họ liền kêu to "cầm thủ", Hàn Phong không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là thường lệ thỏa mãn nhu cầu của bọn họ - - Đương nhiên đây là chuyện sau này mới nói.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Nan Đề Thế Giới

Cuộc sống trường học qua rất nhanh, một ngày từ sáng đến tối, qua vài khóa nháy mắt đã là quá khứ. Bất quá thời gian của Hàn Phong, toàn bộ đều là nằm ở thư viện. Mấy ngày nay, hấn chưa từng đi dự bất kì khóa chuyên ngành nào, toàn bộ bỏ hết. Đối với điều này, Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng hai người kính nể không thôi. Đương nhiên, hai người bọn họ cũng khuyên qua Hàn Phong, để hấn đối với bản thân không nên lơ là. Bất quá sau khi biết được là hấn tự học ở thư viện, cũng mặc cho hấn đi. Dù sao mọi người đều tự có phương pháp học tập của mình.

Dù gì vào lớp lão sư cơ hồ cũng không điểm danh. Nhưng cũng không biết vì nguyên nhân gì, hai ngày sau chuyện Hàn Phong bỏ lớp học bọn họ cũng biết. Có vài lão sư đối với việc này chỉ nói một chút, rồi cũng không thêm đề ý. Mà có vài lão sư thì không dễ dàng tha thứ, sau đó mỗi ngày trước lúc học, nhất định phải điểm danh tên Hàn Phong, mà mỗi lần hấn cũng đều không có ở đó. Điều này khiến mấy vị lão sư tức giận không thôi, nhất trí đem tình huống này phản ánh cho hướng đạo viên. Hon nữa còn bảo Hàn Phong nếu thật sự không đi học thì chờ mà ăn trứng dài dài. (Ý bảo điểm 0 đó)

Vì thế hướng đạo viên tìm Hàn Phong nói chuyện. Đây là từ lúc khai giảng cho tới nay, hẳn là người đầu tiên phải tìm sinh viên nói chuyện. Lần trước vì vấn đề ngoại túc, hẳn đã bị Hàn Phong khiến cho đau đầu. Đương nhiên, cuối cùng Hàn Phong cũng đã thỏa hiệp, nghe theo an bài của hắn. Nhưng mà lần này, Hàn Phong lại không thềm vào lớp. Vô luận hắn nói cái gì, thì cũng đều là không có ý định đi học, đều bảo rằng muốn tự mình học.

Tôn chỉ của đại học Thủy Mộc nói toạc ra là cổ vũ tính độc lập tự giác. Sinh viên học như thế nào thì học, bình thường thầy cô cũng không quan tâm. Sinh viên cao tuổi không đi học ví dụ cho thấy rất nhiều, chỉ là cho tới nay, ở trong tân sinh rất ít xuất hiện mà thôi. Cho nên, đối với tình huống này của Hàn Phong, hướng đạo viên cũng không có cách nào hết. Làm một trận công tác tư tưởng xong, hắn liền rời đi. Bất quá trong đáy lòng hắn lại đem Hàn Phong đặt một cái danh hiệu "sinh viên có vấn đề".

Thời gian trôi qua, lúc Hàn Phong lên giường thì cũng đã khuya. Bởi vì mỗi ngày buổi tối nửa đêm thao trường không có người, hắn đều đi ra thao trường rèn luyện thân thể. Khiến cho tinh thần lẫn thể xác minh vô cùng uể oải. Sau khi tắm xong liền nhảy lên giường, ngày thứ hai ít nhất ngủ tới hơn mười giờ mới dậy. (Thao trường - sân tập thể dục)

Bất quá, hôm nay Hàn Phong sáng sớm đã rời giường rồi. Lần này hắn cũng không có thẳng đến thư viện. Mà là tới khu dạy học của hệ khoa học thần kinh, bởi vì hôm nay có chương trình dạy về bệnh thần kinh học của giáo sư Lý Trọng Văn.

Lúc tới phòng học, thời gian đi cũng khoảng hơn mười phút. Trong phòng học đã có một vài đồng học ngồi đấy, sau khi Hàn Phong vào cửa liền phát hiện có vài người nghi hoặc nhìn chằm chằm vào mình.

Hàn Phong biết là có chuyện gì xảy ra, bởi vì hệ khoa học thần kinh vốn trong khoa chỉ có một ban. Hơn nữa ban này đồng học lại rất ít, tự nhiên là đều quen thuộc lẫn nhau. Mà bây giờ hẳn một khuôn mặt lạ hoắc xuất hiện, tự nhiên sẽ khiến bọn họ có chút nghi hoặc cùng tò mò. Bất quá, hắn cũng không thêm để ý, bên trong đại học đi vào lớp của hệ khác nghe giảng, cũng là hiện tượng bình thường.

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi dựa vào, Hàn Phong ngồi xuống liền lấy quyển giáo trình khoa giải phẫu thần kinh học ra bắt đầu đọc.

Giáo trình về bệnh thần kinh học hẳn cầm trong tay ở ngoài tác giả đúng là giáo sư Lý Trọng Văn. Nội dung bên trong mặc dù nhìn qua rất mơ hồ, không có nói chi tiết nhiều lắm. Nhưng đối với Hàn Phong, đúng là trợ giúp rất lớn, rất nhiều vấn đề hắn trước giờ cũng chưa từng đụng tới. Chỉ bất quá đều là quan sát cùng cảm giác của mình đem nó giải quyết, cũng không có một hệ thống nhận thức toàn diện. Bây giờ nhìn thấy giáo trình của Lý Trọng Văn biên soạn, Hàn Phong có loại cảm giác sáng tỏ thông suốt. Thấy được chỗ đặc sắc, Hàn Phong trên mặt còn có thể lộ ra ý cười đã hiểu.

Phương thức Hàn Phong đọc sách, chính hắn thì không cảm giác được có vấn đề gì. Nhưng ở trong mắt người khác, hành vi của hắn lại có chút bất bình thường.

Ở phía sau Hàn Phong bảy tám thước, một nữ sinh lông mày hơi nhíu lại nhìn hắn. Nếu như Hàn Phong quay đầu, khẳng định có thể phát hiện, vị nữ sinh này đúng là nữ sinh hắn thấy tại thư viện khiến hắn thiếu chút nữa tiến vào trạng thái chết máy.

Sau một chốc, tiếng chuông vang lên.

Thấy giáo sư Lý Trọng Văn đi vào phòng học, Hàn Phong khép quyển sách lại, chuẩn bị chuyên tâm nghe hắn một chút. Xem khóa học của hắn rốt cuộc có phải hay không thật sự như lời truyền ngôn của mọi người tốt đến như vậy, để quyết định sau này có còn nên tiếp tục tới nghe hay không.

Sự thật chứng minh, khóa học của giáo sư Lý Trọng Văn vô cùng sinh động, thú vị. Có thể đem một ít khái niệm khá phức tạp dùng ngôn ngữ hình tượng biểu đạt ra, làm cho mọi người có thể rất dễ dàng tiếp nhận. Hắn không cần xem giáo án, đối với cái nào cũng đều làm sáng tỏ. Hơn nữa còn thường xuyên từ một suy thành ba, rất nhiều phần nằm ngoài nội dung chương trình học. Cho dù người có bản lĩnh đem bài học giải thích rất sâu, nhưng vẫn có thể có được thu hoạch rất lớn. Nghe hắn giảng, rất dễ dàng quên thời gian, sẽ không tự chủ được theo sát tiết tấu tự hỏi, tự cười của hắn.

Chỉ nghe hơn mười phút, Hàn Phong đã đem khóa học của hắn nhất định cho vào phạm vi học tập.

Có lẽ, trong đồng đẳng sinh viên, cũng chỉ có Hàn Phong mới có thể chính thức nhận thức được tri thức uyên bác của giáo sư Lý Trọng Văn. Chính thức nghe hiểu mỗi một câu nói của hắn. Hơn nữa còn đưa những tình huống hắn nói vào cơ thể thực tế đối chiếu.

Nghe một mạch, Hàn Phong một mực theo các bước tự hỏi của giáo sư Lý Trọng Văn, giải quyết thử thì gặp phải rất nhiều nan đề nghĩ không ra.

Bất quá, mặc dù Hàn Phong nghe rất chăm chú, giải thích rất khắc sâu. Nhưng mà hắn là sinh viên duy nhất trong lớp không có ghi chép. Mà các đồng học khác, đối với kiến thức uyên bác giáo sư Lý Trọng Văn dạy, cây bút trong tay thủy chung không có đình chỉ.

Tình huống đặc thù này của Hàn Phong đã bị giáo sư Lý Trọng Văn chú ý tới.

Vì vậy, sau khi nói một hồi, hắn ngừng lại. Xa xa dùng bút chỉ phương hướng Hàn Phong một chút, hỏi: "Vị đồng học này, em có phải có nghi vấn gì hay không? Mọi người không cần câu thúc. Nếu như có nghi vấn gì, có thể tùy thời cắt đứt bài giảng nói ra, sau đó mọi người cùng nhau giải quyết."

Nhất thời, tất cả ánh mắt của đồng học cùng tập trung lại trên người Hàn Phong.

Mặc dù sự tỉnh phát sinh đột ngột, nhưng Hàn Phong cũng không có bao nhiêu bối rối, mà là rất bình tĩnh đứng dậy, nhanh chóng chọn đại một cái vấn đề phức tạp của mình hỏi: "Lý lão sư, căn cứ vào lý luận sinh học phân tử trên giáo trình, xung động của dây thần kinh là một loại xung mạch duy trì liên tục trên 1/1000. Đây là do người đoạt giải Nobel sinh lý học và y khoa năm 1963 đưa ra kết luận, cũng là kết luận được mọi người tiếp nhận phổ biến. Nương theo đó, lại có một thí nghiệm khác kết luận, là xung mạch thần kinh sẽ không sinh ra nhiệt lượng. Nhưng định luật vật lý của nhiệt lực học cho

chúng ta biết, mạch điện tử trong quá trình truyền dẫn, tất nhiên sẽ sinh ra nhiệt lượng. Nói cách khác, hai loại lý luận này mâu thuẫn lẫn nhau. Lý lão sư, em có nghi vấn, liệu có phải hay không, xung mạch thần kinh cũng không phải chỉ có một loại xung mạch điện?"

"....."

Tĩnh - - Đúng thế, vô cùng yên tĩnh

Ngay lúc này, cả phòng học nhất thời yên tĩnh đến nỗi, ngay cả tiếng kim rơi trên mặt đất cũng nghe thấy.

Tất cả đồng học trên mặt lẫn trong ánh mắt, đều biểu hiện ra nghi hoặc, thần sắc mơ hồ. Lấy trình độ tri thức của bọn họ bây giờ, căn bản là nghe không hiểu, Hàn Phong rốt cuộc đang nói cái gì

Giáo sư Lý Trọng Văn hiển nhiên cũng rất ngoài ý muốn. Hắn thật sự không đoán trước được rằng, sinh viên này lại có thể đưa ra vấn đề có độ sâu như thế. Hơn nữa vấn đề này cùng với nội dung mình mới giảng giải liên hệ dày đặc, cũng không phải nói cấp bậc tri thức phải cao thâm mới có thể hỏi ra. Bất quá nó đòi hỏi phải đọc qua rất nhiều tài liệu khoa học, hơn nữa còn phải rất tích cực tự hỏi.

Hơi sùng sốt một chút, giáo sư Lý Trọng Văn liền phục hồi tinh thần lại, vẫn mỉm cười như cũ mà gật đầu, nói: "Vị đồng học này, mời ngồi xuống, xin hỏi có thể đem tên của em nói cho thầy biết không?"

"Hàn Phong."

"Hàn Phong?" Giáo sư Lý Trọng Văn niệm một lần. Bất quá đối với cái tên này trong đầu không có ấn tượng gì, tiếp theo hắn tiếp tục nói, "Sau này ở trong lớp thầy, nói vấn đề gì không cần phải đứng lên. Trực tiếp ngồi tại chỗ nói là được. Hàn Phong đồng học, vấn đề của em rất khá! Lúc chúng ta học tập, nên tích cực tự hỏi như vậy, không nên bị động mà đi tiếp nhận, cứ việc đem suy nghĩ của mình nói ra....."

"Có thể rất nhiều đồng học mới vừa rồi cũng không nghe hiểu rõ ràng vấn đề Hàn Phong đồng học nói, để ta kể rõ lại chi tiết và giải thích một chút. Ba nhà khoa học đoạt giải Nobel sinh lý học và y khoa năm 1963 đã đem đến cho nghiên cứu cơ chế khổng chế thần kinh cùng liên kết giữa các tế bào thần kinh ba quá trình cơ bản. Bọn họ phân biệt là tước sĩ John Carew Eccles, giáo sư Alan Lloyd Hodgkin, và giáo sư Andrew Fielding Huxley. Căn cứ vào kết luận bọn họ cho ra, xung mạch thần kinh là một loại xung mạch điện, tức là thần kinh bị "đóng gói sẵn" ở dạng lỏng cùng protein cấu thành màng thần kinh, lúc đẩy các hạt mang tính muối có thể xuyên qua kênh ion, xung mạch dưới sự trợ giúp của các hạt muối, sẽ từ thần kinh này truyền tới thần kinh khác. Nhưng mà, chính như theo lời Hàn Phong đồng học nói, kết luận này cùng kết luận của định luật vật lý nhiệt lực học xảy ra mâu thuẫn, thực nghiệm lại chứng minh xung mạch thần kinh dẫn truyền sẽ không sinh ra nhiệt lượng....."

".....Hàn Phong đồng học có thể tự mình chưa ý thức được, hắn mới vừa hỏi một cái nan đề thế giới, một nan đề làm phức tạp toàn bộ nhà khoa học trên thế giới hơn năm mươi năm qua. Đúng vậy, nan đề này đến nay vẫn chưa thể giải quyết. Rất trùng hợp chính là nan đề này cũng là một trong số các đề tài mà thầy vẫn một mực nghiên cứu. Mọi người có thể thảo luận một chút, sau đó phát biểu cái nhìn của mình. Không cần sợ nói sai, đó là một nan đề thế giới, sẽ không ai chê cười các trò hết. Có lẽ, kết luận của trò hôm nay nói ra, vô tình là kết luận chính xác cũng nên." Giáo sư Lý Trọng Văn cũng không có nói thẳng quan điểm của bản thân ra, mà là để cho mọi người phát biểu ý kiến của mình.

Tùy tiện hỏi liền hỏi một cái nan đề thế giới?

Hàn phong cảm thấy rất bất đắc dĩ. Hắn vừa rồi chỉ là dưới tình thế cấp bách, tùy tiện chọn đại một vấn đề bình thường không nghĩ ra lại hợp với tình hình. Ai lại nghĩ rằng ra cái dạng này, sớm biết thế hắn đã không hỏi.

Đồng học trong lớp vốn cũng chỉ là hơi chút kinh ngạc mà thôi. Nghe giáo sư Lý Trọng Văn nói xong, nhất thời đều nhao nhao cả lên.

"Kháo, cái này cũng là nan đề thế giới? Ta trước kia cũng nghĩ tới, chỉ bất quá không nói ra thôi." Một nam sinh nào đó oan oan nói.

"Chẳng lẽ truyền điện lại chắc chắn sẽ sinh ra nhiệt lượng sao?" Một đồng học khác hỏi.

"Từ xung mạch điện ra, còn có vật gì truyền nhanh như vậy nữa?"

"Hắn chính là Hàn Phong sao? Thật là lợi hại nha.....!"

"..... Quân hắn có phải xung mạch điện hay không làm gì, có cần phải chuẩn bị rõ ràng vậy sao?" (câu này không hiểu ý nói gì, nhưng nguyên văn là như thế)

.....

Vì vậy, mọi người ngơ ngác một lời ta một ngữ, lớp học liền thảo luận như vậy cho đến hết tiết. Hiển nhiên, cái vấn đề gây phức tạp cho toàn bộ nhà khoa học trên toàn thế giới vài thập niên, sẽ không dễ dàng thảo luận ra như vậy.

Lúc giáo sư Lý Trọng Văn rời đi, có vị đồng học hỏi: "Lý lão sư, đây là đề tài nghiên cứu của thầy, thầy có cho ra kết luận nào không?"

Giáo sư Lý Trọng Văn nhìn Hàn Phong một chút, sau đó vừa cười vừa nói: "Quan điểm của ta cùng Hàn Phong đồng học giống nhau, xung mạch thần kinh không chỉ có một loại xung mạch điện. Bất quá, nghiên cứu trước mắt cũng chỉ giới hạn như thế mà thôi, còn đang đợi quan sát cùng thí nghiệm để tiến thêm một bước nữa."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hấn Thực Sự Có Thể Xem Hiểu Sao?

Giáo sư Lý Trọng Văn mặc dù bình thường cùng các học sinh chung sống rất hòa hợp, là người hòa ái dễ gần, bình dị thân thiết. Nhưng mà về phương diện học tập lại nổi tiếng là nghiêm khắc, tuyệt không cho phép cái loại ngựa chạy nửa đường xuất hiện. Nếu ai có thể nhận được tán thưởng của hắn, cũng đã đủ để kiêu ngạo rồi.

Cho nên, Hấn Phong cái dạng sinh viên ngoại lai này tới lớp nào động, khiến cho các nhân sĩ chuyên nghiệp hệ khoa học thần kinh cảm thấy rất mất mặt mũi. Cho nên bọn họ cũng nhất trí cho rằng, Hấn Phong lần này là may mắn đụng phải vận *** chó, vận khí tốt nên mới đưa ra vấn đề có độ sâu như vậy. Vì thế, sau khi hết lớp, bọn họ cũng có tình không để ý tới Hấn Phong.

Hấn Phong mơ hồ có thể đoán được ý nghĩ của bọn họ. Bất quá hắn cũng không vui về mấy (Nguyên văn: Hấn cũng mừng rỡ như thế - Dịch giả sửa lại cho phù hợp diễn biến). Hôm nay trong lớp không cẩn thận lộ ra danh tiếng, đã khiến hắn có chút hối hận rồi. Trong lòng quyết định, sau này nếu như bị điểm danh, tuyệt đối không hỏi mấy vấn đề này nữa, đằng hoàng nghe giảng mới là vương đạo. Nếu như thật sự muốn hỏi, thì để gặp riêng một mình giáo sư Lý mà hỏi.

Về phần xung mạch thần kinh trừ thuộc tính điện ra còn có cái thuộc tính khác sao. Hấn Phong trước mắt không biết, cũng tạm thời không muốn quan tâm. Hấn chỉ cần biết rằng xung mạch thần kinh là một loại tín hiệu chạy giống với số liệu của máy tính là được.

Sau giờ học, Hấn Phong cũng không có dừng lại, thu thập mọi thứ, ý định đi đến thư viện. Quyền sách nợ, chỉ hai ngày là hắn xem xong hết rồi.

Hấn mới vừa đi vài bước, tựa hồ như tâm linh cảm ứng thấy cái gì đó. Đột nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhất thời cùng một đạo ánh mắt mặt đối mặt.

"Ặc..... Là nàng?" Hấn Phong có chút sửng sốt, hắn lại gặp nữ sinh kia, nữ sinh khiến hắn thiếu chút nữa lâm vào trạng thái chết máy.

Bất quá, Hấn Phong cũng không có dám nhìn nhiều, cùng ánh mắt nàng giống như thâm đàm tiếp xúc một chút, hắn liền vội vàng quay đi. Sau đó cũng không quay đầu lại vội vã rời khỏi. (thâm đàm: hồ sâu)

Nguyên lai nàng thuộc hệ khoa học thần kinh! Tại một khắc xoay người nợ hắn đã nghĩ như vậy.

Hấn Phong cũng không cho rằng mình là một người trọng cái đẹp. Một tuyệt thế mỹ nữ, nếu tâm địa bất lương, cho dù khuynh quốc khuynh thành thì lại như thế nào chứ? Hấn cũng không tin ba cái chuyện vừa thấy đã yêu. Hấn cho rằng điều này hoàn toàn là vô nghĩa, hai người chưa bao giờ có thời gian tìm hiểu, làm thế nào mà biết ở cùng một chỗ có hợp hay không chứ?

Nhưng mà không thể phủ nhận là, Hấn Phong hôm nay ở chỗ này ngẫu nhiên gặp vị nữ sinh này. Đáy lòng của hắn đích xác có một tia vui mừng không hiểu. Đương nhiên, cũng chỉ gần chút mà thôi, đầu của hắn rất nhanh liền bị đủ thứ vấn đề bao phủ. Cái hệ thống siêu cấp bản cũ đã không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn bây giờ. Hơn nữa giờ cũng không xuất hiện các loại BUG(lỗi), hắn cũng cân nhắc nên nâng cấp là vừa.

Dựa theo nguyên tắc phát triển phần mềm, Hấn Phong đem bản cũ "siêu cấp hệ thống" đầu tiên gọi là bản version 1.0. Trước bản cũ đó, còn có 0.1 đến 0.6. Bất quá chức năng của bản cũ, trên cơ bản cũng chỉ là không chế cục bộ thân thể, không thể thỏa mãn cuộc sống bình thường của hắn. Sau bản 0.6, yêu cầu cơ bản đã thỏa mãn, cho nên Hấn Phong trực tiếp đem nó mệnh danh là version 1.0

Mà bây giờ, bản 1.0 hiển nhiên không thể thỏa mãn yêu cầu. Đầu tiên là đối với không chế thân thể. Bây giờ động tác của Hấn Phong nhìn qua còn có điểm giống như cương thi. Các đốt ngón tay hoạt động không có linh hoạt như người bình thường. Nhất là hai tay, mười ngón hoạt động còn chưa có hoàn thành, chỉ mới thực hiện được bốn ngón.

Thông qua mấy ngày học tập, Hấn Phong đối với hệ thống thần kinh của cơ thể người đã có hệ thống nhận thức toàn diện. Tâm lý hắn rất rõ ràng, lúc đầu trong xếp đặt của "siêu cấp hệ thống", căn bản tồn tại vấn đề về tính chất. Chính bản thân lúc đầu rất nhiều thứ căn bản là cũng không thể giải thích rõ ràng, hoàn toàn dựa vào lục lọi của bản thân. Vì thế đem "siêu cấp hệ thống" hợp lại rồi mới hiểu ra. Bây giờ nghĩ đến, điều này quả thực là một kỳ tích. Ngay cả Hấn Phong cũng không thể không bội phục nghị lực của mình.

Lúc đầu hắn biên soạn hệ thống siêu cấp, căn bản là từng chức năng một hoàn thành. Tỷ như đầu tiên không chế hai mắt của mình, rồi lỗ tai, sau đó là đầu lưỡi.Cuối cùng là tay và chân.

Giống như trò chơi xếp gạch vậy, từng khối từng khối chậm rãi hoàn thành. Thể tích cả hệ thống cũng là chậm rãi từ nhỏ biến thành lớn. Do đơn giản biến thành phức tạp, lúc mới bắt đầu còn khỏe, trình tự ít, dễ dàng không chế, những điều gì cần đề ý cũng rõ ràng. Nhưng rồi về sau, thông thường hắn muốn

tăng thêm một chức năng đơn giản, đều phải tốn một lượng lớn tâm tư. Hơn nữa lúc mới đầu, chúng quy luôn gặp phải sai lầm, vì muốn tăng thêm một cái chức năng nhỏ cho cả chỉnh thể, mà mất đi tính chất độc lập ban đầu, do đó phải cân nhắc cùng liên kết các chương trình hoạt động đó lại.

Cũng như lần này nâng cấp chương trình không chế tay, liền xuất hiện sai lầm ngoài ý muốn khó có thể đoán trước được. Hàn Phong trong khoảng thời gian ngắn cũng không có bất cứ đầu mối gì.

Loại hệ thống "xếp gạch" cấu thành này, không thích hợp cho hạng mục không lồ cùng phức tạp, Hàn Phong sớm muốn cũng đem ra ngoài vứt bỏ, tiện tới dùng loại cấu thành khác càng ưu tú và chặt chẽ hơn. Bất quá nâng cấp cái cấu thành này, hoàn toàn là từ tầng dưới chót mà cách tân, dính dáng đến những thứ khác thật sự nhiều lắm. Hàn Phong bây giờ còn chưa có nắm chắc, cho nên tạm thời là không thể thực hiện được. Hắn chỉ có thể tăng thêm chương trình, để có phương hướng sau này cố gắng.

Bây giờ cấp bách giải quyết nhất là chương trình không chế tay.

Đối với chương trình không chế này, Hàn Phong trong đầu cũng đã có một ít đầu mối. Hắn định đem cái quyền "Human Body Nervous System" sau khi xem xong, lại găm tiếp quyền "Kinematic Scheme(hệ thống vận động)". Sau đó liền lập tức bắt tay vào việc nâng cấp chương trình không chế tay. Sở dĩ muốn xem "Kinematic Scheme" Là vì Hàn phong lo lắng mình quên mất cái gì, nên lúc nâng cấp mới thất bại. Dù sao thì biết người biết ta, mới có thể thành công được.

* * * *

Buổi tối, giáo sư Lý Trọng Văn sau khi xử lý công việc về đến nhà, trong lòng nghĩ đến biểu hiện xuất sắc của đồng học nọ trên lớp.

"Minh như thế nào trước giờ đối với hắn một điểm ấn tượng cũng không có?" Giáo sư Lý Trọng Văn rất kỳ quái, hắn đối với trí nhớ của mình rất tự tin. Nguyên vốn tưởng rằng mình đã đem sinh viên cả ban nhớ hết vào trong óc rồi, lại không nghĩ đến hôm nay gặp một người lạ hoắc.

Vì vậy liền vào hệ thống quản lý tin tức học sinh đăng ký trong trường, điều tra xem danh sách của ban bệnh thần kinh học chuyên nghiệp, tra tìm danh tự "Hàn Phong".

"Không có?" Giáo sư Lý Trọng Văn sừng sốt, "Chẳng lẽ không phải người chuyên ngành?"

Cái này sao có thể? Sinh viên ngoại hệ chuyên ngành có thể đem khoa học thần kinh học tinh thông đến như vậy? Là người lành nghề, giáo sư Lý Trọng Văn đương nhiên sẽ không cho rằng Hàn Phong hôm nay hỏi ra vấn đề này là do chó ngáp phải ruồi. Có thể đem vấn đề này nghĩ ra rõ ràng đến như vậy, nếu không có sự tích lũy vững chắc tuyệt không có khả năng.

Nghĩ vậy, giáo sư Lý Trọng Văn đứng dậy, ra khỏi phòng sách, đi tới phòng con gái mình hỏi: "San San, Hàn Phong có phải học ở lớp con không?"

Lý San San, là con gái một của Lý Trọng Văn. Sau khi hắn về nước, Lý San San cũng đi theo về luôn. Trước mắt, Lý Trọng Văn nghe nói nàng cũng chọn học chuyên ngành khoa học thần kinh.

Lý San San đang vui đùa vào làm bài thấy ba đi vào, vội vàng đem tai nghe kéo xuống, nói: "Daddy, có chuyện gì sao?" Nguyên lai nàng vừa rồi vốn là không nghe ba nói gì cả.

"Đã nói bao nhiêu lần rồi không biết, lúc làm bài thì phải tập trung, không được nghe nhạc." Giáo sư Lý Trọng Văn bắt đầu dỗi dằn, hỏi một lần nữa, "Ban các con có đồng học nào tên Hàn Phong không?"

Lý San San lập tức nói: "Ba nói chính là người hỏi ba vấn đề hôm nay đó hả. Không có, hắn không phải bạn tôi con."

Sau khi xác nhận, giáo sư Lý Trọng Văn thở dài nói: "Hiếm thấy hiếm thấy, không phải chuyên ngành, dĩ nhiên tại phương diện này lại có kiến thức uyên thâm đến như vậy..... Đáng tiếc, thật đáng tiếc..... Không biết hắn chọn chuyên ngành nào nhĩ....." Hắn cảm thán vài câu xong, liền đi ra ngoài.

"Hắn thật sự có thể xem hiểu sách này sao?" Lý San San nghĩ đến một màn mấy ngày hôm trước tại thư viện.

Ngày nọ nàng đến phòng tham khảo tra tư liệu. Hàn Phong vừa lúc ngồi đối diện nàng, khiến cho Lý San San cảm giác được kinh ngạc chính là hắn trong tay ôm mấy quyển chuyên ngành khoa học thần kinh tiếng anh. Mấy quyển sách này nàng đã thấy qua ba mình bình thường hay dùng để tham khảo tư liệu. Bình thường để ở chỗ nào đi nữa, thì căn bản cũng không ai xem, thông thường tích đầy tro bụi. Coi như là từ nhỏ lớn lên tại Mỹ, hơn nữa nàng còn được ba mình bồi dưỡng khai trí. Xem mấy quyển sách đó muốn hiểu cũng phải cố hết sức, rất nhiều khái từ cùng khái niệm đơn độc xem cũng không hiểu.

Hắn ôm mấy quyển sách đó làm gì? Lý San San lúc ấy cảm giác được rất kỳ quái. Nhìn tuổi của hắn, so với mình không lớn hơn bao nhiêu, cao lắm là học năm hai, coi như là sinh viên năm hai đi nữa, cũng không thể xem hiểu sách này, dù sao đây cũng là ở trong nước.

Lý San San bên này còn đang kỳ quái, thì Hàn Phong đã ngồi xuống đối diện nàng, bắt đầu hăng hái búng búng đọc sách. Khiến Lý San San mở rộng tầm mắt chính là hắn chẳng những thật sự đọc, hơn nữa tốc độ rất nhanh, nhanh đến nỗi ngay cả ba mình so ra cũng kém.

Cùng tất cả đồng học ở đây giống nhau, Lý San San cho rằng Hàn Phong giả bộ. Rõ ràng xem không hiểu, lại còn làm ra bộ dáng búng búng tình ngộ, thật là thái quá.....

Lý San San vốn là người có tính cách ôn nhu an tĩnh, nhưng mà không biết sao, nàng hôm nay đặc biệt đối với nam sinh này chú ý. Thấy hắn trước mặt

mình, làm ra bộ dáng kinh điển "chà đạp" ngành khoa học thần kinh. Nàng rót cuộc nhìn không được nhẹ giọng nói một tiếng "già vờ già vọt", bởi vì trước đó cũng đã không ít đồng học cố ý ở trước mặt mình làm ra bộ dáng học vấn phong phú lợi hại, chủ yếu để cho mình chú ý.

Nàng nói rất nhẹ giọng, thuần túy chỉ là để phát tiết bất mãn trong lòng. Nhưng không nghĩ tới lỗi tai Hàn Phong kia linh mãnh tới như vậy, tiếng nhỏ thế mà hắn cũng nghe được. Hắn liền lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía mình, sau đó người này liền ngưng đại.

Bị sốc sao? Lý San San đối với loại tình hình này tê rồi, cho nên nàng mới bắt đầu cũng không có để ý. Nhưng mà kế tiếp, Hàn Phong vẫn bảo trì tư thế đó, trừng lớn con ngươi suy nghĩ thật lâu nhìn chằm chằm mình không tha. Cuối cùng nàng không chịu nổi ánh mắt trần trụi của Hàn Phong, không thể làm gì khác hơn là đổi chỗ.

Nhưng mà một khắc Lý San San đứng dậy, nàng vô tình thấy được ý tứ "hoảng sợ" trong mắt hắn. Đúng thế, nàng có thể khẳng định, nó thật sự là "hoảng sợ".

Tại sao lại gặp phải ánh mắt như thế? Chẳng lẽ mình rất đáng sợ sao? Lý San San sau khi ngồi xuống chỗ khác, liền nghe thấy tiến bước chân dồn dập nổi lên, quay đầu nhìn lại thì hắn đã vọt vĩa rồi đi.

Nguyên vốn đã quên mất hắn, nhưng lại không nghĩ hôm nay ở trong lớp gặp ược hắn. Lý San San cảm thấy đúng là nam sinh lúc ấy nhìn chăm chú vào mình, rồi lại cố ý đến gần mình. Nhưng kế tiếp, nam sinh này vẫn không quay đầu về phía mình, mà một mực lấy tốc độ rất nhanh đọc sách. Quyền sách nọ đúng là giáo trình của daddy biên soạn.

"Hắn lại giả bộ nữa." Lý San San lúc ấy tự nói với mình.

.....

"Hắn thật sự có thể xem hiểu sao?"

Lý San San lần nữa tự hỏi lại mình một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, đem tai nghe đeo lại, rồi tiếp tục làm bài.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Vẽ Bằng Bút Máy

Hàn Phong đã đem "Kinematic Scheme" xem được gần một phần tư rồi, đầu óc có chút mờ mịt suy nghĩ. Mấy ngày nay tiếp nhận tri thức nhiều lắm, não bàn cũng đã chiếm cứ gần một nửa rồi. Trải qua vài ngày cố gắng, thành quả của hắn đã dần lộ ra, việc biên soạn chương trình không chế tay, trong tâm đã chuẩn bị, chờ hắn xem hết quyền sách này là có thể bắt đầu tiến hành.

Giờ phút này buổi sáng, là thời gian bắt đầu tiết thứ hai, thư viện rất ít người. Chỉ hai ba người vào trong phòng tham khảo, rất là trống trải.

Không tự chủ được, Hàn Phong trong đầu lại nghĩ đến nữ sinh hệ khoa học thần kinh kia. Ngày đó cũng là cùng một vị trí, hắn ngồi đối diện, thấy được nét xinh đẹp kinh điển của nàng.

Ban bệnh thần kinh học, Hàn Phong đã vào hai lần. Bất quá mỗi lần đều là vọt vĩa đến, rồi vọt vĩa đi, cũng không có tận lực nhận thức nữ sinh nọ. Nếu không lúc đó sợ là mình lại lần nữa lâm vào cái cục diện xấu hổ mà kinh hiềm kia. Về phương diện tâm tư khác hắn cũng không để ý, trong đầu hắn hầu hết đều tự hỏi về siêu cấp hệ thống của mình. Chỉ bất quá lúc nhàn hạ mới ngẫu nhiên nhớ tới nàng.

Ngẩng đầu nhìn chỗ ngồi đối diện một chút, tựa hồ nữ sinh nọ lại một lần nữa ngồi ở đằng kia, vẻ mặt oán trách cùng then thùng nhìn mình.

Hàn Phong trong lòng vừa động, bèn rút ra tờ giấy trắng, móc bút máy ra. Sau đó ở trên mặt giấy soạt soạt vài phát vẽ thành bức tranh.

Hàn Phong lúc trước cũng không có kinh nghiệm đối với tranh, cũng chưa từng được bồi huấn qua phương diện này. Nhưng mà bây giờ lại bất đồng với ngày xưa, hắn bây giờ đối với việc không chế hai tay so với người bình thường mà nói, mặc dù còn chưa đủ linh hoạt, nhưng về độ chính xác, có thể so sánh ngang với cả máy móc.

Cho nên, mở bút máy ra liền một mạch vẽ xuống, có thể nói là lưu loát sinh động như nước chảy mây bay, trót lọt tự nhiên. Một bút một tranh không điểm nào ướt át bẩn thỉu. Đường nét nặng nhẹ nhanh chậm nắm trong tay quả thực đạt tới sự hoàn mỹ. Đổi lại mà nói, quả thực so với chụp ảnh trắng đen cũng không khác gì mấy.

Đại khái sau mười phút đồng, Hàn Phong đem bức tranh đầu tiên bình sinh tới giờ của mình hoàn tất. Hắn cầm lên, thổi thổi vài cái cho bút tích khô đi.

Hướng xa xa nhìn lại một chút, cảm giác của mình thật là không sai.

Hình ảnh trên đó, nghiêm nhiên cùng tình cảnh hân chứng kiến mấy ngày hôm trước giống nhau như đúc. Ngay cả thần thái xấu hổ của nữ sinh nọ cũng được biểu hiện sinh động như thật.

"Không nghĩ tôi ta còn có thiên phú vẽ tranh đến như vậy. Nếu sau này không có tiền ăn cơm, có thể đi tìm người vẽ tranh mà sống rồi, ha ha!"

Thoảng tiêu khiển đại não một chút, Hàn Phong đem bức tranh này kẹp vào trong đồng giấy, tiếp tục vui đầu đọc sách.

Qua lại đại khái gần một tiếng, tiết thứ hai cũng hết giờ học, đã lục đục có đồng học bước vào thư viện đọc sách hoặc tự học rồi. Mà Hàn Phong cũng đã xem xong hết quyển sách theo kế hoạch dự định. Vì vậy đem sách trả lại chỗ cũ, thu thập đồ đạc, liền rời đi.

Đi xuống cầu thang, tới chỗ rẽ, Hàn Phong đột nhiên thấy một bóng người đầm đầu tới. Thân thể của hắn lập tức phát sinh phản ứng, nhanh chóng chột lóc trườn qua sườn, tránh được một hồi va chạm nguy hiểm. Bất quá bởi vì vừa rồi tập trung tinh lực khống chế hai chân, quên mất việc khống chế tay, cho nên đồ trong tay liền rơi xuống.

"Xin lỗi." Một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai Hàn Phong, làm hắn ngẩn người ra.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện đúng là nữ sinh kia! Nàng giờ phút này đang ngồi chồm hổm trên mặt đất giúp Hàn Phong nhặt đồ vật.

"Ách. Không có việc gì."

Hàn Phong cảm giác được trống ngực mình chậm rãi tăng nhanh.

Nữ Sinh nọ đem đồ nhặt lên. Sau khi nghe được thanh âm của Hàn Phong, cũng giương mắt sừng sốt: "Thì ra là bạn?"

"À. Cảm ơn." Hàn Phong một tay đoạt lấy đồ trong tay nữ sinh, nói tiếng cảm ơn. Sau đó quay đầu đi, nếu không chạy thì không còn kịp nữa rồi.

"Ngươi."

Lý San San còn chưa kịp phản ứng, Hàn Phong ngay cả bóng người cũng không thấy.

"Bộ mình kinh khủng vậy sao?" Lý San San chu cái miệng nhỏ nhắn lên nghĩ.

Nàng tự đánh giá mình lần nữa, tựa hồ cũng không có phát hiện chỗ nào khiến cho kẻ khác chán ghét.

Suy nghĩ hồi lâu, Lý San San vẫn không nghĩ thông suốt được tại sao nam sinh gọi là Hàn Phong lại sợ mình như vậy. Vì thế lâu bầu nói: "Đúng là quái nhân!"

Nàng định tiếp tục lên lầu, khoe mắt lại chợt thấy một tờ giấy. Nàng biết đây là vừa rồi Hàn Phong té xuống để rơi. Lúc này mình nhặt lên, không có phát hiện.

Vì vậy, Lý San San đem nó cầm lên, định ném vào thùng rác. Bất quá ngay sau lúc liếc mắt một cái, liền ngây dại.

Nàng thấy được bức họa của mình được vẽ bằng bút máy!

Bức tranh này không thể không khiến cho nàng cảm thấy khiếp sợ, bởi vì nó thật sự quá giống, quả thực giống như là dùng camera quay lại vậy. Trong đó đường nét vô luận là thẳng tắp hay là vòng cung, tựa hồ đều là một bút mà thành, không có bất kì dấu vết gì tu bổ. Lý San San rất khó tin tưởng có người cầm bút máy vẽ tranh đạt tới trình độ này, nhưng sự thật lại xảy ra ngay trước mắt. Rõ ràng là bức tranh vẽ bằng bút máy, phía sau bức tranh, còn có thể thấy rõ ràng vết bút máy đè lên.

Người trong bức tranh là nàng, Lý San San khi thấy bức tranh này lần đầu liền đã thích rồi. Hơn nữa là phi thường thích, từ nhỏ đến lớn, nàng chụp rất nhiều ảnh chụp, so ra còn kém cả tấm giấy này.

"Đây là tranh của hắn ư?"

"Khẳng định là tranh của hắn." Nàng lại lăm bằm lâu bầu, "Thật là lợi hại."

Hình ảnh này, Lý San San so với ai khác cũng đều rõ ràng hơn hết. Rõ ràng chính là tình hình vài ngày trước lần đầu tiên cùng hắn phát sinh gặp mặt, chỉ là nàng không biết, thì ra thần thái của mình lúc ấy là như thế này.

Đem bức tranh này cẩn thận kẹp vào trong sổ của mình, nàng liền đi học.

* * * * *

Lúc Hàn Phong trở lại ký túc xá, Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng cũng ở đó.

Hứa Lâm Hồ trên tay chuyển qua chuyển lại trái bóng rổ, nhìn thấy Hàn Phong, liền nói: "Phong tử, về rồi à, hôm nay có tin tức tốt muốn nói cho mày

nè."

Phong tử(Người điên), là danh hiệu của Hàn Phong, cái danh hiệu này có được sau lần Liễu Nguyệt Sương tới phòng ngủ của bọn họ. Bất quá Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng cũng có biệt hiệu của mình - - lão Hồ cùng Vượng tài. Mặc dù Lý Vượng mãnh liệt kháng nghị cái danh hiệu này, hy vọng bà con gọi hắn là Vượng tử. Nhưng mà kháng nghị của hắn bị lão Hồ cùng Hàn Phong tự động quên đi.

Hàn Phong vừa vào cửa, liền nhận thấy phòng ngủ xảy ra một ít biến hóa. Nhìn lại, phát hiện chỗ nằm của Tôn Nhạc đã thay đổi chút gì đó, vì vậy nói: "Tôn Nhạc chuyển ra ngoài rồi à, bạn cùng phòng mới đâu?"

"Lão Hồ, thấy chưa, tao đã bảo rồi, lực quan sát của Phong tử đâu tệ đến như vậy!" Vượng tài nhìn Hứa Lâm Hồ nói, "Thua thì chịu đi cu, tối nay mày mời khách, haha!"

"ĐCM, Phong tử, mày được lắm con, bộ hết chuyện làm hay sao mà tập ba cái trò quan sát chi vậy!" Hứa Lâm Hồ cười mắng, "Sở Suất, ra đi, đừng trốn nữa!"

Vừa dứt lời, toilet mở cửa, Sở Suất bốn mắt từ bên trong đi ra: "Hello, Hàn Phong, đã lâu không gặp."

"Sở Suất?"

Nói thật, Hàn Phong đã đem người này quên mất rồi. Mấy ngày này, hắn căn bản là không có đi học. Trong ban, nhận thức rất ít người, đều là quen biết trong khu ký túc xá. Hàn phong hướng hắn gật đầu, xem như bắt chuyện.

"Tốt lắm, bây giờ thằng chó Tôn Nhạc đi rồi, phòng ngủ chúng ta rốt cuộc hoàn thành đại nghiệp thống nhất. Đáng chúc mừng một phen, hôm nay anh mày mời khách, địa điểm - căn tin nhà trường!"

"Đi chết đi - -" Hứa Lâm Hồ lọt vào sự khinh bỉ đồng thời của hai người Lý Vượng cùng Sở Suất.

"Đừng tưởng trốn thoát nha con, hôm nay ông mày cho mày ới máu....."

Hàn Phong luôn luôn an tĩnh. Hơn nữa động tác của mình cũng không tiện, bọn họ đùa giỡn hắn bình thường cũng không tham gia. Lúc bọn họ đang nhào nhào, hắn bỗng muốn xem bức tranh vẽ bằng bút máy ngày hôm nay, mở ra nhìn, nhưng lại phát hiện đã đánh mất nó.....

Ở chương này về sau, Hàn Phong, Hứa Lâm Hồ, Lý Vượng cùng Sở suất sẽ đổi cách xưng hô thành "mày" Và "tao" cho nó thân thiết một chút, không sử dụng "ta" với "người" nữa. Ở chương trước là vì do lần đầu gặp mặt, cách xưng hô sẽ xa lạ một chút.

Mặt khác, cách xưng hô giữa Hàn Phong đối với mấy "em" trong truyện sau này dựa vào diễn biến + biến đổi về tình cảm thì sẽ có nhiều thay đổi. Tùy theo ứng biến.

P/S: Mới đó đã xong 20 chương đầu của Siêu Cấp Hệ Thống, bắt đầu từ chương 21 trở lên sẽ dần dần xuất hiện rất nhiều tình tiết hấp dẫn cùng sự biến thái của siêu cấp hệ thống, mọi người hãy đón chờ vô công, tài năng, trí tuệ, sức mạnh của Hàn Phong qua từng chương nhé. À, còn nữa, bật mí chương 21 sẽ xuất hiện mỹ nữ từng ngồi trên chiếc Ferrari khiêu khích đua xe với cậu út Dương Thành của Hàn Phong cùng những bí mật về thân thể Hàn Phong sắp được bật nút, mọi người thử đoán xem, mỹ nữ trên chiếc Ferrari là gì của Hàn Phong, hehe.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vũ Hội

Bức tranh vẽ bằng bút máy đã mất, điều này khiến cho Hàn Phong có chút buồn bực. Vốn định lấy nó cất kỹ mà xem, bây giờ thì hết rồi. Mặc dù hắn cũng có thể vẽ lại bức tranh khác giống như đúc vậy, nhưng giờ phút này hắn cũng không có phần tâm tình đó, đã mất hứng thú rồi.

Suy nghĩ trở lại, dọc theo đường đi, bức tranh mất tại thư viện khả năng là lớn nhất. Đặc biệt là lúc đi xuống ngã rẽ cùng nữ sinh kia thiếu chút nữa đụng nhau.

Mất thì cũng đã mất, dù sao cũng là nhất thời cao hứng vẽ mà thôi. Lắc đầu một cái, Hàn Phong đem ý nghĩ này vứt ra đằng sau.

Hôm nay là thứ sáu, cho nên bọn họ quyết định bắt Hứa Lâm Hồ mời khách bữa tối, như vậy mọi người có thể ăn muộn một bữa. Dù sao ngày mai cũng

không có lớp, bất quá rốt cuộc đi nơi nào ăn, cũng khiến bọn họ gặp khó khăn. Máy người thảo luận qua thảo luận lại mãi mà vẫn không thể quyết định. Nếu không phải Lý Vượng ngại chỗ này ăn dở thì cũng là Hứa Lâm Hồ ngại chỗ kia quá mắc, không đủ tiền.

Thăng đến buổi tối, bọn họ rốt cuộc cũng ra khỏi cửa - - Đi tới lầu Thái Muội ngoài thành phố ăn lẩu.

Hàn Phong không có tham dự thảo luận, cho nên Hứa Lâm Hồ nhìn hắn nói: "Phong tử, chúng ta đi ăn lẩu đi."

Đang nằm trên giường nhắm mắt lật xem tư liệu trong não bàn, Hàn Phong mở mắt ra: "Trời nóng mà còn ăn lẩu?"

"Không sao hết, bây giờ ăn lẩu mới sáng khoái chứ. Ăn xong rồi về tắm rửa, sau đó đi ngủ, bảo đảm ngủ một giấc thẳng tới sáng!" Lý Vượng vừa nói trên mặt vừa lộ ra thần sắc say mê.

Sở Suất mới vừa tới cũng tỏ thái độ nói: "Tao không có ý kiến."

Tính toán xong, cả phòng ngủ bọn hấn lần đầu tiên toàn thể hoạt động. Lúc trước nhiều nhất chỉ có ba người, Tôn Nhạc là loại tuyệt đối bài trừ. Lần này thật vất vả mới tề tụ đầy đủ, Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng la hét đòi uống rượu, hơn nữa còn là không say không về.

"Oh yeah, vậy mình đi ăn lẩu."

Hàn Phong gật đầu đồng ý, hấn thấy mọi người hăng hái như vậy, cũng không muốn làm họ mất hứng.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp chạy đến lầu Thái Muội, nhưng lại phát hiện đã đầy khách, nếu muốn ăn xem ra còn phải xếp hàng.

"ĐCM, hôm nay làm đéo gì nhiều người quá vậy? Thế nào, tụi mình đợi không?" Hứa Lâm Hồ hỏi.

Hàn Phong nhìn một chút, hàng xếp cũng không phải rất dài, vì vậy nói: "Hôm nay là cuối tuần, phòng chường chỗ khác cũng đầy khách, hay là chờ một chút đi."

Ngoài ra hai người còn lại cũng đồng ý, vì vậy Hứa Lâm Hồ ở bên kia xếp hàng, bọn họ ba người thì đi tìm chỗ.

Mới vừa đợi chưa được vài phút đồng hồ, điện thoại di động của Hàn Phong liền reng lên. Cầm lên nhìn, là cậu út Dương Thành gọi.

"A lô - - Cậu út hả?"

"Tiểu Phong, người bây giờ ở đâu?"

"Con bây giờ cùng mấy bạn ở ngoài ăn cơm, có chuyện gì không?"

"Ở chỗ nào, ta chạy qua đó."

Nghe ngữ khí, Dương Thành tựa hồ rất cấp bách, nhưng mà Hàn Phong bên này cũng chưa từng cùng bạn ăn cơm với nhau. Nếu như vớt họ sang một bên, tựa hồ có chút không đúng, hấn hỏi: "Có việc gì gấp lắm sao? Chờ ăn cơm nước xong rồi gấp được không? Và lại con....."

"Người đừng hỏi, đến lúc đó sẽ biết. Người bây giờ ở đâu, ta đã đến cổng trường của người rồi." Dương thành ngữ khí có chút không cho phép nghi vấn.

Đã đến trường rồi, Hàn Phong còn có thể nói cái gì. Không thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy cậu ở cổng chờ chút, con chạy về liền."

Hứa Lâm Hồ chú ý tới tình huống của hấn, liền hỏi: "Phong tử, sao thế, có việc gì à?"

"Phải, cậu của tao mới gọi điện thoại, kêu tao đi một chuyến. Hình như có việc gì đó rất gấp, lão Hồ, Vượng tài, Sở Suất. Xin lỗi nha, hấn tới cổng trường rồi, tao phải chạy về xem."

"Thì ra mày ở Bắc Kinh còn có thân thích hả!" Lý Vượng nói, trước giờ bọn họ căn bản không biết chuyện này, cũng chưa từng nghe Hàn Phong nhắc tới.

Hàn Phong gật đầu: "Ừ, nhà ngoại tao ở đây."

Hứa Lâm Hồ rất hiểu chuyện nói: "Uhm, mày có việc, thì đi giải quyết nhanh đi. Tụi mình ăn cơm, lúc nào chả được, cũng không nhất thiết phải ngay bây giờ."

Lầu Thái Muội cách trường cũng không phải rất xa, đi vài bước là tới.

Xa xa, Hàn Phong thấy một chiếc jeep quân dụng trước cổng. Cậu út Dương Thành đang tựa một bên hút thuốc, một bên hướng các MiMi xung quanh trường huyết sáo không ngừng, liên tiếp hấp dẫn không ít người.

Hàn Phong bước tới: "Cậu út, rốt cuộc có chuyện gì mà gấp vậy? Lại phải để cậu tự thân đi một chuyến."

"Lên xe, mình vừa đi vừa nói." Dương Thành bóp nghẹt đầu lọc điếu thuốc, lập tức leo lên chiếc Jeep.

Chờ Hàn Phong ngồi xong, xe đã nổ máy, quẹo qua quẹo lại vài cái, liền thẳng ra quốc lộ.

Dương Thành lúc này mới mở miệng: "Tiểu Phong, hôm nay người cùng ta đi tham gia vũ hội."

"Vũ hội?" Hàn Phong có chút sững sốt, tiếp theo cau mày hỏi, "Vũ hội gì?"

Tham gia vũ hội, Hàn Phong kiếp này thật chưa từng đi. Bất quá lúc hần còn là Nhạc Phong, tham gia cũng không ít. Chỉ là cũng không có nghĩa rằng hần thích tham gia mấy cái hoạt động này. Bất quá, hần cũng biết, vũ hội này khẳng định có điểm bất đồng. Bằng không, cậu út cũng không đặc biệt lái xe đến đón hần.

Dương Thành: "Là một party sinh nhật, tư nhân thôi."

"Vậy tại sao con nhất định phải tham gia?" Hàn Phong thấy cậu út không có chủ động nói rõ ý tứ, dứt khoát trực tiếp hỏi rõ.

"Ặc..... Thì cậu út người dẫn người đi kiến thức một chút chứ sao. Người còn chưa từng tham gia mấy cái vũ hội còn lại. Để chút tới, ta giới thiệu mấy mỹ nữ cho người quen." Dương Thành ha ha cười.

Hàn Phong không chịu lép vế, nói thẳng: "Cậu, rốt cuộc có chuyện gì, nói thẳng đi."

"Uhm, dù sao người cũng lớn vậy rồi, có một số việc người có quyền biết." Sắc mặt Dương Thành đột nhiên nghiêm túc lên, "Tiểu Phong, người từ nhỏ tẽ liệt trên giường, thời gian tỉnh lại gần mười năm cũng chỉ mới hai năm. Có rất nhiều chuyện chị cùng anh rể ta cũng không nói cho người. Bây giờ ta sẽ nói cho người biết một chút."

"Người biết ta vì sao lại bội phục cha mẹ người không?" Dương Thành hỏi một câu, không đợi Hàn Phong trả lời, lại nói tiếp, "Bởi vì cha mẹ người rất dũng cảm, vì cuộc sống của mình không tiếc chống lại cùng gia tộc, vứt bỏ hết thảy mọi thứ vốn thuộc về mình, tình nguyện đi làm một người dân bình thường để sống một cuộc sống chịu đựng nuốt cay....."

"Có phải cảm thấy có chút mơ hồ không? Để ta kể lại từ đầu cho người..... Ông nội người cùng cha ta lúc còn trẻ là phi thường tài giỏi, và cũng là huynh đệ tốt. Năm đó còn cùng nhau xông pha chiến trường, nhưng mà không nghĩ đến là bởi vì một chuyện tình, huynh đệ bọn họ chống lại nhau. Quả thực là trở mặt thành thù, song phương đều quyết tâm thề rằng đến chết cũng không vãng....."

Ông nội? Ông ngoại? Hàn Phong đối với bọn họ đúng là không có ấn tượng gì. Chưa từng gặp qua, lúc mình ở bệnh viện, bọn họ cũng chưa từng đến thăm mình, đối với Hàn Phong mà nói, bọn họ giống như người xa lạ.

"Sau này, bác Hàn xuống biển buôn bán, thành phú hào một phương, còn cha ta, thì lưu lại Bắc Kinh."

Cái này khỏi phải nói Hàn Phong cũng biết, người ở lại Bắc Kinh khẳng định trở thành một phương quyền quý.

"..... Cha mẹ người lúc đầu học chung đại học. Ở đại học quen biết, rồi yêu nhau, nhưng mà lại bị song phương hai nhà kịch liệt phản đối. Haha, cái loại gia đình giống như chúng ta, gia trưởng vốn rất chuyên chế....."

Nói thật, Hàn Phong đối với chuyện này cũng không thêm quan tâm. Vô luận là vì ông nội, hay là ông ngoại, đối với hần mà nói, đều là người xa lạ. Trầm mặc trong chốc lát, Hàn Phong hỏi: "Chuyện đó cùng vũ hội ngày hôm nay có quan hệ gì?"

"Đừng nóng, ta còn chưa có kể xong." Dương Thành thờ dãi, tiếp tục nói, "Lúc đầu, hôn sự của cha mẹ người, hai nhà cũng kịch liệt phản đối. Nhưng mà cuối cùng cha mẹ người vẫn đứng vững trước áp lực. Hai người không tiếc cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ cũng muốn ở cùng một chỗ. Lúc đầu chuyện này âm ỉ rất lớn..... Mặc dù không có công khai tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ, nhưng trên thực tế cũng không sai biệt nhiều lắm."

"Lúc đầu cha mẹ người cuộc sống vô cùng gian khổ, bởi vì áp lực của Hàn Dương hai nhà, bọn họ thậm chí ngay cả việc làm cũng tìm không được..... Bất quá loại tình huống này sau khi người sinh ra, đã có thay đổi."

Nghe đến đó, Hàn Phong trong lòng nhất thời toát ra một cỗ lửa giận. Trước mắt tựa hồ như xuất hiện cảnh tượng cha mẹ mình bị bọn họ khiến cho lâm vào bước đường cùng. Hần nắm chặt tay, trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Kỳ thật, ân oán Hàn Dương hai nhà, đều là chuyện đời trước, dựa vào cái con mẹ gì mà bắt chúng ta phải gánh chịu cơ chứ?!" Dương Thành có chút kích động, "Bộ làm con thì bắt buộc phải chịu tội sao!"

"Bỏ đi, thôi để ta nói cho người, dù sao chuyện này người sớm muộn cũng phải biết." Dương Thành dường như hạ một cái quyết tâm, "Tiểu Phong, người tuyệt đối nghĩ không ra. Hôm nay là sinh nhật của ai đâu, khả kà!" Nói xong Dương Thành đột nhiên nở nụ cười.

Nói nhảm! Ta nếu biết, còn ở đây nghe người làm bầm bầm bầm bầm làm quái gì? Tâm tình Hàn Phong có chút không thoải mái, thiếu chút chửi ra khỏi miệng rồi.

"Nàng tên là Dương Hi Văn, là một mỹ nữ. À, mà cũng là vị hôn thê của người luôn đó! Hahaha!"

"Vị hôn thê của con! Hahaha! Minh lúc nào lại có vị hôn thê rồi nhì!" Tựa hồ như đây là chuyện nực cười nhất trên đời, Hàn Phong cười cười phá lên.

"Người còn không chịu tin, chuyện hôn sự này của người ngay từ năm một tuổi đã định rồi. Đây là điều kiện để hai nhà thừa nhận hôn nhân của cha mẹ người. Hôn nữa, chuyện này cha mẹ người cũng đã đáp ứng rồi."

Hàn Phong không nói gì.

Dương Thành quay đầu lại thấy sắc mặt hắn tựa hồ không tốt lắm, vì vậy khuyên bảo: "Kỳ thật, cũng không phải là chuyện tình gì to lớn lắm. Lại nói, cũng chỉ là một cái nấc thang, một cái nấc thang làm cho mọi người sống tốt hơn thôi, song phương ai cũng đều lui từng bước. Tình huống lúc đó, người có thể tương trợ nổi, cha mẹ người đã hết đường đi rồi. Mà lúc này lại phát hiện thân người bệnh nặng, vì để điều trị cho người, bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn như thế....."

Hàn Phong gật đầu: "Điều đó con biết."

"Uhm, người có thể nghĩ như vậy là tốt nhất. Kỳ thật người sinh ra đã là người thực vật. Hôn ước này, cũng chỉ là một cái hình thức, chỉ là sự kết hợp lợi ích kinh tế cùng chính trị thôi....."

"Haha, bọn họ vốn căn bản cũng không trông cậy vào việc ta có thể tỉnh lại đúng không?"

"Có thể nói là như vậy, dù sao trường hợp người thực vật tỉnh dậy. Mặc dù có, nhưng xác suất cũng là gần như không có. Đã biết rõ loại tình huống này, vẫn còn định ra hôn ước, trừ phi đầu óc có bệnh hoặc chỗ gì khác tốt. Nếu không làm thế nào mà chịu? Vốn hôn ước này đáng ra đã sớm giải trừ, nhưng trong đó lại xảy ra không ít chuyện tình, liên kéo cho tới bây giờ. Mà người, hai năm trước tỉnh dậy một cách kỳ tích, lại còn thần kỳ thi đậu đại học Thủy Mộc..... Sắp tới, mấy lão già này xem ra tựa hồ muốn cho tầng quan hệ này tiến thêm một bước, để cho hôn ước giả biến thành hôn ước thật rồi."

Hàn Phong lạnh lùng nói: "Con muốn biết, lúc bọn họ hợp tác. Rốt cuộc dính dáng tới ích lợi của mấy gia tộc."

Dương Thành có chút kinh dị nhìn Hàn Phong liếc mắt một cái, tiếp tục nói: "Dương Hàn hai nhà tất nhiên không cần phải nói, để thúc đẩy quyền lợi, thì phải có người làm bậc thang. Hai lão già này tựa hồ đã bỏ qua chướng ngại, mặt khác tìm tới thêm tập đoàn Hoàng Phủ, Dương Hi Văn này chính là cháu gái gia chủ tập đoàn Hoàng Phủ đó."

Tập đoàn Hoàng Phủ, Hàn Phong cũng có nghe nói qua, là đại tập đoàn mới xuất hiện trong nước. Sản nghiệp chủ yếu của công ty là về lĩnh vực công nghệ cao. Mặc dù là mới, nhưng thực lực không thể coi thường được.

Hàn Phong cười nói: "Cháu gái của tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Phủ. Haha, bọn họ thật cũng để mắt tới con à!"

"Người hả, đừng tự coi thường mình." Dương Thành vẻ mặt khinh bỉ, "Tập đoàn Hoàng Phủ thì tính cái gì, lập nghiệp ngắn ngủi bất quá có mấy năm. Dương Thiên Hùng mặc dù cũng được xem là một nhân vật lớn, nhưng so sánh cùng hai nhà chúng ta, còn kém xa! Nếu không phải..... Hừ, thôi bỏ đi, chuyện này có nói cũng nói không hết. Chỉ bằng vào thân phận Hàn gia đại thiếu gia của người, Dương Thiên Hùng đem con gái gả cho người coi như là với cao rồi. Càng huống chi..... Người là con của chị ta!"

Hàn gia đại thiếu gia sao? Hàn Phong trong lòng cười lạnh một tiếng.

Hôm nay thật không biết, trước kia rất nhiều chuyện không nghĩ ra. Hôm nay chân tướng đều rõ ràng, không nghĩ tới cha mẹ mình lại chịu nhiều ủy khuất như vậy. Mà chính mình, nguyên lai cũng chỉ là con rồi bọn hắn có thể tùy tiện điều khiển.

Đây chính là gia đình giàu sang quyền thế đấy ư! Ngay cả một người thực vật cũng có giá trị để bóc lột sạch sẽ!

Bọn họ bây giờ thừa nhận thân phận đại thiếu gia của ta. Khẳng định cho rằng mình hẳn sẽ khóc rống lên chảy nước mắt, cực kỳ cảm kích họ, hahaha!

Từ lúc sống lại cho đến nay, tâm tình Hàn Phong lần đầu tiên phập phồng lớn đến như vậy!

Trong ngực tựa hồ có cái gì đó muốn bùng nổ tiến ra ngoài. Ngay lúc này, hắn thật sự muốn phát tiết cho đã!

"Người bây giờ chắc trong lòng khẳng định không dễ chịu lắm nhỉ?" Dương Thành nhìn Hàn Phong mặt không chút thay đổi một chút, "Bây giờ có phải rất muốn đánh người hay không? Khà khà....."

Thấy Dương Thành bên kia có chút hả hê cười cợt. Hàn Phong thật sự muốn đấm cho hắn một cái. Đương nhiên, chỉ nghĩ thế thôi.

Hít sâu một hơi, Hàn Phong hỏi: "Vũ hội lúc nào bắt đầu? Ta bây giờ quần áo mặc như thế này, tựa hồ không thích hợp lắm để tham gia vũ hội."

Tiếng cười của Dương Thành nhất thời đình chỉ, nhìn ánh mắt Hàn Phong một chút, không phát hiện điều gì dị thường, rất mất hứng nói: "Còn sớm mà, buổi tối tám mười một giờ, chúng ta bây giờ đi ăn trước, chứ không để vô yến hội lại ăn không đủ no. Mặt khác còn phải đi ra cửa hàng mua cho người một bộ lễ phục. Vốn tưởng người sẽ mất bình tĩnh, nhưng giờ lại chẳng hề không nóng nảy, mà còn phối hợp tiếp cận. Ta nói tiểu Phong này, có một số việc phát tiết ra thì tốt hơn, không nên cố nín lại trong lòng, để lâu sanh bệnh đó."

Đối với đứa cháu ngoại này, Dương Thành thật sự là nhìn không thấu. Theo lý thuyết, tâm lý của hắn bây giờ hẳn là chừng hai tuổi, hoặc là một tiểu hài tử mới đúng. Nhưng lại trái ngược hoàn toàn, hắn vui mừng hay tức giận đều không biểu lộ rõ ra, bình thường nói cũng ít, IQ thì cao đến mức dọa người.

Tiểu tử này sau này khẳng định là một nhân vật! Đây là kết luận của Dương Thành đối với hắn.

Hôm nay phản ứng của Hàn Phong quả thật ngoài dự liệu, nguyên vốn tưởng rằng hắn sẽ phi thường mừng rỡ, hay sẽ thẹn quá hóa giận, nhưng lại không nghĩ tới bình tĩnh như vậy.

Haha, ta thấy cái này đúng là bình tĩnh đối mặt với phong ba. Đứa nhỏ này nhìn qua so với chị cùng anh rể còn muốn mạnh mẽ hơn, hắn rốt cuộc sẽ bộc phát như thế nào nhỉ?

Thật sự là đáng để chờ mong a!

Dương Thành rất chờ mong xem thăng cháu ngoại khác thường này của hắn sẽ xảy ra những chuyện tình gì, sẽ làm thế nào mấy lão già trong nhà đau đầu không thôi đây.

"Bất quá lại nói, tiểu tử ngươi đừng có làm mất ngầu, hôn thê của ngươi, cũng không phải khó nhìn. Hơn nữa chuẩn xác mà nói, còn là một đại mỹ nữ..... Ngươi còn nhớ rõ chiếc Ferrari màu đỏ lần trước không?" Dương Thành hỏi.

Hàn Phong nghĩ tới sự kiện đua xe lần trước : "Kính A16666?"

"Đúng thế, chính là nó! Ngươi khẳng định nghĩ không ra mỹ nữ kia chính là Dương Hi Văn, haha! Một cô nhóc phi thường gọi cảm!"

Nguyên lai nàng chính là Dương Hi Văn.

Hàn Phong trong đầu hiện ra nữ sinh đeo kính mát vóc người bốc lửa kia.

Đối với Dương Hi Văn, Hàn Phong cũng không bởi vì thế hệ trước mạnh mẽ đem nàng làm vị hôn thê của mình mà sinh ra phản cảm với nàng. Nàng bất quá cũng chỉ cùng mình giống nhau, đều là vật hi sinh mà thôi. Hàn Phong thậm chí trong lòng còn có điểm đồng tình với nàng. Dù sao, nàng nếu như không phải vì mình sống lại, khẳng định nàng có thể không cần nghe theo sắp đặt của gia đình.

"Thế nào, sau khi biết vị hôn thê của mình là một mỹ nữ, tâm tình có phải tốt hơn nhiều hay không? Haha!" Dương Thành tiếp tục trêu chọc Hàn Phong, "Bất quá ta thấy, cô nhóc như vậy, cộng thêm tính cách của ngươi, xem ra cũng không tệ lắm. Trước hết cũng nói cho ngươi biết, đừng coi thường nàng, IQ của nàng phỏng chừng so với ngươi không thấp hơn đâu. Trước đó một mực ra nước ngoài du học, học xong mới vừa về nước. Nhưng bây giờ vì để bồi dưỡng tình cảm hai đứa, ta phỏng chừng nhà nàng khẳng định đem nàng an bài đến đại học Thủy Mộc học, như vậy các ngươi cũng có thời gian ở cùng một chỗ với nhau nhiều hơn."

.....

Dương Thành trước tiên mang theo Hàn Phong đến nhà hàng vội vã ăn chút gì. Sau đó liền đem hắn tới cửa hàng quần áo, giúp hắn mua lễ phục dạ hội.

Đối với lễ phục, Hàn Phong cũng không có nhiều ý kiến. Kiếp trước, lúc hắn chấp hành nhiệm vụ, đều có người chuyên môn chuẩn bị lễ phục, mấy thứ này không cần hắn phải quan tâm. Mặt khác, hắn đối với vũ hội sinh nhật này, hứng thú cũng không lớn. Vốn định sau khi hiểu rõ tình huống, liền quay về cùng bạn bè ăn lẩu. Nhưng sau khi nghĩ lại, quyết định đi xem một chút.

Có một số việc, trốn tránh cũng không có tác dụng, phải dũng cảm đối mặt, tích cực giải quyết nó.

Bắt đầu từ đêm nay, Hàn Phong cảm giác được cuộc sống của hắn lại phải lo lắng một lần nữa. Hắn nghĩ muốn được an ổn, bình tĩnh vững vàng mà qua cuộc sống. Nhưng mà hắn hết lần này tới lần khác lại đầu thai vào một cái gia đình không tầm thường. Ông trời tựa hồ như chuyên môn đối đầu với hắn vậy.

Hàn Phong như một cái tượng gỗ, không ngừng thay đổi đủ loại lễ phục dạ hội. Cởi ra, rồi lại thay vô, cứ thế mà lần qua lần lại đại khái mấy tiếng, Dương Thành mới gạt đầu hài lòng.

Đây là một bộ lễ phục Armani màu đen. Ban đầu thoát nhìn tựa hồ cũng bình thường, nhưng khiến cho người ta tỉnh táo thường thức, lại còn có một phong vị khác nữa. Hàn Phong vốn có một loại khí chất đặc biệt không khiến người ta khinh thị. Khi hắn mặc lễ phục này vào, khí chất cả người tựa hồ phóng đại lên, cao nhã, trang trọng, hào hiệp, kín đáo không lộ!

Có thể nói, bộ lễ phục này quả thực giống như là vì Hàn Phong mà làm, phi thường vừa người!

Dương Thành có chút ghen ghét mà nói: "Người vì lụa, ngựa đẹp vì yên! Thật không hổ là con của chị, ngươi mặc bộ quần áo này vào, quả thực trở thành sát thủ của các thiếu nữ mà!"

Hàn Phong nhìn giá cả một chút, nói: "Lễ phục Amami, cậu út, định mua thiệt hả?" Hắn thấy, giá cả rõ ràng ghi 58000, đơn vị USD.

Dương Thành lớn tiếng nói: "Mua chứ sao lại không mua? Vũ hội hôm nay, tới dự đều là người có mặt mũi. Ngươi đừng khách khí, không phải chỉ có sáu vạn USD thôi sao, ông mày còn đủ sức kham nổi!"

Hàn Phong vẫy vẫy tay, ý bảo Dương Thành đuổi lỗ tai lại đây.

"Chuyện gì?" Dương Thành rất nghi hoặc, bất quá cũng đem tai ghé lại nghe.

"Cậu út, hôm nay mua lễ phục, có dự tính gì không? Con với cậu thương lượng một chút, sáu vạn USD này, hai người chúng ta lấy 5-5 trong sổ sách. Lễ phục này ta bỏ."

"Không được!" Dương Thành lập tức lắc đầu, "Cái này sao được? Người không mặc lễ phục. Nếu lộ ra, lão đầu lại trách tội, ta chịu không thấu đâu."

"4-6"

"Ách." Dương Thành do dự một chút, bất quá cũng không đồng ý. "Ta không thêm chút tiền đó, người đừng có dùng chút tiền đó mà mua chuộc ta."

"Vậy thôi quên đi!" Hàn Phong căn bản không ngăn hấn, một bên tháo ra, một bên nói: "Con chột nhớ còn có việc trọng yếu. Vũ hội này, con không tham gia, cậu giúp con hướng bọn họ nói tiếng xin lỗi."

"Ặc, ấy đừng đừng, không mặc thì không mặc, có gì đâu mà ngại." Dương Thành vội vàng nói, "4-6 thì 4-6, ta đồng ý!"

Dương Thành không nghĩ tới Hàn Phong đột nhiên ra tay, khiến hấn có chút không kịp chuẩn bị trước, vội vàng nhượng bộ. Về phần hấn không mặc lễ phục đi, cũng không cần quan tâm nhiều tới như vậy. Dựa theo ý tứ của hấn, có thể khiến mấy lão già này bối rối cũng không phải là chuyện xấu. Bất quá hấn mang Hàn Phong tới đây, vốn cũng chỉ là nghe lệnh làm việc, thuận tiện kiếm chút đỉnh thôi, nhưng hấn cũng lại dự tính nhiều tới vậy.

Hàn Phong vương tay phải lên, mở năm ngón tay ra, nói: "Muốn con đi hả, 5-5."

"Oắt con. Được voi đòi tiên à!"

"Không đáp ứng ư? Không chịu thì thôi con đòi ý."

"Được được được, sợ người rồi, 5-5 thì 5-5!" Dương Thành mắt thấy hấn sắp đòi quẻ, vội vàng nói, "Bất quá lễ phục cũng phải mua một cái. Dù sao cũng là đi tham gia vũ hội. Uhm, mua đại cái bình thường mấy trăm đồng là được."

Cuối cùng, bọn họ đến một quán ven đường, mua một bộ đồ tây, tổng cộng tới 160 đồng.

Địa điểm của Vũ hội là tại khu nhà cao cấp của Dương gia ở Bắc Kinh Hương Sơn.

Lúc bọn hấn đến, đã hơn mười giờ. Mà lúc này, vũ hội tựa hồ đã bắt đầu. Bất quá đây là tình huống bình thường, bởi vì những loại vũ hội thường xuyên như cơm bữa này, đến muộn gần một tiếng, cũng là chuyện thường tình. Chừng mười một giờ mới có thể chính thức bắt đầu, sau đó duy trì liên tục cho đến tận sáng. Cho nên Hàn Phong bọn họ bây giờ đến, cũng có thể coi như là sớm.

Dương Thành xa xa lái chiếc Jeep tới. Sau khi tìm một vị trí dừng lại, lấy ra hai cái thiệp mời, rồi nói: "Xuống xe, chúng ta vào thôi."

Hàn Phong: "Còn cả một đoạn đường dài, mình xuống làm gì?"

Dương Thành trợn mắt nói: "Người không thử tự xem xe mình là xe gì, người ta là xe gì à. Đem cái chiếc Jeep rác rưởi này của ta chạy đến, còn không bị người ta cười vào mặt sao!"

Mới vừa đi được vài bước, Dương Thành dặn dò nói: "Vào trong có thể ta không chiếu cố đến người được, người nhớ tự chú ý một chút. Nhớ kỹ, nói ít xem nhiều, đừng tận lực làm trò cười cho thiên hạ. Lúc nào muốn về, thì trực tiếp gọi điện thoại, ta chờ người quay lại trường học."

Hàn Phong về mặt không hề gì nói: "Biết rồi."

Vũ hội, lúc ở kiếp trước, Hàn Phong cũng tham gia không ít. Mặc dù mỗi lần đều là vì chấp hành nhiệm vụ, nhưng ít ra cũng biết cái nào nên làm, cái nào không nên làm.

Đương nhiên, hôm nay hấn lại có thể không thành thật, xem như là chưa biết gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thật Sự Là Trùng Hợp

"Nơi này giá cả là xa hoa đắt nhất Bắc Kinh, mỗi một mét vuông tới 7 vạn nguyên. Dương Thiên Hùng có thể có được một tòa nhà lớn trong khu nhà cấp

cao này cũng được xem như là tài đại khí thô rồi." Trên đường đi, Dương Thành không ngừng cấp cho Hàn Phong một ít kiến thức thường thức, "Bây giờ bất động sản, năng lượng và các ngành sản xuất truyền thống khác trên cơ bản đều bị các đại gia tộc lũng đoạn. Người mới nếu muốn chen vào một chân, chỉ sợ còn khó hơn lên trời! Họa may, cũng chỉ có lĩnh vực công nghệ cao mới xuất hiện có điều còn có cơ hội. Hơn nữa đặc biệt là phát triểnwork. Sau này người mới muốn phát triển, bắt đầu từ được mạng là dễ dàng nhất."

Không biết là cố ý hay là vô tình, Dương Thành dường như luôn muốn ám chỉ Hàn Phong sau này nên làm một phen sự nghiệp.

Lời Dương Thành nói cùng với mấy điều Hàn Phong tự hỏi cũng không kém là bao. Nếu như hẳn sau này nếu muốn lập sự nghiệp riêng, nhất định không nên đi theo ngành sản xuất truyền thống của các hào môn thế gia, nếu không khẳng định là tự tìm từ lộ.

Lĩnh vực mà Hàn Phong quen thuộc nhất, không thể nghi ngờ là vi tính cùng phát triểnwork. Mà ngành nghề này, đúng là nơi tràn ngập kỳ tích cùng thân thoại. Vô số tiểu tốt vô danh đều dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nhờ đó thấy được con đường thương nghiệp của chính mình.

Hàn Phong tin tưởng năng lực của mình, cũng phi thường rõ ràng "Siêu Cấp Hệ Thống" bên trong đại não. Ý nghĩa ra sao, hẳn bây giờ còn đang tích trữ năng lượng, chỉ đợi sau khi đem hệ thống hoàn thiện, bộc phát một lần!

Trên đường đi, không ngừng xuất hiện các loại xe xịn chạy ngang qua người họ, sau đó tiến vào bãi đỗ xe bên trong khu nhà cao cấp Dương gia.

"Khà khà, buổi tối hôm nay, nơi này phỏng chừng tập trung đến 30% cực phẩm xe hơi trên toàn Bắc Kinh. Nếu trên trời hạ xuống một quả tên lửa, đập nát hết đồng này, cảnh tượng quả thật đúng là hùng vĩ, hehe!" Dương Thành vuốt cằm nói với vắn.

Hàn Phong làm bộ như không có nghe thấy hẳn. Cậu út này của hẳn, lớn già đầu rồi, nhưng lại chỉ luôn e sơ thiên hạ bất loạn, là một phần tử bạo lực điển hình.

Người tới tham gia vũ hội, đại đa số đều là cự phú Bắc Kinh, cũng có quan lớn bên trong chính phủ. Một chiếc xe tiến vào, tựa hồ bảo tiêu đi theo so với tân khách còn muốn nhiều hơn.

Xa xa, Hàn Phong thấy một nam nhân trung niên cùng một quý phụ ở cửa nghênh đón khách. Từ tuổi của bọn họ mà đoán, có lẽ là con trai cùng con dâu của Dương Thiên Hành.

Thấy tân khách tới tham gia vũ hội trước ký tên ở cửa, sau đó đều đưa lễ vật của mình. Hàn Phong trong lòng vừa động, hỏi: "Cậu út, hôm nay mình tới đây ăn party sinh nhật hả?"

"Đúng thế, sinh nhật mười tám tuổi của Dương Hi Văn cháu gái Dương Thiên Hùng, không phải đã nói qua rồi sao."

Hàn Phong cười nói: "Vậy quà sinh nhật cậu hẳn là giúp con chuẩn bị tốt rồi chứ?"

"Thôi chết. Tao quên!" Dương Thành vỗ gáy, "Quà sinh nhật ta chọn giùm người tốt lắm, nhưng lúc nãy đi quên cầm theo." Lễ vật Dương Thành giúp Hàn Phong chuẩn bị, là một cái vòng cổ kim cương pha lê. Mặc dù không thể nói là giá trị liên thành, nhưng giá cả cũng không rẻ. Giờ không có trên người, hẳn còn muốn ra cửa hàng vàng bạc lấy nữa, nhưng bây giờ nếu như mượn xe đi, qua lại phỏng chừng tới một tiếng nữa, hiển nhiên là không kịp.

Hàn Phong nhún nhún vai: "Vậy là không có à? Thôi quên đi, dù sao con cũng không có ý định tặng. Một chốc nhớ kỹ chiết 5-5 tiền cho con đó."

Dương Thành không nói gì cả.

Không có cách nào, Dương Thành chỉ có thể mặt dày, đem thiệp mời của mình cùng Hàn Phong giao cho cô bé tiếp khách, vội vã kí tên, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc mà xám xịt của cô bé trực tiếp đi tới trước mặt vợ chồng Dương Đông Minh, về mặt mặt tự nhiên cười chào hỏi họ.

"Dương lão đệ, hoan nghênh hoan nghênh, mau vào mau vào, hôm nay khách nhiều, chú em cứ tự nhiên, có gì tiếp đãi không chu toàn thì thông cảm cho anh nhá!"

"Khech khech, lão ca theo em mà khách khí làm gì, còn không biết tính của em sao?" Dương Thành cười hắc hắc. Sau đó nhìn Hàn Phong nói, "Tiểu Phong, lại đây, ra mắt Dương bá bá cùng bá mẫu."

Hàn Phong tiến lên, thân nhiên nói: "Dương bá bá, bá mẫu." Hoi chút gật đầu xem như đã bắt chuyện, trên mặt không có vẻ gì, nhìn không ra hẳn là cao hứng hay mất hứng.

Dương Đông Minh lơ dềnh ha ha cười nói: "Cháu là Hàn Phong hả? Lớn lên tuân tú lịch sự, không tồi, không tồi!"

Đối với thái độ của Hàn Phong, Dương Thành cũng không nói gì thêm, cùng Dương Đông Minh khách sáo vài câu, liền mang hẳn vào đại sảnh.

Tiệc rượu nằm trên lầu một, bên trong có một yến hội hình cung, cùng hoa viên phía sau kết hợp, khá là trống trải. Lúc này vô luận là đại sảnh hay là hoa viên, đều đã tới không ít người, mấy người tuổi khá lớn thì ở trong sảnh của yến hội nhẹ giọng nói chuyện với nhau. Các mỹ nữ dễ nhìn thì đại bộ phận đều tụ tập bên ngoài hoa viên, tụ ba tụ năm thành nhóm, lủ lo cười nói không ngừng, không khí hai bên hoàn toàn bất đồng nhau.

Dương Thành móc điện thoại ra, bấm số, nói giọng nham nhở: "Tiểu Nam Nam, em đã tới chưa? Giờ em ở chỗ nào, anh tới rồi. Ah, tốt, anh biết rồi, để anh đi tìm em. Haha! Chút, hôn một cái nàh!"

Dương Thành cúp điện thoại, vẻ mặt cười phóng đảng nhìn Hàn Phong nói: "Tiểu Phong, thời gian kế tiếp tự ngươi lo rồi, ta tin tưởng ngươi không có vấn đề gì, ông cậu mày vì hạnh phúc cả đời nên phải đi phần đầu đây, có việc gì gọi điện thoại cho ta....."

Nói xong, Dương Thành nhắc một chén rượu đỏ lên liền rời đi.

Hắn vừa đi, Hàn Phong liền cảm giác được có chút cô đơn. Dù sao cũng là một hoàn cảnh phi thường lạ lẫm, trước kia tốt xấu gì mình cũng có tư liệu kể rõ chi tiết, bản đồ này nọ.....

Nhìn mọi người chung quanh hết thấy lộ ra nụ cười cứng ngắc trên mặt, Hàn Phong trong lòng chỉ cảm thấy một trận chán ghét.

Ta tới nơi này để làm gì? Hàn Phong tự hỏi chính mình.

Đề phá rồi vũ hội sao? Hàn Phong lắc đầu, muốn phá thì phá thế nào đây, chẳng qua cũng chỉ khiến Dương Hi Văn thêm xấu mặt. Mà nàng, chỉ bất quá là một người so với mình còn đáng thương hơn mà thôi.

Hay là thu thập tình báo, giúp mình nắm giữ thêm tin tức có lợi? Cũng có ý tứ, nhưng trong này thì không được.

Nói đến đây, kỳ thật là Hàn Phong còn tạm thời không nghĩ đến cùng Hàn Dương hai nhà trở mặt. Hắn bây giờ còn tương đương là người nửa tàn tật. Không nghĩ bởi vì mình làm vậy, mà liên lụy tới cha mẹ, dù một chút quấy rầy cũng không tình nguyện.

Hàn Phong một mình đứng trong đại sảnh, cùng người chung quanh như là không ăn ý, hắn trên người một thân tây phục rẻ tiền. Ngay cả phục vụ sinh phụ trách bưng chén đĩa so với hắn còn muốn cao cấp hơn. Cho nên không có một người nào tiến lên nói chuyện cùng hắn.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng vui vẻ như thế, đi tới tự lấy đồ ăn, đang chuẩn bị lấy, lại không nghĩ rằng ở chỗ này đụng phải người quen.

"Ồ, đây không phải Hàn Phong sao, thật sự là trùng hợp nha, không nghĩ tới chỗ này dĩ nhiên cũng gặp phải mày!" Một thanh âm chói tai truyền đến, khiến Hàn Phong có chút sững sốt. Chủ nhân của thanh âm này, hắn rất quen thuộc, đúng là bạn cùng phòng trước đó Tôn Nhạc.

Quay đầu lại nhìn, hắn thấy một đám nam nam nữ nữ cách đó không xa đi tới. Tôn Nhạc đi ở phía trước, song song cùng hắn là một thằng mập đầu heo. Mặc dù một thân lễ phục trắng đen, nhưng lúc hắn đi tới, vẫn như cũ có thể chứng kiến được cái bụng phệ đầy thịt ục ịch lên xuống. Mỗi một bước, toàn thân tựa hồ đều phải rung động một chút.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tôi Có Chứng Cớ

Tên mập mập dùng cái lỗ mũi hướng lên trời nhìn Hàn Phong, đánh giá hắn một phen, gắp hắn tây phục thấp kém, trên mặt lộ ra vẻ khinh bỉ hỏi Tôn Nhạc: "A Nhạc, mày nhận thức thằng nhà quê này sao?"

Tôn Nhạc hồi đáp: "Biểu ca, đây là một trong ba đứa bạn cùng phòng lần trước em nói với anh đó....."

Nói xong, Tôn Nhạc chậm rãi tiến lên, vây quanh một vòng Hàn Phong, vừa nhìn vừa đánh giá hắn: "Hàn Phong, cái bộ đồ cặn bã này mày lấy từ đâu ra thế, mặc vào thật là vừa người nha, quả thực là tuyệt phối! Hahaha....."

Tôn Nhạc rất là kiêu ngạo trào phúng cười Hàn Phong, tựa hồ muốn đem "ủy khuất" trong trường lúc trước phát tiết.

"Coi vải vóc này, cả đôi giày da này nữa, haha, thật sự là đồ tốt đó!"

Sau khi Tôn Nhạc nói xong, trong đám người truyền ra một trận cười. Đám người vừa mới tới, nhỏ giọng nghị luận lẫn nhau, thỉnh thoảng lại hướng Hàn Phong chỉ chỉ trỏ trỏ. Giáo dục của bọn họ cũng không tệ lắm, chưa người nào khoa trương như Tôn Nhạc vậy.

Hàn Phong vẫn trầm mặc đột nhiên cũng cười, nói: "Mày nói không sai, quần áo mặc trên người tao đích xác rất vừa. Tao rất hài lòng, chỉ khoảng hơn 100 đồng!"

Phản ứng của Hàn Phong khiến cho Tôn Nhạc nao nao, hắn tựa hồ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt mang theo ý cười của Hàn Phong. Ánh mắt có chút né tránh, bất quá vẫn như cũ trào phúng nói: "Ha ha, hơn một trăm đồng, đối với mày mà nói cũng thật không ít tiền a, hahaha....."

"Hàn Phong, mày là vào bằng cách nào? Địa phương này, tựa hồ không phải loại đẳng cấp như mày có thể tới. Chẳng lẽ mày quen Nancy sao? Hay là

muốn làm cóc ghè ăn thịt thiên nga, hy vọng Nancy có thể coi trọng mày à, hahaha....."

Tôn Nhạc sờ dĩ nói như vậy, là bởi vì bọn họ cũng nghe nói. Hôm nay không chỉ là sinh nhật mười tám tuổi của Dương Hi Văn. Còn có một tin đồn, nghe nói vũ hội này là vũ hội để Dương gia chọn rể.

Đối với tin tức này, làm cho rất nhiều con cháu thế gia đều muốn tới tham gia vũ hội.

Hàn Phong lắc đầu: "Ai là Nancy? Không biết, ta cũng không có nghe nói qua, haha!"

Điều này khiến mọi người cảm giác được có chút kinh ngạc rồi. Như thế nào mà đến tham gia party sinh nhật người khác, mà ngay cả tên của người đó cũng không biết? Nancy chính là Dương Hi Văn, đây là tên tiếng anh của nàng, tin tưởng mỗi một người tới nơi này đều biết.

"ĐM, mày theo hần nói nhiều vậy làm gì, tiểu tử này mặt mày gian xảo, vừa nhìn là biết không phải thứ gì tốt! Làm sao mà biết được Nancy!" Biểu ca Hoàng Tử Thông của Tôn Nhạc không nhịn được nói, "Tiểu tử này hành động khả nghi. tao xem, hần tới đây khẳng định là có ý đồ, nói không chừng là tới đây ăn trộm!"

"....." Tôn Nhạc sùng sốt, ngay cả hần cũng cảm giác được nói kiểu này có chút quá mức. Sinh viên đại học Thủy Mộc, như thế nào có thể chạy đến đây ăn trộm chứ? Hơn nữa, khu nhà cao cấp của Dương gia, há dễ dàng nói vào là có thể vào sao? Biểu ca nói vậy, đầu óc có chút thiếu suy nghĩ rồi!

Hần nghi hoặc hướng biểu ca Hoàng Tử Thông nhìn lại, nhưng lại thấy biểu ca đang lén nháy mắt ra dấu với mình. Tôn Nhạc vừa động, nhất thời minh bạch, nguyên lai biểu ca là có ý nói như vậy. Chính là làm nhục Hàn Phong, để hần tự mình nói bậy.

Vì thế, Tôn Nhạc ác độc phụ họa nói: "Không sai, Hàn Phong, mày sẽ không phải thật sự vào ăn trộm chút. Nơi này đồ vật tùy tiện trộm ra ngoài bán, cũng đủ mấy tháng tiền sinh hoạt cho mày rồi."

Người chung quanh càng vậy vàng nhiều, đa số đều là người trẻ tuổi. Thế hệ trước đối với chuyện này không quan tâm, đám con nít có mâu thuẫn. Trong mắt bọn họ, cũng rất bình thường, năm đó bọn họ cũng vậy, đã từng trải qua, giống như trò đùa thôi, cho nên bọn họ bình thường sẽ không nhúng tay vào.

Nhiều người không biết đều nhao nhao hướng lại xem chuyện gì xảy ra, mà những người đó cũng nghe được đại khái. Đối với giảng giải của họ, ý tứ đều thiên về một bên, trong miệng bọn họ, Hàn Phong đã hoàn toàn trở thành một tên trộm vặt.

Hành lang phòng khách lầu hai, mặc trên thân bộ váy màu trắng, cao quý như một vị công chúa chính là Dương Hi Văn lẳng lặng quan sát chỗ Hàn Phong thật lâu. Đối mặt với anh em hai người Hoàng Tử Thông tự dưng nói xấu, trên mặt hần thủy chung vẫn lộ vẻ tươi cười, thản nhiên đối mặt với tân khách chỉ chỉ trò trò vây quanh hần.

Dương Hi Văn cắn chặt môi, hỏi: "Mẹ, hần chính là Hàn Phong sao?"

Mẹ nàng gật đầu: "Đúng vậy, tiểu Văn, đó chính là hài tử của Hàn gia. Hai người nọ là con cái nhà ai, sao lại có thể quá phận như vậy, thật sự là rất kỳ cục!"

Dương Hi Văn nguyên bản đối với vị hôn phu chưa bao giờ gặp mặt này phi thường bài xích. Vì hôm nay, nàng từng lên kế hoạch một thời gian dài, nhân tiện làm cho vị hôn phu này trước mặt đông đảo tân khách mất hết mặt mũi.

Nhưng là, bây giờ đã có người sớm giúp nàng ra mặt làm nhục Hàn Phong, tại sao nàng trong lòng lại cảm giác khó chịu như vậy?

Dương Hi Văn đột nhiên minh bạch, Hàn Phong cùng mình cũng giống nhau, chỉ là một con rối đáng thương bị gia tộc điều khiển mà thôi!

Hần so với mình còn đáng thương, vô tội hơn, sinh ra đã là một người thực vật, nhưng vẫn như cũ không trốn tránh được vận mệnh.

Hần là người vô tội!

Nghĩ đến đây, Dương Hi Văn liền động, nàng hướng dưới lầu chạy xuống.

"Con muốn làm gì?"

"Con muốn giúp hần!" Bỏ lại một câu, Dương Hi Văn liền chạy xuống.

"Đứa nhỏ này, con chẳng phải vừa bảo là vô cùng chán ghét hần sao?"

"Thế nào, ta không nói sai chứ, người không còn lời nào để nói nữa hả?" Hoàng Tử Thông thấy Hàn Phong không nói lời nào, càng kiêu ngạo hơn, "Bảo an, bảo an đâu, mau đem thằng ăn trộm này bắt lại - -"

Trong đám người, một nữ sinh thật sự là không nhịn được, nàng đứng dậy, nhìn Hoàng Tử Thông nói: "Người hơi quá đáng rồi đó, Hàn Phong như thế

nào có thể đến đây trộm đồ, nguoi rõ ràng là nói bậy!"

Hàn Phong ngăn cả người, hấn không nghĩ tới người ra mặt giải vây cho mình, dĩ nhiên là nàng!

Nữ sinh này, đúng là nữ sinh hấn nhìn thấy ở thư viện suýt chút nữa làm hấn chết máy.

Nàng như thế nào cũng ở chỗ này? Lại còn động thân ra vì mình giải vây!

Hàn Phong tâm tình nhất thời khơi dậy một tầng sóng.

Hoàng Tử Thông cũng lặng một chút, hấn không nghĩ tới thật là có người vì thằng nhà quê này mà nói chuyện, lại còn là một mỹ nữ, hấn cười lạnh nói: "Nói bậy? Nguoi mắt thấy ta chỗ nào nói bậy? Nguoi nói hấn không phải kẻ trộm, vậy nguoi có chứng cơ gì chứng minh hấn không phải kẻ trộm?"

Lý San San bị hấn hỏi, nói thật nàng cũng không biết Hàn Phong tại sao lại tới nơi này. Nàng cùng Hàn Phong, cũng chỉ là từng có vài lần gặp mặt, thậm chí ngay cả chính thức nói chuyện một hai câu cũng chưa từng nói.

Chưa kịp cảm thấy khó khăn, lúc này một giọng nói thanh thúy truyền ra: "Tôi có chứng cứ!"

Vừa dứt lời, ngọn đèn cả đại sảnh đột nhiên dập tắt, đại sảnh nhất thời lâm vào bóng tối.

Ngay sau đó, ngọn đèn từ trên nóc nhà sáng ngời chiếu xuống. Trung tâm của ngọn đèn, vừa lúc chiếu vào nhân vật chính của vũ hội hôm nay - - Dương Hi Văn. Nàng mặc bộ lễ phục dạ hội màu trắng, chiếc váy bó sát người không thể nghĩ ngờ gì để lộ ra vóc dáng ma quỷ. Hai bầu vú no đủ gắt gao trồi buộc, lộ ra một cái rãnh ngực thật sâu, tựa hồ tùy thời đều vỗ cánh mà bay lên. Nàng xuất hiện, nhất thời xa xa nổi lên một trận hô hấp nặng nề. Mọi người tựa hồ đều bị vẻ đẹp của nàng chấn nhiếp, trảng diện ồn ào nhất thời an tĩnh lại.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Dương Hi Văn khẽ nâng váy lên, từng bước một bước tới phía trước. Nàng tựa như một con thiên nga cao quý đang duyên dáng nhảy múa. Theo bước chân của nàng, tất cả mọi người đều tự động dạt qua hai bên.

Trong chốc lát, Dương Hi Văn liền tới trước mặt Hàn Phong, ánh đèn cũng chiếu cả hấn vào bên trong. Tất cả mọi người đều không ngờ là, Dương Hi Văn dĩ nhiên thân thiết nắm lấy cánh tay của Hàn Phong!

Không chỉ có như thế, nàng tiếp theo còn từng chữ từng chữ hướng Hoàng Tử Thông nói: "Tôi có chứng cứ chứng minh hấn không phải kẻ trộm. Bởi vì, hấn là vị hôn phu của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thẹn Quá Hóa Giận

Dương Hi Văn từng chữ từng chữ hướng Hoàng Tử Thông nói: "Tôi có chứng cứ chứng minh hấn không phải kẻ trộm. Bởi vì, hấn là vị hôn phu của tôi!"

Dương Hi Văn nói, khiến tất cả mọi người trên sân thất kinh, nam sinh này dĩ nhiên là hôn phu của nàng?!

Điều này sao có thể??

Hoàng Tử Thông nhất thời mặt đỏ bừng như khi đốt đỏ. Hấn lớn miệng, chỉ vào Hàn Phong, muốn nói cái gì, nhưng lại nói không ra một chữ.

Lời nói mới vừa rồi của Dương Hi Văn, vô cùng hữu lực phản bác hấn là nói bậy về Hàn Phong.

Chứng cứ ư? Còn cần chứng cứ nữa sao? Chuyện này so với bất cứ chứng cứ gì còn muốn có sức thuyết phục hơn!

Rẻ của Dương gia chạy tới nhà hôn thê mình trộm đồ? Chuyện này không thể nghĩ ngờ là chuyện đáng cười nhất thiên hạ!

Hoàng Tử Thông tự cho là mình thông minh, hấn vốn tưởng rằng Hàn Phong bắt quá quan hệ cùng Dương gia không có gì quan trọng, hao hết tâm tư mới may mắn tham vũ hội này, tâm tư này khẳng định giống hấn là muốn ôm mỹ nữ về nhà. Hơn nữa, người này lại là đối tượng biểu đệ Tôn Nhạc muốn chinh, hấn cấp bách cơ trí, cố ý làm trò nhục mạ hấn trước mặt mọi người, khiến cho hấn xấu mặt, quả thực là nhất tiễn song điêu. Chính hấn trong lòng rất rõ ràng lời của mình trăm ngàn kẻ hồ, nhưng điều này có quan hệ gì? Chỉ cần mục đích của hấn đạt được là đủ.

Lý San San giúp tiểu tử này xuất đầu, đã làm cho hấn có chút ngoài ý muốn rồi, nhưng mà lại không nghĩ đến Dương Hi Văn còn nói thằng nhà quê này

là vị hôn phu của nàng.

Dương Hi Văn tiếp tục lạnh lùng thốt: "Người tên là gì, ta cũng không hề biết người. Bất quá ta có thể khẳng định, trên danh sách yêu cầu của ta không có tên người. Người nói xấu hôn phu của ta là kẻ trộm, rốt cuộc là có rắp tâm gì!"

Đối mặt với lời nói của Dương Hi Văn, Hoàng Tử Thông một câu cũng nói không nên lời, bộ ngực cao ngất đầy mỡ của hắn kịch liệt phập phồng. Những khối thịt trên người một trận loạn chiến, hắn đỏ mặt lên, hướng chung quanh nhìn một chút, phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình. Trong ánh mắt bọn họ lộ ra ý tứ cười nhạo cùng khinh bỉ.

Hoàng Tử Thông cảm giác được mình giống như cừ non bị lột da vậy, cả người trần truồng đứng dưới ánh mắt sáng quắc của mọi người. Từ nhỏ hắn đã sống an nhàn sung sướng, chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này, giờ phút này ngay cả tâm muốn giết người hắn cũng có.

Bị lừa gạt xông lên nào, Hoàng Tử Thông đỏ mặt lên. Đột nhiên, hắn rống một tiếng, hướng Dương Hi Văn đi tới.

"Á - -" Dương Hi Văn thét lên, đối mặt với loại tình huống này, nàng căn bản không biết xử lý ra sao. Nàng không nghĩ tới tên mập ghê tởm này dĩ nhiên lại mất đi lý trí, hướng mình động thủ.

Nàng sợ đến nhắm cả hai mắt lại. Bất quá lúc này nàng cảm giác được thắt lưng mình được người ta ôm. Ngay sau đó hai chân mình liền tách khỏi mặt đất, quay một vòng tròn - - Hàn Phong cùng mình trong nháy mắt thay đổi vị trí.

Người chung quanh chứng kiến Hoàng Tử Thông mất đi lý trí hướng Dương Hi Văn tiến đến, cũng kinh hãi, các nữ sinh đều thét cả lên. Mọi người định ngăn cản, nhưng đã không kịp.

Lúc này, bọn họ đột nhiên chứng kiến Hàn Phong phản ứng, hắn ôm cái eo nhỏ của Dương Hi Văn, xoay người một cái, đã đem vị trí của hắn thay đổi. Lúc này Hoàng Tử Thông vừa lúc xông tới, sau đó bọn họ liền cảm thấy hoa mắt, thân thể to lớn của Hoàng Tử Thông lại đột nhiên bay ra ngoài, văng vào cây cột trên sân khấu, hắn kêu thảm một tiếng, bị đụng trúng liền ngất xỉu.

Quá trình này, chỉ phát sinh trong nháy mắt, rất nhiều người cũng không có thấy rõ Hoàng Tử Thông rốt cuộc là bay ra như thế nào.

Trong đại sảnh nhất thời lại yên tĩnh, mọi người nhìn khuôn mặt vô hại vẫn mang theo nụ cười như cũ của Hàn Phong, không biết là có cảm giác gì.

Lúc này, ngọn đèn trong đại sảnh lại phát lên, mặt khác thế hệ trước yên lặng quan sát mấy người trẻ tuổi cũng đều bước lại.

"Tiểu Văn, con thế nào, có bị thương không?" Mẹ của Dương Hi Văn vội vàng chạy tới, sau đó kéo tay Dương Hi Văn ân cần hỏi thăm.

"Mẹ, con không sao, mẹ đừng lo lắng."

Dương Thiên Hùng cũng chạy tới, hắn nhìn qua bộ dáng đại khái khoảng sáu mươi tuổi. Cả người có một cỗ uy nghiêm khó tả, đi theo phía sau hắn là một đám người. Hàn Phong ở giữa thấy được phụ thân Dương Đông Minh của Dương Hi Văn, tuổi tác có chút khá lớn, bất quá Hàn Phong cũng không nhận ra.

Dương Thiên Hùng nhìn Hàn Phong liếc mắt một cái, không nói cái gì. Sau đó rất nhanh bước tới bên người Hoàng Tử Thông, đồng thời nói: "Tiểu Vương, mau nhìn xem thằng nhóc này thế nào rồi."

Một trung niên nhân mặc tây phục màu trắng đi ra, cổ sức đỡ thân thể Hoàng Tử Thông dậy, kiểm tra một phen, sau đó nói: "Hắn chỉ bị hôn mê thôi, đầu bị đập trúng, phải đem đi bệnh viện ngay."

Hoàng Tử Thông bị đụng trúng đầu chảy máu, ai mà biết có bị chấn thương sọ não hay không?

Xe cấp cứu rất nhanh chạy tới, Hoàng Tử Thông được khiêng đi, gia trưởng của Hoàng Tử Thông giờ phút này còn chưa tới, ngược lại còn phải tốn một phen tâm tư.

Hiện trạng vũ hội lại được khôi phục cảnh tượng hài hòa, Dương Hi Văn cùng Lý San San hai người tay trong tay cùng nhau rời đi.

Hàn Phong tìm một góc ngồi xuống, tâm lý lo lắng, mình bây giờ rốt cuộc có nên rời khỏi đây hay không.

Chuyện tình mới vừa rồi, nói thật đối với hắn cũng chẳng sinh ra ảnh hưởng gì. Tôn Nhạc cùng Hoàng Tử Thông, trong mắt hắn, chỉ bất quá là hai thằng hề mà thôi, bọn họ căn bản không xứng làm đối thủ của Hàn Phong. Nguyên nhân chính là vì, Dương Hi Văn ra mặt giúp hắn giải vây, hắn cũng không có cảm giác gì, bất quá đối với nàng có điểm hảo cảm.

Khiến hắn có chút ngoài ý muốn chính là Dương Hi Văn tựa hồ cùng nữ sinh kia rất quen thuộc. Nữ sinh đó ở chỗ này, hắn cũng là vì nguyên nhân này.

Lúc này, Dương Thành từ nơi nào chui ra, bung một chén rượu đỏ, ngồi đối diện Hàn Phong.

Dương Thành cười khổ nói: "Tiểu Phong, tiểu tử người giỏi thật đấy."

Hàn Phong nói: "Hoàng Tử Thông kia, lai lịch nhà bọn hắn là như thế nào?"

"Hoàng gia ở kinh thành coi như là một quyền quý, cũng có chút thế lực. Bất quá cái này ngươi không cần lo lắng, ta sẽ giúp ngươi giải quyết." Dương Thành tựa hồ muốn nói chuyện tình không hề quan trọng, tiếp theo ngáp một cái nói, "Động tác đánh tên mập văng của ngươi thật sự là đẹp đó, khả khả, không phải lại là ngươi học từ trong TV nữa chứ?"

Hay cho một chiêu mượn lực đả lực, Dương Thành không thể không thừa nhận, thằng cháu ngoại này tựa hồ có được thân thủ không hề tầm thường chút nào. Mới vừa rồi dưới ánh sáng đèn mờ, hắn cũng có thể xử lý được hoàn mỹ như thế. Điểm ấy, nếu như không có trải qua huấn luyện nghiêm khắc, hắn thật sự không các nào nhận ra được. Càng hưởng chí, thằng cháu này của hắn lại mang thân mình nửa tàn tật, tại sao đến thời khắc khẩn yếu, hoạt động của hắn hình như so với người thường còn linh hoạt hơn?

Hàn Phong trầm mặc một chút, đang muốn mở miệng, ngọn đèn trong đại sảnh lại lần nữa dập tắt.

Ngay sau đó, đèn quang đăng liền chiếu vào giữa sân khấu, chỉ thấy Dương Đông Minh ở bên kia, cầm micro nói: "Các vị đến đây, đều là bằng hữu, vô cùng hoan nghênh mọi người đến nơi này, tham gia yến hội sinh nhật của tiểu nữ!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Quà Sinh Nhật

Dương Đông Minh bực nói vài lời khách sáo, tiếp theo Dương Thiên Hùng cũng đi tới nói vài câu, sau đó hắn nói: "Giờ thì mời tiểu thọ tinh của chúng ta lên đây nào - -" (Tiểu thọ tinh : người được chúc sinh nhật)

Nhất thời, trong đại sảnh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, đèn quang đăng chiếu thẳng tới chỗ cầu thang. Dương Hi Văn một thân trang phục lộng lẫy hiện ra trước mắt mọi người, nàng chậm rãi từ bậc thang đi xuống, như một công chúa cao quý.

Đi tới sân khấu, Dương Hi Văn ngọt ngào cười, nói: "Chào mọi người, tôi là Dương Hi Văn, rất cảm ơn mọi người đã tham gia yến hội sinh nhật của tôi, cảm ơn mọi người nhiều." Nói xong, nàng nhấc tà váy lên, nhẹ nhàng làm một cái lễ chào.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt lần nữa vang lên.

"Haha, xem ra tiểu Văn của chúng ta mắc cỡ kìa." Dương Thiên Hùng thấy đứa cháu gái bảo bối không có ý tứ tiếp tục nói, liền thay mặt nói tiếp, "Tiểu Văn của chúng ta mấy năm nay một mực ở nước ngoài du học, mọi người đối với nàng có thể còn không quá quen thuộc. Bất quá, bây giờ nàng đã trở về, sau này sẽ ở đại học Thủy Mộc học tiếp. Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của nàng, ta hy vọng nàng vĩnh viễn khỏe mạnh, xinh đẹp. Hy vọng trong cuộc sống sau này của nàng, mỗi ngày đều cảm giác được vui vẻ, may mắn!"

Tiếng vỗ tay lần nữa vang lên.

"Ông nội, cảm ơn ngài!" Dương Hi Văn cảm động ôm Dương Thiên Hùng hôn một cái.

"Hôm nay, trừ đứa cháu gái thông minh này ra ta muốn giới thiệu, một người trẻ tuổi tuần kiệt cho mọi người." Dương Thiên Hùng dừng một chút, hướng vị trí Hàn Phong nhìn lại, nhưng lại có chút sững sốt, bởi vì hắn phát hiện Hàn Phong đã biến mất.

Lúc này, mọi người đều tĩnh lặng, bọn họ cũng lấy làm kỳ quái người trẻ tuổi tuần kiệt trong miệng Dương Thiên Hùng là người phương nào. Dương nhiên, trong lòng có chút rõ ràng người đó rốt cuộc là ai. Bất quá không có tận tai nghe miệng hắn nói ra, nên cuối cùng có chút không xác nhận.

Dương Thiên Hùng thấy Dương Thành ở bên kia hướng hắn một cái ánh mắt vô cùng xin lỗi. Hơn nữa lắc đầu, sau đó làm một cái thủ thế, ý bảo chính mình cũng không biết Hàn Phong rốt cuộc đi đâu.

Dương Thiên Hùng ho khan một chút, tiếp tục nói: "Ách..... Ta đột nhiên nhớ hắn vừa rồi tạm thời có việc nên về trước, chỉ có thể lần sau có cơ hội giới thiệu lại cho mọi người vậy..... Bây giờ ta tuyên bố, vũ hội chính thức bắt đầu, kế tiếp mời mọi người tận tình hưởng thụ thức ăn cùng rượu ngon! Cảm ơn mọi người!"

Trong tiếng vỗ tay sung sướng của mọi người, âm nhạc chậm rãi vang lên, Dương Thiên Hùng yêu cầu cháu gái mình nhảy một điệu. Bất quá tựa hồ hôm nay tiểu công chúa không được cao hứng, cái miệng nhỏ nhắn bĩu môi lên.

Dương Thiên Hùng ha ha cười hỏi: "Tiểu Văn, làm sao vậy, có phải tại Hàn Phong mà tức giận rồi không? Giận hắn không nói một tiếng liền rời đi à?"

"Ai rảnh rồi mà giận hắn chứ! Con ghét hắn!"

"Haha, ai đó ngoài miệng thì nói ghét, nhưng mới vừa rồi ai đó lại làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nói hẳn là vị hôn phu của mình hả?"

"Ông nội!" Dương Hi Văn gắt giọng, "Ông còn nói nữa, con không nhảy với ông đâu!"

"Được được được, ta không nói. Vốn điệu nhảy đầu, nên là cháu cùng hẳn nhảy. Hẳn đi rồi, không thể làm gì khác hơn là để cái lão đầu toàn xương ta ra ủng hộ vậy!"

Sau khi cùng Dương Thiên Hùng nhảy xong, không hề ít thanh niên cảm giác mình không tụt tiến lên yêu cầu Dương Hi văn nhảy. Bất quá đều bị nàng cự tuyệt, nàng giúp Lý San San chặn một đám cuồng phong lãng điệp(ong bướm). Cuối cùng dứt khoát kéo nàng chạy về phòng mình.

Nàng cùng Lý San San là ở Mỹ quen biết. Đó là một lần tại xã khu người Hoa làm phục vụ, hai người là cùng một tổ, cả hai đều bị vẻ xinh đẹp cùng tài trí của nhau hấp dẫn. Sau lại trở thành bạn thân không có gì giấu nhau cả.

Đi tới phòng mình, Dương Hi Văn hỏi: "San San, các cậu làm sao quen nhau vậy? Theo mình biết, cậu hình như cũng mới về nước. Hơn nữa các cậu cũng đâu phải một hệ."

"Cùng ai hả?" Lý San San cố ý hỏi.

Dương Hi Văn không thể làm gì khác hơn là nói: "Hàn Phong đó, các cậu làm sao mà quen biết?"

"Ah~ nguyên lai là vị hôn phu của cậu hả!" Lý San San vẽ mặt bưng bình, cố ý đem hai chữ "vị hôn phu" Nhấn mạnh một chút.

Dương Hi Văn trên mặt nhất thời phủ kín một tầng mây đỏ, lập tức đem Lý San San đè xuống giường: "Giỏi nha, cậu dám cười nhạo tớ, xem tớ còn không thu thập cậu!" Vừa nói, vừa thọt vừa gãi "chỗ ấy" của nàng. (DG: Thọt rồi gãi là trên hay dưới đây)

Lại nói tiếp, Dương Hi Văn bây giờ nghĩ lại, cũng hiểu được mình tựa hồ quá lớn gan rồi, cư nhiên làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nói Hàn Phong là vị hôn phu của nàng. Lúc ấy, nàng một chút bản khoản cũng không có, chỉ nghĩ thầm là giúp Hàn Phong giải vây, không muốn cho hắn tiếp tục bị Hoàng Tử Thông khi dễ.

Lý San San cười đến ra nước mắt, vội vàng đầu hàng nói: "Nancy, đừng mà..... tớ chịu.....ừ..... đừng..... tớ đầu hàng....." (DG: ôi chao, làm cái chi chi mà đừng nhi.....)

"Hôm nay tha cho cậu một mạng, sau này còn dám nói xấu mình, hừ hừ....."

"Không dám, không dám nữa." Lý San San thật vất vả mới khôi phục lại, khẽ xoa nước mắt, tiếp tục nói, "Nancy, bọn mình kỳ thật căn bản là không quen, tớ biết tên của hắn, là bởi vì hắn đến lớp của tớ học một khóa. Tớ đoán, hẳn khẳng định còn không biết tên của tớ. Hôm nay tớ ra mặt giúp hắn nói chuyện, là bởi vì thật sự không quen nhìn Hoàng Tử Thông kia ác ý khi dễ người như vậy."

"Hắn không phải hệ tin học sao, như thế nào lại chạy đến hệ khoa học thần kinh của cậu?" Dương Hi Văn kỳ quái hỏi thăm, "Chẳng lẽ hắn muốn theo đuổi cậu ư?"

"Làm gì có chuyện đó?" Lý San San trong miệng nói, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến bức tranh bằng bút máy nọ. Trong lòng không khỏi có chút bối rối, "Cậu đừng nghĩ bậy, tớ cũng không biết tại sao hắn đối với chương trình học của bọn tớ lại cảm thấy hứng thú như vậy."

"Hi hi, cậu khẩn trương như vậy làm gì, tớ chỉ tùy tiện nói một chút thôi mà." Dương Hi Văn không nhịn được nhéo khuôn mặt đáng yêu của Lý San San một cái, "Chúng ta là chị em tốt, nếu cậu thích, tớ đem hắn tặng cho cậu liền, dù sao cũng không hề gì. Nếu sau này tớ cũng thích, cùng lắm thì chị em mình cùng nhau chia sẻ, hehe....." (DG: hux, nỳ nữ đối tốt với mình thế cũng đỡ @_@)

"......" Lý San San đối với nàng hết chỗ nói.

"Hắn đối với khoa học thần kinh cảm thấy hứng thú, chắc là bởi vì bệnh của hắn." Dương Hi Văn đột nhiên kinh ngạc nói.

Lý San San kinh ngạc nói: "Bệnh của hắn? Hắn bị bệnh gì?"

Do đó, Dương Hi Văn đem chuyện tình trước kia của Hàn Phong nói qua một lần cho nàng, nghe được "lòng thương hại" Của Lý San San đại phát, sâu kín nói: "Hắn thật đáng thương, khó trách tớ thấy động tác bước đi bình thường của hắn hình như có chút quái dị." Lý San San cảm thấy hết thầy nghi hoặc trước đó đều được giải thích.

"Kỳ thật, tớ đối với hắn căn bản không có cảm giác, sợ dĩ mới vừa rồi giúp hắn, cũng chỉ bất quá là cảm giác được hắn cùng tớ giống nhau, đều vật hi sinh vì quyền lợi cùng lợi ích, cảm giác được có chút đồng tình thôi. Hừm, dù sao tớ cũng sẽ không đồng ý hôn sự này. Tớ muốn phản kháng, tuyệt đối không để cho bọn họ thực hiện được!" Nói đến đây, trên mặt Dương Hi Văn lộ ra thần sắc kiên nghị.

Đang nói, cửa phòng đột nhiên bị gõ.

"Vào đi."

Người vào là mẫu thân của Dương Hi Văn.

"Mẹ, có chuyện gì sao? Con không muốn xuống đó tiếp khách đâu."

Mẹ nàng đưa nàng một tờ giấy, nói: "Đây là đứa nhỏ Hàn Phong trước khi đi đưa cho phục vụ sinh, kêu hắn đem cái này tặng cho con, nói là đưa quà sinh nhật."

Dương Hi Văn nghi hoặc tiếp nhận rồi nhìn, nhưng lại nhất thời ngây dại.

Lý San San thấy tờ giấy trắng nõn trong phút chốc, tựa hồ liền minh bạch, nàng tiếp cận nhìn thử, quả nhiên là như thế!

Cũng là một bức tranh bút máy, trên bức tranh, đúng là Dương Hi Văn vừa mới động thân ra, vì Hàn Phong giải vây một màn nõn. Đường nét trắng đen đơn giản, nhưng lại đem trăng diện khiến kẻ khác rung động lúc ấy biểu hiện ra, đèn quang đăng chiếu xa trên thân thể nàng, như một tiên nữ hạ xuống phạm trần.

Rất hiển nhiên, đây là bức tranh hắn vừa mới vẽ. Tâm tình của Dương Hi Văn giờ phút này, cùng Lý San San lúc đầu như một, nàng vô cùng thích bức tranh bút máy này. Quà sinh nhật nàng thu được quả không ít. Bất quá không phải là vòng cổ, dây chuyền, thì cũng là thuốc bổ xa hoa, dầu thơm, đồ trang điểm vân vân. nhưng cũng chưa từng thu được lễ vật như vậy.

Phía dưới bức tranh, còn có một dòng chữ nhỏ: "Chúc Dương Hi Văn tiểu thư sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ!"

Chữ viết mạnh mẽ hữu lực, bộc lộ tài năng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cơ Chế Tiến Hóa

Bệnh viện, Hoàng Tử Thông nằm trên giường bệnh, cái trán băng bó giống như một cái bánh ú vậy. Đầu hắn vẫn còn chút trầm mê, âm lãnh hỏi: "A Nhạc, tiểu tử kia rốt cuộc lại lịch ra sao?"

Tôn Nhạc từ nhỏ chỉ sợ mỗi biểu ca này. Mặc dù hắn lớn lên mập mạp như vậy, nhưng làm chuyện gì cũng đều không hề hảm hồ chút nào, do dự một chút, hắn nói: "Biểu ca, hắn thật là một thằng nhà quê, em cùng với hắn ngủ cùng phòng lâu như vậy, mà vẫn không hề biết gì hết?"

"Tao sẽ cho người đi thăm dò nó một chút. Mẹ kiếp, thù này không báo, ta tuyệt không mang họ Hoàng!" Hoàng Tử Thông nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Còn con ** Dương Hi Văn nõ, không ngờ trước mặt nhiều người như vậy làm nhục tao, khẩu khí này thử bảo tao nuốt sao trời! Mẹ kiếp, sớm muộn gì cũng có một ngày, tao sẽ....."

"Biểu ca, Dương Hi Văn không phải người có thể tùy tiện động đâu, anh đừng có xúc động." Tôn Nhạc thật đúng là sợ cái tính cách xúc động này của biểu ca hắn, không biết sẽ làm ra cái chuyện gì đây nữa. Hôm nay ở vũ hội khiến hắn vô cùng hoảng sợ, nếu như hắn đánh Dương Hi Văn thật, chuyện này thật sự là chuyện lớn. Dù sao Dương Hi Văn cũng là viên minh châu của Dương gia, khi đó chẳng khác nào là đắc tội với Dương gia rồi.

Mặt khác, Tôn Nhạc đối với việc biểu ca không hiểu được câu "thương hoa tiếc ngọc" có chút khinh bỉ. Dù sao mỹ nữ xinh đẹp như vậy, hắn không ngờ lại dám thật sự hạ thủ.

"Điểm đó tao biết." Hoàng Tử Thông vận vẹo một cái rồi nghiêm mặt nói, "Ngân Nhuyễn khoa học kỹ thuật chúng ta cùng nhiều công ty thuộc tập đoàn Hoàng Phủ đều có hợp tác. Nếu bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng đến sinh ý, sau khi về nhà khẳng định mẹ tao sẽ không tha cho tao." Hôm nay ở Dương gia, hắn lúc ấy đích thật là bị lừa giận xông lên nõ. Không ngờ cái gì cũng không nghĩ, liền nhào tới như vậy, lại nói tiếp, hắn hẳn là phải cảm tạ tên Hàn Phong kia mới đúng. Bất quá, Hoàng Tử Thông tựa hồ cũng không giác ngộ ra điều này, hắn đã quyết định, muốn đem khuất nhục cùng thống khổ hôm nay bắt Hàn Phong đền lại gấp mười lần.

Chuyện mặt thể diện này, Hoàng Tử Thông cũng không có nói cho cha mẹ, về vết thương trên đầu hắn chỉ nói là mình không cẩn thận té ngã. Mà Dương Thiên Hùng bên kia, đối với chuyện này cũng không cố ý nhắc tới, mà tân khách ở tại đó cũng không ngu đến nỗi đem chuyện này đi kích thích Hoàng gia. Cho nên gia trưởng Hoàng Tử Thông cũng không biết chuyện này, phong ba tựa hồ cứ như không có bất cứ sóng gió gì mà qua đi.

Trải qua hai ngày học tập, Hàn Phong đối với thân thể đã có hiểu rõ phi thường khác sâu. Quyển tiếng anh "Kinematic Scheme" hắn cũng đã đọc xong. Ngay sau đó, hắn liền bắt đầu biên soạn chương trình khổng chế tay.

Lúc này đây, hắn rút kinh nghiệm giáo huấn lần trước, không có cấp bách bắt đầu như vậy, mà là chậm rãi đem tất cả các tín hiệu thần kinh liên quan đến

khống chế hai tay mô phỏng lại một lần. Hơn nữa đem nó phân biệt thành hai loại số serial number, kể đến đem tín hiệu phong tỏa đó giả lập thành một ít câu lệnh động tác rất nhỏ một lần nữa. Đồng thời, hẳn lại còn đem tầng dưới cùng của "Siêu Cấp Hệ Thống" cùng chương trình liên lạc khống chế cải tiến lại một chút, đem cả phần khống chế cánh tay bao hàm lại, mà cái này không nhập vào trong, khống chế cánh tay vẫn là một chương trình độc lập.

Bởi vì khuyết điểm thiết kế của "Siêu Cấp Hệ Thống" trước đó, nên cải biến từ tầng chót hao phí hết ba ngày thời gian của Hàn Phong. Trong đó dính dáng đến tín hiệu vận vật thật sự nhiều lắm, khiến cho Hàn Phong tâm tư lao lực đến mức tiêu tụy, đành phải lấy thời gian một ngày để nghỉ ngơi.

Sau khi chuẩn bị tốt công tác đầu tiên, hẳn liền bắt đầu biên soạn chương trình khống chế tay. Do có kinh nghiệm lần trước nên tốc độ so ra khá nhanh. Hơn nữa lúc này đây, hẳn cơ hồ là vừa thí nghiệm vừa biên soạn. Cứ sau khi biên soạn được một module (bộ phận riêng biệt), liền vận dụng thử nghiệm một chút, xem coi đoạn module đó rốt cuộc có tác dụng hay không.

Đương nhiên, trước đó, chương trình khống chế cũ sớm đã được backup, có đôi khi quá mức tự tin, cũng không phải là chuyện tốt.

Đầu tiên là các module đốt ngón tay, vận động khuỷu của các đốt ngón tay cùng cổ tay. Rồi sau đó là tới ngón cái cùng ngón trỏ, bởi vì có kinh nghiệm thành công trước đó, rất nhanh đã đối phó được.

Tiếp tới là module của các ngón, khống chế từng cái từng cái một. Trong đó mặc dù có chút vấn đề nhỏ, nhưng Hàn Phong cũng rất nhanh liền giải quyết được.

Ngón giữa, ngón đeo nhẫn, ngón út.....

Mười đầu ngón tay đã có thể linh hoạt khống chế, nhưng vẫn còn chưa đủ, còn có một bước cuối cùng. Đó chính là phối hợp các ngón tay cùng một lúc, nếu như không thể phối hợp khống chế, thì kết quả cũng chỉ uổng công.

Bước cuối cùng này, kỳ thật là bước khó khăn nhất trong cả chương trình, Hàn Phong lao lực hết tâm tư, nghĩ muốn hết các loại biện pháp, vẫn không thể dùng phương thức biên trình, khiến cho mười ngón tay mình đồng thời linh hoạt mà hoạt động hiệu quả. Vì thế, hoàn thành mỗi một động tác nào cũng đều phức tạp hết, chẳng hạn như là đánh máy trên bàn phím.

Sau đó, ngay lúc sắp đi vào ngõ cụt Hàn Phong phát hiện, trước giờ dùng tư tưởng máy vi tính đối với thân thể tiến hành khống chế. Kỳ thực loại tư tưởng này đáng lẽ ra là không đúng. Phương thức chính thức của nó, ứng với thực tế, chính là tận lực mô phỏng phương thức khống chế chân thật của cơ thể người.

Động tác của con người, cũng không phải sinh ra là có thể thuần thực như vậy, thường thường phải trải qua một đoạn thời gian luyện tập mới có thể đạt đến loại trình độ này. Thân thể của chúng ta, có một loại năng lực trí nhớ, có thể đem động tác thuần thực ghi nhớ lại. Đối với khống chế mười ngón tay cũng là như thế, vừa mới bắt đầu khẳng định là chậm chạp trì trệ, nhưng trải qua một thời gian dài thuần thực thì sẽ có thể hoạt động tự nhiên.

Vì vậy, Hàn Phong ở bên trong siêu cấp hệ thống dẫn vào một vài dữ liệu, gọi là "độ thuần thực". Các số liệu bên trong đó, ghi chép tất cả trình độ thuần thực của động tác, cái số liệu ghi chép này cũng không phải kẻ ra giả trị cụ thể. Mà là mỗi một động tác, dính dáng tới thần kinh nào, thì trình độ thuần thực cũng theo đó mà tăng lên. Tổ hợp tín hiệu thần kinh bên trong cũng càng ngày càng ưu hóa, siêu cấp hệ thống đúng là căn cứ vào số liệu này, không ngừng cải tiến khống chế thân thể. Quá trình này là một loại "tiến hóa", cho nên Hàn Phong đem bản thân tiến nhập vào cơ chế mới, gọi là "cơ chế tiến hóa".

Tiến nhập "cơ chế tiến hóa" cũng không có phức tạp, Hàn Phong chỉ tốn một hồi thời gian liền đem cơ chế này thiết kế thành hình. Hơn nữa đem dung nhập hoàn hảo vào trong "Siêu Cấp Hệ Thống", nhưng mà, "cơ chế tiến hóa" tiến nhập, tuyệt đối là sự kiện có ý nghĩa quan trọng, không chỉ có thể khiến siêu cấp hệ thống khống chế tốt thân thể. Hơn nữa còn đem tư tưởng thiết kế của Hàn Phong bắt đầu có dấu hiệu chuyển biến.

Trước đó, rất nhiều tư tưởng thiết kế của Hàn Phong chỉ giới hạn trên tư tưởng thiết kế của máy vi tính. Nhưng bây giờ hẳn dù sao cũng là nhằm vào thân thể của mình biên trình, tư tưởng trước đó đã không phù hợp với thực tế, ô cứng thay đổi, cơ sở tư tưởng thiết kế tự nhiên cũng sẽ thay đổi.

Như vậy sẽ thay đổi như thế nào đây? Hàn Phong trong lòng cũng có kết luận, đó chính là phương thức khống chế hoàn toàn đối với cơ thể mình cùng cơ chế tiến hành mô phỏng chân thật.

Thứ bảy, Hàn Phong ở tại căn phòng thuê của mình thăng cấp thành công chương trình khống chế tay. Thuận tiện còn đem chương trình khống chế vận động hai chân, eo, cổ..... theo đó tiến hành thăng cấp. Đến tận bây giờ, siêu cấp hệ thống bản cũ 1.0 đã thăng cấp tới 1.5, Hàn Phong đã hoàn toàn có thể giống như một người bình thường, hoạt động linh hoạt.

Cả ngày chủ nhật, hẳn cũng ở chỗ ở của mình tiến hành rèn luyện mười ngón. Phương thức luyện tập là hẳn từ trên mạng tìm được một bộ thủ ấn kết pháp của Phật giáo, gọi là "Thập Bát Đạo Khế Ấn". Tổng cộng có mười tám loại thủ pháp kết ấn, Hàn Phong vốn chỉ là linh cơ vừa động, tìm nó để luyện tập độ thuần thực phối hợp của mười ngón. Nhưng mà lại kinh ngạc phát hiện, thủ ấn này dĩ nhiên có thể sinh ra "đan lưu". Hơn nữa loại đan lưu này đối với hai tay có chỗ ích khá lớn, xem ra mấy thứ của Phật giáo, cũng không phải là tùy ý mà soạn ra, kết ấn thường xuyên còn có thể đạt được hiệu quả cường thân kiện thể.

Hàn Phong ngồi ngay ngắn trên sàn nhà, mười ngón không ngừng tung bay, không ngừng kết xuất các loại thủ ấn kỳ quái, thật là có bộ dáng cao tăng đắc đạo.

Cuối cùng sau khi làm xong một tổ động tác, Hàn Phong liền đình chỉ, xem một chút thời gian, đã là xế chiều 5 giờ, hẳn cũng nên trở về trường học rồi.

Hơi nghỉ ngơi một chút, liền rời khỏi chỗ ở. Mới vừa ra tiểu khu bên ngoài, đi được một đoạn đường, Hàn Phong nhảy cảm phát hiện, hình như có người

theo dõi mình.

Trong chương này tác giả viết khá rắc rối, mình cố biên sao cho thật dễ hiểu để mọi người dễ đọc. Trong này có vài chỗ sửa lại so với bản gốc như sau:

+ Trước tiên là ở câu : "Hơn nữa đem nó phân biệt thành hai loại số serial number", theo nguyên văn là "Hơn nữa đem nó phân biệt thành hai loại biên hào tự hào" . Từ "Biên Hào Tự Hào" mình dịch không ra, nhưng có thể hiểu đại khái là chia ra thành hai đoạn mã số liệu, giống như số serial number là mã đăng ký cài đặt chương trình. "Biên Hào Tự Hào" dựa theo bản tiếng anh trong google dịch ra là serial number.

+ Tiếp theo là từ "module", nguyên văn là "mô khối" , dịch ra google là module, theo từ điển tin học nghĩa là bộ phận riêng biệt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Phân Thân Thác Cốt

Hàn Phong kiếp trước đã trải qua huấn luyện trinh sát cùng với phần trình sát nghiêm khắc. Hơn nữa, cảm giác ngũ quan của hắn bây giờ đều được hắn cố ý phóng đại tăng mạnh lên. Cho nên đối với hết thảy chung quanh cảm giác đều phi thường nhạy cảm.

Trên đường đi, mặc dù cũng có những người khác, nhưng sau khi Hàn Phong đi được một đoạn liền cảm thấy được người kia đang đi theo sau mình. Tiết tấu cước bộ của hắn cùng mình vô cùng giống nhau, Hàn Phong lại còn cố ý thử nghiệm một chút để nghiệm chứng suy đoán, kết quả quả chứng minh, hoài nghi của hắn là có đạo lý.

Kẻ theo dõi chỉ có một, vì thế Hàn Phong liền thay đổi phương hướng của mình, dùng tốc độ bình thường hướng một ngõ hẻm yên tĩnh đi đến.

Kẻ theo dõi Hàn Phong, ngoại hiệu là "Cẩu tử", là một thanh niên vô nghề nghiệp hơn hai mươi tuổi. Hắn là thành viên bang phái Bắc Kinh Tây Thành bang, am hiểu nhất việc bám đuôi theo dõi. Hôm nay hắn tới nơi này, chính là để theo dõi Hàn Phong.

Hôm trước, Tây Thành bang truyền đến tin tức, muốn xử lý một sinh viên đại học Thủy Mộc, tên gọi Hàn Phong, nhưng lại là một người nửa tàn tật. Bang phái cũng không có cho người trực tiếp tiến vào bên trong đại học làm, bởi vì sinh viên là tiêu điểm chú ý của giới truyền thông. Một khi xuất hiện động tĩnh gì, lập tức sẽ hấp dẫn nhân dân cả nước chú ý. Cho nên một bang phái muốn sinh tồn lâu dài, tuyệt sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn như vậy.

Vì vậy, Tây Thành bang cho mấy tiểu đệ bên ngoài đi tìm hiểu thời gian hoạt động của Hàn Phong ở đại học Thủy Mộc. Định là chờ hắn vừa ra khỏi cửa, liền chặn lại, sau đó dựa theo chỉ thị của cấp trên cắt đứt hai chân hắn, cho hắn sống nửa đời còn lại trên xe lăn.

Nhưng mà, khiến bọn họ cảm giác buồn bực nhất chính là tiểu đệ của họ làm việc hiệu suất luôn luôn cao. Vậy mà tại Thủy Mộc lần qua lần lại cả một ngày, ngay cả bóng dáng của Hàn Phong cũng không thấy, chứ đừng nói đến việc nắm giữ quy luật hoạt động của hắn.

Cuối cùng, vẫn là tin tức cấp trên linh thông, cho biết Hàn Phong tại phụ cận trường có thuê một phòng ở. Mấy ngày nay hắn không đến trường học, hẳn là sẽ phải ở bên kia, nên để cho bọn họ đến đây chờ Hàn Phong.

Người thuê phòng phụ cận trường đại học vốn cũng không ít, cấp trên chỉ cho tin tức mơ hồ như vậy, quả là khó cho tiểu đệ trong bang rồi. Cuối cùng đành phải phân tán nhân viên, phân biệt đến các khu dân cư phụ cận quan sát. Bọn họ nhân tiện mở ra xem tấm ảnh chụp, trên ảnh chụp là một thanh niên mặt hơi mỉm cười.

Tất cả mọi người đều rất kỳ quái, tại sao cấp trên lại điều động nhân lực lớn đến như vậy để đối phó tiểu tử này. Bất quá làm một tiểu đệ, phải có tố chất của một tiểu đệ, lão đại muốn làm chuyện gì, bọn họ đều không có tư cách phỏng đoán. Tốt nhất là làm theo, làm tốt nói không chừng còn có thể lập công, nhờ đó mà thăng cấp.

Bất quá có một địa phương hơi khó tra. Đó chính là khu phụ cận đại học này, nó không thuộc phạm vi thế lực của Tây Thành bang bọn hắn, mà là thuộc Đông Thành bang. Trong khi đó hai bang phái bọn họ hết lần này tới lần khác quan hệ đều không có gì đặc biệt, đã vậy còn thường xuyên vì tranh đoạt phạm vi thế lực mà phát sinh xung đột. Khu vực đại học này là khu yếu kém, trên cơ bản không kiếm được tiền lời. Hơn nữa nếu xui xẻo có chuyện gì xảy ra, còn phải chịu tội thay cho người khác. Cho nên Tây Thành bang đối với nơi này vốn chẳng có hứng thú gì.

Nếu đây đã là địa bàn của bang phái đối đầu, tự nhiên không thể quá kiêu ngạo. Cho nên hành động của bọn họ cũng khá bí ẩn, phái người cũng không nhiều. Nhân tiện khoảng bầy, tám tên, cứ như vậy hiệu suất lại chậm đi không ít. Cho nên hai ngày qua, vẫn không có bất cứ tin tức gì.

Vận khí của Cầu tử luôn luôn tốt như thế. Thấy vậy, mới vừa rời ngay trong tiểu khu hẩn phụ trách, may mắn gặp được Hàn Phong mà bọn họ hai ngày qua vẫn đau khổ truy tìm.

ĐCM nó, đúng là vận khí tới, có ngăn cản cũng đỡ không nổi!

Cầu tử trong lòng mừng thầm, không hề lưu lại dấu vết liền đi theo.

Đối với kỹ thuật theo dõi của mình, Cầu tử luôn luôn có tự tin rất cao. Ở lĩnh vực theo dõi này, hẩn tin tưởng cả Tây Thành bang không một ai có thể làm được so với hẩn tốt hơn. Nói tới hẩn, phải nói đúng là một con chó so với người khác có điểm cơ trí, rất hiểu được cách dùng tri thức của mình. Vì để tăng mạnh kỹ thuật truy tung, hẩn chuyên môn mua sắm và sưu tầm rất nhiều tư liệu mang tính chất chuyên nghiệp để tiến hành học tập.

Điều này cũng như câu nói: Lưu manh không đáng để sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa thôi.

Cầu tử theo được một đoạn, đột nhiên phát hiện có chút gì đó không thích hợp, hẩn như thế nào không trở về trường học, chạy đến ngõ khuất hẻo lánh bên trong này làm gì nhỉ?

Chẳng lẽ bị hẩn phát hiện rồi sao? Không có khả năng. Cầu tử tự tin bản thân nguy trang rất khá, đối phương là một học sinh, làm sao có thể phát hiện mình bị người ta theo dõi.

Bất quá, vì để cho chắc chắn. Hẩn móc điện thoại di động ra, thông báo cho người phụ trách hành động lần này.

Mới vừa cúp điện thoại, Cầu tử ngẩng đầu lên, nhưng lại không thấy thân ảnh Hàn Phong đâu.

Cầu tử trong lòng có chút trầm xuống, biết đối phương khẳng định đã phát hiện ra mình rồi. Nếu như mình chạy tới, rất có khả năng sẽ bại lộ hành tung, nhưng mà mình vừa mới gọi điện thoại cho lão đại. Nếu như hẩn mang theo các huynh đệ khác chạy tới, rồi lại biết mình đã để mất dấu đối phương, tình huống sẽ không ổn. Nghĩ đến đối phương chỉ là một sinh viên bình thường, lại là nửa tàn tật, Cầu tử cứ nghĩ rằng một cái, vội vàng chạy tới.

Bước tới một bước, Cầu Tử phát hiện phía trước đã là ngõ cụt. Chỉ có năm đường có thể đi, quay người lại, liền thấy Hàn Phong không biết từ lúc nào, đã ở đằng sau mình.

Hàn Phong lạnh lùng hỏi: "Người tìm ta?"

Hẩn tùy ý đứng ở đó, nhưng không biết tại sao, cả người hẩn lại tản mát một cỗ khí thế khó có thể nói. Loại khí thế này khiến cho sống lưng Cầu tử có chút lạnh cả người.

Mịa nó, ta đây là làm sao vậy, hẩn không phải chỉ là sinh viên thôi sao, sợ gì chứ!

Bất quá Cầu Tử là người cẩn thận, huynh đệ trong bang rất nhanh sẽ chạy tới. Hẩn trước giờ toàn theo dõi cùng truy tung, đánh nhau cũng không phải sở trường của hẩn, cho nên trên mặt hẩn nổi lên nụ cười: "Huynh đệ, cậu đừng có hiểu lầm, tôi chỉ là đi ngang qua đây thôi."

Hàn Phong hỏi: "Ai phái người tới?"

"Ai phái tôi tới? Tôi nghe không hiểu cậu nói gì cả?" Cầu tử vẫn tiếp tục giả ngu.

Hàn Phong đã biết chủ ý của hẩn. Vì vậy không hề nói nhảm nữa, trực tiếp xoay người bỏ chạy, vừa lúc nơi này có ngõ quẹo vào. Hẩn trong nháy mắt liền biến mất khỏi tầm nhìn của Cầu tử.

Cầu tử lúc này đã có chút nóng nảy, hẩn tưởng rằng tiểu tử này sợ. Lập tức cất bước đuổi theo, nghĩ thầm không thể để hẩn chạy mất.

Nhưng mà mới vừa chạy đến ngõ quẹo. Dị biến liền nổi lên, chờ đợi Cầu tử lại là một đại cước. Hẩn chỉ thấy một cái đế giày thật lớn bay thẳng vào mặt.

"Phanh!"

Cầu tử bay ra ngoài, máu phun khỏi hàm răng tung lên không trung.

"Tiêu rồi!" Cầu tử trong lòng âm thầm hối hận, "ĐCM nó, tình báo kiểu dẻo gì mà sai bét, thằng khốn này chỗ nào mà tàn tật chứ, rõ ràng là một phần tử bạo lực!" Ngã sấp xuống ở góc tường, hẩn bây giờ đang đem cái thằng khốn nạn cung cấp tư liệu rôm rã kia nguyên rủa đến trăm ngàn lần.

Hàn Phong đi tới trước người, ngồi xổm xuống, tiếp tục không nóng không lạnh mà nói: "Bây giờ mày có thể nói cho tao biết, là ai phái mày tới rồi chứ?"

"Tao %\$#\$%!" Cầu tử tức giận hàm hàm, nếu như bán đứng lão đại, sau này còn muốn sống thế nào nữa cơ chứ? Hơn nữa, để cho các huynh đệ khác tới, hẩn nhất định là tự tìm chết.

Hàn Phong thấy thế, thở dài một tiếng, không nói hai lời, hai tay liền ấn xuống khớp xương trên bả vai hẩn, nhắm ngay một bộ vị, dùng sức bẻ - -

"AAAAA - -"

Cầu tử toàn thân như là bị ngàn vạn điện áp đột nhiên giáng xuống. Cả thân thể ưỡn ra, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị cắt tiết!

Đau quá~~ ĐCM nó đau kinh khủng!!! ~~~

Cầu tử lần đầu tiên cảm nhận được cái loại đau đớn toàn thân. Coi như là lần trước trong trận tranh đấu bang phái, hắn bị người Đông Thành bang chém ba đao. Cái loại đau đớn đó cũng không bằng một phần mười lần này! Hắn thật sự hi vọng mình có thể đau đến mức ngất đi, nhưng mà mỗi lần mình sắp đạt đến lúc ngất, người này không biết dùng phương pháp gì. Tại chỗ nào đó trong đại não xoa bóp một chút, đại não của hắn sắp mơ hồ liền lập tức trở nên vô cùng thanh tỉnh.

"AAAAAA - -"

Tiếng kêu thảm thiết của Cầu tử vẫn như cũ tiếp tục, giọng nói của hắn cũng đã bắt đầu khàn dần.

"Tao..... AAAAAA- - -"

Ta nói, ta nói mà, dừng, dừng lại mau!! Cầu tử trong lòng hô to, nhưng hắn lại không nói ra được, trong miệng chỉ còn lại những tiếng kêu thảm thiết.

Hàn Phong tựa hồ như lên cơn ngiên, sau một lúc thí nghiệm trên người hắn cho đã, mới tạm nghỉ dừng lại chút, trong miệng lại còn thảm nói: "Hiệu quả không tồi, xem ra phân cân thác cốt thủ theo như lời tiểu thuyết võ hiệp nói, cũng không phải không có đạo lý."

Đang muốn mở miệng hỏi lại lịch người này, nhưng mà bên tai hắn lại truyền đến một trận dồn dập những tiếng bước chân. Quay lại, thấy người trong bang của hắn đã tới, quét mắt một chút có sáu người.

Vì vậy, Hàn Phong ấn xuống lỗ tai Cầu tử một phát, Cầu tử đứt khoát liền ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Là Một Hiểu Lâm

Cầu tử ở trên mặt đất, giờ phút này vẻ mặt thoải mái, tựa hồ như đã được thỏa mãn tâm nguyện. Toàn thân hắn đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm, nhầy nhầy giống như nhớt vậy, nằm sát ở góc tường.

Hàn Phong chậm rãi đứng lên, nhanh chóng đánh giá mấy người này.

Dẫn đầu là một trung niên khoảng ba mươi tuổi, thân rất cao, đạt tới hơn 1m9, tóc dài, trên người mặc một chiếc áo khoác ba lỗ, da màu cổ đồng, chỉ nhìn cánh tay trên cơ thể là biết lực lượng thật lớn ẩn chứa trong đó. Hắn cả người để lộ ra một loại khí chất, loại khí chất này Hàn Phong rất quen thuộc, đó là khí tức của quân nhân, mà dựa vào quy luật của tiếng bước chân hữu lực mạnh mẽ của hắn cũng đã đủ chứng minh điểm ấy rồi.

Năm người khác, Hàn Phong không để ở trong lòng, bọn họ cùng kẻ đang nằm trên mặt đất kia không sai biệt lắm. Thân thể quá gầy yếu, cước bộ lỗ mãng, trang phục hình thù quái dị, là một đám đầu đường xó chợ.

"Cầu tử....." Một tên trong đó thấy Cầu tử nằm trên mặt đất. Trên mặt lộ vẻ ân cần, hô một tiếng, cũng không thấy trả lời, liền phẫn nộ hỏi, "Mày đã làm gì Cầu tử?!"

Hàn Phong căn bản không để ý đến hắn, mà trực tiếp đem lực chú ý tập trung ở phía trước người thoát nhìn như đầu lĩnh.

Đối với hiệu suất của những người này, Hàn Phong có chút kinh ngạc, hắn không ngờ bọn họ có thể chạy tới nhanh như vậy. Những người này tựa hồ như luôn ở đây chờ đợi mình thi phải.

Hắn tới nơi này đi học, thời gian cũng không bao lâu, kẻ đắc tội cũng không được mấy người.

Đầu tiên là ở trạm xe lửa, hắn rảnh đời đi quán chuyện người khác, kết quả bị mang đến phiên toái. Bất quá sự kiện lần đó hắn là đã kết thúc.

Mặt khác còn lại là chuyện ở vũ hội đắc tội với biểu ca Hoàng Tử Thông của Tôn Nhạc.

Hoàng Tử Thông rốt cuộc có lai lịch ra sao, Hàn Phong không có tâm tư đi tìm hiểu. Trong khoảng thời gian này hắn vội vàng lo chuyện thăng cấp hệ thống siêu cấp của mình, nên toàn bộ chuyện này đều đã bị vứt qua một bên.

Ở chỗ ở của mình vài ngày rồi, không nghĩ tới hôm nay vừa ra khỏi cửa, liền bị người ta theo dõi.

"Mày chính là Hàn Phong?" Người kia hỏi.

Hàn Phong chẳng muốn cùng hắn dài dòng, trực tiếp hỏi: "Có phải Hoàng Tử Thông phái bọn mày tới không?"

Biểu hiện của Hàn Phong, khiến cho hồng côn đã thủ Hắc Kim Cương của Tây Thành Bang có chút kinh ngạc. Mới vừa rồi trên đường chạy tới, hắn xa xa đã nghe được tiếng kêu thảm thiết của Cầu tử. Tựa hồ như là gặp phải thống khổ rất lớn, mới vừa đến, liền chứng kiến người trẻ tuổi này không biết dùng thủ pháp gì, đã dễ dàng đem Cầu tử đánh nát đi. Từ vẻ mặt của người trẻ tuổi này, hắn không hề thấy bất cứ ánh mắt gì cùng loại với sự sợ hãi. Trái ngược lại, hắn thấy chính là dị thường trấn tĩnh, trên mặt không có chút gợn sóng nào, tuyệt đối không phải là phản ứng của một người bình thường.

"Tao XXX, mày liệu hồn đi, Hoàng....."

"Câm miệng!" Hắc Kim Cương quay đầu lại trừng mắt nhìn tên côn đồ miệng mồm nhanh nhẩu kia liếc mắt một cái, cắt ngang hắn.

Tên kia bị dọa đến mức lập tức câm miệng, không dám nói cái gì nữa.

Hắc Kim Cương cũng biết tình báo của mình đã sai lầm, bất quá điều này đã không còn trọng yếu.

Hắn cũng không có tiếp tục nói nhảm nữa, trực tiếp chỉ hai tên bên cạnh: "Hai đứa tụi mày, lên."

Đối phó một sinh viên, trừ phi cần thiết lắm, nếu không hắn sẽ không tự thân động thủ.

Hai người được kêu sớm đã nóng lòng muốn thử rồi, hai người đánh hắn một người. Quả thực đã rất là xem trọng hắn, bất quá nếu lão đại lên tiếng, bọn họ tự nhiên sẽ không nói cái gì, cũng hy vọng ở trước mặt lão đại biểu hiện một chút. Vì vậy lập tức liền vọt tới, ngay cả tên cũng không hề báo ra.

Hai người nọ đồng thời động, Hàn Phong cũng động. Hơn nữa tốc độ của hắn nhanh hơn, trong nháy mắt liền tiếp cận hai người. Sau đó hắn đột nhiên nhảy dựng lên, đôi phương còn chưa kịp phản ứng, hai cước đã phân biệt đá vào ngực của bọn họ.

"Phanh! Phanh!"

Hai tên côn đồ ngay cả kêu thảm thiết một tiếng cũng còn không kịp kêu, liền đã bị Hàn Phong chấn bay đi. Sau khi bọn họ ngã xuống, liền lăn qua lăn lại một hồi trên mặt đất.

Mặt của Hắc Kim Cương trong nháy mắt trở nên xanh mét, hai tiếng nổ mới vừa rồi. Hắn rõ ràng nghe được là tiếng khớp xương vỡ vụn. Người trẻ tuổi này ra tay không ngờ lại độc ác đến như vậy, quả thực là ngoài ý muốn của hắn.

Hắc Kim Cương cảm hận nói: "Ba đứa tụi bây, xử nó!"

Ba người khác hiển nhiên bị một màn đột nhiên ra tay của Hàn Phong chấn nhiếp, thẳng cho đến khi nghe lão đại nói lúc này mới phản ứng lại, đều rút ống tủy cùng mã tấu giấu ở trong quần áo ra, liền hình thành ba góc vây quanh lại.

Hàn Phong liếc bọn họ một cái, liền xác định nơi đột phá. Đó là tên côn đồ cầm ống tủy bên phải. Lúc này hắn thối lui qua phía bên phải thật nhanh, dụ dỗ bọn chúng đuổi theo. Một chạy một truy, nhưng trên thực tế biến hóa đầy lại rất nhỏ, đó chính là Hàn Phong cùng tên côn đồ bên phải. Khoảng cách càng lúc càng gần, mà hai tên còn lại khoảng cách lại càng lúc càng lớn.

Chạy được một đoạn, ba người bọn họ đã không còn giữ được thế trận ban đầu. Lúc này Hàn Phong bắt đầu động, thân thể hắn đang lui về phía sau đột nhiên thay đổi, sau đó lập tức bắn về phía trước.

Động tác này của Hàn Phong, lại một lần nữa ngoài ý liệu của bọn họ. Bởi vì không có chuẩn bị, theo quán tính thân thể của bọn họ vẫn tiếp tục hướng về phía trước mà phóng. Mà tên côn đồ cầm ống tủy kia cũng không hề chậm, mắt thấy Hàn Phong hướng mình lao tới, liền dùng sức phang xuống, muốn một gậy đập bể đầu hắn. Nhưng mà hắn lại đánh giá thấp tốc độ của Hàn Phong, chỉ thấy Hàn Phong mạnh mẽ gia tốc lần nữa. Đầu tránh được công kích của hắn, hơn nữa còn trực tiếp đánh vào ngực hắn. Lúc này, khuỷu tay của hắn lại vừa lúc ở trên vai Hàn Phong, đang muốn thay đổi phương hướng ống tủy trực tiếp đâm vào Hàn Phong. Lúc này, bên dưới vai hắn đột nhiên bị đập trúng một quyền. Sau đó cánh tay hắn giống như bị phé đi mềm nhũn rớt xuống, căn bản không còn một chút khí lực.

.....

Ngắn ngủi không tới hai phút đồng hồ, Hàn Phong đã đem toàn bộ xử lý.

Hắc Kim Cương trên mặt lộ ra thần sắc ngưng trọng, thân thủ của Hàn Phong xuất phát ngoài ý liệu của hắn. Hắn chẳng những từ trong đó thấy được bóng dáng thuật giết địch của quân đội. Hơn nữa còn kèm theo rất nhiều chiêu thức võ thuật. Động tác công kích hắn sử dụng cũng phi thường thực dụng, không có bất cứ động tác dư thừa, phải nói là nhanh, chuẩn, độc!

Hơn nữa, hắn tựa hồ còn có một loại phương thức đặc thù, có thể khiến mỗi một bộ vị trên thân thể kẻ khác trong nháy mắt mất đi không chế. Điều này khiến cho Hắc Kim Cương nghĩ đến một thứ gọi là thuật "điểm huyết".

Do đó, Hắc Kim Cương suy đoán, lai lịch của Hàn Phong khẳng định là bất phàm. Thân phận chắc chắn không phải là một sinh viên đại học đơn giản như vậy. Hơn nữa sau lưng rất có thể là một lực lượng mà mình không thể truy cho tới. Mà điều đó cùng với tư liệu Hoàng Tử Thông giao cho lão đại,

khác biệt thật sự là rất lớn.

Nghĩ đến đây, Hắc Kim Cương trong lòng muốn thử xem sao, tiếp tục hướng Hàn Phong nói: "Chờ một chút!"

Hàn Phong ngừng lại, chờ xem hắn muốn nói cái gì. Mặc dù hắn mới vừa rồi đánh rất đã, bắt quá đây chỉ là đối phó mấy tên côn đồ mà thôi. Hắn cũng không có nắm chắc, mình có thể thắng được tên to xác trước mặt này không.

Hắc Kim Cương nói: "Chuyện này có thể là một hiểu lầm, nếu như người không ngại nói, chúng ta hôm nay bỏ qua chuyện này."

Hàn Phong đang muốn đáp ứng, nhưng lại giương mắt thấy lực lượng cảnh sát tuần tra 110 đột nhiên hú còi chạy tới, trong nháy mắt liền vọt tới bên này ngừng lại.

Trên xe cảnh sát nhảy xuống hai người cảnh sát một nam một nữ, nhanh chóng đánh giá hiện trường một chút, nam cảnh sát khoảng ba mươi tuổi liền lập tức rút súng ra, hướng Hàn Phong cùng Hắc Kim Cương nói: "Hai người các người giơ tay lên, úp mặt vào tường!"

Đối mặt với nòng súng tối đen, Hàn Phong cùng Hắc Kim Cương trái lại giơ hai tay lên, bọn họ cũng không muốn cảnh sát này kích động, không khéo lại trở thành vật hi sinh của hắn.

"Hàn Phong, sao lại là em?" Lúc này, nữ cảnh sát kia đột nhiên đi tới trước mặt Hàn Phong kinh ngạc nói.

Hàn Phong ngẩng đầu lên nhìn, cũng sửng sốt. Trước mặt nữ cảnh sát một thân cảnh phục này, không ngờ là Hạ Nam.

Nàng không phải cảnh sát giao thông sao? Sao lại chuyển thành tuần cảnh rồi?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tiểu Quỷ Khó Chơi.

"Chị Nam?" Gặp phải người quen, Hàn Phong cũng rất cao hứng, bởi vì rất có khả năng mình không cần phải vào cục cảnh sát rồi. Mặc dù là mình tự vệ, phòng chừng cũng không có vấn đề gì, nhưng bị đưa vào cục cũng không có gì tốt, ít nhất cũng chậm trễ không ít thời gian của mình.

"Chị Nam, chị không phải cảnh sát giao thông sao? Sao bây giờ lại thành tuần cảnh rồi?"

"Chị lần trước là phạm phải sai lầm, bị giáng chức làm cảnh sát giao thông một thời gian. Đương nhiên chị cũng không phải tuần cảnh, chỉ là bây giờ tạm thời kiêm chức tuần cảnh." Hạ Nam haha cười, sau đó hỏi: "Những người này là có chuyện gì xảy ra, không phải là em làm đó chứ?"

Hàn Phong nhún nhún vai: "Em là tự vệ."

Nam cảnh sát kia thấy Hạ Nam cùng nghi phạm có chút quen biết, cau mày nói: "Hạ Nam, cháu quen hắn sao?"

"Đúng vậy, Vinh thúc, hắn là sinh viên đại học Thủy Mộc." Hạ Nam gật đầu nói.

Nam cảnh sát này gọi là Từ Vinh, là cảnh sát lâu năm trong cục. Lần này Hạ Nam được điều đến chỗ họ, vừa lúc cùng hắn cộng tác.

Tiếp theo, Hàn Phong đem chuyện tình trải qua nói sơ cho Hạ Nam, hỏi có thể không cần đến cục hay không. Hạ Nam do dự một chút, nàng là thành viên mới tới, chuyện này nàng cũng không thể làm chủ, liền cùng Từ Vinh nói một chút.

"Tư là tư công là công, chuyện này dựa theo trình tự bình thường làm thì tốt hơn. Căn cứ theo cách nói của đồng học này, hắn hẳn là không có việc gì, chỉ là cùng mấy tên côn đồ đánh nhau, nhưng mà lại là xuất phát từ tự vệ, đến cục để lấy khẩu cung là được rồi." Từ Vinh vô cùng chuyên nghiệp, đối với công việc cẩn thận tỉ mỉ, thiết diện vô tư, chính là có đôi khi vô cùng cố chấp một chút.

Nếu đã như vậy, Hạ Nam cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là an ủi Hàn Phong một chút. Sau đó gọi điện thoại bệnh viện cho xe cứu hộ tới.

Từ Vinh lúc này nói: "Hạ Nam, như vậy đi, cháu theo bọn này lên xe cứu hộ tới bệnh viện. Ta trước hết dẫn hai đứa bọn nó về lấy khẩu cung."

"Được, Vinh thúc, thúc trước hết dẫn bọn hán trở về trước đi."

Cục cảnh sát cách nơi này không xa, Từ Vinh mang theo Hàn Phong cùng Hắc Kim Cương rất nhanh liền tới nơi. Mới vừa đến, hán liền nhận được một cú điện thoại, trên mặt nhất thời lộ vẻ lo lắng.

Sau khi Từ Vinh cúp điện thoại, liền nhìn một cảnh sát khoảng hai mươi tuổi nói: "Tiểu Lý, nhà của thúc có chút chuyện, cháu giúp thúc xử lý một chút, lấy khẩu cung của bọn hán."

"Yên tâm đi, Vinh Thúc, nơi này giao cho cháu."

Sau đó, Từ Vinh liền vội vàng rời khỏi cục cảnh sát.

"Huynh đệ, tôi muốn gọi luật sư." Lúc này, Hắc Kim Cương vẫn trầm mặc không có lên tiếng đột nhiên hướng cảnh sát tiểu Lý nói.

Đối với yêu cầu này, tiểu Lý rất sáng khoái đáp ứng, cũng không biết thật sự là quen thuộc, hay là do chứng kiến hình xăm thật lớn màu lam đen trên lưng Hắc Kim Cương.

Hàn Phong không hề yêu cầu gì, dựa theo ý nghĩ của hán. Dù sao rất nhanh liền có thể đi ra ngoài, căn bản không nghĩ đến phiền toái ai cả. Dù gì vào cục cảnh sát, cũng không phải chuyện tốt lành gì, mấy chuyện như vậy càng ít người biết càng tốt.

Lấy khẩu cung bắt đầu, tiểu Lý chờ Hàn Phong giao ra chìa khóa, điện thoại di động, ví tiền, các đồ vật khác để lên bàn. Sau đó liền mở sổ hỏi cung ra, bắt đầu ghi chép.

"Tên họ?"

"Hàn Phong."

"Giới tính?"

"Nam."

"Chỗ ở?"

"Ký túc xá đại học Thủy Mộc."

"Ồ, là đại học Thủy Mộc à!" Sau mấy câu hỏi mấy mớ tiểu Lý rốt cuộc nổi lên chút hứng thú.

"Phạm phải chuyện gì?"

Hàn Phong đem sự việc kể rõ lại một chút, sau đó bổ sung nói: "Tôi đây là đang tự vệ."

"Có phải tự vệ hay không, không phải do mày định đoạt." Tiểu Lý mặt không chút thay đổi nói, "Cái này đều là lời nói một bên của mày, cụ thể xảy ra chuyện gì chúng ta sẽ điều tra rõ ràng."

"Tôi lúc nào có thể ra ngoài?"

"Dựa theo trình tự....." Tiểu Lý đang muốn trả lời, lúc này điện thoại trước mặt hán reng lên. Tiểu Lý vội vàng bắt, sau đó ánh mắt lập tức lộ vẻ cung kính, liền tục gật đầu nói: "Dạ! Dạ! Được, tôi biết nên làm cái gì bây giờ rồi!" Vừa nói chuyện, một bên mắt vừa hướng Hàn Phong bên này nhìn. Trong ánh mắt tựa hồ nhiều hơn một điểm gì đó vậy.

Tiểu Lý chăm chú nhìn Hàn Phong trong chốc lát, đột nhiên cổ quái cười nói: "Oất con, tao bây giờ có chút việc. Tạm thời không có thời gian tiếp tục lấy khẩu cung, mày chịu khó ngồi đây chờ một lát."

Hàn Phong nhíu mày: "Chờ bao lâu?"

"Hỏi nhiều như vậy làm gì?!" Ngực khí của tiểu Lý đột nhiên trở nên cứng cỏi lên, "Kêu mày chờ, thì mày phải chờ!"

Tiếp theo, Hàn Phong bị hán đưa đến một gian phòng. Phòng ở rất nhỏ, trống rỗng không có cái gì hết. Ở góc tường, có một vòi nước, nối từ dưới đất lên.

Sau đó, tiểu Lý đem Hàn Phong cột vào vòi nước. Vị trí rất thấp, nhưng là còng ngược lại, nên Hàn Phong đưa lưng về phía vòi. Muốn ngồi chồm hổm phải vung tay lên, rất là khó chịu.

Rất hiển nhiên, hán chính là cố ý làm khó Hàn Phong.

Thái độ của cảnh sát này trước sau biến hóa thật sự có chút quá lớn, Hàn Phong trong lòng kỳ thật đã minh bạch. Mấu chốt khẳng định là ở cái điện thoại, nhưng mà bây giờ đã như thế rồi, hán cũng không có cách nào. Cục cảnh sát đối với mình khẳng định có chỗ không tốt.

Tiếp theo, tiểu Lý liền đi ra ngoài.

Chờ sau khi hấn ra ngoài, Hàn Phong liền lấy tay bắt lấy vòi nước. Sau đó dùng sức dưới chân, cả thân thể trở mình. Hai chân từ sau cùng quay ngược lại. Hấn liền đứng đối mặt với vòi nước, còng tay có thể hướng lên trên hoạt động, cho nên hấn liền trực tiếp đứng dậy. (DG: Không hiểu ý miêu tả của TG ở đoạn này lắm, chỉ dịch theo sát, các bạn có thể hiểu là HP lộn ngược ra đằng sau cũng nên.)

Tiểu Lý kia khẳng định nghĩ không ra, các đốt ngón tay của Hàn Phong lại có thể linh hoạt như vậy, còng hết hai tay rồi mà các đốt ngón tay vẫn có thể quay ngược tới 360 độ.

Ôm vòi nước đứng đó, Hàn Phong cảm giác được mình đối với chuyện này có chút quá mức khinh thị rồi. Đúng là "Diêm Vương dễ thấy, Tiểu Quỷ khó chơi" mà. Có những kẻ bạn khinh thường không thêm đề ý, nhưng hấn hết lần này đến lần khác lại giống như con ruồi bám lấy không tha.

"Hoàng Tử Thông ư?"

Hàn Phong hít một hơi.

Đứng ở chỗ này, thời gian có chút lãng phí, Hàn Phong cảm thấy nhàm chán liền bắt đầu cân nhắc lại linh cảm ngẫu nhiên ngộ ra hôm nay đã phát minh được "phân thân thác cốt thủ".

Kiếp trước, hấn cũng không có chuyên môn học qua thủ đoạn nghiêm hình bức cung. Bất quá hấn trong quá trình chấp hành nhiệm vụ. Cho dù không ăn qua thịt heo, nhưng ít nhất cũng đã từng thấy heo đi. Hấn thường xuyên nhìn thấy nhân viên chiến đấu cộng tác của hấn sử dụng các thủ đoạn ly kỳ cổ quái từ trong miệng đám người phi thường ngang bướng mà lấy ra tình báo hữu dụng.

Hôm nay, hấn gặp phải Cầu tử, muốn bức cung xem ai là chủ sự phía sau. Lúc ấy hấn trong lòng đột nhiên vừa động, nghĩ đến một ít chỗ mắc cảm thông khổ trong thân kinh đối với thân thể mình. Nếu như đem cái này ra để bức cung thì.....

Sự thật đã chứng minh, hiệu quả quả nhiên là không sai. Vì để tránh cho hấn hôn mê, Hàn Phong lại còn ngẫu nhiên kích thích một chút khu vực trên đại não hấn. Khu vực kích thích này đối với việc bảo trì thanh tỉnh của não là vô cùng tốt.

Sau khi đánh nhau, Hàn Phong từ một suy ra ba, đem những gì hiểu rõ đối với cơ thể người của mình áp dụng vào thực chiến, kết hợp với kỹ xảo thực chiến ở kiếp trước học qua. Hiệu quả vô cùng rõ ràng, hấn đánh người lâu rồi vẫn không được đánh sáng khoái tới như vậy.

Đại khái nửa giờ sau, cửa phòng bị mở ra, tiểu Lý cùng một vị cảnh sát mặc chế phục khác đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sắc Mặt Đại Biến.

Hạ Nam vì chuyện mấy người bị thương bận đến đầu tắt mắt tối. Hàn Phong ra tay cũng thật là nặng, đánh cho bọn họ căn bản là không bò dậy nổi. Đám người đó có người thì hôn mê, có người thì gãy xương. Cuối cùng chỉ có thể tổng hết lên xe, sau đó đưa vào bệnh viện trị liệu.

Sau khi làm tốt thủ tục bệnh viện, giao đám côn đồ cho đồng sự, Hạ Nam lúc này mới nhớ tới Hàn Phong, nàng biết có vài đồng sự ở cục cảnh sát lúc đối phó nghi phạm, bình thường đều cho bọn hấn ném ít mùi đau khổ. Bất quá nàng đối với Từ Vinh vẫn còn hiểu rõ. Nếu như là hấn tự mình phụ trách án này, hấn là không có vấn đề gì, càng huống chi hấn lại biết mình nhận thức Hàn Phong. Bất quá, Hạ Nam vẫn còn có chút lo lắng, định gọi điện thoại cho Hàn Phong hỏi han tình huống một chút. Nhưng mà lại không biết số điện thoại di động của hấn. Gọi cho Từ Vinh, cảm giác lại không phù hợp với quy củ, Hạ Nam thật sự là sợ bị hấn thuyết giáo.

Vì vậy, Hạ Nam không thể làm gì khác hơn là bấm số gọi điện thoại cho Dương Thành.

"Tiểu Nam Nam, anh thật là có chút thụ sủng nhược kinh nha. Không ngờ em lại chủ động gọi điện thoại cho anh! Có phải nhớ anh rồi không?" Dương Thành nham nhảm nói.

"Dương Thành, đừng nhiều lời nữa, tìm anh là có chuyện nghiêm chỉnh."

Dương Thành vừa nghe, thái độ lập tức chuyển biến: "Uhm? Có chuyện gì? Em cứ nói, anh nghe."

"Là về Hàn Phong, hấn hôm nay cùng mấy tên côn đồ đánh nhau, bị tội em đưa về cục cảnh sát. Anh gọi điện thoại hỏi một chút, xem hấn bây giờ không có việc gì rồi chứ? Em bây giờ ở bên ngoài, tạm thời không thể đến đó được." Tiếp theo, Hạ Nam đem sự tình hôm nay nói cho hấn một lần. Hơn nữa

còn đem tin tức từ trong miệng mấy tên côn đồ nói cho hấn. Mấy tên này là cố tình đối phó Hàn Phong.

"Có chuyện này nữa sao?" Dương Thành trầm mặc một chút, sau đó nói, "Được, anh biết rồi, cứ vậy đi, chốc nữa mời em ăn cơm hen."

Dương Thành cúp điện thoại, lập tức bấm số gọi vào điện thoại di động Hàn Phong. Điện thoại di động một mực vang lên, nhưng mà không ai tiếp hết, hấn nhất thời nhíu mày lại.

"Mịa nó, tốt nhất ngàn vạn lần đừng để bố mày phải nhiều loạn, bằng không."

Dương Thành sắc mặt lạnh xuống, chuyện này hấn sao lại không biết. Tuy không thể xác định rốt cuộc có cùng Hoàng gia có vấn đề gì hay không, nhưng quả thật là Hoàng gia tìm người, thì thật đúng là tự vả vào miệng mình rồi. Bởi vì sự kiện lần trước, hấn đã báo cùng Hoàng gia xử lý chuyện đó rồi.

Dương Thành lập tức buông hết công việc, leo lên chiếc Jeep cũ nát của hấn, vọt đến sở cảnh sát. Trên đường đi, Hấn hỏi Hạ Nam số điện thoại của cục bọn họ. Sau đó trực tiếp gọi điện thoại tới văn phòng cục trưởng.

Sau khi tiểu Lý tiến vào, vốn định xem Hàn Phong làm trò, bị treo đến nửa giờ, sớm phải thống khổ chịu không nổi rồi. Nhưng mà hấn lại ngăn cả người ra, bởi vì hấn chứng kiến Hàn Phong đang nhàn nhã dựa vào tường nhắm mắt lại ngủ.

Hấn phải làm gì bây giờ?!

Tiểu Lý vẻ mặt không tin nổi, hấn rõ ràng nhớ kỹ mình đã còng ngược hấn, sao bây giờ lại thành cái dạng này?

Lão cảnh sát kia liếc mắt nhìn tiểu Lý một cái, thấy mặt hấn giống như bị đốt cháy nóng lên.

Hàn Phong bị còng lâu như vậy, ít nhiều trong tâm cũng không khỏi dâng lên một cỗ tà hỏa, hấn lạnh lùng nói: "Các người định giam tôi tới khi nào?"

Tiểu Lý mới vừa rồi mặt mũi trước đồng sự, rất là căm tức, nhìn hấn quát: "Oắt con, mày thành thật một chút cho tao! Nơi này là cục cảnh sát, không tới phiên mày giương oai!"

Hàn Phong lạnh lùng theo dõi hấn, không nói gì.

Hàn Phong bây giờ mặc dù đã không còn là một quân nhân, nhưng tính cách nóng nảy trước kia đại bộ phận vẫn còn giữ lại. Thân là quân nhân, hấn ghét nhất là gặp loại người như vậy, mặc một thân đồng phục, còn không có giác ngộ, bởi họ hình tượng cảnh sát nhân dân. Chính những kẻ như thế, chỉ tổ làm bại hoại vinh dự của cảnh sát, khiến nhiều người đối với cảnh sát mất đi niềm tin.

"Hừm, thằng oắt này, mày còn dám chống đối!"

Tiểu Lý phát hỏa, vẻ mặt xanh mét hướng về phía Hàn Phong đi tới, định đánh người.

Lão cảnh sát kia lúc này cũng lên tiếng, hấn giơ quyển sách cùng bút trên tay lên, nói: "Tiểu Lý, quên đi, trước hết ghi lời khai đã."

Tiểu Lý thật đúng là nghe hấn nói, đang chạy tới trước mặt Hàn phong, liền khẩn cấp thối lui, oán hận trừng mắt nhìn Hàn Phong liếc mắt một cái, liền quay đầu trở về.

Hàn Phong kỳ thật thậm chuẩn bị thỏa đáng. Chờ hấn đánh xuống, hấn liền hoàn thủ, nhưng mà không nghĩ hấn ta cuối cùng lại dừng lại, khiến hấn trong lòng còn có điểm tiếc nuối.

Lão cảnh sát mặt không chút thay đổi đem Hàn Phong giải khai khỏi vòi nước. Sau đó còng tay lại một lần nữa, tìm ghế cho hấn ngồi xuống.

"Này nhóc, nơi này là cục cảnh sát, mày đừng có giỡn mặt. Nếu không đến lúc đó có hại cũng là hại cho mày thôi." Lão cảnh sát ý tứ cảnh cáo nói, "Đảng hoàng khai khẩu cung cho tốt, sau đó mọi chuyện đều yên ổn."

Vì vậy, trình tự khẩu cung lại bắt đầu, vẫn là tiểu Lý hỏi.

"Tên họ?"

"Hàn Phong, Hàn của Hàn Quốc, Phong của Phong Lưu."

"Giới tính?"

Hàn Phong liếc mắt tiểu Lý một cái. Trong ánh mắt tựa hồ tràn đầy sự khinh miệt cùng giễu cợt đối với hấn.

Tiểu Lý dùng sức vỗ bàn, quát: "ĐCM nó, mày câm rồi à? Giới tính là gì?"

Hàn Phong ngáp một cái nói: "Cái này tôi chẳng phải đã nói rồi sao?"

Tiểu Lý thoáng bật dậy, định tiến đến. Bất quá lão cảnh sát vỗ vỗ bờ vai của hắn, kêu hắn ngồi tại chỗ. Hắn tiếp quyền sở khẩu cung, nhìn xuống, sau đó hỏi: "Mày biết mày phạm tội gì không?"

Hàn Phong cười nói: "Biết, mấy tên côn đồ chặn đường đánh tôi, kết quả bị tôi đánh lại, tôi chỉ là phòng vệ."

Lão cảnh sát cười lạnh một tiếng: "Chỉ là phòng vệ? Mày một người đem nhiều người đánh trọng thương như vậy. Bây giờ còn nằm trong bệnh viện, bản thân mình bị thương một chút cũng không có, mày nói cái này là đang phòng vệ? Mày tưởng bọn tao là con nít ba tuổi sao? Nói thật đi, đừng tưởng tao cái gì cũng không biết. Bây giờ lấy khẩu cung, bất quá cũng chỉ là một hình thức. Tao nói mày biết, thẳng thắn thì tốt, kháng cự thì nghiêm!"

Mẹ nó! Hàn Phong biết lão già này cũng chẳng có gì tốt, cùng một lũ.

Hàn Phong chẳng muốn cùng bọn chúng dài dòng nữa. Dứt khoát về mặt cười cợt nhìn hai người, không thêm nhắc lại.

Thường xuyên chứng kiến một ít bài post trên inte, ghi trong sổ cảnh sát hắc ám như thế nào. Có một ít cảnh sát thích nhất là lạm dụng tư hình. Hơn nữa coi như là bị dụng hình, cũng không bắt được nhược điểm của bọn họ. Trước đó, Hàn Phong thật là có điểm không tin. Dù sao hắn kiếp trước căn bản là không tiếp xúc đến phạm vi này. Đại đa số thời gian trừ đối mặt với máy tính ra, coi như là đi ra ngoài làm nhiệm vụ, tất cả chương ngại đều có đồng sự giúp hắn xử lý sạch sẽ, hắn chỉ cần tập trung phụ trách công việc của mình là được.

Không nghĩ tới, hôm nay hắn thật sự gặp gỡ loại bại hoại trong giới cảnh sát như vậy. Bọn họ rõ ràng cố ý làm khó mình, nhưng lại nghiêm túc lấy khẩu cung. Hàn Phong muốn nhìn một chút xem, bọn họ rốt cuộc có thể vui đùa thành cái dạng gì.

Đối mặt với thái độ không hợp tác của Hàn Phong, tiểu Lý lại phát hỏa một lần nữa.

"ĐM, thằng oắt này thật cứng đầu, không cấp cho nó một chút nhan sắc, nó sẽ không thành thật! Lão Đồng, có nên xử nó một chút không?" Tiểu Lý nghiêng răng nghiêng lợi, về mặt dữ tợn hỏi.

Lão Đồng tựa hồ cũng không nhin được. Hắn đứng lên, nhìn đồng hồ một chút, sau đó gạt đầu.

Tiểu Lý thấy thế, trên mặt nhất thời lộ ra một tia vui mừng. Lập tức bị kích động mà hướng Hàn Phong đi tới.

Hàn Phong lạnh lục nhìn hắn: "Các người dám động đến tôi?"

"ĐM!" Tiểu Lý không biết từ nơi nào rút ra một cây cảnh cộn(gậy cảnh sát), âm âm nói: "Tao động mày hồi nào, vết thương trên người mày, đều là bị những người khác đá thương trong lúc phòng vệ mà, hắc hắc!"

Vừa nói, vừa xoay cây cảnh cộn đánh tới.

Lúc nhận được điện thoại của Dương Thành, Quách Hưng Lượng Quách cục trưởng đang ăn cơm trong cục. Nghe điện thoại của Dương Thành, hắn liền bật người bỏ bữa xuống, hướng vào trong cục cảnh sát. Trên đường đi, hắn gọi vào cục vài lần, nhưng mà vẫn bận máy. Hắn trong lòng có một loại dự cảm bất hảo, bởi vì hắn hiểu rõ thủ hạ của hắn, thật sự có thể sẽ gây ra chuyện lớn.

Lúc nhanh chóng thẳng tới cục, hắn định bấm số điện thoại lần nữa, nhưng mà cũng hết tâm tư để gọi lại. Trực tiếp cúp điện thoại xuống, mở cửa xe ra, vừa lúc chứng kiến Dương Thành đuổi đến.

Dương Thành sắc mặt rất kém, vội vã cùng Quách Hưng Lượng bắt chuyện, đơn giản khách sáo vài câu, sau đó cùng nhau đi vào.

Lúc tới cửa, đột nhiên nghe được "Pằng!" một tiếng từ bên trong truyền ra.

Dương Thành cùng Quách Hưng Lượng hai người sắc mặt đồng thời đại biến, thanh âm này rõ ràng là tiếng súng!

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, lập tức cất bước hướng vào bên trong chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Phong Lưu Phong Khoáng.

Lúc Dương Thành cùng Quách cục trưởng chạy tới, vừa lúc chứng kiến cảnh viên bên trong văn phòng giống như gặp phải đại địch, tất cả đều móc súng ra hướng tới cửa phòng, nhưng mà không ai có dũng khí đi vào.

"Có chuyện gì? Tại sao lại có tiếng súng?!" Quách Hưng Lượng toát mồ hôi lạnh, hấn trong lòng cầu khẩn cái tên sinh viên Hàn Phong kia ngàn vạn lần không nên gặp chuyện không may.

Một cảnh sát tuổi hơi lớn chút vội vàng đem cục trưởng kéo qua một bên, trốn xuống bàn làm việc bên cạnh.

"Cục trưởng, tiếng súng là từ trong phòng đó truyền ra. Lý Bân cùng lão Đồng ở bên trong, trước mắt còn không biết tình hình cụ thể."

Quách Hưng Lượng lau một ít mồ hôi, thờ hồng học hỏi: "Bọn họ cùng ai ở cùng một chỗ?"

"Hình như là một tên côn đồ, tuổi còn trẻ. Bất quá bộ dáng nhả nhận, thoạt nhìn giống như sinh viên vậy."

Dương Thành vừa nghe, lại càng lo lắng, bất chấp mọi thứ, trực tiếp hướng bên trong la lên: "Tiểu Phong, người có ở bên trong không, ta là cậu út đây!"

Vừa nói, hấn vừa không để ý phản đối của những người khác, trực tiếp mở cửa ra. Kéo mấy lần, nhưng lại phát hiện bên trong cửa phòng bị người ta khóa trái. Dương Thành lo lắng, nhấc cước lên đập, nhưng cửa vẫn không mở.

Sau ba đến năm cước, cửa phòng rốt cuộc bị đá vỡ, nhất thời bên trong truyền ra một trận kêu thảm thiết.

Dương Thành đi vào trong, thấy Hàn Phong bình yên vô sự ngồi ở trên ghế, trong lòng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cúi đầu nhìn, thấy một cảnh sát đã hôn mê, trực tiếp gục trên mặt đất, chỗ mũi còn đang chảy máu.

Mà mặt khác lão cảnh sát còn lại thì đang ôm đùi phải của mình ngao ngao kêu gào thảm thiết. Bên dưới hấn đã bị máu tươi nhiễm đỏ, hiển nhiên là vừa mới bị bắn một súng trên người.

Ở góc khác, một khẩu súng lặng lẽ mà nằm ở nơi đó.

Chiếc Jeep của Dương Thành dừng lại trước cổng đại học Thủy Mộc, Hàn Phong từ phía trên bước xuống.

"Sau này xảy ra chuyện gì, trước tiên phải gọi điện thoại cho ta. Không cho phép khoe tài giống như hôm nay nữa, biết chưa?" Dương Thành không tin tưởng dặn dò lần nữa.

Hàn Phong gật đầu: "Biết rồi."

Đưa mắt nhìn xe của Dương Thành rời đi xong, Hàn Phong xoay người bước vào đại học Thủy Mộc.

Trên đường đi, Hàn Phong trong đầu chậm rãi nghĩ lại hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Không thể không nói, sự tình hôm nay thật sự là có chút kích thích vô cùng. Tuy nhiên bản thân xử lý đích xác có chút không thỏa đáng, nếu như hấn trước tiên gọi điện thoại cho cậu út, hết thầy hoàn toàn có thể tránh.

Bất quá, tương lai phát sinh chuyện gì, ai có thể đoán trước được chứ? Hở ra là phiền toái đến Dương Thành. Đây không phải Hàn Phong nguyện ý, nhất là sau khi biết ân oán Hàn Dương hai nhà.

Cho nên, Hàn Phong cũng không hỏi hấn.

Về phần hai người cảnh sát nọ, Hàn Phong đối với bọn họ lại càng không có gì áy náy. Bọn họ rõ ràng là cầm tiền làm việc, nếu quyết định làm, thì phải nỗ lực giác ngộ đại giới.

Càng huống chi, cái lão cảnh sát kia, sau khi Hàn Phong phản kháng, không ngờ hấn lại còn dám rút súng lục ra!

Hết thầy, cũng đều là do bọn hấn gieo gió gặt bão!

Chuyện còn lại cũng chưa có kết thúc, kẻ đứng đằng sau màn này còn chưa có bị trừng phạt nghiêm khắc!"

Trên đường quay về, hai người cũng không có lên tiếng nói về đề tài này.

Dương Thành là bởi vì đã biết mất thể diện khá lớn, hấn đã bảo từ đầu chuyện này để hấn đối phó. Kết quả không ngờ lại nhiều loạn lớn tới như vậy. Mà Hàn Phong vẫn như thế, hấn không muốn nhờ đến trợ giúp của nhà ngoại. Hấn lúc này, muốn thông qua lực lượng của chính mình để trả lại Hoàng gia!

Trở lại ký túc xá, chỉ có Lý Vượng tại đó, hấn đang cầm một quyển truyện tranh nằm ở trên giường xem.

Hàn Phong tùy tiện hỏi một câu: "Vượng tài, hai đứa kia đâu?"

"Về rồi à?" Vượng tài đem ánh mắt từ quyển truyện chuyển dời sang trên người Hàn Phong. "Lão Hồ tự nhiên không cần phải nói, khẳng định là đi đánh bóng rổ. Về phần Oa tử, tao cũng không rõ lắm, có thể là ở trong thư viện." Oa tử, chính là Sở Suất, đây là biệt danh của hắn.

Hàn Phong cảm thấy tính mình ra khỏi phòng ngủ, sau đó đi đến khu dạy học.

Cả sân trường đại học Thủy Mộc đều được bao phủ inte. Cho nên hắn đến một khu dạy học hẻo lánh tìm một phòng học trống trải không người ngồi xuống.

Đối với inte của trường, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, hắn đã sớm xem qua kết cấu của nó, đã sớm mò sạch sành sanh. Tự nhiên, các loại sơ hở tồn tại trong đó cũng không thể tránh được con mắt của hắn.

Thông qua mấy lớp tường lửa, hắn thành công xâm lấn vào server của hệ thống quản lý học sinh trong trường. Trong phần tin tức dữ liệu của học sinh, hắn bấm thử một chút tên "Hoàng Tử Thông", tìm được hai kết quả đối ứng. Bất quá kiểm tra cụ thể tư liệu, lại phát hiện là cùng tên. Xem ra, Hoàng Tử Thông không phải ở đại học Thủy Mộc.

Hàn Phong suy nghĩ chút, quyết định bắt tay từ Tôn Nhạc. Hoàng Tử Thông là biểu ca của hắn, ở chỗ hắn hẳn là có tư liệu.

Tôn Nhạc bây giờ đã chuyển phòng ngủ rồi. Hàn Phong lại không biết, không thể làm gì khác hơn là tiến vào hệ thống quản lý nơi ở của học sinh. Tra xét một chút phòng ngủ của Tôn Nhạc, sau đó vào trung tâm inte tra địa chỉ IP của hắn. Sở dĩ có thể tra được, là bởi vì muốn lên mạng ở đại học Thủy Mộc, là phải thông qua account xác nhận. Sau khi lên mạng, sẽ tự động nhập dữ liệu vào trong trung tâm inte, kể cả account lẫn địa chỉ IP. So với địa chỉ cardwork của máy tính, account xác nhận mặc dù không phải tính danh thật của mình, nhưng mặt khác có dữ liệu datasheet, nhờ đó có thể tra được tư liệu của học sinh tương ứng với account.

Hàn Phong rất dễ dàng liền tìm được account của Tôn Nhạc. Sau đó xác nhận trên datasheet một chút, nhưng ngoài ý muốn phát hiện, hắn giờ phút này vừa lúc ở trên mạng. Nguyên bản còn tưởng rằng phải chờ một chút, không nghĩ tới Tôn Nhạc dĩ nhiên không hề lên lớp tự học.

Cho nên, Hàn Phong rất nhanh liền tra ra địa chỉ IP của Tôn Nhạc.

Vì vậy, nhắm vào cái IP này, Hàn Phong bắt đầu triển khai hành động xâm lấn.

Mặc dù Tôn Nhạc cũng thuộc hệ tin học, hơn nữa tiếp xúc với máy tính cũng khá sớm, bộ dáng kỹ thuật tựa hồ cũng không tệ lắm, nhưng ở trước mặt Hàn Phong, hắn cũng chỉ có thể ngước nhìn. Không nói đến kiếp trước Hàn Phong vốn đã là một siêu cấp hacker, chỉ bằng vào siêu cấp hệ thống trong não Hàn Phong. Hệ thống máy tính của Tôn Nhạc giống hệt như người vợ nhỏ cời hết đồ ra, mặc cho Hàn Phong chà đạp (DG: Phán đoán, ai lại đi... với máy tính @_@)

Bên trong máy tính của Tôn Nhạc cài đặt một loại chương trình diệt virus cùng firewall khá phổ biến. Nhưng Hàn Phong lại không hề đụng phải bất kỳ cảnh báo nào, dễ dàng thành công xâm lấn vào trong.

Trên máy tính của Hàn Phong xuất hiện hình ảnh không chế máy tính của Tôn Nhạc. Giờ phút này, Tôn Nhạc đang ở trên QQ online chat với người khác.

Hàn Phong nhìn kỹ, quan sát trên màn hình điều khiển từ xa. Tôn Nhạc đang mở cửa sổ QQ nói chuyện với nick tên là "Phong Lưu Phóng Khoáng"

Hàn Phong nhìn nội dung bọn họ chat một chút. Trên mặt hiện ra vẻ tươi cười, nguyên lai "Phong Lưu Phóng Khoáng" này đúng là biểu ca hắn, Hoàng Tử Thông!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Album Inte.

Trên thực tế, Hàn Phong trước đó nghĩ đến N phương thức để lấy tư liệu của Hoàng Tử Thông từ tay Tôn Nhạc. Ví dụ như thông qua e-mail, phần mềm chat, hoặc là danh bạ điện thoại di động. Đương nhiên, phức tạp hơn một chút, là Hàn Phong có thể tra tư liệu của Tôn Nhạc ở trường học. Sau đó căn cứ vào phả hệ (gia phả dòng họ), truy vào cơ sở dữ liệu của cục quản lý dân sự tra tìm quan hệ thân thích của Tôn Nhạc. Cuối cùng thuận tiện ngó sơ một chút, là dư sức tìm được nhà của Hoàng Tử Thông.....

Rất hiển nhiên, bây giờ phương thức này là trực tiếp nhất và đơn giản nhất. Hoàng Tử Thông đang ở trên mạng, Hàn Phong có thể trực tiếp sử dụng thủ đoạn kỹ thuật, tra ra địa chỉ IP thực của hắn.

Bây giờ, Hoàng Tử Thông đang cùng Tôn Nhạc chat. Từ góc độ của nhân viên kỹ thuật mà nói, chính là bọn họ giờ phút này đang tiến hành trao đổi số liệu. Mà trao đổi số liệu tất nhiên phải biết được địa chỉ IP của song phương mới được. Như vậy gói dữ liệu trao đổi cho nhau mới có thể đạt được mục đích chuẩn xác.

Quá trình này, vốn là không thể nhìn thấy, nó đã bị phần mềm chat ẩn tàng rồi. Bởi vì máy thứ này, người tiêu dùng có nhìn cũng vô ích. Thứ bọn họ quan tâm chính là nội dung chat của đối phương, do đó mấy cái thông tin dài dòng gì đó đều bị loại bỏ.

Nếu muốn tra ra địa chỉ IP của Hoàng Tử Thông, Hàn Phong cũng có tới N phương pháp khác nhau. Bất quá cuối cùng, là lấy gói dữ liệu của QQ tiến hành phân tích. Có vài phần mềm phụ trợ chat cũng có chức năng này, trực tiếp hiện ra địa chỉ IP của đối phương. Bất quá loại của Tôn Nhạc là bản cũ, hiển nhiên không có chức năng này.

Hàn Phong có thể sử dụng Ethereal(1), bắt lấy gói dữ liệu địa chỉ IP mà máy của Tôn Nhạc đang trao đổi. Bất quá phương thức này quá mức rắc rối phức tạp rồi. Hàn Phong còn có phương pháp đơn giản hơn. Đó chính là trực tiếp xem xét firewall của Tôn Nhạc.

QQ là sử dụng giao thức UDP(2) để truyền tin tức. Đây là loại giao thức không có định hướng kết nối. Vì để cam đoan tin tức có thể truyền đến đối phương, sau khi tin gửi đi, thì sẽ tự động phản hồi lại tin xác nhận để nói cho bạn biết, đối phương đã nhận được tin tức của bạn. Mà rất nhiều trình firewall đều có chức năng giám sát UDP.

Loại firewall Tôn Nhạc sử dụng là Jinshan Firewall. Chương trình đó có chức năng này, nên Hàn Phong trực tiếp mở phần mềm firewall của hắn ra xem một chút, rất dễ dàng tìm thấy kết nối UDP. Trên đó hiện rõ địa chỉ IP của Hoàng Tử Thông.

Có địa chỉ IP của Hoàng Tử Thông thì dễ xử lý rồi.

Hàn Phong đang muốn lập tức xâm lấn. Thoáng nhìn, nhưng lại thấy đề tài bọn họ đang chat, đúng là chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.

Phong Lưu Phóng Khoáng: "Ông già mới vừa rồi nghiêm khắc cảnh cáo tao, không cho tao động đến Hàn Phong, còn muốn tao hướng nó nhận lỗi."

Nhạc Nhạc: "Không thể nào, vãi thật!"

Phong Lưu Phóng Khoáng: "Tiểu tử nọ xem ra lai lịch không nhỏ."

Nhạc Nhạc: "Làm sao lại có thể như vậy?"

Phong Lưu Phóng Khoáng: "Cụ thể tao cũng không biết, mày cẩn thận một chút, tạm thời không nên đi trêu chọc hắn. Tiểu tử kia hình như từng được huấn luyện qua, ngay cả cảnh sát cũng không làm gì được hắn."

.....

Nhạc Nhạc: "Biểu ca, hắn thật sự lợi hại như vậy sao?"

Phong Lưu Phóng Khoáng: "ĐCML, tao cũng không tin, nhưng đây là chuyện mới vừa xảy ra ngày hôm nay."

Nhạc Nhạc: "Vậy anh thật sự định gặp hắn nói xin lỗi?"

Phong Lưu Phóng Khoáng: "Nói con kệt! Lão tử mới không thèm đi! Mẹ kiếp, sớm muộn gì tao cũng tìm người phé nó!"

.....

Hàn Phong cười lạnh một tiếng, không hề xem bọn chúng nói nhảm nữa. Rất nhanh rời khỏi liền xâm lấn vào máy tính của Hoàng Tử Thông, cài đặt an toàn của hắn so với Tôn Nhạc còn kém hơn rất nhiều. Ở trong mắt của Hàn Phong, quả thực là một thái điều(gà mờ) cũng có thể thành công xâm lấn.

Đương nhiên, thái điều(gà mờ) cùng lão điều(gà pro) khác nhau ở chỗ: Thái điều sau khi xâm lấn thành công, không nhất định sẽ có thể làm chuyện gì, không thể đem chiến tích của mình mở rộng thêm được một bước. Mà lão điều(gà pro) sau khi phát hiện ra sơ hở, sẽ lợi dụng đầy đủ những sơ hở này đột phá cửa khẩu, chậm rãi tăng quyền hạn của mình lên, thẳng cho đến khi hoàn toàn khống chế mục tiêu, có thể ở trong đó muốn làm gì thì làm.

Hàn Phong xâm nhập vào máy tính Hoàng Tử Thông. Kỳ thật hắn bây giờ cũng không biết nên làm cái gì. Hắn cũng không biết bên trong máy tính Hoàng Tử Thông rốt cuộc có thứ gì. Bất quá, điều này cũng không trọng yếu.

Là một hacker ưu tú, mỗi người đều là một thành viên phân tích tình báo cường hãn. Bọn họ bình thường có tâm tư vô cùng kín đáo, có thể dựa vào tin tức tình báo tìm được dù chỉ là rất nhỏ mà tiến hành đảo bới toàn bộ. Điểm ấy so với "tìm được một chỗ sơ hở nhỏ, sau đó đem chiến tích mở rộng" còn sâu hơn nhiều.

Hacker mà không am hiểu phân tích tin tức tình báo, thì không phải là một hacker có đủ tư cách.

Cho nên, sau khi hacker xác định một mục tiêu xâm lấn. Lúc vừa mới bắt đầu, hắn thông thường đều không biết nên động thủ như thế nào, cũng không biết trong mục tiêu có cái gì giá trị. Phương thức hắn sử dụng, có lẽ là không ngừng tùy ý dạo loạn bên trong, không ngừng tiến hành càn quét. Nhìn như không có mục đích gì, mà thường đến phút cuối cùng, hắn liền có thể tìm được phương thức xâm lấn thích hợp cho mình. Sau đó thành công công hãm pháo đài.

Hàn Phong muốn đối phó Hoàng gia, nhưng mà hán tạm thời chưa nghĩ ra phải làm như thế nào mới có thể phản kích mạnh mẽ Hoàng gia. Lấy năng lực của hán bây giờ, cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn hacker tiến hành trả thù mà thôi.

Vì vậy, hán muốn xâm lấn máy tính Hoàng Tử Thông. Thậm chí là máy tính mọi người trong Hoàng gia để từ trong máy bọn họ tìm chỗ đột phá.

Hàn Phong dựa vào thói quen bảo tồn tư liệu của người tiêu dùng máy tính, bắt đầu mở ổ đĩa của Hoàng Tử Thông ra xem.

Hàn Phong cơ hồ đem hết từng ngõ ngách ra mà tìm, vẫn như cũ không tìm thấy được thứ gì hứng thú. Từ bên trong máy tính cho thấy, hán máy tính này so với máy tính mới có khác biệt rất lớn. Cấu hình của nó so với máy của Hàn Phong còn cao hơn một bậc. Hơn nữa hệ thống bên trong lại rất ngăn nắp, không có dư thừa rườm rà gì. Thể tích mặc dù rất lớn nhưng chủng loại bên trong rất ít, trừ trò chơi ra thì chính là phim, đương nhiên là phim AV chuẩn. Hàn Phong ngay cả văn kiện ẩn dấu cũng chiếu cô tới, nhưng sự thật chứng minh, Hoàng Tử Thông tựa hồ còn không có ý thức giấu đồ vật.

Xem ra tìm trong ổ cứng cũng chẳng có cái gì hữu dụng. Hàn Phong liền đem lực chú ý tập trung lên inte, hán bắt đầu xem xét nhật ký lên mạng của Hoàng Tử Thông.

Xem ra nhật kí lên mạng lưu lại không ít, Hàn Phong từ từ lật xem, tìm càng lúc càng xa, diễn đàn trường học, games online, album trên mạng.

Chà?

Hàn Phong đảo qua một mạch, đột nhiên cảm giác được có một địa phương có chút kỳ quái. Vì vậy lại nhìn xem từ đầu một lần nữa, hán phát hiện, tựa hồ Hoàng Tử Thông đối với một album hình trên mạng inte khá chú ý, cơ hồ mỗi ngày đều phải đăng nhập vào album này.

Cái hiện tượng khá kỳ lạ này khiến cho Hàn Phong cảm giác được có chút kỳ hoặc. Mở Album đó ra nhìn, nhưng lại phát hiện cần phải có mật mã. Hơn nữa Hàn Phong lại còn phát hiện một hiện tượng dị thường. Các trang web khác Hoàng Tử Thông vào bình thường đều nhớ kỹ mật mã. Duy nhất có mỗi cái album này, là không lưu lại mật mã.

Có cái gì đó cổ quái!

Hiện tượng khác thường này khiến Hàn Phong nổi lên hứng thú. Mặc dù một cái album tựa hồ không thể tồn tại tin tức gì hữu dụng, nhưng vì vậy trong khứu giác nhạy cảm của tính nghề nghiệp, hán quyết định thử phá giải cái album này xem.

User của album được lưu là "Fengliu99", Hàn Phong chỉ cần tìm password là được.

Nhưng làm tìm password như thế nào bây giờ.

Hàn Phong bắt tay vào các password được lưu trữ. Từ những ngôi sao ẩn cho thấy, password của hán cơ hồ toàn bộ là 8 kí tự.

Đã có được vài password lưu trữ một số trang web là dễ làm rồi. Hàn Phong bấm một chương trình nhỏ, chức năng của nó là có thể hiện rõ password ẩn được lưu trữ.

Căn cứ vào tâm lý học hacker, tuyệt đại bộ phận người đa số acc đều sử dụng chung một mật mã, chỉ có một bộ phận rất ít mới cần phải ý thức an toàn khi dùng. Cấp bậc an toàn của chính là căn cứ vào bất đồng, mà sử dụng cấp bậc an toàn chính là bất đồng mật mã.

Sử dụng chương trình hiện ra password, password Hàn Phong nhận được là "19910725"

Chứng kiến password này, Hàn Phong trong lòng đối với Hoàng Tử Thông một trận khinh bỉ, tưởng dùng cái gì không dùng. Cái password này, khẳng định chính là ngày tháng năm sinh của Hoàng Tử Thông, ý thức an toàn thật sự là thấp đến đáng thương.

Lúc này, Hoàng Tử Thông cùng Tôn Nhạc cũng đã chat xong, hán tựa hồ là tạm thời có chuyện gì, trực tiếp tắt điện thoại. Do đó Hàn Phong cùng máy tính của hán phải ngưng kết nối.

Bất quá không quan hệ, dù sao Hàn Phong cũng đã lấy được thứ mình cần, album inte hán trực tiếp xem từ nơi khác cũng có thể được.

Mở trang web album inte kia ra, điền user và password. Xác định xong, kết quả lại khiến Hàn Phong có chút sững sốt, bởi vì trên đó báo: "Wrong Password"

Album inte này, không ngờ là dùng password khác!

Hàn Phong càng lúc càng đối với cái album này cảm thấy có hứng thú.

(1) Ethereal là phần mềm phân tích các gói của mạng. Nó cố gắng bắt lấy những gói tin và hiển thị phần dữ liệu càng chi tiết càng tốt. Bạn có thể nghĩ thoáng ra như là một sự đo lường các thiết bị để xem điều gì đang xảy ra trên mạng. Một tính chất quan trọng hơn nữa là ethereal có lẽ là 1 trong những phần mềm mở(open source). Hiện tại chương trình này đã được chuyển sang thành Wireshark.

(2) UDP Là chữ viết tắt của "User Datagram Protocol". Có nhiệm vụ giống như TCP, nhưng nó không đảm bảo sự chính xác của thông tin được chuyển

tải. UDP chỉ đơn giản là những gói tin có điểm xuất phát và điểm đích xác định.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nhân Vật Máu Chốt.

Nếu cái album này Hoàng Tử Thông dùng password bất đồng, Hàn Phong cũng chỉ có thể tìm biện pháp khác.

Nếu muốn tiến vào album inte biện pháp rất nhiều. Ví dụ như Hàn Phong có thể chờ lần sau Hoàng Tử Thông vào, cài sẵn một con trojan(1) trong máy hắn, chuyên môn giám sát hoạt động trên album của hắn, chỉ cần hắn đăng nhập một cái, trojan sẽ ghi lại phím bấm của hắn. Sau đó đem password gửi về hộp mail đã định sẵn.

Cũng có thể thay đổi góc độ, thay vì đi tìm password, trực tiếp nhắm vào server của album inte triển khai xâm lấn. Sau khi xâm lấn xong, số liệu dù sao cũng nằm hết trong server, đến lúc đó muốn xem xét thế nào, cũng tùy theo ý của bạn mà thôi.

Bất quá bởi vì server mạng vốn là dành cho toàn bộ inte, tự nhiên hệ thống phòng ngự cũng nghiêm mật hơn nhiều. Hơn nữa đều có các nhân viên kỹ thuật luôn phụ trách vấn đề an toàn server, muốn xâm lấn, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Vì để tiết kiệm thời gian, Hàn Phong bây giờ định dùng phương thức phá giải bạo lực ném thử một chút. Đương nhiên đây là dưới điều kiện hắn giả thuyết rằng password của Hoàng Tử Thông không quá phức tạp. Nếu như password của hắn độ an toàn tính ra phi thường cao, thì việc phá giải bạo lực nó cũng tốn hao không ít thời gian, rất có khả năng so với bất cứ phương pháp nào cũng đều dài hơn nhiều.

Phá giải bạo lực, chính là thông qua việc không ngừng truyền gửi dữ liệu, thẳng cho đến khi tìm được password chính xác mới thôi. Mặc dù là một loại phương pháp phi thường cũ và cũng phi thường ngu. Nhưng mà cũng rất thực dụng, từ lúc hacker ra đời cho tới nay, phương pháp này vẫn không hề suy bại.

Đối với phá giải bạo lực, cũng xuất hiện tương ứng với thi thử phòng vệ. Ví dụ như bây giờ Hàn Phong mở album inte này ra, sau khi bấm sai password mấy lần, liền xuất hiện một ô nhập mã xác nhận, yêu cầu bấm mã xác nhận rồi mới có thể tiếp tục. Như vậy liền tránh cho phần mềm phá giải bạo lực tự động đưa ra dữ liệu, tỷ lệ tránh cho việc phá giải bạo lực khá tốt.

Nhưng mà, có phòng ngự thì có tấn công, kỹ thuật trong lúc xâm lấn cùng phản xâm lấn đều là không ngừng tiến tới.

Tự nhiên, mấy cái mã xác nhận nho nhỏ này không làm khó được Hàn Phong.

Mặc dù không sai biệt lắm đã 25 năm, nhưng mà dữ liệu của Hàn Phong ở kiếp trước vẫn như cũ tồn tại trên inte. Hắn từ ổ cứng của mình biên soạn lại chương trình phá giải bạo lực một lần nữa để phân biệt và nhận ra chức năng tự xác nhận. Bất quá nếu muốn xác định hoàn toàn mã xác nhận của album này, còn cần phải tiến hành cải tiến.

Hàn Phong mất thời gian khoảng 10 phút, đem chức năng phân biệt mã xác nhận hoàn thiện một chút.

Kế tiếp cần phải làm là tạo ra "từ điển hacker". Đây là một kho password dùng để tiến hành phá giải bạo lực. Dưới tình huống thông thường đều là tập tin văn bản. Bên trong là tất cả những tổ hợp password có khả năng xảy ra, mà để tạo ra tài liệu từ điển hacker, mặt khác cần phải có một công cụ để hoàn thành. Chức năng rất đơn giản, chữ cái, chữ số, ký tự đặc biệt và các ký tự bàn phím khác có thể đưa vào dựa theo yêu cầu của mình mà tiến hành tổ hợp. Sau đó tạo thành một tập tin văn bản.

Quy tắc tạo thành từ điển hacker là do tự mình thiết đặt. Bình thường tất cả các password mà bạn muốn tạo, toàn bộ đều do các con số tổ hợp, hoặc chữ mẫu tổ hợp hoặc cả hai cái tổ hợp. Đương nhiên, nếu phức tạp hơn còn có ký tự đặc biệt.

Bình thường, một văn bản từ điển hacker, có thể đạt tới vài GB(Gigabyte), căn cứ và quy tắc bất đồng mà khác nhau.

Dựa vào mật mã tâm lý học, Hàn Phong sưu tầm một ít tin tức của Hoàng Tử Thông. Ví dụ như thường dùng nick name nào, sinh nhật, ngày tháng... Sau đó đem cho vào từ điển hacker tạo thành một cái từ điển mười mấy MB(Megabyte). Sở dĩ nhỏ như vậy, là bởi vì Hàn Phong đem phạm vi rút nhỏ lại, password tổ hợp cũng theo đó mà nhỏ lại. Nếu như quá lớn, đòi hỏi thời gian cũng phải lớn.

Đem từ điển hacker cài vào phần mềm phá giải bạo lực, Hàn Phong nhấn phím start của chương trình, phần mềm liền vận chuyển với tốc độ cao nhất. Bởi vì Hàn Phong dùng thuật toán khá tiên tiến, nên phần mềm phá giải này hiệu suất phi thường cao, password trong thời gian rất ngắn có thể đối phó. Càng tính nhiều thì càng cao, thời gian cũng càng dài. Đương nhiên cũng còn phải phụ thuộc vào việc password có bao hàm ký tự đặc biệt hay không.

Quy tắc Hàn Phong sử dụng rất đơn giản, bởi vì hắn cũng không muốn tốn hao nhiều thời gian, chỉ là hy vọng sưu tầm được một ít tin tức, có được một chút vận khí.

Sự thật chứng minh, ý thức an toàn của Hoàng Tử Thông phi thường thấp. Hàn Phong không tới một phút đồng hồ, liền lấy được password của hắn rồi, tổ hợp rất đơn giản, là nickname + sinh nhật, "cong725".

Đăng nhập vào album, Hàn Phong thấy được rất nhiều tấm hình phi thường đặc sắc.

Hàn Phong cười: "Quả nhiên là Phong Lư Phóng Khoáng!"

Bên trong cái album này, dĩ nhiên tồn tại một lượng lớn những tấm ảnh ướt át, người trong ảnh xxx là Hoàng Tử Thông phân biệt cùng vài phụ nữ có chút tư sắc. Sở dĩ gọi là phụ nữ là bởi vì các nàng tuổi cũng lớn, nhìn qua cũng không nhỏ, ít nhất từ trên người các nàng nhìn không thấy được bóng dáng của học sinh sinh viên.

Lợi dụng mấy tấm ảnh này như thế nào? Trực tiếp công bố ra ngoài, làm mất thể diện tên mập hay sao?

Đối với kiểu trừng phạt này, Hàn Phong phỏng chừng, lấy tính cách của tên mập, nói không chừng còn vô si phản tượng rằng đó là sự vinh quang, không có tính trừng phạt gì cả.

Tùy ý xem mấy trò hề của tên mập một chút, Hàn Phong trong lòng đột nhiên chứng kiến một tấm ảnh khá đặc biệt.

Đây là tấm ảnh chụp trong phòng tắm, trên vách tường có một mặt gương thật lớn. Mập mập thì đang ôm một người phụ nữ tắm rửa, tấm kính cũng bị hơi nóng mờ hồ làm mờ đi rồi, nhưng Hàn Phong lại ở bên trong thấy được một bóng dáng.

Đây là bóng dáng của người đang chụp ảnh, Hàn Phong đột nhiên nhớ tới, bên trong có rất nhiều ảnh chụp tựa hồ như đều do người thứ ba chụp ra. Nói cách khác, còn có người thứ ba ở đây, bây giờ bên trong gương đã mờ hồ có bóng dáng người đó, điểm ấy thôi cũng đã đủ chứng minh rồi.

Hàn Phong tiếp tục ở trong mấy tấm ảnh khác tìm kiếm bóng dáng người này, rốt cuộc vẫn không cách nào lộ ra được, chỉ có thể thấy được một tay của người này, hắn duỗi tay ra hình như là đang chỉ huy làm cái gì đó.

Từ cái chỉ tay này, Hàn Phong ngay lúc đó phát hiện rất nhiều tin tức.

Đầu tiên đây là tay của một nam nhân lớn tuổi. Tiếp theo ở trên tay hắn còn có một cái nhẫn, hơn nữa nhẫn này còn mang ở ngón đeo nhẫn cưới.

Hàn Phong có một loại trực giác, người này chính là một nhân vật phi thường máu chó.

Vì vậy, hắn đem toàn bộ hình ảnh trong album download hết về máy.

Sau đó, tiếp tục dùng thủ đoạn hacker, điều tra hết thấy tư liệu Hoàng gia.

(1) Trojan: Là một chương trình dạng vi rút, một kẻ làm nội gián trong máy tính của bạn đã giúp cho tên tin tặc (hacker) điều khiển máy tính của bạn, Trojan giúp tên tin tặc lấy những thông tin quý báu của bạn, thậm chí hắn có thể xóa hoặc định dạng lại cả ổ cứng của bạn nữa. Trojan có thể nhiễm vào máy của bạn qua tập tin gắn kèm thư điện tử mà bạn đã vô tình tải về và chạy thử, hoặc có lẫn trong những chương trình trò chơi, nhưng chương trình mà bạn không rõ nguồn gốc...

Để "môi ruột" được mật khẩu của các chủ thuê bao, hacker nội thường sử dụng vi rút có họ Trojan (vi rút thành Troa) gửi đến các thuê bao cần tấn công thông qua thư điện tử (e-mail) dưới dạng dữ liệu đính kèm (File Attachment). Chỉ cần khi các chủ thuê bao vô tình mở file này, lập tức vi rút Trojan được kích động và tự động sao chép lại tất cả các thông số về mật khẩu của chủ thuê bao. Không chỉ là mật khẩu truy cập Internet mà ngay cả đến mật khẩu của hòm thư điện tử cũng dễ dàng bị đánh cắp. Ngay sau khi chủ thuê bao kết nối Inte, vi rút Trojan sẽ bí mật sinh ra một e-mail và gửi mật khẩu đánh cắp về cho "tin tặc". Và sau đó mỗi lần thay đổi mật khẩu virus Trojan sẽ tiếp tục lặn lẽ "tuần" của ăn cắp tới một địa chỉ mà hacker nội đã định sẵn.

Như vậy, khi Trojan được kích hoạt trên máy của bạn và khi bạn truy cập Inte thì Trojan có thể lấy mật khẩu truy cập mạng, lấy danh sách thư điện tử và thậm chí cả cấu hình máy tính của bạn để gửi cho một địa chỉ thư điện tử của tên tin tặc. Nhưng nguy hiểm hơn, Trojan còn gửi cả địa chỉ mạng IP, là địa chỉ mà nhà cung cấp dịch vụ mạng (ISP) gán cho bạn lúc truy cập; tên tin tặc sẽ sử dụng địa chỉ IP của bạn để thiết lập kết nối từ máy tính của hắn tới máy tính của bạn qua mạng Inte. Trojan sẽ lấy thông tin, xóa thông tin...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bức Thư Ngoài Ý Muốn.

Trên inte tồn tại một loại người, bọn họ thời gian cả ngày đều cùng máy tính quan hệ, mật thiết chú ý hết thấy tình hình phát sinh trên inte. Bọn họ tích cực đẩy mạnh hoạt động trên các diễn đàn, hoặc làm chủ, hoặc làm các thành viên nòng cốt, bọn họ có thể khai quật những tin tức chuẩn xác ra để cho mọi người chú ý. Hơn nữa còn đem những tin tức này mở rộng vô hạn hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Nghề nghiệp của những người như thế gọi là "thôi thủ inte" (Thôi thủ inte: thúc đẩy tốc độ phát triển của diễn đàn như spam, post tin tức, viết các bài hot để nghị luận. Theo như cách gọi của VN có lẽ gọi là cộng tác viên inte)

Nguy Tề chính là loại người như vậy, hắn bây giờ mặc dù mới hơn 40 tuổi, nhưng kinh nghiệm inte cũng đã có trên 30 năm lịch sử. Những năm gần đây, hắn trường kỳ tích cực online, ngâm mình trên các diễn đàn chính là việc hắn thích làm nhất. Lúc trước, hắn cùng với đại đa số người giống nhau, chỉ thích làm người lặn dưới nước, yên lặng mà nhìn người ta post bài, rồi lại xem bài. Ngẫu nhiên xuất hiện bài post nào có vẻ đặc sắc chút, thì hắn mới có ra mặt "đẩy", viết một đoạn văn về cái nhìn của mình này nọ. Có thể là do ánh mắt của hắn khá độc đáo, hề bài post nào hắn ra mặt lên tiếng, cuối cùng thông thường đều trở nên "hot" quá mức, mỗi một bài lượng reply đều kéo dài đến cả chục trang.

Thời gian trôi qua, người ta cũng vô tình nhận ra hiện tượng kì lạ này, liền đem các bài post trước đó xem lại, phát hiện thấy nhận xét của Nguy Kỳ cùng một ít lời bình văn văn. Tất cả đều vô cùng thấu đáo, hơn nữa mọi người đều nhận thức cùng ánh mắt của hắn, sau đó được các member trong diễn đàn nhất trí đề cử hắn lên làm Mod (Moderator: Quản lý diễn đàn)

Nguy Kỳ vốn đang đối với năng lực của mình còn có điều hoài nghi, lo lắng mình không đảm đương nổi. Nhưng mà dần dần, hắn phát hiện bản thân mình rất thích cái chức vị này rồi, hắn có thể đối với tất cả bài post tiến hành sử dụng, gia tăng, delete, di chuyển. Thông qua những cách đó, hắn có thể đem những thứ ưa thích của mình biểu hiện trước mặt mọi người. Đối lại mà nói chính là, ở một mức độ nào đó, hắn có thể ảnh hưởng lực chú ý của mọi người, chỉ dẫn ánh mắt của mọi người.

Người trên inte tầng tầng lớp lớp, bên trong các diễn đàn thường xuyên gặp phải một hai bài post phi thường đặc sắc, mà bởi vì lượng bài trong diễn đàn thường rất cao, nên những bài post này rất nhanh sẽ có thể trở thành những bài post nhảm chán. Lúc này, tác dụng của Nguy Kỳ mới bắt đầu được thể hiện, công việc của hắn chính là đem bài post đó đào móc đi ra. Sau đó thông qua việc gia tăng nhan sắc, cùng vài phương thức bình luận đặc biệt, đem nội dung đặc sắc đó giới thiệu cho mọi người, và nhắc nhở mọi người chú ý.

Nguy Kỳ làm Mod được mấy năm, có một vài bạn online bởi vì thấy hắn đào móc nhất pháo thành danh. Dưới sự thổi phồng nhiệt tình của đồng đạo bọn họ, hắn trở thành một danh nhân có chút danh tiếng trên inte.

Sau mấy năm làm Mod, bởi vì Nguy Kỳ đem đại bộ phận tinh lực đều dồn vào inte, nên việc làm trong công ty của hắn cũng bị ảnh hưởng. Rốt cuộc cho đến một ngày, hắn bị buộc phải thôi việc.

Nguy Kỳ cảm giác được rằng mình hẳn là thuộc về inte, hắn nghĩ không ra sẽ tìm được công việc nào khác, cũng không muốn buông bỏ các bằng hữu trên mạng. Dưới áp lực của cuộc sống, hắn bắt đầu tự hỏi và đem hứng thú của mình cùng thương nghiệp liên hệ lại. Cho đến một ngày nọ, hắn ở trên diễn đàn chứng kiến một người mới không ngừng post bài của mình, kết quả khiến cho mọi người công phẫn, dẫn tới chửi bới chi chít. Cuối cùng người mới kia cũng đành phải chấm dứt rồi đi, bất quá nó chỉ là một chuyện nhỏ bên trong diễn đàn tầm thường mà thôi. Mặc dù những chuyện như vậy, cơ hồ mỗi ngày đều xảy ra trên các diễn đàn, chỉ là lần này động tĩnh hơi lớn một chút. Chủ yếu là, nó khiến cho Nguy Kỳ trong đầu linh quang chợt lóe, hắn đã tìm được một công việc thích hợp cho mình -- quảng cáo.

Từ đó về sau, Nguy Kỳ trở thành một gã "thôi thủ inte", đem những người vô danh "đẩy" thành những điểm nóng trên mạng. Ví dụ như "Hằng Nga Tỷ Tỷ", "Lục Nguyệt Nha Đầu", "Trường Sa Nhất Ngưu". văn văn và văn văn. Trong mắt mọi người sự kiện những nhân vật "hot" nổi danh này đều là phi thường ngẫu nhiên, nhưng kỳ thật đằng sau bức màn đều là do một tay Nguy Kỳ tỉ mỉ bày ra cùng nghiêm mật điều khiển, đẩy đều là những chuyện tình không ai biết. Chỉ có một số ít dân pro trong ngành mới biết được. Những quả bom do Nguy Kỳ bày ra, thường được mọi người tôn sùng là kinh điển, cũng tiến hành bắt chước học tập, hắn được người ta xưng là "Đệ Nhất Nhân Thôi Thủ Inte". Mặc dù đều biết là có một nhân vật như vậy tồn tại, nhưng chính thức biết được thân phận của hắn thì lại có rất ít.

Nguy Kỳ đến nay vẫn còn là người đơn độc, không có ai khác đồng hành cùng hắn cả. Sau khi phát triển, cũng tự thành lập công ty cho mình, hắn thích loại cuộc sống tự do tự tại, không cần phải đi lo lắng sự vụ hỗn tạp trong công ty, cũng không cần quan hệ với nhiều người để xử lý những công việc đau đầu. Đối với công việc này, hắn là người tài giỏi có thừa. Đương nhiên, cũng có một chút công việc hoạt động thể lực, nhưng hắn là do người khác xử lý.

Đại khái khoảng mười giờ, sau khi Nguy Kỳ ăn xong bữa sáng do vợ Hiền Huệ làm. Hắn đi tới văn phòng, bắt đầu công việc của một ngày mới.

Sau khi xem tin tức quan trọng nhất, liền bắt đầu kiểm duyệt các loại tin tức của mình. Sau đó thuận tay mở e-mail ra, xem coi ngày hôm qua có nhận được mail gì không.

Trong hộp mail, số lượng e-mail không hề ít, rất nhiều cái đều là của các công ty, mục đích là mời hắn hợp tác. Nguy Kỳ đọc qua loa một hồi, đầu tiên là đem hồi âm của mình nhẹ nhàng cự tuyệt rằng không có hứng thú hợp tác, đây là thói quen tốt đẹp hắn mười mấy năm qua vẫn bảo trì. Mà đối với cái nào hơi chút có hứng thú, hắn liền tạm thời bỏ qua một bên, chờ xử xong một loạt liên quay lại đọc rõ chi tiết, tự hỏi xem có nên hồi âm tiếp nhận hay không.

Đọc một loạt các mail, Nguy Kỳ đột nhiên thấy được một cái e-mail mặc danh kỳ diệu, ở trên viết rất đơn giản: "Tiểu Tề, anh muốn nhờ em giúp một chuyện, không biết ý em thế nào?"

Cái mail này không có địa chỉ, nhưng sau những lời trên thì có ghi lại một địa chỉ mail.

Sau khi Ngụy Kỳ chứng kiến địa chỉ e-mail này, chỉ cảm thấy vô cùng quen mắt, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại cũng không nhớ là đã từng gặp qua ở nơi nào, sao lại có cảm giác quen mắt như vậy.

E-mail mà Ngụy Kỳ sử dụng bây giờ, là e-mail thứ hai trên inte của hắn. Cho đến nay đã dùng hơn hai mươi năm, hắn đối với phục vụ của công ty inte này rất hài lòng, cho nên vẫn không có thay đổi.

Ngụy Kỳ cảm giác được nhìn quen mắt, rất có khả năng là nằm trong hộp thư riêng của hắn. Cho nên hắn liền copy lại cái địa chỉ e-mail này, rồi paste vào trong thùng thư tìm xem. Sau khi tìm tới một hồi, đã có kết quả.

Ngụy Kỳ vừa nhìn, nhất thời ngẩn cả người, thời gian liên lạc lần trước với e-mail đó, không ngờ là phát sinh vào hơn hai mươi năm trước!

Ngụy Kỳ mở ra nhìn, chán nản hồi tưởng lại trong đầu. Hắn nhớ ra rồi, chủ nhân của e-mail này, là một bằng hữu online có tên là "CrazyCode". Lúc ấy, hắn vừa mới bắt đầu cố gắng ở phương diện thời thủ, bắt đầu cố đào móc những người có tiềm lực trở thành hot trong các diễn đàn trên inte. Hơn nữa dưới tình huống đối phương không biết, miễn phí làm cho bọn hắn.

Có một ngày, hắn ở diễn đàn lại thấy được một bài post phi thường có tiềm lực trở thành "hot". Hắn liền nhắm vào bài post này bắt đầu thúc đẩy, và càng ngày càng nhiều người bắt đầu chú ý. Bất quá sau đó, hắn đột nhiên nhận được một e-mail mặc danh kỳ diệu, báo cho hắn phương án hắn đang thúc đẩy, là một cái bẫy rập chính trị, có người muốn mượn tay hắn nhanh chóng tuyên truyền với mục đích bất hợp pháp. E-mail này giống như một đòn cảnh cáo khiến hắn thức tỉnh, mặc dù đối với điều này vẫn còn có chút nghi ngờ, nhưng hắn vẫn lập tức đình chỉ, nhanh chóng đem tất cả nội dung có liên quan delete. Hơn nữa còn tiến hành làm "nguội" nó xuống. Những sự việc sau đó đã chứng minh, chuyện tình e-mail này nói là thật. Nếu như hắn lúc ấy không kịp thời phát hiện, vô cùng có khả năng sẽ dính phải tai ương lao tù.

Crazycode từng cứu Ngụy Kỳ một lần, cho nên Ngụy Kỳ đối với hắn phi thường cảm kích. Nhiều lần muốn gặp mặt cảm tạ đối phương, nhưng mà ý nguyện này vẫn không thể thực hiện. Sau này, Ngụy Kỳ cùng CrazyCode ngưng liên lạc mấy lần, sau một lần cắt đứt liên lạc, CrazyCode giống như bốc hơi tại nhân gian, biến mất hoàn toàn trên mạng, mà Ngụy Kỳ đối với hắn cơ hồ hoàn toàn không biết gì cả.

Không nghĩ tới hôm nay, cách gần 25 năm thời gian, Ngụy Kỳ lại một lần nữa nhận được thư của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Truy Tìm Bị Thệt.

Hai ngày sau, trên trang web cộng đồng nổi tiếng "Thiên Nhai Xã Khu" cùng "Thiên Nhai Tập Đàm" xuất hiện một bài post tên là "Sinh viên trường đại học nổi tiếng để lộ ảnh xxx". Đây là do một member online tên gọi "Bát Quái Đăng 007" post lên. Trong bài post, hắn viết rằng: "Đây là từ trong một album ảnh trên inte để lộ. Nghe nói nhân vật trong ảnh là sinh viên trường đại học nổi tiếng trong nước....." Ở trong đây, hắn hé ra rất nhiều ảnh chụp. Trong ảnh, là một tên mập mập vốc người béo ú, đang cùng một người phụ nữ đáng người cực chuẩn cây cây. Các bộ vị mấu chốt trong ảnh đều được đánh dấu che đi, kể cả mặt của hai người trong ảnh. (Bát Quái: Nhiều chuyện, nói theo kiểu VN gọi là bà tám)

Những bài post như vậy, trong "Thiên Nhai Tập Đàm" cơ hồ mỗi ngày xuất hiện, cho nên bài post này lúc mới bắt đầu cũng không ai chú ý, chỉ có mấy người ngẫu nhiên đi vô, reply vài câu.

"ĐM nó, xấu như con kẹ, lại còn bày đặt chụp xxx!"

.....

"Tuổi trẻ bây giờ, động tới một chút là lòi đại học, học sinh ra mà bêu xấu ?!!

"Con nhỏ trong ảnh vốc dáng chuẩn thật, đúng là bông hoa nhài cấm bãi phân trâu mà!"

.....

Trên Thiên Nhai Tập Đàm, một ngày ít nhất cũng có mấy ngàn bài post. Cho nên, bài post này giống như hòn đá chìm vào trong biển vậy, rất nhanh liền bị các bài post khác bao phủ, chìm sâu xuống tận đáy.

Xế chiều, "Bát Quái Đăng 007" lại xuất hiện, hắn tiếp tục reply lại cho mấy người trên đó, thanh minh rằng tin tức mình phát ra là thiên chân vạn xác. Hơn nữa đối với hoài nghi của họ tỏ vẻ oán giận cùng kháng nghị thật lớn. Vì để chứng minh tố chất nhiều chuyện của mình, quyết định thả thêm vài tấm ảnh

lên nữa.

Bên trong tấm ảnh, hiển nhiên luôn có bóng dáng của tên mập, nhưng cái này cũng không phải là trọng yếu, quan trọng là MiMi bên trong tấm ảnh. Người nào người nấy đều rất đẹp, vóc người siêu chuẩn. Đương nhiên, cũng đồng dạng, hình dáng các bộ vị mấu chốt của các nàng cũng đều được che khuất.

Mấy tấm ảnh này vừa phát ra, đã bắt đầu thu hút chú ý của không ít người.

"Oh shit, thằng mập này sướng thế, xử nhiều mỹ nữ như vậy!"

"Khăng định là con nhà giàu, nếu không chỉ bằng vào nó mà có điểm phúc vậy à....."

"Tuổi trẻ bây giờ, thật sự là dễ giải thiết, đã chơi rồi còn chụp lại nữa."

.....

"Chủ post, ta tin tưởng ngươi! Đây là sinh viên đại học nào vậy! Nhìn ngứa mắt wé!"

"Ừ chịu đâu ai lại chơi hàng che như thế! Huhuhu!"

"Con nhỏ thứ ba nhìn quen mắt quá, tao khăng định đã gặp qua ảnh của nàng ở đâu rồi"

"Một lũ ngu lìn, không biết bây giờ có cái kỹ thuật gì gọi là PTS à....." (PTS = Photoshop)

"Thằng dog kia, mày mới là ngu lìn đó, có bản lĩnh thì mày PTS tao xem? Tao kiểm tra rồi, đánh có dấu vết PTS gì hết!"

.....

Bởi vì lượng reply nhiều, cho nên bài post này vẫn bảo trì trên trang nhất, lượng truy cập duy trì liên tục tăng lên, số trang reply cũng đã lên tới năm trang.

Ở trang thứ sáu, đột nhiên có một member online reply nói: "Thằng mập này nhìn quen mắt quá, nếu như đoán không sai, hình như nó học trường của bọn mình, chủ post, hần có phải học đại học Vị Danh không?"

Ngay sau đó, "Bát Quái Đăng 007" lại xuất hiện, hần tiếp tục trả lời vị đồng học này: "Rốt cuộc cũng có người gặp qua tên này. Không sai, hần là sinh viên đại học Vị Danh. Mọi người nếu muốn xem thêm ảnh, vậy để mình post thêm nữa nhé. Chờ đủ 10 trang, mình sẽ cho mọi người xem mặt thật của thằng nhãi này một chút."

Người xem trên Thiên Nhai rất nhiều, hơn nữa bọn họ bình thường đều rất thích xem náo nhiệt. Thấy Bát Quái Đăng 007 tựa hồ không phải giống như những người trước đó nói năng lung tung lỉnh tinh. Do đó kết quả là reply của bài post này liên nhanh chóng đạt tới 10 trang, không ít người đang mong chờ chủ post xuất hiện.

Nhưng đợi hồi lâu, chủ post vẫn chậm chạp không lên, khiến cho mấy người để ý bị chọc giận, đều chửi hần lừa gạt "tình cảm chân thành" của mọi người, có người còn đi report, thỉnh cầu Mod ban ID hần. (ban: khóa nick)

Mà lúc này, Bát Quái Đăng 007 cũng đã xuất hiện, hần mặt khác mở một bài post, gọi là "Sinh viên trường đại học nổi tiếng để lộ ảnh xxx(Tiếp tục)"

"Sorry bà kon, mạng của công ty inte đột nhiên xuất hiện vấn đề, nhất thời không thể lên mạng được cho nên hơi chậm. Huynh đệ nào mắng mình gạt người có thể nghỉ ngơi một chút rồi đó. Mình ở Thiên Nhai lẩn lộn cũng được một đoạn thời gian rồi, cho tới bây giờ đều là nói chuyện giữ lời, cũng chưa từng xảy ra chuyện chơi trò leo cây. Lần này thật vất vả mới tìm được chút tin tức bát quái có giá trị, hảo tâm chia sẻ cho mọi người, không nghĩ tới có huynh đệ lại trách cứ mình, còn đòi Mod ban ID mình nữa chứ, thật là thương tâm, hixhix! Huhuhu!"

Ok, thôi không nói nhảm nữa, mình tuân thủ lời hứa, thả hàng nguyên vẹn. Bát quái hàng nguyên vẹn "rất bạo lực", có thể vi phạm nội quy, Mod hạ thủ lưu tình, đừng delete nó nhé, hehe....."

Tiếp đó, Bát Quái Đăng 007 đem những hình ảnh trước đó, toàn bộ post lên vô cùng rõ ràng. Bát quái mặt của mỹ nữ vẫn tiến hành xử lý mờ hồ một chút.

Một ít lão thành viên thường xuyên ở trên các diễn đàn, biết bài post này chắc chắn sẽ bị xử đẹp. Vì vậy đã sớm đem hình ảnh download xuống.

Rất nhanh, Mod đã phát hiện ra động tĩnh của bài post này. Hơn nữa cũng làm ra phản ứng, bát quái hần cũng không có delete bài post, mà down tất cả ảnh chụp về, sau đó gia tăng đóng dấu lên. Hơn nữa lại còn stick sáng bài post, để màu đỏ, in đậm lên, nhìn vào vô cùng bắt mắt.

Vì thế, càng khiến nhiều người bị hấp dẫn tiến vào hơn. Bài post này mặc dù nhìn thấy chỉ là hình ảnh bị che, nhưng mà trong bài post, lại không hề ít hình ảnh.

Trở lại nội dung bài post, cũng rất đặc sắc, có người nguyên nhân là vì ghen ghét thằng mập kia, có người thì cực kỳ hâm mộ, cũng có người ca ngợi phụ nữ trong hình xinh đẹp.

Bất quá, sau khi post lên liền thành những bài post hết sức có uy lực.

Người thứ nhất là một member online bảo thẳng mập là đồng học của hấn, hấn reply bảo:

"ĐCM nó, đúng là nó! Thằng này chính là sinh viên đại học Vị Danh, trong nhà điều kiện phi thường tốt, cũng khó trách có thể chơi đùa nhiều mỹ nữ như vậy." Vị đồng học này tựa hồ rất không quen nhìn tên mập, hấn thậm chí không biết từ nơi nào lấy ra cuộc sống trong trường của thằng mập đó.

Sau khi bài reply này xuất hiện, mọi người bắt đầu hướng tên mập phát động phong trào "truy tìm bị thịt cường đại" (Ghi chú: Truy tìm bị thịt là phương thức lợi dụng nhân công, công cụ tra tìm cung cấp tin tức rồi tiến hành phân tích, gia công cùng tinh chế, tất cả các hành vi thực hiện trên đối tượng đều ok hết). Cuối cùng mọi người rất nhanh chóng đưa ra tên họ, tuổi tác, tư liệu chuyên ngành toàn bộ đều đưa ra.

Hoàng Tử Thông, 20 tuổi, sinh viên năm hai ngành pháp luật đại học Vị Danh

Mặt khác, còn có thêm một cái reply mấu chốt, reply này chỉ ra trong đó có hai nữ diễn viên, là hai ngôi sao từng đóng vai phụ trên phim truyền hình.

Có vị nhân huynh này chỉ điểm, bị thịt cường đại lại được phát động truy tìm lần nữa. Mọi người bắt đầu đem lực chú ý tập trung lên người hai ngôi sao xích lõa. Mặc dù mặt của các nàng đã được xử lý mờ mờ, nhưng cũng không thể làm khó mọi người, bởi vì trí tuệ của quần chúng là vô cùng, hai tròng mắt của quần chúng cũng là sáng như tuyết vô cùng.

Rất nhanh, các member online đã đem thân phận hai ngôi sao đào móc ra. Mặc dù không thể tìm được nguyên gốc của ảnh, nhưng từ góc độ chụp tương tự, hơn nữa chúng có sung túc, vô luận là kiểu tóc, màu da, thân thể đường nét. Thậm chí kể cả khuôn mặt cũng.....

Vậy còn những người khác thì sao?

Các member online bắt đầu đối với mấy nhân vật nữ cảm thấy hứng thú, đều bắt đầu đào bới tư liệu của các nàng.

Bất quá, người càng lúc càng nhiều, bắt đầu chú ý đến tên mập mập trong ảnh chụp kia.

Một sinh viên đại học Vị Danh, không ngờ còn có thể cùng nhiều ngôi sao làm cùng nhau như vậy? Mặc dù chỉ là hai ngôi sao nhỏ, nhưng dù sao cũng là ngôi sao, há có thể tùy tiện được? Càng hướng chi còn là cho phép tiến hành chụp lại.

Lúc này, có một member online bảo có thể là có liên quan đến gia thế của Hoàng Tử Thông.

Mà Bát Quái Đàng 007 cũng còn không có dừng lại, hấn không ngừng thả liên tiếp những tấm ảnh chụp trong tay. Rốt cuộc, kể cả ảnh chụp có chứng cứ của người thứ ba cũng bị phát ra. Trong đó bao gồm cả ảnh chụp xuất hiện ngón tay đeo nhẫn nữa.

Lại còn chơi đùa kiểu 3P nữa hả? Quả thật rất kích thích à nha!!

Các member online đã thật lâu không có hưng phấn đến như vậy. "N" người đầu tiên hành treo giải, hiệu triệu các đại tướng đào bới nhân vật thần bí thứ ba ra.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bàn Tay Của Thần.

Đại học Vị Danh

Hoàng Tử Thông vừa mới nhận được điện thoại của ông già Hoàng Chí Lương lần nữa. Trong điện thoại, Hoàng Chí Lương giọng nói hết sức nghiêm túc phê bình hấn. Hơn nữa còn nghiêm khắc nói cho hấn, ngày mai lão sẽ đến trường học, mang theo hấn tự mình đến nhà hướng tiểu từ Hàn Phong xin lỗi nhận tội.

Mới vừa rồi, Hoàng Tử Thông trong lòng không phục mà nói lại một câu: "Ba, ba tự mình đến xin lỗi hấn ư? Tại sao chứ? Tiểu tử nọ con phái người tra qua, hấn đâu có nguư bức như vậy đâu?"

Sau khi Hoàng Chí Lương nghe xong, chẳng những không cảm thấy vui mừng, ngược lại còn đem Hoàng Tử Thông mắng cho một trận, để cho hấn sau này làm việc trước sau phải suy nghĩ cho rõ ràng. Cho người đi thăm dò người khác, mà lại đi nhờ phải một tên cận bã, cái gì cũng chưa từng tra, lại còn tự cho rằng bản thân đã hiểu rõ tình huống.

Đối với điều này, Hoàng Tử Thông cảm thấy rất buồn bực. Hắn đã lớn như vậy, đây là lần đầu tiên ông già phát hỏa lớn như thế với mình. Hắn mơ hồ biết chính mình đã đâm vào phải một cái ống khói thật to. Bất quá, nếu thật muốn hắn nhỏ giọng đi xin lỗi cùng với lão, hắn trong lòng thật đúng là cảm giác rất không thoải mái.

Mới vừa cúp điện thoại, Hoàng Tử Thông đột nhiên phát hiện có mấy cú điện thoại vừa gọi, tra nhìn một chút phát hiện đều là số lạ. Tùy tiện gọi một số xem thử.

"Alô, lúc này ai gọi tôi đây?"

"Xin hỏi ngài có phải Hoàng Tử Thông tiên sinh không?"

"Là tôi, có chuyện gì?" Hoàng Tử Thông có chút kỳ quái.

"Là như thế này, tôi là phóng viên inte, muốn gọi điện thoại cho ngài làm một bài phỏng vấn, không biết ngài có thời gian hay không?"

"Không có thời gian!" Hoàng Tử Thông rất dứt khoát cúp điện thoại, "Mẹ kiếp, không phải muốn lừa gạt phí điện thoại sao, phỏng vấn cái rắm ấy, lại còn phóng viên inte, ĐM nó, tưởng bố mày là con nít ba tuổi à, cặn bã!"

Lúc này, tay hắn lại vang lên, cũng là số điện thoại đó, Hoàng Tử Thông sau khi bắt điện thoại lên, miệng liền mắng to lên: "ĐCM tổ tông ba đời nhà mày, nứng rồi hả, có để ông mày yên không!" Sau khi mắng xong, hắn liền trực tiếp cúp điện thoại xuống.

"Mịa, gần đây đúng là số con rệp, làm chuyện gì cũng chẳng thuận lợi hết!"

Hắn trở lại phòng ngủ của mình, nhưng lại nhìn thấy phòng ngủ tụ tập không ít đồng học. Bọn họ đang vây quanh ba cái máy tính trước mặt, hăng hái bùng bùng xem cái gì đó, trong miệng còn thỉnh thoảng phát ra từng trận than sợ hãi.

"Con mẹ tụi mày!" Hoàng Tử Thông vốn không thoải mái, nhìn thấy nhiều người ở chỗ này, trong lòng một trận xúc động, "Mẹ nó vây quanh chỗ này làm quái gì, biến ra chỗ khác cho lão tử!"

Mọi người tựa hồ giật mình hoảng sợ, quay đầu thấy được hắn, trong ánh mắt lại lộ ra ý cười mặc danh kỳ diệu. Không nói gì thêm, lập tức tán ra ngoài, ngay cả hai người bạn cùng phòng cũng vội vã tắt máy tính, cầm quyển sách lên tự động ôn bài. Cuối cùng chỉ còn lại một người là Lý Lỗi quan hệ cùng với Hoàng Tử Thông so với bạn cùng phòng tốt hơn một chút.

"A Hoàng, mày đã biết rồi chứ?" Lý Lỗi hỏi.

Hoàng Tử Thông tới giường mình, sau đó nằm lên, tức giận hỏi: "Biết cái gì?"

"Ặc..... Mày còn chưa xem tin tức nữa à?" Lý Lỗi nói.

"Xem tin tức đéo gì, tao bây giờ làm gì có tâm tình mà xem tin tức." Hoàng Tử Thông tức giận nói.

"Vậy mày mau xem đi, mày bây giờ thành "hot" trên inte rồi đó.

Hoàng Tử Thông nhìn Lý Lỗi liếc mắt một cái, gặp hắn tựa hồ không phải bộ dáng nói giỡn. Vì vậy cố sức kéo cái thân thể mập mập dậy, đi tới bên người hắn nhìn xuống.

Tại tin tức trang đầu của Sina, một cái tiêu đề khá ấn tượng đập vào mắt hắn: "Tiến triển mới nhất của sự kiện ảnh chụp xxx của sinh viên Hoàng Tử Thông đại học Vị Danh....."

"Hoàng tử thông? Ảnh chụp xxx?" Nói thật, đầu tiên khi mắt Hoàng Tử Thông thấy được cái tiêu đề này đã bị dọa một chút. Hắn vội vàng nhìn xem nội dung, càng nhìn mặt hắn càng tối, cuối cùng chỉ thấy toàn thân cơ thể đều phát run lên.

"Giới thiệu: Sự kiện ảnh khiêu dâm xxx càng ngày càng nghiêm trọng, càng nhiều tấm hình online không ngừng công bố. Trên inte đã có hơn hai trăm tấm ảnh chụp thông qua nhiều con đường khác nhau phát đến các diễn đàn. Đã xác nhận chứng thực Hoàng Tử Thông đại học Vị Danh, sinh viên năm hai thuộc ngành pháp luật. Trước mắt phóng viên nhà báo mình còn chưa có thể liên lạc cùng hắn....."

".....Trước mắt, đồng đảo member online đối với nhân vật thứ ba thần bí kia phi thường cảm thấy hứng thú. Mọi người đều tỏ vẻ kiệt lực đem cái bị thịt thứ ba ra truy tìm. Bất quá bởi vì nhân vật thần bí này rất ít thấy được trong ảnh chụp, khiến cho người truy tìm bị thịt gặp phải khó khăn khá lớn....."

".....Trong tám ảnh chụp này, nhân vật thần bí thứ ba vươn tay phải ra, từ trên tay phải trong hình cho thấy, hình như đang chỉ huy Hoàng Tử Thông bọn họ tư thế dao động. Trong tất cả ảnh chụp, nhân vật thần bí duy nhất một lần hiện rõ trên màn ảnh. Mặc dù chỉ có một bàn tay phải, nhưng theo các member online nói, bàn tay này để lộ rất nhiều tin tức. Mọi người rất có khả năng chỉ bằng vào tám ảnh chụp này mà có thể đem thân phận chân thật của người này đào bới đi ra..... Cho nên, bàn tay này, được mọi người xưng là 'Bàn Tay Của Thần'."

.....

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?!!!"

Hoàng Tử Thông luôn luôn không sợ trời không sợ đất lúc này đây thật sự là bị hù dọa đến ngáy người.

"A Hoàng. A Hoàng? Mày không sao chứ?" Lý Lỗi đẩy một chút Hoàng Tử Thông đang hoàn toàn lâm vào trạng thái thờ người ra.

Trên thực tế, lúc vừa mới bắt đầu, Hoàng Tử Thông mặc dù bị hù dọa, nhưng tâm lý hắn cũng còn đủ cường hãn, còn không có đạt tới tình trạng có cảm giác không cách nào tiếp nhận. Nhưng mà sau khi hắn chứng kiến "Bàn Tay Của Thần", hắn thật sự cảm giác được một trận khủng hoảng, đầu óc trở nên ngu mụ, hắn có thể đoán trước được hậu quả nghiêm trọng của chuyện này. Cho nên, hắn thật sự bị hù dọa đến choáng váng, đối mặt với loại tình huống này, hắn thật sự không biết nên ứng phó như thế nào cả.

Sau khi bị Lý Lỗi đẩy một chút, Hoàng Tử Thông rõ ràng tỉnh lại, vội vàng móc điện thoại di động ra.

Vừa mới mở ra, hắn liền nhận được một vài đoạn tin nhắn cùng điện thoại chưa tiếp, cũng có số điện thoại xa lạ, nhưng phần nhiều là do ông già hắn Hoàng Chí Lương gọi điện thoại tới.

Mà mới lấy ra, điện thoại trong tay hắn liền reng lên, Hoàng Tử Thông vội bắt máy, bởi vì là do ông già hắn gọi.

"Ba, ba có nghe thấy tin tức gì chưa." Thanh âm Hoàng Tử Thông có chút run lên.

Hoàng Chí Lương hơi trầm mặc một chút, nói: "Mày bây giờ lập tức về nhà! Sẽ có xe đến trường đón mày."

Hàn Phong mấy ngày hôm trước vào trong tất cả máy tính của Hoàng gia quét sạch một lần. Hắn đích xác phát hiện được không ít thứ tốt, sau đó liền đem những tư liệu đó lợi dụng đầy đủ, để cho Hoàng gia chịu phải đả kích cực mạnh? Tự nhiên là càng nhiều người biết việc này càng tốt.

Vậy sẽ làm như thế nào để tư liệu này được nhiều người biết, Hàn Phong mặc dù có thể thông qua thủ đoạn hacker, đem chuyện này công bố trên các trang web xã hội. Nhưng hắn cũng không muốn làm như vậy, bởi vì làm như vậy rất có khả năng khiến tin tức trên trang web bị phong tỏa, về mặt ảnh hưởng cũng không được lý tưởng cho lắm. Hơn nữa, còn có thể tổn hao nhiều thời gian cùng tâm tư của hắn, làm không tốt, rất có khả năng sẽ khiến người ta liên tưởng đến mình, từ đó mà bị bại lộ thân phận.

Lúc này, hắn mới nghĩ đến một loại nghề nghiệp, nghĩ đến một người.

Điều tra một chút, hắn phát hiện người kia đến nay vẫn còn nhiệt tình tha thiết với nghề nghiệp này. Hắn liền cấp cho người đó một cái e-mail, hỏi một chút xem đối phương có thể giúp hắn hay không.

Dù sao chính hắn cũng không thể khẳng định, đối phương có còn nhớ rõ mình hay không.

Khiến Hàn Phong ngoài ý muốn chính là, đối phương rất nhanh hồi âm lại, nói hắn nguyện ý giúp chỉ cần là không làm trái pháp luật.

Vì vậy, Hàn Phong đem ý nghĩ cùng tư liệu của mình cấp cho hắn, không nghĩ tới sau khi hắn biết, hình như so với mình còn muốn tích cực cùng hưng phấn hơn nữa. Do đó Hàn Phong yên tâm, hắn nhất định sẽ đem chuyện này ra "phát dương quang đại".

Sau khi đem tư liệu gửi đi, tâm tư của Hàn Phong cũng không còn đặt trên người Hoàng Tử Thông, hắn bắt đầu kế hoạch tập thể hình mới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Võ Học Gia Truyền.

Bây giờ, siêu cấp hệ thống trong đại não của Hàn Phong đã thăng cấp lên bản 1.5, trên cơ bản cùng người bình thường không giống nhau lắm, các chức năng như thính giác, khứu giác, thị giác thậm chí còn được tiến hành tăng mạnh, so với người thường còn muốn hơn một cái cấp bậc.

Nhưng mà Hàn Phong bây giờ chiều cao lại chỉ có 1m73. Hơn nữa thông qua chuyện lần trước, Hàn Phong ý thức được đã đến lúc mình cần phải tự thân tăng mạnh thực lực rồi. Ít nhất lúc đối mặt với hắc đạo hắn sẽ có thể nắm chắc đánh thắng được.

Hơn nữa tuyển sinh trường xương trong cơ thể hắn đã bắt đầu có dấu hiệu bế hợp(khép kín). Nếu không có kế hoạch tiến hành kích thích, chiều cao của hắn rất có khả năng sẽ dừng lại ở giai đoạn trước mắt này.

Cho nên Hàn Phong một lần nữa tự mình chỉ định ra một kế hoạch tập thể hình mới. Hơn nữa trong đoạn thời gian gần đây, tâm tư chủ yếu của hắn vốn

đều đã tập trung trên cái kế hoạch tập thể hình này.

Hàn Phong rất rõ ràng ưu thế của mình, việc phát hiện đan lưu khiến cho hắn có thể đem tiềm năng lớn nhất của cơ thể mà kích thích ra. Đối với đan lưu, hắn cũng từng tự hỏi qua, loại xung mạch lưu thần kinh đặc thù này liệu có phải là nội lực theo như lời cổ nhân nói hay không?

Bất quá, Hàn Phong cũng không có thể xác định, dù sao nội lực là một loại hư vô gì đó. Dựa theo bên trong tư liệu lịch sử hoặc tiểu thuyết miêu tả, nội lực tựa hồ như một loại giống như là thủy lưu(nước chảy) hoặc khí lưu(khí chảy) gì đó, có thể phi thường cảm giác được nó lưu động trong cơ thể. Thậm chí có thể ngoại phát, tác dụng đến vật thể khác, ngay cả mắt thường cũng có thể thấy được. (ngoại phát: phát ra bên ngoài)

Rất hiển nhiên, đan lưu trong cơ thể Hàn Phong không có công năng này, hắn trước mắt cũng chỉ có thể thông qua động tác đặc thù nào đó làm nó sinh ra, cường độ rất yếu, bản chất của nó vẫn là một loại xung mạch thần kinh được tạo ra dựa theo hình thức biểu hiện.

Bất quá loại đan lưu này, đối với thân thể thật là có chỗ tốt đích xác rất lớn. Trải qua hai năm duy trì rèn luyện liên tục, các tế bào chết, cơ năng sinh lý bị suy thoái bây giờ đều đã khôi phục không sai biệt lắm rồi. Đan lưu quả đúng như cái tên của nó, có công hiệu của linh đan diệu dược.

Bây giờ, Hàn Phong đem bộ sách về phương diện tập thể dục thể hình nhét vào phạm vi đọc của mình. Bởi vì bộ sách về chủ đề này nằm ở tầng khác của thư viện, cho nên hắn gần đây cơ hồ rất ít nhìn thấy Lý San San.

Bởi vì chuyện lần trước ở vũ hội, Lý San San động thân ra giúp Hàn Phong nói chuyện. Sau đó bọn họ hai người cũng coi như là nhận thức nhau rồi. Tại thư viện ngẫu nhiên gặp cũng sẽ mỉm cười gật đầu, xem như đánh một cái bất chuyện. Bất quá, bởi vì lực sát thương của năng đối với Hàn Phong vô cùng lớn, cho nên lúc hai người tiếp xúc, cũng chỉ thoáng chút mà thôi.

Có vài lần, Lý San San cũng rất tự nhiên trước mặt chào hỏi Hàn Phong. Hơn nữa còn tiến thêm một bước trò chuyện vài câu, nhưng mà Hàn Phong lại chưa từng cấp cho nàng cơ hội nói câu thứ hai. Mỗi lần đều rất xấu hổ nhìn nàng cười cười, sau đó liền vội vã rời đi, động tác có chút thờ người ra, hơn nữa trên trán tựa hồ lại còn mờ hồ đổ mồ hôi.

Đối mặt với loại tình huống này, Lý San San có chút buồn bực, có vài lần hướng PaPa hỏi xem trên người của mình có chỗ nào khiến kẻ khác chán ghét hay không, khiến cho giáo sư Lý Trọng Văn phải thường xuyên lúng túng.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng rất buồn bực, rõ ràng trong lòng rất muốn cùng Lý San San nói chuyện, nhưng mà một khi đối mặt nàng, vận chuyển của siêu cấp hệ thống lại bắt đầu giám sát. Loại tình huống này, thật giống như là đột nhiên vận hành một chương trình lớn cực kỳ hao tổn dung lượng, khiến cho CPU của hắn hiệu suất đạt tới trăm phần trăm. Nếu không đem hiệu suất giảm xuống, hệ thống sẽ hỏng mất.

Có thể là do tình cảm con người không chế thật sự vô cùng phức tạp, Hàn Phong đến nay vẫn không có phương thức hữu hiệu giải quyết vấn đề này. Cho nên, đối mặt với loại tình huống này, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là tạm thời trốn tránh nó, tận lực tránh gặp mặt cùng Lý San San. Hàn Phong thừa nhận bản thân tựa hồ có chút thích Lý San San, nhưng mà loại cảm giác này cũng không phải rất mạnh. Hắn bây giờ còn không có tâm tư nói chuyện tư tình nhi nữ, hết thảy đều lấy siêu cấp hệ thống của mình làm trọng.

Duyệt xong đại lượng sách tập thể dục, thể hình, võ thuật, Hàn Phong tổng kết lại động tác của mình, rồi lại gia tăng không ít động tác. Động tác này phạm vi bao dung rất rộng, có chiêu thức võ thuật Trung Quốc, cũng có động tác Yoga Ấn Độ. Thậm chí lại còn tham khảo động tác cứng tế của bộ lạc vùng Phi Châu. Các bộ động tác này đều có một đặc điểm chung, đó chính là đều có thể sinh ra đan lưu có cường độ không kém.

Sau đó, Hàn Phong không đi thư viện nữa, mà đổi lại thành thao trường, chỗ khu tập thể dục. Thế nhưng trong mắt các bạn ngủ cùng phòng, hắn tựa hồ đột nhiên bị cái gì đó kích thích nghiêm trọng, bỗng dưng bắt đầu nổi giận đi ngược đãi thân thể của mình.

Hôm nay, sau khi Hàn Phong tập thể hình xong trở lại kí túc xá, nhưng lại chứng kiến ba người bọn họ sắc mặt phi thường nghiêm túc ngồi ở một chỗ chờ hắn, tựa hồ xảy ra đại sự gì đó.

Hàn Phong hỏi: "Có việc gì thế?"

Hứa Lâm Hồ đầu tiên mở miệng: "Phong tử, trong nhà có phải xảy ra chuyện gì hay không? Nếu có khó khăn gì, cứ nói thẳng, đừng khách khí với huynh đệ, nếu có thể giúp được, bọn này khẳng định giúp!"

Hàn Phong lắc đầu: "Cám ơn, nhưng nhà tao tốt lắm."

Lý Vượng nói tiếp: "Phong tử, mày phải cố gắng trân trọng thân thể của mình chứ, thất tình có gì đâu mà đáng sợ, chẳng phải người xưa thường bảo: Thiên Nhai Hà Xử Vô Phương Thảo....." (Thiên nhai hà xử vô phương thảo: Xa xăm nơi nào mà không có cỏ)

".....Ặc, tao thất tình hồi nào." Hàn Phong không nói gì.

Sở Suất vượt cằm, trông mắt linh hoạt chuyển qua chuyển lại, sau đó nói: "Mặc dù hành vi của thiên tài cũng rất khó khiến cho người ta có thể giải thích, nhưng mà tao vẫn muốn hỏi một câu: Phong tử, mày không phải thật sự phát điên rồi chứ? Hay là, mày đang tu luyện võ công bí tịch?"

Bạn cùng phòng đối với mình quan tâm, khiến Hàn Phong có chút cảm động nhỏ.

Nhìn vẻ mặt bọn họ ân cần nhìn mình, Hàn Phong trong lòng vừa động, nói: "Đừng nói anh em tao không nói, kỳ thật là tao đang luyện một loại công phu gia truyền, đối với cường thân kiện thể rất có trợ giúp, mà cũng có thể giảm béo, gia tăng chiều cao. Tụi mày nếu cảm thấy hứng thú, hay là theo tao luyện luôn đi."

"Thật ư?" Hai trông mắt ba người đột nhiên phát sáng lên.

Một câu nói này của Hàn Phong, khơi dậy hứng thú của ba người.

Hứa Lâm Hổ là một người điên cuồng vận động, thích đánh bóng rổ, đối với võ thuật cũng phi thường cảm thấy hứng thú.

Lý Vượng vóc người có chút ục ịch, chiều cao vẫn là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng hắn, ăn "n" Thuốc đặc trị rồi mà vẫn chưa từng thấy hiệu quả.

Sở Suất từ nhỏ thân thể nhiều bệnh, có được một thân khí lực cường kiện chính là giấc mộng của hắn.

Võ học gia truyền? Từ này mê người cỡ nào chứ!!

Hàn Phong mỉm cười gật đầu.

Tính cách của Hàn Phong, bọn họ cũng biết, nói chuyện độ tin cậy cũng phi thường cao, tuyệt không đem chuyện như vậy ra đùa.

Bọn họ không chút do dự, tất cả đồng thanh nói: "Tốt, bọn này tin mày!"

Hàn Phong cười nói: "Tao trước đó chưa nói hết. Một khi bắt đầu rồi, là tuyệt đối không cho phép rút lui, nếu không....." Nụ cười trên mặt của hắn, nhìn thế nào cũng cảm giác được mang theo điểm tà khí.

Lý Vượng rút cổ hỏi: "Nếu không thì như thế nào?"

"Nếu không, lúc ở thao trường, phải coi hết đồ chạy ba vòng!"

Bọn họ thất kinh: "Bà mẹ mày, chơi ác vậy!"

"Có học hay không, tùy theo tụi mày, bây giờ bọn mày quyết định đi đi. Tao nói trước rồi đó, tụi bây cũng biết, tao luôn luôn nói chuyện giữ lời."

Ba người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người xem một chút, cuối cùng đều cắn răng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Huynh Đệ Đồng Tâm

Mặc dù ba người đồng ý đi theo Hàn Phong học cái "võ học gia truyền" nọ của hắn, nhưng mà để họ báỉ sư thì lại không đồng ý. Cho nên khi thực hiện, bọn họ đều thanh minh trước là không báỉ sư, không châm trà, cũng không kỳ vọng đem toàn bộ võ công của Hàn Phong lấy hết về tay, yêu cầu có thể đạt được mục đích nhu cầu của bản thân là ok.

Đối với điểm ấy, Hàn Phong cũng không có dị nghị. Sở dĩ để cho bọn họ cùng nhau luyện, cùng lúc là do cảm động tình cảm huynh đệ của họ đối với mình, nên để cho bọn họ theo mình luyện, dù sao cũng có được chỗ tốt. Về phương diện khác, làm đem bọn họ làm chuột bạch, xem thử coi bọn hắn dựa vào bộ động tác này luyện, có thể sinh ra đan lưu hay không, bọn họ liệu có thể cảm thụ được nó hay không? Hơn nữa, hắn mỗi ngày một mình cô đơn rèn luyện, cũng không tránh khỏi quá mức buồn tẻ, tạo điều kiện cho bọn họ, cũng tránh để bọn họ nghi thần nghi quỷ.

"Tụi bây quyết định rồi, vậy sau này không được rút lại đó." Hàn Phong tựa hồ đã liệu đến kết quả này, rất hài lòng gật đầu, "Bây giờ, trước tiên tao nói một chút cơ sở lý luận, sau đó giao tụi mày một ít động tác nhập môn cơ bản."

Sở Suất lúc này nói: "Phong từ, mày đừng có lấy mấy cái kiểu chạy bộ trong TV, hay là đứng tấn, xoay chân này nọ lừa tụi tao. Mấy thứ này, người địa cầu ai cũng biết, kiên trì rèn luyện hiển nhiên khẳng định có chỗ dùng, nhưng mà cũng không tránh khỏi quá dễ bại lộ."

Hứa Lâm Hổ cùng Lý Vượng hai người đối với câu này đều đồng ý, Hứa Lâm Hổ cũng nói: "Lúc tao ở nhà, cũng luyện qua đứng tấn với đánh bao cát, có nền tảng nhất định rồi. Mấy thứ này tao có thể miễn, mày trực tiếp dạy tao mấy cái cao thâm một chút đi."

Lý Vượng thấy bọn họ hai người ai cũng phát biểu ý kiến của mình, cũng vội vàng nói: "Những cái khác tao không cần. Tao chỉ hy vọng sau khi luyện, có thể cao lên một chút, yêu cầu không nhiều, 10 cm là đủ? Đừng nói với tao là không được, đây là võ học gia truyền nhà mày, dùng nội lực kích thích sinh trưởng của xương, khẳng định có thể được!"

Hàn Phong đột nhiên phát hiện, hình như bản thân đã làm ra một chuyện ngu xuẩn. Quả thực là không có việc gì làm, mới vừa rồi thể nào lại mất bình tĩnh, nói muốn dạy tụi nó võ công chứ?

Hàn Phong đứng lên khỏi ghế, ở giữa phòng ngủ, đầu tiên hướng Sở Suất nói, "Oa tử, kỹ năng cơ bản, lúc mới bắt đầu khẳng định phải làm, hơn nữa còn phải chăm chú mà làm! Đứng tấn là để rèn luyện hạ bản, cái này mình có thể miễn. Nhưng mà xoạt chân này nọ, khẳng định là không thể thiếu. Đó là kéo duỗi cho dẻo cơ, sau này bị thương thì phải làm sao? Nếu không xoạt chân được mầy nghĩ mầy làm động tác này được không?" Nói xong, Hàn Phong lui ra một chút nhấc đùi phải lên, trực tiếp đá tới đỉnh đầu. Bàn chân hướng lên trời, chân sau đứng thẳng, thân thể phi thường thẳng đứng, động tác cực kỳ suất khí (đẹp zai ấy)

Bọn họ ba người chưa từng thấy Hàn Phong làm vậy trước mặt. Lúc trước, động tác của hắn vẫn là hay thù người ra, hơi vụng về, từ lúc nào đột nhiên trở nên linh hoạt như vậy?

Hàn Phong nhất chiêu hướng chân thẳng lên trời, chấn bọn họ một chút.

Đem chân thu hồi lại, Hàn Phong tiếp tục hướng Hứa Lâm Hồ nói: "Lão hồ, tao biết mầy có cơ, yên tâm đi, tao sẽ chiêu cổ trọng điểm cho mầy."

Trong ba người, hẳn đối với Hứa Lâm Hồ là xem trọng nhất. Dù sao hứng thú chính là sư phụ tốt nhất, có thể khiến cho lão hồ chịu khổ, lại yêu thích võ thuật, tụi chi cũng phát triển.

Cuối cùng đến phiên Vương tài: "Vương tài, mầy khẳng định xem truyện tranh tiểu thuyết nhiều quá rồi. Thật đáng tiếc phải nói là, nội lực là cái gì, tạm thời tao cũng còn chưa biết."

Lý Vương nghe đến đó, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng. Bất quá kể tiếp Hàn Phong nói, lại khiến hai mắt hắn bắt đầu sáng lên.

"Bất quá tao cam đoan, chỉ cần mầy kiên trì luyện tập, đích xác có thể gia tăng chiều cao."

Ngừng một chút, Hàn Phong bổ sung nói: "Như vậy đi, tụi bây muốn thông qua rèn luyện đạt tới yêu cầu nào, trực tiếp nói cho tao, tao tùy theo khả năng tới đâu mà dạy. Căn cứ theo nhu cầu bất đồng, rồi mới quyết định dạy động tác nào."

"Tao thì ok hết" Hứa Lâm Hồ nói, "Chỉ cần đủ cường thân kiện thể là được. Đương nhiên, tốt nhất sau khi luyện, đánh nhau lợi hại một chút."

Lý Vương nói: "Tăng chiều cao! Giảm béo! Hai yêu cầu này là đủ."

Sở Suất đẩy gọng kính một chút: "Tao nghĩ trở nên cường tráng hơn một chút. Mặt khác, không biết có thể cải thiện thị lực của tao một chút hay không?"

Hàn Phong bây giờ trong lòng cũng an tâm, yêu cầu của bọn họ đối với hắn mà nói, cũng không mấy khó khăn đạt được.

"Bộ công phu của nhà tao, cũng không có nội công tâm pháp gì." Hàn Phong bắt đầu đem tri thức cơ sở ra, "Nói trắng ra, nó là một bộ động tác, yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần tụi bây dựa vào bộ động tác này kiên trì rèn luyện. Qua một thời gian, sẽ thấy hiệu quả. Nguyên lý cũng rất đơn giản, chính là thông qua việc thực hiện bộ động tác đặc biệt này, kích thích tiềm năng trên cơ thể người."

Hàn Phong ngừng lại, nhìn một chút, thấy ba người nhìn chăm chăm vào mình.

Một hồi lâu, Lý Vương hỏi: "Hết rồi à?"

"Ặc..... Chẳng lẽ tao nói xong rồi mà còn chưa hiểu nữa hả? Nguyên lý là kích thích tiềm năng cơ thể người! Thế thôi, rất đơn giản!" Nét mặt già nua của Hàn Phong có chút nóng lên.

Bí mật của đan lưu, khẳng định là không thể nói ra. Cho dù nói, bọn họ cũng không thể giải thích, ngược lại có thể sẽ dính dáng tới một ít vấn đề rối loạn. Mà trên thực tế, bản thân Hàn Phong đối với phương diện này thừa nhận cũng chỉ có hạn. Căn bản không có thông tin lý luận một cách hệ thống.

Xem ra, biện pháp đầu giết bọn họ cũng không hoàn toàn tin.

Vì vậy, Hàn Phong liền lập tức dẫn bọn hắn đến thao trường. Sau đó khởi động mệnh lệnh "giả lập" động tác, đặc sắc biểu diễn ra.

Mệnh lệnh "tập" này đã trải qua bổ sung lần hoàn thiện của Hàn Phong, nghiêm khắc mà nói, coi như là đã thăng cấp. Hơn nữa, mệnh lệnh này của Hàn Phong khi làm bây giờ, mặc dù vẫn còn chút cảm giác khổ cực, nhưng đã không còn thống khổ nhiều như trước kia nữa, thân thể của hắn đã bắt đầu chậm rãi thích ứng.

Trên một thao trường lớn như thế, một thân ảnh với một loại tiết tấu phi thường quý dị cùng động tác lạng yên không tiếng động mà vũ động. Bên cạnh đó, Hứa Lâm Hồ ba người bọn họ miệng mồm há hốc, kinh ngạc mà xem thân ảnh phía trước không ngừng chớp động, quên cả nói chuyện.

Mỗi một động tác, đều phi thường gọn gàng lưu loát, tựa như chiêu thức võ thuật, nhưng lại phi thường không được tự nhiên. Khiến cho người ta kinh ngạc chính là, Hàn Phong dĩ nhiên có thể đem động tác nhìn như một phong cách quái dị, hết sức ăn khớp thi triển ra.

Đại khái sau năm phút đồng hồ, Hàn Phong đã đem bộ động tác hoàn chỉnh thực hiện, sau đó thu công.

Phản ứng của bọn họ, Hàn Phong cũng đã đoán trước. Cho nên, hắn cũng không có quá nhiều, mà chờ bọn họ khôi phục tinh thần.

Hứa Lâm Hồ phản ứng đầu tiên nói: "Móa, Phong tử, mày có phải là người không?"

Tình dẻo dai của thân thể Hàn Phong vượt qua tưởng tượng của hắn. Trước giờ hắn vẫn chưa bao giờ nghĩ tới, rằng cơ thể con người có thể làm ra động tác như vậy.

Bị Hứa Lâm Hồ nói, Lý Vượng cùng Sở Suất cũng phục hồi tinh thần lại.

Lý Vượng nhìn thân thể mình một chút, cuống quýt lắc đầu nói: "Cơ thể tao xem ra không thích hợp biểu diễn hỗn tạp ký rồi."

Sở Suất về mặt nghi hoặc: "Giống như võ thuật, lại có động tác Yoga, nếu như tao nhớ không lầm, hình như có cả động tác trên TV từng chiếu qua của Tây Tạng Lạt Ma sư tổ..... Khó hiểu, thật khó hiểu."

"Ai cần tụi mày xem hiểu, tụi mày cái gì cũng không cần nghĩ, chỉ cần dựa theo tao mà làm. Mới vừa rồi tao làm mẫu tụi mày xem một chút, cũng không phải muốn tụi mày buộc phải làm được động tác này. Tao sẽ dựa theo nhu cầu mục đích của bản thân tụi mày, rồi chỉ động tác. Vượng tài, yên tâm đi, bảo đảm mày sẽ làm được." Hàn Phong cấp cho bọn hắn một chút an ủi.

Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất hai người gật đầu, chỉ có Lý Vượng lùi bước nói: "Hay là thôi đi, tao....."

Hàn Phong cười: "Bây giờ mày muốn rời khỏi cũng được, rất đơn giản, chỉ cần giữa trưa ngày mai, ở chỗ này còi hết đồ chạy ba vòng, hehe!"

Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất cũng nở một nụ cười "hề hề hề" theo sau.

Thấy ánh mắt bọn họ không chút hảo ý, Lý Vượng rung mình một cái, vội vàng vỗ ngực nói: "Chúng ta huynh đệ đồng tâm, tất cả mọi người luyện, như thế nào có thể thiếu tao được? Yên tâm đi, vì hạnh phúc của ngày mai, tao đương nhiên sẽ luyện!"

Về mặt trên mặt hắn rất là kiên nghị.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tiến Triển Mới Nhất.

Hàn Phong căn cứ vào nhu cầu mục đích bản thân ba người bọn họ. Sắp xếp cho bọn hắn một bộ động tác thích hợp.

Động tác của Hứa Lâm hồ khó khăn lớn nhất, bởi vì hắn đã có nền tảng, nên Hàn Phong đem bộ động tác của mình lúc trước hơi giản lại một chút, rồi giao toàn bộ cho hắn. Hàn Phong bố trí cho hắn một nhiệm vụ chính là, đem bộ động tác này trong vòng nửa giờ phải làm xong.

Nhìn Hàn Phong rất là thoải mái đem bộ động tác này biểu diễn cho hắn xem, Hứa Lâm Hồ không nói gì thêm, chỉ là dùng sức gật đầu. Nếu Hàn Phong có thể đạt loại trình độ này, hắn tin tưởng bản thân cũng có thể. Lập tức không nói hai lời, bắt đầu tiến hành từng bộ từng bộ động tác lên.

Lý Vượng bây giờ cũng mới 18 tuổi, tuyến sinh trưởng của xương cũng không có hoàn toàn phong kín, vừa lúc Hàn phong cũng muốn tăng trưởng chiều cao. Hắn tham khảo nguyên lý tăng trưởng chiều cao của Yoga, xếp đặt một bộ động tác riêng, có thể sinh ra kích thích xương hữu hiệu bằng đan lưu. Nhờ đó bộc phát sinh cơ một lần nữa, tiếp tục tăng trưởng chiều cao. Hiệu quả này rất là không tồi, ít nhất trong khoảng thời gian này, Hàn Phong thông qua duy trì liên tục kích thích, đã cao thêm được 2 cm. Mặt khác, trừ động tác tăng chiều cao, Hàn Phong còn ở trong đó pha lẫn động tác tập thể hình, thúc đẩy tiêu hao chất béo trong cơ thể Lý Vượng, nhờ đó mà đạt được mục đích giảm cân.

Trong các động tác Hàn Phong sắp xếp cho bọn hắn, động tác của Sở Suất là đặc biệt nhất. Hắn có rất nhiều động tác, đều là dưới tình huống trồng cây chuối hoàn thành. Đợi cho đến lúc đạt trạng thái máu xông lên não, hắn mới bắt đầu làm một ít động tác vô cùng nhỏ, tỷ như dựa theo tiết tấu đặc biệt chuyển động qua lại đôi mắt. Trong đó có vài động tác đôi khi còn muốn ngừng thở, để ánh mắt của mình hướng ra phía ngoài. Động tác trồng cây chuối này, đều có thể sinh ra đan lưu đối với mắt rất có lợi, mà các động tác khác Hàn Phong dạy hắn, thì chỉ là vì rèn luyện bên ngoài thân thể.

Những động tác Hàn Phong dạy này, cũng không phải là dễ dàng liền có thể làm được. Cho nên lúc vừa mới bắt đầu, hắn khá vất vả, cơ hồ là làm từng bước một, diễn đi rồi diễn lại. Hắn phải cam đoan rằng động tác này phải nghiêm khắc dựa theo yêu cầu của mình mà tiến hành. Nếu không sinh ra được đan lưu, thì sẽ không đạt được hiệu quả.

Qua một đêm day, Hàn Phong mệt bỏ hơi tai, quả thực so với chính hắn làm mấy bộ động tác như thế còn mệt hơn vài phần.

Mà Hứa Lâm Hồ ba người bọn họ tự nhiên là càng mệt. Một cái động tác thôi đã hành hạ bọn họ ngao ngao gào khóc. Cho nên phải rất lâu, bọn họ mới

học xong mấy động tác, nhưng mà vẫn chưa thể hoàn toàn làm làm xong theo đúng thời gian quy định.

Hàn Phong biết được gian khổ trong đó, nên đối với điều nay hấn cũng không nóng nảy. Vì vậy tuyên bố bữa nay luyện đến đây, ngày mai tiếp tục.

Ba người nằm mãi ở thao trường không chịu đứng lên, bọn họ đã đánh giá thấp độ khó của mấy động tác này. Vốn thấy Hàn Phong phi thường dễ dàng làm được, còn tưởng rằng mình chỉ khẽ cần mồi là cũng có thể làm được. Nhưng mà đến khi chính thức làm, mới phát hiện ra là bọn họ đã nghĩ quá mức đơn giản rồi. Mấy cái động tác đó không thể nào làm được đúng thời gian quy định. Mới đó thôi đã đem bọn họ giày vò đến mức như vậy, nếu đem cả bộ động tác đầy đủ mà làm, bọn họ phỏng chừng đến lúc đó ngay cả đầu ngón tay cũng không thể động.

Hiệu quả của động tác này hiển nhiên tốt lắm. Ít nhất, bọn họ lúc đó trên người đã ướt đầm mồ hôi.

Hứa Lâm Hồ tinh thần tốt nhất, ngao ngao rống lên "Thật là sáng khoái", xong liền bị Lý Vượng cùng Sở Suất chửi "Mịa, đồ thích bị ngược đãi"

Nghỉ ngơi một chập, trở lại phòng ngủ cũng đã là 10 giờ tối.

Sở Suất mới vào phòng liền hét lên: "Không biết sự kiện ảnh chụp xxx bây giờ tiến triển thế nào rồi nhỉ, chủ nhân "bàn tay của thần" rốt cuộc là ai ta?"

Nói xong, hấn vội vàng móc cái laptop siêu mỏng ra. Mở inte, lên diễn đàn Thiên Nhai, tìm kiếm bài post liên quan đến ảnh xxx.

Sau khi Hàn Phong nghe được, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Ngụy Kỳ quả nhiên không hổ là inte đệ nhất thôi thủ. Dĩ nhiên đem mấy tấm ảnh của Hoàng Tử Thông nhào ra động tĩnh lớn đến như vậy, không từ mà biệt. Tên mập Hoàng Tử Thông sau này tại đại học Vị Danh khẳng định không ngốc đầu dây nổi nữa.

Lúc này, Sở Suất kinh ngạc nói: "Oái? Sao bài post lại không hề thấy? Chẳng lẽ bị delete rồi?..... Shit, quả nhiên bị delete, con mẹ nó, cả Baidu cũng tìm đéo được. Từ mẩu chốt "Hoàng Tử Thông" bị GFW khóa lại rồi..... Tội mày mau lại đây xem, cảnh sát Bắc Kinh đã bắt đầu bắt tay điều tra chuyện này rồi, nói là muốn truy ra ngọn nguồn ảnh chụp này, bắt cái tên Bát Quái Đàng 007." (GFW: The Great Firewall Of China - 防火長城 - Phòng Hỏa Trường Thành : có thể xem là cục kiểm duyệt inte của chính phủ Trung Quốc)

Nghe Sở Suất hô như vậy, bọn Hàn Phong lập tức tò mò chạy lại.

Cảnh sát đã đem sự kiện sinh viên lộ ảnh xxx lập án, lãnh đạo liên quan đã xuống chỉ thị, thế muốn đem cái tên phát tán "sinh viên lộ ảnh xxx" ra truy nã. Hơn nữa hướng tất cả các trang web cùng diễn đàn phát ra thông báo, lập tức delete tất cả ảnh chụp liên quan, nghiêm cấm tiến hành truyền bá, nếu không sẽ truy cứu trách nhiệm.

"Có gì đâu mà lạ." Lý Vượng bêu môi nói, "Cái tên Hoàng Tử Thông này trong nhà rất có bối cảnh, ông già nó là một ngôi sao chính trị, là một trong mười thanh niên đại kiệt xuất, nghe nói còn là nhân tuyến hữu lực của đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc. Mày nói liệu họ có cho phép chuyện này tiếp tục mở rộng không?"

Hứa Lâm Hồ đối với chuyện này không quá hiểu rõ, chỉ biết đó là một tên mập chơi qua không ít ngôi sao. Sau khi nghe được Lý Vượng nói, cảm giận nói: "Khó trách tiểu tử này diễm phúc không cạn, nguyên lai còn có một ông già guru B như vậy!"

Hàn Phong trong lòng hơi chút khinh bỉ tầm nhìn xa của bọn họ, bây giờ vụ ảnh khiêu dâm đã lan truyền rộng rãi. Lúc này phong tỏa tin tức còn có tác dụng sao? Càng phong tỏa, càng khiến người ta muốn biết bí ẩn bên trong đó.

Sự kiện ảnh xxx vẫn còn sẽ tiếp tục.

Sở Suất còn đang lục soát tra tìm những tiến triển mới nhất của sự kiện trong đau khổ. Mặc dù trong nước đã bị phòng hỏa trường thành(GFW) che đậy từ ngữ mẩu chốt, nhưng mà cũng không thể ngăn cản hấn truy tìm bước đi của Bát Quái. Hấn ở trên mạng tìm ra các trang web nước ngoài. Sau đó ở trang google tiếng anh tra tìm.

"Oh shit!" Sở Suất lại một lần nữa kêu lên, "Móa, đại tin tức, chuyện lớn a!"

"Chuyện gì, chuyện gì? Chuyện gì đâu, nói lẹ coi!" Lý Vượng vừa mới chui vô toilet tắm rửa lại chạy ra một lần nữa, trong tay còn đang ôm cái khăn lông.

"Mày xem nè."

"Bàn tay của thần!" Lý Vượng cũng hô ra, "Vãi thật, đúng là bàn tay của thần, chính là hấn, công tác truy tìm bị thịt quả nhiên cường đại, tên này rốt cuộc là ai?"

Trong trang web, biểu hiện ra hai hình ảnh, bên trái đúng là tấm ảnh chụp bao hàm bàn tay của thần công bố ngày đó, mà bên phải của hình, là một nam nhân trung niên mặc tây phục, vẻ mặt mỉm cười cùng một nông dân thân thiết nắm tay, ứng với bàn tay phải được chụp lại trong đó.

Hứa Lâm Hồ cùng Hàn Phong lại xông tới một lần nữa.

Hàn Phong cũng từng muốn tìm xem người này, nhưng mà vẫn không tìm được đầu mối nào cả. Sau này, hấn xâm lấn máy tính trong nhà Hoàng gia, nhưng cũng chỉ tìm được tư liệu có hạn. Hàn Phong cũng không muốn ở trên người Hoàng Tử Thông tốn nhiều thời gian. Hơn nữa, ảnh chụp trên album inte, cũng đã đủ cho hấn tiêu tùng rồi, cho nên hành động xâm lấn của hấn cũng sẽ không tiếp tục nữa.

Không nghĩ tới, truy tìm bị thịt cường đại lại không dễ yên cho hắn, dĩ nhiên đem kẻ thần bí thứ ba này đào móc ra.

Chỉ thấy bên dưới tấm ảnh chụp bên phải, một dòng chữ bất mắt màu đỏ viết: "Chân diện mục bàn tay của thần - - Chính là phụ thân của Hoàng Tử Thông, ông Hoàng Chí Lương!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Xuất Thủ Lần Nữa.

Không ngờ lại là Hoàng Chí Lương!

Hàn Phong đối với kết quả này, cũng cảm thấy rất là giật mình, lực tưởng tượng của hắn có phong phú cỡ nào, cũng không nghĩ ra được kết quả này!

Lý Vượng nói: "Móa, thiệt hay giả vậy?"

"Tám phần là sự thật."

Sở Suất đem hai tấm ảnh này down về, sau đó phóng to nó ra. Kiểm tra qua thấy căn bản là không có dấu vết PTS. Hơn nữa, hoa văn trên tay, mạch máu này nọ....., cũng phi thường rõ ràng, hơn nữa còn rất hòa hợp.

Member công bố tấm ảnh chụp này, cũng đối với hai tấm ảnh đó tiến hành phân tích. Trong đó chỉ ra trọng điểm, cái nhẫn trên ngón tay hắn, là nhẫn kết hôn của hắn. Trên tay của vợ Hoàng Chí Lương cũng có một cái cùng loại. Nếu không có cái gì bất ngờ xảy ra, ứng với mẫu nhẫn đặt theo yêu cầu, cái này trên thế giới là độc nhất vô nhị.

Hứa Lâm Hồ mắng: "ĐCM nó, thật biến thái!"

"Xem ra Hoàng Tử Thông có thể chơi đùa nhiều ngôi sao như vậy, hoàn toàn đều là nhờ hơi của ông già nó."

"Haha, khó trách muốn tiến hành phong tỏa, nguyên lai đã liên lụy đến ông già nó." Sở Suất nhìn có chút hả hê nói, "Thân phận của Hoàng Chí Lương không đơn giản à nha, thường xuyên là hình tượng của giới truyền thông; thuộc một trong những cán bộ được quốc gia trọng điểm bồi dưỡng, vốn có tiền đồ sáng lạn. Không nghĩ tới, bây giờ bị dính cái vụ xxx này....."

"Đáng đời hắn xui xẻo!" Lý Vượng đem khăn lông trên người xé ra, "Nếu không muốn người ta biết, trừ phi mình đừng làm." Nói xong, liền chui vào toilet tiếp tục tắm.

Sự kiện lộ ảnh xxx đã thăng cấp, có chút nháo lớn lên.

Đối với điểm ấy, Hàn Phong trước cũng không ngờ rằng tại thời đại inte, lực lượng quần chúng quả nhiên cường đại. Vốn chỉ là một sự kiện tiêu khiển nhỏ nhoi, nhưng lại không nghĩ tới lại ra một đại nhân vật như vậy.

Kể tiếp làm sao bây giờ? Hàn Phong vốn đã không muốn phí thời gian đi trông nom chuyện này, hắn lúc trước đem tư liệu mình sưu tầm gởi cho Ngụy Kỳ, nhờ hắn phát tán. Sau đó chậm rãi đem lực chú ý của mọi người kéo đến xí nghiệp Ngân Nhuyễn khoa học kỹ thuật của Hoàng gia, từ phương diện này mà đả kích Hoàng gia. Lại không nghĩ tới, dưới sự trợ giúp của các thành viên online, chuyện đã phát triển vượt quá không chế, càng mở ra thì càng biết được nhiều, hơn nữa, tựa hồ như bí mật này cũng khá là thú vị.

Tắm rửa xong, Hứa Lâm Hồ, Lý Vượng cùng Sở Suất ba người bởi vì hôm nay vận động tiêu hao quá lớn, rất nhanh liền lâm vào giấc ngủ.

Hàn Phong không có ngủ, hắn còn có chuyện muốn làm.

Mở laptop ra, trên inte, Hàn Phong bắt đầu nhắm vào Hoàng gia triển khai hành động xâm lấn.

Hàn Phong có thể khẳng định, ảnh chụp trong album inte của Hoàng Tử Thông chỉ là một bộ phận trong đông đảo số ảnh chụp. Rất hiển nhiên, ảnh chụp này đều là đã trải qua chọn lọc, Hoàng Chí Lương xuất hiện rõ ràng trong ảnh một cái cũng không có, có thể được sao? Chẳng lẽ Hoàng Chí Lương chỉ thích chụp người ta, mà không thích bị người ta chụp? Cho dù như thế, Hoàng Chí Lương khẳng định cũng sưu tầm không ít ảnh chụp. Cái bây giờ Hàn Phong muốn làm, chính là tìm những gì Hoàng Chí Lương cất dấu, nếu như vận khí không sai, có thể thu hoạch sẽ tiến thêm một bước.

Hàn Phong trước tiên đem lực chú ý đặt ở lịch sử phát triển Ngân Nhuyễn khoa học kỹ thuật, ngược lại bỏ qua nhân vật trọng yếu Hoàng Tử Thông qua

một bên. Lúc này đây, hắn đem lực chú ý toàn bộ tập trung trên người nó, triển khai xâm lấn những gì xung quanh hắn.

Khu nhà cao cấp Hoàng gia có quy mô nhất định. Hơn nữa dường như có nhiều khí tức hiện đại hóa. Điểm ấy có thể cùng với chức vị của Hoàng Chí Lương có liên quan. Bên trong khu nhà cao cấp, đủ loại thiết bị hiện đại hóa, ngay cả inte, đều có server riêng thống nhất quản lý. Hơn nữa, cả tòa nhà đều có hệ thống mạng không dây bao trùm.

Độ bảo mật của khu nhà cao cấp Hoàng gia, phần lớn đều đã bị Hàn Phong xâm lấn qua, hắn đã từng một lần đem kết cấu inte của Hoàng gia mày mò nhất thanh nhị sở (hoàn toàn rõ ràng). Cho nên lần này hắn đã quen việc dễ dàng rồi, trải qua một loạt tra tìm, hắn rất nhanh tìm thấy văn phòng máy tính của Hoàng Chí Lương.

Lần trước, Hàn Phong cũng đã xâm lấn qua máy tính này. Lúc ấy ở trong ổ cứng vội vã càn quét một lần, không có phát hiện cái gì có giá trị, liền rời bỏ mục tiêu.

Lần này lại dựa theo các bước lần trước tìm lại một lần nữa, vẫn như cũ không phát hiện ra thứ gì tốt. Bất quá, Hàn Phong cũng không hề buông tha.

Hắn mở registry của máy tính ra, xem xét nhật ký hình ảnh, văn kiện, phần mềm.

Dựa theo suy đoán của Hàn Phong, nếu chuyện này cùng Hoàng Chí Lương có liên quan, vậy bên trong máy tính của hắn khẳng định sẽ lưu lại dấu vết, ảnh chụp đã có, vậy muốn thấy thì phải thế nào? Đương nhiên là kiểm tra bảng ghi chép bên trong máy rồi.

Mà sau khi mở registry ra, bên trong ghi chép lại rất nhiều, chỉ cần không có di chuyển hoặc delete hệ thống này, ghi chép sẽ luôn bảo tồn bên trong đó.

Hàn Phong mở bảng nhật ký ra xem xét, nhìn từ trên xuống.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, bên trong registry còn có một đại lượng ghi chép những gì đã sử dụng qua. Bất quá, khiến Hàn Phong có chút buồn bực chính là, theo biểu hiện bên trong ghi chép, rõ ràng là nằm bên trong một cái ổ cứng ngoài.

Xem ra Hoàng Chí Lương là một người phi thường cẩn thận. Mỗi lần đều trực tiếp từ ổ cứng ngoài mà xem, chứ không đem hình ảnh này lưu lại trong ổ cứng máy.

Mấy trăm cái ghi chép đều là như thế, Hàn Phong thấy vậy, hai con mắt có chút hoa lên. Bất quá hắn cũng không có buông tha tiếp tục tìm xuống.

Kiên nhẫn tỉ mỉ gia tăng, đây là một phẩm chất cần có của một hacker. Trên thực tế, hacker xâm lấn cũng không như rất nhiều người tưởng tượng đặc sắc vạn phần như vậy. Hoàn toàn trái ngược lại, quá trình này thông thường buồn tẻ, có đôi khi thành công xâm lấn tiến vào hệ thống chỉ mất rất ít thời gian, mà 90% thời gian đều là dùng để tra duyệt mấy cái ghi chép nhật ký buồn tẻ vô vị.

Xem ngược từ sau về trước, đồ lại một tháng trước đó, Hàn Phong rốt cuộc có điều phát hiện. Một tháng trước Hoàng Chí Lương từng xem một ít hình ảnh trong ổ đĩa D. Căn cứ vào tên hình ảnh, rất có khả năng là hình ảnh trong số mấy tấm ảnh chụp này.

Ổ đĩa D? Hàn Phong nhìn link dẫn, có chút cau mày lại.

Rất hiển nhiên, hình ảnh đó trong ổ đĩa D đã không còn tồn tại. Có lẽ, một tháng trước chúng đã bị delete.

Mở thùng rác ra cũng trống trơn.

Hàn Phong vào ổ D nhìn xuống, phát hiện bên trong đã có thêm một ít văn kiện mới, ngày văn kiện này được tạo, cũng là trong vòng một tháng gần đây.

Nếu như không có văn kiện mới, Hàn Phong tuyệt đối nắm chắc có thể đem hình ảnh delete trước đây hoàn toàn khôi phục lại.

Căn cứ vào nguyên lý delete văn kiện, trên thực tế, hệ thống delete văn kiện bình thường sẽ không hoàn toàn đem nó xóa khỏi ổ đĩa. Mà đem văn kiện này chuyển thành dấu hiệu đã xóa. Có dấu hiệu này, hệ thống sử dụng sẽ đối với văn kiện đó làm như không thấy, cho rằng nó đã bị delete. Trực tiếp coi như vùng chứa nó là chỗ trống, sau này lúc lưu trữ các văn kiện khác, nó sẽ tùy tiện xử lý.

Cho nên, nếu muốn đem văn kiện đó khôi phục lần nữa, chỉ cần thông qua phần mềm đặc thù, đem dấu hiệu delete trên người nó bỏ đi, là có thể khôi phục lại rồi, đây là nguyên lý khôi phục dữ liệu ổ cứng.

Nhưng mà, lúc này ở đây lại có thêm một ít văn kiện mới. Nói cách khác, khu vực lưu trữ hình ảnh trước kia rất có khả năng đã bị văn kiện mới đè lên.

Hàn Phong đem nhật ký ghi chép hình ảnh tra duyệt lại, không có phát hiện chỗ nào khác từng lưu trữ hình ảnh đó.

Không có biện pháp, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là thử một lần.

Đem phần mềm khôi phục dữ liệu mình từng viết bỏ vô. Sau đó bắt đầu nhắm vào khu vực nọ tiến hành khôi phục dữ liệu.

Khu vực này quả nhiên bị phá hư không còn bộ dáng rồi, khôi phục dữ liệu này, đại bộ phận đều là những mảnh dữ liệu nhỏ không hề có ý nghĩa. Khu vực đó trong tháng này rất có khả năng đã bị văn kiện bất đồng đè lên rất nhiều lần rồi.

Tìm đại khái khoảng 10 phút, đem toàn bộ tài liệu bị delete trong ổ đĩa D càn quét một lần, thu hoạch của Hàn Phong phi thường nhỏ, chỉ khôi phục

thành công hai tấm ảnh.

Đây là hai tấm ảnh mới, nội dung không sai biệt lắm, chỉ là góc độ bất đồng. May mắn chính là, Hoàng Chí Lương lúc này rốt cuộc đã trở thành diễn viên trong ảnh chụp, bọn họ tựa hồ đang "ấy ấy". Cô gái kia tuổi nhìn qua rất nhỏ, bộ dáng chỉ có 16,17 tuổi. Trong ảnh chụp, nàng bị quấn một cái còng quanh cổ, hai tay bị trói chặt treo lên. Toàn thân nàng đầy vết roi da, và người gây nên, tự nhiên là Hoàng Chí Lương đang cầm roi da trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Long Không Trừu Phong.

Mặc dù chỉ là hai tấm ảnh khôi phục, nhưng mà có vẫn còn hơn không. Hai tấm ảnh chụp này, cũng đã đủ để chứng thực rằng, chủ nhân "bàn tay của thần" đúng là Hoàng Chí Lương.

Hàn Phong đem hai tấm ảnh chụp này gửi tiếp cho Ngụy Kỳ, đồng thời kêu hắn chú ý chút. Bây giờ cảnh sát đã bắt đầu bắt tay vào tiến hành điều tra, đừng để cho cảnh sát bắt được.

Mặc dù cảnh sát bắt đầu phong tỏa tin tức, nghiêm trị người truyền bá ảnh xxx, nhưng bọn hắn có thể quản, cũng chỉ giới hạn trong nước.

Mọi người đều chuyển chiến trường sang khách hoặc các diễn đàn nước ngoài, cảnh sát đối với cái này cũng đành thúc thủ vô sách.

Sau khi hai tấm "bàn tay của thần" vừa mới phát ra, càng khiến nổi lên nhiệt liệt chú ý của mọi người. Từ "Sự kiện sinh viên lộ ảnh xxx" đã bắt đầu thăng cấp lên thành "Cha con cùng nhau xxx".

Vì vậy, ánh mắt mọi người cũng bắt đầu từ trên người Hoàng Tử Thông chuyển dời sang Hoàng Chí Lương. Dù sao, danh khí của Hoàng Chí Lương, so với Hoàng Tử Thông còn lớn hơn nhiều, ảnh hưởng ngoài công chúng lại còn lớn nhiều nữa.

Bởi vì "Bát Quái Đàng 007" một lần nữa không thêm đếm xỉa cảnh cáo của cảnh sát, không ngừng phát hành ảnh xxx. Hành vi của hắn, bị coi là khiêu khích cảnh sát một cách trần trụi. Vì thế, cảnh sát chính thức phát hành lệnh truy nã, truy nã người truyền bá ảnh xxx đầu tiên "Bát Quái Đàng 007". Lợi dụng thủ đoạn kỹ thuật, tra tìm địa chỉ IP của hắn, nhưng mà vẫn không có kết quả. "bát Quái Đàng 007" Tựa hồ sớm có chuẩn bị, hắn trên diễn đàn Thiên Nhai, chính là dùng IP nước ngoài thay thế. Hơn nữa, sau khi hắn đem ảnh chụp công bố, liền lập tức biến mất, thật lâu không hề tái xuất hiện.

Sau khi "sự kiện lộ ảnh xxx" thăng cấp, trên inte đều nhằm vào việc này tranh luận, từ trên người sinh viên đại học bây giờ, chuyển dời đến nhân viên công chức. Tại sao một người thường xuất hiện trước báo chí nhân dân nói nhiều như vậy, nhưng lại vụng trộm làm ra chuyện này? Sau này tin tức truyền hình liệu còn đáng tin cậy nữa hay không?.....

Đương nhiên, cũng có người quan điểm lạc quan hơn, nói việc này còn chưa chứng thực, không thể xác định là chân thật. Hơn nữa, cho dù việc này là chân thật, thì cũng chỉ là một trường hợp, cũng không thể vỡ nầm cả đũa.....

Mà lúc này, người đương sự là Hoàng Chí Lương rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, hắn ở trong cuộc phỏng vấn, bảo là có người có ý đồ hãm hại. Ở đằng sau sự việc, khẳng định là có người giật dây châm dầu vào lửa nên mới lớn đến như thế này. Hắn còn nói, nhấn trong tay hắn, cũng không phải là loại duy nhất..... Hắn khẩn xin mọi người kiên nhẫn chờ đợi, phải tin tưởng thực lực của cảnh sát, khẳng định sẽ đem phản tử phạm tội về quy án.....

Đang lúc mọi người vì chuyện này mà tranh luận đến mức không thể tách rời, thì "Bát Quái Đàng 007" biến mất đã lâu lại một lần nữa xuất hiện trên diễn đàn tiếng trung ở nước ngoài.

Lúc này đây, hắn lại phát ra hai tấm ảnh chụp, đúng là hai tấm Hàn Phong lấy được sau khi khôi phục ổ cứng Hoàng Chí Lương.

Hai tấm ảnh chụp này, đều có mặt Hoàng Chí Lương trong đó. Hơn nữa hình ảnh càng thêm sôi động, tin tức mới vừa phát ra, liền giống như một loại virus gieo rắc khắp nơi. Vô số member online mộ danh mà hướng đến diễn đàn như thủy triều đề đàm luận. Trong nháy mắt liền khiến cho server bị quá tải mà suy sụp, có thể thấy được mọi người đối với việc này rất là chú ý.

Lúc này, đã không còn ai hoài nghi tính chân thật của việc này, tấm ảnh chụp vừa được công bố ra, lại không có bất kì dấu vết PTS nào. Kết quả đã không thể nghi ngờ nữa rồi.

Trên inte bắt đầu xuất hiện một ít thanh âm, yêu cầu chính quyền đối với đương sự triển khai điều tra. Bất quá hiệu triệu của bọn họ, cũng không có tác dụng gì nhiều, Hoàng Chí Lương vẫn giữ nguyên chức vụ, vẫn y như cũ tiêu điều tự tại.

Hơn nữa, cảnh sát đối với việc này quan chế cũng càng ngày càng nghiêm khắc. Thậm chí có người bởi vì truyền bá ảnh xxx quá độ mà bị bắt bớ. Tất cả

các trang web lớn nhỏ bao hàm tin tức liên quan đều bị tra phong. Hết thấy đều nhận được thông tri của cấp trên, không cho phép post tất cả tin tức gì liên quan đến vụ việc này nữa.

Dưới chính sách đè ép, chuyện này dần dần bị ép xuống, ảnh hưởng của "sự kiện lộ ảnh xxx" tựa hồ đã hạ thấp đến mức nhỏ nhất, chuyện này dần dần bắt đầu lãnh đạm hóa.

Nhưng mà, kể cả Hàn Phong ở bên trong lẫn tất cả mọi người đều không ngờ chính là. Chuyện này sau hai ngày, đột nhiên lại một lần nữa nghịch chuyển thật lớn, "sự kiện sinh viên lộ ảnh xxx" rốt cuộc giống như miệng núi lửa đã lâu không phun trào đột nhiên bạo phát!

Mấu chốt nghịch chuyển là do một cái diễn đàn nhỏ đến mức không thể nào nhỏ hơn dẫn ra. Đó là diễn đàn văn học "Vùng Trời Cửa Rong". Trên diễn đàn này tụ tập một nhóm lớn tác giả viết sách trên mạng. Thông thường sau khi bọn họ viết xong, là ở chỗ này bàn chuyện phiếm, thường xuyên thích bàn mấy chuyện bất quá một chút, sau đó đối với mấy thứ đó đào móc một phen.

Sau khi sự kiện lộ ảnh xxx phát sinh, "Vùng Trời Cửa Rong" trước tiên tiến hành copy lại, sau đó đồng đảo tác giả dám đăng đối với việc này biểu hiện ra chú ý rất lớn. Mỗi lần có tiến triển gì mới, bọn họ nhất định trước tiên sẽ copy ra đây.

Bất quá, sau khi inte thông báo phong tỏa, "Vùng Trời Cửa Rong" cũng không thể ngoại lệ, hết thấy đều đem bài post này delete. Hơn nữa định ra quy định, không cho phép tiếp tục đối với chuyện này tiến hành thảo luận, nếu không ban nick.

Bất quá, phương thức phong tỏa đè nén này cũng không thể làm cho đồng đảo tác giả dám đăng đình chỉ tự hỏi.

Kết quả là, đồng đảo tác giả đã lấy ra một ít hình ảnh làm chữ kí riêng trên diễn đàn. Trong đó đều là những bộ phận nhỏ được móc ra từ sự kiện, không có bất cứ nội dung gì tục tĩu dâm tà. Bất chợt nhìn qua, cũng không thể biết tình huống hay là ảnh chụp của ai.

Trong đó, có một tác giả dám đăng tên là Băng Hồn, hẳn mới vừa viết một bộ gọi là "Cơ Địa". Sau sự kiện lộ ảnh xxx truyền ra, tiểu tử này linh cơ vừa động, trực tiếp móc ra tấm ảnh mới nhất cắt ngang nửa người. Kể đến PTS lại một chút rồi quảng cáo, đề lên làm chữ kí của mình trong diễn đàn, để hấp dẫn ánh mắt cùng click ủng hộ của mọi người.

Một ngày sau, một độc giả đột nhiên tại diễn đàn Vùng Trời post một bài post "Xin mời Băng Hồn tiến vào một chút, có chuyện trọng yếu muốn thỉnh giáo!"

Nội dung của bài post, phi thường khiến người ta rung động. Hẳn hỏi hình ảnh chữ kí của Băng Hồn là từ đâu ra, hẳn rất muốn biết. Bởi vì cô gái này, rất giống một vị đồng học của hắn, mà vị đồng học này đã mất tích từ vài năm trước.....

Sau khi bài post này phát ra, lập tức nổi lên chú ý cực độ của đồng đảo tác giả. Ngắn ngủi vài phút đồng hồ, bài post này đã vượt qua mười trang, mọi người quan tâm nhất chính là, chủ post rốt cuộc có phải nói giỡn hay không.

Bất quá, vị độc giả này đã gói lên rất nhiều ảnh chụp của hắn cùng với vị nữ đồng học này kể rõ chi tiết tư liệu. Trong đó còn kể ra thông báo tìm người vài năm trước.

Nhân vật trong trùm ảnh xxx dĩ nhiên là cô gái mất tích vài năm trước????!!

Tin tức này cũng giống như trùm ảnh đó truyền bá ra ngoài, một lưu lượng thật lớn bắt đầu hội tụ về Vùng Trời Cửa Rong. Rất nhanh, diễn đàn Vùng Trời Cửa Rong không chịu nổi, phát sinh hiện tượng tràn phong.

Sự kiện lộ ảnh xxx lại một lần nữa thăng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Xã Đoàn Tỷ Tỷ.

Chuyện phát triển đến nước này, giấy đã không còn gói được lửa nữa, bởi vì tính chất của sự kiện đã hoàn toàn thay đổi.

Rất nhanh, cha mẹ cô gái kia liền báo cảnh sát. Năm đó chuyện cô gái mất tích đã nổi lên vô số sự chú ý mật thiết của các thành viên trên mạng.

Tại sao cô gái mất tích vài năm trước lại gặp được trong loạt ảnh xxx? Nàng là tự nguyện? Hay là bị ép?

Thiếu nữ thanh xuân động lòng người đẩy lên sự đồng tình của vô số cư dân trên mạng.

Thiếu nữ bị ngược đãi + xxx trong ảnh dẫn đến lừa gạt của vô số người dân.

Ngay sau đó, có tin tức truyền ra, Ủy Ban Kiểm Tra Kỷ Luật bắt đầu tham gia điều tra. Sau đó Hoàng Chí Lương bị bắt giữ và thẩm vấn.

Chuyện tình kể tiếp, tựa hồ cũng đều đã nằm trong dự liệu. Ngân Nhuyễn khoa học kỹ thuật Hoàng gia lúc này, cũng bị truyền ra là kẻ khả nghi có dính líu đến tin tức thôn tính tài sản quốc gia.

Trên thực tế, xí nghiệp cùng loại với Ngân Nhuyễn khoa học kỹ thuật như vậy thường không có bất cứ lịch sử phát triển gì là trong sạch cả, chỉ là không có ai làm rõ mà thôi. Hơn nữa Hoàng gia nếu đã dám làm, tự nhiên là sẽ có năng lực đem một ít thanh âm không hài hòa dọn dẹp xuống. Lúc này đột nhiên truyền ra tin tức như vậy, đơn giản là có người bỏ đá xuống giếng thôi.

Hoàng Chí Lương giờ phút này đang là trụ cột của Hoàng gia, bấy giờ bên ngoài có thể nói là bị đè bẹp xuống mức thấp nhất. Con đường phía trước của hắn, có thể nói là một mảnh băng phẳng, chờ tư lịch của hắn đủ rồi, là cũng chính là lúc hắn thăng thiên.

Trước đó, không có ai có thể đoán trước rằng, sự kiện lộ ảnh xxx. Dĩ nhiên có thể đẩy lên làn sóng lớn đến như vậy. Không ngờ rằng lại khiến Hoàng gia đang cực thịnh chuyển ngoặt sang suy!

Thiên tác nghiệt, do khả vi, tự tác nghiệt, bất khả hoạt!

(Trời gây họa còn có thể tránh, tự mình gây họa ==> chết chắc)

Chuyện này đã chứng minh rất rõ ràng, lực lượng của các thành viên trên mạng rất lớn. Mặc dù sự thật cuộc sống luôn không như ý tồn tại, nhưng mà một khi bị đưa ra ánh sáng của inte, áp lực hình thành dư luận, thông thường có thể dẫn đến tác dụng vô cùng mâu chốt.

Độ ảnh hưởng của việc này phi thường lớn, đã mang đến cho không ít người cảm nhận cùng cảnh báo.

Sự kiện sinh viên lộ ảnh xxx đến đây hoàn toàn kết thúc. Dư luận trên inte một lần nữa bình tĩnh trở lại, chỉ là trong một vài cuộc thảo luận ngẫu nhiên, việc này có thể sẽ được nhắc tới theo mặt trái của sự việc.

Lúc sau Dương Thành gọi điện thoại cho Hàn Phong, đem tình huống Hoàng gia kể rõ lại chi tiết nói cho hắn một chút, nói hắn vốn đã liên lạc và định cấp cho Hoàng gia một điểm giáo huấn rồi, nhưng mà hắn chưa kịp động thủ, Hoàng gia lại đột nhiên tao ngộ sự tình lớn đến như vậy, không biết là như thế nào, thậm chí còn bị hoài nghi là hắn giờ trò. Hơn nữa, bởi vì việc này, ngay cả chính hắn cũng đã bị ông già hung hăng gọi về phê bình một trận, nghiêm khắc cảnh cáo bình thường không được phép ra ngoài lề lối. Cuối cùng, Dương Thành nghi thần nghi quỷ hỏi Hàn Phong, chuyện này rốt cuộc cùng hắn có quan hệ gì không. Hàn Phong đương nhiên phủ nhận. (DG: đoạn này DG cũng hơi khó hiểu, không rõ ý nói là Hoàng Tử Thông bị cấm đoán hay là cậu út Dương Thành bị cấm đoán ==> mọi người hiểu kiểu nào cũng được @_@)

Trên thực tế, sự kiện lộ ảnh xxx rốt cuộc đã có định luận, bản thân Hàn Phong cũng thờ dài một hơi. Bởi vì chuyện này phát triển về sau, cơ hồ đã mất không chế, nếu như còn tiếp tục mở rộng, qua thời gian dài, rất có khả năng sẽ liên lụy đến Ngụy Kỳ. Đây là kết quả Hàn Phong không muốn nhìn thấy. Lần trước hắn ra tay giúp đỡ mục đích cũng là như thế, nên nghĩ phải đem chuyện này giải quyết nhanh một chút cho rồi.

Nguyên bốn tìm được hai tấm ảnh chụp cuối cùng, là muốn cấp ra chứng cứ, chứng minh chủ nhân bàn tay của thần là Hoàng Chí Lương. Lại không nghĩ tới, cũng không phải có ý, mà xui quý khiến lại dẫn đến một cú tạc đạn, trực tiếp đem Hoàng gia bùng nổ hoàn toàn không cách nào xoay trở được.

Lúc ấy, tin tức của Long Không vừa truyền ra, Hàn Phong lập tức thông tri ngay cho Ngụy Kỳ, bảo hắn nhanh chóng thu tay lại, đem tất cả tư liệu trong tay hoàn toàn tiêu hủy. Ngay cả ổ cứng cũng phải tiến hành phá hủy vật lý, lại còn đề nghị hắn đi đâu đó du lịch một chuyến, tránh né con bão này.

Việc này mặc dù nháo lên có phần lớn, nhưng đối với Hàn Phong cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng. Hắn từ đầu đến cuối, chỉ ra tay có hai lần, sau đó trực tiếp đem chuyện này thả cho Ngụy Kỳ. Hắn cũng không có xen vào trong, thậm chí cũng không hề quan tâm, hắn còn có việc mình cần phải hoàn thành, không có nhiều công phu nhàn rỗi như vậy.

Kế hoạch rèn luyện thân thể mới đã giảng co được hơn hai tuần, huấn luyện trong hai tuần này cường độ tương đối khá là lớn, mà thành quả lại hết sức là lý tưởng. Ít nhất trạng thái thân thể hắn bây giờ so với hai tuần trước đã có cải thiện rất lớn, cường độ cơ thể được tăng mạnh, độ thuần thực của động tác cũng tăng lên, đã đạt tới giai đoạn bình cảnh.

Bất quá, Hàn Phong cả người cũng đen hơn. Vì thế cho nên sau một đoạn thời gian không gặp, Liễu Nguyệt Sương nhìn thấy hắn liền kỳ quái hỏi có phải hắn mới đi du lịch Châu Phi vài ngày hay không.

Liễu Nguyệt Sương tìm đến Hàn Phong, là để thông tri cho hắn, hội tin học của bọn họ đã bắt đầu công việc thu nhận hội viên mới, muốn Hàn Phong tham gia, mặt khác thuận tiện yêu cầu mấy người 301 tham gia luôn.

Đi tham gia hội tin học? Sở Suất liền đại biểu ba người cuồng quít lắc đầu.

Nói giỡn sao, trong đại học, thành viên hội tin học chính là thay mặt cho danh từ "thái điều" (gà mờ), chỉ có thái điều mới có thể đi tham gia mấy loại xã đoàn này. Ở trong đó, căn bản là không có một điểm kỹ thuật cao thâm gì hết, kỹ thuật chính thức vẫn là dựa vào bản thân mình nghiên cứu. Càng hướng chi, bọn họ vốn là dân tin học chuyên nghiệp, học kỹ thuật mà còn phải đi hội tin học sao? Nói đại khái, nam sinh tin học chuyên nghiệp tham gia loại xã đoàn này, chỉ có một mục đích, chính là vì mấy bé MiMi trong đấy.

(Lưu ý: Theo nguyên văn của tác giả là "kê toán ky xã" = "xã đoàn mấy vì tính". Ở đây dịch giả không để "xã đoàn tin học" mà để "hội tin học" là vì muốn chuyển sang cách gọi theo VN một chút, hơn nữa, cảm thấy gọi là hội tin học nghe hay hơn là xã đoàn tin học ^^!)

Mà Hàn Phong thì sao? Hắn đương nhiên đáp ứng thôi, đối với hắn mà nói, tham gia hay không tham gia cũng không sao cả. Nếu như Liễu Nguyệt Sương đã nhiệt tâm như vậy, thì hắn cũng không để cho nàng thất vọng, chẳng phải chỉ là một cái danh hào thôi sao. Về phần hoạt động nhằm chán của xã đoàn, hắn khẳng định sẽ không tham gia. Hắn ngay cả tiết trên lớp còn không đi, sao có thể rảnh đi tham gia mấy hoạt động xã đoàn này được?

Lại nói tiếp, xã đoàn này của đại học Thủy Mộc, một đoạn thời gian gần đây cũng đang tiến hành hoạt động chiêu tân. Mỗi lần Hàn Phong ăn cơm, đều có thể chứng kiến trước cái quán cơm ngoài cổng, quả thực như là một đội hình diễn tập, rất nhiều cái bàn trải dài suốt hai bên đường. Dĩ nhiên đạt tới 15m, có thể thấy được chủ yếu là xã đoàn đại học Thủy Mộc. Chúng loại xã đoàn cũng có rất nhiều, có hội tin học, hiệp hội vũ đạo (nhảy múa), hiệp hội Tae Kwon Do, hiệp hội boxing, hiệp hội võ thuật, hiệp hội tiết quyền đạo, hội cắm hoa, hội cổ vũ, hội thư pháp, hội những người yêu thích quần sự..... Rất là nhiều, bao gồm nhân văn, khoa học kỹ thuật, công ích, nghệ thuật cùng thể dục đủ nội dung các loại phương diện. Xã đoàn phồn vinh, cũng từ đó mà thấy, sinh viên đại học Thủy Mộc sau khi tốt nghiệp cuộc sống sẽ rất phi thường phong phú đầy màu sắc.

Trừ hội tin học do Liễu Nguyệt Sương lãnh đạo ra, Hàn Phong đối với mấy xã đoàn khác không hề tham gia, hắn không có công phu nhàn rỗi đến như vậy.

Hứa Lâm Hồ cũng chỉ tham gia câu lạc bộ bóng rổ. Bởi vì đội viên đội bóng rổ của đại học Thủy Mộc, đều là xuất thân từ câu lạc bộ bóng rổ. Đây là nguyên nhân chủ yếu Hứa Lâm hồ tham gia xã đoàn này.

Lý Vượng gia nhập "hội ACG", đồng dạng cũng là hứng thú, hắn là một dạng cuồng fan của animation và game. Hắn nói sau này công việc hắn muốn làm, chính là mở một quán cà phê do nữ phục vụ, trở thành nơi tụ tập fan của ACG (Ghi chú: ACG, nghĩa là chữ viết tắt của Animation, Comic, Game, nghĩa là hoạt họa anime, truyện tranh, và trò chơi vi tính)

Sở Suất không tham gia cái nào hết, hắn nói vẫn chưa thấy được xã đoàn nào xứng đáng cho hắn gia nhập. Trừ phi Hàn Phong sáng lập một cái xã đoàn, lúc đó hắn có lẽ sẽ cân nhắc.

Hắn cũng chỉ là vô tình nhắc tới, nhưng lại không nghĩ rằng ý nghĩ này lập tức chiếm được ủng hộ mãnh liệt của Hứa Lâm Hồ cùng Lý Vượng. Vốn bọn hắn cũng muốn đi trung cầu ý kiến của Hàn Phong, nhưng cũng không nghĩ sẽ bị Hàn Phong cự tuyệt, vì thế bọn hắn không thể làm gì khác hơn là đành phải thôi vậy.

Phòng ngủ 301 của bọn họ, mặc dù cũng không phân biệt lớn nhỏ, thông thường mọi thứ là do Hứa Lâm Hồ đảm nhiệm, nhưng mà bất tri bất giác, Hàn Phong nhưng lại mơ hồ trở thành nhân vật trung tâm của bọn họ. Nhất là sau khi Sở Suất trong lúc vô ý đem chuyện tình trước kia của Hàn Phong tiết lộ cho hai người bọn họ biết.

Có chuyện gì trọng yếu, bọn họ đều trung cầu ý kiến của Hàn Phong, nếu như hắn không đồng ý, bọn họ trên cơ bản đều sẽ tôn trọng theo ý nguyện của Hàn Phong.

Giữa trưa, Hàn Phong ở phòng ăn ăn cơm trưa xong, sau đó liền mua một phần cơm hộp giúp cho Liễu Nguyệt Sương, rồi đi đến chỗ chiêu tân của hội tin học.

Hai ngày này, hội tin học chiêu tân, cô nàng hội trưởng Liễu Nguyệt Sương này cơ hồ là một bước cũng không rời khỏi vị trí. Ngay cả cơm cũng không có thời gian đi ăn. Nàng làm hội trưởng thật đúng là quá có trách nhiệm, Hàn Phong sợ nàng đói đến mức bị đau dạ dày, nhiều lần khuyên bảo nhưng vẫn không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là kiêm luôn nhiệm vụ mang cơm hộp đến cho nàng.

Tại trong mắt Hàn Phong mà thấy, thì đây chỉ là đưa cơm cho em gái mình, không có ý tứ gì đặc biệt.

Bất quá, chuyện như vậy, ở trong mắt người khác lại hoàn toàn không giống. Liễu Nguyệt Sương là một đại mỹ nữ, bình thường đối với nam sinh theo đuổi đều vút qua một bên. Bây giờ dĩ nhiên có nam sinh mang cơm cho nàng, mà nàng chẳng những tiếp nhận, hơn nữa rõ ràng còn ăn trong miệng, ngọt trong lòng, vẻ hạnh phúc trên mặt không thể che dấu được mà lộ ra ngoài. Bất quá, cũng may là Hàn Phong cũng dễ nhìn, nhìn qua còn có một cỗ khí chất đặc thù khiến người khác không thể nói rõ, duy nhất tiếc nuối chính là có hơi chút lùn. Bất quá gần đây có vẻ đang thịnh hành chuyện nam lùn xứng nữ cao, đương sự người ta đã không ngại, người bên ngoài tự nhiên sẽ không rảnh mà quan tâm. Cho nên trừ những nam thành viên trong hội đối với Liễu Nguyệt Sương mang tâm ảo tưởng ra, các thành viên khác của hội thấy nàng tìm được một bạn trai tốt trân trọng nàng như vậy, đều thiết tình vì nàng mà cao hứng.

Vì để hấp dẫn tân sinh báo danh, hội tin học đem vài cái laptop của thành viên trông khá là xịn mang bày ra. Một mặt có thể để cho bọn hắn tùy tiện sử dụng, mặt khác còn có thành viên chuyên môn ở bên cạnh giảng giải cùng biểu diễn, vì thế có thể chiêu thu được nhiều hội viên, Liễu nguyệt Sương thật sự rất không ít tâm tư.

Hàn Phong đem cơm đưa đến, đang nghĩ muốn rời đi. Lúc này, đột nhiên nghe được một cái thanh âm phi thường kiều ngạo reo lên: "Các vị đồng học, hội tin học bọn họ kỹ thuật không có gì đặc biệt hết đâu, căn bản là không có cao thủ gì cả, tôi khuyên mọi người, hay là gia nhập câu lạc bộ những người yêu vi tính của chúng ta so ra còn tốt hơn."

Hàn Phong nghe thế, nghi hoặc quay lại xem, chỉ thấy mấy nam sinh mặc áo T-shirt sau lưng có in chữ "Câu lạc bộ những người yêu vi tính" đang giờ biển báo lên cao, đứng ở chỗ hội tin học chiêu tân.

Câu lạc bộ những người yêu vi tính? Có cái xã đoàn này sao? Đại học Thủy Mộc khi nào cho phép tồn tại xã đoàn cùng loại? Hàn Phong rất là kỳ quái.

Mục đích của nam sinh kia rất rõ ràng, là tới phá hủy địa bàn hội tin học. Hấn đứng như thế, khiến cho Liễu Nguyệt Sương bị chọc tức, lập tức bước lên cùng hấn lý luận.

"Vị đồng học này, bạn đây là ý tứ gì? Tại sao có ý đến quấy rối, đừng tưởng là tôi không biết, đại học Thủy Mộc căn bản là không có câu lạc bộ những người yêu vì tính!"

Đối mặt với khí thế hung hăng của Liễu Nguyệt Sương, nam sinh nọ không chút nào yếu thế: "Bạn chính là hội trưởng Liễu Nguyệt Sương của hội tin học phải không? Bạn hẳn là chưa từng nghe qua câu lạc bộ của chúng ta, cái này rất bình thường, bởi vì xã đoàn này của chúng ta vừa mới thành lập. Bất quá, mặc dù chúng ta là xã đoàn mới thành lập, nhưng mà thực lực so với các người vượt xa nhiều! Các vị đồng học!" Vừa nói, hấn vừa lớn tiếng hướng các tân sinh vây quanh nói, "Câu lạc bộ những người yêu vì tính chúng ta, vô cùng có thực lực, hội trưởng của chúng ta đã từng tham gia cuộc thi thiết kế phần mềm. Lúc dự tuyển ở châu Á, lấy thành tích tiến vào thi đấu. Có bao giờ nghe nói qua đại sinh viên thiết kế chương trình chưa? Đây chính là đại sinh viên biên trình trong cuộc thi hạng nhất thế giới."

Nam sinh này tài hùng biện quả thực không sai. Đối mặt nhiều đồng học như vậy, vẫn thao thao bất tuyệt nói ra, nói đến mức thiên hoa loạn trụ. Quả thực là đưa xã đoàn bọn họ thổi phồng lên tới trên trời, hơn nữa cùng lúc đó, còn không quên thường xuyên chen ép một chút hội tin học. Nói nào là xã đoàn không có thực lực, ngay cả hội trưởng kỹ thuật cũng không có gì đặc biệt, gia nhập một xã đoàn như vậy, vốn là không có tiền đồ gì. (Thiên hoa loạn trụ : Bô lô ba loa – ba hoa nói nhảm)

Liễu Nguyệt Sương thấy đồng học chung quanh càng ngày càng nhiều, vội la lên: "Người lại nói bậy bạ gì đó? Đồng học kia, bạn. bạn quá khi dễ người khác rồi!"

"Nói bậy? Tôi không hề nói bậy, tôi chỉ là đem sự thật nói ra mà thôi. Nếu như hội tin học các người không phục, có thể cùng câu lạc bộ của chúng ta tỷ thí, thử xem những gì liên quan tới máy vi tính, nội dung tỷ thí tùy theo các người!"

Khuôn mặt xinh xắn của Liễu Nguyệt Sương tức giận đến đỏ cả lên, trừng mắt nhìn cái tên nam sinh không có bất cứ phong độ gì trước mắt, tức giận nói: "Được, so thì so, bộ khó lắm hay sao mà hội tin học chúng ta phải sợ các người chứ!"

Hàn Phong ở bên cạnh nghe thấy thế, nhẹ nhàng lắc đầu.

Nha đầu ngốc này, bị tức quá độ nên ngốc rồi hay sao vậy, đối phương rõ ràng là có chuẩn bị mà tới. Bây giờ đối phương hạ chiến thư, Hàn Phong có thể khẳng định, tỷ thí kế tiếp, đối với hội tin học khẳng định là phi thường bất lợi.

"Mọi người nghe rõ rồi chứ? Hội tin học đã tiếp nhận khiêu chiến của câu lạc bộ những người yêu vì tính chúng tôi, muốn cùng chúng tôi tỷ thí!" Nam sinh nọ chỉ e sợ thiên hạ không loạn mà hướng các đồng học chung quanh lớn tiếng nói.

Hấn nói xong, từng đợt tiếng "hay" phụ họa theo nổi lên xung quanh. Các đồng học chung quanh hiển nhiên đối với chuyện này vô cùng cảm thấy có hứng thú. Dĩ nhiên ở chỗ chiêu tân có thể chứng kiến hai xã đoàn đấu đá nhau, cái này khiến mọi người hết sức chờ mong.

"Vi để cho lần tỷ thí này càng thêm đặc sắc một chút. Tôi đề nghị, gia tăng thêm vật cược, bên nào thua thì phải giải tán, đem thành viên gia nhập bên thắng, Liễu đại hội trưởng, bạn cảm thấy được chứ?"

Liễu Nguyệt Sương giờ phút này đã biết mình trúng kế của hấn, khuôn mặt xinh xắn đỏ lên, chậm chạp không nói gì.

Đồng học nọ tiếp tục gây sự nói: "Thế nào? Sợ rồi hả? Không dám thì cứ trực tiếp nhận thua đi, chi cần bạn đứng ở đây lớn tiếng nói với mọi người ba tiếng 'Hội tin học không bằng câu lạc bộ những người yêu vì tính' là được."

Quả thực là khinh người quá đáng!

Liễu nguyệt Sương không nghĩ đến đáp ứng, nhưng mà không còn cách nào khác. Nàng bây giờ đã cười lên lưng hổ, đáp ứng đối phương đích xác là không nắm chắc phần thắng. Nhưng mà không đáp ứng, ở chung quanh nhiều đồng học vây xem như vậy, bọn họ khẳng định sẽ thất vọng, danh khí hội tin học khẳng định sẽ rớt xuống ngàn trượng. Chẳng những không thể chiêu tân được nhiều, mà còn có khả năng dao động quân tâm.

Bỏ lo lắng như vậy, Liễu Nguyệt Sương cắn răng quyết định: "Tôi đồng ý!"

Không thắng thế không làm người!

Song phương thương lượng quy tắc, chủ yếu là có liên quan đến máy vi tính, đề tài do đối phương thay phiên nhau ra, sau đó tỷ thí, lấy ba trận hai thắng. Trận thứ ba rút thăm quyết định bên nào ra đề tài.

"Tôi gọi là Lý Triệu, đại biểu cho câu lạc bộ của chúng tôi đến hạ chiến thư, bây giờ chiến thư các người cũng tiếp rồi, nửa giờ sau gặp lại nhé." Lý Triệu rất bất nhã cười cười, "Trong nửa giờ, các người lo mà tìm người gọi điện thoại đi, đến lúc đó thua rất bí thảm, cũng không phải hổ thẹn rồi, hahaha."

Liễu Nguyệt Sương nhìn hấn kiêu ngạo rồi đi, oán giận dậm chân một cái, sau đó cùng các hội viên khác thương lượng.

"Hội trưởng, em tra được rồi, đích xác là có một xã đoàn gọi là câu lạc bộ những người yêu vì tính thành lập. Bây giờ thành viên tính ra, vừa vặn là 20 người, mới thông qua thẩm phê của nhà trường được hai ngày." Tiểu Lê từ từ trong trang web trường tra ra tư liệu liên quan xã đoàn này.

Một hội viên nói: "Nghe tiểu tử nọ giới thiệu, hội trưởng của bọn họ hình như có bộ dáng rất ngu." "

"Có thể tham gia cuộc thi sinh viên thiết kế phần mềm, đích xác đã rất lợi hại rồi, đề mục này cũng thường rất là khó, để bọn họ cảm đề tài này đến tỷ thí, e rằng chúng ta sẽ rất bị thảm."

"Hội trưởng, xem ra lần này bọn họ là có chuẩn bị mà đến a."

.....

Mọi người ngơ ngác một lời ta một ngữ bắt đầu nghị luận hăng lên.

Liễu Nguyệt Sương biết chính mình không thể loạn. Nếu không thì đấu chưa bắt đầu, mà mình đã rối loạn trận cuộc, vậy trên cơ bản khẳng định là thua rồi. Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó trấn an nói: "Mọi người đừng lo lắng, bọn họ chỉ bắt quá là một cái xã đoàn mới vừa thành lập, cũng không lợi hại lắm đâu....."

Tiểu Lê từ đột nhiên nói: "Được rồi, em lập tức thông tri cho phó hội trưởng!"

Sau khi Liễu Nguyệt Sương trấn an, mọi người lập tức bắt đầu gọi điện thoại triệu tập thành viên hội tin học chạy đến trợ chiến.

Hội tin học VS câu lạc bộ vi tính, người nào sẽ đạt được thắng lợi đây?

Rất nhanh, các thành viên hội tin học đều chạy tới hiện trường. Giờ phút này không tới, nếu như hội tin học mà thua, rất có thể họ sẽ trở thành tội nhân của hội tin học.

Bất quá, các thành viên này, trình độ rất cuộc là như thế nào, Liễu Nguyệt Sương tâm lý kỳ thật rất rõ ràng. Gọi bọn họ tới, bất quá chỉ là hò hét trợ uy, ra oai ngoài mặt mà thôi. Chính thức có thể ra trận, được mấy người cơ chứ.

Đầu tiên, Đỗ Thiệu Phong khẳng định là lên chiến rồi, hẳn có sở trường ở phương diện kỹ thuật hacker. Liễu Nguyệt Sương trong lòng đã quyết định, lúc tỷ thí, vô luận là như thế nào đều phải đạt được quyền ưu tiên trước. Sau khi đưa ra phương thức tỷ thí, để cho Đỗ Thiệu Phong xuất trận, phát huy đầy đủ ưu thế phương diện kỹ thuật hacker của hắn, ra oai trước áp chế đối phương, dựa theo khí thế đó mà chèn ép đối thủ.

Có thể đoán trước, song phương tỷ thí, khẳng định sẽ lựa chọn một ít kỹ thuật lệch ra bên ngoài.

Liễu Nguyệt Sương đối với thực lực các thành viên khác trong hội cũng rất hiểu rõ. Bình thường mấy thành viên trong hội đều là vào học thêm cho biết. Nói về kỹ năng cơ bản, ví dụ như phương diện tri thức về phần mềm vi tính cũng ồ ồ, bọn họ có thể nói được đạo lý rõ ràng, nhưng mà bọn họ dù sao cũng không phải xuất thân từ ban tin học, đối với mấy thứ này hiểu rõ cũng chỉ là dừng ở mặt ngoài, hiểu được thế nào là cách sử dụng vi tính. Chính thức liên quan tới mấy cái nguyên lý, tính pháp thuật toán gì đó, thì thông thường chỉ cảm thấy là như lọt vào trong sương mù thôi.

Vừa rồi, cái tên Lý Triệu kia nói, hội trưởng bọn họ là một vị cực ngầu từng tham gia cuộc thi sinh viên thiết kế phần mềm. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, vì để bảo đảm vạn vô nhất thất, hẳn cuối cùng khẳng định sẽ yêu cầu tiến hành thi đấu biên trình, cứ như vậy, bọn chúng khẳng định sẽ thắng được một ván.

Xem ra mấu chốt thắng thua của trận đấu, chỉ còn lại một ván. Nếu như một ván này có thể đối phó, vậy hội tin học khẳng định là có thể thắng.

Trong lòng Liễu Nguyệt Sương không ngừng cấp cho mình dũng khí, sẽ thắng, nhất định chúng ta sẽ thắng!

Lúc này, Đỗ Thiệu Phong vội vã chạy tới, Liễu Nguyệt Sương đem kế hoạch của mình đại khái nói cho hắn một chút, để cho hắn nhất định phải thắng trận thứ nhất. Chỉ có như vậy, hội tin học mới có khả năng thắng lợi, nếu không, cái gì cũng đều tiêu hết.

Đỗ Thiệu Phong thề chắc như đinh đóng cột, vỗ ngực cam đoan nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn Phong ở phía sau, thấy Đỗ Thiệu Phong lại một lần nữa được coi trọng, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười kỳ quái.

Nửa giờ sau, hai mươi người của câu lạc bộ những người yêu vi tính trùng trùng điệp điệp đi tới.

Bọn họ cũng cùng với Lý Triệu giống nhau thống nhất một trang trang phục, hai mươi người cùng nhau đi tới, quả thật là có vài phần khí thế. Trái lại hội tin học bên này, trang phục mọi người nhan sắc khác nhau, thoạt nhìn như là một đám ô hợp vậy.

Đi ở phía trước, là một người mang mắt kính viền vàng, trông khá là văn tinh dễ nhìn. Bộ dáng của hắn đại khái cao khoảng 1m78, một thân trang phục xã đoàn ở trên người hắn, so với Lý Triệu khí chất tốt hơn rất nhiều.

Trừ hắn ra, những người khác trong tay đều cầm vài thứ, có máy tính, có bàn, cũng có ghế.

Xem ra, hẳn khẳng định chính là người phụ trách bọn họ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hẳn hướng chỗ chiêu tân của hội tin học trực tiếp đi tới, nói: "Chào bạn, tôi là bộ trưởng Vu Vĩ của câu lạc bộ những người yêu thích vi tính, chúng tôi đã tới, có thể bắt đầu được rồi chứ?" (DG: Ở đây ku Vu Vĩ này tự xưng mình là bộ trưởng chứ không xưng là hội trưởng, mọi người lưu ý không bị nhầm nhé)

Thật sự là một người hấp tấp, mới vừa vào đã đòi bắt đầu rồi.

Liễu Nguyệt Sương cũng không có nói nhảm với hắn, hai người phụ trách liền thống nhất vấn đề quy tắc một chút, sau đó tỷ thí liền bắt đầu.

Không đợi Liễu Nguyệt Sương đề xuất làm người quyết định đầu tiên, Vu Vĩ liền rất có phong độ vươn tay phải ra, làm một cái thủ thế xin mời: "Lady First, các người ra đề tài trước đi."

Lời này nói xong nhưng thật rất có trình độ, cách nhìn của Hàn Phong đối với Vu Vĩ này có chút thay đổi.

Liễu Nguyệt Sương mặc dù dính chương, nhưng bất quá nàng cũng không có so đo nhiều. Nếu đã đạt được quyền ưu tiên, vậy cứ việc để hắn nói.

Vì vậy, Đỗ Thiệu Phong lúc này ra trận, hắn đẩy đẩy gọng kính màu đen của mình, nhìn quét một chút toàn trường, sau đó đề cao âm lượng nói: "Chúng ta so đấu kỹ thuật hacker!"

Lời của hắn vừa thốt ra, chung quanh vốn còn có chút ồn ào thì thanh âm nhất thời yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều bị lực chú ý của hắn hấp dẫn.

Hắn vừa mới nói cái gì? Kỹ thuật hacker! Hắn dĩ nhiên là một hacker! Ánh mắt của mọi người nhìn hắn, nhất thời có chút bất đồng.

Hacker, cái danh từ này, ở đây đối với mọi người cơ hồ là rất quen tai, nhưng chỉ có một số ít người hiểu được hacker là như thế nào. Ở trong số ít những người này, thì lại có một số rất ít người mới hiểu được kỹ thuật hacker và có thể lợi dụng kỹ thuật hacker để tiến hành xâm lấn.

Mặt khác, một đoạn thời gian trước, ngay cả trung ương đài truyền hình cũng có nói qua về "Siêu cấp hacker Nhạc Phong", nói đến vị ấy, ở đây có đồng học nào mà chưa từng nghe qua chứ??

Sự tích về Nhạc Phong sau khi truyền ra, hắn liền trở thành thần tượng sùng bái của vô số học sinh sinh viên, ảnh hưởng lớn đến nguyện vọng thi cử của một lượng lớn học sinh trung học. Khiến cho số lượng học sinh đăng ký thi vào ngành tin học năm nay tăng lên rất nhiều.

Không biết đến Nhạc Phong, chính là muốn bị người ta khinh bỉ.

Ở Trung Quốc, Nhạc Phong cơ hồ trở thành một cái danh từ thay mặt cho hacker. Cho nên lúc Đỗ Thiệu Phong lên tiếng thi đấu kỹ thuật hacker, trong đầu mọi người đều nổi lên một cái ý niệm, đó là nghĩ đến giống như Nhạc Phong. Theo đó, ánh mắt của mọi người nhìn Đỗ Thiệu Phong cũng mang theo một phần sắc thái kính sợ.

"Kỹ thuật hacker?" Vu Vĩ cười, hắn hướng một thành viên trong đội ngũ bên mình, gật đầu ý bảo đi lên, nói: "Tiểu Thiên, mày ra chơi đùa với nó một chút đi."

Một đồng học cũng đồng dạng mang theo mắt kính đen từ trong đám người đi ra, hắn cao cao gầy gầy, có một đặc điểm thấy rõ, đó chính là cứ cách một đoạn thời gian, hắn sẽ rất khoa trương nhướn hai tròng mắt một chút, tựa hồ như trong mắt bay vào cái gì vậy.

Bước tới trước mặt Đỗ Thiệu Phong, hắn nhướn hai tròng mắt một chút, sau đó nói: "Chào nhóc, tao tên là Mạc Thiên, được rồi, vậy mày muốn chơi như thế nào đây hả?"

Chơi đùa ư? Hắn dĩ nhiên nói chơi đùa với mình ư? Đỗ Thiệu Phong sắc mặt nhất thời thoát nhìn trở nên khó coi, lạnh lùng thốt: "Chúng ta đồng thời xâm lấn một trang web, người nào xâm lấn thành công trước, là người đó thắng!"

"Ok." Mạc Thiên trên mặt không có bất cứ biến hóa gì, "Vậy quyết định xâm lấn trang web nào? Theo ý của tao, hay là mày chỉ định một trang web đi rồi thi." Ý tứ của hắn rất rõ ràng, không muốn tự làm thắng ngu, thì tìm một trang web mình đã từng xâm lấn mà cùng hắn thi đấu.

Đỗ Thiệu Phong trên mặt nhất thời trở nên đỏ bừng, hắn cảm thấy tôn nghiêm của mình bị đối phương chà đạp, phần nộ nói: "Đáng cười! Mày tưởng tao sẽ gian lận sao?"

"Haha, tao cái gì cũng đều không có nói, là tự mày suy nghĩ nhiều mà thôi."

"Mày rõ ràng chính là có ý tứ này!"

.....

Hai người tỷ thí còn chưa bắt đầu, đã đấu võ mồm trước rồi. Song phương hòa được mười phần, rất nhiều người lo lắng bọn họ thậm chí tùy thời đều có thể lao vào đập nhau.

Liễu Nguyệt Sương một bên xem ra không được, không thể làm gì khác hơn là ra mặt giảng hòa nói: "Như vậy đi, tôi có một đề nghị công bình như vậy. Lần này xâm lấn, chúng ta đem phạm vi thu nhỏ lại ở các trang web của các trường. Do các đồng học ở hiện trường cung cấp năm trang web chỉ định. Sau đó bóc thăm lấy một mẫu ra làm mục tiêu tỷ thí xâm lấn, hai người xem được không?"

"Được, cứ như thế mà làm!" Mạc Thiên là người thứ nhất gật đầu.

Kết quả bốc thăm rất nhanh liền có, mẫu bị lấy ngẫu nhiên là đại học Nam Kinh. Công việc của bọn họ, chính là nhanh chóng xâm lấn trang web đại học Nam Kinh. Sau đó download văn kiện text bao hàm tên của mình trong đó từ server xuống.

Mà Đỗ Thiệu Phong trên mặt lại do dự một chút, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Đem hai cái bàn ra, đặt hai cái laptop trên đó. Đỗ Thiệu Phong cùng Mạc Thiên ngồi đối mặt nhau. Sau một tiếng ra lệnh của Liễu Nguyệt Sương, bọn họ chính thức bắt đầu xâm lấn.

Trên thực tế, Liễu Nguyệt Sương sở dĩ đề nghị như vậy, vẫn là đã cân nhắc. Bởi vì nàng biết, Đỗ Thiệu Phong lúc trước từng tiếp xúc với việc xây dựng trang web, sau rời trường, hẳn lại chuyển sang làm công việc bảo vệ web trường. Cho nên, Liễu Nguyệt Sương cho rằng hẳn ở phương diện này hẳn là khá quen thuộc.

Người trong nghề thì nói, thường dân thì xem náo nhiệt.

Dân pro ra tay, nhìn vào là biết.

Ở trong mắt mọi người, Đỗ Thiệu Phong cùng Mạc Thiên hai người đột nhiên tăng tốc, chỉ thấy phía trước bọn họ đánh máy không ngừng. Biểu hiện trên đó, là các loại cửa sổ kỳ quái. Sau đó lại cất xuống, có đôi khi mở ra một phần mềm không biết là làm cái gì. Rồi lại đánh ra câu lệnh, đưa vào mấy câu nhìn không biết có chức năng gì. Ngay sau đó liền thấy phản hồi lại một lượng tin tức nhìn vào không hiểu là có ý tứ gì.....

Hàn Phong ở sau lưng Đỗ Thiệu Phong nhìn trong chốc lát. Lắc đầu, liền đem lực chú ý đặt lên người Mạc Thiên.

Trình độ kỹ thuật của Đỗ Thiệu Phong, lần trước Hàn Phong ở thư viện đã kiến thức qua. Nói thật, rất là gà, chỉ là ý vào bản thân có mấy phần mềm hacker xem như là được, cứ như thế đã tự xưng mình là hacker? Hacker chính thức mà lại đi ra nói với mọi người "ta muốn so kỹ thuật hacker với người" ư?

Hành vi như vậy, ở trong mắt Hàn Phong, không thể nghi ngờ là phi thường ngây thơ và ngu ngốc. Hẳn đối với cái này chẳng có bất cứ hứng thú gì, tùy tiện coi hần lần qua lần lại, xem như trò hề xem một chút cho vui vậy.

Còn về phần Mạc Thiên này, xem ra cũng có vài phần kỹ thuật, quá trình xâm lấn trung quy vẫn theo quy củ tiến hành đi vào, tin tưởng rất nhanh sẽ có thể xâm lấn thành công.

Đỗ Thiệu Phong sớm đã mở mấy phần mềm trong máy mình ra. Trong đó có công cụ scan, công cụ phát hiện sơ hở, công cụ công kích dò xét.

Có mấy công cụ này, hẳn đã thành công xâm lấn không ít trang web diễn đàn. Máy công cụ này, đều là hần lấy từ chỗ sư phụ hần.

Mặt khác, Đỗ Thiệu Phong đối với biên trình web cũng có không ít kinh nghiệm. Cho nên hẳn đối với lần tỷ thí này rất có tự tin, bởi vì thiên thời địa lợi nhân hòa, hần cơ hồ toàn bộ đều chiếm.

Scanning, là kỹ năng xâm lấn cơ bản, tri kỷ tri bỉ mới có thể trăm trận trăm thắng, xắm lấn cũng là giống như vậy. Đầu tiên là tận hết khả năng sưu tầm tin tức có liên quan tới server của mục tiêu. Kể cả xác định xem máy chủ có trừ hàng hay không, máy chủ lắp đặt là sử dụng hệ điều hành gì, windows hay linux hay là cái khác. Mặt khác còn có thể biết, máy chủ đối phương đang sử dụng cổng(port) nào, do phục vụ nào cung cấp. Thậm chí còn có liên quan đến phần mềm version bao nhiêu..... Sau khi nắm giữ hết các thông tin này, mới có thể tiến hành hạ được, tiến tới tìm xem những sơ hở liên quan.

Mở trình scan ra, đánh tên trang web đại học Nam Kinh vào phần mềm scan. Sau một lúc vận hành, kết quả liền có, trong đó có cả địa chỉ IP của của server, cũng không hề phát hiện ra sơ hở nào dễ dàng lợi dụng.

Xem ra, người phụ trách xây dựng trang web, ý thức an toàn cơ bản cũng khá ghê gớm.

Đỗ Thiệu Phong mở trang web đại học Nam Kinh ra, chậm rãi đi dạo trên đó.

Thông qua các địa chỉ liên tiếp, hẳn có chút mừng rỡ. Mã chạy của đại học Nam Kinh, dĩ nhiên là dùng ASP biên soạn.

ASP cùng PHP, JSP giống nhau, là một loại ngôn ngữ biên trình từ xưa tới giờ. Theo sự thăng cấp của server, đồng thời ASP cũng thăng cấp hoàn toàn mới thành ASP+. Kể sau so với kẻ trước, hiển nhiên vượt trội hơn nhiều, cho nên ASP dần dần đã bị thay thế.

Nguyên nhân chính là vì ASP từ xưa tới nay là loại ngôn ngữ biên trình bị người khác phát hiện sơ hở nhiều nhất, mà Đỗ Thiệu Phong lại đối với ASP khá là quen thuộc, cho nên phát hiện này mới khiến hần mừng rỡ.

Đương nhiên, một cái trình tự không an toàn, mấu chốt không nằm ở việc nó dùng ngôn ngữ biên soạn gì. Mà chủ yếu là do người biên soạn, không phải người dùng nào cũng bảo rằng ngôn ngữ cũ xưa thì sơ hở nhân tiện theo đó cũng càng nhiều. Trái lại ngôn ngữ hồi xưa mới chính thức là ngôn ngữ biên trình, cho đến nay vẫn còn phát huy được tác dụng trọng yếu. Hơn nữa loại ngôn ngữ biên soạn chương trình này, trên cơ bản cũng là phi thường an toàn.

Đỗ Thiệu Phong đem trang web nhìn lại một lần, kể cả xem mã nguồn, cũng không phát hiện bất cứ thông tin phiên bản cũ nào trong hệ thống trang web mà ứng với hệ thống biên soạn của mình. Sở dĩ làm như vậy, là bởi vì hần muốn tìm xem xem, hệ thống trang web này rốt cuộc có phải là mã nguồn mở trên inte hay không. Nếu như là như vậy, rất có khả năng sẽ phát hiện một ít sơ hở, hần chỉ cần lợi dụng nó tìm tòi xa một chút, thoáng cái là có thể tìm được phương pháp xâm lấn phù hợp.

Nhưng cái ý nghĩ này không thể thực hiện được, hần không thể làm gì khác hơn là đổi ý nghĩ khác.

Lúc này, hắn đột nhiên chứng kiến ở trang mặt, có một cái shoutbox.

Bấm vào xem, phát hiện thật sự là một bản hệ thống shoutbox, đã có không ít học sinh nhấn lại trên đó về ý kiến của mình về trung tâm inte trường học, hay là không hài lòng này nọ với căn tin nhà trường.....

Trong message có thông báo rằng phải đăng nhập thành viên.

Đỗ Thiệu Phong có chút lên tinh thần, lập tức vận hành công cụ của mình, sau đó tiến hành kiểm tra cổng đăng nhập này.

Chú nhập SQL, là một loại thủ đoạn xâm lấn phi thường xưa. Năm đó sau khi công bố ra ngoài, quả thực trong phạm vi toàn bộ thế giới nổi lên cơn bão xâm lấn, vô số trang web hoặc diễn đàn bởi vì lúc thành viên biên soạn web, chưa từng lọc qua những thông tin liên quan. Vì thế bị một ít thái độ mới vừa học được phương thức xâm lấn liền xâm lấn thành công. Đối mặt với loại công kích này, vô luận server lắp đặt bao nhiêu firewall phòng ngự đi chăng nữa, thì căn bản cũng chẳng có bất cứ tác dụng gì. Bởi vì cái này là viếng thăm SQL một cách hợp pháp, nếu muốn phòng ngừa, thì chỉ có thể lúc chuyển đổi dữ liệu, tiến hành kiểm tra nghiêm khắc nội dung đưa vào, loại bỏ những ký tự làm mất an toàn.(Thường là dấu ngoặc kép đơn hoặc đôi)

Trên cơ bản, nếu như trang web tồn tại loại sơ hở này, chỉ cần bạn hiểu được cách kiểm tra ngôn ngữ SQL, liền có thể rất dễ dàng đăng ký account, bởi vì chỉ cần biết và dùng tên + password đặt là vào là được.

Bởi có loại sơ hở này, nên phương thức công kích trên cơ bản cũng có vài loại. Cho nên có hacker sau này đem các phương thức công kích đó tổng kết lại một chút, rồi viết thành phần mềm riêng. Như vậy sau khi phát hiện một trang web có sơ hở như thế, sẽ không cần thiết phải nhét một lượng mã code hỗn tạp vào, mà sử dụng phần mềm này, ấn nút ok, là có thể tiến hành công kích trang web, chỉ một chút là cho ra kết quả.

Phần mềm Đỗ Thiệu Phong sử dụng, chính là phần mềm chú nhập này.

Nhưng rất không may, người biên soạn hệ thống trang web này hiển nhiên đối với mấy việc công kích SQL cũng rất có nghiên cứu. Hắn đã đem mấy cái ký tự đặc biệt dễ gây hại này toàn bộ loại bỏ.

Trên trán Đỗ Thiệu Phong bắt đầu có chút mờ hôi. Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mạc Thiên ở đối diện, phát hiện hắn về mặt bình tĩnh nhìn vào máy của mình, hai tay liên tục đánh bàn phím.

Bất động thanh sắc mà xoa xoa mồ hôi nóng, Đỗ Thiệu Phong bắt đầu tiếp tục tìm kiếm phương pháp khác.

Tiêu điểm của hắn là đặt ở shoutbox.

Xem xét đi xem xét lại kết cấu của shoutbox, Đỗ Thiệu Phong đột nhiên phát hiện cái shoutbox này hình như quy tắc đặt tên so với quy tắc đặt tên của hệ thống thông tin có chút khác biệt khá lớn.

Chẳng lẽ shoutbox này là một chương trình độc lập?

Căn cứ vào ý nghĩ này, hắn kiểm tra lại một chút mã nguồn shoutbox.

Vãi thật, có rồi!

Đỗ Thiệu Phong trong lòng mừng rỡ, hắn phát hiện ra shoutbox này, dĩ nhiên là một loại shoutbox lưu truyền rất rộng rãi trên inte. Bởi vì giao diện thay đổi, nên hắn trong lúc nhất thời không nhìn ra được.

Hắn đối với chương trình shoutbox này ấn tượng rất sâu. Bởi vì sự phụ của hắn trước kia dạy hắn một khóa bằng ví dụ thực tế, đúng là nhắm vào cái shoutbox này mà tiến hành.

Hắn lập tức mở ra trình duyệt, kết quả tìm không được địa chỉ. Sau đó hắn lại thay đổi tên một chút, làm lại từ đầu, kết quả trang web xuất hiện một đoạn mã rối loạn khá lớn.

Đỗ Thiệu Phong tinh thần đại chấn, hắn giờ phút này đã hoàn toàn biết nên xâm lấn như thế nào!

Mà đang lúc hắn chuẩn bị trở tài, thì bên tai đột nhiên nghe thấy một thanh âm cao ngạo - -

"Ta xử được rồi."

(1)ASP, ASP, PHP, JSP : là các loại ngôn ngữ lập trình làm web

(2)SQL (Stucted Query Language): Ngôn ngữ truy vấn có cấu trúc (SQL) là ngôn ngữ chuẩn hóa để định nghĩa và xử lý dữ liệu trong một cơ sở dữ liệu quan hệ. Tất cả các hệ quản trị cơ sở dữ liệu quan hệ (RDBMS) đều hiểu được SQL.

(3)MySQL: Là hệ quản trị cơ sở dữ liệu mã nguồn mở phổ biến nhất thế giới và được các nhà phát triển rất ưa chuộng trong quá trình phát triển ứng dụng. Vì MySQL là cơ sở dữ liệu tốc độ cao, ổn định và dễ sử dụng, có tính khả chuyển, hoạt động trên nhiều hệ điều hành cung cấp một lớn các hàm tiện ích rất mạnh. Với tốc độ và tính bảo mật cao, MySQL rất thích hợp cho các ứng dụng có truy cập CSDL trên inte. MySQL miễn phí hoàn toàn cho

nên bạn có thể tải về MySQL từ trang chủ. Nó có nhiều phiên bản cho các hệ điều hành khác nhau: phiên bản Win32 cho các hệ điều hành dòng Windows, Linux, Mac OS X, Unix, FreeBSD, BSD, NovellWare, SGI Irix, Solaris, SunOS,...

MySQL là một trong những ví dụ rất cơ bản về Hệ Quản trị Cơ sở dữ liệu quan hệ sử dụng Ngôn ngữ truy vấn có cấu trúc (SQL).

MySQL được sử dụng cho việc hỗ trợ PHP, Perl, và nhiều ngôn ngữ khác, nó làm nơi lưu trữ những thông tin trên các trang web viết bằng PHP hay Perl.....

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Thái Điều Ra Tay

Đỗ Thiệu Phong nhất thời ngậy ngấn cả người, gương mặt hướng phía đối diện nhìn lại, vừa lúc chứng kiến Mạc Thiên trên mặt hơi mỉm cười nhìn hắn, trong ánh mắt tựa hồ mang theo một tia đùa cợt.

Các thành viên hội tin học cũng nhất thời bắt đầu nghị luận hân hân.

Liễu Nguyệt Sương cũng ngậy dại.

Nguyên vốn chắc thắng được một hiệp, không ngờ lại là thua! Đúng là không có cái gì đã kích nhiều hơn là so với cái này.

Hội tin học chẳng lẽ sẽ chấm dứt như vậy trong tay mình sao? Sau khi Liễu Nguyệt Sương tiếp nhận xã đoàn này, đã dồn hết tâm huyết vào nó. Vì đề phát triển xã đoàn, nàng đã tốn không ít thời gian cùng tinh lực, lại không nghĩ rằng, hôm nay đụng phải chuyện như vậy.

Lúc này, Vu Vĩ mang vẻ mặt tươi cười đi tới.

"Thật sự là không có ý tứ, học tỷ, hiệp thứ nhất, là câu lạc bộ những người yêu vi tính chúng ta thắng. Bây giờ, mình bắt đầu cuộc tỷ thí thứ hai đi, đề thi sẽ do tôi ra."

Còn cần phải so nữa sao? Ba trận hai thắng, Liễu Nguyệt Sương cơ hồ đã có thể đoán trước kết quả cuối cùng rồi.

Tiếp tục nữa, chỉ bắt quá phụ trợ hô hào kỹ thuật bọn họ lợi hại mà thôi. Nếu là như thế, không bằng bỏ đi còn hơn.

Thấy Liễu Nguyệt Sương không nói gì, Vu Vĩ cũng không nói nhiều mà trực tiếp nói: "Mấy vi tính còn có một tác dụng tiêu khiển rất trọng yếu, đó là trò chơi. Ván này, chúng ta không so đấu kỹ thuật gì hết, mà là so đấu trình độ chơi game. Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, chơi game tốt, cũng là một loại kỹ thuật."

Chơi game? Liễu Nguyệt Sương trong lòng không khỏi dâng lên một tia hy vọng, nàng không ngờ đối phương dĩ nhiên không trực tiếp so đấu kỹ thuật biên trình, mà là lựa chọn so đấu trình độ chơi game.

Là tự cho rằng bản thân nhất định sẽ thắng sao, cho nên mới không coi trọng như vậy chăng? Hoặc là nói, bọn họ căn bản là không có đem hội tin học để vào mắt?

Bất quá, điều đó cũng không quan trọng. Quan trọng nhất chính là, bây giờ đối phương đã cho mình một cơ hội, nói gì thì nói nhất định phải hảo hảo bắt lấy nó.

"So đấu game?"

"Chân Cách Đấu."

"Chân Cách Đấu?" Liễu Nguyệt Sương nghi hoặc hỏi.

Tựa hồ đã ngờ tới Liễu Nguyệt Sương sẽ có vẻ mặt như vậy, Vu Vĩ giải thích: "'Chân Cách đấu' là một loại game đối chiến mới lưu hành gần đây."

"Chân Cách Đấu" là một game 3D chiến đấu nổi tiếng lừng lẫy do công ty Bạo Tuyết mới phát hành mấy tháng trước. Nó chẳng những hấp thụ các đặc điểm ưu tú của những trò chơi chiến đấu khác (như quyền hoàng, nhai phách đẳng - bá chủ đường phố), mà còn có một điểm phi thường đặc sắc, đó chính là đạt độ chính xác gần như là đấu thật! Thực lực của các nhân vật là vô cùng thăng bằng. Sau khi trò chơi này phát hành, lại một lần nữa bị các fan game đối chiến nhiệt liệt thổi phồng, được xưng là game đỉnh của thể loại đối chiến, là một game đối chiến kinh điển nhất trong lịch sử của dòng game

này.

Mặc dù bên trong cũng tồn tại một ít tuyệt chiêu hoa lệ, nhưng muốn phát ra những tuyệt chiêu này, thì độ khó cũng vô cùng lớn.

Tất cả động tác bên trong, đều là tham khảo những động tác đối chiến thực tế trong cuộc sống. Nghe nói công ty Bao Tuyết vì để cho số liệu gần sát với thực tế, đã từng dùng rất nhiều tiền, sưu tầm các số liệu cùng động tác của các cao thủ đối chiến trên toàn thế giới, lúc này mới có thể hoàn thành được nó. Biến thái nhất chính là, bên trong trò chơi, máu huyết bị mất bởi công kích nhiều ít bao nhiêu, cũng đều là tham khảo từ các nhân tố, nhược điểm cùng bộ vị trí mạng của cơ thể người. Đồng dạng một lần công kích, nhưng nếu như công kích ở các bộ vị bất đồng, máu bị mất cũng sẽ bất đồng.

Liễu Nguyệt Sương là một nữ sinh. Mặc dù là học tin học, nhưng đối với game cũng không có hứng thú, cho nên nàng không biết trò chơi này cũng rất bình thường.

Quay lại nhìn các thành viên trong hội, Liễu Nguyệt Sương hỏi: "Ồ đây ai tình thông game 'Chân Cách Đấu' ?"

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, một hồi lâu không ai trả lời hết.

Ánh mắt Liễu Nguyệt Sương tối sầm lại, mới vừa dâng lên một tia hy vọng, nay lại một lần nữa tan biến.

Lúc này, một vị thành viên nói: "Vương Chân, không phải mày chơi cách đấu rất khá sao? Tới thử đi!"

"Không..... Không được..... Tao....." Vương Chân đột nhiên nghe được mình bị điểm danh, cuống quýt lắc đầu.

"Đi đi, mày khẳng định được mà!" Một vị đồng học bên cạnh đột nhiên đẩy hấn lên, Vương Chân lao đảo một cái, bước ra.

Cái này, Vương Chân cũng chỉ đành ráng kiên trì tới cùng thôi vậy.

Câu lạc bộ những người yêu vi tính phái ra một người đáng gầy teo, một nam đồng học có chút lùn.

Sau một lúc, đối chiến bắt đầu, trò chơi này cũng là ba trận hai thắng.

Vương Chân lúc vừa mới bắt đầu động tác còn cố gắng chủ động công kích được hai lần. Nhưng mà kế tiếp, đối phương lại đột nhiên ra tay cuồng bạo, sau một tràng tuyệt chiêu, không đợi Vương Chân phản ứng lại, liền tiếp thêm một tuyệt chiêu nữa, cuối cùng dứt khoát đá Vương Chân nằm xuống.

"Tôi đã nói là không được mà!" Vương Chân đỏ mặt, đột nhiên đứng lên, không chịu tiếp tục thi đấu nữa, hấn bước tới trước mặt Liễu Nguyệt Sương, nói một câu: "Hội trưởng, xin lỗi". Sau đó liền chui ra khỏi đám người mà đi.

Kết cục đã hết sức rõ ràng, cả đám thành viên hội tin học trầm mặc không nói.

"Sao rồi, mới có một ván liền đã bỏ chạy, thật vô vị!" Nam đồng học kia khinh thường nói, "Hội tin học các người nhiều người như vậy, chẳng lẽ tìm một người đấu game cũng tìm không được sao? Kỹ thuật so với bọn này, ta xem ngay cả chơi game cũng..... Ài, ta thấy, xã đoàn các người thật sự không cần phải tồn tại nữa là đúng rồi. Nếu như bị trường khác biết hội tin học trường chúng ta toàn cặn bã như vậy, chẳng phải là sẽ khiến cho người ta cười chết mất sao.....?"

Vị nam sinh này nói vô cùng khó nghe, nhưng mà tất cả hội viên hội tin học lại không thể phản bác được hấn.

Liễu Nguyệt Sương giờ phút này nước mắt cũng chảy ra, ở trong hốc mắt đảo qua đảo lại, mắt thấy đã sắp rơi xuống.

Thật sự là không được ư?

Xác nhập lại, đối với mọi người mà nói, có lẽ thật là một chuyện tốt, có một hội trưởng vô dụng như mình vậy, đối với mọi người nói, thật sự là một tai họa!

Liễu Nguyệt Sương vừa định nhận thua.

Lúc này, một cái thanh âm đột nhiên vang lên bên tai nàng: "Đề tôi lên."

Liễu Nguyệt Sương đột nhiên ngẩn người, quay đầu lại nhìn, phát hiện Hàn Phong không biết lúc nào đã đi tới bên cạnh nàng, giờ phút này hấn đang dùng ánh mắt cổ vũ nhìn mình.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Liễu Nguyệt Sương, Hàn Phong chậm rãi từ bên người nàng bước qua, sau đó đi tới chỗ Vương Chân mới vừa ngồi xuống.

Hàn Phong nói: "Tôi tới thay vị đồng học vừa rồi."

"Ồ, thật sự là không sợ chết à? Haha, tốt lắm, xem tao đây hành hạ mày như thế nào!"

Trận đấu thứ hai bắt đầu!

Hình như là vì chứng minh lời nói mới vừa rồi, vị đồng học kia ngay từ đầu đã hướng Hàn Phong triển khai công kích mãnh liệt, tuyệt chiêu liên tiếp tung

ra.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy, đêm tuyết chiều liên tiếp thi triển ra hai ba lần, từ cách hấn điều khiển cho thấy, game này hấn khẳng định đã luyện thời gian rất lâu rồi.

Mà Hàn Phong, hình như là một newbie mới bắt đầu chơi thử trò chơi này. Đối mặt với công kích của hấn, chỉ có thể sử dụng sách lược bị động phòng thủ, ngay cả cơ hội xuất thủ một lần cũng không có.

Khiến cho mọi người cảm giác mắc cười chính là, hai người thậm chí ở cách xa nhau, hấn lại đứng ở đấy dậm tay, đá chân, nhảy nhót, chẳng có chút tác dụng nào cả.

Nguyên lai là một thái điều!

Mặc dù dừng khí của hấn có thừa, nhưng trình độ bản thân như vậy, cũng không nên tự mình đi bêu xấu chứ?

Ở trong mắt mọi người, Hàn Phong một mực bị chà đạp, bị đánh đến mức không thể ngẩng đầu lên được.

Thắng bại tựa hồ đã không còn phân biệt gì nhiều nữa.

Cây máu của Hàn Phong, chỉ giảm bớt một chút.

Qua một phút đồng hồ, Hàn Phong vẫn còn đang bị đánh.

Qua năm phút đồng hồ, Hàn Phong chỉ còn lại một nửa cây máu.

Qua bảy phút đồng hồ, Hàn Phong vẫn không hề đánh đối phương một chút gì cả.

"Trời, phòng ngự của hấn mạnh quá vậy, không ngờ kiên trì lâu như thế mà vẫn không chết!" Một sinh viên đột nhiên cảm thán nói.

"Đúng nha, nếu là tao khẳng định kiên trì không quá một phút, xem ra hấn không giống như gà mổ thóc đâu."

"Hấn che dấu lâu như thế, máu rút khẳng định cũng không ít."

Lúc này, mặt khác một thanh âm đột nhiên có chút kích động nói: "Nhìn kia, hấn bắt đầu phản công rồi, đang đánh lại đối phương!"

Hấn nói không sai, lúc máu còn lại khoảng 30%, Hàn Phong bắt đầu phản kích!

Lúc đối phương vừa rơi xuống đất, trong một khắc định thi triển tuyệt chiêu. Hàn Phong đột nhiên xoay người tránh thoát, lập tức liền lao tới trước mặt đối phương, sau đó trực tiếp dùng cước hung hăng đạp vào eo hấn.

Lần này cước quả nhiên là mạnh a, đối phương không ngờ mất ít nhất là 10% máu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Toàn Lực Xuất Kích

Mặc dù bị Hàn Phong đá đến, nhưng đối phương lại cũng không bối rối, mà mới vừa rơi xuống đất, liền phản công bằng một chiêu "Hô Nguyệt Trảm". Đáng tiếc, lúc này đây, hấn ngay cả thân thể Hàn Phong cũng chưa kịp chạm, đã thấy Hàn Phong né ra đằng sau.

Vận khí ư!

Vô luận là dùng chân đá mạnh vào người, hay là thành công trốn thoát tuyệt chiêu công kích. Ở đây tuyệt đại bộ phận mọi người đều cho rằng Hàn Phong chỉ là đột nhiên nhân phẩm bộc phát, dính phải vận *** chó mà thôi.

"Không Bằng mới vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy, dĩ nhiên để cho hấn đánh tới." Mạc Thiên trong đội ngũ đột nhiên nói. Trong mắt hấn, người tinh thông game cách đấu như Không Bằng, tuyệt đối không gặp phải loại sai lầm cấp thấp này.

"Xem tiếp một chút." Vưu Vĩ trong lòng cũng có chút nghi hoặc, tiểu tử này điều khiển như thế nào mà càng ngày càng lưu loát như vậy?

Hàn Phong một kích đắc thủ, khiến Không Bằng rất là tức. Vì vậy, kế tiếp, hắn lại một lần nữa hướng Hàn Phong triển khai công kích mãnh liệt. Thế quyết phải đem hắn KO nhanh một chút, vốn là một trận đấu không có bất cứ lo lắng gì, không ngờ lại bị hắn chống đỡ cho đến lúc này, đã vậy còn không cẩn thận bị hắn đánh mất 10% máu, thật sự là mất hết thể diện!

Nhân vật Không Bằng lựa chọn chính là một kiếm khách, hơn nữa cũng là nhân vật hán thông thạo nhất. Cầm trong tay một thanh đại kiếm, phạm vi công kích rất lớn, công thủ vẹn toàn, uy lực tuyệt chiêu lại càng khủng nữa.

Mà nhân vật trong tay Hàn Phong, lại là một quyền thủ, nắm tay mạnh thì đúng là mạnh, nhưng phạm vi công kích thật sự quá nhỏ, duy nhất khiến cho người ta cảm thấy may mắn chính là tốc độ cũng coi như là được.

Đối với điều này, Hàn Phong cũng cảm thấy có chút buồn bực, cái tên Vương Chân kia, chọn ai không chọn, hết lần này tới lần khác lại chọn một tên quyền thủ công kích gần. Đối mặt với kiếm khách cầm đại kiếm trong tay, khó trách không bị nó hành hạ mới là lạ đấy.

Bất quá, ở trong tay Hàn Phong, quy tắc mà mọi người nghĩ đương nhiên đã không còn tác dụng nữa.

Chiêu thức hoa lệ này của đối thủ, uy lực nhìn qua cực kỳ lớn, nhưng mà ở trong mắt Hàn Phong, giá trị thực chiến cũng rất cận kề.

Mới vừa rồi sở dĩ bị động phòng thủ, là bởi vì vừa mới bắt đầu chơi thử nên Hàn Phong cũng không quá quen thuộc. Hắn là lần đầu tiên tiếp xúc phương diện game này, phải dùng hết 70% máu mới quen thuộc được thao tác cơ bản cùng thủ đoạn công kích của Không Bằng. (DG: Đúng là biến thái, lần đầu tiên chơi mà mạnh như vậy T_T)

Không thể không nói, trò chơi "Chân Cách Đấu" đích xác phi thường chuẩn. Hàn Phong phát hiện rằng, tuyệt chiêu này, nhìn như uy lực thật lớn, không thể ngăn cản. Kỳ thật lại tồn tại phương thức phá giải, đó chính là lúc tuyệt chiêu phóng ra tước sau thời gian vài giây, người phóng ra sẽ hoàn toàn bị vây trong trạng thái không an toàn. Nếu như có thể nắm giữ thời cơ tốt, tại một khắc đó ra tay, trên cơ bản là một kích tất sát.

Nói thì có vẻ dễ, nhưng lúc làm thì lại phi thường khó khăn.

Đầu tiên, rất ít người có năng lực phát hiện ra sơ hở này. Trong vài giây đồng hồ dừng lại, cơ hồ chỉ là chuyện tình trong nháy mắt, và cũng chỉ có mỗi mình Hàn Phong trong não có một cái hệ thống siêu cấp siêu biến thái mới có thể chú ý được đến chi tiết này.

Tiếp theo, cho dù phát hiện được điểm ấy, bọn họ cũng rất khó có thể đủ khả năng khống chế chuẩn xác nhân vật của mình trong một khắc ở trước mặt đối phương đột nhiên ra tay.

Thế nhưng nói về độ chính xác trong phương diện khống chế, ai có thể bằng được Hàn Phong chứ?

Chuyện nếu như trong thời gian dài ngẫu nhiên phát sinh một lần, có thể thấy đây là một sự kiện ngẫu nhiên, không có bất cứ ý nghĩa gì. Nhưng mà cùng một dạng chuyện tình, lại trong thời gian ngắn liên tiếp phát sinh liên tục hai ba lần, thì đó đã là sự kiện tất nhiên.

Kế tiếp, Hàn Phong y như đột nhiên giác ngộ, bắt đầu liên tiếp công kích đối thủ. Hơn nữa, mỗi một lần đều là dùng chân công kích. Mỗi lần đều đánh trúng, hơn nữa máu bị rút phi thường nhiều. Ít nhất đã ngoài 5%. Sau khi đánh một lúc, hắn liền nhanh chóng chuyển sang phòng thủ, đối với đối phương phản kích, nhưng vẫn không cách nào xuống tay được, bởi vì mỗi lần đều bị Hàn Phong né tránh.

Thân là quyền thủ, dĩ nhiên không có giác ngộ quyền thủ, lại đi dùng chân đá người khác!

Ngắn ngủi trong vòng 5 phút đồng hồ, cây máu của đối thủ chỉ còn lại 50%, mà Hàn Phong vẫn là 30% như cũ.

"Không Bằng bị làm sao vậy? Như thế nào lại cứ đứng đó để cho hắn đánh, ngay cả phòng thủ cũng không phòng thủ một chút?" Mạc Thiên đột nhiên nói.

Vưu Vĩ cau mày nói: "Không phải là hắn không phòng thủ, mà là hắn không cách nào làm được. Đối phương nắm giữ thời cơ ra tay phi thường tốt, mỗi lần đều là thời khắc Không Bằng không cách nào phòng thủ.

Nghe Vưu Vĩ nhắc nhở như vậy, Mạc Thiên cũng phản ứng lại. Đúng là mỗi lần Không Bằng bắt đầu phát tuyệt chiêu, vừa mới nhảy lên, hoặc tuyệt chiêu vừa mới thi triển xong, lúc từ trên không rót xuống, đối phương liền đột nhiên phát động công kích, đột nhiên chạy nhanh đến trước mặt Không Bằng, một kích rồi chạy, mỗi kích tất sát.

Không Bằng nổi giận, liên tục bị đánh khiến hắn vô cùng tức giận.

Mày đá đủ rồi chứ! Lần này thì tới lượt tao chơi đùa với mày!

Bất được một cơ hội, hai tay Không Bằng đột nhiên tạch tạch điên cuồng ấn. Toàn Phong Liệt Diễm Trảm diễn ra, biểu hiện đột nhiên chột lóe, quang ảnh hoa lệ lấy kiếm khách làm trung tâm đột nhiên nổ mạnh bắn ra bốn phía.

"Đây là Toàn Phong Liệt Diễm Trảm!"

Các sinh viên vây quanh xem đột nhiên toát ra một thanh âm.

Ánh mắt của mọi người đều bị tuyệt chiêu hoa lệ này hấp dẫn, hít mạnh một hơi thật sâu, liền chờ xem uy lực kế tiếp của tuyệt chiêu này.

"Phanh!"

Quang ảnh hoa lệ chợt tan thành mây khói, quyền thủ không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở đằng sau, hấn ở mặt đất vung một chân lên cao, đứng ngay vị trí kiếm khách mới vừa đứng. Mà kiếm khách giờ phút này lại đang chậm rãi ngửa người bay đi, miệng phun máu tươi.

"Ách....."

Mọi người giờ phút này cảm giác, giống như một khắc sắp đạt tới cao trào, đột nhiên bị người ta bóp cổ vậy!

Ván này Không Bằng đã bị KO!

Hàn Phong, dĩ nhiên dùng một quyền thủ, sử dụng chân, đem một Kiếm Khách mạnh mẽ đánh chết.

Không Bằng trong lòng tức hộc máu, hấn cảm giác được mình bị đối phương hung hăng vũ nhục, mặt đỏ như máu hé ra.

Không Bằng gất gao nhìn chằm chằm Hàn Phong, từng chữ nói: "Mày cố tình làm nhục tao!"

Hàn Phong cười cười: "Không có, tao chỉ thử hành hạ mày một chút."

"Mày....." Không Bằng đột nhiên đứng lên, chỉ vào Hàn Phong nói không ra lời.

Mới vừa rồi, hấn đối với Hàn Phong dùng những lời khinh bỉ như vậy. Lại không nghĩ tới, bây giờ bị hấn dùng lại để nhục nhã mình, quả thực không có loại chuyện nào khác hơn khiến cho người ta cảm thấy bị sỉ nhục so với chuyện tình này.

Vưu Vĩ lúc này đi lên, lấy tay đặt lên vai Không Bằng, chậm rãi ấn hấn ngồi vào chỗ.

"Bây giờ tiếp tục đánh, còn một ván nữa."

"Nhớ kỹ, mày là quán quân đại hội thi đấu cách đấu, mày chính là ưu tú nhất!" Vưu Vĩ ở bên tai Không Bằng nói.

Không Bằng nặng nề gật đầu, một lần nữa khôi phục tinh táo ban đầu.

Hàn Phong cười cười.

Cái tên Vưu Vĩ này, không tệ lắm.

Không Bằng vẻ mặt chăm chú nói: "Xuất ra thực lực chính thức của mày đi, bây giờ tao sẽ không nhường nữa đâu!"

Trận đấu tiếp tục bắt đầu.

Ván này, tình thế tựa hồ hoàn toàn điên đảo. Hàn Phong mới vừa rồi tác phong bảo thủ, đột nhiên trở thành người gây sự. Trận đánh vừa bắt đầu, hấn liền xông tới, trong nháy mắt chạy đến trước mặt Không Bằng. Sau đó một quyền trực tiếp đánh vào mặt hấn, khiến hấn không kịp phản ứng bay đi. Không đợi hấn rơi xuống đất, Hàn Phong liền tiếp theo lao vào gất gao xuất thêm một cước, đem Không Bằng vừa mới chạm đất bay lên, sau đó xuất một cái Long Quyền.....

"Phanh!"

"Phanh!"

"Phanh!"

.....

Tĩnh!

Cả hiện trường yên tĩnh đến mức đáng sợ. Thanh âm Hàn Phong không hề gián đoạn kích đánh trên người Không Bằng, rất rõ ràng mà truyền tới từng trận trợn mắt há hốc mồm của người vây xem.

"K.O! PERFECT!"

Thanh âm phán quyết cuối cùng của trọng tài truyền ra.

Mười ba kích liên tiếp!

Hàn Phong toàn thắng!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Anh Không Phải Là Người

"Bốp bốp bốp - -"

Các hội viên hội tin học nhất thời hoan hô lên.

"Thắng, chúng ta thắng!"

Nguyên vốn là trận đấu chắc chắn không hề lo lắng, không ngờ lại phong hồi lộ chuyển, nửa đường sát ra một cái tên Trình Giáo Kim.

Hàn Phong cuối cùng một ván perfect, khiến cho họ cảm giác rất há giận, phi thường há giận!

Ánh mắt của mọi người nhìn Hàn Phong lập tức bất đồng rồi. Giờ phút này, Hàn Phong không thể nghi ngờ là anh hùng của bọn hắn.

"Phong tử, cảm ơn ngươi!"

Liễu Nguyệt Sương đi tới trước mặt Hàn Phong, bao hàm cảm kích nói.

Biểu hiện của Hàn Phong, rất ngoài ý liệu của nàng.

Tại trong lòng nàng, Hàn Phong vẫn dừng lại ở giai đoạn nằm liệt trên giường trước kia, vẫn luôn là tiểu đệ mà nàng muốn chiều cổ.

Không nghĩ tới, không biết từ lúc nào, hắn đã trưởng thành.

Hàn Phong ôn nhu mà nói: "Nha đầu ngốc, theo khách khí với ta làm gì? Ngươi yên tâm, hội tin học vẫn có thể tồn tại như cũ."

Hàn Phong ra tay, là không muốn nhìn thấy Liễu Nguyệt Sương bị ủy khuất.

Ở trong mắt Hàn Phong, Liễu Nguyệt Sương giống như là em gái của mình vậy.

Ai muốn khi dễ Liễu Nguyệt Sương, trước hết phải qua ải của hắn.

Bốp bốp bốp!

Vưu Vĩ vỗ tay đi tới.

"Đặc sắc lắm! Rất tuyệt vời!" Ánh mắt của Vưu Vĩ nhìn thẳng vào Hàn Phong, "Không nghĩ tới hội tin học các người còn có nhân tài ưu tú như ngươi vậy, thật sự là vui mừng lẫn sợ hãi a!"

Hàn Phong cười nói: "Thường thôi, chỉ tại đối thủ cạnh bãi quá."

Quán quân đại hội thi đấu Chân Cách Đấu toàn thế giới Trung Quốc lần thứ nhất, dĩ nhiên bị hắn nói là cạnh bãi!

Mặc dù biết rõ Hàn Phong là cố ý, Vưu Vĩ vẫn duy trì phong độ, lúc này sắc mặt cũng không nhịn được thay đổi.

"Cạnh bãi? Haha, quán quân đại hội thi đấu Cách Đấu Trung Quốc không ngờ bị ngươi nói là cạnh bãi!"

Vưu Vĩ rất muốn phát hỏa, nhưng mà hắn cuối cùng cũng nhịn xuống được.

Nhìn thoáng qua Không Bằng vẫn ngồi ở vị trí như cũ, tinh thần uể oải, trên mặt giờ phút này lại còn mang theo nước mắt, hắn thở dài một hơi, nói: "Bây giờ là ngươi thắng, ngươi có tư cách nói như vậy."

"Bất quá, đừng quên, thắng bại bây giờ còn chưa phân rõ, tỷ thí của chúng ta vẫn còn một quán. Bây giờ là tỷ số 1-1. Hừm, để xem lần này vận khí của các ngươi như thế nào."

Liễu Nguyệt Sương lúc này hình như cũng mới nhớ tới chuyện đó: "Phong tử, ngươi."

Hàn Phong lại nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Liễu Nguyệt Sương một lần nữa, ôn nhu nói: "Có ta ở đây, ngươi yên tâm."

Một câu nói bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa, nhưng lại khiến cho tâm của Liễu Nguyệt Sương hoàn toàn an định. Hết thấy tựa hồ đều không còn trọng yếu nữa, bóng lưng có chút gầy yếu trước mắt này tạo cho nàng một cảm giác an toàn thật lớn.

"Ván thứ ba quyết định như thế nào?" Vu Vu hỏi.

"Như thế này?" Hàn Phong lấy một đồng xu ra.

"Búng đồng xu? Tốt, ta chọn mặt chữ!" Vu Vu cũng không nói nhảm.

Hàn Phong cười, không thèm nói lại, búng đồng xu trong tay lên trời.

"Đình - -"

Đồng xu bay lên không trung.

Ba!

Lúc đồng xu rơi xuống độ cao ngang mắt Hàn Phong, hắn liền dùng hai tay kẹp lấy nó.

"Ngươi thua." Hàn Phong nói.

Vu Vu sửng sốt, lập tức cười nói: "Haha, cái này cũng không nhất định. Mở ra đi, xem một chút coi là quyền quyết định của ai!"

Hàn Phong chậm rãi buông tay phải ra - - Mặt chữ hướng xuống.

Vu Vu nhìn nụ cười trên mặt Hàn Phong, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Lúc Hàn Phong định thu hồi đồng xu, hắn đột nhiên nói: "Chờ một chút!"

Hàn Phong trực tiếp ném đồng xu qua cho hắn: "Tự mình xem đi."

Vu Vu cầm đồng xu nhìn hai mặt một chút, phát hiện đây chỉ là một đồng xu bình thường.

Cầm đồng xu ném về cho Hàn Phong, hắn nói: "Được, quyền quyết định là của ngươi, ngươi nói đi, ván này chúng ta so cái gì."

"Dựa theo ước định vừa rồi. Hạng mục tỷ thí chỉ cần liên quan đến máy vi tính là được, đúng không?"

"Không sai."

"Tốt lắm, vậy chúng ta thi vẽ tranh."

"Dùng máy vi tính vẽ tranh?" Vu Vu cười, "Tốt! Quyết định như vậy!"

Hắc hắc, dường như tưởng rằng không thể so biên trình thì chúng ta không thể thắng được ngươi!

Trong câu lạc bộ những người yêu vi tính, có một mỹ nữ, tên là Thi Tịch. Nàng học Photoshop thời gian đã hơn 5 năm, ngoài trình độ kỹ thuật đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, nàng dùng PTS vẽ chân dung, quả thực cùng người thực không khác gì mấy. Là do em gái của Vu Vu cùng nàng là bạn tốt, lúc này mới kéo nàng vào câu lạc bộ.

Hôm nay nàng tới cũng vừa lúc.

Thi Tịch từ trong đội ngũ đi ra, chiều cao của nàng cùng Hàn Phong không sai biệt lắm, đội chiếc mũ màu trắng, sau đầu kéo một cái đuôi ngựa, khuôn mặt tròn tròn, da dẻ trắng trẻo, tựa như trong suốt, vô cùng mịn màng.

"Chào anh, tôi tên là Thi Tịch." Thi Tịch rất có lễ phép bắt chuyện.

"Chào cô, tôi là Hàn Phong."

Thi Tịch này đích xác có thể khiến người ta có cảm giác trước mắt sáng ngời. Bất quá cũng gần như thế mà thôi, Hàn Phong cũng không phải chưa từng thấy mỹ nữ, cũng không đến mức tình trờng xông lên nào. Cho nên ánh mắt nhìn Thi Tịch, thuần túy chỉ có ý vị thưởng thức.

Thi Tịch gật đầu: "Chúng ta bắt đầu đi."

"Chờ một chút, tôi còn chưa nói xong."

"Sao nữa?" Thi Tịch có chút nghi hoặc.

Hàn Phong nói: "Chúng ta hình như còn chưa nói sẽ dùng phần mềm nào về."

"Ồ? Còn phải quy định phần mềm cụ thể nữa sao?" Thi Tự sùng sốt một chút, liền mỉm cười nói, "Vậy cũng được, anh nói đi, rốt cuộc dùng phần mềm nào."

Thi Tự ở lĩnh vực này, đích xác có căn cơ rất sâu, cơ hồ là phần mềm vẽ tranh chuyên nghiệp nào, nàng cũng đều đã nếm thử. Trên cơ bản, sử dụng mấy phần mềm này, kỹ thuật khác nhau cũng không lớn. Bất qua nếu Hàn Phong đã nói thế, nàng cũng không hề gì.

"Chúng ta dùng Paint vẽ."

"....."

Nụ cười trên mặt Thi Tự có chút cứng ngắc: "Paint? Ý anh không phải là nói cái chương trình có sẵn trong hệ điều hành chứ?"

Hàn Phong gật đầu: "Chính là nó, đó là một chương trình rất kinh điển."

Có làm hay không! Dùng Paint?

Paint, một chương trình biên tập hình ảnh đơn giản đến mức không thể nào đơn giản hơn nữa. Trong hệ điều hành, vẫn luôn là một chương trình phụ kiện nhỏ tồn tại. Dù hệ điều hành không ngừng đổi mới, nhưng chương trình này cũng không có tiến hành thăng cấp, vẫn luôn đơn sơ như thế.

Mọi người bị Hàn Phong nói khiến cho ngây ngời.

Thi Tự nhìn chằm chằm Hàn Phong hồi lâu, thấy bộ dáng hần không giống như là đang nói giỡn, cuối cùng cắn môi kiên nghị nói: "Được, vậy dùng nó để vẽ!"

Nàng cũng muốn nhìn xem một chút, Hàn Phong có thể vẽ được bức tranh như thế nào.

Thi Tự rất tự tin, bằng vào kinh nghiệm vẽ tranh 5 năm của mình, coi như là dùng Paint, nàng cũng có thể vẽ được một bức tranh ra bộ dáng của một bức tranh.

Ít nhất, khẳng định so với Hàn Phong tốt hơn.

Cư nhiên dùng chương trình Paint so đầu vẽ tranh. Sau khi mọi người có chút sùng sốt, lập tức đều bị hạng mục tỷ thí cực kỳ có sáng tạo này của Hàn Phong gây nên hứng thú thật lớn.

Tỷ thí bắt đầu.

Thi Tự đoạt quyền ưu tiên nói: "Tôi vẽ trước."

"Uhm, cứ tự nhiên." Hàn Phong do dự một chút, rồi đồng ý.

Mở chương trình Paint ra, Thi Tự nhìn Liễu Nguyệt Sương một chút, nói: "Tôi nhân tiện mượn chị Liễu Nguyệt Sương làm mẫu, vẽ nhanh một bức."

Nói xong, nàng liền bắt đầu di chuyển chuột, về phần sử dụng, chỉ có thể họa ra bức tranh đường nét đơn giản, cũng không có gì đặc hiệu hết. Vẫn dùng các loại đường nét phác thảo, mặc dù có chút không quen, nhưng trình độ của Thi Tự đích xác không sai. Một bút xuống tới, hình dáng đại khái của Liễu Nguyệt Sương liền chậm rãi thành hình.

Chỉ là, dùng chương trình paint vẽ tranh, thật sự là rất làm khó người. Đối với việc không chế bút vẽ yêu cầu thật sự rất cao, không cẩn thận sẽ đem đường nét bức tranh của mình bị méo, răng cưa hay thành những hình thù kỳ quái.

Đại khái sau 10 phút, Thi Tự liền vẽ xong bức tranh. Bức họa này rất có ý nghĩa kỷ niệm, bởi vì nó là do nàng dùng tốc độ nhanh nhất vẽ bằng Paint. Hơn nữa hiệu quả cũng không tệ lắm, có thể so với lúc dùng bút máy luyện tập vẽ.

Mọi người xem bức họa xong, đều phát ra tiếng than sợ hãi.

"Quá lợi hại, dùng Paint mà cũng có thể vẽ đến trình độ như thế!"

"Đúng thế, nếu như dùng phần mềm vẽ tranh chuyên nghiệp khác, vậy trình độ đạt tới mức nào nữa đây trời!"

Liễu Nguyệt Sương không thể không thừa nhận, bức họa của nàng rất khá.

Có chút lo lắng nhìn Hàn Phong, Liễu Nguyệt Sương phát hiện Hàn Phong hơi nhàu mày chút.

"Phong từ, nếu như....."

Hàn Phong nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Không có việc gì."

Ái mỹ chi tâm, nhân giai hữu tri, cố nhân đối với các mỹ nữ, bình thường đều có cử chỉ khách khí, phạm làm chuyện gì đều rất nhượng bộ.

Ví dụ như, lúc đón taxi, nếu có người tranh đoạt vị trí, tài xế đại ca thông thường có thể sẽ chọn mỹ nữ mà đá người xuống.

Hàn Phong bây giờ chính là loại tâm tình đó.

Thế nhưng việc đã đến nước này, cũng không thể trách ta được.

Hàn Phong ngồi xuống trước máy tính, mở chương trình Paint ra, bắt đầu vẽ.

Lúc này Hàn Phong đột nhiên giống như cái máy được lên dây cót. Bỗng dưng phát động, lấy tốc độ cực nhanh xoát xoát xoát không ngừng xuyên qua xuyên lại vẽ.

Không tới nửa phút, hình dáng bóng người cũng đã hiện ra.

Thi Tự khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn không thể đóng lại lên. Nàng giống như là gặp được một cảnh tượng khó tin nhất trên thế giới vậy, cả người cũng ngây ra.

Những người vây quanh phía sau Hàn Phong cũng hoàn toàn sững sờ, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp lại.

Hàn Phong không có đình chỉ, tay phải không chệch chuốt vẫn như cũ rất nhanh vũ động trên bàn vẽ.

Sau khi đem hình dáng bức tranh tạo thành, hắn bắt đầu tỉ mỉ vẽ từng nét, lợi dụng chức năng vòng cung của Paint, bắt đầu kéo những dây cung.

.....

5 phút đồng hồ sau.

"Tôi thua." Thi Tự nói, "Anh quả thực không phải là người!"

So với bức tranh này của Hàn Phong, Thi Tự cảm giác bức tranh nọ của mình quả thực giống như một đứa bé ba tuổi vẽ vậy.

Phản ứng này mọi người dĩ nhiên không hề có ý kiến, mà ngược lại lần lượt gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hắn còn lại người sao?

Thử nghĩ xem ai có thể dùng nôi Paint trong thời gian ngắn như vậy, vẽ ra bức tranh tinh tế đạt trình độ giống như là nhân vật thực?

Ánh mắt mọi người nhìn Hàn Phong lại một lần nữa thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Hiệu Quả

Mọi người giờ phút này quả thực không cách nào hình dung được cảm giác của mình.

Bọn họ hoàn toàn bị chiêu thức ấy của Hàn Phong trấn trụ!

Hắn cứ nhiên dùng một cái chương trình Paint đơn sơ đến mức không thể nào đơn sơ hơn nữa vẽ ra bức hình đạt hiệu quả tới như vậy. Thậm chí còn có thêm vài phần điểm sắc thái của Liễu Nguyệt Sương, khiến cho nhân vật trong hình càng thêm sinh động.

Một chữ - - Nguru!

Hai chữ - - Nguru Bức!

Đây mới là cao thủ vẽ tranh chân chính a!

Dùng Paint mà cũng có thể vẽ tranh đạt được hiệu quả này. Nếu như thật sự dùng bút, vậy chẳng phải càng thêm lợi hại sao?

Dùng phần mềm vẽ tranh chuyên nghiệp, chỉ bất quá như là tiểu hài tử chơi game mà thôi!

Thì Tự lúc này đây có thể nói là thua tâm phục khẩu phục!

Mặc dù dùng Paint vẽ tranh cũng không phải sở trường của nàng, nhưng nàng căn bản là đã không còn đủ dũng khí để tiếp tục cùng Hàn Phong dùng phần mềm vẽ tranh khác thi đấu.

Người này, thật là đáng sợ, quả thực hoài nghi không biết hắn có còn là người hay không đây!

Thì Tự bước tới trước mặt Vu Vũ vẫn còn đang như cũ tròn mắt há hốc mồm, nói: "Em đã cố hết sức rồi, chỉ là thực lực đối phương quá mạnh mẽ."

Vu Vũ phục hồi tinh thần lại, mặt mũi biến sắc rất là khó coi.

Trong cuộc đấu này, câu lạc bộ những người yêu vi tính bọn họ thua, hoàn toàn thua trên người một tiểu tử nửa đường sát ra.

Việc đã đến nước này, Vu Vũ cũng không có bất cứ biện pháp gì xoay chuyển tình thế.

Hắn nhìn Liễu Nguyệt Sương nói: "Lần này, các ngươi thắng."

Sau đó, hắn xoay người lại, hướng các đội viên của mình lớn tiếng nói: "Dựa theo ước định trước đó, bên nào thua, thì sẽ xác nhập vào bên thắng. Bây giờ, chúng ta thua, cho nên hôm nay bắt đầu từ bây giờ, câu lạc bộ của chúng ta đã không còn tồn tại. Ta tuyên bố, câu lạc bộ những người yêu vi tính xác nhập hội tin học! Đương nhiên, nếu như mọi người không muốn gia nhập hội tin học, có thể tự động rút khỏi."

Không quản Vu Vũ vui đùa với mấy trò quên, thành viên hội tin học lại một lần nữa nhiệt liệt hoan hô. Tất cả mọi người đều vây quanh chung quanh Hàn Phong, hoan hô gọi tên của hắn, có mấy người thậm chí nghĩ muốn tiến lên, đem Hàn Phong thấy lên không trung. Bất quá, dưới tình huống xử lý xảo diệu của Hàn Phong, nguyện vọng này của bọn họ không thể đạt thành.

Đúng như dự đoán, người của câu lạc bộ yêu vi tính vẫn chưa một ai nguyện ý gia nhập hội tin học. Bọn họ cũng cùng Vu Vũ rời đi. Lần này khai chiến, nguyên vốn đã vạch ra kế hoạch chắc chắn, đem hội tin học giảm xuống. Còn tưởng rằng là mọi chuyện đình đình là như vậy, lại không nghĩ đến, cuối cùng lại thua. Tiếp tục đứng ở chỗ này, bọn họ thật nhịn không nổi.

Sau tiết mục bắt ngờ xen vào trôi qua, một nhóm lớn tân sinh đều yêu cầu gia nhập hội tin học, lại còn không ngừng hỏi, Hàn Phong ở trong hội đảm nhiệm chức vị gì, bình thường có thể cho bọn hắn vào học hay không.....

Liễu Nguyệt Sương đương nhiên khó mà nói Hàn Phong cùng bọn họ giống nhau, cũng là một tân thành viên mới vừa gia nhập hội mà thôi. Dưới tình thế bấp bênh, không thể làm gì khác hơn là cấp cho Hàn Phong một cái danh hiệu - Cố vấn kỹ thuật hội tin học.

Về phần kỹ thuật ở phương diện nào, thì không có nói rõ cụ thể. Dù sao bây giờ Hàn Phong cũng chỉ biểu hiện ra năng lực chơi game cùng vẽ tranh của mình.

Liễu Nguyệt Sương phát hiện, chính mình nguyên lai một điểm cũng không biết về Hàn Phong, đây vẫn là người mà nàng nhận thức trước giờ, Phong tử mà mỗi ngày đều nằm ở trên giường ngăn người đây sao?

Từ trong vòng vây của mọi người đi ra, Hàn Phong đánh một cái bắt chuyện với Liễu nguyệt Sương. Sau đó vội vã thoát khỏi hiện trường, mọi người hiện đã rất điên cuồng rồi, nhất là trong đó còn kèm theo một ít "giống cái" sắc lang. Toàn bộ trên người hắn từ trên xuống dưới, cơ hồ đều bị sờ vuốt. Nếu hắn không tẩu, chỉ sợ ngay cả quần lót khẳng định cũng có khả năng bị các nàng kéo lòi ra.

Trở lại phòng ngủ, ba người khác cũng ở đây.

"Phong tử, mày rút cuộc cũng đã trở về!" Lý Vượng nhìn qua rất hưng phấn.

"Có việc gì?"

"Haha, nói cho mày biết một cái tin tức tốt, chiều cao của tao tăng thêm 2cm rồi! Bây giờ thật sự là tăng chiều cao rồi, tao cứ tưởng còn lâu mới chênh lệch, nhưng mà mày ngày nay tao đều kiểm tra, quả thực là tăng lên rồi....." Hắn lần trước náo loạn đến mức đáng cười, từ sau lúc bắt đầu luyện tập động tác này, Lý Vượng mỗi ngày đều đo chiều cao của mình, xem một chút coi có cao hơn không. Có bữa, hắn sáng sớm đứng đo chiều cao một chút, sau đó buổi tối lại đo một chút, rồi lại phát hiện mình lùn hơn, thế là hắn chạy tới chỗ Hàn Phong khóc lóc kể lể, bảo hắn luyện động tác, không ngờ lại khiến mình lùn hơn.

Hàn Phong sau khi nghe xong, dở khóc dở cười, giải thích nói, đây là đặc điểm xương sống cơ thể người. Bởi vì xương sống cơ thể người tồn tại khoảng cách, sau một ngày mệt nhọc, khoảng cách lúc đó phải chịu đựng áp súc, như vậy chiều cao của người sẽ rút ngắn, sau một ngày ngủ, xương sống buông lỏng, chiều cao lại tự động tăng lên thôi.

Hàn Phong đối với điều này cũng không kỳ quái, cổ vũ nói: "Không tồi, tiếp tục cố gắng."

Sở Suất lúc này cũng tiếp cận nói: "Phong tử, động tác của mày hình như thật sự rất có kỳ hiệu đấy. Tao phát hiện thị lực hai tròng mắt gần đây hình như có phần cải thiện rồi. Bây giờ đeo mắt kính, không ngờ mang chút cảm giác đau nhức, một chốc tao đi đo mắt thử một chút, xem có phải hay không là

thật sự."

"Đương nhiên là có hiệu quả rồi!" Hứa Lâm Hồ thấy Sở Suất hình như còn chưa tin tác dụng của động tác này, rất là bất mãn ngắt lời nói, "Phong tử đem công phu gia truyền của mình dạy cho mày, không ngờ mày tới bây giờ còn hoài nghi!"

"Tao ngắt, lão hồ, tao nói không tin chỗ nào?" Sở Suất vội vàng nói, "Hiểu nhầm, tuyệt đối hiểu nhầm, tha cho em đi!"

"Biết thế là tốt." Hứa Lâm hồ nói tiếp, "Tao nói mày nghe, quả thực sau khi luyện một đoạn thời gian, các loại số liệu trên thân thể tao đều được tăng lên, năng lực phản ứng cũng tăng lên không ít."

Hứa Lâm Hồ là một cường nhân rèn luyện. Sau khi từ chỗ Hàn Phong học được bộ động tác này, trong ba người, luyện cần mẫn nhất chính là hắn, mỗi ngày trừ học tập ra, chính là rèn luyện, thậm chí ở trong phòng ngủ cũng còn không quên, quả thực so với Hàn phong còn điên cuồng hơn nữa.

Cứ cách vài ngày, hắn đều đi đến phòng tập thể hình của trường học đo đạc một chút các loại số liệu của mình, kể cả phương diện tốc độ, lực lượng. Mỗi một lần đo đạc, hắn đều phát hiện có tiến bộ, loại tiến bộ này rất rõ ràng, mà trước kia, hắn cơ hồ nhìn không thấy được biến hóa. Hơn nữa, khiến cho hắn cao hứng chính là, một đoạn thời gian gần đây, cảm giác đánh bóng rổ của hắn tốt hơn trước rất nhiều. Vô luận là tốc độ, năng lực phản ứng, hay là phương diện không chế bóng, đều có cải tiến rất lớn.

So sánh với bọn họ, biến hóa của tự thân Hàn Phong tự nhiên càng thêm lộ rõ. Bất quá hắn thật đúng là không rảnh để đi đo đạc một chút số liệu bản thân. Hứa Lâm hồ nói, cũng đề tỉnh hắn, hắn quyết định, lúc nào đó cũng đi kiểm tra một chút, để hiểu rõ hơn số liệu thân thể của mình.

"Lão hồ, mày hoàn thành bộ động tác đó, bây giờ mất thời gian bao lâu?" Cũng đã qua một tuần rồi, lão hồ tập luyện điên cuồng như vậy, không ngờ còn không có đạt mục tiêu. Điều này khiến cho Hàn Phong có chút kì quái, hắn hoàn thành bộ động tác đó trong vòng ba giờ, cũng chỉ bất quá thời gian không tới ba ngày thôi mà.

Hứa Lâm Hồ đỏ mặt lên, nói: "Sẽ nhanh thôi, cho tao thêm thời gian vài ngày đi."

"Không có việc gì, tao chỉ là tùy tiện hỏi, mày mới vừa bắt đầu luyện, có thể còn chưa quen, cũng đừng quá liều mạng, chú ý chút đừng để bị thương."

Hàn Phong lúc này cũng hiểu được chính mình có chút quá hà cẩu rồi. Lúc ban đầu mình làm động tác này, cũng là đau đến mức không chịu được, cuối cùng dứt khoát làm một cái chương trình, tự động để cho nó chấp hành, coi như là muốn cắt đứt cũng không được. Lão hồ có thể luyện đến trình độ này, cũng đã rất giỏi rồi. (hà cẩu: yêu cầu hà khắc)

Gần đây một mực rèn luyện thân thể, bất quá Hàn Phong cũng không có định chỉ đối với siêu cấp hệ thống tiến hành tự hỏi và cải tiến.

Bây giờ bản cũ là 1.5, đã có thể làm cho hắn hành động như một người bình thường. Bất quá vẫn còn tồn tại BUG, nghiêm trọng nhất chính là khuyết điểm chết máy. Nhưng mà Hàn Phong trong lòng rõ ràng, trừ khuyết điểm này ra, khẳng định vẫn còn rất nhiều cái khác, đây là do hắn lúc đầu thiết kế hệ thống cấu tạo không có quyết định hoàn thiện.

Siêu cấp hệ thống bây giờ, trở nên vô cùng phức tạp rồi, phức tạp đến mức hắn thậm chí phải giữ gìn từng ly từng tí, rút giây động rừng, hễ cứ một vấn đề nhỏ, là phải tu sửa đến "N" Địa phương. Hệ thống như vậy, hiển nhiên là phi thường nguy hiểm, tính chất mở rộng cũng không tốt.

Cho nên, Hàn Phong bắt đầu cân nhắc, tiến hành thiết kế một lần nữa hệ thống mới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bốn Tầng Lí Luận

Có thể tin chắc chính là theo sự gia tăng cùng hoàn thiện của chức năng, thể tích của siêu cấp hệ thống sau này khẳng định sẽ càng ngày càng khổng lồ. Cái đó cùng với hệ điều hành của máy vi tính là cùng một đạo lý. Hệ điều hành lúc ban đầu, bởi vì chức năng hoàn thành vô cùng đơn giản, chỉ cần bỏ đĩa mềm vào là hoàn toàn có thể lưu trữ. Mà bây giờ, vì để thỏa mãn nhu cầu càng ngày càng nhiều, thể tích hệ điều hành duy trì liên tục gia tăng. Lấy hệ điều hành Microsoft làm ví dụ, trong đó có thể thấy thể tích của hệ điều hành Windows Vista đã đạt tới giá trị cao nhất, vượt qua 4GB. Cái này là dưới tình huống không có lắp đặt nhiều phần mềm. Đương nhiên, Microsoft cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng này, nên Windows 7 kế đó được áp dụng kỹ thuật tiên tiến hơn, đem thể tích rút nhỏ lại.

Nếu như Hàn Phong không thăng cấp tầng dưới cùng của siêu cấp hệ thống. Bây giờ dựa theo tình huống này, vẫn cứ như thế mà đi tới, từ đó có thể đoán trước được, tương lai không lâu, siêu cấp hệ thống rất nhanh sẽ đứng trước bờ vực hồng hóc. Hơn nữa lúc đó, Hàn Phong nếu muốn giải phẫu chỉnh sửa toàn diện, khó khăn còn lớn gấp mấy lần so với bây giờ.

Hơn nữa, Hàn Phong còn phải chú ý tới siêu cấp hệ thống có thể đã bị ảnh hưởng bởi nhân tố bên ngoài. Vì thế mà có thể sinh ra những biến hóa nào đó không thể đoán trước được. Những nhân tố quấy nhiễu ngoài ý muốn đó làm thế nào để phòng ngự cùng xử lý, đó cũng là một cái vấn đề quan trọng cần chú ý.

Trải qua khoảng thời gian tự hỏi, Hàn Phong xác định được một số nguyên tắc.

Đầu tiên, siêu cấp hệ thống cần phải có một hạt nhân siêu mạnh. Hơn nữa, hạt nhân này có thể duy trì liên tục thăng cấp, thăng cấp mọi phương tiện tốt nhất là không ảnh hưởng đến tồn tại của chương trình này. Mà siêu cấp hệ thống bây giờ còn chưa có thuyết pháp hạt nhân như vậy.

Tiếp theo, tính phát triển mở rộng phải lớn. Lúc tăng thêm một chức năng, không thể bởi như thế mà đi cải biến lại nhiều địa phương. Tốt nhất là thực hiện dạng plugin quản lý. Muốn dùng thì có thể enable(cho phép), không cần thì disable(ko cho phép) nó hoặc là tháo dỡ, tức là thực hiện hệ thống quản lý module(bộ phận). Hơn nữa, cho dù một cái module trong đó mất đi hiệu lực, cũng không bị ảnh hưởng đến tính năng toàn thể.

Mặt khác, tính chất an toàn cũng là một cái trọng điểm. Nếu có thể chỉ cần là đủ khả năng đáp ứng mọi tình huống đột phát, nhằm vào tình trạng tiến hành phán đoán tự động, rồi xử lý. Tuyệt đối không cho phép tạo thành hồng học trong hệ thống. Vấn đề chết máy khẳng định phải giải quyết nhanh một chút. Mặt khác, Hàn Phong cũng không thể xác định, rằng có thể có nhân tố bên ngoài nào khác hay không tạo thành hồng học trong hệ thống, đối với loại cảm giác trong lòng không nắm chắc này thật vô cùng bất hảo.

Bây giờ, bên trong siêu cấp hệ thống bản cũ, tính chất độc lập lẫn nhau của module là phi thường tệ hại. Các chức năng module trong đó vô tình thuộc trình tự cao, tương hỗ chông chéo nhau, đều tự ảnh hưởng hết sức lớn. Đây là một loại kết cấu vô cùng đơn sơ, lúc thăng cấp mang tới phiền toái phi thường lớn.

Có thể nói, siêu cấp hệ thống bây giờ, vô tình cùng với hệ điều hành DOS trước kia là cùng một dạng, vô cùng đơn sơ. Các bộ phận trong hệ thống hỗn tạp nằm cùng một chỗ, chẳng phân biệt được nhau, chỉ có thể hoàn thành những chức năng rất đơn giản.

Hơn nữa, siêu cấp hệ thống ra đời cũng cùng loại với DOS. Chỉ là do tính thực nghiệm quá nhỏ, các hạng mục đều từng bước một phát triển. Lúc vừa mới bắt đầu, căn bản là không có lo lắng nhiều như vậy.

Bây giờ, dạng hình DOS của siêu cấp hệ thống đã không thể thỏa mãn yêu cầu rồi. Hàn Phong quyết định muốn thăng cấp, thăng cấp cao cấp hơn bản cũ.

Hàn Phong bây giờ trong đầu cũng đã có một chút thiết kế đại khái. Dù sao hần trước kia cũng từng lãnh đạo qua không ít hạng mục trong quân đội. Tại phương diện này tích lũy được khá nhiều kinh nghiệm.

Bản thảo ban đầu của hắn, là dùng tư tưởng phân tầng trong thiết kế máy tính, đem siêu cấp hệ thống sơ bộ chia làm bốn tầng, phân biệt là: Tầng cơ thể, tầng kết nối khái niệm trừu tượng, tầng hạt nhân cùng với tầng chương trình ứng dụng.

Tầng cơ thể là tương đương với tầng ổ cứng máy tính, chỉ bất quá ổ cứng của siêu cấp hệ thống là thân thể Hàn Phong. Đây là tầng dưới cùng của siêu cấp hệ thống, mỗi khi có mệnh lệnh, cuối cùng đều hạ xuống chỗ này, nhờ đó mà sinh ra các loại động tác.

Tầng kết nối khái niệm trừu tượng, đây là một đặc tính trọng yếu mà Hàn Phong quyết định tăng thêm. Trên thực tế, trước đó tầng này đã mơ hồ tồn tại, chính là "mệnh lệnh tập" lúc ban đầu Hàn Phong tiến hành giả lập. Chỉ là lúc đầu phần giả lập này, cũng không phải là một hệ thống, chỉ là sau khi gặp phải vấn đề, thì mới cân nhắc đem nó tập hợp lại tạo ra.

Trên thực tế, tầng kết nối khái niệm trừu tượng, là tương đương với hệ thống BIOS trong máy tính, nó là một tầng trung gian giữa ổ cứng và hệ điều hành, phụ trách số liệu trao đổi giữa hai tầng.

Tầng kết nối khái niệm trừu tượng, là đem một ít hàm số và thao tác giả lập đơn giản kể ra, chỉ cần thông qua hạt nhân điều phối sử dụng hàm số đó, cấp cho nó mệnh lệnh, là có thể hoàn thành bộ động tác này.

Có tồn tại của một tầng này, cam đoan tính chất độc lập của hạt nhân. Nói cách khác, vô luận hạt nhân thăng cấp như thế nào, chỉ cần nó điều phối sử dụng hàm số đều là một tầng này cung cấp, thì sẽ không cần dùng lại các thao tác nhỏ này. Cái này cùng với BIOS giống nhau, có thể vài thập niên cũng không cần cải biến.

Kế tiếp phía trên chính là tầng hạt nhân cùng tầng chương trình ứng dụng.

Tầng hạt nhân, chính là trung tâm của siêu cấp hệ thống, là mấu chốt cả hệ thống. Sở dĩ đem nó độc lập ra, là vì có rất nhiều lợi ích, tiện lợi thăng cấp, cũng càng an toàn. Chương trình ứng dụng vận hành trên tầng chương trình ứng dụng, vô luận như thế nào, cũng không thể trực tiếp tiến hành thăm hỏi hạt nhân. Cho dù sau này xuất hiện virút gì đó vẫn vãn... Cũng chỉ có thể quấy rối ở tầng chương trình ứng dụng, mà sẽ không ảnh hưởng đến hạt nhân siêu cấp hệ thống, gây ra ảnh hưởng đến tánh mạng của Hàn Phong.

Mặt khác, hạt nhân cùng chương trình ứng dụng phân ly ra, cũng dễ dàng ghép lại. Vô luận hạt nhân thăng cấp như thế nào, thì chương trình này cũng có thể trực tiếp bỏ vô mà dùng, không cần phải trải qua bất kì tu sửa gì.

Đây là bốn tầng kết cấu Hàn Phong thiết kế cho siêu cấp hệ thống mới.

Có thể đoán trước được tới lúc đó, nếu như đem siêu cấp hệ thống mới chính thức biên soạn. Vậy khẳng định là một sự kiện thăng cấp quan trọng, cũng

giống như năm đó Microsoft nâng cấp Window 95 vậy, có ý nghĩa vượt thời đại.

Nhưng mà trước đó, Hàn Phong còn một vấn đề quan trọng phải giải quyết, đó chính là trụ cột trong trụ cột của siêu cấp hệ thống - hệ thống văn kiện.

Có thể nói đây là trụ cột trong trụ cột, là bởi vì ngay cả siêu cấp hệ thống trên thân thể bản thân, cũng phải bảo tồn phương diện này, các dữ liệu đáng kể, cũng đều dựa theo hình thức bảo tồn văn kiện mà làm.

Bây giờ Hàn Phong đối với cái hệ thống văn kiện này, hiệu suất lợi dụng thật sự quá thấp, không thể khiến cho đại não tự mình lưu trữ được 1/1000, thậm chí là 1/100000, quả thực là một loại lãng phí xa xỉ.

Cho nên, trước khi tiến hành thăng cấp siêu cấp hệ thống, hẳn phải thăng cấp hệ thống văn kiện trước, cải tiến thuật toán lưu trữ dữ liệu. Hàn Phong cũng không cầu rằng đạt tới mức lợi dụng hết đại não, chỉ hy vọng tiến thêm một bước tăng lên một chút, không cần phải lo lắng não bàn của mình dung lượng lưu trữ không đủ là được.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ngẫu Nhiên Gặp

Trí nhớ trong đại não rốt cuộc là nên mã hóa lưu trữ như thế nào đây?

Dù rằng Hàn Phong có được năng lực "nhìn trong", có thể cẩn thận quan sát kết cấu bên trong đại não, nhưng hần đến nay vẫn như cũ không làm rõ được bí mật này.

Khu vực mà lúc Phong tiến hành thao tác. Trên thực tế là người bình thường cơ hồ cả đời cũng không biết dùng đến khu vực ngủ say trong đại não này. Mà chủ yếu là khu vực tích cực, hần bây giờ cũng không có dũng khí dám đi chuyên, nguy hiểm quá lớn. Nếu không có làm rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hần lo lắng không cẩn thận sẽ đem trí nhớ của mình xóa mất.

Mặt khác, Hàn Phong cũng không biết hần chính là một "linh hồn", là một người tồn tại ở một địa phương trong não. Trừ trí nhớ bị xóa ra, nhiều nhất chỉ là đánh mất một bộ phận dữ liệu mà thôi. Nếu như gặp vấn đề trắc trở trong thao tác, ảnh hưởng đến "linh hồn" trọng sinh của hần, thì sự tình sẽ không ổn rồi.

Lúc trước hần dùng hệ thống văn kiện do mình thiết kế cách thức hóa một bộ phận khu vực trong não, thành lập một "hào bàn" phi thường đơn sơ, mang tính chất tạm thời thỏa mãn nhu cầu của mình.

Bất quá, bây giờ hần nếu muốn thăng cấp cấu trúc cả siêu cấp hệ thống, thì cái hệ thống văn kiện này cũng đã có vẻ quá mức đơn sơ rồi. Dù sao hệ thống văn kiện cuối cùng chung quy cũng phải tiến hành thăng cấp, nên Hàn Phong quyết định đem vấn đề này giải quyết trước rồi nói.

Vào buổi tối, Hàn Phong lại đi thư viện, một đoạn thời gian qua do quá bận rộn rèn luyện thân thể, cũng rất ít đi thư viện. Bất quá, trong khoảng thời gian này không có thời gian rảnh, hần cũng không có nhàn rỗi. Bởi vì trước đó, hần đã giả lập không ít thứ trong não bàn của mình. Lúc rảnh rỗi, hần liền lật tư liệu trong não bàn ra xem. Bây giờ, vài quyển sách trong não bàn của hần, đã lần lượt đọc hết một lần.

Lần này, Hàn Phong quyết định đi tìm vài bộ sách về phương diện tâm lý học để xem. Bởi vì tâm lý học cùng trí nhớ là vô cùng dày đặc, học giả tâm lý học nghiên cứu ở phương diện này, cũng cho ra không ít thành quả. Hàn Phong không thể từ kết cấu sinh học giải thích cơ chế của trí nhớ, hần muốn tìm thử một chút xem, giữa lý luận này của bọn họ, có thể tìm được gợi ý nào hay không.

Ở máy tính tra tìm, Hàn Phong trước hết tìm một ít sách về phương diện tâm lý học. Sau đó đi đến khu để sách tâm lý, Hàn Phong tìm được vài quyển tiếng anh đã sớm tuyên. Sau đó tới một góc, bắt đầu chậm rãi đọc.

Đầu tiên hần đọc chính là một quyển lịch sử tâm lý học, bên trong kể lại rõ chi tiết lần phân tích các thành quả lý luận nổi tiếng của các học giả tâm lý học từ thời của Aristotle cho đến thế kỷ hai mươi. Quyển sách này là thuộc phương diện biên niên sử của tâm lý học, rất thích hợp cho Hàn Phong, người mới bắt đầu nhập môn duyệt đọc phương diện này.

(Aristotle, nhà triết học người Hy Lạp ở trước công nguyên từ năm 384-322)

Quyển sách này, giống như là hướng dẫn tra cứu vậy, chỉ giới thiệu đại khái. Bất quá bây giờ đối với Hàn Phong mà nói, hần muốn từ bên trong một ít giới thiệu kinh điển, tuyển vài bộ sách hoặc văn hiến liên quan mật thiết đến trí nhớ của con người, để làm tư liệu nhất định phải xem.

Quyển sách này hần xem rất nhanh, cơ hồ là quét một lần, rồi bỏ qua một bên.

Kế tiếp, Hàn Phong xem chính là một quyển tập hợp của học giả tâm lý học nổi tiếng Floyd.

Floyd, là một nhân vật phi thường trọng yếu trong lịch sử tâm lý học, là người sáng lập ra học phái tinh thần phân tích.

Quyển này tập hợp khá dày, kể cả một vài kiệt tác như "giải thích về giấc mộng", "Bản thân và chính mình", "Luận về vô ý thức" ...

Vị học giả tâm lý học 2 thế kỷ này, lý luận của ông cho đến nay vẫn còn sức ảnh hưởng phi thường lớn.

Hàn Phong chủ yếu muốn xem cách trình bày lý luận của hắn đối với ý thức cùng nhân cách.

Hàn Phong lúc trước mặc dù nghe qua tên của hắn, nhưng mà không có tìm hiểu rõ chi tiết để giải thích lý luận của hắn. Lần này đọc, nhưng lại thật sự mang cho hắn nhiều gợi ý không nhỏ. Cho nên, hắn vừa nhìn, đã trầm mê vào trong đó.

"F*d*Sigmund?" Lúc này, một cái thanh âm vang lên bên tai, đúng là nói ra tên của Floyd.

Hàn Phong mới biết được có người đi tới. Bất quá đây là thư viện, hắn cũng không có chú ý, lại không nghĩ tới là chạy đến chỗ mình.

Ngẩng đầu lên nhìn, hắn không khỏi có chút sùng sốt: "Lý lão sư?"

Người ở bên cạnh vẻ mặt mỉm cười nhìn mình, đúng là giáo sư Lý Trọng Văn.

Lúc này, bên này cũng không có ai khác, cho nên Lý Trọng Văn nói cũng không sợ quấy rầy đến người khác: "Hàn Phong đồng học, thầy không có quấy nhiễu em đọc sách chứ?"

Hàn Phong vội vàng đứng lên lắc đầu nói: "Không có, không có."

Đối với giáo sư Lý Trọng Văn, Hàn Phong lại là vô cùng tôn kính. Mặc dù có chút phương diện hắn có thể so ra kém chính mình, nhưng mà ở lĩnh vực khoa học thần kinh, Hàn Phong bây giờ có thúc ngựa chạy so ra cũng còn kém.

Hàn Phong kỳ thật có chút kỳ quái, Lý Trọng Văn hình như đối với bộ dáng của hắn rất quen thuộc. Trừ lần trước hỏi hắn một vấn đề ra, Hàn Phong sau đó cũng chưa từng làm thêm một lần nào động nào nữa.

"Lý lão sư, thầy..... tìm em có việc sao?" Hàn Phong không xác định hỏi.

"Kỳ thật cũng không có gì trọng yếu, chỉ là ở bên này tra khảo tư liệu, vừa lúc chứng kiến em ở chỗ này, nên muốn cùng em..... tùy tiện nói chuyện một lát." Trên thực tế, sau lần nọ giáo sư Lý Trọng Văn cũng đã bắt đầu chú ý đến Hàn Phong rồi. Mỗi một khóa của mình, hắn đều đến trình diện, Lý Trọng Văn sau cũng điểm danh hắn, chỉ bất quá Hàn Phong đều lấy lý do cự tuyệt. Lý Trọng Văn có một loại cảm giác - - Hàn Phong khẳng định là cố ý, vấn đề này hắn khẳng định là vô cùng thông thạo.

Hôm nay, hắn đến thư viện tra khảo tư liệu, lại không nghĩ tới ngẫu nhiên gặp Hàn Phong. Bước tới xem, lại chứng kiến hắn đang xem sách của Floyd. Hơn nữa còn là tiếng anh, điều này khiến cho hắn cảm thấy rất là kinh ngạc.

"Không biết Hàn Phong đồng học có thời gian hay không?" Lý Trọng Văn trung cầu hỏi.

Đối mặt với yêu cầu như vậy, Hàn Phong tự nhiên là mừng rỡ. Hắn vừa lúc có rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo sư Lý Trọng Văn đây, cho nên hắn vội vàng gật đầu nói: "Có thời gian, Lý lão sư, em vừa lúc cũng có không ít vấn đề muốn hỏi thầy."

"Chúng ta đi ra ngoài nói đi."

Nơi này dù sao cũng là thư viện, là nơi đọc sách, không thích hợp nói chuyện phiếm.

Hai người tới đại sảnh bên ngoài thư viện, tìm một chỗ ngồi xuống.

Giáo sư Lý Trọng Văn có phong cách người phương tây, có thể cùng học trò của mình ở cùng một chỗ tiến hành trao đổi ngang hàng. Mà Hàn Phong, thân là học trò, nhưng lại có một cái linh hồn thành thực. Cho nên hai người bọn họ nói chuyện với nhau vô cùng thoải mái cùng trôi chảy.

Giáo sư Lý Trọng Văn hình như là cố ý cùng Hàn Phong đàm luận một ít nội dung khá cao thâm trong lĩnh vực khoa học thần kinh. Nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện, Hàn Phong lời tuy không nhiều lắm, nhưng mà mỗi lần đều có thể chỉ ra điểm mấu chốt, sau đó đề ra giải thích của bản thân.

Lý Trọng Văn không biết Hàn Phong rốt cuộc là tiến hành học tập như thế nào, giải thích này của hắn, không ngờ đều cùng với số liệu mấy lần thí nghiệm làm sáng lúc trước ăn khớp. Cái này cũng không phải là tư liệu Hàn Phong ngẫu nhiên đọc lướt là có thể thấy, bởi vì rất nhiều thứ, vẫn còn bị vấp trong giai đoạn chưa chứng minh. Căn bản là không có công bố ra ngoài, Lý Trọng Văn sở dĩ rõ ràng như vậy, hoàn toàn là từ lão sư của mình, đồng học hoặc bằng hữu mới biết được.

Chẳng lẽ đây chính là thiên tài mà mọi người thường nói?

Giáo sư Lý Trọng Văn đối với việc Hàn Phong không có lựa chọn hệ khoa học thần kinh có hơi chút canh cánh trong lòng. Một mầm non tốt như vậy,

như thế nào lại lựa chọn chuyên ngành tin học cơ chứ?

Nghĩ tới đây, Lý Trọng Văn hỏi: "Hàn Phong, em tại sao lại lựa chọn chuyên ngành tin học?"

"Thời gian tự do của ngành tin học khá nhiều, em không thích đi học." Hàn Phong thành thật trả lời.

Lý Trọng Văn nghe đến đó, hai tròng mắt không khỏi nhất thời sáng lên, hân vui mừng lẫn sợ hãi hỏi: "Chỉ vì nguyên nhân này thôi ư?"

Hàn Phong gật đầu, đích thực là nguyên nhân này.

"Haha, thật đúng là em có khác!" Lý Trọng Văn nghe thấy ha ha cười, "Như vậy đi, thầy yêu cầu em chuyển tới chuyên ngành khoa học thần kinh, cam đoan cho em thời gian tự do nguyên vẹn. Bình thường em không thích lên lớp, toàn bộ đều có thể không cần đi, em cảm thấy thế nào?" Hân lập tức tung ra điều kiện mê người của mình.

Lý do của Hàn Phong, thật sự khiến cho hân có chút mừng rỡ. Nguyên bản hân cũng chỉ là thuận miệng hỏi, lại không nghĩ tới Hàn Phong là vì lý do này mà lựa chọn chuyên ngành tin học.

Lý Trọng Văn đã hạ quyết tâm. Lúc này đây, nhất định phải đem cậu học sinh này kéo vào trong hệ của mình, đây chính là một mầm non tuyệt đối có tiềm lực a!

Hàn Phong nghe vậy trong lòng có chút ý động. Nói thật, hân bây giờ muốn học, đích xác đại bộ phận cũng cùng với khoa học thần kinh có liên quan. Hơn nữa, hệ tin học bên kia, hân cùng với hướng đạo viên quan hệ cũng không có gì đặc biệt. Bây giờ chủ nhiệm hệ của hệ khoa học thần kinh tự mình yêu cầu hân. Hơn nữa còn cho hân điều kiện tốt như vậy, đích xác đáng để cân nhắc một chút.

"Không cần phải lo lắng." Lý Trọng Văn thừa dịp rên sất khi còn đang nóng, "Lấy thiên phú của em, khẳng định sẽ ở lĩnh vực này làm ra một phen thành tựu! Em phải tin tưởng thầy, khoa học thần kinh khẳng định có phương hướng phát triển đầy đủ khoa học kỹ thuật. Em sau này có vấn đề gì, có thể tùy thời tìm thầy thảo luận." Lý Trọng Văn tiếp tục dụ hoặc.

Vì vậy, Hàn Phong gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Sáng Tỏ Thông Suốt.

Thầy Hàn Phong đồng ý gia nhập hệ khoa học thần kinh, giáo sư Lý Trọng Văn vô cùng vui sướng, quan hệ của hai người, bởi vậy mà trở nên thân thiết thêm một tầng.

Lý Trọng Văn có thể cùng Hàn Phong trò chuyện tâm đầu ý hợp như vậy. Cùng lúc cũng là bởi vì trong nước, hân tìm không được người mà mình có thể trao đổi.

Đàm rồi lại đàm, đề tài liên chuyển dời đến vấn đề Hàn Phong hỏi lần trước.

Lý Trọng Văn lúc này đã rõ Hàn Phong có thể đưa ra vấn đề kia cũng không phải là do nhân tố ngẫu nhiên rồi. Hân thậm chí còn đem Hàn Phong trở thành một người đồng hành trình độ so với mình không sai biệt lắm trong lĩnh vực này. Không, ở một vài phương diện, hân còn siêu hơn cả mình nữa.

Lý Trọng Văn nói: "Hàn Phong, lần trước em nhắc đến vấn đề kia. Phi thường không sai, đáng tiếc lúc ấy đang trên lớp, không thể tiến thêm một bước mà đàm. Thầy cũng đã nói qua, kỳ thật, vừa lúc nó cũng là một đề tài thầy đang nghiên cứu. Cho nên, thầy rất muốn nghe một chút cái nhìn của em về xung mạch thần kinh.

Đối với xung mạch thần kinh, theo quan điểm trước mắt của khoa học, là căn cứ vào kết luận của mấy nhà khoa học niên đại trước thế kỷ 16: xung mạch thần kinh là một loại xung mạch điện.

Nhưng mà, bọn họ còn cho ra một cái kết luận trọng yếu: Quá trình truyền dẫn xung mạch, sẽ không sinh ra nhiệt lượng. Mà cái kết luận này lại cùng với định luật vật lý nhiệt lực học mâu thuẫn lẫn nhau.

Đây là một cái nan đề gây khốn toàn bộ các nhà khoa học thế giới vài thập niên. Bây giờ, Lý Trọng Văn không ngờ đem cái vấn đề này hỏi ngược lại Hàn Phong. Nhưng mà gặp hân đối với Hàn Phong đích xác khá coi trọng, đã hoàn toàn không coi hân như một học sinh vừa mới bắt đầu học tập vậy.

Hàn Phong trầm ngâm một hồi, trong đầu tổ chức lại ngôn ngữ một chút, nói: "Kỳ thật em lúc ấy cũng chỉ là dưới tình thế cấp bách mới hỏi vấn đề này, thật sự không nghĩ tới đây là một cái nan đề mang tính chất thế giới, lại càng không nghĩ tới đây là một trong những đề tài thầy nghiên cứu, thật là có điểm trùng hợp rồi. Có thể khẳng định chính là, xung mạch thần kinh trong quá trình truyền dẫn đích xác không có sinh ra nhiệt lượng." Hàn Phong chuyên môn dùng khả năng quan sát của mình xem quá trình truyền dẫn này, tự nhiên là có thể khẳng định như vậy.

"Mà thuộc tính điện của xung mạch thần kinh, cũng đã được chứng thực, định luật nhiệt lực học cho đến nay vẫn như cũ bị chứng minh là chính xác không có sai lầm. Cho nên đối với cái nhìn của em, xung mạch thần kinh ngoại trừ thuộc tính điện ra, còn có thể có thuộc tính khác. Hơn nữa loại thuộc tính này rất có thể là khiến chúng ta khó mà tưởng tượng được, thầy khẳng định cũng biết, loại ví dụ này cũng không phải không tồn tại."

Lý Trọng Văn gật đầu: "Thầy lý giải được ý tứ của em. Nó giống như ánh sáng, đồng thời có tính chất đặc trưng của sóng cùng với tính chất đặc trưng của hạt. Mà trước khi tính chất đặc trưng của hạt bị phát hiện, mọi người căn bản là không cách nào tưởng tượng, ánh sáng dĩ nhiên lại còn có tính chất đặc trưng này."

"Đúng vậy, em chính là ý tứ này." Cùng người thông minh nói chuyện đúng là dễ dàng, không cần phải tiến hành giải thích nhiều là có thể giải thích, Hàn Phong nói tiếp, "Thuyết lượng tử học đã chứng minh, vật chất cũng có sóng hạt hai loại tính chất. Em đang suy nghĩ, vận động của điện tử cũng là một loại ba động, xung mạch thần kinh có phải hay không cũng có thể là một loại xung mạch cơ giới?"

Sóng hạt hai loại tính chất là một lý luận được thiết lập theo thuyết lượng tử học ban đầu, cho biết vật chất nhất định trong hoàn cảnh nào cũng đều có thể biểu hiện ra hai loại tính chất sóng cùng hạt này.

Hàn Phong sờ dĩ nói như vậy, cũng không phải là tùy tiện lừa dối, đích xác đã có sự cân nhắc của bản thân ở bên trong. Bất quá hần cũng chỉ là phỏng đoán, hần cũng không có muốn tổn tâm tư đi chứng minh quan điểm này có chính xác hay không, đó cũng không phải là điều bây giờ hần quan tâm. Bất quá nếu Lý Trọng Văn đã hỏi, thì hần liền nói ra, có lẽ có thể cho hần một chút gợi ý.

"Xung mạch cơ giới....." Lý Trọng Văn lộ ra thần sắc trầm tư, hàn Phong đưa ra thuyết pháp này, cùng với phương hướng nghiên cứu của hần có sai biệt rất lớn. Nếu như không phải rõ ràng rằng trình độ chân thật của Hàn Phong, thì Lý Trọng Văn nghe thấy khẳng định sẽ nghĩ đây là một ý nghĩ nhận xét hão huyền mà thôi, cũng sẽ không hề coi trọng. Nhưng mà bây giờ lại không giống với tình huống đó, Hàn phong nói hần ít nhất sẽ chăm chú tự hỏi một chút.

Hàn Phong cũng không nói thêm nữa, ngược lại hỏi một cái vấn đề mình vừa đụng phải khi đọc sách.

"Lý lão sư, trong lý luận nhân cách của Floyd nói, ý thức chính là những mảnh nhỏ của trí nhớ, nếu như một loại ý nghĩ cùng tư tưởng không thể lấy hình thức một loại ký hiệu biểu hiện ra ngoài, thì không cách nào thể hiện ra ý thức. Ký hiệu ở đây, có phải là ngôn ngữ cùng chữ viết của con người hay không?"

Lý Trọng Văn gật đầu: "Có thể giải thích là như vậy. Ngôn ngữ cùng chữ viết xuất hiện, là sự kiện phát minh quan trọng vĩ đại nhất trong lịch sử loài người. Đúng là bởi vì sự xuất hiện của ngôn ngữ, loài người mới có thể tự hỏi hữu hiệu mà chuyển hóa nó thành trí nhớ."

"Nói như vậy, ngôn ngữ đối với trí nhớ của con người có tác dụng rất trọng yếu."

"Đúng vậy, Tác dụng của ngôn ngữ là vô cùng rõ ràng. Nếu như không có ngôn ngữ, rất nhiều ý thức của chúng ta không cách nào hình thành trí nhớ hữu hiệu. Ví dụ như khứu giác của chúng ta chính là như thế, em đột nhiên nhớ đến mùi nào, nhưng mà lại không thể nói ra, tại trong đầu cũng không có cách nào mô phỏng ra loại mùi này rốt cuộc là như thế nào. Chỉ có tại lần đó sau khi nghe mùi này, em mới có thể nói, đúng, chính là cái mùi này. Đương nhiên, tiền nhân đã cho chúng ta một ít thuật ngữ, ví dụ như cay độc, hay mùi hoa hồng thơm ngát... Nếu như không có thuật ngữ đó, thì đại não liền nghĩ không ra loại mùi đặc thù này, đây là tác dụng của ngôn ngữ đối với trí nhớ. Vị giác, thị giác cùng các khí quan biểu đạt ý thức đều là như thế, trí nhớ cũng đều là ký hiệu, là trừu tượng, mơ hồ, khái quát." Lý Trọng Văn bị Hàn Phong dẫn phát đàm luận về tính chất, một hơi đem diễn giải của mình về phương diện này giải thích ra.

Trên thực tế, lý luận này là trong quá trình nghiên cứu trí tuệ và năng lực con người của hần mà cho ra.

Trí nhớ mơ hồ?

Lý Trọng Văn nói khiến cho Hàn Phong cả kinh.

Thấy Hàn Phong tựa hồ đối với thuyết pháp này cảm thấy rất có hứng thú, Lý Trọng Văn tiếp tục nói: "Trên thực tế, ngôn ngữ loài người, là một loại độ cao khái quát đối với giới tự nhiên vạn vật, cũng không phải như máy vi tính có thể hoàn toàn tiến hành phục chế như vậy. Trí nhớ cũng là như thế, dung lượng đại não con người mặc dù rất lớn, nhưng mà cũng không cách nào đem tất cả những tin tức khi còn sống con người đã thấy, đã nghe, đã cảm giác được bảo tồn trong đại não. Đương nhiên cũng không phải cắt ra từng đoạn, như chụp DV trong não, mà là cơ chế loại bỏ trôi sinh đối với những gì quá lớn, có lựa chọn mà đối với những tin tức này tiến hành gia công, lấy mẫu, cuối cùng sửa sang lại thành trí nhớ bảo tồn xuống. Thầy cho rằng, đây là sự khác nhau lớn nhất giữa máy vi tính cùng con người. Giống như bây giờ vậy, người máy mô phỏng con người, ở phương diện tính toán ăn khớp đích xác là không sai lầm, nhưng mà chúng nó đối với tin tức bên ngoài, hoàn toàn một điểm cũng không lưu trữ, hoàn toàn không có động tác khái quát, lấy mẫu. Thầy cho rằng rất khó sinh ra ý thức cùng trí năng."

Mặc dù cũng không phải là làm cho hệ tin học, nhưng mà giáo sư Lý Trọng Văn đối với phương diện thần kinh inte tạo nghệ thâm hậu, tự nhiên đối với đề tài mô phỏng trí năng nhân tạo cũng phi thường cảm thấy hứng thú. Dù sao, cái khóa đề tài này cũng không phải chỉ có học giả hệ tin học tiến hành, nó cũng là lĩnh vực nghiên cứu của học giả sinh vật.

Lý Trọng Văn nói, khiến đáy lòng Hàn Phong nổi lên một đợt sóng lớn ngất trời. Hần đột nhiên phát hiện, chính mình vừa lại một lần nữa chui vào ngõ

cụt, chỉ một mực dùng tư duy theo quán tính tự hỏi vấn đề.

Não người đối với tính tức ngoại giới, đích thực là đã trải qua loại bỏ tự động. Hơn nữa tin tức này, thường toàn bộ đều là những tin tức trọng tâm.

Hàn Phong nhớ tới lúc trước mình từng thấy một văn hiến(tài liệu) về hai trùng mắt của người. Trong đó có nhắc tới, hai trùng mắt của người đối với thế giới bên ngoài phản ánh, cũng không phải là hoàn toàn trọn vẹn, mà là kết quả sau khi trải qua gia công, đại não tự động lựa chọn những tin tức mấu chốt tiến hành hiện ra. Tin tức này thường là trải qua đủ độ cao khái quát. Mà đối với hình dáng tin tức, cũng đã tiến hành xử lý mơ hồ. Một cái ví dụ tốt nhất, chính là tự mình vươn ngón tay lên, từ từ chậm rãi từ hai trùng mắt tiến tới. Chúng ta chỉ có thể ước chừng thấy rõ hình dáng ngón tay, phán đoán phương hướng di động của ngón tay, nhưng mà đối với chi tiết cụ thể của ngón tay lại không có bất cứ ấn tượng gì. Nếu như lúc này, bạn nhắm mắt lại, đại não sẽ tự động đem quỹ tích di động của ngón tay hiện ra toàn bộ.

Trí nhớ nguyên lai là mơ hồ, là độ cao khái quát.

Hàn Phong nghĩ tới có thể làm cho não bản lưu trữ tin tức của mình lưu trữ ý nghĩ mới. Dựa theo ý nghĩ này, mặc dù dung lượng não bản không có gia tăng, nhưng mà tin tức bảo tồn lại có thể tăng lên thật nhiều. Từ một góc độ khác mà nói, cũng tương đương với việc mở rộng dung lượng não bản rồi.

Bây giờ Hàn Phong mới chính thức nhận thức được một câu nói -- Thính quân nhất tịch thoại thảng độc thập niên thư! (Nghe quân một buổi còn hơn mười năm đọc sách)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tinh Anh Quân Huấn.

Một người một mình lực lợi, tầm nhìn dù rộng rãi như thế nào cũng có cực hạn. Thông thường chui vào ngõ cụt mà còn không tự mình biết. Nếu có cao thủ chỉ điểm, mặc dù chỉ là ngăn ngừa mấy câu thôi, nhưng lại có thể xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, làm nổi bật tác dụng chính.

Hàn Phong sờ dĩ đáp ứng chuyển vào chuyên ngành khoa học thần kinh, đại bộ phận nguyên nhân chính là có thể tùy thời có cơ hội cùng hắn thảo luận với nhau.

Cùng giáo sư Lý Trọng Văn nói chuyện một buổi, khiến cho Hàn Phong có được gợi ý rất lớn, quan điểm Lý Trọng Văn, hẳn là vô cùng đồng ý. Hơn nữa quan điểm này, cùng với kết quả hắn trải qua khảo sát thực tế phi thường ăn khớp, vấn đề làm phức tạp hắn nhiều năm, cũng theo đó mà giải.

Gợi ý lớn nhất cho Hàn Phong, là giải thích của Lý Trọng Văn đối với trí nhớ loài người, chỉ nói mấy câu ngăn ngừa, đem Hàn Phong từ trong ngõ cụt kéo ra ngoài, tìm được một phương hướng nỗ lực mới.

Vài câu khái quát đến mức không thể khái quát hơn của Lý Trọng Văn này, hẳn đã sớm nói qua tới "N" người, nhưng mà mọi người đối với lý luận của hắn, bình thường chỉ là ứng phó vài câu thôi phỏng tính chất, hoặc ca ngợi, rồi sau đó cứ như vậy mà qua, cái gì cũng chưa từng lưu lại. Đối với điều này, Lý Trọng Văn cũng có thể giải thích, mấy thứ này, cho dù lý luận của mình có thể thật sự chính xác, nhưng ở trong tai thường dân, tựa như nghe một câu chuyện xưa vậy, nghe thì cũng nghe xong rồi, nhưng không có bất cứ cảm giác gì. Người trong nghề thì có giải thích của mình, đối với lý luận của hắn, thông thường không thể tiếp nhận.

Sờ dĩ nói cho Hàn Phong nghe, là bởi vì hắn mới vừa rồi hỏi vấn đề liên quan.

Con người chính là như thế, bản thân phát hiện cái gì đó mới mẻ, luôn có một loại dục vọng cùng chia sẻ với người khác, Lý Trọng Văn cũng không ngoại lệ.

Bất quá, hắn cũng chỉ là nói một chút mà thôi, cũng không kỳ vọng Hàn Phong sẽ nhận thức giống mình. Có lẽ lấy năng lực của Hàn Phong, sau này giải thích ở phương diện này, so với mình còn chính xác hơn.

"Lý lão sư, cảm ơn thầy!" Hàn Phong đột nhiên trịnh trọng nói.

"Ặc....." Lý Trọng Văn sững sốt, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hàn Phong giải thích nói: "Lời thầy mới nói, đối với em có sự khai phát rất lớn, cảm ơn thầy!" (Khai phát = gợi ý)

Lý Trọng Văn nghe vậy cười nói: "Haha, cái này cũng chỉ là phỏng đoán của thầy thôi, cũng không có trải qua kiểm nghiệm thực tế. Em nghe một chút là được rồi, cũng không nên tin tưởng mù quáng." Lý Trọng Văn đối với khoa học thái độ nghiêm túc cẩn thận, hắn không hy vọng vì mình mà ảnh hưởng đến phương hướng tự hỏi của Hàn Phong.

Hàn Phong gật đầu: "Em biết, Lý lão sư. Em đột nhiên nhớ tới một cái vấn đề khác."

"Nói thử xem, chúng ta thảo luận một chút."

"Bây giờ kỹ thuật gây mê khá tiên tiến. Theo em được biết, đã có thể tính toán chuẩn xác xem người bên cần bao nhiêu liều thuốc, đúng không?" Hàn Phong hỏi.

"Đúng vậy, Ete, chloroform, procain và khí xenon quý hiếm. đều có thể dùng làm thuốc gây tê hoặc mê. Y học lâm sàng bây giờ so với trước, đã có thể tính toán chuẩn xác ra người bệnh cần bao nhiêu lượng thuốc để tiến hành. Thầy nghĩ thầy biết em muốn hỏi cái gì rồi, em có phải nghĩ muốn biết xem thuốc mê này cụ thể sinh ra tác dụng như thế nào đúng không?" Thấy Hàn Phong gật đầu, không đợi hắn mở miệng, Lý Trọng Văn liền trực tiếp nói, "Trên thực tế, cơ chế của tính tê đại cùng gây mê của thuốc còn chưa rõ ràng. Haha, vấn đề em nghĩ cũng không đơn giản a! Nếu như em có thể giải quyết vấn đề này, nói không chừng còn đoạt giải Nobel đó. Uhm, ít nhất luận văn tốt nghiệp sau này, thầy khẳng định sẽ cho em điểm tối đa."

Lý Trọng Văn cười đùa nói.

Hàn Phong cũng cười cười, nói: "Kỳ thật em đang suy nghĩ, thuốc mê này chính có thể sinh ra tác dụng, không phải là làm tê đại và cắt đứt tín hiệu thần kinh liên lạc với bộ vị sao? Tín hiệu thần kinh là xung mạch điện, vậy có phải hay không có ý nghĩa là, sau khi đánh thuốc mê, màng thần kinh của mỗi một bộ vị trên cơ thể người vô tình trở thành chất cách ly?"

Lý Trọng Văn lại một lần nữa kinh ngạc, vấn đề Hàn Phong hỏi là vô cùng bình thường. Hình như cũng không cần phải có trình độ tri thức cao thâm cũng có thể tùy tiện nghĩ đến, nhưng hết lần này đến lần khác ngay cả các chuyên gia học giả có quyền uy trong lĩnh vực cũng nghĩ không ra vấn đề này.

Có đôi khi, tư duy của con người theo quán tính thật sự rất trở ngại sự phát triển của khoa học.

Thông minh như Lý Trọng Văn, hắn lập tức liền nghĩ thông suốt ý tứ chân chính của Hàn Phong khi hỏi vấn đề này.

Thần kinh do màng thần kinh được "đóng gói" sẵn bởi chất lỏng cùng với protein tạo thành, có thể truyền ra xung mạch thần kinh. Nhưng mà sau khi gây mê, màng thần kinh rốt cuộc có phải hay không sẽ biến thành chất cách ly. Điểm ấy, Lý Trọng Văn nghe thấy thật đúng là cũng không biết, cũng không hề hướng tới phương diện này mà nghĩ.

Lý Trọng Văn có chút kích động nói: "Ý em là nói. Minh có thể thông qua nghiên cứu tác dụng cụ thể của thuốc mê, từ góc độ đó, nghiên cứu thuộc tính cụ thể của xung mạch thần kinh?"

Hàn Phong gật đầu.

"Haha, thật là hảo phương pháp a!" Lý Trọng Văn đứng lên, "Thầy trước giờ như thế nào lại không nghĩ tới phương pháp này! Hàn Phong, cảm ơn em, em giúp cho thầy khai phát rất lớn. Thầy bây giờ không thể chờ được nữa, phải đi phòng thí nghiệm nghiệm chứng một chút cái ý nghĩ này mới được!"

"Nếu thật sự giải quyết được vấn đề này, chắc chắn trên luận văn của thầy, nhất định sẽ có tên của em." Xa xa truyền lại một câu nói cuối cùng của Lý Trọng Văn. Vừa dứt lời người đã không còn gặp.

Trở lại phòng ngủ, Hàn Phong biết được một cái tin tức. Tháng mười sắp đến, nguyên bản quân huấn cũng sắp bắt đầu.

"Quân huấn rốt cuộc cũng sắp bắt đầu, đợi lâu lắm rồi!" Hứa Lâm Hồ hai mắt sáng lên.

"Đúng rồi, quân huấn a, rốt cuộc cũng chờ đợi cũng được!" Sở Suất cũng cảm thán nói.

Hứa Lâm Hồ hy vọng được quân huấn, Hàn Phong một điểm cũng không cảm thấy kỳ quái. Dù sao hắn là thuộc về dạng tuyển thủ vận động viên, thích bị ngược đãi, nhưng Sở Suất cũng nói như vậy, thật có chút điểm kỳ quái. Hắn không giống như cái loại tuyển thủ thích cả ngày bước đi nghiêm chỉnh, Hàn Phong đem cái nghi hoặc này hỏi.

Ai ngờ, lúc Hàn Phong hỏi xong, cả ba người về mặt kinh dị nhìn Hàn Phong, y như là đang nhìn người trên sao Hỏa vậy.

Lý Vượng phi thường khoa trương nói: "Phong tử, này đừng nói, cái này này cũng không biết đấy chứ?"

Sở Suất hình như nghĩ đến cái gì đó, gật đầu một chút. Sau đó kể lại rõ chi tiết rồi đem tình huống cụ thể giải thích một chút.

Hàn Phong lúc này mới biết, nguyên lai quân huấn so với vài chục năm trước, đã có nhiều hơn một cái hạng mục.

Mấy năm trước, bộ giáo dục đối với huấn luyện quân sự của đại học cải cách. Theo cơ sở ban đầu, tăng thêm một hạng mục gọi là "Tình Anh Quân Huấn".

"Tình Anh Quân Huấn" Ở đây chính là trong lúc huấn luyện, các đại học lựa chọn ra một ít sinh viên ưu tú, tạo thành "Tình Anh Đội". Sau đó đưa đến quân doanh tiến hành quân huấn.

Mỗi một đại học đều có hai đội tổng cộng 60 người, có nam lẫn nữ, 60 người này là chọn lựa phân biệt từ các tân sinh của các hệ ra. Thông thường là lựa các sinh viên có ngoại hình đẹp, chẳng những thành tích học tập tốt, mà điều kiện thân thể cũng phải tốt.

Mục đích của "Tinh Anh Quân Huấn", chính là thực hiện quân huấn thực tế với các sinh viên ưu tú, yêu cầu so với sinh viên bình thường còn nghiêm khắc hơn. Trừ huấn luyện tố chất thân thể của họ ra, còn quan trọng hơn là huấn luyện phẩm chất kiên nghị nhẫn nại chịu khổ cùng với tinh thần hợp tác đoàn đội.

Sau khi nói ra cách tiến hành quân huấn mới này, lập tức nổi lên không ít tranh luận, có người nói đây là làm đặc thù hóa, chia rẽ cấp bậc sinh viên. Cũng có người nói cái cách này tốt, đối với việc bồi dưỡng nhân tài có tác dụng xúc tiến, tóm lại là có tốt có xấu.

Bất quá bất luận là dư luận bên ngoài có tình huống gì. Tinh Anh Quân Huấn dù sao cũng đã định, vài năm như vậy, một mạch thẳng tiến, hơn nữa còn có xu thế càng ngày càng phát.

Nghe Sở Suất giới thiệu, Hàn Phong có chút minh bạch.

"Tụi mày đều muốn tiến vào Tinh Anh Đội?" Hàn Phong hỏi.

"Mẹ, ai mà không muốn chứ!" Lý Vượng oan oan nói, "Chỉ cần vào được Tinh Anh Đội, vấn đề việc làm sau này, trên cơ bản đã giải quyết được rồi. Chấm dứt quân huấn, có thể được các công ty lớn mở cửa chào đón, trực tiếp tìm mày ký hợp đồng. Oái, tao thấy tao coi bộ không có hi vọng rồi!"

"Ặc..... Không cần phải khoa trương như vậy chứ?"

Sở Suất nói: "Cái này rất bình thường, một trường mỗi năm có 60 người tham dự, mấy ngàn người tuyển 60 người. Mày ngẫm lại xem, cạnh tranh có bao nhiêu kịch liệt? Hơn nữa, sự thật chứng minh, những người tham gia huấn luyện tinh anh. Sau khi tốt nghiệp, đại bộ phận mọi người trong xã hội đều rất tốt."

Hứa Lâm Hồ nắm quyền nói: "Mặc dù chỉ có 30 nam sinh được tham dự, nhưng mà lần này tao nhất định phải trúng tuyển!"

"Hắc, tao cũng phải chiếm một suất!" Sở Suất cũng rất tự tin nói.

Lý Vượng nhìn Hàn Phong một chút, cảm thấy được hấn khẳng định cũng không thành vấn đề, vì vậy mắng: "ĐM, danh sách tụi bây đều chiếm được, tao phải làm sao bây giờ?"

"Biến....." Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất đồng thời giơ ngón giữa ra hiệu khinh bỉ hấn.

Hứa Lâm Hồ an ủi nói: "Vượng tài, bây giờ còn có thời gian, mày cố gắng chăm luyện tập một chút. Đừng lười như vậy nữa, nói không chừng còn có cơ hội."

Lý Vượng nhún vai: "Có lẽ thế..... Bất quá nếu như phòng ngủ chúng ta thật sự có ba người trúng tuyển, như vậy cũng đã rất ngưu B rồi. Sau này đi ra gặp người khác, trên mặt cũng có điểm mặt mũi, hắc hắc!"

"Công nhận ở điểm này mày có tiền đồ đó!"

.....

Hàn Phong đối với Tinh Anh Huấn Luyện này không có hứng thú gì, có đi hay không cũng không sao cả. Hấn không cần phải hùa theo người khác báo danh tham dự.

Thấy bọn họ vui đùa ầm ĩ xong, Hàn Phong nói: "Nói với tụi bây chuyện này, tao quyết định đổi ngành, chuyển tới hệ khoa học thần kinh."

Ba người đồng thời sững sốt: "Hả?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Camera.

Hàn Phong không ngờ muốn chuyển ngành, điều này khiến mấy người phòng ngủ 301 rất là giật mình. Bất quá nếu Hàn Phong đã quyết định rồi, bọn họ cũng không có cách nào, dù sao đây cũng là chuyện của Hàn Phong.

Cũng may, Hàn Phong cho dù chuyển ngành, thì cũng vẫn ở phòng ngủ này.

Bởi vì có giáo sư Lý Trọng Văn tự mình chiếu cố, hơn nữa hướng đạo viên của Hàn Phong cảm giác được hắn rất cứng đầu, khó quản lý, cho nên ước gì Hàn Phong chuyển sang ngành khác cho khỏe. Nhờ thế mà thủ tục của Hàn Phong được họ tích cực xử lý, rất nhanh đã hoàn thành.

Liễu Nguyệt Sương không biết từ nơi nào nghe được tin tức này. Sau khi hết tiết, liền tìm Hàn Phong hỏi chuyện, dù sao chuyển ngành, đối với học sinh mà nói, là chuyện đại sự có thể ảnh hưởng đến bản thân sau này.

Đối với chuyện này, Hàn Phong giải thích nói: "Kỳ thật ta vẫn đối với khoa học thần kinh cảm thấy hứng thú hơn. Chủ yếu là vì để hiểu rõ thân thể của mình, dù sao ta cũng đã nằm ở trên giường bệnh vài chục năm."

"Vậy người có hỏi qua ý tứ của cha mẹ chưa?"

"Ặc..... còn chưa có nói với họ." Bản thân Hàn Phong cũng không cảm thấy đây là chuyện gì lớn. Bất quá cũng hiểu được ý tứ của Liễu Nguyệt Sương, thân là con, có chuyện, đích xác hẳn phải nói cho cha mẹ biết một chút. Mặc dù bọn họ rất có thể sẽ ủng hộ quyết định của mình.

"Để chút ta gọi điện thoại về."

"Uhm, người biết thì tốt rồi." Liễu Nguyệt Sương biết Hàn Phong có chủ trương của mình, cũng không nói nhiều, "Được rồi, Phong tử, người chừng nào rảnh rồi, tới hội tin học chút đi. Bọn họ mấy ngày nay phiền chết ta mất, mỗi ngày đều la hét như thế nào lại không thấy bóng của người."

Những hội viên này lúc đầu quyết định gia nhập hội tin học, nguyên nhân chủ yếu là vì Hàn Phong mà đến. Nhưng mà gần đây hoạt động của xã đoàn, ngay cả bóng ma của hàn Phong cũng không gặp, điều này khiến họ rất bất mãn, đều đi tìm Liễu Nguyệt Sương yêu cầu Hàn Phong dạy bọn họ.

Hàn Phong nói: "Dạy? Ta dạy như thế nào?"

Liễu Nguyệt Sương cười nói: "Người cũng đừng quên, người bây giờ đang là cố vấn kỹ thuật của hội tin học đó!"

Hàn Phong đỏ mặt, cái cố vấn kỹ thuật này hắn đã sớm đá bay tới chín tầng mây rồi, đó chính là danh hiệu lần trước Liễu Nguyệt Sương tạm thời đặt.

"Tiểu Sương tử, ta cũng không có nhiều thời gian nhàn rỗi như vậy. Hơn nữa, ta cũng không biết dạy học."

Hàn Phong nhún nhún vai, hắn nói chính là lời thật, mấy thứ này của hắn, người khác căn bản là học không được. Chung quy sẽ không đi dạy bọn họ kỹ thuật hacker a, cái này căn bản là không có khả năng.

Liễu Nguyệt Sương ngẫm lại, chỉ có thể thở dài nói: "Oài, lần sau hoạt động khẳng định lại bị bọn họ làm âm ỉ đến choáng váng đầu."

Hàn Phong đối với cái này lực bất tòng tâm

Nói xong, hai người lại lâm vào trầm mặc, sóng vai mà đi trên hành lang ven hồ trường học.

Đi một đoạn, Liễu Nguyệt Sương lại hỏi: "Phong tử, ta trước giờ còn không biết người biết vẽ đó, cũng không biết người học từ lúc nào, không ngờ lại vẽ đẹp đến như vậy."

Hàn Phong lần trước đột nhiên động tâm, đem hội tin học từ trong nguy cơ cứu vớt. Liễu Nguyệt Sương trừ cảm kích ra, trong lòng càng có nhiều nghi hoặc. Nghiện hội lâu như vậy, rốt cuộc cũng phải hỏi.

Hàn Phong cười đùa nói: "Chuyện người không biết còn rất nhiều, bí mật của ta không thể một ngày hai ngày là có thể hiểu rõ, haha!"

Nếu là trước kia, Liễu Nguyệt Sương khẳng định sẽ lườm hắn một cái, cười mắng hắn "bày đặt ra vẻ". Bất quá bây giờ, nàng lại thật sự có cảm giác này.

Lần trước, thẻ ngân hàng của hắn có nhiều tiền như vậy, cũng đã khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc rồi. Bất quá nàng là người thông minh, cũng không có phá đá mà hỏi. Mà lúc này, Hàn Phong lại càng thêm thái quá, không biết từ lúc nào không ngờ học được kỹ xảo vẽ tranh đẹp như vậy. Được rồi, còn có cả bản lĩnh chơi trò Cách Đấu! Liễu Nguyệt Sương sau đó đã lên mạng tra qua, biết được khó khăn của game "Chân Cách Đấu", cũng biết rõ được, Không Bằng là quán quân đại hội thi đấu Chân Cách Đấu Trung Quốc. Mà Hàn Phong, không ngờ có thể đánh cho hắn ngay cả lực hoàn thủ cũng không có, trực tiếp chiến thắng.....

Liễu Nguyệt Sương cảm giác được mình càng ngày càng nhìn không thấu Hàn Phong.

Hàn Phong không muốn tại vấn đề này tiếp tục dây dưa đi xuống, vừa lúc nhớ tới có chuyện muốn nói với nàng. Vì vậy dừng lại hỏi: "Tiểu Sương tử, máy tính lần trước ta dùng có phải của người hay không?"

"Cái nào?"

"Là cái laptop lần trước ta cùng bọn họ tỷ thí."

"Ồ, là cái đó hả." Liễu Nguyệt Sương không có bất cứ do dự gì liền nói, "Đó là máy tính của tiểu Lê tử." Nàng sờ đi nhớ kỹ rõ ràng như vậy, là vì sau đó nàng có đem bức tranh Hàn Phong vẽ copy sang máy của mình.

"Ta hôm đó phát hiện firewall trong máy nàng dường như có chút đặc biệt."

Lúc ấy sau khi Hàn Phong chứng kiến firewall đó, quả thật có chút cảm giác thân thiết. Bởi vì đó là một chương trình firewall phi thường cổ, hai mươi năm trước Hàn Phong đã từng gặp qua. Sở dĩ ấn tượng sâu sắc như thế, là vì firewall này trên thực tế là một phần mềm hacker, mã của nó là mã nguồn mở, mọi người có thể căn cứ vào nhu cầu của mình để biến dịch. Ví dụ như ở trong đó đưa ra các yêu cầu của mình. Đối ngược lại, bản thân mình là người không chế, bình thường thì tuyên bố đây là một phần mềm an toàn của công ty này nọ....., giả bộ lừa gạt đối phương, sau đó thì hẳn có thể muốn làm gì thì làm.

"Firewall?" Liễu Nguyệt Sương rất là kỳ quái tại sao Hàn Phong lại đột nhiên chú ý đến cái này, suy nghĩ một chút, nàng nói, "Ta nhớ ra rồi, lần trước tiểu Lê từ có nói với ta, Firewall đó hình như là của Đỗ Thiệu Phong cấp cho nàng, nghe nói tính năng an toàn phi thường tốt, có thể phòng ngừa công kích của virus cùng hacker rất hữu hiệu, là firewall được ưa chuộng nhất của các hacker."

Đỗ Thiệu Phong? Hàn Phong có chút kỳ quái.

Ài, hẳn nói đúng thật không sai, quả thực là firewall mà "các hacker" thích dùng nhất, chỉ bất quá ý tứ ngược lại thôi.

Hàn Phong bây giờ đã có thể xác định, Đỗ Thiệu Phong khẳng định đã nhiều lần thăm hỏi cái máy tính của tiểu Lê từ.

Hàn Phong kỳ quái chính là, Đỗ Thiệu Phong này như thế nào lại đổi mục tiêu rồi? Chẳng lẽ là biết khó mà lui.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong tiếp tục hỏi: "Đỗ Thiệu Phong kia còn theo đuổi người hay không?"

Liễu Nguyệt Sương hiển nhiên bị Hàn Phong trực tiếp hỏi vấn đề như vậy khiến cho ứng phó không kịp, sững sờ một chút rồi vội vàng nói: "Hắn không theo đuổi ta, không có liên quan gì đến ta a. Dù sao mỗi lần hắn hẹn gặp, ta cũng đều không để ý đến hắn. Được rồi, hẳn gần đây hình như là đang theo đuổi tiểu Lê từ, vừa tặng phần mềm firewall, vừa tặng cả camera nữa....."

Camera!

Nghe 3 chữ đó, Hàn Phong sắc mặt trầm xuống: "Đây là chuyện khi nào?"

Liễu Nguyệt Sương nói: "Đại khái là một tuần trước."

Cái tên Đỗ Thiệu Phong này, thật sự là càng ngày càng quá phận!

Nguyên vốn tưởng rằng, Đỗ Thiệu Phong chỉ là một người vì theo đuổi Liễu Nguyệt Sương không được nên vui đùa với một thái độ đùa vui tính thôi. Lại không nghĩ tới, nhân phẩm của hắn không ngờ ghê tởm tới mức độ này.

Hàn Phong quyết định không có giấu diếm nữa, nói: "Người trở về, lập tức kêu tiểu Lê từ đem cái Firewall đó tháo dỡ. Nếu như ta nhìn không sai, nó là một phần mềm spyware, thông qua phần mềm đó, người khác có thể dễ dàng đoạt quyền khống chế máy tính. Đỗ Thiệu Phong kia giả bộ đem phần mềm này cấp cho tiểu Lê từ hiển nhiên là ý đồ bất lương! Ghê tởm nhất chính là không ngờ hắn lại còn tặng thêm cho nàng một cái camera. Người ngấm lại xem, cái này có ý nghĩa gì."

"A?!" Liễu Nguyệt Sương nghe vậy liền biến sắc, không khỏi cả kinh kêu lên.

"Phong từ, cái..... cái này là thật sao?"

"Có phải thật hay không, người tự mình đi kiểm tra một chút sẽ biết." Hàn Phong nói cho Liễu Nguyệt Sương chữ mấu chốt, để cho nàng lên mạng tìm tên của trình Firewall này.

Liễu Nguyệt Sương giờ phút này sắc mặt cũng trầm xuống, nàng oán hận nói: "Nếu Đỗ Thiệu Phong thật sự làm ra chuyện vô sỉ như vậy, ta nhất định phải đem chuyện này báo cho trường học, quả thực rất ghê tởm mà!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ân Oán Với Bắc Thiên.

Sinh viên thích làm ra náo động, đây là chuyện rất bình thường. Thiếu niên khinh cuồng, ai cùng đều trải qua những chuyện như vậy. Cho nên, lần trước Đỗ Thiệu Phong tự mình xâm lấn inte của thư viện, thả virus vào, sau đó lại ra mặt giải quyết. Hàn Phong cũng không cho rằng đây là chuyện gì lớn, nhiều

nhất có thể xem như là một loại phương thức theo đuổi con gái thôi.

Nhưng mà, lần này hẳn không ngờ lại lợi dụng kỹ thuật kém cỏi của mình, làm ra chuyện như vậy, cũng khiến cho Hàn Phong cảm giác được tuyệt đối không thể tiếp nhận rồi. Càng huống chi, đối tượng Đỗ Thiệu Phong nhắm vào, lại rất có khả năng là cô em gái Liễu Nguyệt Sương của hắn.

Liễu Nguyệt Sương nghe Hàn Phong nói xong, lập tức về tới phòng ngủ của mình, sau đó kêu bạn cùng phòng tiểu Lê từ lấy laptop ra, cẩn thận kiểm tra một lần, không có phát hiện vấn đề gì. Sau đó nàng ở trên mạng tìm tòi một trước Firewall mà Hàn Phong nói, quả nhiên là tồn tại, hơn nữa chức năng cùng với Firewall mà Đỗ Thiệu Phong cung cấp là cùng một loại. Đương nhiên, chứng cứ này cũng thiếu thốn, cuối cùng Liễu Nguyệt Sương mời tới một học tỷ kỹ thuật lợi hại, hướng máy tính tiến hành kiểm tra an toàn, phát hiện ra máy tính này đích xác bị người ta âm thầm xâm nhập. Sau đó nàng lại chuyển sang không chế nguyên bộ phần mềm Firewall, nhắm vào nó tiến hành thao tác, kết quả là phải đưa vào user cùng password. Mặc dù không biết password cụ thể, nhưng điều này cũng đã không còn trọng yếu nữa. Sau đó, vị học tỷ kia còn từ trong nhật ký của máy tính tiểu Lê từ, phát hiện phần ghi chép sử dụng camera trong máy, mà ở trong khoảng thời gian này, tiểu Lê từ xác định vốn không hề sử dụng camera đó.....

Trương Tiểu Ly(tiểu Lê từ) sau khi biết chuyện này, đương tràng liền oa oa khóc lớn lên, lại càng không ngừng khóc hướng các tỷ muội cùng phòng khác xin lỗi. Nàng rất khó tưởng tượng, Đỗ Thiệu Phong rốt cuộc thông qua camera này đã thấy được hoặc chụp được bao nhiêu hình ảnh gì nữa. Chuyện này đối với nàng đã kích rất lớn, Đỗ Thiệu Phong, thần tượng mà nàng vẫn luôn tôn kính cùng sùng bái, không ngờ lại lợi dụng nàng, làm ra chuyện tình khiến người khác phải phẫn nộ này!

Liễu Nguyệt Sương sớm đã nói qua, chuyện này nàng khẳng định sẽ không buông tha. Vì vậy, nàng cùng hai vị tỷ muội cùng phòng khác, đem việc này báo cho hướng đạo viên. Lại không nghĩ tới, hướng đạo viên sau khi biết chuyện, không ngờ còn muốn che lấp, nói cái gì chuyện xấu trong nhà không thể để người ngoài biết, nếu truyền đi ra ngoài, đối với các nàng ảnh hưởng cũng không tốt.....

Cái này vô tình lại càng chọc tức Liễu Nguyệt Sương, nàng mang theo hai người kia trực tiếp tới văn phòng hiệu trưởng, đem việc này phản ứng với hiệu trưởng Từ Chung Vệ.

Từ Chung Vệ sau khi nghe xong, quả thực là hách liểu nhất đại khiêu, lập tức tỏ vẻ vô cùng chú ý và coi trọng đến cực điểm, tự mình cùng Liễu Nguyệt Sương mang theo một đám người đi tìm Đỗ Thiệu Phong, không để cho Đỗ Thiệu Phong có bất cứ tin tức gì trước, để kịp thời đoạt lấy máy tính hắn trước một bước. (Hách liểu nhất đại khiêu – Tức giận vô cùng)

Chuyện này, Từ Chung Vệ không thể không coi trọng, bởi vì đã có vết xe đổ rồi a!

Trước đó không lâu, đại học R vì sự kiện lộ ảnh xxx mà khiến danh dự của trường bị ảnh hưởng rất lớn. Bây giờ, lại không nghĩ tới rằng ngay cả trường học của mình cũng xuất hiện loại chuyện tình này.

Nếu bản thân xử lý không tốt chuyện này, rất có thể lại sẽ dẫn đến sự kiện lộ ảnh xxx lần thứ hai.

Bởi vì xử lý kịp thời, trước tiên tịch thu máy tính của Đỗ Thiệu Phong, bọn họ ở bên trong máy tính hắn, phát hiện ra chứng cứ nguyên vẹn. Hẳn thật đúng là có không ít ảnh chụp cùng video. Hơn nữa trong đó Liễu Nguyệt Sương là chiếm đại đa số. May mắn chính là bởi vì phòng ngủ các nàng ở đối diện ký túc xá nam, nên mấy tỷ muội bình thường ở trong phòng ngủ, cũng không có dừng khí quá mức tùy tiện. Cho nên máy thứ Đỗ Thiệu Phong chụp, cũng không có lộ ra điểm xxx nào. Bất quá, hắn làm như thế, cũng đã thuộc tình huống phi thường nghiêm trọng rồi.

Đỗ Thiệu Phong vừa vịn bị bắt tại đương tràng. Trước chứng cứ xác thực, tự nhiên không thể nhờ vả, hắn thừa nhận hết thấy việc mình làm. Bất quá hắn bảo hắn làm như vậy, hoàn toàn là vì muốn tiến thêm một bước hiểu rõ Liễu Nguyệt Sương hơn, hết thấy cũng là vì nghĩ muốn theo đuổi nàng. Khi hắn bị hỏi, có đem mấy tấm ảnh này truyền ra ngoài không, thì hắn lắc đầu phủ nhận, nói hắn thích Liễu Nguyệt Sương, sẽ không làm ra loại chuyện này. Vô luận tiến hành uy bức dụ lợi thế nào, hắn vẫn như cũ nói như vậy, cuối cùng mọi người lựa chọn tin hắn.

Chuyện này, cuối cùng đã xử lý xong, Liễu Nguyệt Sương các nàng cũng không hy vọng loại chuyện này nháo lớn lên cho mọi người biết. Dù sao cũng còn muốn tiếp tục học ở trường, hơn nữa kẻ chủ mưu, cũng đã bị cảnh cáo nghiêm trọng. Nếu còn tiếp tục phạm sai lầm, thì sẽ khai trừ học bạ. Đương nhiên, nếu như sau này xuất hiện những tấm ảnh chụp đó trên inte, trách nhiệm của Đỗ Thiệu Phong sẽ bị truy cứu lần nữa, rất có thể sẽ phải mời pháp luật tham gia vào việc này.

Phương pháp nhà trường xử lý đối với chuyện này, Hàn Phong cũng hiểu được là hợp lý.

Xế chiều khoảng hai giờ, Hàn Phong cùng Sở Suất, Lý Vượng ba người đi tới khu thể dục phía đông trường học.

Chiều nay, đội bóng rổ có một trận thi đấu hữu nghị, đối thủ là đại học Bắc Thiên ở phụ cận của đại học Thủy Mộc.

Đối với trận đấu này, Hứa Lâm Hổ phi thường coi trọng, bởi vì nó đồng thời cũng là một cuộc tuyển chọn người mới. Huấn luyện viên sẽ căn cứ vào mục đích biểu hiện của bản thân trong quá trình trận đấu, rồi mới quyết định xem người nào có tư cách gia nhập đội hình. Đương nhiên, trước đó, người mới cũng đã trải qua một đợt tuyển lựa, Hứa Lâm Hổ rất thuận lợi đạt được vị trí trung phong trong tổ hợp người mới này.

Kỳ thật, chính xác mà nói, chiều cao của Hứa Lâm Hổ cũng không phải cao nhất, người có độ cường tráng so sánh với hắn cũng tồn tại. Nhưng mà hắn trở thành trung phong, lại không ai cảm thấy rằng không thích hợp. Bởi vì trong khoảng thời gian này, tốc độ phát triển trình độ của hắn mọi người đều đã quá rõ ràng. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Hứa Lâm Hổ bất luận là ở tốc độ, phản ứng, bật cao, hay là thoát khỏi kèm cặp, cũng đều so với những đội viên khác vượt trội hơn. Hơn nữa khiến cho người ta cảm giác kinh ngạc chính là, loại biến hóa này, hình như là lúc chuẩn bị thi đấu mới bắt đầu. Tiến bộ của hắn, quả thực dùng mắt thường cũng có thể thấy được, huấn luyện viên thậm chí đã ngầm nhận định trong lòng hắn là đội viên đội bóng rổ rồi. Dù

sao một mầm non tốt như vậy, cũng không có được nhiều.

Ý nghĩa của trận đấu này, đối với Hứa Lâm Hồ mà nói là phi thường lớn. Cùng lúc là hắn đối với bóng rổ vô cùng nhiệt ái, trở thành một thành viên của đội bóng rổ sớm đã là một trong những giấc mộng của hắn. Về phương diện khác, nếu như hắn thuận lợi gia nhập đội, có thể trong lúc quân huấn tuyển "Tinh Anh", nhất định sẽ được điểm ấn tượng.

Cho nên, trước đó Hứa Lâm Hồ không ngừng ở trước mặt Hàn Phong bọn họ nhắc tới trận đấu này. Hơn nữa, còn hạ một tử mệnh lệnh, cả đám nhất định phải đi cổ vũ hắn lấy khí thế, nếu không tuyệt đối không thể tha thứ.

Lúc cả đám Hàn Phong đi tới khu thể dục, nơi này đã tới không ít người. Vị trí ngồi trên sân thì sớm đã bị người khác chiếm đầy, song phương người theo cổ vũ cũng không ít, đã chiếm được địa vị rất hữu lực. Trước khi trận đấu bắt đầu, đội ngũ hai bên đều tự hoan hô ủng hộ. Bất quá, Hàn Phong chú ý đến một điểm, cả hai bên đa số đều do nữ sinh tạo thành, chỉ có điều chất lượng song phương khác biệt rất lớn.

Đơn giản mà nói, chính là một bên nữ sinh vô luận là vóc người hay khuôn mặt, cũng đều không tệ lắm, mà bên kia thì toàn bộ đều có chút khủng bố, căn bản là không hề có một cấp bậc chuẩn nào ở đây hết.

Lý Vượng liếc mắt một cái liền tìm được mục tiêu, chỉ vào một phương hướng nói: "Nhìn kia, lão hồ ở bên kia, bọn họ bắt đầu làm nóng rồi."

Nghe vậy liền quay qua nhìn, chỉ thấy Hứa Lâm Hồ một thân đồng phục màu xanh lam đang cùng các đồng đội khác thay phiên nhau luyện động tác bỏ giỏ, mã số của hắn là số 10.

"ĐKM!" Lý Vượng lại nói, "mấy thằng đại học Bắc Thiên đó ăn cái giống gì mà cao quá vậy. Lão hồ bọn họ chịu sao thấu chứ?"

Điểm này, Hàn Phong cũng đã chú ý tới. Trên sân bóng rổ, đám người thành viên đại học Bắc Thiên tên nào tên nấy cao như ngựa, lấy chiều cao 1m87 cùng cơ thể cường tráng của lão hồ, ở trước mặt bọn họ xem ra còn nhỏ một chút. Hàn Phong căn cứ vào tin tức từ hai trong mắt tính toán chuẩn xác, trong số 8 thành viên đại học Bắc Thiên, có hai người chiều cao hơn 2m, ba người hơn 1m87, ba người còn lại hẳn là không hơn kém 1m85.

"Haha, cái này cũng không có gì kì quái." Sở Suất bộ dáng ra vẻ ta đây rất rõ ràng nói.

"Mẹ, đừng có thừa nước đục thả câu, có rắm thì phóng lẹ đi." Lý Vượng không hề khách khí.

"....."Sở Suất rất bất mãn trừng mắt nhìn Lý Vượng liếc mắt một cái, bất đắc dĩ giải thích nói, "Đây là do đại học Bắc Thiên là đại học thể dục thể thao, học sinh bọn họ thu nhận, đều là chiêu sinh đặc biệt về thể dục. Đám người này tự nhiên cũng phi thường cường tráng. Bộ mày không phát hiện, ngay cả đội cổ vũ của họ cũng thể..... rất cường tráng?"

"Tiểu tử nguoi thật đúng là cái gì cũng biết hết!"

Lý Vượng nhìn thoáng qua phía đối diện, liền lập tức bật người đem đầu rút trở lại, bởi vì hình như hắn chứng kiến có một bé "không lung" Đang hướng hắn vọt một cái mị nhãn.

"Tao nói tụi mày nghe, học sinh đại học Thủy Mộc cùng Bắc Thiên trước giờ quan hệ luôn bất hảo. Để cho họ đấu với nhau, khẳng định là sẽ phi thường đặc sắc."

Sở Suất tiếp tục khoe tài thám thính những tin tức không biết từ nơi nào nghe được của hắn.

Đại học Bắc Thiên là đại học thể dục, chất lượng nữ sinh trường đó khỏi nhìn cũng có thể hiểu. Mà đại học Thủy Mộc là một ngôi nhà đại học mang tính chất tổng hợp, đủ loại mỹ nữ khác nhau tầng tầng lớp lớp a. Bởi vì đại học Bắc Thiên ở ngay phụ cận đại học Thủy Mộc không xa, cho nên các sinh viên sau khi tập thể dục thường xuyên không có việc gì đều chạy đến Thủy Mộc cưa các bé MiMi. Đại học Thủy Mộc mặc dù nhiều mỹ nữ, nhưng trong nhà đáp ứng còn chưa đủ, há có thể có đạo lý cung ứng cho người ngoài? Cho nên những "anh đại" của đại học Thủy Mộc rất là bất mãn, song phương thường xuyên bởi vì chuyện này mà phát sinh mâu thuẫn. Thường xuyên qua lại, sau một thời gian dài, hai bên "tích oán" Cũng càng ngày càng thâm.

Rất trùng hợp chính là, hai vị huấn luyện viên đội bóng rổ của đại học Thủy Mộc cùng Bắc Thiên nghe nói năm đó là hảo huynh đệ, cũng chỉ vì một người phụ nữ mà trở mặt thành thù. Mà đội bóng rổ hiển nhiên trở thành công cụ hữu lực cho bọn họ chèn ép đối phương. Vì thế, cuộc chiến sinh tử giữa hai đội bóng rổ Thủy Mộc cùng Bắc Thiên cũng theo đó mà bắt đầu.

Mặc dù huấn luyện viên song phương đã trải qua nhiều lần thay đổi, nhưng mà cái truyền thống này vẫn luôn được lưu giữ.

Mà hàng năm sau khi khai giảng không lâu, đội bóng hai bên lại tuyển chọn người mới thi đấu hữu nghị, một phần cũng là vì chuyện ấy.

Hàn Phong bọn họ cùng Hứa Lâm Hồ đánh một cái bất chuyện, sau đó trong sân tìm một vị trí ngồi xuống, bởi vì lo lắng nửa trận sẽ đổi sân, như thế đều có thể chiêu cổ hai bên.

Theo một tiếng huýt của trọng tài vang lên, trận đấu liền bắt đầu.

Chương 58: Kiêu Ngạo Khiêu Khích.

Trọng tài đem bóng thầy lên cao, trận đấu chính thức bắt đầu!

Thủy Mộc bên này bắt được quyền khống chế bóng trước, nhanh chóng hướng nửa sân bên đối phương xông tới, khiến cho đội cổ vũ cùng người xem của Thủy Mộc hò hét một trận. Mọi người đều cố gắng tiếp sức cho Thủy Mộc, mà bên đại học Bắc Thiên cũng không hề yếu thế, đội cổ vũ liên cấp cho các đội viên của mình khích lệ, hào khí hiện trường nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

Lý Vượng cũng hòa theo mọi người hô to: "Hay lắm! Thủy Mộc, cố gắng lên!"

Sau đó hắn quay đầu hỏi Sở Suất: "Oa tử, cái tên nhảy bắt bóng ấy gọi là gì, tao muốn tìm hắn xin chữ kí! Coi hắn so với đối phương lùn hơn không ít, không ngờ lại lấy được bóng trước!"

"Hắn tên là Mã Cường, chiều cao 1m97, cân nặng 103kg, là đại tiền đạo." Sở Suất liền há mồm đọc ra số liệu liên tiếp, "Đến từ học viện công trình ô-tô, trong số các tân sinh, hắn có chiều cao cao nhất."

Mã Cường đem bóng nhẹ nhàng chuyển qua, Hứa Lâm Hồ lập tức bắt được, hắn cũng không có giữ lại, bóng cũng không rơi xuống đất, liền trực tiếp chuyển tay truyền cho một đội hữu vóc dáng thấp ở phía sau.

"Bây giờ cầm bóng là hậu vệ khống chế bóng Lý Dịch đến từ học viện Thổ Mộc, chiều cao 1m78." Sở Suất tiếp tục giải thích.

Không hổ là hậu vệ khống chế bóng, sau khi cầm bóng liền lập tức mang bóng rất nhanh lao về phía trước. Trái bóng lúc này thật giống như một bộ vị trên thân thể hắn vậy. Dưới sự điều khiển thuần thục của hắn, qua trái qua phải, liên tiếp liên vượt qua truy cản của hai gã thành viên Bắc Thiên. Bất quá rất nhanh, hắn liền bị một gã đối thủ có chiều cao cùng hắn không sai biệt lắm cuốn lấy. Thân thủ đối phương linh hoạt không kém gì hắn, Lý Dịch mấy lần đều không thể thoát được, ngược lại thiếu chút nữa bị hắn cắt bóng.

Lý Dịch cũng không có bối rối, hắn đột nhiên dừng lại, sau đó chuyển tay chuyển bóng về cho Hứa Lâm Hồ. Mà lúc này, Hứa Lâm Hồ vừa lúc sát gần dưới giỏ rổ, sau khi nhận được đường chuyền của Lý Dịch, hắn cũng không có chuyển đi, xoay người nhảy lên, tiếp đó liền xoạt một tiếng vào rổ.

"Hoan hô - -"

Mọi người nhất thời reo hò lên, tiếng hoan hô đỉnh tai nhức óc vang vọng cả khu thể dục.

Sở Suất cùng Lý Vượng nhất thời cũng đứng lên, vận hết khí lực toàn thân, lớn tiếng ra sức hò hét.

Một loại cảm giác quen thuộc khó có thể nói đột nhiên từ trong đáy lòng Hàn Phong tuôn ra, giữa ngực dường như đột nhiên bị vật gì tác vào vậy. Siêu cấp hệ thống trong đại não hắn chỉ một thoáng liền vận chuyển với tốc độ cao nhất. Bất quá lần này Hàn Phong cũng không có cảm giác không khỏe. Trái ngược, còn có một loại xúc động, xúc động muốn đem hết khí lực toàn thân phóng xuất ra!

Cảm giác thật quen thuộc! Chỉ có thể dùng một cái thành ngữ để hình dung - - Nhiệt huyết sôi trào!

Loại xúc động này, Hàn Phong cơ hồ đã quên lâu lắm rồi. Những năm gần đây, tâm tình của hắn trên cơ bản là phi thường ổn định. Đối với việc gặp phải một ít sự tình nhân hòa, thường xuyên chỉ lấy một loại thái độ siêu nhiên đối đãi, giống như một cao tăng đắc đạo vậy, khán phá hồng trần, ba lan bất kinh. (Sự tình nhân hòa: những sự việc biểu cảm mang theo cảm xúc của con người; Khán phá hồng trần, ba lan bất kinh: Nhìn thấu thế gian sự vật, gặp sóng không sợ.)

Nhưng mà hôm nay, hắn lại cảm nhận được tình cảm mãnh liệt đã từng biến mất một lần trong cơ thể, không ngờ lại ở dưới trường hợp này tái sinh!

Hàn Phong luôn luôn bị Liễu Nguyệt Sương đùa giỡn xưng là tiểu lão đầu giờ đây cư nhiên cũng có một cảm giác xúc động muốn nhảy bật lên hô to một trận.

Loại cảm giác này bây giờ, Hàn Phong cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc. Bất quá đối với siêu cấp hệ thống mà nói, tuyệt đối là một loại tình trạng mới xuất hiện. Hàn Phong không dám chậm trễ, lập tức đắm chìm vào trong tâm thần, bắt đầu kiểm tra cẩn thận.

.....

Trận đấu này vốn chỉ là một hội thi đấu hữu nghị, huấn luyện viên song phương cũng chỉ ngồi ở trên đài xem, cũng không chỉ huy kết quả. Bọn họ chỉ muốn biết, tân sinh nào biểu hiện xuất sắc, sau đó mới quyết định xem có nên cho hắn gia nhập đội bóng hay không. Phụ trách chỉ huy đội bóng tạm thời ở đây, cũng chỉ là một gã lão đội viên.

Về phần trọng tài thì mời ở một khu đại học khác, là trọng tài có tư cách đạt cấp bậc quốc gia.

Có thể là do duyên cớ nên đội viên hai bên đối với trận đấu này cũng vô cùng coi trọng. Cho nên ngay từ đầu bọn họ đánh cũng hết sức tích cực, song phương cơ hồ đánh nhanh tiến nhanh. Sau một bóng vào đầu tiên của Thủy Mộc, đại học Bắc Thiên lập tức lấy lại nhan sắc, vài người phối hợp, liền đem tỷ số kéo hòa lại.

Trận đấu lại tiếp tục, song phương đánh vô cùng kịch liệt. Hơn nữa, thể lực của mọi người tiêu hao cũng phi thường lớn, Hứa Lâm Hồ làm trung phong, lượng vận động cũng rất lớn, tiến công, phòng thủ, chắn người, đập rồ. Chỉ vài phút đồng hồ chạy tới chạy lui, dĩ nhiên có một loại cảm giác uể oải như chạy toàn trường.

Cơ thể lũ gia hỏa kia tố chất thật sự là tốt quá! Hứa Lâm Hồ suy nghĩ trước sau như một, thật sự có loại cảm giác xúc động muốn học máu. Không chỉ có hắn như thế, cả đội viên khác cũng có cảm giác như thế.

Đại học Bắc Thiên dù sao cũng là đại học chuyên ngành thể dục, học sinh thu nhận vốn chính là thể dục sinh. Cho nên, vô luận là tố chất cơ thể, hay là kỹ thuật bóng rổ, đều so với đại học Thủy Mộc tốt hơn nhiều. Lúc tiến công bọn họ có thể phối hợp nhuần nhuyễn, lúc phòng thủ thì quả thực như tích thủy bất lậu. Cho nên mặc dù đại học Thủy Mộc lấy lấy được điểm trước, nhưng chỉ qua khoảng 10 phút, điểm số liền kéo lại, 10 so với 25, bọn họ bị dẫn trước 15 điểm. (Tích thủy bất lậu: nghĩa là trót lọt, không thấm một giọt nước nào ra ngoài cả)

Thế công của đại học Bắc Thiên quá mức mãnh liệt, không thể để cho bọn họ tiếp tục đi xuống. Cho nên, Thủy Mộc bên này lập tức khẩn cấp xin tạm dừng, tạm thời thương lượng đối sách.

Biểu hiện của đại học Thủy Mộc hết sức khó coi, ngay cả tiếng la của đội cổ động cũng có vẻ như tái nhợt vô lực. Mà đội của đại học Bắc Thiên như thuyền to gặp sóng lớn, gào thét một lần so với một lần lại càng lớn hơn.

"Tao ngất, bọn nó vậy là sao đây, chẳng phải vừa rồi bắt đầu đánh rất tốt sao? Chưa gì sau đó lại xuất hiện sai lầm liên tiếp, ngay cả chuyên bóng cũng chuyên không tốt!" Lý Vượng rất buồn bực ngồi trở lại vị trí.

"Có thể là do thể lực tiêu hao quá lớn." Sở Suất phân tích nói, "Ài, chênh lệch giữa Thủy Mộc cùng Bắc Thiên thật sự có chút lớn. Xem ra trận đấu của tân sinh năm nay, Thủy Mộc lại phải thua rồi."

Trận đấu giữa Thủy Mộc cùng Bắc Thiên, thường xuyên là thua nhiều thắng ít. Đó cũng là chỗ khiến cho nam sinh Thủy Mộc cảm thấy si nhục nhất, bất quá bọn họ cũng biết, các thành viên đội bóng rổ của mình cũng đã cố gắng hết sức rồi. Cho nên mỗi lần có trận đấu, bọn họ đều chạy đến ủng hộ.

Thua cũng không có nghĩa là hết, cho dù thua chúng ta cũng phải có cốt khí! Học sinh Thủy Mộc về phương diện thể dục kém các người, nhưng lĩnh vực khác các người có thóc gạo cũng đuổi không kịp! Các học sinh Thủy Mộc tự an ủi mình như thế.

Trải qua điều chỉnh ngắn ngủi, trận đấu một lần nữa bắt đầu.

Bất quá, thật không may, lần này tạm dừng cũng không có giảm nhẹ được thế công của đối phương, ngược lại xu thế có phần tăng thêm.

Mới vừa vào ngay từ đầu, Thủy Mộc liền mất hai bóng, hơn nữa bị đối phương khoải công thành công. (Tấn công nhanh thành công)

Đến bóng thứ ba, lại tiếp tục ở trong tay hậu vệ đạt nhiều điểm nhất. Lúc này đây, hắn cũng không có chuyên bóng đi, mà là một mình mang theo bóng, một đường hướng về sân Thủy Mộc lao tới, qua hết mấy người, cuối cùng trực tiếp đến trước mặt Hứa Lâm Hồ, phi thân nhảy lên cao.

"Loảng xoảng!!!"

Hắn không ngờ dùng hai tay dunk! (trực tiếp úp rồ)

Sau khi mọi người sững sờ ngắn ngủi một lúc, nhất thời bộc phát tiếng hoan hô nhiệt liệt. Tất cả mọi người đều giống nhau, ngay cả đồng học Thủy Mộc đối với màn Dunk đặc sắc này, cũng không có suy sụp, mà nhiệt liệt vỗ tay theo.

Nhưng mà, chuyện tình kể tiếp, lại rất là ngoài ý muốn của mọi người.

Cái tên thực hiện cú dunk thành công kia, sau khi úp rồ, không ngờ vẫn còn chậm chạp động lại trên rổ không chịu xuống dưới, ở trên cao cuối đầu trông xuống Hứa Lâm Hồ đang ngửa đầu nhìn hắn.

Hắn vậy là có ý tứ gì?

Mọi người đối với hành vi của hắn có chút bất mãn, vẫn động lại trên khuông rổ, rõ ràng là khiêu khích trần trụi mà!

Sau khi trọng tài thổi phạm quy kỹ thuật một lần, lúc này hậu vệ Bắc Thiên mới nhảy xuống dưới.

Hắn cùng tay trái nắm trái bóng trên mặt đất, sau đó hướng tất cả người xem của đại học Thủy Mộc, duỗi tay phải ra, nắm quyền lại, ngón tay cái dựng thẳng lên, sau đó chậm rãi xoay tròn, cho đến khi ngược xuống phía dưới.

Hắn là đang miệt thị toàn trường!

Khán giả xem trận đấu "A --" Một chút liên nhón nháo cả lên.

Tất cả mọi người không ngờ tới, người này cư nhiên dám làm ra thủ thế như vậy, có vài người tính tình táo bạo đã bắt đầu vỗ miệng mắng to.

Hậu vệ Bắc Thiên, đã khiêu khích mọi người giận dữ!

"Con mẹ nó!" Lý Vượng la lên, "Thằng khốn này có ý tứ gì hả? Nó rốt cuộc là ý gì? Kiêu ngạo cái rắm ấy! Không phải chỉ là một cú dunk thôi sao, con mẹ nó nhìn mày đức hạnh như cục *** vậy!"

"Thằng này thật sự rất láo!" Sở Suất cũng oán hận nói.

Mà Hàn Phong, đối với cái này cũng không có phản ứng gì, hắn bây giờ là đang bề bộn kiểm tra tình trạng của siêu cấp hệ thống của mình. Hắn cũng không có phát hiện ra chỗ nào khiến cho siêu cấp hệ thống dị thường. Trái ngược lại chính là, tính năng của siêu cấp hệ thống tựa hồ được đề cao rất lớn, thật giống như một vận động viên vậy, đột nhiên được rót vào thuốc kích thích, mọi chức năng chỉ số trong cơ thể đều được tăng lên.

Hiện tượng kỳ quái! Chẳng lẽ chính là bởi vì cái loại cảm giác nhiệt huyết này sao? Hàn Phong không xác định.

Bởi vì hậu vệ Bắc Thiên khiêu khích một cách trần trụi, ở trận đấu kế tiếp, mùi hỏa được nhất thời tràn ngập toàn trường.

Tâm tình các đội viên Thủy Mộc bắt đầu xao động, động tác cũng bắt đầu mạnh lên.

Nhưng mà, tựa hồ như là đã sớm an bài vậy, những người bên Bắc Thiên liền để bọn họ đụng vào người xông tới, tất cả đều biểu hiện rõ ra ngoài. Vì thế, Thủy Mộc xui xẻo có mấy đội viên đều bị trọng tài phán phạm quy. Buồn bực nhất chính là, có mấy lần mọi người đều thấy đối phương làm ra động tác phạm quy, mà trọng tài lại làm như là không thấy, có đôi viên tiến lên cùng hắn lý luận, nhưng lại bị nói đối phương đó là hợp lý xông lên.

Điểm số lại tiến thêm một bước bị kéo lớn hơn.

"Huyết....." Trọng tài lại thổi phạt, "Số 15, lỗi cản người!"

Sau khi trọng tài tuyên bố, lúc này, nhân viên phụ trách tính toán báo cho trọng tài, số 15 Mã Cường phạm quy đã tới 5 lần.

Kết quả đại tiền đạo Mã Cường bị phạt, thay vào là đội viên số 21. Vì thế, người có chiều cao vượt qua 1m9 duy nhất của Thủy Mộc đã bị phạt rời sân.

Mà lúc này, mọi người mới bắt đầu chú ý đến số lần phạm quy của mình.

Hứa Lâm Hồ 1 lần, Lý Dịch 2 lần, ngoài hai người bọn họ ra thì đều là 3 lần.

Kể từ đó, trận đấu kế tiếp, bọn họ đánh lại có chút kị tay kị chân. Nhưng mà, lúc này, động tác của đại học Bắc Thiên lại bắt đầu gia tăng mạnh.

Hứa Lâm Hồ càng đánh càng buồn bực, quay đầu lại nhìn thoáng lên khán đài, có thể là do biểu hiện của bọn họ quá mức khiến cho người ta thất vọng, nên huấn luyện viên của đội đã ly khai mất rồi.

Lúc hiệp 2 chấm dứt, điểm số đã biến thành 31-68, Thủy Mộc thua tới 37 điểm.

Lúc này, Lý Dịch bắt được bóng, hắn cảm giác phổi mình dường như muốn nổ mạnh rồi, từ trước đến nay, đây là trận bóng hắn đánh mệt nhất và bực tức nhất trước giờ.

Thực lực của đối phương thật sự là quá mạnh mẽ rồi, kỹ thuật mỗi người cũng rất đồng đều.

Lý Dịch luôn đối với kỹ thuật khống chế bóng của mình phi thường tự tin, nhưng mà đối mặt với đối thủ trước mắt này, hắn thật sự có chút bất đắc dĩ, vô luận hắn đột phá như thế nào, thì cũng không thể thoát khỏi được đeo bám của đối phương.

"Tao nhất định phải vượt qua mày!" Lý Dịch từ tận đáy lòng hô.

Còn thừa lại một ít thời gian cuối cùng của nửa trận còn lại, Lý Dịch tay phải thuần thục khống chế bóng, hướng về phía trước nhanh chóng đẩy mạnh. Hậu vệ đối phương lập tức ngăn cản lại, Lý Dịch tốc độ không dừng, hướng về phía hắn chạy tới, tại một khắc sắp tiếp xúc với hắn, Lý Dịch đột nhiên đem bóng đổi hướng, hướng bên hông một kích, sau đó lại đổi sang tay trái, tiếp đó liền xoay người.....

Lý Dịch cảm giác được gót chân mình hình như có chút gì đó không ổn. Ngay sau đó thân thể của hắn liền mất thăng bằng, hắn xoay một vòng tròn, "Phạch" Một tiếng té ngã trên mặt đất, sau đó xung lực không giảm trượt thêm một đoạn.

Chỗ bấp chân phải đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, khiến cho Lý Dịch nhìn không được la lên: "A..... Chân của tôi....."

Trọng tài liền thổi còi tạm dừng trận đấu.

Mọi người đều chạy tới, xem xét tình huống của Lý Dịch.

Sau khi trải qua kiểm tra, bọn họ phát hiện mắt cá chân bị trật khớp rồi, không cách nào tiếp tục trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Phong Hồi Lộ Chuyển.

"Cái này nguy hiểm nha!" Sở Suất nói, "Lý Dịch là hậu vệ khổng chế bóng, kỹ thuật coi như cứng cứng. Bây giờ kết quả hắn bị thương, kế tiếp cũng không có ai có thể thay thế vị trí này, tốc độ kéo điểm số của Thủy Mộc xem ra càng lúc càng tăng nhanh rồi."

Lý Vượng rầu rĩ nói: "Oài, vậy thì có khác gì đâu, mày xem đám tụi nó bây giờ, ngay cả di chuyển thoát người cũng không tích cực nữa. Đối thủ thật sự là quá mạnh mẽ rồi, trình độ hai bên căn bản là không cùng một cấp bậc."

Sở Suất gật đầu: "Đám tân sinh của bọn họ lần này đích xác chất lượng rất cao. Nhất là hậu vệ số 17 kia, mặc dù nhân phẩm không có gì đặc biệt, nhưng mà kỹ thuật thì không chê vào đâu. Tao dám nói, coi như là đội viên chính thức đội bóng rổ Thủy Mộc ra trận, cũng rất khó ngăn cản nó tiến công."

Trận đấu tiếp tục tiến hành.

Bởi vì Lý Dịch bị thương rời sân, dự bị ra sân là một người có chiều cao cùng hắn không sai biệt lắm, không béo không gầy số 24, ngay cả Sở Suất cũng không có tư liệu của hắn.

Kỹ thuật của hắn, so với Lý Dịch còn kém rất xa, mới vừa ra trận cầm bóng, định dẫn bóng vượt người, nhưng lại bị số 17 của đối phương dễ dàng đoạt lấy. Bị hắn một mình đánh nhanh tiến nhanh, các đội viên khác đối mặt với loại tình huống này, ngay cả hứng thú tiến lên cản cũng không có, trơ mắt mà nhìn hắn dễ dàng úp rổ.

5 phút đồng hồ trôi qua, chấm dứt nửa trận, điểm số lại kéo lớn hơn thêm một bước, 31-78. Đối phương vô thêm 5 bóng, đánh cho Thủy Mộc không còn manh giáp (1 bóng = 2 điểm)

Giải lao nửa trận, cả đám đội viên Thủy Mộc đều cảm giác không có mặt mũi để đối diện với người cổ vũ, bọn họ dứt khoát phớt lờ tiến vào trong phòng nghỉ.

Lúc này, đã có người bắt đầu đi ra. Bất quá đại bộ phận người, vẫn như cũ kiên thủ lại ở chỗ này, tiếp tục vì các đội viên mình cổ vũ. Mọi người đối với loại tình huống này cũng có thể hiểu, bọn họ có thể kiên trì đến bây giờ cũng đã phi thường không dễ dàng rồi.

"Bây giờ cách đến 47 điểm, xem ra trận đấu này, ít nhất cũng bị tụi nó vượt qua tới 80 điểm, coi bộ muốn phá kỉ lục năm mấy năm trước rồi." Sở Suất nghĩ như thế, bởi vì Thủy Mộc bên này cũng chẳng còn tinh thần hay thể lực, người có thể ra trận cũng tìm không ra, Lý Dịch rời sân, không có hậu vệ cường lực khổng chế kiểm soát bóng, tiến công của Thủy Mộc căn bản không cách nào phát động hữu hiệu được.

Lý Vượng hỏi: "Năm ngoái bị thua bao nhiêu?"

"65 điểm."

"Kháo, nhiều đến thế?" Cái trán Lý Vượng ứa ra một màu đen, "Nói vậy Thủy Mộc có thắng được lần nào không?"

"Có, thắng một lần, bất quá là chuyện 6 năm trước rồi, duy nhất 1 lần."

"....." Lý Vượng hoàn toàn không còn gì để nói.

Quay đầu lại nhìn Hàn Phong một chút, nhưng lại kinh ngạc phát hiện hắn không biết từ lúc nào đã không ngồi ở bên cạnh nữa rồi.

"Ủa? Phong từ đâu?"

"Chắc là đi vệ sinh, cũng mới vừa đi thôi." Sở Suất có chú ý nói.

Một lát sau.

Nửa trận còn lại sắp bắt đầu, đội viên song phương bắt đầu tiến vào sân.

"Ách..... Oa tử, tao không có hoa mắt chứ, mày xem kia là ai?" Lý Vượng đột nhiên đẩy đẩy Sở Suất đang lau mắt kiếng, chỉ vào chỗ trên sân nói.

"Ai đâu?"

"Số 3, số 3 bên mình!"

"Số 3, số 3 không phải Lý Dịch sao, sao lại ra trận được rồi?" Sở Suất nghi hoặc hỏi, hắn cũng đeo kính lên, cũng không khỏi ngần cả người.

"Ách..... Phong tử làm sao lại chạy xuống dưới đó rồi?"

Sở Suất kinh ngạc nhìn, Hàn Phong giờ phút này đang mặc đồng phục số 3 của Lý Dịch, ra sân thượng trận.

"Mấy có bao giờ thấy Phong tử chơi bóng chưa?" Lý Vượng hỏi.

"Chưa, chưa từng thấy."

"Vãi, tao cứ tưởng nó ngay cả căn bản cũng không biết, bình thường rủ nó đi đánh, nó cũng không đi. Tiểu tử này, chơi xấu thật, trên người hắn rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật mà tụi mình không biết nhỉ?" Có thể can đảm mặc đồng phục đi ra cùng đại học Bắc Thiên đối chiến, Lý Vượng tuyệt đối sẽ không ngu đến mức tin tưởng Hàn Phong chỉ là nhất thời nóng nảy. Hơn nữa, dựa theo tính cách của Hàn Phong, cho tới bây giờ cũng chưa gặp hắn làm chuyện gì mà không nắm chắc.

Có bao nhiêu bí mật ư? Sở Suất cười khò một tiếng, thầm nghĩ, tao còn tưởng rằng mình đối với hắn đã rất hiểu rõ rồi, đến cuối cùng chẳng phải cũng giống mày hay sao?

Kỹ thuật bóng rổ của Phong tử rốt cuộc là như thế nào? Sở Suất thật sự rất chờ mong.

Khán giả xem trận cũng phát hiện trên sân xuất hiện một gương mặt mới. Đồng phục hắn mặc, đúng là của hậu vệ không chế bóng số 3 mới vừa rồi. Bất quá, bọn họ tuyệt đại đa số đều đối với biến hóa này không hề quan tâm. Bọn họ quan tâm chính là, kế tiếp Thủy Mộc có thể thừa nhận được công kích mãnh liệt của Bắc Thiên nữa hay không, chỉ hi vọng bọn họ đừng để điểm số kéo quá lớn, thua sẽ rất thảm.

Ở trên khán đài ngồi xem, một cô gái cột tóc đuôi ngựa đột nhiên nói: "San San, mau nhìn, kia không phải là Hàn Phong vừa mới chuyển tới ban chúng ta sao?"

"Uhm" Lý San San lên tiếng.

Kỳ thật, lúc Hàn Phong vừa xuất hiện trên sân, nàng đã thấy được, cảm giác lúc đó so với Cù Yến kế bên còn muốn kinh ngạc hơn.

Cù Yến tiếp tục nói: "Câu xem tụi con trai có phải buông tha rồi không, làm thế nào mà chiều cao như hắn cũng có thể ra sân chứ, đứng chung với mấy tên Bắc Thiên đó, lùn tới một khúc, kiểu này thì làm sao mà đánh?"

.....

"Huyết....."

Sau khi hai bên đối sân xong, trọng tài thổi còi bắt đầu trận đấu, bóng lại một lần nữa thả lên.

Lúc này người nhảy bóng là Hứa Lâm Hổ, bởi vì Mã Cường cao nhất lúc này đã bị phạt, không thể tiếp tục ra trận, trong mấy người ở giữa, sức bật tốt nhất chỉ còn lại mỗi hắn.

Lúc này đây, Thủy Mộc không cách nào bắt được bóng, sau khi bóng được vút lên cao, liền bị trung phong của đối phương nhẹ nhàng vỗ, liền thuận lợi truyền qua cho hậu vệ số 17.

Số 17 lại định tiến công nhanh một lần nữa, nhưng mà lúc hắn định phát động, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên hiện lên một đạo thân ảnh, Hàn Phong trong nháy mắt liền chắn trước mặt hắn.

Số 17 có chút sửng sốt, tốc độ rất nhanh a!

Trên mặt hiện ra một tia đùa cợt, số 17 liền hoãn lại, rùi vỗ bóng cực nhanh xuống. Sau đó chân phải đột nhiên hướng phía trước bước tới, tại một khắc mũi chân vừa chạm đất, thân thể đột nhiên lại như khựng lại, một lần nữa biến hướng cực nhanh, trong nháy mắt liền sát qua bên trái Hàn Phong vượt lên!

Qua!

Số 17 quyết định lần này lại Dunk một cú 2 tay vào rổ, đem tinh thần của bọn họ vừa lên được một chút chèn ép xuống.

"Ách....." Số 17 đột nhiên phát giác không thích hợp, nguyên bản tay trái có thể chụp đến trái bóng, nhưng lại chậm chạp không có cảm giác bóng truyền đến. Hắn lập tức phanh lại, cúi đầu nhìn, lại phát hiện không thấy trái bóng.

"Phanh! Phanh! Phanh!" Bên tai lúc này truyền đến thanh âm đập bóng.

Hắn quay lại, liền chứng kiến số 3 giờ phút này đang vỗ bóng cực nhanh hướng tới sân đối phương.

"Hào - -"

Khán giả có chút trầm mặc lúc này đột nhiên cũng kích động đứng lên, cùng nhau phát ra tiếng kêu gào đình tai nhức óc!

"Cắt hay lắm!"

"Đẹp lắm!"

"Hay quá, số 3!"

Số 3 mới vừa kia không ngờ lại cắt bóng một cách đặc sắc từ tay hậu vệ Bắc Thiên! Mọi người lúc mới bắt đầu cũng không phản ứng lại, một hồi lâu sau mới bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Thời gian dài như vậy, Thủy Mộc vẫn bị gánh nặng đè xuống, căn bản là không có, cho dù là một lần biểu hiện đặc sắc cũng không. Mà Hàn Phong lại cắt bóng đẹp như vậy, khiến cho tinh thần bọn họ đột nhiên rung lên.

"Haha, cắt hay lắm, không ngờ đem cả bóng của số 17 giựt mất, may mắn thấy về mặt của tên tiểu tử kia không, haha..... Phong từ ơi, tao yêu mày quá đi!" Lý Vượng quả thực có chút điên cuồng rồi, đứng ở một bên gất giọng tru lên.

Sờ Suất trên trán ứa ra một màu đen, hắn liền vội vàng cùng Lý Vượng bảo trì khoảng cách.

Hàn Phong cắt bóng thành công, rất nhanh phản công lại, sau đó đem bóng nhanh chóng chuyển cho Hứa Lâm Hồ đã sát nhập hơn ba phần sân đối phương. Sau khi Hứa Lâm Hồ nhận được bóng, không có do dự, trực tiếp làm một bước tiêu chuẩn lên rổ, đem bóng bỏ vào trong.

Sau hai mươi phút đồng hồ trầm mặt, đội bóng tân sinh Thủy Mộc rốt cuộc đã vào một trái!

Lúc số 17 Bắc Thiên chạy ngang bên người Hàn Phong, nhìn hắn cười hắc hắc: "Tiểu tử, vận khí không tồi!"

Hàn Phong không thèm đếm xỉa tới hắn, trực tiếp chạy về nửa sân mình.

Có thể đánh bóng rổ hay không, trực tiếp từ tư thế không chế bóng liền có thể nhìn ra. Hàn Phong mới vừa rồi mang theo bóng đột nhiên tiến vào, cũng đã chứng minh hắn không phải một thái độ. Kỹ thuật không chế bóng, thậm chí không hề dưới Lý Dịch.

Cho nên, các đội viên khác trước trận còn nghi ngờ hắn ít nhất bây giờ cũng đã yên tâm đem bóng giao cho hắn không chế.

Bắc Thiên phát bóng.

Bóng vẫn rất nhanh chuyển tới trong tay số 17, nhưng mà lần này Hàn Phong lại xông ra, số 17 tả xung hữu đột, chính là vẫn không thể thoát khỏi Hàn Phong, hắn tựa như một cái u linh giống nhau vậy, dính sát vào số 17, làm cho số 17 giữ bóng, đã đạt tới 20 giây, không thể làm gì khác hơn là buồn bực chuyển cho đội hữu khác. Mà lúc này đây, bởi vì thời gian không đủ, đội hữu đành phải vội vàng ném bóng, không vào.

Đến phiên Thủy Mộc phát bóng.

Sau khi bóng được phát ra, trước tiên truyền tới tay Hàn Phong, Hàn Phong mang bóng đi tới, hắn tay trái chụp bóng, tay phải chỉ cao phía trước, ý bảo các đội hữu tiến lên phía trước.

Số 17 lúc này cản lại, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Phong, chuẩn bị tùy thời cắt bóng, mới vừa rồi Hàn Phong từ trong tay hắn cướp bóng đi, khiến cho mặt mũi hắn có chút không nhịn được. Lúc này đây, hắn tuyệt đối không thể bị Hàn Phong đột phá trước mặt hắn, nếu không thật là mất thể diện mà.

Hàn Phong cười cười, sau đó lập tức đem bóng truyền qua cho đội hữu số 8 tiếp ứng bên cạnh, sau đó đột nhiên phát động, vòng qua số 17 rất nhanh chạy tới phía trước.

Số 8 sau khi bắt được bóng, lại đem bóng chuyển ngược cho Hàn Phong.

Số 17 Bắc Thiên cắn răng, lập tức đuổi theo, một lần nữa che ở trước mặt Hàn Phong.

Hàn Phong cầm bóng làm mấy động tác giả, sau đó lại đột nhiên chuyển bóng ra ngoài. Lúc này đây, người được chuyển bóng là số 5 đang ở ngay vạch 3 điểm. Trải qua quan sát nửa trận, Hàn Phong hiểu rõ, số 5 là một xạ thủ, xác suất ném 3 điểm tương đối cao, chỉ là trước đó hắn rất ít có cơ hội ra tay thôi.

"Ném rổ!" Hàn Phong sau khi chuyển bóng lập tức hướng hắn hô.

Số 5 bên cạnh cũng không có ai phòng thủ, lúc hắn cầm bóng định chuyển ra ngoài, nhưng nghe được thanh âm của Hàn Phong, nhất thời liền thay đổi chủ ý, ngược lại làm một cái tiêu chuẩn nhảy bóng.

"Bộp!"

Bóng vào!

Lúc này, trọng tài thổi còi, hơn nữa ý bảo ăn 3 điểm.

"Hoan hô - -" Toàn trường nhất thời kêu to lên!

Nửa trận sau bắt đầu, ngăn ngừa không tới hai phút đồng hồ, Thủy Mộc không ngờ ăn 5 điểm, làm sao mà họ không cảm thấy kích động cho được chứ?!

Hai bóng này, trực tiếp đem tinh thần của Thủy Mộc cơ hồ đã biến mất không còn gì hết một lần nữa kéo lại, mọi người lập tức quay về phòng thủ.

"Phong tử, đánh hay lắm!" Hứa Lâm Hồ chạy ngang Hàn Phong nói.

Hàn Phong cười cười: "Cố gắng lên!"

Hàn Phong giờ phút này cảm giác thật là tốt, nghe tiếng hoan hô trên đài của các sinh viên, khiến cho hắn cảm xúc mênh mông, nhiệt huyết ào ạt. Quan trọng nhất là, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, trong cơ thể mình, hình như có một thứ gì đó chậm rãi phóng thích giống như thức tỉnh vậy. Mọi kỹ năng trong cơ thể quả thực đạt tới trạng thái tốt nhất, mà siêu cấp hệ thống lúc này đã vận chuyển toàn bộ, nhưng kỳ quái là đó lại là một loại trạng thái phi thường khỏe mạnh.

Trận đấu tiếp tục tiến hành.

Nửa trận cuối, Thủy Mộc càng đánh càng thuận tay, mọi người trong lúc đó phối hợp với nhau càng lúc càng ăn ý, chuyển bóng càng ngày càng tinh diệu, xác suất xuất hiện sai lầm cũng đạt tới mức thấp nhất. Mà Bắc Thiên bên này thì tinh thần bắt đầu trầm thấp, mặc dù ngẫu nhiên có điều phản kích, nhưng vẫn bị Thủy Mộc đem điểm số kéo gần lại.

Hiệp thứ 3 chấm dứt, điểm số đã là 49-81, chỉ kém 32 điểm, trong đó lại có mấy màn hết sức cao trào.

Một hiệp này, Hàn Phong căn bản là không được điểm nào, thành tích của hắn, là 3 lần cắt bóng, 5 lần trợ công. Hơn nữa sau khi bóng vào tay hắn, một lần cũng đều không mất.

Số 17 Bắc Thiên, bị Hàn Phong khiến cho nghiêng răng nghiêng lợi, giận đến xi khói. Hàn Phong 3 lần cắt bóng, đều là trực tiếp giật từ trong tay hắn, 1 lần còn có thể nói là vận khí, nhưng 3 lần thì sao?

Số 17 không tin tà thuật, luôn muốn ở trước mặt Hàn Phong vượt qua, nhưng mà lần nào cũng đều bị Hàn Phong phá đi. Sau mỗi lần Hàn Phong cầm bóng, hắn muốn cắt bóng từ trong tay Hàn Phong, nhưng mà Hàn Phong căn bản lại không phối hợp với hắn, lập tức liền đem bóng chuyển cho đội hữu khác khiến số 17 tức đến học máu.

Nửa trận cuối của Thủy Mộc, tinh thể thay đổi to lớn, bất chợt đảo ngược. Mặc dù còn chưa kéo hòa được điểm số, nhưng mà thành tích một hiệp bọn hắn đánh ra, coi như là thua trận đấu này, cũng đã đủ để cho họ khoe khoang một trận rồi. Đây chính là trong lịch sử đối chiến bóng rổ giữa Thủy Mộc và Bắc Thiên, lần đầu tiên sau khi bị ăn nhiều như vậy, liền tiến hành đại phản kích.

Huấn luyện viên bóng rổ Bắc Thiên cũng cảm thấy phi thường kinh ngạc: "Số 3 kia, thật không đơn giản!"

Thường dân xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Đối với người xem bên ngoài, nhìn thấy chỉ là đội viên đại học Thủy Mộc thực lực tập thể đột nhiên bộc phát, mà huấn luyện viên Bắc Thiên nhìn thấy, thì chỉ có mỗi số 3.

Hết thay đổi của Thủy Mộc, đều từ lúc sau khi số 3 kia gia nhập mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tuy Bại Nhưng Vinh.

Nhìn qua, kỹ thuật của số 3 kia, hình như kỳ thật cũng không phải rất tốt, coi như là thông qua được rồi, tối đa chính là tốc độ so với đội viên khác phải nhanh hơn một chút, kỹ xảo cắt bóng tốt, hay một điểm, chính là tựa hồ không đột xuất, bản thân ngay cả ghi điểm cũng không, đây là cái nhìn của tất cả

đội viên bóng rổ chính thức bên ngoài đối với Hàn Phong.

Nhưng mà có hai người thấy được mặt khác của nó.

Một là huấn luyện viên bóng rổ Bắc Thiên, còn lại là Sở Suất.

Trình độ kỹ thuật của Thủy Mộc trước sau, chênh lệch thật lớn như thế, y như là tập thể đột nhiên ăn phải thuốc kích thích vậy. Ở hiệp thứ 3, không ngờ đem đại học Bắc Thiên bức đến mức độ này, tổ chức thân thể cùng trình độ kỹ thuật của hai bên chênh lệch có thể thấy, đây quả thực là một loại kỳ tích.

Nhưng mà, kỳ tích đã xảy ra, Thủy Mộc thật sự đã làm được. Ở hiệp thứ 3, bọn họ phấn khởi xông lên, thẳng đánh cho đội tân sinh của Bắc Thiên toi bời hoa lá.

Là tập thể thành viên của Thủy Mộc nhân phẩm bộc phát sao?

Sở Suất tự nhiên sẽ không ngu ngốc đến độ cho rằng là như vậy.

"Haha, hiệp này, thật sự quá đẹp, bọn họ đánh hay quá!" Lý Vượng mừng rỡ nói, "Biểu hiện của lão hồ không sai, ở hiệp này lấy không ít điểm. Nếu như tiếp tục bảo trì như thế, rất có cơ hội đuổi kịp a!"

Sở Suất gật đầu: "Uh. Bất quá điểm thua trước đó thật sự quá nhiều, nếu như Bắc Thiên hiệp cuối cùng bảo trì phòng thủ, dây dưa trì hoãn thời gian, thì thật là không có biện pháp rồi."

"Nếu nói như vậy, bọn chúng tốt hơn là đi mua đậu hủ đập đầu chết đi cho rồi, cả đám thằng nào thằng nấy to lớn như vậy." Lý Vượng bĩu môi nói, "Được rồi, sau khi Phong tử ra trận, biểu hiện cũng không tồi. Mặc dù không đạt được điểm nào, nhưng mà cũng cắt được vài bóng! Phong tử quả nhiên không hổ là Phong tử, lấy chiều cao của hắn, không ngờ đem cái tên số 17 kia đùa giỡn. Số 17 kia chẳng phải mới vừa rồi rất ngưu bức kiêu ngạo sao, ở trước mặt Phong tử, cũng không phải một điểm biện pháp cũng không có, haha!" Chiều cao số 17 cùng Hứa Lâm Hồ không sai biệt lắm, nửa trận đầu biểu hiện phi thường tốt, điểm của bọn họ tính ra, đại bộ phận đều là do hắn lấy. Nhưng mà ở hiệp thứ ba, hắn rất đáng thương chỉ vào được 1 bóng, từ điểm đó mà nói, phòng thủ của Hàn Phong không thể nghi ngờ là vô cùng thanh công.

"Biểu hiện của Phong tử, đâu chỉ là không tồi!" Sở Suất lắc đầu, rất là không ủng hộ cách nói của Lý Vượng, "Hiệp thứ 3, chúng ta có thể lấy được thành tích như vậy, không chút khoa trương mà nói, Phong tử chính là tác dụng quyết định chủ yếu."

Lý Vượng nói: "Ặc..... Không phải khoa trương vậy chứ?"

"Tao cũng không hề khoa trương. Mà không để ý, hiệp thứ ba cùng hai hiệp trước, đội viên hai bên có biến hóa hay sao?"

"Đúng rồi, Phong tử thay cho Lý Dịch ra trận."

"Đó chính là điểm mấu chốt!" Sở Suất phân tích nói, "Tại sao trước đó bọn họ không phát huy ra thực lực như vậy? Mà Phong tử vừa ra trận, tình thế lập tức có chuyển biến?"

Lý Vượng vốn cho rằng bọn hắn đã thích ứng tiết tấu của trận đấu, dần dần có thể đem bản thân ứng với trình độ chém gió ra, nhưng mà nếu Sở Suất đã hỏi như thế, hiển nhiên không phải là nguyên nhân này rồi.

"Chẳng lẽ nguyên nhân là do Phong tử ra trận sao? Không thể nào, Phong tử mặc dù biểu hiện cũng không tệ lắm, nhưng mà cũng không khoa trương như vậy chứ."

Sở Suất lắc đầu nói: "Tao lúc mới bắt đầu cũng nghĩ như mày vậy, sau mới phản ứng lại. Mày có phát hiện không, nửa trận trước, đội bóng tân sinh Thủy Mộc chơi bóng, cơ hồ là không có phối hợp gì đáng nói. Bọn họ chơi bóng, cũng chỉ là dựa vào cảm giác của bản thân và ăn ý bình thường mà thôi. Còn Bắc Thiên bọn nó ở điểm ấy lại làm được tốt hơn so với mình."

"Uhm, có chút đạo lý."

Sở Suất tiếp tục nói: "Nửa trận đầu, bởi vì bị dính 2,3 phát đã kích liên tiếp, tinh thần của chúng ta bị đoạt mất, bị Bắc Thiên đè xuống. Nhưng sau khi Phong tử ra trận, đầu tiên liền cắt bóng trong tay số 17 của đối phương. Hơn nữa còn đánh vỡ cục diện bế tắc, tiến thêm một bóng. Kế tiếp càng đáng để nói, dưới sự phòng thủ chu đáo của hắn, ở hiệp thứ 3, số 17 kia căn bản là không có sự ra trình độ của mình được, liên tiếp bị Phong tử cắt bóng, chịu đã kích. Mà Phong tử, mày có thể nhìn thấy, kỹ thuật khống chế bóng của hắn so với Lý Dịch kia xem ra còn tốt hơn, nhưng mà hắn lại căn bản rất ít khi giữ bóng, mỗi lần số 17 kia mới vừa nhìn tới hắn, hắn liền đem bóng chuyển ra ngoài. Mày có thể không chú ý tới, mỗi lần hắn chuyển bóng, cũng phi thường chính xác. Bởi vì hắn là hậu vệ khống chế bóng, sau khi bóng chuyển ra ngoài, sẽ có cơ hội cho mọi người đem bóng chuyển ngược lại cho hắn. Cứ như thế mà đi lên, trái bóng đã truyền đi sức sống, hoàn toàn không giống như nửa trận đầu đánh đến mức trầm lắng tràn đầy tử khí, không hề có phương pháp."

Nghe Sở Suất phân tích, Lý Vượng trong đầu cũng dần dần hiểu rõ. Chính xác, tình huống ở hiệp thứ 3 theo như lời Sở Suất nói là như vậy, đội bóng tân sinh Thủy Mộc từ từ bộc phát sức sống một lần nữa. Hình như thật đúng là do Hàn Phong chậm rãi dẫn đường mà ra.

Huấn luyện viên bóng rổ Bắc Thiên Tiêu Đào thấy so với Sở Suất còn khắc sâu hơn.

Lần thi đấu hữu nghị này, cũng không có huấn luyện viên ở bên cạnh chỉ huy cùng bày mưu tính kế, mà Hàn Phong lại gián tiếp trở thành nhân vật đảm

nhệm chức vụ này. Dốc sức đem hết năng lực của những người khác điều động cùng kích thích ra. Dưới sự cố ý dẫn đường của Hàn Phong, bọn họ một mực đánh theo đường vòng, chuyển bóng cũng tận lực chuyển thấp lại, phát huy đầy đủ ưu thế của mình.

Nói cách khác, Hàn Phong bắt tri bắt giác đã trở thành nhân vật linh hồn của cả đội bóng.

Người như vậy, kỹ thuật đánh bóng cũng không nhất định phải cao siêu như thế nào này nọ, có điều hấn lại đối với việc nắm chắc điều chỉnh trận đấu là có khứu giác phi thường nhạy cảm, có thể ở trong trận bóng tùy thời căn cứ vào biến hóa của tình thế mà chỉ huy đội bóng, ảnh hưởng đội bóng. Nhờ đó mà đem thực lực chính thể của đội bóng kích thích đến mức tối đa.

Nhân vật linh hồn như vậy, vô cùng hiếm thấy, lại không nghĩ tới hôm nay gặp được một người ở Thủy Mộc. Càng khó tin chính là, kỹ thuật đánh bóng của tiểu tử này nhìn qua cũng phi thường không sai. Mặc dù vóc dáng hơi lùn chút, nhưng đánh hậu vệ coi như là thông qua được.

Tiêu Đào hướng vị trí mới vừa ngồi của huấn luyện viên bóng rổ Thủy Mộc một chút, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc. Hấn sớm ly khai như vậy, rốt cuộc là có ý tứ gì? Tự tin? Hay là căn bản không có phát hiện ra nhân tài này?

Hiệp thứ tư sắp bắt đầu.

"Mọi người cố gắng lên, chúng ta khẳng định có thể đuổi kịp!" Hứa Lâm Hồ cổ vũ.

"Đúng! Hiệp vừa rồi chúng ta đánh rất khá, kế tiếp, sau khi các người bắt được bóng, tận lực đem bóng chuyển cho Hàn Phong, nhớ kỹ, lấy hấn làm trung tâm!" Đội viên chính thức của đội bóng trường Quách Thắng trình trọng giao phó. Hấn nguyên bản đối với trận đấu này đồng dạng cũng không ôm bất cứ hi vọng gì, nhưng mà không nghĩ tới, Hứa Lâm Hồ toàn lực đề cử tiểu tử này, thật đúng là lợi hại a!"

Mọi người đều gật đầu đáp ứng.

"Đi, trận đấu bắt đầu rồi!" Quách Thắng đầu tiên đưa tay ra, sau đó chờ tất cả mọi người đưa tay đè lên, rống lớn nói, "Một... Hai... Ba... Quyết thắng!"

Mọi người đồng thời quát: "Quyết thắng!"

Hiệp thứ tư bắt đầu.

Bắc Thiên phát bóng.

Bóng rất nhanh chuyển tới tay số 17, Hàn Phong áp sát lại. Lúc này đây, số 17 cũng không có giữ bóng, mà lập tức đem bóng chuyển ra ngoài.

"Hắc, bạn hiền, làm quen một chút, ta gọi là Bành Khang."

"Hàn Phong."

"Hàn Phong, tên không sai. Kỹ thuật của người thật tốt a, lúc nào hai ta một mình đấu một trận thử, ta thật sự rất chờ mong!" Bành Khang tích cực tránh thoát, đồng thời cái miệng cũng không nhàn rỗi.

"Tùy thời phụng bồi!"

Hàn Phong trả lời, khiến cho Bành Khang vốn không ôm hi vọng nhân tình sáng lên, lập tức giơ tay phải lên muốn đón bóng.

Bóng lập tức chuyển ngược lại cho Bành Khang.

"Hắc, đến đây đi, để xem người có đoạt được bóng trong tay ta không... đi..."

"Ba!"

Chỉ trong tích tắc bóng vừa chạm mặt đất tung lên, Hàn Phong đột nhiên phát động, trực tiếp đem bóng vỗ ra ngoài. Mà lúc này, chữ "đi" Vừa mới phun ra khỏi miệng của Bành Khang.

Sau khi Hàn Phong đoạt bóng, lập tức phát động tấn công nhanh, mà Hứa Lâm Hồ tựa hồ đã sớm liệu đến tình huống này, cơ hồ cùng lúc đó nhất thời hướng nửa sân bên kia của đối phương chạy tới.

"Ta #&*@#! Bành Khang mắng một câu, lập tức đuổi theo, trên mặt lửa giận bùng bùng.

Bành Khang thật sự phi thường nghĩ không ra, tại sao hấn đã để ý kỹ như vậy rồi, mà vẫn bị hấn đoạt bóng?"

Hấn thừa nhận tốc độ của Hàn Phong rất nhanh, phi thường nhanh, nhưng mà cũng không tới mức mình chưa kịp phản ứng một chút đã bị đoạt bóng, loại tình huống này từ lúc hấn chơi bóng tới giờ chưa từng gặp phải.

Hấn nhớ tới huấn luyện viên bóng rổ thời trung học từng nói một câu nói: Cắt bóng, mấu chốt là nhìn thời cơ, nhìn rõ thời cơ, không bóng nào là không đoạt được.

Hắn thật sự nắm giữ thời cơ tốt như vậy ư, một giây cũng không kém?"

Bành Khang còn chưa kịp đuổi theo Hàn Phong, Hàn Phong đã đem bóng hướng bằng rỏ ném tới. Sau đó nhanh chóng sát nhập vạch 3 điểm. Hứa Lâm Hồ đột nhiên nhảy cao lên, một cú tiếp lực trên không tuyệt đẹp, đem bóng dễ dàng đầu nhập vào rỏ.

Toàn trường lập tức bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Hiệp thứ tư bắt đầu, Thủy Mộc lần nữa vào trước một bóng, điểm số là 51-81, kém 30 điểm.

Lại mất bóng lần nữa, các đội hữu khác đã đối với Bành Khang đề ý. Sau khi phát bóng, hắn mặc dù rất muốn thử một lần, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Sau khi gặp Hàn Phong tiến tới, vội vàng đem bóng chuyển ra ngoài. Bởi vì kỹ thuật khống chế bóng của đội viên khác không có gì đặc biệt, nên dưới phòng thủ tích cực của các đội viên Thủy Mộc khác, lúc này đây tiến công trở bị cản phá thành công.

Tình hình kế tiếp, tái diễn giống như hiệp thứ 3, Thủy Mộc càng đánh càng hăng, mà Bắc Thiên lại liên tiếp phạm phải sai lầm. Bành Khang giờ đây giống như một đồng sắt vụn, hoàn toàn phát huy không ra được thực lực chính thức của bản thân.

Sau khi Thủy Mộc tiến vào vùng 3 điểm một lần nữa, Bắc Thiên liền kêu tạm dừng một lần. Sau khi bắt đầu một lần nữa, bọn họ thay đổi sách lược, bắt đầu trầm ổn mà đánh. Sau khi Thủy Mộc tiến vào, bọn họ nhất định cùng nhau lên bóng. Dù sao, ưu thế chiều cao của bọn họ thật sự là rất lớn, chuyển bóng qua lại, Thủy Mộc rất khó phòng ngự. Vì thế tinh thần dần dần bắt đầu khô phục.

"Huyết - -"

Trận đấu kết thúc, điểm số cuối cùng là 65-90, Bắc thiên lấy ưu thế thắng được 25 điểm.

Trận đấu này Thủy Mộc tuy bại nhưng vinh, cho nên tại một khắc trọng tài thời còi kết thúc trận đấu. Tất cả đồng học ThủyMộc cùng nhau toàn lực đồng thanh hò hét một trận.

"Thủy Mộc! Thủy Mộc! Thủy Mộc!"

Các đội viên khác của Thủy Mộc, mỗi một ai cũng đều có cảm xúc mênh mông!

Thích loại cảm giác này!

Thanh âm mọi người cuồng nhiệt la lên, dường như mang theo một luồng ma lực thần kỳ, Hàn Phong cảm giác được mỗi một tế bào của mình thư giãn hẳn ra.

Nhắm mắt lại, lắng lắng cảm thụ loại cảm giác này, Hàn Phong giờ phút này đem siêu cấp hệ thống cùng với các tin tức dữ liệu của các bộ vị trao đổi ghi chép toàn bộ lưu trữ vào trong não bàn.

"Chào em, số 3, tôi là huấn luyện viên đội bóng rỏ đại học Bắc Thiên." Tiêu Đào đến trước mặt Hàn Phong nói, "Đây là danh thiếp của tôi."

Hàn Phong mở mắt, nghi hoặc nhìn xem vị trung niên nhân có chiều cao ít nhất trên 1m95 này. Tiếp nhận danh thiếp hắn đưa xem thử, thấy trên đó viết đơn giản một cái tên: Tiêu Đào.

"Em đánh bóng rỏ rất có thiên phú, nếu như em nghĩ muốn phát triển tại phương diện này hoan nghênh em tùy thời tới tìm tôi." Sau khi nói xong, hắn liền rời đi.

Tiêu Đào rời đi, Bành Khang lại đến.

"Hàn Phong, người đánh rất không sai, cân nhắc một chút đề nghị của huấn luyện viên đi, rất mong được cùng người cộng tác! Uh,, lúc nào rồi chúng ta tìm một chỗ đơn độc một đấu một hen."

"Bành Khang, đi thôi!"

"Ok - - tới liền!" Bành Khang vừa lui vừa nói, "Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại, nhớ kỹ, một đấu một!"

Chờ Bành Khang đi rồi, Hứa Lâm Hồ lại đi tới, kỳ quái hỏi thăm: "Phong tử, huấn luyện viên đại học Bắc Thiên nói gì với mày vậy?"

Hàn Phong đem danh thiếp đưa cho hắn: "Hắn bảo tao nếu muốn đánh bóng rỏ, có thể tìm hắn."

Hứa Lâm Hồ vừa nghe, có hứng thú nói: "Phong tử, xem ra hắn khẳng định nhìn trúng mày rồi!"

"Không có hứng thú."

"Tiểu tử người.....!" Hứa Lâm Hồ đám Hàn Phong một quyền, cười mắng, "Đừng nói vậy a! Tao nói mày nghe, vị huấn luyện viên này không đơn giản đâu. Hắn không chỉ là chủ nhiệm huấn luyện viên đội bóng rỏ đại học Bắc Thiên, còn là huấn luyện viên đội bóng rỏ thanh niên, một khi được hắn coi trọng, tiền đồ sáng lạng a!"

"Không có hứng thú."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Đề Cử Báo Danh.

Trận đấu đạt được thành tích này, tất cả mọi người đều phi thường cao hứng, thật giống như là bản thân mình đã chiến thắng vậy.

Trên thực tế, dựa theo thành tích mê hoặc của trận đấu cho thấy, bọn họ cũng coi như là thắng, cao hứng một chút cũng không quá đáng.

Dù sao huấn luyện viên đã sớm ly khai trận đấu, bọn họ bây giờ cũng không thêm nghĩ tới mình có thể tiến vào đội bóng nữa hay không.

Có người đề nghị đi ăn một bữa uống rượu chúc mừng một chút, mọi người đều tán thành.

"Lão hồ, bạn của mày đâu?" Mã Cường hỏi.

Hứa Lâm Hồ quay đầu lại, đã không thấy Hàn Phong ở bên người.

"Chắc là về phòng nghỉ ngơi rồi, để tao đi xem một chút."

"Nhớ kỹ bắt hán đi cùng, hôm nay ít nhiều gì cũng là nhờ hán."

Hứa Lâm Hồ chạy đến phòng nghỉ, vừa lúc chứng kiến Hàn Phong thay lại quần áo.

"Phong tử, mọi người muốn đi uống rượu chúc mừng, mày cũng đi chung đi."

Hàn Phong lắc đầu nói: "Tao không đi, tụi bây đi đi."

"Hôm nay mày có đại ân với tụi tao, mọi người nói muốn kính mày một ly, đi thôi."

"Không đi, tao còn có việc, hơn nữa, tao cũng không thích uống rượu."

Chuyện Hàn Phong đã quyết, Hứa Lâm Hồ biết mình có nói nữa cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói: "Vậy được rồi."

Vừa từ phòng nghỉ đi ra, liền thấy hai người Sở Suất cùng Lý Vượng đang chờ hán ở cửa.

"Phong tử, mau mau ký tên cho tao!" Lý Vượng khoa trương như muốn đem quần áo cởi ra, để trước mặt Hàn Phong.

Hàn Phong làm bộ đá một cước, cười mắng: "Chọc quê bố mày à, biến qua một bên!"

Lý Vượng vội vàng tránh thoát: "Hắc hắc, tiểu tử nguoi thật sự là thâm tàng bất lộ a, dấu điểm được bọn tao lâu như vậy, thành thật nói mau lên, lúc nào thì luyện được tuyệt thế bóng kỹ? Có phải có bí tịch bóng rổ mà giấu không đem ra không?" (Tuyệt thế bóng kỹ: kỹ thuật bóng rổ cao siêu)

Đối với điểm ấy, Sở Suất cũng rất kỳ quái, căn cứ vào độ hiểu biết của hán đối với Hàn Phong, thì Hàn Phong hẳn là tề liệt trên giường vài chục năm rồi, có thể hoạt động bất quá chỉ mới 2,3 năm, hán lúc nào luyện được bóng kỹ đây chứ? Lấy sự quen thuộc của hán đối với bóng rổ, khẳng định không phải là 1,2 năm liền có thể đạt được.

"Như thế nào, muốn học hả? Tốt lắm, tao dạy cho mày, chỉ cần mày vững chắc và có nghị lực là được!"

Hàn Phong cố ý lánh né vấn đề Lý Vượng hỏi. Có thể không nói lý do chuyện xưa được, nên hán đều tận lực không nói ra. Bởi vì một lời nói dối xuất ra, thông thường sẽ có càng nhiều lời nói dối khác đền bù vô, có một số việc, bạn không nói, ngược lại sẽ rất tốt.

Thấy Hàn Phong tươi cười không chút hảo ý, Lý Vượng vội vàng cự tuyệt: "Bỏ đi bỏ đi, có mấy thứ tao học không nổi."

Kiếp trước, Hàn Phong bình thường trừ huấn luyện ra, vận động nhiều nhất chính là đánh bóng rổ. Lúc ấy mọi người đặc huấn, vừa lúc hợp lại thành hai đội nhân mã, lúc không có việc gì, thường xuyên PK, kỹ thuật của Hàn Phong mặc dù không thể nói vô cùng tốt, nhưng mà tính toán lại khá tốt, vị trí chính là hậu vệ không chế bóng.

Bây giờ, Hàn Phong trong não có siêu cấp hệ thống tính toán chuẩn xác, đối với các loại thời cơ nắm chắc đã chuẩn xác tới trình độ 0 phẩy mấy giây, tốc độ lại càng được đề cao thật lớn, muốn cắt bóng, tự nhiên không thành vấn đề.

Kỳ thật, lấy năng lực bây giờ của Hàn Phong, hẳn hoàn toàn có thể khống chế tỉ lệ khoảng cách đến rổ chuẩn xác, xác suất ném 3 điểm khẳng định sẽ khiến mọi người khiếp sợ không thôi, nhưng mà hắn cũng không có làm như vậy. Hắn ra trận, chủ yếu là muốn thể nghiệm một chút loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào này, nhân tiện giúp Hứa Lâm Hồ một chút, không để cho hắn thua quá mức khó coi.

Tắm rửa xong, ăn cơm xong, Hàn Phong không đi thư viện đọc sách, mà là lẳng lặng nằm ở trên giường, bắt đầu mò dữ liệu ghi chép ra.

Hàn Phong phát hiện, tín hiệu thần kinh xung mạch này, trong một đoạn thời gian, đều được tăng phúc, cường độ tăng cường rất lớn, theo đó chính thể cơ năng trong thân thể Hàn Phong nhân tiện cũng tăng lên rất nhiều.

Tại sao lại phát sinh loại chuyện này?

Hàn Phong đem phần ghi chép bảo tồn này lật qua lật lại đọc vài lần, nhưng mà vẫn không tìm được nguyên nhân cụ thể.

Chẳng lẽ đây là vì năng lực vượt xa người thường phát huy ư?

Hàn Phong nghĩ như vậy, dù sao ví dụ như thế cũng thường xuyên được nghe người khác nhắc đến.

Trong hoàn cảnh có chút đặc biệt, tiềm lực của con người thông thường sẽ nhận được đề thăng. Ví dụ như khi bạn làm một chuyện gì đó, nếu có mỹ nữ nhìn ngưỡng mộ trong lòng ở bên cạnh quan sát cổ vũ, bạn sẽ hưng phấn lên, rất có thể sẽ phát huy trình độ tốt hơn so với bình thường nhiều lắm. Cũng từng nghe qua một ví dụ như vậy, lúc gặp sóng thần, một tiểu hải tử đã mang một người nặng hơn so với mình nhiều lắm бе chạy tới bờ cao hơn.

Hàn Phong biết, cơ thể con người tồn tại tiềm năng rất lớn, nhưng mà tiềm năng này ở tuyệt đại đa số người đều không được khai phát cùng phát huy đầy đủ một cách hợp lý. Ít nhất Hàn Phong đã tự mình chứng minh, Trung Quốc cổ đại lưu truyền võ công đến nay, thì đều có hiệu quả cường thân kiện thể, kích thích tiềm năng.

Hàn Phong có chút chờ mong, nếu như hắn lợi dụng siêu cấp hệ thống trong não, đem tiềm năng của mình hoàn toàn phát huy ra, không biết có thể đạt đến loại trình độ nào đây nhỉ?

Tháng 10 sắp đến, mấy ngày nay, chuyện mà các sinh viên cả nước quan tâm nhất, chính là lựa chọn tân sinh tham gia "Tinh Anh Quân Huấn".

Đối với một số người mà nói, ý nghĩa còn lớn hơn cả thi cử nữa.

Tinh Anh Quân Huấn những năm gần đây được quốc gia thúc đẩy cùng thổi phồng của truyền thông, ý nghĩa đã đạt tới mức độ rất cao, có thể trúng cử, hơn nữa thuận lợi trải qua tinh anh huấn luyện một tháng, liền trở thành một loại vinh dự, rất nhiều công ty lớn thậm chí đem điều này định thành tiêu chuẩn cơ bản. Nếu như biểu hiện ưu tú, cơ hồ quân huấn chấm dứt, sẽ có công ty tìm tới cửa, muốn ký hiệp ước với bạn, đầu tiên là giao kèo, chờ sau khi tốt nghiệp thuận lợi, sẽ tới công ty họ đi làm.

Nguyên nhân tạo thành loại tình huống này có rất nhiều, bất quá chủ yếu vẫn là các tinh anh đã trải qua thời gian khảo nghiệm, lúc bọn họ ra trường đi vào xã hội, phần lớn biểu hiện đích xác so với những người khác đều ưu tú hơn.

Mà quốc gia đối với tinh anh quân huấn yêu cầu rất nghiêm khắc, cam đoan chất lượng cùng cường lực hậu thuẫn của tinh anh quân huấn. Lúc vừa mới bắt đầu, cũng không phải không có người thông qua đường mờ ám, nhờ đó đạt được tư cách quân huấn. Nhưng sau khi chuyện này bị phơi bày ra ánh sáng, quốc gia vì thế mà thành lập nên một ngành, chuyên giám sát nghiêm khắc thủ tục tiến hành tinh anh quân huấn, một khi phát hiện, trừng phạt vô cùng nghiêm khắc, nhẹ thì hủy bỏ tư cách quân huấn, cho qua một lần, nặng thì khai trừ học tịch. Lúc vừa mới bắt đầu, mọi người đối với ngành này cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng khi các tin tức liên tiếp đăng báo các công tử hoặc thiên kim tiểu thư bởi vì lựa chọn cách đối trả mà bị khai trừ học tịch, thì mọi người lúc này mới ý thức được uy lực của ngành này.

Chính sách "Tinh anh quân huấn" của Trung Quốc, cũng khiến cho phe cánh quốc gia của giới tây phương chú ý mật thiết, mỗi nước đều ghi rõ các bài phát biểu, báo chí truyền thông nói về chuyện này cùng phân tích ý đồ chân thật trong chính sách của Trung Quốc.

Có người đối với chính sách này vô cùng tán thưởng, đề nghị chính phủ nhà nước tiến hành học theo, nói là phương hướng bồi dưỡng nhân tài mới.

Cũng có người viết một bài "Trung Quốc uy hiếp luận", đem việc này định nghĩa rằng chính phủ Trung Quốc bắt đầu tiến hành chiến lược bồi dưỡng nhân tài, bây giờ hiệu quả có thể còn không rõ ràng, nhưng sau này, hiệu ứng hồ điệp khẳng định sẽ bắt đầu hiện lộ ra.....

Mặc kệ nước ngoài đối với chính sách này như thế nào, cũng không quan trọng học chung quanh đối với quân huấn này coi trọng như thế nào. Dù sao Hàn Phong đối với cái này cũng không hứng thú, có đi hay không cũng không sao cả. Hắn bây giờ trừ mỗi ngày kiên trì rèn luyện thân thể ra, thì là đến thư viện trao dồi kiến thức để thiết kế hệ thống văn kiện cho siêu cấp hệ thống mới.

Hôm nay, sau tiết học của giáo sư Lý Trọng Văn, Hàn Phong đang định đi thư viện, thì bị hắn gọi lại.

"Hàn Phong, tuyển chọn tinh anh quân huấn bắt đầu rồi. Em chuẩn bị một chút, lúc thi kiểm tra thể năng, phải bảo đảm có thể đạt tới tiêu chuẩn." Lý Trọng Văn nói.

Hàn Phong nghe vậy có chút sùng sốt: "Lý lão sư, thầy nhầm rồi, em không có đăng ký tham gia."

Lý Trọng Văn cười nói: "Không cần lo lắng, thầy đã giúp em báo danh rồi. Hơn nữa hướng bọn họ giới thiệu trọng điểm rồi, chỉ cần em kiểm tra thể năng có thể đạt tiêu chuẩn, khẳng định không có vấn đề."

Hàn Phong hết biết nói.

"Lý lão sư, hay là đem số báo danh lưu lại cho đồng học khác đi."

Lý Trọng Văn có chút ngoài ý muốn nhìn Hàn Phong, không ngờ hần hào phóng như vậy, đem cơ hội này nhường lại cho người khác.

Hần chẳng những thiên phú cực cao, phẩm tính cũng là vô cùng tốt a! Ta thật không nhìn lầm người, Lý trọng Văn cảm thấy thật an lòng.

"Loại chuyện này đâu phải trò đùa, một khi đã báo danh rồi, là không thể sửa lại, nhớ kỹ, chuẩn bị sung túc một chút, nhất định phải đạt tiêu chuẩn, tinh anh quân huấn có thể đối với em có lợi cả đời này đó."

Nhìn bóng lưng giáo sư Lý Trọng Văn đi xa, Hàn Phong cười khổ lắm bảnr "Quân huấn? Ta mà còn phải tiếp nhận quân huấn nữa ư?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Trụ Sở Huấn Luyện

Tinh anh quân huấn đã bắt đầu khai mạc, giống như thi đại học vậy, tất cả lễ tiết đều hình thành theo một quy trình vận chuyển cố định với tốc độ cao.

Ngoài tiêu chuẩn ra, chủ yếu là theo ba phương diện đức trí thể khảo sát, đối với đại học Thủy Mộc mà nói. Đức cùng trí có đôi khi căn bản là không tồn tại vấn đề gì hết, bởi vì có thể thi đậu Thủy Mộc, cũng đã chứng minh ngoài trí lực là vô cùng không tồi rồi, đại bộ phận đều là bị vướng ở điểm thể năng mà cuốn gói đi về.

Trước kia, nói đại khái, học sinh có thành tích tốt, mỗi ngày trừ học tập ra thì cũng là học tập, đám người này chân yếu tay mềm giống như mấy bé gái vậy. Tới lúc tuyển chọn tinh anh quân huấn, những người này thường đều khó có thể đạt tiêu chuẩn, ngay cả tư cách đi tham gia quân huấn cũng không có. Mặt khác, đề cử của lão sư trong trường cũng chiếm được một bộ phận rất là quan trọng.

Theo xu thế tinh anh quân huấn càng ngày càng được coi trọng, mọi người cũng đều bắt đầu từ từ rèn luyện thân thể của mình, có vài người, thậm chí từ lúc học trung học đã bắt đầu chuẩn bị. Chủ yếu là để cho mình có một thân thể đủ tư cách, đến lúc đó lúc tuyển lựa, có thể vượt qua. Đương nhiên, nếu như không thể tuyển, ít nhất bản thân rèn luyện, dù sao cũng không có chỗ nào xấu.

Lại nói tiếp, gặp phải khó khăn mà vẫn có thể kiên trì rèn luyện thân thể. Dù sao cũng rất ít, hàng năm số học sinh bởi vì thân thể không đạt tiêu chuẩn mà bị loại, cơ hồ chiếm lấy hơn một nửa số học sinh báo danh rồi.

Tuyển chọn bắt đầu rồi, vì vậy thao trường ngày thường không thấy bóng một ai. Bây giờ cả ngày đều trở nên náo nhiệt, tất cả mọi người đều tới rèn luyện vài ngày chuẩn bị kiểm tra thể năng. Dù sao, nước tới chân mới nhảy, không lụt thì cũng phải ngập mà thôi, ít nhiều gì cũng có chút hiệu quả, cùng lắm thì gia tăng một chút lòng tự tin cho mình.

Hệ khoa học thần kinh vốn chỉ có một chuyên ngành, mà chuyên ngành này cũng chỉ có một ban, nhân số cũng không nhiều, vài người mà thôi. Giáo sư Lý Trọng Văn coi trọng Hàn Phong như vậy, sớm đã đem hần coi là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, đưa hần vào danh sách đề cử, cũng không có gì kỳ quái.

Hàn Phong suy nghĩ một chút, cũng đưa ra quyết định.

Nếu Lý Trọng Văn đã nhìn trúng mình, thì cũng không cần phải cô phụ ý tốt của hần. Dù sao quân huấn chung quy tiến hành ở trường học hay bộ đội, đều giống nhau thôi, không ảnh hưởng gì hần hết. Mà cái này, cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến cho hần hạ quyết tâm.

Hàn Phong quyết định tham gia tinh anh quân huấn, là vì hần nghe nói địa điểm quân huấn chính là trụ sở huấn luyện của quân khu Bắc Kinh. Mà trụ sở huấn luyện này, trùng hợp chính là trụ sở huấn luyện năm đó hần thụ huấn.

Mới đó 20 năm thôi, đã là cảnh còn người mất.

Cuộc sống bây giờ của Hàn Phong cùng cuộc sống trước kia, cơ hồ không có bất cứ cái gì liên quan.

Những gì đáng giá để lưu luyến ở kiếp trước cũng không nhiều, cho nên sau khi Hàn Phong sống lại, cũng không có tận lực tìm lại bước chân năm xưa của mình. Thậm chí hắn còn có ý tránh né. Lần trước ngẫu nhiên nhớ tới Ngụy Kỳ, chủ yếu là bởi vì Ngụy Kỳ đối với tình huống của hắn căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng mà có một số việc, tận lực tránh đi, trong lòng nhưng lại càng thêm hoài niệm. Rất nhiều thứ cùng nhiều người trong kiếp trước, bây giờ vẫn thường xuyên đi động rõ ràng trong đầu Hàn Phong.

Lúc này đây sau khi nghe được tên trụ sở huấn luyện, khiến cho hắn nhớ lại rất nhiều. Dù sao, Hàn Phong có thể nói là ở nơi nào hắn lớn lên, thì mỗi ngõ ngách khắp nơi, cũng đều ghi lại thân ảnh của hắn cùng các chiến hữu.

Những tên gia hỏa này, nếu như không giống như những gì mình hoài niệm lúc trước. Bây giờ hắn là sống không tòi ròi."

Nghe nói Hàn Phong được chủ nhiệm hệ khoa học thần kinh đề cử vào danh sách, cả ba người khác trong phòng ngủ hâm mộ không thôi. Bọn họ đã có thể xác định, Hàn Phong tiến vào tinh anh quân huấn, là chuyện chắc chắn khỏi phải bàn rồi. Mặc dù còn có kiểm tra thể năng, nhưng cái tên biến thái Hàn Phong này mà còn phải sợ kiểm tra thể năng nữa sao?

"Nguyên lai mày đã sớm có kế hoạch a!" Lý Vượng nghĩ tới gì đó rồi gật đầu nói, "Sớm biết thế tao cũng tìm một môn chuyên nghiệp rồi. Ai, thật sự là khi núi không hổ, thì khi xưng vương a!"

"Nhảm~ lười như mày, cho dù tìm được một môn chuyên nghiệp, cũng đừng mơ nhận được đề cử." Hứa Lâm Hồ đã kích một cách vô tình.

"Lấy thực lực của Phong tử, muốn tham gia tinh anh quân huấn, đặt vào chỗ nào thì cũng vậy thôi." Sở Suất nói, "Hy vọng đến lúc đó, phòng ngủ 301 chúng ta đều có thể tham gia đầy đủ. Vượng tài, mày cũng cố gắng lên đi, đừng để đến lúc đó cả phòng ngủ, chỉ còn thừa lại một mình mày cô đơn tại chỗ này."

Lý Vượng trịnh trọng gật đầu: "Uhm, tao sẽ cố gắng, đi bộ đội quân huấn, ngẫm lại cảm giác được có chút nhiệt huyết sôi trào a!"

Phòng ngủ 301, Hứa Lâm Hồ, Sở Suất cùng Hàn Phong 3 người đang thu thập đồ đạc.

Hứa Lâm Hồ đem những thứ cần thiết thống nhất nhét vào trong ba lô, đồng thời nói: "Tiểu tử Vượng tài trốn đi đâu rồi."

Sở Suất thờ dãi: "Phòng ngủ chúng ta, chỉ có hắn là không trúng tuyển, hắn là trong lòng hắn khó chịu lắm."

Kết quả tuyển chọn đã có, trừ Lý Vượng ra, 3 người khác trong phòng ngủ 301 đều trúng tuyển. Hôm nay đúng là ngày xuất phát, Lý Vượng đã sớm rời giường ra khỏi phòng rồi.

Hàn Phong: "Kỳ thật, tụi bây đem chuyện này coi trọng quá. Cái này bất quá chỉ là một hình thức thôi, chỉ cần bình thường mình chú ý bồi dưỡng năng lực bản thân, đi hay không có quan hệ gì cơ chứ!"

Đối với lời Hàn Phong nói, Sở Suất cùng Hứa Lâm Hồ hai người cũng không dám câu thừa nhận. Mặc dù Hàn Phong nói cũng không sai, nhưng trên thực tế, thông thường lại có hai nghĩa. Đạo lý này, so với thi đại học giống nhau vậy, tất cả mọi người đều muốn thi đậu đại học trọng điểm. Chỉ có thể nói, Hàn Phong là loại "khác người" Mà thôi.

Trầm mặc trong chốc lát, tất cả mọi người đều thu thập đồ đạc hoàn tất.

"Phong tử, sao mày đem ít đồ vậy?" Hứa Lâm Hồ thấy túi của Hàn Phong chỉ bằng một nửa túi của mình. Hơn nữa nhìn bộ dáng Hàn Phong đứng lên vô cùng thoải mái, bèn hỏi thử.

"Chúng ta là đi quân huấn, tụi bây tưởng là đi du lịch hả, đem một 7,8 cái, cũng không dùng tới. Tao dám khẳng định, cho dù bây giờ tụi bây mang theo, đến lúc đó khẳng định cũng không cho mang nó tiến vào quân doanh." Nhắc tới kinh nghiệm cuộc sống quân doanh, cũng không phải Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất có thể cùng Hàn Phong so sánh được.

Sở Suất suy nghĩ một chút, cảm giác được Hàn Phong nói rất có đạo lý. Vì vậy mờ ba lô ra lần nữa, đem mấy thứ mình cho rằng không cần dùng tới, toàn bộ bỏ ra.

Hứa Lâm Hồ thấy thế, cũng không nhiều lời liền học theo, lập tức đem ba lô của mình giảm tải một nửa.

Cuối cùng, sau khi để lại vài chữ cho Lý Vượng, bọn họ ba người lưng đeo ba lô, đi tới chỗ tập hợp.

Có tư cách tham gia tinh anh trong tinh anh quân huấn, nam nữ đều nhau mỗi bên 30 người. Đây là những người tuyển chọn trong số mấy ngàn tân sinh, chất lượng tương đối cao.

Chờ một lát, 60 người này, đều cùng các học sinh của trường khác giống nhau tới quân khu Bắc Kinh, lên xe chuyên dụng, chạy tới trụ sở quân huấn.

Nam sinh Thủy Mộc hàng một, nữ sinh hàng hai, hai hàng tạo thành một đội. Đội trưởng cùng phó đội trưởng do trường học chỉ định thành viên trẻ tuổi đảm nhiệm. Mà hai đội trưởng, thì sẽ ở trong các học sinh mà tuyển lựa ra. Lần đầu, thì sẽ có một người phụ trách chủ yếu, do lão giáo sư có kinh nghiệm đảm nhiệm.

"Xem kia, nhìn hai người mặc quân trang bên kia, chính là hai vị đội trưởng dẫn đầu lần này." Sở Suất chỉ vào chỗ không xa nhỏ giọng nói: "Hai người đều đang là nghiên cứu sinh."

Hứa Lâm Hồ nhìn thoáng qua, nói: "Cô gái kia, trông thật đẹp nha!"

Hàn Phong nghe thế quay lại, không khỏi có chút sùng sốt. Bởi vì, cô gái đội trưởng mặc quân trang kia, không ngờ chính là Dương Hi Văn tự xưng là vị hôn thê của Hàn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngũ Xuất Kinh Nhân.

"Nữ sinh kia là phó đội trưởng đội tình anh, tên rất ngọt, gọi là Dương Hi Văn, là học sinh nghiên cứu quản lý học viện, lúc trước ở Mỹ đọc sách, vừa mới về nước, gia thế hiển hách, là cháu gái của tổng tài Hoàng Phổ tập đoàn. Theo tư liệu biểu hiện, nàng trước mắt còn chưa có bạn trai, bây giờ cơ hồ trở thành người tình trong mộng của tất cả nam sinh trong phòng quản lý học viện." Sở Suất nói ra tư liệu Dương Hi Văn, phương diện su tư tâm tin tức tình báo của hắn, là một dạng đặc thù riêng, "Nếu như cưới nàng, ít nhất có thể phần đầu được trong 30 năm."

Hứa Lâm Hồ nghe hắn giới thiệu xong, nguyên bốn cái cổ đang duỗi ra nhất thời rút lại: "Hơi bị khủng!"

Dương Hi Văn này, xinh đẹp, tài phú cùng trí tuệ, ba cái đều có, phụ nữ như vậy, Hứa Lâm Hồ nghe xong đã có chút sợ hãi chứ đừng nói tới theo đuổi. Về điểm đó, hắn rất là tự biết mình biết ta.

Sở Suất có chút thâm ý nhìn Hàn Phong liếc mắt một cái, cười nói: "Phong tử coi bộ có thể được nha."

Hứa Lâm Hồ nghe hắn nói, quay đầu nhìn Hàn Phong một chút, không biết tại sao, hắn đột nhiên cảm thấy Sở Suất nói rất có đạo lý. Ngay cả chính hắn cũng cảm giác được ý nghĩ này rất kỳ quái, vì vậy nói: "Thật đúng là không thể không nói, không hiểu sao tao lại cảm giác được Phong tử cùng nàng rất xứng đôi? Thật sự là kỳ quái a!"

Đây là một loại cảm giác kỳ quái, Hứa Lâm Hồ cảm giác được bản thân mình vô luận như thế nào cũng không thể xứng được với người phụ nữ như vậy, nhưng mà Hàn Phong lại có thể xứng đôi. Hắn cũng không biết trong nhà Hàn Phong rốt cuộc có nhiều tiền không, dù sao Hàn Phong nếu cưới Dương Hi Văn, hắn cũng sẽ không có cảm giác gì gọi là đột ngột hay là phản long phụ phượng gì hết (Phản long phụ phượng: ý bảo là trai dựa dẫm vào gái mà sống)

Lại nói tiếp, Hứa Lâm Hồ cũng không phải lần đầu tiên có cùng loại cảm giác này. Hắn cùng Sở Suất, Lý Vượng hai người đã sớm nói qua chuyện này. Hàn Phong bình thường rất ít nói, làm chuyện gì, cũng không hề chủ động, hình như đối với cái gì cũng không hứng thú. Người như vậy, nếu đối với người khác, sẽ khiến cho ấn tượng của người ta khẳng định là cực kỳ nội hướng, phi thường không hợp với tập thể. Nhưng mà bọn hắn lại chưa từng có loại cảm giác này, hoàn toàn trái ngược lại. Cảm giác Hàn Phong mang đến cho người ta, là cảm giác khiến cho người ta tin phục, cảm giác hắn là một bằng hữu vô cùng đáng giá để giao hảo. Điểm ấy lần đầu tiên Hứa Lâm Hồ gặp Hàn Phong đã xác nhận được.

Sở Suất nói, có một loại người, trời sinh thì đã có một loại năng lực, đó là có thể không nhận thức đến ảnh hưởng của người chung quanh, mà lại khiến cho bọn họ tự vây quanh lấy mình. Lúc gặp phải đại sự, đều muốn tìm hắn thương lượng, người như thế được gọi là nhân vật trung tâm. Hứa Lâm Hồ cảm giác được cách nói này rất thỏa đáng. Khi còn bé, lúc hắn cùng chơi đùa với bạn bè, hắn cảm giác được mình chính là nhân vật trung tâm, từ nhỏ đã là hải tử vương, có chuyện gì, cũng đều là do hắn quyết định. Sau khi tới Thủy Mộc, Hàn Phong thì lại trở thành nhân vật trung tâm của phòng ngũ 301 bọn họ.

Hàn Phong sau khi nghe Sở Suất nói xong, trong lòng vừa động, quay đầu lại nhìn Sở Suất liếc mắt một cái, gặp hắn cũng đang nhìn mình, trên mặt mang theo nụ cười.

Sở Suất khẳng định sớm đã biết tình hình của mình.

Đối với điểm ấy, Hàn Phong sớm cũng nên nghĩ đến. Dù sao Sở Suất đối với tư liệu tin tức tình báo phi thường mẫn cảm, đụng tới người mà mình cảm thấy hứng thú, nhất định sẽ tốn tâm tư tìm hiểu một phen. Tư liệu những người có vẻ nổi danh ở Thủy Mộc, hắn cơ bản đều có thể thuận miệng nói ra. Trước khi mình vào Thủy Mộc, ngay cả tin tức TV cũng lên, hắn không có lý do gì không tra ra tư liệu của mình.

Hàn Phong cười cười, không nói gì.

Lúc này, thời gian ước định đã đến, đội trưởng Cảnh Hạo đi tới, sau đó vỗ vỗ tay, hấp dẫn lực chú ý của mọi người rồi lớn tiếng nói: "Mọi người yên tĩnh một chút, ta là đội trưởng dẫn đầu quân huấn lần này. Ta gọi là Cảnh Hạo, mọi người trực tiếp gọi ta là đội trưởng, hoặc là Cảnh Hạo đều được. Thời gian bây giờ đã không sai biệt lắm rồi, chúng ta bắt đầu điểm danh."

Hàn Phong quay đầu liếc mắt Dương Hi Văn bên kia một cái, chứng kiến nàng ở chỗ nữ sinh bên kia cũng bắt đầu điểm danh.

Nam sinh tổng cộng chỉ có 30 người, cho nên điểm danh rất nhanh, mọi người toàn bộ đều đủ.

Lúc các đồng học khác lên xe, Hàn Phong đột nhiên nghe thanh âm Lý Vượng, ngẩng đầu lên nhìn, thấy hắn đang ở trên ban công ký túc xá. Một bên hồ tên bọn họ, một bên cầm cái quần lót màu đỏ quơ tay gào thét.

"Vượng tài ở bên kia kêu mình kia." Hàn Phong nói.

"Ở chỗ nào?" Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất tìm hỏi lâu mà cũng không tìm được.

Hàn Phong cười nói: "Ồ chỗ ban công ký túc xá tụi mình. Haha, coi hắn cầm cái quần lót màu đỏ của hắn quơ lên kia."

"Phong tử, tao đột nhiên phát hiện thính lực cùng thị lực của mày cũng cường hãn như nhau!" Hứa Lâm Hồ thị lực 2.0 còn muốn híp mắt, nhìn xa xa bên kia, chỉ thấy ký túc xá đích xác có một người cầm cái gì đó màu đỏ quơ quơ, nhưng hắn căn bản không thấy rõ rốt cuộc là vật gì. Nếu Hàn Phong không nhắc nhở, hắn thật không biết đó chính là Lý Vượng.

"Tiểu tử này bây giờ mới lộ diện, thật hết nói nổi!" Hứa Lâm Hồ ở xa xa làm một cái thủ thế khinh bỉ với Vượng tài, cũng không quản hắn rốt cuộc có thấy rõ hay không.

Sở Suất cũng phát phát tay nói: "Xem ra tâm tình của hắn đã khôi phục lại rồi."

"Đi thôi, bọn họ cũng lên xe rồi kia."

Hứa Lâm Hồ nhìn lại, phát hiện chỉ còn có 3 người bọn họ, những đồng học khác đều đã lên xe rồi, thấy thế liền vội vàng chạy lên.

Hàn Phong một mình lên xe cuối cùng, liếc mắt một cái, không tìm được chỗ nào tốt.

Hứa Lâm Hồ ở một bên hồ: "Phong tử, bên này!" Bên kia có mấy vị trí, Sở Suất đã ngồi vô, giờ phút này hắn vẻ mặt tươi cười một cách quý dị chỉ tay vào hàng ghế.

Hàn Phong đang định đi qua, đột nhiên chứng kiến ở hai vị trí phía trước, không ngờ là hai người quen, một người là Dương Hi Văn, người kia là đồng học mới của hắn Lý San San.

Lúc này, cả hai nàng, trên mặt mang theo nụ cười nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong trên mặt lộ ra nụ cười có chút mất tự nhiên, hướng các nàng gật đầu một chút. Sau đó nhìn không chớp mắt đi tới.

Đối với Lý San San, Hàn Phong đến bây giờ cũng không thể dụng tâm bình thường để đối đãi. Hắn đã cố gắng vô số lần, nhưng mà lần nào cũng thất bại. Chỉ cần đứng trước mặt nàng, hệ thống của hắn sẽ bắt đầu xuất hiện các loại tình trạng không ổn định, khiến cho tay chân hắn thường xuyên thất tổ lập tức chuẩn khôi trước mặt nàng. Hàn Phong cũng từng tự hỏi bản thân, thật sự mình có ý tứ đối với nàng không? Nhưng hắn cũng không có tìm được đáp án.

Mặc dù nói Hàn Phong cho đến bây giờ, tâm lý độ tuổi cũng đã ngoài 40 rồi, nhưng mà ở phương diện tình cảm, hắn thật sự đúng là gà trong số những con gà. (Nguyên văn: Thái điều trong thái điều - DG sửa lại theo phong cách VN)

Kiếp trước, những người chung quanh hắn, đều là các đại lão gia, bình thường thì đều tập trung huấn luyện cùng học tập kỹ thuật, nghiên cứu kỹ thuật, căn bản không có cơ hội tiếp xúc phụ nữ. Đương nhiên, chủ yếu là đối với cái đây không có hứng thú. (DG: Tội nghiệp ghê, còn nhỏ chưa biết mùi đời là gì @_@)

Sau khi sống lại, hắn ở trên giường nằm vài chục năm, cố gắng khống chế thân thể mình, cũng căn bản là không tồn tại cảm tình phát sinh cùng ai. Cho nên, bây giờ Hàn Phong tại phương diện này, vẫn là gà trong số những con gà thôi.

Hàn Phong trực tiếp đi tới chỗ ngồi Hứa Lâm Hồ chiếm lấy cho hắn, vừa lúc là vị trí phía sau hai vị mỹ nữ.

Sau khi ngồi xuống, Hàn Phong phát hiện, phía trước lập tức có mười mấy nam sinh dùng ánh mắt giết người không chút hảo ý nhìn chằm chằm vào mình. Hàn Phong từ trong mắt bọn họ có thể thấy được oán niệm rất là sâu.

"Bọn họ trừng mắt nhìn tao làm gì?" Hàn Phong kỳ quái hỏi.

Hứa Lâm Hồ thấp giọng nói: "Hắc, Phong tử, tại mày không biết, vừa rồi có biết bao nhiêu người muốn ngồi vị trí này, tao phải mất khí lực rất lớn mới chiếm được cho mày đó."

Sở Suất cũng tiếp cận lại, nhỏ giọng nói: "Mới vừa rồi hai vị này cũng không phải ngồi ở đây, chỉ mới vừa tới thôi."

Lúc Sở Suất vừa tới, chứng kiến Dương Hi Văn cùng Lý San San chung quanh hai người chỗ ngồi toàn bộ đều kín, hình như là bị mọi người bao vây, trong mặt xe cũng chỉ còn có hai hàng có chỗ ngồi, lo lắng ba người ngồi cùng một chỗ, hẳn cùng Hứa Lâm Hồ lựa chọn vị trí cuối cùng. Không nghĩ tới chính là, khi bọn hắn mới vừa ngồi xuống, hai vị mỹ nữ liền lập tức đứng dậy, sau đó ngồi xuống phía trước bọn họ.

Cử động này của các nàng, lập tức dẫn tới hỗn loạn trọng đại, chỗ ngồi không ai để ghé tới, lập tức trở thành chỗ tranh đoạt, toàn bộ lập tức liền bị những người đó chiếm cứ.

Cuối cùng, chỉ còn lại một chỗ bên cạnh Hứa Lâm Hồ, hẳn cũng không có khoa trương, một vài đồng học muốn ngồi vào chỗ này, nhưng đều bị Hứa Lâm Hồ bá đạo cự tuyệt. Bọn họ vốn muốn mạnh mẽ cưỡng đoạt, nhưng mà cuối cùng thấy chiều cao khôi ngô cùng thể hình cường tráng của Hứa Lâm Hồ, chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha.

Nguyên lai chỗ đó là lưu lại cho người này! Bọn họ đối với Hàn Phong rất ghen tị.

Hàn Phong nghe Sở Suất nói xong, lập tức liền minh bạch chuyện gì xảy ra.

Haha! Thì ra bọn họ đồ mắt chính là chỗ ngồi của mình!

Hàn Phong hiển nhiên không có tâm tư đi để ý mấy chuyện tầm phào này, nhưng mà hết lần này tới lần khác ngay lúc đó, Dương Hi Văn đột nhiên đứng dậy, ghé vào ghế dựa sau lưng, rất là nhu tình nhìn hắn nói: "Phong, chúng ta lại thấy mặt! Quà sinh nhật lần trước anh tặng, em rất thích! Bất quá, em phát hiện anh cũng rất hoa tâm nha, nguyên lai anh đối với San San cũng có ý tứ....."

Toàn trường đều kinh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Phép Trừ Phép Cộng.

Dương Hi Văn nói, khiến cho Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất và tất cả mọi người trong xe thất kinh.

Tiểu tử này cùng mỹ nữ có quan hệ gì chứ?

Lý San San cũng ngăn người ra.

Lần trước, Dương Hi Văn tới nhà nàng chơi, không cẩn thận để cho nàng thấy được bức tranh bút máy đặt trong khung. Với tài trí của Dương Hi Văn liền lập tức nhận ra đó là thủ bút của Hàn Phong, lập tức hướng nàng tiến hành "nghiêm hình bức cung". Cuối cùng, Lý San San chống đỡ không nổi, đành phải đem sự tình trải qua nói cho nàng nghe. Dù sao nàng và hắn thật sự không có phát sinh chuyện gì, thậm chí ngay cả nói cũng chưa được vài câu. Lúc ấy, Dương Hi Văn cũng không có nói cái gì nữa.

Mới vừa rồi, Dương Hi Văn đột nhiên nhìn nàng nói, chung quanh nam sinh nhiều lắm, muốn đổi lại chỗ ngồi. Sau đó liền kéo nàng ngồi xuống phía sau. Sau đấy nàng từ chỗ mấy đồng học tranh chấp mới ý thức được, nguyên lai phía sau là hai vị bạn tốt của Hàn Phong, giúp hắn ở chỗ này chiếm một vị trí.

Bây giờ nghĩ tới, Dương Hi Văn khẳng định là cố ý, sớm đã biết Hàn Phong khẳng định ngồi chỗ này.

Nguyên vốn tưởng rằng Dương Hi Văn là muốn cùng Hàn Phong bắt chuyện. Dù sao bọn họ vốn đã có hôn ước, nhưng mà Lý San San tuyệt đối không ngờ rằng, Dương Hi Văn lại lòi cả nàng vào trong!

"Văn Văn, cậu đừng có nói lung tung!" Lý San San hai tai đều đỏ, vội vàng kéo Dương Hi Văn lại, "Không phải là cái loại chuyện đó mà."

"Hihi, xấu hổ rồi kìa, lại chuyện này có gì mà....." Dương Hi Văn đang nói, nhưng lại chứng kiến Hàn Phong chỉ nhìn nàng một cái, trên mặt cũng không có biến hóa gì. Sau đó lập tức nhắm mắt lại, tựa hồ như bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần vậy.

Hàn Phong không phối hợp, khiến cho nàng có cảm giác nắm tay đắm vào gối bông vậy, rất mất hứng.

"Thật vô vị!" Dương Hi Văn cau cái mũi nhỏ, quay đầu lại đột nhiên chứng kiến các nam sinh chung quanh, cả đám đều đang trừng lớn con ngươi suy nghĩ nhìn mình. Vì vậy bèn phùng mang trợn má, nhìn họ lớn tiếng nói, "Nhìn cái gì, bộ chưa thấy mỹ nữ hả? Bắt đầu từ hôm nay, tôi là đội trưởng tôn

Kính nhất của mấy người đó, biết chưa? Mỗi một câu tôi nói, mấy người đều phải nhớ kỹ. Mỗi một câu tôi ra lệnh, các người đều phải nghiêm khắc cẩn thận tỉ mỉ mà chấp hành! Nếu không, tôi không ngại dùng quyền lợi duy nhất của mình, tặng cho mấy người vài lời bình sau khi chấm dứt quân huấn, bình một tá chữ "xui xẻo" thật lớn cho biết!" Vừa nói, Dương Hi Văn vừa vươn tay, làm một dấu hiệu đại biểu ta là trùm, biết chưa!

Lúc mới bắt đầu, các học sinh đều bị nòng lửa gạt khiến cho sững sốt, kết quả nghe được một câu nói cuối cùng, toàn thể đều đỏ mặt hời.

Một tá chữ xui xẻo..... Hàn Phong cảm thấy áp lực trên người giảm xuống không ít.

Mỹ nữ đội trưởng này, thật có điểm ý tứ! Phong từ quen biết khi nào nhỉ? Nhìn qua bộ dáng có vẻ rất quen thuộc.

Bất quá Sở Suất cũng rõ, đội trưởng dẫn đầu, bất quá chỉ là bảo mẫu mấy chục người mà thôi. Trên thực tế cũng không có thực quyền gì cả, có thực quyền chính là cái lão giáo sư kia. Đường nhiên, quyền lợi của hắn cũng chỉ có hạn, không có tác dụng mang tính chất quyết định, chủ yếu vẫn là biểu hiện cụ thể của mỗi người trong quân huấn.

Không thể không nói, năng lực giao tiếp của Dương Hi Văn phi thường cường hãn, ngồi xe vốn là một quá trình buồn tẻ vô vị. Bất quá dưới sự điều chỉnh của nàng, sự hăng hái của mọi người tăng vọt, không ngờ trên đường đi liên tục ca hát suốt mấy tiếng đồng hồ.

Hàn Phong vẫn nằm tựa vào ghế, vẫn duy trì động tác vừa rồi, không có gì thay đổi.

Đối với trò đùa quái ác của Dương Hi Văn, Hàn Phong cũng không có để ý, lực sát thương chính thức đối với hắn, là Lý San San ở bên cạnh. Cho nên hắn dứt khoát nhắm hai mắt lại, vừa có thể lấy phương thức này lánh né mấy trò đùa quái đản, vừa có thể tránh cho siêu cấp hệ thống của mình gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Đọc theo đường đi, Hàn Phong cũng không có nhàn rồi, bắt đầu bắt tay vào tự hỏi thành quả thực tế của mình mấy ngày nay.

Lần trước, nhờ có giáo sư Lý Trọng văn khai phát, Hàn Phong ý thức được ý nghĩ của mình trước đó tồn tại vấn đề rất lớn. Đó chính là vấn đề chỉ quan tâm đến phạm trù cực hạn của mấy vi tính, mà không có nghĩ đến tình huống thực tế. Dù sao, siêu cấp hệ thống này của hắn, việc khống chế, đã không còn là ổ cứng mấy vi tính thuần túy nữa, mà nó chính là cơ thể người chân chính.

Sự huyền bí của trí nhớ loài người, khẳng định không chỉ có đơn giản như Lý Trọng Văn đã nói, nhưng từ phương diện vĩ mô cho thấy, lý luận của hắn rất có đạo lý, Hàn Phong rất đồng ý với cách nói này. Sau lần nói chuyện nọ, hắn vẫn luôn một mực tự hỏi làm như thế nào để đem lý luận này áp dụng cho thực tế. (Vĩ mô: cái này dịch giả chịu, không biết nghĩa là gì, có lẽ là nói về một hành vi, đặc điểm riêng của cá thể đơn lẻ.)

Hàn Phong bây giờ đã giải quyết xong vấn đề bảo tồn số liệu, vấn đề mấu chốt nhất, là làm như thế nào để tiến hành gia công cùng lấy mẫu đối với tin tức ngoại giới. Đồng thời lúc muốn sử dụng tin tức này, thì phải đem nó trải qua áp súc cao độ lần nữa đem toàn bộ tin tức tình hình cấp ra.

Nói trắng ra là, đây là hai loại phép toán, phép thứ nhất là phép trừ, đem phần tin tức hỗn tạp chặt chém hết, lưu lại phần chính. Sau đó đem phần tin tức chính yếu này bảo tồn lại. Phép toán thứ hai là phép toán cộng, căn cứ vào phần chính được bảo tồn, không ngừng cung cấp đồ ăn thức uống để nó khai hoa kết trái, cuối cùng trở lại bộ dạng ban đầu.

Cho nên, việc Hàn Phong muốn làm, chính là sử dụng thuật toán "phép trừ", chuyên môn đối ngoại giới đưa vào tin tức để tiến hành gia công xử lý, sau đó lại dùng thuật toán "phép cộng", đem tin tức trở lại như cũ.

Mà trong đó lại dính dáng tới phương diện trí năng nhân công gì ấy, dù sao tình huống đối mặt thật sự là nhiều lắm, quá mức phức tạp. Một loại thuật toán cứng nhắc là không có khả năng sử dụng. Đường nhiên, từ một góc độ nào đó mà nói, ý thức của Hàn Phong bây giờ, là trí năng lớn nhất, hắn hoàn toàn có thể thông qua bản thân đối với tin tức tiến hành gia công, tuyển chọn tin tức chủ yếu bảo tồn xuống. Bất quá cứ như thế, sẽ mất rất nhiều thời gian của hắn. Hiện nhiên cũng là cái được cái mất, phương pháp này không thể sử dụng.

Cũng may ở kiếp trước của Hàn Phong, các chuyên gia lĩnh vực tin học trong nước, ở hạng mục về phương diện trí năng nhân công, cũng có nghiên cứu nhất định.

Thí nghiệm của Hàn Phong bây giờ, là dùng một cái chương trình nhỏ viết theo thuật toán "phép trừ". Chương trình này tương tự trình chụp hệ thống, chỉ nhắm vào tin tức ngoại giới bất đồng, đặt ra một ít điểm mấu chốt chủ yếu. Sau đó căn cứ vào điểm mấu chốt này, tiến hành bắt lấy tin tức đó, đem tiêu điểm tin tức chụp lại, sau đó bảo tồn vào trong não bàn.

Sau khi bắt được xong, Hàn Phong liền vào khu bảo tồn tin tức tiến hành giải mã, xem thử một chút coi mình có thể đọc hiểu tin tức này không. Đọc hiểu, thì sẽ tiếp tục gia tăng trình độ "phép trừ", đọc không hiểu, thì thu nhỏ lại một chút.

Cứ như thế thí nghiệm không ngừng, cuối cùng cũng tìm được một thuật toán thích hợp.

Thuật toán "phép cộng" Hàn Phong tạm thời không có cân nhắc tới, hiện tại dùng nó cảm thấy vẫn chưa được. Cho nên không có thuật toán "phép cộng", dùng thuật toán "phép trừ" bảo tồn tin tức, thì chắc có thể thông qua Hàn Phong chủ động đọc mới có thể giải thích. Hàn Phong trước hết biên soạn nhằm vào một ít chương trình thao tác tin tức hữu ích nhỏ bên trong vốn đã mất đi hiệu lực.

Sau khi xe buýt hai tầng chạy đại khái được hơn 5 tiếng, thì đã đi tới ngoại ô. Nhìn ra bên ngoài, các tòa nhà building sớm đã không còn gặp, thay thế vào đó là cảnh tượng quê cha đất tổ, đồng ruộng liên miên không ngớt. Những rừng cây rậm rạp xanh tươi cùng với các gò núi cao thấp nối tiếp nhau tạo thành một giai điệu kỳ lạ, khiến cho các học sinh đã uể oải không chịu nổi nữa nổi lên vài phần tinh thần.

Sau một hồi, xe buýt rốt cuộc cũng đã tới một bãi đỗ xe không lờ trong tiểu trấn.

Hứa Lâm Hồ nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nói: "Nhìn kia, xe của đại học Bắc Thiên, không nghĩ tới bọn nó so với mình còn nhanh hơn một bước."

Hàn Phong giờ phút này đã sớm từ trong "nhắm mắt đường thần" Tỉnh lại, nghe được Hứa Lâm Hồ nói, không khỏi hướng ra ngoài cửa sổ nhìn. Bên trên bãi đỗ xe, đã có sẵn 7,8 chiếc của trường học khác tới rồi, trong đó có cả xe của đại học Bắc Thiên.

Đại học Bắc Thiên, Hàn Phong đột nhiên hiểu rõ ý tứ cái tên Bành Khang bên đó nói "Chúng ta sẽ rất nhanh gặp mặt lại" là gì rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cái tên kiêu ngạo đó hẳn là cũng đã tới.

Xe buýt rốt cuộc ngừng lại.

Lúc này các học sinh đang trăm mắt lần nữa bạo phát sinh cơ bùng bùng.

"Rốt cuộc đã tới!"

"Ngồi xe thật mệt a! Bất quá cuối cùng cũng tới, chúng ta ở chỗ này quân huấn sao?"

"Nơi này có vẻ hồng quá!"

"Thật xa a, bất quá không khí chỗ này thật trong lành!"

"....."

Hàn Phong nghe được bọn họ nói, khoe miệng không khỏi hiện ra một nụ cười.

"Đội trưởng, chúng ta tới rồi hả?" Trong đó có một học sinh hỏi Cảnh Hạo, bởi vì Cảnh Hạo là người duy nhất từng tham gia tình anh quân huấn trong số những người này.

"Ách. Nhanh vậy." Cảnh Hạo trên mặt có chút mất tự nhiên, "Chúng ta trước tiên ở chỗ này chờ một chút, chờ những người của trường khác đến đông đủ, chúng ta thống nhất lên xe đi vào doanh." "

"Hả? Còn phải ngồi xe nữa à, còn xa không?"

"50 km."

"Trời?!!!"

Nghe xong tất cả mọi người đều ngã.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tiếng Hô Như Sấm.

50 km? Nghe Cảnh Hạo nói xong, Hàn Phong thiếu chút nữa là cười ra tiếng!

Bất quá Hàn Phong cũng không thể nói Cảnh Hạo nói dối, đích thực là 50 km, nhưng là khoảng cách thẳng tắp mà thôi!

Tiếp theo hai vị đội trưởng thật vất vả mới có thể sắp xếp đội ngũ lại, sau đó đứng chờ đợi dưới ánh mặt trời.

Mặc dù đã tháng 10, nhưng hôm nay mặt trời dường như phá lệ độc ác. Hơn nữa vừa mới bắt đầu đã ngồi xe lâu như vậy, tất cả mọi người đều phi thường uể oải, cảm giác muốn đi ngủ.

Xe buýt của các trường học khác chở học sinh thụ huấn lục tục tới, sau đó lại rời đi.

Người trên sân rộng càng ngày càng nhiều. Nửa giờ sau đã tụ tập vài người.

"Mẹ nó, đứng chỗ này đợi lâu như vậy rồi mà xe còn chưa tới!" Có người đã bắt đầu không nhịn được nữa.

"Phải đó, hôm nay mặt trời gắt thật, tao chịu hết nổi rồi."

"Hức, kiểu này da tay đen hết tron rồi."

"....."

Các học sinh trên sân bắt đầu nhao nhao cả lên, ồn ào giống như một cái chợ vậy.

Đội trong chốc lát, mặt đất đột nhiên truyền tới từng đợt âm thanh chấn động, ngay sau đó là tiếng oanh động càng ngày càng lớn.

Xe tiếp người đã tới.

Mọi người đến xem, mười mấy chiếc xe tải bấm còi inh ỏi trùng trùng điệp điệp lao tới, khiến cho bụi khói nổi lên mịt mù.

Mọi người nhất thời tròn tròn con mắt! Bất quá không có bị tràng diện này khiến cho run sợ.

"Ta kháo! Đừng nói là bắt tội mình ngồi mấy chiếc này chứ?"

"Trời đất! Giết tao đi, kiểu này tao say sóng chết trên xe mất!"

"Thứ này có thể để cho người ngồi sao?"

.....

Mọi người càng thêm rối loạn.

Xe tải vận binh 141 hàng chánh tông! Hàn Phong sau khi chứng kiến những chiếc xe này, trong lòng lại nổi lên cảm giác thân thiết. Hắn vẫn nhớ kỹ một cách rõ ràng, có một lần, hắn cùng mấy huynh đệ đem xe vận binh của bộ đội lên chạy ra ngoài dạo một vòng. Thẳng cho đến buổi tối mới về, kết quả bị cấm bế tới mấy tiếng đồng hồ.

Hắn cũng không có quên, có một lần, hắn cùng Hắc Thán 2 người còn làm cho một chiếc xe tải bị bỏ phế nửa năm bạo phát sinh cơ, nhập vào sử dụng.

Mười mấy chiếc xe tải xếp thành một hàng, mọi người dựa theo trình tự tập hợp đội ngũ, lần lượt chờ xe.

Lúc này, tất cả đều cầu xin, nhưng vì lý do nhân tố, tất cả đều bị phớt lờ hết.

"Bắt đầu từ bây giờ, các người không còn là học sinh sinh viên nữa, mà là một đám tân binh trong trứng!" Một vị binh lính phụ trách duy trì trật tự nhìn họ nói.

Mọi người lúc này mới phát hiện, bản thân hình như đã tiến nhập vào đồ tể trận, trở thành một đám sơn dương chờ đợi làm thịt. Tất cả kháng nghị cùng phản đối ở chỗ này đều không đáng một xu. Có học sinh khóc hô không muốn lên xe, nhưng vẫn bị các đại binh trực tiếp kéo lên xe. (Đồ tể: Lò mổ)

"Ầm--"

Mười mấy chiếc xe tải ầm vang một tiếng, xếp thành một đội xe, bắt đầu tiến tới.....

Một đội đồng học được xếp vào trong thùng xe, mọi người thậm chí ngay cả nằm cũng không thể nằm, chỉ có thể ngồi ngay ngắn, hai bên xe tải đều bị bịt kín bằng vải bố.

Bởi vì đường đi gập ghềnh, sau khi xe tải tiến lên phía trước, liền bắt đầu lay động xóc nảy kịch liệt. Mọi người chỉ có thể gắt gao tự nắm chặt, mới không bị ngã nghiêng ngã ngửa.

Lúc vừa mới bắt đầu, coi như bình tĩnh, nhưng hơn 10 phút sau, đã có học sinh bắt đầu chịu không nổi, vội vàng mở túi ni lông trong tay ra "oa" một tiếng, những thứ xú uế bên trong liền tuôn trào như mưa.

Mặc dù mọi người đối với việc này phi thường bất mãn, nhưng mà cũng không có người nào nói hấn. Bởi vì bọn họ giờ phút này đại đa số cả đám đều ním chặt môi, mà trong bụng thì đã bắt đầu phiên giang đảo hải (Phiên giang đảo hải: lật sông đảo biển)

Giống như là có tính truyền nhiễm vậy, sau khi người thứ nhất nôn mửa, thì ngay sau đó liền có người thứ hai, rồi thứ ba.....

Cả thùng xe, nhất thời tràn ngập một cỗ mùi hương tiêu hóa cực kỳ khó ngửi.

Mọi người tựa hồ triển mở đại hội thi đấu nôn mửa, hương túi ni lông của mình, đặc biệt thổ như điên!

Sở Suất lúc này đang dùng vạt áo của mình che mũi cũng hiểu được ngay trong bụng mình có cái gì đó đang nhắm thẳng vào yết hầu xông ra.

Yết hầu Sở Suất đã bắt đầu phát ra tiếng kêu sột soạt, lúc hấn sắp nhổ ra, Hàn Phong ngồi ở bên cạnh đột nhiên vỗ sau lưng hắn vài cái. Sau đó hướng

bụng hấn xoa bóp thêm vài cái nữa.

"Ách - -" Sở Suất há miệng ra, nhưng cái gì cũng không nhỏ ra cả, cái thứ mới vừa rồi sắp xong ra, đột nhiên lại trằm xuống. Hơn nữa lúc Hàn Phong ấn hấn, không ngờ lại có một loại cảm giác sáng khoái không nói nên lời!

Hơn 2 tiếng sau, xe tải rầm rầm vài cái, đột nhiên đình chỉ.

"Ờ!!!"

Trừ 3 người Hàn Phong ra, 27 người khác cả đám đều ới tập thể thêm lần nữa!

"Xoảng!" Thùng xe được mở ra.

"Xuống xe!" Một thanh âm vang vọng truyền vào, "Tới rồi, xuống xe đi!"

Tiếp theo, 3 người Hàn Phong đi ra ngoài, trừ Hàn Phong ra, Sở Suất cùng Hứa Lâm Hồ cước bộ có chút không trôi.

Một vị quan quân thân hình cao lớn mặc áo ngự trang đứng bên cạnh xe tải, mà ở phía sau hấn thì đứng 7,8 binh lính mặc quân trang bình thường. Hàn Phong liếc mắt cấp bậc trên vai của quan quân một cái, lưỡng mao nhị (2 vạch một sao)

Quan quân sau khi chứng kiến mấy người Hàn Phong, trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Các người đem túi ni lông nộp lên!" Quan quân hướng mấy người Hàn Phong quát.

Sau đó, hấn thu được ba cái túi ni lông trống trơn, cũng không có lớn

Hấn tiếp tục lạnh lùng nói, "Các người dùng bao lớn ư!"

Mẹ nó, kêu kêu kêu, kêu thú à, muốn so thử hợng thằng nào to hơn sao!

Hứa Lâm Hồ phát hỏa, rống lớn nói: "Bảo cáo! Chúng tôi mỗi người chỉ có một cái bao!"

Quan quân này bị Hứa Lâm Hồ rống lên làm cho sừng sốt, nhìn chằm chằm Hứa Lâm Hồ hồi lâu, đột nhiên cười: "Hảo, không tồi!"

Hấn không nói gì nữa, trực tiếp vung tay, mấy binh lính khác ở phía sau hấn lập tức giống như lang như hổ xông lên xe tải, lôi hết 27 học sinh ới tới mức tay chân mềm nhũn xuống, mà mấy túi ni lông này, thì thông nhất cho vào thùng rác.

Ngay sau đó, các xe tải khác lần lượt tới, đài ngộ của các đồng học chịu khổ khác cùng Hàn Phong bọn họ giống nhau, cả đám người như chó bị chết lần lượt bị lôi ra ngoài. Cũng không có chứng kiến nữ sinh trong đó, Hàn Phong biết các nàng khẳng định là đến quân doanh khác.

Nửa giờ sau, học sinh cả thao trường đều ngồi lẫn ra rên rĩ không thôi. Cả đám ảm ức nằm lẫn ra cả sân, có người đến giờ vẫn còn không nhịn được, tiếp tục ghé vào thùng rác bên cạnh ọe rồi lại ọe tiếp, nước nôi trong bụng xem như tổng hết ra ngoài.

3 người Hàn Phong đứng ở bên bờ thao trường, rất dễ làm người ta chú ý.

Vị quan quân mới vừa rồi lúc này đi tới bên người bọn họ, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp, hỏi: "Các người là ở đại học nào? Tổ chất thân thể không tồi nha!"

Hứa Lâm Hồ rống lớn lần nữa: "Bảo cáo! Đại học Thủy Mộc!"

Lực chấn mạnh khiến cho vị quan quân này vội vàng dùng ngón trỏ bịt hai cái lỗ tai lại.

"Hahaha." Sĩ binh chung quanh, giờ phút này cũng không nhịn được nữa, cả đám cười ha hả, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy đội trưởng mình bị ghen như vậy. Tên nhóc học sinh này, quả thực rất thú vị!

"Cười, cười cái rắm ấy!" Quan quân quay đầu lại hướng binh lính ngoái một cái, ngược lại lại dính thêm một tràng cười khiêu khích nữa.

"Khụ khụ. Ân, giọng của người rất khỏe, bất quá bây giờ người không cần phải lớn tiếng như vậy khi nói chuyện cùng ta, ta có thể nghe được." Quan quân nhất tự nhiên nhìn Hứa Lâm Hồ nói, "Đại học Thủy Mộc? Không sai a, lần này xuất ra 3 học sinh Thủy Mộc. Tổ chất thân thể không tồi." Hấn nhìn Hàn Phong cùng Sở Suất một chút, trong ánh mắt mang theo điểm nghi hoặc.

"Hạ Thái!" Quan quân xoay người lại, hướng binh lính bên này la lớn.

"Có!" Tiếng kêu hữu lực!

Ngay sau đó một binh lính tinh tráng lập tức từ trong đội ngũ chạy ra. Sau đó đứng nghiêm lại như một ngọn giáo.

"Người phụ trách đại học Thủy Mộc, đội 1!"

"Rồ!"

Sau khi Hạ Thái làm một lễ tiết quân lễ, lúc này mới trầm tĩnh lại, chậm rãi đi tới.

"Hắc hắc! Cảm tạ đội trưởng nhá! Hắc cười cười nói.

"Bây giờ nói cảm ơn, sợ rằng hơi sớm."

Quan quân nói xong, đi tới trước mặt đồng học khác, bắt đầu hỏi, rồi sau đó đem bọn họ phân phối cho binh lính khác.

"Luru Phóng!..... Đại học Vị Danh, đội 2!"

.....

"Phục Dũng!..... Đại học Bắc Thiên, đội 7!"

.....

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Con Bướm Màu Đen.

Cân nhắc đủ điều, tinh anh quân huấn thời gian chỉ có một tháng ngắn ngủi, nhưng mà một tháng thì có thể huấn luyện ra cái gì? Bộ đội bên trong luyện đi bộ thôi cũng không chỉ có một tháng chứ đừng nói tới mấy yêu cầu khác.

Nhưng mà, cấp trên đã nói là làm, thì người phải làm. Hơn nữa nhiệm vụ này còn phải được hoàn thành một cách hoàn hảo, hiệu quả thật tốt.

Kết quả là, những suy nghĩ, tính toán các phương pháp huấn luyện của các đại binh dành cho học sinh binh này không ngừng phải cực khổ thí nghiệm cải tiến, sinh sôi nảy nở.

Mấy cái vụ bộ đội này, tính chất truyền thừa phi thường cao, kinh nghiệm cùng truyền thống của truyền nhân, thông thường có thể cẩn thận tỉ mỉ truyền lại. Hơn nữa thậm chí còn có thể xuất ra hậu sinh khả úy cũng không chừng.

Tinh anh quân huấn, lại nói tiếp một điểm cũng không khoa trương. Tổ chất thân thể của mấy sinh viên này đáng khinh bỉ đến cực điểm, chính xác mà nói cũng không thể gọi là tinh anh Trung Quốc. Bọn họ chẳng qua đều được trải qua chọn lọc, moi móc từ trong các cao giáo đại học nổi tiếng cả nước. Tuy tiện lợi một người ra, ở phương diện học thức, đảm bảo đại binh cả doanh cũng không tìm được một ai cao hơn bọn hắn.

Hạ Thái đã từng học qua cao nhĩ, cho nên ở trong đại đội, học thức của hắn là cao nhất. Đương nhiên, cái này là trước lúc học sinh tới. Chứ còn bây giờ, hắn xếp bét tới vài trăm người.

Đại học Thủy mộc là cao giáo trọng điểm của cả nước, có thể đậu vào Thủy Mộc, não đại của đám người này hiển nhiên mạnh mẽ như nhau. Nhưng mà nói về tổ chất thân thể, Thủy Mộc được liệt vào một trong những hàng bết nhất. Hàng năm quân huấn chấm dứt, thành tích đội của đại học Thủy Mộc lấy được, cũng chẳng là gì, có điều lần này ngoài dự đoán của mọi người là ra ba chú mèo con thoát nhìn không sai, nhưng quân huấn chú ý chính là thực lực tổng thể, có vài người được cũng không thể nói rõ lên điều gì, cho nên mọi người đối với việc đội trưởng để Hạ Thái đảm nhiệm đội 1, cũng không cảm thấy hâm mộ gì cả.

Bất quá Hạ Thái cũng không quan tâm cái này, hắn thích nhất là quan hệ cùng người đọc sách, nhất là những người đọc sách thông minh. Cho nên có thể nhận đội của đại học Thủy Mộc, hắn rất cao hứng. Hắn tin tưởng, bản thân khẳng định có thể đem nhóm này huấn luyện thật tốt, hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc.

"Các vị đồng học, mọi người tốt chứ! Ta gọi là Hạ Thái, từ hôm nay trở đi ta đảm nhiệm đội trưởng của các người. Một tháng huấn luyện kế tiếp của các người, toàn quyền đều do ta phụ trách." Hạ Thái hướng 30 học sinh của đại học Thủy Mộc lớn tiếng nói, "Bắt đầu từ hôm nay, các người phải quên đi thân phận học sinh của mình. Nhớ kỹ, bắt đầu từ bây giờ, các người là những gã chiến sĩ bình thường trong đội số 1 của cao giáo tinh anh huấn luyện đoàn quân khu Bắc Kinh! Một tháng kế tiếp, các người phải tiếp nhận huấn luyện gian khổ và nghiêm khắc, hoàn thành lột xác từ một gã học trò cho đến một người binh lính!"

Mọi người đình chỉ rên rỉ, lẳng lặng nhìn Hạ Thái, tiếp nhận lời giáo huấn đầu vào trong doanh.

"Có thể thi đấu đại học Thủy Mộc, cũng là tinh anh giữa các sinh viên trong cả nước, mà các người!" Thanh âm Hạ Thái lại vang lên một lần nữa, "Là đã trải qua tầng tầng lựa chọn, là tinh anh trong tinh anh!"

Hạ Thái nói, nhất thời khiến cho tâm hư vinh của mọi người được thỏa mãn thật lớn.

"Nhưng mà!" Hạ Thái ngữ điệu lại chuyển, "Có điều nó chỉ nằm ở trình độ văn hóa của các người, ở phương diện tố chất thân thể, các người xa xa còn chưa đủ! Ta cũng không phải ăn nói ba hoa, trong lịch sử tinh anh quân huấn của đại học Thủy Mộc, biểu hiện khiến kẻ khác cực kỳ thất vọng, trong đại hội luận võ chưa đứng vào trong hàng thứ 10.

Mọi người bắt đầu buồn bực. Dù sao hắn nói cũng chính là sự thật, biểu hiện của đại biểu đại học Thủy Mộc trong quân huấn cũng chỉ là tạm được, luôn bị các trường khác giẫm nát dưới chân.

"Bất quá, lúc này đây ta tin tưởng, loại tình huống này đã tới lúc thay đổi." Hạ Thái rốt cuộc nói đến trọng điểm, "Ngồi xe kỳ thật chính là khảo nghiệm đầu tiên của các người, loại thủ pháp khảo nghiệm này từ lúc ra đời cho tới bây giờ, vẫn không một ai yên ổn, vẫn không một ai không nôn mửa khi tiến vào doanh. Mà lúc này đây, đội của chúng ta không ngờ một lần xuất hiện 3 người!" Hạ Thái chỉ vào 3 người Hàn Phong nói, "Chính là bọn hắn, bọn họ là một tấm gương cho chúng ta, đồng thời cũng giúp chúng ta dẫn đầu, thử nhìn các đội khác xem, không một ai làm được điểm ấy cả!"

Tiêu điểm trong ánh mắt của mọi người, cũng đều tập trung trên người Hàn Phong, khiến cho Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất hai người có chút mất tự nhiên, tay chân cũng không biết nên đặt chỗ nào cho tốt. Mà Hàn Phong thì có chút ngoài ý muốn đánh giá Hạ Thái, đối với miệng lưỡi của hắn có hơi chút bội phục.

Tiếp theo, hạ Thái cầm danh sách điểm danh lần nữa, tất cả mọi người đều nhớ kỹ 3 cái tên. Đó chính là Hàn Phong, Hứa Lâm Hồ, Sở Suất. Bọn họ dù muốn không nhớ kỹ cũng không được, bởi vì trong suốt quá trình Hạ Thái nói chuyện, đều luôn cố ý vô tình nhắc tới 3 người bọn họ. Sau đó lại đem tên 3 người đọc lại một lần, hắn nói: "Quân đội là như thế, thưởng phạt phân minh, biểu hiện tốt, sẽ nhận thưởng xứng đáng, biểu hiện không tốt, thì sẽ bị trừng phạt nặng!"

Ba cái vật phẩm nội vụ gì đó, bên trong quân doanh đã sớm an bài. Những thứ bọn họ mang đến, thống nhất đều bị loại bỏ một lần, nào là đồ ăn vặt, MP4, laptop..... Toàn bộ tạm thời đều bị tịch thu, cho vào kho bảo tồn chuyên dụng, chờ sau khi quân huấn chấm dứt mới có thể trả lại. Đương nhiên khiến cho mọi người kháng nghị mãnh liệt, nhưng mà loại kháng nghị này lại có ích lợi gì chứ? Ở chỗ này, không ai có quyền cả.

Thống nhất tắm rửa, sau khi ăn cơm, đại bộ phận thân thể mọi người đều mệt mỏi cùng uể oải cực độ. Một đầu đặt lên giường liền buồn bực nhắm mắt ngủ, có người không tới một phút đồng hồ, đã truyền ra những tiếng ngáy khò khò rất nhỏ. Sau vài phút, có vài người đã bắt đầu con ác mộng, trong miệng không ngừng nói những thứ gì không biết.

Đèn ký túc xá vừa tắt, sau chín giờ, cả doanh liền lâm vào một mảnh yên lặng. Ánh trăng đứng giữa bầu trời, ngẫu nhiên từ những tầng mây hiện lộ.

Hàn Phong không ngủ được, thấy tất cả mọi người đều ngủ, liền xuống giường, đi tới cửa sổ bên cạnh, nhìn cảnh sắc bên ngoài, trí nhớ phong kín trong đầu bấy lâu, lại hiện lên một lần nữa.

Trước mắt tựa hồ như thoáng hiện thân ảnh của các chiến sĩ khổ cực huấn luyện trong thao trường, tiếng khẩu hiệu to rõ mơ hồ vang lên trong tai.....

Tòa ký túc xá này, trước đây cũng không có, hẳn là vì quân huấn của học sinh mà xây nên. Có thể thấy được, vẫn là quốc gia xuất tiền đầu tư, thiết bị điều kiện bên trong, có thể so sánh với ký túc xá trong quân doanh tốt hơn nhiều lắm.

Nếu như thật sự có thể trong vòng một tháng tạo nên dấu vết quân nhân trong người các học sinh này. Thì tinh anh quân huấn quả thực là một chính sách không sai. Hàn Phong mơ hồ có thể hiểu được chỗ tinh túy trong chính sách tinh anh quân huấn.

Đứng một chốc, Hàn Phong đột nhiên nhớ tới hôm nay còn chưa có rèn luyện, do dự một chút, hắn trở về đem chăn mền của mình tạo thành một hình người. Sau đó mở cửa sổ, lắc mình một cái, nhảy xuống.

Cửa sổ cách mặt đất cũng không cao, chừng 2m5. Sau khi Hàn Phong rơi xuống đất, thân thể cực nhanh ngồi chồm hổm xuống giảm xóc, đem tốc độ đánh tan mất.

Bố cục của quân doanh này cũng không có gì thay đổi, Hàn Phong biết một chỗ phi thường vắng lặng, rất thích hợp cho mình rèn luyện.

Ban đêm quân doanh im ắng, không một tiếng động nào vang lên, chỉ có những động vật côn trùng bé nhỏ vĩnh viễn không biết mệt mỏi cùng nhau hợp tấu một nhạc khúc đơn điệu kỳ quái.

Rất nhanh, Hàn Phong liền đi tới mục tiêu, đây là sân bóng rổ, trước kia Hàn Phong thường xuyên cùng các chiến hữu của mình ở chỗ này đánh bóng rổ. Vị trí nơi này có chút hẻo lánh, khu cư trú cũng không ở bên cạnh, cơ hồ không người nào muốn tới nơi này cả.

Mặc dù chung quanh một mảnh đen nhánh, nhưng mà cũng không thể ảnh hưởng hành động của Hàn Phong. Hai tròng mắt của Hàn Phong, giờ phút này đã đổi thành hình thức ban đêm, có thể đối với ánh sáng chung quanh cực kỳ mẫn cảm. Những thứ gì đó chung quanh, trong mắt của hắn, mặc dù không có rõ ràng như ban ngày, nhưng mà cũng không sai biệt lắm rồi, ít nhất giữa đường không đột nhiên đá chúng một tảng đá.

Sân bóng rổ vẫn còn, nhưng lại dùng xi măng tráng qua, hai bên sân bóng cũng không biết thay đổi bao nhiêu lần rồi, vẫn có chút cũ nát như thế.

Hàn Phong hít một hơi thật sâu, khởi động chương trình rèn luyện trong đầu.

Đêm lạnh như nước, một đạo bóng đen lầy tốc độ cực nhanh ở trên sân bóng rổ làm ra các loại động tác khó khăn thật lớn.

Âm thanh vù vù mơ hồ có thể nghe thấy được.

Bộ động tác này, Hàn Phong sớm cũng đã quen, lúc làm ra, cũng không có cảm giác thống khổ bao nhiêu, mà trong cơ thể còn không ngừng sinh ra đan lưu thật dễ chịu và kích thích, khiến cho hắn như uống được cam lộ, toàn thân sáng khoái.

Đan lưu này, dưới sự kiên trì của hắn, không ngờ có xu thế tăng mạnh. Bây giờ so với trước kia, đã tăng lên gấp đôi rồi.

Hàn Phong toàn thân bị mồ hôi nóng làm ướt đầm, cảm giác vui vẻ tràn trề, vẫn không phát giác ra mình vừa tăng nhanh tốc độ một lần nữa, chỉ thấy một thân ảnh trên sân bóng không ngừng tung bay, giống như một con bướm màu đen, lặng yên không một tiếng động, hành vân lưu thủy, liên quán tự nhiên. (Hành vân lưu thủy, liên quán tự nhiên: Mây bay nước chảy, lưu loát sinh động)

Lúc này, "loảng xoảng!" Một tiếng vang lên!

Chung quanh nhất thời phát sáng, cả sân bóng rổ sáng lên hết như ban ngày!

Mà lúc này, Hàn Phong cả thân thể lại vừa bay lên không trung. Đối mặt với tình huống này hắn trong lòng nhất thời cả kinh, kêu to không ổn, lập tức đình chỉ động tác kế tiếp. Sau đó làm một thế giậm xóc 360 độ chống một tay ngồi chồm hổm xuống quỹ trên mặt đất.

"Không xong!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Lại Bắt Được Một Người.

Khảo nghiệm quan trọng nhất của tinh anh quân huấn đã được thực hiện từ nhiều năm nay. Vài năm trước có một sinh viên nhất định không chịu đi xe tải quân dụng, sau đó còn cố tình làm to chuyện, cuối cùng bộ đội cũng phải thỏa hiệp, dùng xe buýt đưa bọn họ tới quân doanh. Tuy nhiên, được đăng chân lên đăng đầu, các sinh viên cứ gặp chuyện không vừa ý lại tập trung lại kháng nghị các kiểu, cố tình chống đối các giáo quan. Bọn họ ý lại đều là sinh viên có tiếng ở trường, hơn nữa đều là công tử được cha mẹ bao bọc nên các giáo quan không thể đối đãi bình thường như các binh lính khác. Vì vậy các giáo quan bó tay bó chân không thể tiến hành quân huấn thuận lợi, cuối cùng đành phải báo cáo lên cấp trên để xử lý.

Cuối cùng, cấp trên ra quyết định: Chỉ cần không gây ra thương tích nghiêm trọng, chỉ cần quân huấn đạt kết quả tốt, muốn huấn thể nào tùy cứ tùy cá vào giáo quan.

Mệnh lệnh như thế truyền xuống, các giáo quan như được tìm thuốc kích thích, thẳng tay huấn luyện đám công tử này như bao người khác, bao nhiêu kháng nghị đều không thèm nhìn lấy một cái. Tiếp tục kháng nghị hả? Biệt giam !!!!

Vì dễ thay đổi suy nghĩ và thái độ cho sinh viên, để họ từ các công tử tiểu thư trở thành một người lính bình thường, một loạt các biện pháp và thủ đoạn được đặt ra, mà dùng xe tải để tới quân doanh là một trong số đó.

Kinh nghiệm cho thấy, có rất nhiều sinh viên lần đầu tiên phải chịu cực khổ như thế này sẽ sinh ra tâm lý bỏ cuộc, nghĩ mình không thể chịu đựng được nên bắt đầu thử bỏ trốn vào ban đêm.

Tuy nhiên, muốn làm lính đào ngũ? Không có cả một nửa cơ hội.

Từng có vô số sinh viên dùng nhiều thủ đoạn và phương pháp để bỏ trốn, nhưng cuối cùng đều bị bắt trở về. Sau đó được “đãi ngộ” bằng vài giờ biệt giam.

Thêm vào đó, quá trình đuổi bắt lính đào ngũ đối với các giáo quan cũng một loại hưởng thụ. Quả thực đối với họ, cuộc sống quân đội cũng vô cùng buồn chán nên họ xem đây là một hoạt động giải trí hằng năm. Đây là cơ hội cho các giáo quan vui đùa, đại gì không tận dụng, nếu không chẳng khác nào phụ lòng cấp trên đã đem tới thú vui tiêu khiển cho mình?

Các người muốn chạy trốn, không thành vấn đề, vấn đề là khi trốn đi tốt nhất các người sử dụng tất cả sức lực và các loại thủ đoạn, thủ đoạn càng thâm càng tốt để liều mạng bỏ trốn. Chứ nếu không vừa bỏ trốn đã bị bắt lại thì chúng ta mất vui.

“Đội 2 3 người, đội 3 2 người...”. Đội trưởng đội 7 Phục Dững trong tay cầm 1 tờ giấy, vừa thống kê quân số vừa nói “Đội 7 của ta là 1 đội mạnh mẽ, không ngờ lần này bỏ trốn một lúc 8 người”.

“Ha ha, Bắc Thiên đại học là một đại học thể dục thể thao, một đám mạnh mẽ như thế không ngờ có nhiều đây đau khổ đã chịu không nổi!” Đội trưởng đội 2 Lưu Phóng lên tiếng “ Hay nhất vẫn là đám sinh viên thông minh nha, không trốn một người nào”.

Phục Dững nhếch môi: “ Thông minh thì tác dụng cái quái gì! Đến cuối cùng người sẽ thấy, đội của ta chắc chắn sẽ sắp thứ nhất! Đại học Thủy Mộc toàn 1 lũ sinh viên đọc sách đến ngu người”

Hạ Thái đội trưởng chỉ cười cười mà không nói gì. Hắn chỉ tập trung nhìn vào khu vực tường rào, xem thời gian, sau đó nói: “Thời gian không còn sớm, lâu như vậy vẫn không có thêm sinh viên đi ra, chắc là đã ngủ say hết rồi”

"Ha ha, bắt đầu đi!" Phục dững tính toán "Lần này tổng cộng hai mươi bảy người bỏ trốn, so với lần trước tốt hơn một chút."

Mọi người cũng đều gật đầu.

Đội trưởng Âu Dương Kiệt nói: “ Các người cũng nên chú ý, đừng làm cho tội nhỏ bị thương, đồng thời thông báo cho bộ phận y tế chuẩn bị cho thật tốt”

Mọi người lần lượt lấy ra bộ đàm của mình bắt đầu hành động.

“Đèn pha đã chuẩn bị tốt chưa?” Đội trưởng Âu Dương Kiệt nói vào bộ đàm.

Bên kia trả lời: “Đội trưởng, đã chuẩn bị tốt từ sớm, cần chiếu sang chỗ nào là có ngay!”

“Đội quân khuyến?” (Đội chó nghiệp vụ)

“Có thể xuất phát bất cứ lúc nào”

“Tốt lắm, đóng cửa ký túc xá! Bắt đầu hành động”

Hàn Phong mới vừa vừa rơi xuống đất, chợt phát hiện có cái gì đang hướng về phía mình vọt tới rất nhanh, theo như hơi thở dồn dập phát ra, Hàn Phong chắc chắn là đó là 1 quân khuyến.

Bởi vì mắt Hàn Phong đang trong tình trạng thích nghi trong tối, đèn pha đột ngột chiếu sáng nên làm cho mắt hắn không thích nghi kịp, trong một khoảng thời gian ngắn làm hắn không thể nhìn thấy được gì.

Chẳng lẽ phát sinh tình huống gì đặc biệt?

Lúc này, Hàn Phong nghe được cả quân doanh như thức dậy, tiếng quát tháo, tiếng sủa của đội cảnh khuyến, tiếng chạy bộ như sôi trào lên.

Chẳng biết tình hình như thế nào, thậm chí còn có thể nghĩ quân doanh bị khủng bố tập kích.

Chẳng qua, Hàn Phong hiện tại không thể phân tâm chú ý đến chuyện này.

Hắn hiện tại cần giải quyết nguy cơ trước mắt đã.

Ngay lúc này, một con quân khuyến màu đen hướng Hàn Phong vọt tới.

Hàn Phong bất động, đã không có thời gian xoay trở.

"Gâu gâu!"

Con quân khuyến nhảy sỏ tới, dùng 2 chân trước tấn công Hàn Phong.

"Bịch!"

Một tiếng trầm đục vang lên!

Thân thể Hàn Phong đột ngột nghiêng qua, tiện tay đánh ra 1 quyền trúng ngay giữa bụng con quân khuyến.

"Ặc Ặc—— "

Con chó kêu thảm một tiếng, cả thân thể bị đánh văng ra hướng khác.

"Bịch!"

Cả thân thể đập xuống mặt đất, sau đó lại trượt thêm một đoạn, con quân khuyến kêu thảm thiết, cố gắng bò dậy nhưng đột cuối cùng nó nằm thẳng

căng

"Hắc Báo"

Ngay sau đó, một tiếng rống thảm thiết truyền tới, một binh lính rất trẻ chạy nhanh tới, trên tay hắn đang cầm một cái bộ đàm.

Người lính trẻ tuổi trừng mắt nhìn Hàn Phong: "Ngươi..." rồi lại há miệng thở dốc không thốt ra thêm được chữ nào.

"Hắc Báo! Hắc Báo! Ngươi làm sao vậy?"

Người lính ngồi xuống ôm con quân khuyến vào sát người, nghe giọng nói như mang theo nước mắt rồi.

Lúc này, mắt của Hàn Phong cũng đã trở lại bình thường.

Hắn trong lòng thở phào nhẹ nhõm vì hắn phát hiện hình như người lính trẻ này không nhìn thấy được hành động của hắn lúc này.

Đồng thời, Hàn Phong cũng rất buồn bực, nơi này hiện tại là khu vực sinh viên tinh anh quan huấn, tại sao phải dùng đến quân khuyến để tuần tra ban đêm?

Không đúng, hình như không phải tuần tra bình thường. Quân doanh bên kia đột nhiên trở nên ồn ào. Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

"Ngươi, theo ta trở về!" Người lính ôm lấy Hắc Báo, nói với Hàn Phong.

Hàn Phong gật đầu, tiến về phía trước.

Khi đi vào sân thể thao, Hàn Phong đã thấy nhiều người tụ tập. Rất nhiều người rõ ràng là vừa mới bị đánh thức dậy, trong khi ở giữa sân, khoảng mười mấy sinh viên bị một đám quân khuyến bao vây lại.

Trong đám người có tiếng nói vang lên: "Lại bắt thêm được một người..."

Hứa Lâm Hồ và Sở Suất đang thắc mắc Hàn Phong đi đâu mà không thấy, nếu nói hắn muốn trốn về thì có đánh chết bọn họ cũng không tin, nhưng sự thật là Hàn Phong không hề có mặt ở ký túc xá.

Nghe vậy, hai người vội vàng nhìn lại thì thấy Hàn Phong đang cười mỉm tiến về phía họ.

"Phong tử!" Hứa lâm Hồ vội vàng chạy tới, "Ngươi biến đi đâu vậy?"

"Ngủ không được nên đi dạo vòng vòng"

Người lính trẻ tuổi liền bực mình nói: "Ngươi không được đứng đây, đi ra giữa sân mà đứng."

Hàn Phong nhìn vào đám sinh viên tội nghiệp ở giữa sân hỏi: "Đứng bên đó làm gì?"

"Giả bộ đến bao giờ! Ngươi là lính đào ngũ, bị ta bắt lại còn giả mồm ah!" Tên lính trừng mắt nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong không nói gì.

Ta trở thành lính đào ngũ ????

"Đi nhanh, đừng có lè mề"

"Ngươi có làm không?" Hứa Lâm Hồ vừa che chắn trước mặt Hàn Phong vừa bực bội quát: "Phong tử mà làm lính đào ngũ ah? Hắn nói đi dạo, thì thực sự hắn đi dạo."

Tên lính trẻ tuổi bị thân hình khổng lồ của Hứa Lâm Hồ ép lùi từng bước: "Ngươi là người của tổ nào? Dám ngang ngược như vậy?"

Hàn Phong vỗ vai Hứa Lâm Hồ, vừa cười vừa nói với tên lính: "Huynh đệ, thật xin lỗi vì vừa rồi vô tình làm bị thương Hắc Báo của ngươi, ta sẽ giải thích sau, nhưng trước hết ngươi ôm Hắc Báo đi chữa thương đi, đừng để thương tích của nó nặng thêm thì không tốt"

Sau đó Hàn Phong nói với Hứa Lâm Hồ: "Ta không sao" rồi chủ động tiến tới giữa sân thể thao.

Siêu Cấp Hệ Thống

Tác giả: Phong Điền Cường Tiểu Cường

Version 1.X

Chương 67: Lại Bắt Thêm Được Một Người

Dịch: Đường Ngọc Ninh

Nguồn: 4vn

Lời Dịch Giả: Trải qua nhiều lần suy nghĩ và đọc sơ lược qua các bộ tiểu thuyết đô thị TQ. Từ "ta" và "ngươi" là cách xưng hô thông dụng, sử dụng cho cả thầy và trò, ba mẹ và con cái, giữa anh và em cùng người yêu với nhau. Đối với thể loại đô thị, DG đã viết hóa lại cách xưng hô rất nhiều để cho phù hợp văn phong Việt ngữ, tuy nhiên, viết hóa cũng sẽ có mặt hạn chế của nó, cách xưng hô phân theo vai vế từ cô trò đến người yêu hay kẻ thù... Tất cả sẽ thay đổi liên tục, mà nếu như thế sẽ có lúc văn phong bị lủng củng hoặc không phù hợp. Cho nên, bắt đầu từ chương này trở đi, cách xưng hô giữa các nhân vật trong bộ truyện sẽ sử dụng chủ yếu là từ "ta" và "ngươi", tất nhiên nếu được DG sẽ thay đổi cho phù hợp văn phong người Việt. Về mặt xưng hô giữa Hàn Phong, Hứa Lâm Hồ, Sở Suất, Liễu Nguyệt Sương... sẽ giữ nguyên như ban đầu. Bất quá sau này có thể còn thay đổi. Dù sao DG cũng cảm thấy sử dụng từ "ta" và "ngươi" thì sẽ giữ được tốt điểm đặc trưng trong cách xưng hô cùng nói truyện của người Trung Quốc. Thân!

Khảo nghiệm thứ nhất của tinh anh quân huấn đã tiến hành nhiều năm rồi. Năm đó có một lần học sinh sinh viên không chịu lên xe tải, cự tuyệt bước lên xe. Sau lại nháo lớn lên, cuối cùng bộ đội bên này đành phải thỏa hiệp, dùng xe buýt đưa họ tới quân doanh. Nhưng mà một lỗ đã khai, thì phía sau lại càng không thể vãn hồi, các học sinh này cứ đụng tới chuyện không như ý, liền liên hợp lại kháng nghị, cùng các giáo quan làm cứng, bọn họ đều là những con ông cháu cha, lại là bảo bối, con một trong lòng các gia trưởng. Các giáo quan không thể đối đãi với bọn hắn như những binh lính bình thường. Cho nên ngại tay ngại chân, lúc này phải tiến hành quân huấn, bọn họ không thể làm gì khác hơn là báo lên cấp trên quyết định.

Cấp trên lập tức chỉ thị, chỉ cần không để lộ ra thương tích ngoài ý muốn, tùy tiện cho bọn họ giáo huấn, chỉ coi trọng kết quả!

Có lệnh này ra, các đại binh giống như được ăn thuốc an thần vậy, bắt đầu động tay động chân, đem bọn họ trở nên giống như những binh lính bình thường mà hung hăng thao luyện, các kháng nghị đều bị coi như không thấy. Tiếp tục nháo, thì giam lại!

Vì dễ nhanh chóng làm dao động tâm tính của mọi người, bỏ đi thân phận thiên chi kiêu tử, mà đem bản thân trở thành một người binh lính bình thường. Một loạt các thủ đoạn cùng cách tiến hành được chế định ra, mà đi xe tải lớn chính là một trong số đó.

Căn cứ theo kinh nghiệm cho thấy, có rất nhiều học sinh lần đầu tiên sẽ sinh ra tâm lý lùi bước, cho rằng bản thân không thể ăn khổ, vì vậy ban đêm bắt đầu thử chạy trốn.

Muốn làm lính đào ngũ ư? Không có cửa đâu cung!

Từng có vô số học sinh sinh viên thông qua đủ loại thủ đoạn cùng phương pháp cố gắng chạy trốn, nhưng cuối cùng đều bị kéo về giống như chó chết vậy. Sau đó trực tiếp ném vô phòng tạm giam, đóng cửa cấm bế mấy giờ đồng hồ.

Lại nói tiếp, quá trình đuổi bắt lính đào ngũ đối với các đại binh mà nói, cũng là một loại hưởng thụ. Đó cũng là một trong những trò hoạt động tiêu khiển hàng năm của họ, dù sao cuộc sống quân doanh cũng phi thường buồn tẻ cùng chán nản. Nếu như cấp trên đã đưa tới cho bọn hắn món đồ chơi dễ giải sầu vui như vậy, bọn họ sao không hảo hảo lợi dụng một chút, nếu không thì thật chẳng phải rất có lỗi với một phen khổ tâm của cấp trên rồi sao?

Mày muốn chạy trốn, không thành vấn đề, cứ việc trốn đi, thoải mái sử dụng hết các kế hoạch của tụi mày đi, dùng sức mà chạy, liều mạng mà trốn, tốt nhất là phải có chút kỹ thuật, đừng để bị bọn tao bắt nhanh như vậy, nếu dễ dàng quá thì thật sự là mất ý nghĩa quá rồi còn gì.

"Đội hai 3 người, đội ba 2 người....." Đội trưởng đội 7 Phục Dũng cầm tờ giấy trong tay, một bên thống kê một bên đếm lại, "Tao còn xui hơn nhiều, đội bảy được xếp cực mạnh, vậy mà chạy một lần tới 8 đứa!"

"Haha, đại học Bắc Thiên là đại học thể dục thể thao, cả đám cường tráng trâu bò như thế, ăn chút điểm đau khổ thôi đã không chịu được!" Lưu Phóng của đội hai nói, "Vẫn là các học sinh thông minh a, không ngờ một người cũng không có."

Phục Dũng lườm một cái nói: "Thông minh cái rắm ấy! Chờ đó rồi xem, khẳng định là bọn tao cảm hạnh nhất cái chắc rồi! Học sinh Thủy Mộc, cùng lắm chỉ biết đứng đó đọc sách thôi."

Hạ Thái cười cười, không nói gì thêm.

Một mực nhìn chăm chăm vào Tô Bằng đội 3 đang giám thị, miệng nhẩm thời gian một chút, sau đó nói: "Thời gian không sai biệt lắm rồi, lâu như vậy cũng không thấy đứa nào ra, phỏng chừng là đã ngủ say hết."

"Haha, vậy bắt đầu đi!" Phục Dũng tính toán, "Lần này tổng cộng 27 đứa, so với lần trước tiến bộ hơn một chút."

Mọi người đều gật đầu.

Đại đội trưởng Âu Dương Kiệt nói: "Các ngươi chú ý một chút, đừng đem bọn nhỏ đánh bị thương, đồng thời liên hệ bộ y vụ, để bọn họ tùy thời chuẩn bị cho tốt."

Mọi người đều cầm ống điện thoại vô tuyến nói, sau đó bắt đầu xắn tay áo lên.

"Đèn pha bên kia chuẩn bị tốt rồi chứ?" Âu Dương Kiệt hướng ống điện thoại nói.

Đầu bên kia trong ống trả lời: "Đại đội trưởng, sớm đã chuẩn bị xong, bảo đánh đầu trúng đó, tuyệt đối không nói suông!"

"Vậy còn đội quân khuyến?" (Đội chó săn)

"Tùy thời đều có thể xuất động!"

"Tốt lắm, đem đại môn ký túc xá đóng cửa lại! Khai công!"

Hàn Phong mới vừa rơi xuống đất, liền nghe có vật gì đó rất nhanh hướng phía này vọt tới, nghe tiếng hít thở dày đặc, chắc chắn là quân khuyến rồi!

Bởi vì tròng mắt của Hàn Phong mới vừa rồi còn vây trong hình thức nhìn trong đêm, cường quang chợt phát sáng lên khiến hai tròng mắt hắn đau vô cùng. Hắn nhất thời bây giờ căn bản cái gì cũng không thấy rõ.

Chẳng lẽ phát sinh tình huống gì ư?

Hàn Phong lúc này, dường như nghe được cả doanh trại đột nhiên sôi trào, tiếng mọi người quát tháo lẫn nhau, cảnh khuyến rống lên một tiếng, kẻ đó là tiếng chạy bộ dồn dập.....

Không biết tình hình như thế nào, thậm chí còn tưởng rằng xảy ra tập kích của khủng bố.

Bất quá, Hàn Phong bây giờ không có tâm tư để chú ý chuyện này, hắn bây giờ cần phải giải quyết nguy cơ trước mắt.

Một quân khuyến màu đen giờ phút này đang gấp rút lao tới Hàn Phong!

Hàn Phong bảo trì tư thế kia không có di chuyển, đã không kịp thời gian nữa rồi!

"Rống!"

Quân khuyến nhanh như tên bắn bật hai chân nhảy cao lên phía trước, trực tiếp hướng Hàn Phong đánh tới.

"Phanh!"

Một thanh âm đau đớn vang lên!

Hàn Phong nghiêng thân thể qua, tiện tay đánh một quyền vào bụng quân khuyến.

"Oằn Oằn - -"

Quân Khuyến bị thảm kêu một tiếng, cả thân thể hướng phương hướng khác bay ra ngoài.

"Phốc!"

Quân khuyến đập ầm xuống mặt đất, lăn ra một khoảng, nó rên rỉ kêu thảm thiết vài cái, cố dùng sức đứng dậy, sau đó đột nhiên ngã xuống.

"Hắc báo - -"

Ngay sau đó, một tiếng rống thảm thiết truyền tới, kẻ đến là một tiểu chiến sĩ phi thường trẻ tuổi rất nhanh chạy tới, trên tay hắn còn đang cầm điện thoại vô tuyến.

Tiểu chiến sĩ trừng mắt nhìn Hàn Phong liếc mắt một cái: "Ngươi....." Miệng mấp máy, nhưng lại không nói cái gì.

"Hắc báo! Hắc báo! Mày làm sao vậy?"

Tiểu chiến sĩ ngồi xổm xuống bên người quân khuyến hắc báo, dùng hai tay ôm nó, thanh âm cũng mang theo tiếng khóc.

Lúc này, thị lực của Hàn Phong cũng đã khôi phục lại bình thường.

Hắn trong lòng giờ phút này nhẹ nhàng thở ra một hơi. Bởi vì hắn phát hiện tiểu chiến sĩ hình như cũng không có chứng kiến động tác mới vừa rồi của mình.

Đồng thời, Hàn Phong cũng rất buồn bực, chỗ này chỉ là doanh trại phụ trách quân huấn cho học sinh, buổi tối đem quân khuyến ra tuần tra làm gì cơ chứ?

Không đúng, không phải tuần tra bình thường, quân doanh bên kia bây giờ đột nhiên trở nên sáng chói, tiếng người ầm ĩ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

"Người, theo ta trở về đi thôi!" Tiểu chiến sĩ ôm lấy hắc báo, hướng Hàn Phong nói.

Hàn Phong gật đầu đi phía trước.

Bước tới thao trường, Hàn Phong cũng chứng kiến, bên kia đã tụ tập không ít người, rất nhiều người người rõ ràng còn đang trong mơ mới tỉnh lại, đang vân vân con người của mình suy nghĩ. Mà ở giữa thao trường, vài đầu quân khuyến đang bao vây mười mấy học sinh vào chính giữa.

"Lại bắt thêm được một người kia....." Trong đám người có người mơ hồ kêu.

Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất vốn đang kỳ quái Hàn Phong đi đâu, nếu nói hắn làm lính đào ngũ, có đánh chết hai người bọn họ cũng không tin, nhưng mà Hàn Phong xác thực là không có ở trong túc xá.

Nghe được người khác kêu, hai người bọn họ vội vàng quay lại, liền chứng kiến Hàn Phong đang hướng hai người bọn họ cười cười.

"Phong tử!" Hứa Lâm Hồ vội vàng chạy tới, "Trễ như vậy, mày đi đâu thế?"

Hàn Phong dừng lại nói: "Ngủ không được nên đi dạo một tí."

Tiểu chiến sĩ nọ không vui nói: "Đừng có đứng lơ ngơ ở đó, đi mau, đến chính giữa thao trường!"

Hàn Phong nhìn đám học sinh đáng thương đứng giữa thao trường một chút, hỏi: "Đến đó làm gì?"

"Giã bộ cái gì! Người bây giờ là lính đào ngũ, bị ta bắt trở về!" Tiểu chiến sĩ trừng mắt một cái, nhắc nhở Hàn Phong chú ý thân phận của mình.

"....."

Hàn Phong bó tay.

Mình lúc nào thành lính đào ngũ rồi nhỉ?

"Đi mau, đừng có lè mề nữa!"

"Người có làm không!" Hứa Lâm Hồ bắt bình, che trước mặt Hàn Phong quát, "Phong tử như thế nào lại đi làm lính đào ngũ? Hắn nói đi dạo, thì chính là đi dạo!"

Tiểu chiến sĩ bị thân hình cao lớn của Hứa Lâm Hồ rồng làm lui lại vài bước: "Người là người của đội nào? Sao lại vô kỷ luật như vậy?"

Hàn Phong vỗ vỗ bả vai Hứa Lâm Hồ, sau đó hướng tiểu chiến sĩ cười cười: "Huynh đệ, thật không có ý tứ, mới vừa rồi lỡ tay ngộ thương hắc báo của người, ta hướng các người xin lỗi. Người mau ôm nó đi điều trị đi, để lâu thương thể sẽ không tốt đâu."

Sau đó Hàn Phong hướng Hứa Lâm Hồ nói: "Ta không sao đâu", rồi chủ động đi đến giữa thao trường.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Giống Như Từng Quen Biết.

"Báo cáo đại đội trưởng, hành động đuổi bắt đã hoàn tất! Theo lý là 28 người, nhưng bắt được 29! Xin mời chỉ thị!"

Đại đội trưởng Âu Dương Kiệt nghe xong sừng sốt: "28 người như thế nào lại bắt thành 29 người? Có bắt nhầm không?"

Lúc bọn họ giám sát, Âu Dương Kiệt cũng ở đó, chứng kiến hết thấy là 28 người.

Lúc này, Hạ Thái sắc mặt có chút xấu hổ, hướng hắn nói: "Đại đội trưởng, chuyện là như vậy....."

"Hàn Phong?" Âu Dương Kiệt trong đầu lập tức hiện ra bộ dáng một học sinh, chính là một trong ba học sinh đại học Thủy Mộc, "Ta nhớ kỹ lúc đó không có thấy hắn đi ra ngoài mà." Nếu như trong số lính đào ngũ thật sự có hắn, Âu Dương Kiệt cảm giác được chính mình thật sự không có khả năng không chú ý tới, lúc ấy Lưu Phóng của đội 2 còn cố ý nói lại mà.

"Đại đội trưởng, cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm. Mặt khác, nghe tiểu Lý của quân khuyến ban nói, hắn còn đem hắc báo đã thương, bây giờ còn đang ở bên kia trị liệu."

"Ồ!" Âu Dương Kiệt nghe tới liền cảm thấy hứng thú, "Thật ư? Hắc báo hình như là con hung mãnh nhất ban bọn hắn? Tiểu tử Hàn Phong kia ngu khi như vậy à?" (Ngu khí: Trâu bò)

Những quân khuyến này đều đã trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc. Nếu không được ra lệnh đặc biệt, sẽ không đã thương người, cho nên bọn họ cũng yên tâm để cho chúng tham dự đuổi bắt. Một học sinh sinh viên này, một khi chứng kiến những quân khuyến to cao đó, đã phần đều lập tức sợ hãi đến nhũn cả hai chân. Sau đó bị quân khuyến nhào tới trên mặt đất một chút, là không dám nhúc nhích nữa. Không nghĩ tới, tiểu tử kia bây giờ còn đã thương cả hắc báo.

"Ta cũng hiểu được là khó có khả năng, nhưng mà tiểu lý hấn nước mắt nước mũi cứ."

"Được rồi được rồi, việc này tính sau!" Âu Dương Kiệt vung tay lên, chậm rãi thông thả bước tới trước mặt mấy chú "lính đào ngũ".

Hắn trước tiên để các chiến sĩ quân khuyến ban mang quân khuyến đi, sau đó chậm rãi đi quanh hai mươi mấy người này, dùng ánh mắt đánh giá kỹ bọn họ. Thấy thế cả đám đều cúi đầu, không dám cùng hấn đối mặt, đương nhiên, ngoại trừ Hàn Phong ra.

"Mọi người thật là hăng hái a!" Âu Dương Kiệt nói, "Đã trẻ như thế này, không ở trên giường ngủ, không ngờ còn ra quân doanh tân bộ!"

Cả thảo trường mặc dù tụ tập nhiều người như vậy, nhưng lại im ắng vô cùng, chỉ có thanh âm Âu Dương Kiệt quanh quẩn trong doanh.

Âu Dương Kiệt trầm mặt trong chốc lát, hào khí bắt đầu trở nên ngưng trọng hấn lên.

"Các nguoi có biết chính mình đang làm cái gì không? Há.?" Âu Dương Kiệt đột nhiên rống lớn nói, khiến cho nhiều học sinh thân thể run rẩy một chút.

"Các nguoi hiện tại là làm lính đào ngũ! Lính đào ngũ! Có hiểu hay không?! Nếu là tại trên chiến trường, ta đã có thể trực tiếp lôi các nguoi ra ngoài xử bắn rồi! Đã tới nơi này quân huấn, trước đó phải có giác ngộ rằng sẽ chịu khổ, các nguoi tưởng rằng tới nơi này để đi du lịch hay sao? Muốn tới thì tới! Muốn đi thì đi! Vậy lúc đầu đi để làm cái gì? Ngắm lại thử xem, các nguoi đi tham gia quân huấn, quân huấn còn chưa bắt đầu, mà các nguoi đã bắt đầu co đầu rút cổ lại là sao há! Đây là tinh anh do các đại cao giáo tuyển chọn ra hay sao? Ta thấy, các nguoi ngay cả phế vật cũng không bằng!"

"Ta bây giờ có thể nói cho các nguoi biết, chung quanh phương viên trăm dặm của trụ sở, đều là núi đá, các nguoi bây giờ còn chưa đủ năng lực để bước ra ngoài. Muốn chết, thì cứ tiếp tục chạy trốn! Còn nữa! Đừng tưởng trốn về, thì chuyện gì cũng xong hết, ta có thể nói cho các nguoi biết, từ lúc quân huấn triển khai cho tới nay, còn chưa từng có trường hợp nào chạy trốn thành công. Các nguoi có thể còn chưa biết biện pháp xử phạt của quốc gia đối với học sinh chạy trốn. Các nguoi bây giờ rời bỏ nơi này, cũng chính là rời bỏ sự nghiệp học tập của mình, nó sẽ lưu lại vĩnh viễn trong tài liệu các nguoi một vết bẩn! Không tin các nguoi cứ việc thử xem!"

.....

"Bây giờ ta tuyên bố hình phạt. Mọi người cầm bệ trong năm giờ! Hy vọng cảnh cáo cho tất cả biết, nếu không may mắn, tái phạm lần nữa, tuyệt đối sẽ không nhẹ hơn bao nhiêu!"

Âu Dương Kiệt phát phát tay với tất cả đệ tử: "Những người khác trở về ngủ. Hàn Phong lưu lại."

Hứa Lâm Hồ vừa đi vừa thầm nói: "Bọn họ đem một mình Phong tử lưu lại, rốt cuộc là muốn làm gì?"

"Không biết." Sở Suất nhún vai, "Bất quá ta tin tưởng Phong tử sẽ không có việc gì. Đừng suy nghĩ nhiều, trở về ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm."

Thảo trường to lớn như thế, chỉ còn mỗi mình Hàn Phong cùng Âu Dương Kiệt.

Âu Dương Kiệt nhìn chằm chằm Hàn Phong một hồi, không thể nhìn ra bất kỳ một tia mất tự nhiên nào trên ánh mắt của hấn. Hai nguoi cứ như thế lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn nhau, bình tĩnh, tự nhiên.

Âu Dương Kiệt đột nhiên ý thức được ấn tượng của mình đối với học sinh này dường như khác sâu rồi. Trên người cậu nhóc này, có cái gì đó khác với những học sinh khác, hấn thật giống như một cái hồ sâu không đáy khiến người ta nhìn mãi mà vẫn không ra. Loại khí chất này căn bản là không nên ứng với trên người của một học sinh.

"Nguoi không muốn tham gia quân huấn ư?" Âu Dương Kiệt phát hiện mình rất khó dùng địa vị không ngang hàng đối với hấn.

"Không có, nếu đã tới, sẽ không chạy."

"Vậy sao nguoi lại chạy?"

"Ta cũng không chạy, chỉ là ra ngoài rèn luyện thân thể mà thôi."

Hàn Phong tìm cho mình một lý do giải thích hợp lý. Giải thích này, có thể sẽ giúp cho cuộc sống của mình sau này càng thêm tiện lợi.

"Ồ? Rèn luyện thân thể?" Hạ Thái cũng không nghĩ tới sẽ nghe câu trả lời mới mẻ như thế.

"Ta vẫn luôn có thói quen này."

Âu Dương Kiệt suy nghĩ một chút, rồi nói thêm: "Ta rất muốn biết, ngươi làm thế nào để đi ra ngoài, trong máy ghi hình, cũng không thấy ngươi bước ra khỏi đại môn ký túc xá."

Hàn Phong cười cười: "Đại đội trưởng, nếu như ta nói là trực tiếp nhảy xuống từ trên cửa sổ, ngươi tin không?"

Âu Dương Kiệt cau mày, bước vài bước, rồi nói: "Ngươi có thể trở về ngủ, sau này buổi tối không nên đi loạn, đây là quân doanh, không phải trường học!"

"Cám ơn đại đội trưởng!" Hàn Phong giơ tay phải lên, làm một quân lễ tiêu chuẩn, sau đó chậm rãi hướng túc xá chạy tới.

Âu Dương Kiệt nhăn tình sáng lên, quân lễ vừa rồi, quả thực khiến cho hắn có thêm loại cảm giác kinh ngạc lần nữa.

"Tiểu tử này lai lịch hình như không đơn giản a!" Âu Dương Kiệt nghĩ tới một ai đó gật đầu nói, "Có chút ý tứ!"

Hắn cầm điện thoại vô tuyến bảo: "Kêu tiểu lý của quân khuyến ban tới gặp ta!"

Tờ mờ sáng hôm sau, tiếng hô rời giường khẩn cấp vang vọng khắp cả quân doanh.

Hàn Phong là người tỉnh dậy đầu tiên sau khi nghe tiếng vang thứ nhất, nhảy xuống dưới giường, chuyện đầu tiên là kêu Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất dậy.

Nhưng mà hai người bọn chi trở mình một cái, rồi tiếp tục ngủ.

Hàn Phong canh ngay phần eo bọn họ, bóp nhẹ một chút, kết quả hai người "Má ơi!" một tiếng, cả thân bắn vọt lên.

Hứa Lâm Hồ tức giận nói: "Phong tử! Mày làm cái trò gì vậy?"

Sở Suất vuốt vuốt mắt nói: "Này Phong tử, mày bóp chỗ nào, mà đại não tao lập tức thanh tỉnh nhanh như thế?"

"Mau rời giường đi, còi vang lên rồi kia." Hàn Phong đã quen rồi, nên đem chăn mền gấp lại tốt, ngăn nắp đẹp mắt. Bất quá, bởi vì chăn mền không có trải qua xử lý đặc thù, nếp gấp cũng không có chỗ lẩn ẩn, nhưng có thể làm được điểm ấy đã là phi thường không dễ dàng, ít nhất Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất gấp không được.

Biểu hiện của Hàn Phong, lại khiến cho hai người bọn họ kinh ngạc không thôi. Bất quá đối với điều này, hai người cũng chẳng muốn hỏi, đằng nào cũng hết tê rồi. Hơn nữa, cho dù hỏi, Hàn Phong cũng không nhất định sẽ trả lời.

Các học sinh khác bây giờ vẫn nằm trên giường ngủ như cũ, không chịu đứng lên. Lúc này, đội trưởng Hạ Thái vào, chứng kiến ba người bọn họ, có chút gât đầu, sau đó lớn giọng hét: "Thức dậy! Rời giường mau lên!" Một bên hô, một bên kéo chăn mền bọn họ.

"Rời giường nhanh, cả đội tập hợp."

Hạ Thái sửa sang lại đội ngũ, để cho mọi người sắp xếp theo thứ tự chiều cao.

"Đội trưởng, mới sáng sớm, kêu bọn này dậy làm gì hả?" Có người hỏi.

"Chạy bộ!"

.....

"Chạy thẳng về phía trước, không được ngừng lại!" Hạ Thái ở phía sau bợ đỡ ba mươi người, hướng phía đỉnh núi chạy tới.

Mọi người sáng sớm cơm cũng chưa được ăn, cả người vô lực, lại phải chạy nhanh khoảng cách 2km. Nhưng mà Hạ Thái sao để yên cho họ nghỉ ngơi cơ chứ, còn tuyên bố rằng ai tụt hậu sẽ không được ăn cơm, khiến mọi người chỉ có thể cắn răng chạy theo thôi. Cũng may những người có thể tới nơi này quân huấn, đối với chạy bộ trước mắt vẫn có thể vượt qua kiểm tra.

Sau khi chạy xong một vòng quanh đỉnh núi trở về, cả đám lúc này mặt mũi hồng hộc, đi cũng không nổi. Hạ Thái bây giờ cũng không để họ tiếp tục chạy, bất quá cũng không cho họ ngồi xuống, bắt họ đi thẳng cho đến khi hô hấp khôi phục bình thường.

Ăn sáng xong, Hạ Thái phát biểu: "Hôm nay biểu hiện của mọi người không tệ lắm, trên cơ bản ta rất hài lòng. Trong đó biểu hiện tốt có Hứa Lâm Hồ, Hàn Phong, Sở Suất, Đặng Hồi, Trương Hiểu Đông cùng Trang Vũ, hy vọng mọi người lấy họ làm gương, tiếp tục cố gắng!..... Khoảng gần giữa trưa hôm nay sẽ triển khai quân huấn diễn lễ, không có huấn luyện. Đến lúc đó thủ trưởng sẽ có lời muốn nói, lũ ranh con các ngươi lúc đó an phận một chút cho ta, đừng để cả đội bị bề mặt, nghe rõ rồi chứ!" (Quân huấn diễn lễ: Lễ khai mạc huấn luyện quân sự)

"Dạ rồi!" Mọi người hữu khí vô lực mà trả lời.

"Bộ chưa ăn cơm hả? Nói to lên coi!"

Mọi người quát: "DẠ RỒ!"

Buổi sớm, tất cả học sinh quân huấn đều tụ tập tại thao trường, mọi người trực tiếp ngồi xếp bằng trên thao trường, nhìn chăm chăm vào mặt trời chờ thủ trưởng tới.

Lúc vừa mới bắt đầu, mọi người còn có thể chống lưng ưỡn ngực, dựa theo yêu cầu của huấn luyện viên tinh thần chấn hưng ngồi đợi. Nhưng nửa giờ sau, bọn họ liền biến thành đồ khô bị đem đi phơi nắng, lỗ tai có chút trái nghiêng phải ngã rồi.

Tất cả bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

"Mẹ nó, như thế nào còn chưa tới!"

"Thủ trưởng này cũng phách dỡ!"

.....

"Hay là mấy thằng cha giáo quan cố tình? Cố ý chinh chúng ta?" Hứa Lâm Hồ nhỏ giọng thầm nói, "Thủ trưởng này lai lịch như thế nào, mà bắt tất cả mọi người đợi lâu như vậy."

Sở Suất nói: "Nghe nói là một thiếu tướng còn rất trẻ, chừng hơn 40 tuổi."

Hứa Lâm Hồ le lưỡi nói: "Móa, 40 tuổi đã làm thiếu tướng? Thật ngu bực!"

Lúc này, Hạ Thái chạy tới, hướng mọi người quát: "Tất cả chú ý, thủ trưởng đến, cấp cho lão tử 12 phần tinh thần coi!"

Ở Trung Quốc, 40 tuổi trở thành thiếu tướng, cũng không phải không có, chỉ là phần lớn đều làm cho mục nghiên cứu khoa học kỹ thuật, cầm binh có thể lên tới chức thiếu tướng, cái này hết sức hiếm thấy.

Cho nên, Hàn Phong đối với vị thủ trưởng này sinh ra chút điểm hứng thú, thử nhìn lại, chỉ thấy một người trung niên mặc tướng phục chậm rãi bước tới chỗ chủ tịch.

Vị thủ trưởng này..... Sao lại quen mắt thế nhỉ? Hàn Phong rất kỳ quái, hình như là đã từng gặp ở nơi nào.

"Khụ khụ..... Chào mọi người, ta là Hạng Vân Phi, vừa rồi trên đường có việc, đi tới hơi trễ, để mọi người chờ lâu, xin lỗi....."

Hạng Vân Phi? Phi Tiêu?

Ta kháo! Hàn Phong dưới đáy lòng không nhịn được chửi một câu.

Ta nói thảo nào nhìn quen mắt, nguyên lai là tiểu tử này!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ý Nghĩa Của Quân Huấn.

Hạng Vân Phi đang nói đến ý nghĩa tồn tại của tinh anh quân huấn.....

".....Ngồi ở đây có rất nhiều đồng học, có thể cũng không rõ được, tại sao quốc gia lại quyết tâm phổ biến chính sách tinh anh quân huấn này lớn đến như vậy. Tại sao phải đến bộ đội? Trực tiếp quân huấn tại trường không phải cũng giống nhau sao? Chính sách tinh anh quân huấn này của nước ta cũng nổi lên rất nhiều chú ý của đại quốc phương tây. Bọn họ cũng đoán, rốt cuộc chính sách này là mục đích gì? Đối với Trung Quốc sẽ sinh ra ảnh hưởng gì? Ta nghĩ, các vị đang ngồi đây, cũng rất muốn biết rõ vấn đề này. Hôm nay, ta có vài câu muốn nói, mọi người hãy tham khảo chút. Chú ý cho kỹ nhé, giải thích của ta là như vậy..... Hề hề đùa thôi, chẳng có tin tức gì để nói. Do đó, người ngoại quốc có hỏi cũng không nói được, còn nếu ta gạt họ, nói này nói nọ, có khi bị cho là ta không cần thận tiết lộ cơ mật quốc gia rồi, haha!"

Hạng Vân Phi nói xong, khiến mọi người cười một trận.

"Mấy năm trước, đại học cao đẳng nước ta khước trương chiêu sinh toàn diện, nguyên bản các đại học sinh ngu ngốc khí thoát cái trở nên không đáng một xu. Bây giờ, người đứng trên đường lớn, tùy tiện kéo một hai người hỏi, khẳng định ít nhất phải có một người có bằng cấp. Mặt khác người kia còn có thể có bằng thạc sĩ. Khách trương chiêu sinh có chỗ tốt rất lớn, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng. Một điểm trong đó chính là, tố chất chính thể của các đại học sinh đều bị giảm xuống. Bây giờ, tác dụng của mấy đại học sinh đối với xã hội, thậm chí so ra còn kém hơn một đại học sinh trước kia. Chúng ta có thể từ trong miệng họ thường xuyên nghe được, chán nản, buồn bực, muốn buông bỏ..... Nói như vậy, bọn họ còn không biết được rằng tại sao mình muốn vào đại học, thế thì học đại học như thế nào đây chứ, bọn họ vốn không thể tìm được phương hướng, không thể biết được sau này mình muốn làm gì. Vì vậy bọn họ bắt đầu bỏ khóa, bắt đầu ăn chơi đàn đúm, lên mạng chơi game, bài tập không làm, tùy tiện sao chép, copy ý tưởng ứng phó cho có một chút. Cuối cùng ngay cả luận văn tốt nghiệp cũng đều là sao chép. Đây cũng không phải là một hiện tượng cá biệt, mà là tồn tại ngay trong đại học cao đẳng. Trên cái ngã tư nhân sinh của đại học này, đã có rất nhiều người bị lạc phương hướng. Tố chất thân thể cùng tâm lý càng ngày càng thấp, rất thường xuyên nghe thấy tin tức truyền tới học sinh trong đại học cùng cao đẳng nhảy lầu tự tử."

Tất cả mọi người đều bị đề tài Hạng Vân Phi nói làm hấp dẫn, bởi vì loại tình huống hắn nói, là một hiện tượng mà rất nhiều người đã chính thức kinh nghiệm qua hoặc tận mắt nhìn thấy.

"Tình huống như thế càng ngày càng nghiêm trọng, vậy thì phải làm sao bây giờ đây hả? Có một nhà trí giả nói như vậy, hắn bảo: Đem cả đám đại học sinh đó quăng vô bộ đội là xong!" Lúc Hạng Vân Phi nói những lời này, lại còn làm động tác bắt chước một ai đó tự phi tự tử. Nhất thời khiến mọi người cười thêm một trận, bởi vì động tác này tất cả mọi người đều rất quen thuộc, trên TV cũng thường xuyên chứng kiến. Những lời đó rốt cuộc là ai nói, khỏi cần nói cũng biết. (DG: Ta không biết nè >")

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chúng Ta Là Chiến Hữu.

Dưới tình huống bình thường, trong bộ đối một nhóm gồm 10 chiến sĩ, nhưng tình anh quân huấn cần nhắc theo tình huống thực tế, một nhóm chỉ có 6 người, 5 nhóm tạo thành một đội, vừa đủ 30 người. Liên tiếp tổng cộng 10 đội, bọn họ huấn luyện trong hai trụ sở.

Một loạt nhóm trưởng 5 nhóm, phân biệt là Trương Hiểu Đông, Đặng Hồi, Sở Suất, Hứa Lâm Hồ cùng Trang Vũ, mấy người này đều là những người có biểu hiện xuất sắc trong huấn luyện trước đó. Hạ Thái trong lòng đã sớm lựa ra, tuyển chọn đương nhiên nhanh chóng, không tốn bao nhiêu thời gian. (DG: khúc này không hiểu lắm, ban đầu bảo Hàn Phong kiêm chức nhóm trưởng nhóm 1, bây giờ lại là 5 nhóm trưởng, có lẽ tác giả nhầm một chút)

Mấy ngày nay cứ tờ mờ sáng, là tất cả các tân binh đều phải chạy phòng quanh núi Thanh Bích. Chạy một vòng ước chừng 4km, đều là sơn đạo, có rất nhiều hố khiến chạy rất khó khăn. Vì để kích thích tiềm lực của mọi người, đại đội trưởng Âu Dương Kiệt đưa ra chế độ, lấy theo đơn vị đội, tiến hành thi đấu, người nào tuốt hậu, thì đội của người đó cũng bị trừ điểm, sau này dùng để đánh giá chính thể mà cho điểm.

Hạ Thái sau khi dự hội nghị đội trưởng, liền chạy về hướng mọi người nói: "Sau này tất cả huấn luyện đều lấy theo đơn vị tính toàn nhóm. Ta cũng không có trừ điểm gì hết, trực tiếp trừng phạt. Lúc chạy bộ ai chạy sau cùng, thì toàn nhóm của hắn không được ăn điểm tâm!"

Lúc vừa bắt đầu, mọi người đều tự huấn luyện cho mình, đều chạy riêng lẻ, chỉ cần mình không phải người cuối cùng, vậy khẳng định sẽ không bị trách phạt, nhưng mà bây giờ chế độ lại nguyên cả đội, đem các chiến hữu trong nhóm buộc lại với nhau. Nếu như các chiến hữu khác không vượt qua, thì người có chạy nhanh nhất cũng vô tác dụng.

Kể đến sau, luôn bị người khác khinh bỉ, bởi vì hắn sẽ liên lụy tất cả không đạt được thành tích tốt. Cứ như thế, hắn sẽ trở thành đối tượng oán giận của cả nhóm, cả đội, thậm chí cả toàn viện. Loại oán niệm này, cũng không phải ai cũng có thể đủ khả năng thừa nhận. Cho nên đối với chế độ cho đội được đưa ra, tính tích cực trong huấn luyện của mọi người lập tức được đề thăng trên phương diện rộng.

Tiếng còi rời giường vừa thổi lên, Hàn Phong là người thứ nhất tỉnh dậy. Hắn bây giờ là phó đội trưởng, trừ việc đánh thức Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất ra, còn phải gọi cả những người khác. Dù sao thì cũng là phó đội trưởng, phải có trách nhiệm mà làm. Điểm ấy Hàn Phong tuyệt đối không hàm hồ, đây là theo thói quen.

Bất quá, hắn phát hiện mình cũng chẳng cần phải gọi, bởi vì tất cả mọi người đều tỉnh dậy, động tác sửa sang quần áo, dọn dẹp phòng ốc phi thường nhanh chóng.

"Ui da!" Lúc này, một thanh âm đột nhiên kêu lên, "Chân của ta đau quá!"

Hàn Phong lập tức chạy tới, phát hiện người kêu đau là Lý Ba thuộc học viện quản lý. Hắn bây giờ đang ngồi ở mép giường, ôm lấy bắp chân nhếch miệng nhe răng ra kêu.

Hàn Phong tiến lại giắt tay hấn ra, phát hiện chân hấn bị sung thũng lên một cục thật lớn, đỏ hồng hết cả bắp.

"Đội trưởng, chân ta bị sung....." Lý Ba rên rỉ nói.

Các đồng học khác lập tức lao tới.

"Ài, thũng kiểu gì mà thành cái dạng này rồi!" Có người kêu lên.

"Như vậy làm sao mà huấn luyện được nữa?"

"Hứa Lâm Hồ lắc đầu: "Không được, Hạ đội trưởng có nói, chân bị sung cũng phải tiếp tục huấn luyện."

"Bị như vậy làm sao mà huấn luyện? Hấn khẳng định sẽ bị tụt hậu."

"Phải đó, sớm không sung trễ cũng không sung, hết lần này tới lần khác lại ngay lúc này, bọn này còn muốn ăn điểm tâm nữa đó!"

"Đúng vậy, Lý Ba là nhóm của tội mình, nhưng phải làm sao bây giờ!"

.....

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đều bắt đầu oán giận tố chất của Lý Ba không được, mới luyện có hai ngày, chân đã sung thũng lên như vậy.....
Thế là cả phòng trở thành nơi bình phẩm Lý Ba.

Hàn Phong nghe xong, nhàu mày lại, cuối cùng không nhịn được lạnh lùng nói: "Câm miệng hết cho ta!"

Hiện trường đang ồn ào nhất thời an tĩnh xuống, thanh âm của Hàn Phong kỳ thật không lớn, nhưng mà mọi người nghe xong lại cảm giác như trái tim mình bị người ta hung hăng đập vào vậy, không tự chủ được đành chỉ nói chuyện. Có lẽ là bởi vì cảm giác của Hàn Phong mang đến cho bọn hấn, vẫn là loại cảm giác người này rất tốt bụng, ấn tượng sùng nhục bất kinh, trên mặt thường mang theo biểu tình tự phi tự tiểu, chưa từ lạnh lùng như hôm nay vậy. (Sùng nhục bất kinh: Chịu nhục mà vẫn không sợ hãi, ý bảo bình thản vô tâm, hờ hững)

"Lão hồ, mày mang bọn họ ra thảo trường tập hợp trước, ta sẽ theo sau ngay!"

"Được." Hứa Lâm Hồ không chút do dự gật đầu. Sau đó bắt chuyện với mọi người bảo, "Đi thôi, đừng lè mề nữa! Thời gian không còn kịp nữa rồi!"

Sau 10 giây đồng hồ, cả túc xá chỉ còn lại Hàn Phong cùng Lý Ba.

Lý Ba vốn vóc người gầy yếu, tính cách có vẻ nhu nhược. Vừa nãy mọi người nói, khiến hấn cảm thấy rất ủy khuất, chờ mọi người vừa rời đi, nước mắt lập tức không nhịn được rơi xuống: "Đội trưởng..... Xin lỗi, ta khiến mọi người bị tụt lại....."

"Mọi người cũng không có ác ý, đừng để ở trong lòng. Đến đây, ngẩng người ra sau, ta giúp người xem một chút."

Chân của Lý Ba sưng thũng to như cái bánh bao vậy. Cảm giác khi ấn xuống một chút, là thấy lõm vào thật sâu, túi nước rất cứng. (DG: Không hiểu lắm tại sao bảo túi nước cứng, ta nghĩ phải mềm mới đúng chứ)

Cũng may Hàn Phong đối với cách xử lý tình huống này đã quen rồi. Dù sao trước kia lúc bọn họ huấn luyện cũng xuất hiện không ít tình huống tương tự. Bây giờ hấn lại đối với cơ thể người hiểu rõ so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém. Mặc dù không thể lập tức làm tiêu tan vết thũng cho hấn, nhưng mà giảm đau một chút thì cũng không thành vấn đề.

Ba phút đồng hồ sau, Hàn Phong cùng Lý Ba hai người từ trong túc xá chạy ra ngoài, vừa lúc đụng phải đội trưởng Hạ Thái ở cửa.

Nhìn thấy Lý Ba, Hạ Thái có chút kinh ngạc: "Thế nào rồi? Chân của người liệu.....?"

Lý Sóng trên mặt lộ ra thần sắc kiên nghị: "Đội trưởng, ta không thành vấn đề, ta cam đoan sẽ không khiến mọi người tụt hậu!"

Hạ Thái nghiêm túc tràn đầy nghi hoặc, nhìn Hàn Phong: "Chân hấn thật sự không thành vấn đề?"

Hàn Phong: "Ta vừa mới xoa bóp cho hấn một chút, hấn là có thể kiên trì chạy hết lộ trình này."

"Tốt, vậy mau đuổi theo đi, bọn họ vừa mới xuất phát!"

Hàn Phong dọc đường đi chạy Lý Ba, thỉnh thoảng tiếp sức bên người hấn. Cuối cùng hấn cắn răng chạy hết được toàn bộ lộ trình. Bất quá cũng không thể vượt qua đồng học khác, hai người bọn họ bị rơi lại phía sau cùng.

Lúc bọn họ về tới doanh trại, thời gian ăn bữa sáng đã qua. Lý Ba giờ phút này cả người ướt đầm mồ hôi, hai chân trở nên tê buốt. Nếu không có Hàn Phong đi theo ở bên cạnh, hấn phỏng chừng đã sớm không kiên trì nổi. Giữa ngực truyền đến trận đau nhức cay xé, hai tròng mắt cũng có chút trở nên mờ hồ, Lý Ba hận không thể lập tức nằm xuống mặt đất, không hề nhúc nhích nữa.

"Đừng ngừng lại, tiếp tục chạy đi, cố gắng điều chỉnh lại hô hấp!"

Bên tai lại truyền đến thanh âm kiên định của Hàn Phong.

Tinh thần Lý Ba chấn động, liền cắn răng tiếp tục kiên trì, chậm rãi đi hết một vòng trên thảo trường, chờ hô hấp thuận tiện lại, lúc này mới ngồi xuống mặt đất.

So sánh với Lý Ba, thì Hàn Phong chẳng có chút bộ dáng vận động gì cả, cả người hẳn ngay cả một giọt mồ hôi cũng chưa từng đổ. Khí định thần nhàn, thoải mái vô cùng. Chờ Lý Ba ngồi xuống, Hàn Phong lại bắt đầu giúp hắn xoa bóp hai chân, khiến cho Lý Ba thoải mái đến mức muốn rên rỉ ra miệng.

"Buổi tối ta giúp ngươi ăn thêm một lần, chừng ngày mai là có thể tan thương."

Lý Ba khỏe mũi cay cay: "Đội trưởng, cảm ơn ngươi!"

Hàn Phong cười cười: "Cảm ơn cái gì, chúng ta là chiến hữu mà, chiến hữu thì phải tin tưởng, giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau."

"Phong từ - -"

Hứa Lâm Hồ từ xa chạy tới, trong tay cầm 2 cái bánh bao: "Đây, các ngươi mỗi người một cái, tao mới lấy từ trên nồi xuống. Mẹ nó, năn nỉ cho thêm một cái cũng không chịu!"

Hàn Phong cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy, đưa cho Lý Ba một cái rồi bắt đầu ăn. Chạy hết một buổi sáng, trong bụng sớm đã trống rỗng rồi.

Thấy Lý Ba cầm cái bánh bao chậm chạp không đưa vào miệng, Hứa Lâm Hồ thúc giục nói: "Lý Ba, mau ăn đi, ăn rồi mới có sức mà huấn luyện chứ!"

"Uhm!" Lý Ba nặng nề gật đầu một cái, cũng bắt đầu ngấu nghiến nuốt.

Xa xa, những người khác trong đội yên lặng nhìn một màn này, không biết là đang nghĩ đến cái gì.

Sau khi chân Lý Ba tốt một chút, huấn luyện trở nên cực kỳ khắc khổ. Hắn quả thật rất muốn noi theo Hàn Phong, đuổi theo bước chân của hắn. Nhưng mà cuối cùng mới phát hiện đó là một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành được. Không thể làm gì khác hơn hết là tạm thời đem mục tiêu nhắm vào Sở Suất có điều kiện thân thể cùng hắn không sai biệt lắm.

Hàn Phong vẫn như thế, không nói gì hết, chỉ yên lặng mà làm việc, nhưng mà lúc tiến hành quân huấn, địa vị phó đội trưởng của hắn, bất tri bất giác lại chiếm được sự thừa nhận của mọi người. Nói về tài cán tổ chức quân sự, bọn họ cho dù có thúc ngựa đuổi theo so ra cũng còn kém. Hàn Phong giống như một quân nhân trời sinh vậy.

Kỳ thật, chính thức khiến cho mọi người cảm thấy tin phục, chính là sự quan tâm của Hàn Phong đối với chiến hữu. Chuyện tình của Lý Ba đối với bọn họ đánh một vết thật sâu trong tâm, mọi người sau đó đều suy nghĩ, nếu như bản thân gặp phải tình huống như thế thì nên làm gì bây giờ? Cuộc sống kế tiếp, bên trong đội chỉ cần đồng học nào gặp khó khăn, thì Hàn Phong nhất định sẽ xuất hiện trước mặt hắn đầu tiên. Sau đó xử lý hoàn tất một cách phi thường thỏa đáng, khiến cho Hạ Thái thậm chí còn tưởng cái chức đội trưởng của hắn trở thành bình hoa rồi nữa cơ chứ.

Mọi người sau đó cũng bắt đầu dần dần hiểu được từ "chiến hữu" trong miệng Hàn Phong rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Cút Đi Được Rồi.

Ở trong bộ đội, tất cả mọi người đều đem vinh dự làm điều vô cùng trọng yếu. Mọi việc đều phải lấy vị trí thứ nhất mà tranh, không phải hạng nhất thì sẽ không có mặt mũi, cảm giác rất mất thể diện.

Hạ Thái chính là một người như thế, hắn cấp cho tất cả mọi người một quan niệm chính là - - Nếu như không phải đệ nhất, thì chẳng có gì đáng để cao hứng cả! Bởi đó chính là sự thất bại!

Cho nên, một loạt các yêu cầu của hắn đối với mọi người cũng phi thường cao.

Đầu tiên nội vụ là phải làm tốt, chăn mền gấp lại phải giống như từng khối đậu hủ, thể hiện rõ ràng, một nếp nhăn cũng không có. Mọi người vì để đạt tới yêu cầu này, không thể không sử dụng đủ loại thủ đoạn để làm ra vết gấp. Thậm chí có hôm dứt khoát không đắp chăn mền. Dù sao thời tiết cũng tốt,

đem chân mền bỏ qua một bên, sáng hôm sau lại để lại lên giường.

Nhằm chán nhất chính là huấn luyện hàng ngũ. Hạ Thái nói, huấn luyện hàng ngũ là cơ bản trong cơ bản. Cái này nhất định phải đạt tiêu chuẩn, cho nên mấy ngày qua, thời gian cơ hồ toàn bộ đều là huấn luyện nghiêm, đứng thẳng hàng, bước đều, chạy đều. Lập đi lập lại không ngừng thẳng cho đến khi mọi người tập đến phát điên luôn. Điểm chết người chính là, trong lúc huấn luyện, trừ động tác quy định ra, hết thấy những động tác khác đều bị coi là động tác nhỏ, một khi bị phát hiện sẽ bị nghiêm trị. Nếu không thì chính là trừng phạt tập thể, hoặc là bắt đứng nghiêm dưới ánh mặt trời gần một tiếng. Cho dù có muỗi hút máu trên mặt, muốn đánh chết nó, cũng phải thực hiện báo cáo trước.

Đội trưởng Hạ Thái nói: "Huấn luyện hàng ngũ, là đường lối để chuyển biến các người từ những học sinh trở thành binh lính, cũng đừng có xem thường huấn luyện này, nó không chỉ huấn luyện tinh thần đoàn đội của các người, mà còn nuôi dưỡng ý thức kỷ luật nghe theo chỉ huy, nghiêm chỉnh chấp hành pháp lệnh, nghĩa là 'Hết thấy mọi hành động đều phải nghe theo chỉ huy', đó chính là chỗ tinh túy trong đây."

Đúng là bởi vì nguyên nhân này, huấn luyện hàng ngũ cũng là khóa nghiêm túc nhất trong đợt huấn luyện quân sự, cũng là mục nghiêm khắc nhất.

Trong quân huấn trường học cũng có huấn luyện hàng ngũ, nhưng mà yêu cầu của huấn luyện viên đối với học sinh là vô cùng thấp. Nếu có thể chỉ cần nhìn thấy hơi chút chỉnh tề là ok rồi. Nhưng trong bộ đội, loại yêu cầu này lại nghiêm khắc một cách hết sức biến thái, chỉ cần hơi chút động đậy, không đạt chỉ tiêu, nhịp điệu không đều. Hoặc giả động tác của ai đó chậm một chút, phá hư hiệu quả chỉnh tề, thì tất cả mọi người phải tập lại một lần nữa, thiếu một chút cũng không được.

Mà khiến cho mọi người thống khổ hơn nữa, chính là chiến thuật huấn luyện, đặc điểm lớn nhất chỉ có 4 chữ - - Lăn lê bò trườn! Trong đó gồm có các động tác nằm sấp, nấp cao, nghiêng người nằm sấp, nghiêng người cao, lăn vào, nằm ngửa ra.

Một lần huấn luyện, đau đến mức khiến mọi người nhe răng trợn mắt. Chỉ động một hai cục đá là đã rách da chảy máu. Sau khóa học, cả đám ai nấy đều mệt như chó, người cũng không ra người. Cho nên nói, huấn luyện chiến thuật là khóa mọi người sợ nhất, cũng là khóa huấn luyện đau khổ nhất.

Khởi phải nói, Hàn Phong là người hoàn thành tốt nhất khóa mục này trong số mọi người. Hết thấy động tác, tới tay của hắn, dường như lập tức trở nên phi thường dễ dàng, rất thoải mái làm ra, không có bất cứ động tác gì không dứt khoát.

Tiếp đó là Hứa Lâm Hồ, hắn vẫn lấy Hàn Phong làm mục tiêu. Hàn Phong làm được tới trình độ nào, thì hắn càng muốn làm tới trình độ đó. Nếu không tuyệt đối không bỏ qua, cũng bởi không ngừng cố gắng, vì tập luyện động tác gục xuống, hai cánh tay của hắn sưng hết cả lên. Mặt khác có một người biểu hiện tốt nữa là nhóm trưởng nhóm 5 Trang Vũ. Hắn cùng với Hứa Lâm Hồ tính cách giống nhau, không sợ khổ không sợ mệt, là một cuồng nhân huấn luyện, theo tin tức của Sở Suất cho biết, nghe nói nhà của hắn mở võ quán, từ nhỏ đã theo ông già huấn luyện võ, cho nên mới có căn cơ như bây giờ.

Thật vất vả mới tới được cuối tuần, mọi người được nghỉ ngơi một ngày.

Đại bộ phận đều lựa chọn việc quan trọng nhất chính là ngủ. Cả mấy ngày liền đều phải thức khuya dậy sớm, bọn họ cảm giác được giấc ngủ của mình bị thiếu một cách trầm trọng. Thể lực lại càng tiêu hao gay gắt, từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng ăn phải đau khổ như vậy. Lúc vừa mới bắt đầu, có nhiều người còn chưa thích ứng, nếu không phải cân nhắc bản thân không có cơ hội chạy trốn, thì thật đúng là sẽ không để ý bất cứ thứ gì đào tẩu khỏi nơi này rồi. Cũng may, rốt cuộc cố gắng mấy ngày, bọn họ đã bắt đầu quen với cuộc sống như vậy, đã bắt kịp với tiết tấu của trung ương bộ đội.

Hứa Lâm Hồ không biết từ nơi nào cảm tới một trái bóng rổ, lao tới chỗ Hàn Phong đang nằm híp nửa con mắt trên giường nói: "Phong tử, đánh bóng rổ không!"

Hàn Phong mở mắt: "Lấy đâu ra vậy?"

"Ở chỗ đội trưởng, đi thôi, lâu rồi không đánh bóng, hoạt động một chút, năm mãi chỗ này chán chết thôi."

Hứa Lâm Hồ trên người hình như có khí lực vĩnh viễn dùng không hết hay sao ấy, ngừng lại một chút cũng không được.

Hàn Phong gật đầu, lúc rời giường hỏi Sở Suất bên cạnh: "Sở Suất, đi không?"

"Tụi bây đi đi, tao không đi đâu, tao muốn nghỉ ngơi chút." Sở Suất lẩm bẩm một câu, rồi xoay người lại ngủ.

Trang Vũ: "Ta cũng đi."

"Tốt, chúng ta làm một trận 3 người đi."

Bước tới sân bóng rổ bên cạnh thao trường, đã có không ít người đang đánh, phần lớn là các huấn luyện viên, rất ít thấy học sinh."

Cũng may sân bóng rổ khá nhiều, bên kia vẫn còn một sân trống.

Luyện ném rổ một chốc, bọn họ liền phân đội, đánh 3-3.

Nhưng mà bóng còn chưa khai, trên sân lại xuất hiện một đội nhân mã, bọn họ vừa đến, liền hét: "Làm ơn tránh ra, bọn này muốn đánh toàn sân."

Hứa Lâm Hồ giương mắt nhìn: "Tao nói là ai kiêu ngạo như thế, nguyên lai là đội 7 a!"

Đội 7, là đội của đại học Bắc Thiên. Cả đám ai nấy vóc người cũng đều to lớn, tinh lực cũng phi thường tràn đầy, lần này không ngờ lại kéo tới mười người đánh bóng.

Hứa Lâm Hồ thấy trong đó có vài người thi đấu hữu nghị lần trước, còn có cả tên hậu vệ kiều ngạo Bành Khang kia nữa. Bất quá người kêu tránh ra là một tên cao kều khác.

Hứa Lâm Hồ mới không sợ bọn chúng nhiều người: "Thật không có ý tứ, mọi thứ đều có đến trước đến sau, nửa sân này bọn ta chiếm, các người muốn đánh thì qua nửa sân kia đánh!"

"Tiểu tử, mày học trường nào hả, nói năng nghe ngon nhỉ!"

Từ trong đối phương đi ra là một tên có chiều cao không sai biệt lắm so với Hứa Lâm Hồ, chính giữa 2 mắt còn có một vết sẹo dài trông như 3 con mắt vậy, nói xong hắn hồng hắc mười phần bước tới trước mặt Hứa Lâm Hồ, đưa đầu ra nhìn chăm chăm vào hắn. Trong trận đấu trước, hắn cũng không phải là một thành viên trong đó, nên cũng không gặp qua Hứa Lâm Hồ, cũng không biết bọn họ học trường nào.

Hứa Lâm Hồ vẫn không thay đổi tính tình nóng nảy của mình, trực tiếp quát: "Nói thế thì sao, tao thích đó! Đừng có ở trước mặt lão tử giả bức!"

Thật không ngờ rằng Hứa Lâm Hồ so với hắn còn lão hơn, sau khi sừng sốt một chút, hờn hển quát: "Sao hả? Muốn đánh nhau sao? Có tin lão tử quăng mày ra ngoài không!"

Hứa Lâm Hồ chỗ nào nhẫn nại được cơ chứ, trực tiếp vung tay đâm tới, nhưng mà nắm tay chưa đi được một nửa, đã bị một bàn tay cấp bắt lại, hắn dùng sức như thế nào cũng không được, muốn tránh cũng tránh không ra, nhìn lại, thì ra là Hàn Phong.

Tên kia lúc mới bắt đầu thì hoảng sợ. Bất quá thấy nắm tay của hắn không có nện xuống, lập tức tung một cước hướng bụng Hứa Lâm Hồ đá tới. Bất quá lần này hắn cũng không thực hiện được, cước của hắn khi đá đến giữa không trung, đột nhiên bốp một phát, cước bị chặn lại, kẻ đó là chân hắn bị đập mạnh xuống.

"Phanh!"

Cước của ba mắt lui lại, dưới chân còn truyền đến một trận đau nhức khiến mặt của hắn muốn biến hình, chân phải của hắn bây giờ đã mất cảm giác rồi, tê buốt vô cùng, không đủ sức để chống đỡ thân thể.

Cả quá trình phát sinh nhanh như điện. Bất quá những người đứng đó cũng có thể thấy được rất rõ ràng.

"Trong bộ đội, tự ý ẩu đã hậu quả rất nghiêm trọng."

Hàn Phong hướng Hứa Lâm Hồ nói, ngữ khí bình tĩnh, không mang theo bất kì con tức giận nào, dường như chỉ mới vừa làm một chuyện không đáng quan tâm.

"Mày mày.....!!!"

Ba mắt muốn mắng ra khỏi miệng, nhưng vừa nói ra tới mép, liền bị một đạo ánh mắt sắc bén đè ép nuốt xuống. Hắn mấp máy vài cái, nhưng lại không nói ra cái gì. Nhớ tới mới vừa rồi đối phương đá một chân, ngay cả bóng dáng hắn cũng không kịp thấy. Hắn biết, đối phương khẳng định không phải hạng dễ trêu chọc. Vì vậy đành phải quay đầu nhìn đồng học mình một chút.

"Haha, Hàn Phong, chúng ta lại thấy mặt!" Bành Khang bước tới, động tác mới vừa rồi của Hàn Phong, hắn cũng thấy rõ ràng. Từ trong đáy lòng sinh ra khiếp sợ vô cùng, hắn không nghĩ tới, Hàn Phong từ đánh bóng rổ ra, thân thủ cũng tốt như vậy, phải biết rằng vị Mã Hồng mới đi khiêu khích này là tuyên thủ hạt giống Tiết Quyên Đạo xã của đại học Bắc Thiên, được xã trưởng tự thân mời tới.

"Vừa lúc các người bên này có năm người, có muốn đấu một trận không?" Bành Khang nói.

Mã Hồng lập tức tiếp lời nói: "Đúng, đấu một trận, nếu tụi mày thua, thì cút đi cho tao, để sân này lại cho bọn này."

Hứa Lâm Hồ sau khi nghe xong, hướng hắn trợn mắt, nếu không phải bị kỷ luật ước thúc, hắn đã sớm đem tiểu tử này đập một trận rồi.

Bây giờ nếu như cùng bọn họ đấu, thì thật không thể nghĩ ngờ là vô cùng bất lợi. Tính ra đánh chính thức, chỉ có Hứa Lâm Hồ là trong đội bóng rổ, những người khác vì vấn đề thành tích không thể tuyên. Mặt khác còn có Hàn Phong kỹ thuật không sai, cái khác Hứa Lâm Hồ không biết, nhưng phong chừng là cũng phải một phen vất vả. Còn đội 7 này thì bất đồng rồi, hắn ở đây còn thấy được một vài người được tham gia trong lần trước.

Nơi này cũng không giống trường học, thua chính là mất thể diện. Ở nơi đây, vinh dự bị coi như là tính mạng mình vậy. Nếu bị thua, khẳng định sẽ bị họ đem đi khoe khoang khắp nơi.

Hàn Phong nặc kệ tên ba mắt quát tháo, không nói gì hết, trực tiếp lấy bóng từ trong tay Trang Vũ, sau đó đi tới giữa sân bóng, ngấm một chút, rồi lấy tay phải nâng bóng, tay trái đỡ bóng, làm một thế nhảy ném tiêu chuẩn.

Bóng từ trong tay Hàn Phong nhẹ nhàng xoay tròn, vẽ một đường vòng cung xinh đẹp, sau đó "xoạt" một tiếng, Vào rổ!

"....."

Mới vừa rồi còn đang kỳ quái Hàn Phong muốn làm gì, thì bây giờ tất cả mọi người ở đây đều bị chiêu thức ấy của Hàn Phong cấp chấn.

Ảo giác, khẳng định là ảo giác!

Nếu như không phải ảo giác, thì khẳng định là có vận khí!

"Trang Vũ, thầy bóng qua." Hàn Phong hướng Trang Vũ nói, bởi vì bóng lúc này đang ở trước mặt hắn.

Hắn chẳng lẽ còn muốn ném nữa?

Trang Vũ tỉnh táo lại, lập tức nhặt bóng truyền cho Hàn Phong.

Hàn Phong tiếp bóng, sau đó lập tức nhảy ném lần nữa - -

"Xoạt!"

Bóng lại vào tiếp!

"Thêm trái nữa."

Lúc này là Hứa Lâm Hồ truyền bóng về cho Hàn Phong.

"Xoạt!"

Trái thứ ba!

Hàn Phong hướng đám Bành Khang nói: "Các người có thể rút đi được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Cố Lên Cố Lên.

Tại thời điểm trước đó phát sinh một việc, có thể coi như là ngẫu nhiên đi, nhưng mà nếu như chuyện đó lại phát sinh liên tục trong khoảng thời gian ngắn, thì nó lại trở thành sự kiện tất nhiên.

"Các người có thể rút đi được rồi."

Hàn Phong khinh khinh nói một câu, thật giống như là hung hăng tát một cái tát tai vào mặt mấy người đội 7 vậy!

Nhất là 2 người Bành Khang cùng Mã Hồng, khuôn mặt chỉ một thoáng trở nên đỏ bừng, nhìn Hàn Phong trên sân, cứ như là đang nhìn một quái vật vậy.

Bành Khang vốn còn coi biểu hiện của mình lần trước là do trạng thái không ổn, do đó mới để Hàn Phong thừa cơ đoạt bóng. Nghĩ tới một lúc nào đó sẽ cùng Hàn Phong đánh 1-1, hung hăng chà đạp hắn một phen. Ai dè bây giờ, hắn lại phát hiện ra, ý nghĩ này của mình thật sự rất ngây thơ, khờ khạo. Nguyên lai Hàn Phong cũng không như suy nghĩ của bọn hắn, không chỉ am hiểu khống chế bóng cùng tổ chức tấn công, mà đối với ném rổ cũng có thiên phú kinh khủng như vậy. Sự thật cùng với ý nghĩ hoàn toàn trái ngược, biểu hiện của Hàn Phong mới vừa rồi đủ để chứng minh, tại phương diện ném rổ, hắn có thực lực khiến cho người ta phải khiếp sợ. Thậm chí cả cầu thủ chuyên nghiệp NBA của Mỹ cũng không có đạt tới trình độ này.

"Hắn nguyên lai vẫn không sử dụng thực lực chính thức của bản thân." Bành Khang tự nói với mình.

"Không có khả năng! Ảo giác, khẳng định là ảo giác!" Mã hồng lầm bầm nói.

Không chỉ bọn hắn, mà ngay cả huynh đệ Hứa Lâm Hồ của Hàn Phong cũng đối với biểu hiện của hắn mới vừa rồi cảm thấy phi thường khiếp sợ. Lấy sự hiểu biết của hắn đối với bóng rổ, tự nhiên biết, 3 trái liên tục lọt rổ của Hàn Phong mang ý nghĩa gì.

Như vậy cũng được ư? Hứa Lâm Hồ nhìn khoảng cách nửa sân một chút, sau đó nhìn Hàn Phong một chút, trong lòng lại ngẫm một lần nữa: Phong tử, mày thật sự là người sao?"

Chúng kiến về mặt kinh hải cùng gây sợ của tất cả mọi người. Hàn Phong mới ý thức được, bản thân vừa rồi biểu hiện có chút thái quá.

Âm thầm nhẹ nhàng lắc đầu, Hàn Phong tự giễu nói, xem ra hoàn cảnh thật sự có thể ảnh hưởng tính cách con người. Cùng các học sinh sinh viên ở cùng nhau một thời gian dài, tâm tính của mình tựa hồ cũng bị đồng hóa, không ngờ nhất thời xúc động, làm ra chuyện tình khoa trương như vậy.

Hứa Lâm Hồ phục hồi tinh thần lại, nhìn mấy người Mã Hồng nói: "Bọn mày sao còn chưa chịu đi, chẳng lẽ thật sự muốn đấu một trận?" Biểu hiện mới vừa rồi của Hàn Phong, quả thực là quá đẹp trai rồi, Hứa Lâm Hồ cảm giác được hết sức hả giận. Hai tên này trước đó kiêu ngạo đồng dạng trước mặt Hàn Phong. Bây giờ Hàn Phong ra tay, nhìn về mặt bọn hắn, thật sự là đặc sắc !"

Bành Khang cùng Mã Hồng mặt mày xám xịt rồi đi, cũng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này rước lấy nhục nữa.

Bọn họ đi rồi, Hứa Lâm Hồ lập tức nhặt trái bóng rổ lên, chạy tới vị trí Hàn Phong vừa đứng. Sau đó bắt chước động tác của Hàn Phong, ném bóng vào rổ, nhưng mà bóng ngay cả rổ cũng chưa chạm thì đã rơi xuống đất rồi.

Trang Vũ cũng thử một lần, sự thật chứng minh. Động tác này, bọn họ căn bản là cả rổ cũng ném không tới, chỉ có mượn xung lực, mới có thể đập trúng giỏ rổ. Lực đạo căn bản không chế không được, muốn vào mà mãi cũng không vào, trừ phi dính phải vận *** chó thì may ra.....

"Phong tử, không thể không nói, mày thật sự quá biến thái!" Hứa Lâm Hồ quả thực có chút ghen ghét nói, "Lấy thực lực của mày dư sức trực tiếp đi đánh NBA rồi còn gì. Tao thật nghĩ mãi không ra, mày rốt cuộc làm thế nào mà luyện được." Chẳng lẽ đây là công hiệu của công pháp gia truyền sao? Nghĩ tới đây, Hứa Lâm Hồ không khỏi trong lòng thâm quyết tâm, sau này phải gia tăng sức rèn luyện mới được.

Trang Vũ do dự hồi lâu, lúc này mới nói: "Đội trưởng, cậu thật sự rất lợi hại!"

Bởi nguyên do ảnh hưởng của phụ thân, Trang Vũ từ nhỏ đã là một người vô cùng hiếu thắng, làm bất kỳ chuyện gì, cũng đều phải lợi hại hơn so với người khác.

Sau khi đến nơi này, hẳn đối với việc mình không lên làm phó đội trưởng cảm thấy rất là bất mãn. Đồng thời đối với đội trưởng Hàn Phong này cũng không phục cho lắm, cho rằng Hàn Phong cũng không bằng mình. Mặc dù Hàn Phong bình thường biểu hiện tài cán quân sự rất cao, nhưng Trang Vũ vẫn cho rằng bản thân so với Hàn Phong lợi hại hơn. Hơn nữa mỗi lúc mỗi khắc đều muốn tìm một cơ hội cùng hắn luận bàn một chút. Nhưng mà hôm nay sau khi chứng kiến biểu hiện của Hàn Phong, Trang Vũ không thể không thừa nhận, Hàn Phong quả thực rất lợi hại. Đó là còn chưa nói đến tốc độ cùng lực lượng hạ cú bổ chân kia, chỉ cần nói đến khí lực ném rổ từ giữa sân thôi, Trang Vũ đã cảm thấy mình không bằng rồi.

Bây giờ cùng Hàn Phong luận bàn, tâm lý Trang Vũ một điểm cũng không nắm chắc, hắn quyết định lúc này tạm thời áp chế xuống.

Lúc trở về, những người chứng kiến hôm nay đem chuyện tình kể lại cho người khác nghe. Kết quả trừ Sở Suất ra, không ai tin tưởng bọn hắn nói. Một học sinh có thể đứng từ giữa sân ném sọt rổ, hơn nữa còn là 3 trái đều vào? Huynh đệ à, người muốn lừa dối ta thì cũng nên hao tốn chút đầu óc đi chứ, nghĩ cho hợp lý một chút, bộ người khi dễ ta không biết đánh bóng rổ sao, chưa ăn thịt heo sao đã giả heo mà đi rồi. NBA ta cũng thường xem, bọn họ cũng có người ném từ giữa sân, nhưng mà làm gì có cái chuyện ném vào liên tục chứ! Đội trưởng Hàn Phong mặc dù lợi hại, nhưng cũng không có khả năng lợi hại đến trình độ này a. Nếu thực có năng lực đó, vậy trực tiếp đi đánh NBA cho rồi, còn ở chỗ này huấn luyện làm quái gì cho mệt!

Cuộc sống quân huấn, ngày càng súc tích và phong phú, mấy khoa mục từ sáng tới tối nháy mắt cái lại qua.

Bất tri bất giác, bọn họ đã đến nơi đây được 10 ngày rồi.

Hơn 10 ngày trôi qua, biến hóa của mọi người hiển lộ phi thường rõ rệt, da đen hơn một chút, người cũng gầy hơn. Bất quá so với trước kia càng khỏe mạnh hơn rồi, làm chuyện gì cũng có cảm giác mạnh mẽ vang dội. Tiếng nói cũng tràn đầy mười phần khí lực, ngắn ngủi mà rõ ràng, trong ánh mắt cũng dần hiển lộ tinh quang, đó chính là giống như Âu Dương Kiệt đã nói, là có "tát khí".

Mỗi lần tập đứng nghiêm, Âu Dương Kiệt đều tự mình đi tới, bước từng bước nhìn, sau đó hướng bọn họ nói: "Các người về mặt hung ác một chút, ánh mắt càng phải sắc bén thêm một điểm, đây gọi là tát khí!"

Tát khí? Mọi người nghe xong cảm thấy nghi hoặc, tát khí là cái quái gì?

"Báo cáo đại đội trưởng, xin hỏi tát khí là gì?" Có người lớn tiếng hỏi.

"Tát khí chính là một loại khí thể, là quân nhân chân chính trên người mới có thể tồn tại, trên người các người khẳng định là không có. Bất quá, cho dù không có cũng phải giả bộ có, cứ như vậy, trừng lớn hai con mắt cho ta, hung tợn nhìn chăm chăm ra phía trước!" Nói xong, Âu Dương Kiệt làm một cái vẻ mặt phi thường hung ác.

Waa!!!

Tất cả mọi người đều minh bạch rồi, thì ra cái thứ "Tát Khí" mà đại đội trưởng nói chính là "Sát Khí!"

Vì thế cho nên tạo ra một trận cười vật vã.

Huấn luyện hàng ngũ đại khái đã tiến hành hết 10 ngày mới miễn cưỡng đạt tới yêu cầu của Hạ Thái. Để đạt được đến trình độ này, phải nói mọi người ăn cũng không ít đau khổ. Chỉ riêng mỗi động tác hát tay thôi, tất cả luyện tới mức sung phà cả lên. Vì để cho mọi người hát tay theo góc độ khoảng cách

đều nhau, Hạ Thái không biết từ nơi nào đem ra vài cây côn sắt, trực tiếp cột vào hai cây cột trụ. Sau đó để mọi người đứng chính giữa., không ngừng làm các động tác này. Không những thế lực còn phải mạnh, có vài đồng học động tác lớn, cánh tay liền trực tiếp đập vào côn, bình bình bốp bốp cả chục tiếng. Cứ mỗi lần huấn luyện, là cánh tay người nào người nấy cũng đều bầm tím.

Bất quá, hiệu quả hiển nhiên là vô cùng rõ ràng. Bây giờ lúc mọi người bước đều, cánh tay hất ra, mạnh mẽ hữu lực. Từ phía trước nhìn vô, thì chỉ thấy có một cánh tay vung vẩy, chính tề như một.

Mặt khác, Hạ Thái còn kiểm thêm trăm ngàn phương thức huấn luyện kỳ quái. Hiệu quả rất tốt, nhưng đau khổ mọi người phải ăn cũng phi thường khó chịu. Các vết thương nhỏ trên người càng lúc càng nhiều, hơn nữa bình thường hẳn luôn rống to với mọi người, hề cứ phát hiện ra ai phạm phải sai lầm, khẳng định là nghiêm trị không tha, tuyệt đối không nể mặt. Vì thế, tất cả mọi người đều đặt cho hẳn một biệt danh là, "Diệt Tuyệt Sư Thái".

Hôm nay, trong lúc Hạ Thái chỉ huy các nhóm tập luyện, đột nhiên cảm thấy bụng có chút không thoải mái. Vì vậy nói: "Hàn Phong, người tới chỉ huy."

Sau đó, hẳn liền vọt vào WC phía sau doanh trại.

Hắn vừa đi, tư thế ngẩng đầu ưỡn ngực của mọi người trong nháy mắt rũ xuống, bắt đầu buông lỏng toàn thân.

"Ui da, mệt chết tao mất, bước cái kiểu gì mà nhiều giờ như vậy!" Có người lẩm bẩm.

"Phải đó, Diệt Tuyệt Sư Thái thật muốn giết người mà!"

Hàn Phong cũng hiểu được luyện đã lâu, đích xác cũng nên nghỉ ngơi một chút. Vì vậy liền cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Lúc này, Sở Suất mang theo vẻ mặt xấu xa tươi cười bước tới bên cạnh Hàn Phong. Sau đó ghé vô lỗ tai hắn, nhẹ nhàng nói vài câu. Hàn Phong lộ ra vẻ mặt quái dị, nói: "Vậy được không đó."

"Không sao đâu, đùa chút thôi mà, cả ngày huấn luyện như vậy không buồn bức đến chết mất sao!" Sở Suất cười nói, "Hơn nữa, tính tình của đội trưởng này cũng biết, khẳng định sau đó sẽ không để ý đâu."

Hàn Phong do dự một chút, cuối cùng gạt đầu, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

"Nghỉ ngơi hoàn tất!" Hàn Phong hô khẩu hiệu, "Nghỉ - - Nghiêm! Bên phải - - Quay! Bước đều - - Bước! Một hai một hai một hai."

Mọi người xếp thành hai đội, hướng phía WC bên kia đi tới. Mặc dù mọi người đối với khẩu lệnh của Hàn Phong rất nghi hoặc, nhưng bọn hắn bây giờ đã hình thành ý thức "Hết thấy mọi hành động đều nghe theo chỉ huy", cho dù phía bây giờ ngay phía trước họ có một con sông, thì bọn họ cũng phải trực tiếp đi xuống (Đã từng có huấn luyện như vậy)

Hạ Thái đang ở trong WC giải quyết một cách sung sướng. Đột nhiên nghe thấy trên mặt đất truyền tới thanh âm đập chân, hơn nữa hình như càng lúc càng lớn.

"Chuyện gì thế này, tập thể đi WC sao?" Ngay cả đi WC, cũng bước đều, Hạ Thái cảm thấy có chút vui mừng.

Cả một đội đi vào trong WC, tới trước mặt Hạ Thái.

"Nghỉ - - Nghiêm! Bên phải - - Quay!"

Soạt một cái, mặt của tất cả mọi người đều hướng về Hạ Thái.

"Kính Lễ! Kính!"

"Soạt" Mọi người đồng loạt hướng Hạ Thái làm một tiêu chuẩn quân lễ, chỉ là vẻ mặt trên mặt không đủ nghiêm túc cho lắm.

Khuôn mặt già nua của Hạ Thái lập tức đỏ lên. Hắn bây giờ mới phản ứng lên, cảm tình cái quái gì, lũ ranh con này cố ý tiến vào trong xem hắn tự xử thì có! Hơn nữa, sau khi hành lễ, còn chậm chạp không chịu đi, đứng đó chờ hắn hoàn lễ lại!

Hạ Thái ngửa cổ lên quát: "Cả đám ranh con các ngươi, thật con mẹ nó bỗ láo quá mà! Còn không mau biến ngay cho lão tử. Ta như vậy làm thế nào mà hoàn lễ bọn bây cơ chứ!"

Mọi người nhất thời cười ha ha một trận.

"Đội trưởng, mọi người thấy ngài lâu như vậy không đi ra, cố ý tiến vào trong thăm hỏi, đừng có hiểu lầm một mảnh hảo tâm của bọn này mà giận nhé!" Sở Suất trốn phía sau Hứa Lâm Hổ nói.

Hứa Lâm Hổ vừa nghe, lập tức quát: "Mọi người nghe rõ rồi chứ! Một hai ba, bắt đầu hô: Dô nào!!!!!"

"Cố lên!"

"Cố lên!"

"Cố lên!"

"Cố lên!"

"Cố lên!"

"Cố lên!"

.....

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Luận Bàn Một Chút

Mới đầu tính là ngưng bộ này để cho mấy dịch giả khác trong VD dịch tiếp. Nhưng mà sau đó thì bị ban nìk, ta cũng ko muốn bộ truyện mình dịch từ đầu đến giờ uổng phí như vậy, thôi thì kéo nó về 4vn bắt đầu dịch tiếp cho anh em thường thức. Have Fun

Trên thao trường, tất cả các thành viên đội 1 đều bị Hạ Thái cầm gậy đuổi theo, hể tốc độ của bọn họ chậm lại một chút, là cái mông tròn tròn béo béo lập tức dính một côn, Hạ Thái hét lớn một tiếng: "Chạy nhanh nữa lên cho lão tử!"

Xa xa, Âu Dương Kiệt đi tới, hướng đội trưởng đội 7 Phục Dững hỏi: Lão hạ không biết bị gì mà hành hạ chúng dữ vậy?"

Phục Dững nghe xong cười ha ha: "Hahaha, đại đội trưởng, lão Hạ mới vừa rồi bị đám tiểu tề tử đó đùa giỡn một chập!" Vừa nói, hắn vừa đem chuyện mới vừa xảy ra kể lại, đã vậy còn thêm nắm thêm muối vô tới mấy chục lần.

Âu Dương Kiệt sau khi nghe xong cũng cười đến mức đứng thẳng không nổi: "Lũ nhóc này, khá đấy!"

Sau khi cười xong, Âu Dương Kiệt chợt cảm giác được sống lưng mình có chút lạnh lạnh.

"Vãi, xem ra mai mốt đi WC cũng phải cẩn thận một chút rồi." Hắn trong lòng thầm nghĩ như vậy, đồng thời quyết định sau này tận lực ít đi WC công cộng trong doanh trại một chút.

Sự thật chứng minh, quyết định này của Âu Dương Kiệt rất chính xác. Sau sự kiện "Cố lên" phát sinh, rất nhanh đều xảy ra hiện tượng phản ứng dây chuyền ở các đội khác. Trong đó phản ứng của đội trưởng đội 7 Phục Dững là khoa trương nhất, hắn lúc đó ngay cả lau cũng không thêm lau, trực tiếp kéo quần lên, đem cả đội 7 chỉnh đến mức không ra hình người luôn.

Do chuyện này ảnh hưởng quá lớn, cơ hồ mỗi ngày đều có thể mơ hồ nghe được trong WC bên kia đột nhiên truyền đến những tiếng reo hò cố lên liên tục. Tốc độ vô cùng dồn dập, âm thanh cũng vô cùng lớn. Bởi thế mới nói, sự kiện này khiến cho mấy chú huấn luyện viên không một ai dám đi WC một mình nữa. Hể cứ mỗi lần đi đều phải rủ 1,2 chiến hữu đi theo canh chừng giùm (DG: Công nhận chơi ác thật, haha)

Cuối cùng, chỉ còn lại có mỗi mình Âu Dương Kiệt may mắn thoát khỏi miệng cọp. Hắn cảm giác được mỗi ngày đều có tới N ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, khiến cho hắn cứ mỗi lần đi WC là phải nom nóp lo sợ đề phòng. Thậm chí gần đây còn bắt đầu phát sinh hiện tượng táo bón, không có biện pháp, Âu Dương Kiệt không thể làm gì khác hơn là sử dụng quyền hành trong tay, hạ xuống một mệnh lệnh cường chế. Sau này, mỗi khi huấn luyện viên đi WC, tất cả học sinh đều không được phép đi quấy rối. Nếu không nhất định sẽ nghiêm trị, nghiêm trọng thì giam lại cấm bế 1 ngày, đồng thời hủy bỏ luôn tư cách duyệt binh diễn lễ sau khi quân huấn (Duyệt binh diễn lễ: Lễ tổng duyệt tư cách làm binh lính sau khi quân huấn)

Ác cầu phúc thô bông, loạn thế dụng trọng điển, sau khi lệnh này được ra, thì phong trào mới có thể dẹp loạn được. Bất quá lúc này, tâm tình trong lòng bọn họ đã được phát tiết không ít. Trừ nỗi Âu Dương Kiệt ra, tất cả các huấn luyện viên khác đều bị bọn họ "cường hiếp" tập thể. Dù rằng tâm linh các anh chiến sĩ rất cường tráng, nhưng mà nó khẳng định sẽ luôn lưu lại một bóng ma. Đó chính là mỗi lần ngồi xuống tụt quần, là có thể lập tức nhớ đến thanh âm cổ găng lên của họ, thể là đủ phết rồi.

Huấn luyện hàng ngũ trên cơ bản là không sai biệt lắm rồi, cũng không còn là nội dung chủ yếu nữa.

Trên thao trường, cả đội 1 ngồi xếp bằng tại một góc.

Đội trưởng Hạ Thái đứng phía trước nói: "Trong mấy ngày này, biểu hiện của mọi người vô cùng tốt. Nói thật, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn đã có thể hoàn thành huấn luyện hàng ngũ đến mức độ này, cũng đã rất ngoài ý muốn của ta rồi. Chúc mừng các ngươi đã vượt qua mức khó khăn nhất trong

thời kỳ tân binh kỳ!"

Mọi người nghe xong, lập tức dựa theo tiết tấu quy định, đưa tay lên vổ. Dù sao, cũng rất khó để nghe thấy Hạ Thái khen như vậy. Hôm nay hắn nói như thế, như thế nào lại không thỏa mãn được tâm hư vinh của họ chứ, quả thực là thần thanh khí sảng. (Thần thanh khí sảng: Đại khái là tinh thần sảng khoái)

"Trong thời gian 10 ngày kế tiếp, chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện cầm địch, huấn luyện quân thể cùng huấn luyện xạ kích." (Cầm địch: Bắt địch, khống chế địch; Quân thể: võ thuật quân đội, rèn luyện cơ thể trong quân đội; Xạ kích: Bắn súng.)

Mọi người nghe xong, tức khắc hoan hô reo hò, ngày này bọn họ đã chờ lâu lắm rồi. Mỗi một nam sinh đối với quân thể quyền, cầm địch thuật đã sớm nóng lòng muốn thử, huấn luyện xạ kích lại càng muốn nhiều hơn nữa. Con trai ai mà không thích súng chứ, nếu đã đến quân huấn, mà ngay cả súng cũng chưa từng sờ thử, thì bọn họ quả thực rất tiếc nuối rồi. Mỗi lần chứng kiến các binh sĩ chính thức tiến hành cầm súng huấn luyện, bọn họ cảm thấy hâm mộ vô cùng. Có thể nói bọn họ không chỉ một lần hỏi qua Hạ Thái cùng Âu Dương Kiệt xem lúc nào mới được khai triển huấn luyện.

Nhóm trưởng nhóm 5 Trang Vũ hỏi: "Đội trưởng, huấn luyện cầm địch cùng huấn luyện xạ kích ta hiểu, nhưng mà huấn luyện quân thể rốt cuộc là huấn luyện cái gì vậy?"

"Huấn luyện quân thể chính là huấn luyện động tác hít xà đơn." Hạ Thái nói, "Bây giờ toàn thể đứng dậy, chúng ta bắt đầu hạng mục thứ nhất, huấn luyện cầm địch. Đầu tiên ta dạy các người cách đấu thức, các người dựa theo đội hình tản ra, chính giữa cách ra khoảng cách 1m....." (Cách đấu thức: Chiến đấu trực diện)

Vừa nói, Hạ Thái liền chỉ cho mọi người tư thế sẵn sàng của cách đấu, cũng là thức đầu tiên. Hai tay nắm quyền đặt ở vị trí trước ngực một trước một sau, thân thể hơi cúi hạ xuống.

"Phó đội trưởng cùng các nhóm trưởng cũng dựa theo tư thế của ta làm một lần."

Hàn Phong cùng năm vị nhóm trưởng bước tới phía trước. Sau đó học theo tư thế sẵn sàng của hắn một lần. Khởi phải nói, tư thế của Hàn Phong là đúng tiêu chuẩn nhất. Điểm ấy Hạ Thái đã sớm dự liệu rồi, bởi vì lần nào cũng vậy, bất kỳ động tác gì, chỉ cần hắn làm qua một lần, là Hàn Phong nhất định có thể hoàn thành cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả biểu tình cùng ánh mắt cũng không sai một điểm.

"Các người nhìn cho kỹ Hàn Phong, đây mới là tư thế tiêu chuẩn." Hạ Thái bảo Hàn Phong bảo trì tư thế, "Trừ động tác tay ở trên đùi ra, động tác trên mặt cũng phải lộ rõm hai mắt nhìn thẳng phía trước, phải thật hung ác. Trong ánh mắt tràn ngập sát khí, giống như gặp phải kẻ thù của mình vậy!"

Cứ như thế, tư thế sẵn sàng của cách đấu thức, được sửa sang lại cho đúng cũng mất hết hai tiết. Thời gian buổi sáng cứ như vậy mà trôi qua.

Xế chiều, thật vất vả mới bắt đầu được dạy bộ phạt cơ bản, nhưng mà cũng phải nói là đơn giản tới mức không thể nào đơn giản hơn nữa. Chỉ có bước tới, rồi lui về, thế mà tốn hết của họ thời gian 2 tiết nữa, mọi người lúc đó ở thao trường đi tới đi lui, vẫn cứ nhầm chán đơn điệu như thế (Bộ phạt: Bước chân di chuyển)

Chỉ trong một chốc, tính tích cực của mọi người lúc đầu đã hoàn toàn chịu đã kích.

Lúc thời gian huấn luyện trong một ngày sắp chấm dứt, đội 7 bước ngang chỗ bọn họ. Chứng kiến một đội nhảy qua nhảy lại như mấy tên ôn thần cả một buổi chiều, thế là cả đám phát ra từng trận cười vạt vã.

"Nghỉ - - Nghiêm! Ngồi tại chỗ, ngồi!"

Phục Dững đem đội 7 an bài bên cạnh, sau đó chậm rãi đi tới.

"Chao ôi, xem ra tiến độ của các người cũng không chậm nha, nhanh như thế đã tiến vào giai đoạn huấn luyện cầm địch rồi sao?"

Đối với mấy học sinh thân thể yếu kém của Thủy Mộc này, Phục Dững vốn là không hề xem trọng. Hôm nay chứng kiến bọn họ không ngờ đã tiến vào giai đoạn huấn luyện cầm địch, không khỏi có chút kinh ngạc. Bởi vì nếu dựa theo tiến độ của đội 7 bọn họ, ít nhất cũng phải thêm 2 ngày nữa.

"Đội trưởng, đây là huấn luyện cầm địch hả? Sao thoạt nhìn nhảy qua nhảy lại như mấy tên ôn thần vậy?" Một thanh âm bên trong đội 7 truyền đến, nhất thời khiến mọi người cười ầm cả lên.

"Cái lũ chó má tụi bây!" Phục Dững quay đầu lại hướng đội 7 quát, "Các người cho rằng huấn luyện cầm địch là trò đùa à, đến lúc đó rồi lũ ranh con các người sẽ biết!"

Hạ Thái cũng để cho mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, hắn nói: "Lão Phục, người đó, lại còn không chịu phục, hạng nhất kỳ này, bọn ta cầm cái chắc rồi!"

Phục Dững nhếch miệng nói: "Lão Hạ à, người bình thường cũng xem như là một người khiêm nhường, hôm nay sao lại quảng bom dữ thế? Ha ha! Hạng nhất cũng không thể thả vài trái bom mà ra đâu! Các huynh đệ, các người nói cho ta biết, có tin tưởng cầm chắc hạng nhất không?" Phục Dững hướng đội 7 quát.

"Có!" Đội 7 đồng loạt kêu lên.

Hạ Thái cũng quát: "Đội 1! Nói cho chúng biết, các người có tin tưởng không!"

Toàn thể đội 1 hít một hơi, rồi rống: "CÓ!!!" Âm thanh không ngờ còn to hơn đội 7.

Phục Dững giật mình cười: "Tin tưởng cũng đâu cần hòng to như thế chứ, haha!"

"Đội trưởng, người không phải vẫn khoe khoang mình rất lợi hại sao, thử cùng đội trưởng đội 1 so tài xem sao? Cho bọn này đại khai nhãn giới đi!" Lúc này, đội 7 truyền tới tiếng la.

"Thúi lắm! Bỏ mày cho tới bây giờ còn chưa thôi phỏng lần nào đâu nhé con!"

"Không biểu diễn một chút thì lấy gì mà tin đây chứ?"

"Phải đó, phải đó." Mọi người đều nháo hết cả lên.

Đội 1 bên này cũng bắt đầu phụ họa, yêu cầu Hạ Thái cùng đội trưởng đội 7 tiến hành đánh nhau một chút, để cho mọi người đại khai nhãn giới.

Hạ Thái lắc đầu cười nói: "Cầm địch cách đấu thuật không có giá trị gì đáng để xem hết. Bất quá phách quái chương của lão Phục thì phi thường lợi hại, cũng có thể xem là nhất nhì, phải xem thử coi mọi người có bản lĩnh mời hẳn ra tay hay không thôi."

Phách quái chương? Đây là võ thuật gì chứ?

Mọi người vừa nghe, liền lập tức yêu cầu Phục Dững biểu diễn một chút ngay tại chỗ.

Đã có người bắt đầu hô to khẩu hiệu: "Phách quái chương, đánh đi! Phách quái chương, đánh đi! Một hai ba bốn năm, chúng em chờ đã lâu lắm rồi! Một hai ba bốn năm sáu bảy, chúng em đã sốt ruột lắm rồi."

"Bà mẹ mày! Lão Hạ, người hại ta à!" Phục Dững ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt lại không chút bất mãn, tràn đầy tươi cười, hất lấy tay phất phất, "Mọi người yên lặng một chút."

Chờ sau khi tất cả yên lặng, hắn trầm ngâm một chút rồi nói: "Một người biểu diễn thật sự là không thú vị, đội trưởng đội 1 lại không ra trận. Bất quá cũng không quan hệ, theo ta được biết, thân thủ của Hàn Phong đồng học đội 1 cao thâm khó lường, không bằng để ta cùng Hàn Phong đồng học luận bàn một chút. Trước đó phải thanh minh cho rõ, thuần túy là luận bàn, đến điểm dừng là dừng, mọi người cũng đừng bảo ta đây ý lớn hiệp nhỏ."

Hàn Phong đội 1?! Mọi người sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Một Đông Hỗn Loạn

Nghe Phục Dững nói xong, mọi người lúc đầu còn không phản ứng lại, một hồi lâu mới hiểu được đó là ý tứ gì.

Huấn luyện viên không ngờ muốn cùng một học sinh luận bàn, lại còn bảo hắn thân thủ không sai! Đây chính là chuyện so với chuyện cùng huấn luyện viên đối chiến còn có ý tứ hơn nhiều a!

Mọi người nhất thời vỗ tay phụ họa, yêu cầu Hàn Phong ra trận.

Hạ Thái cũng sùng sốt: "Lão Phục, người điên rồi hả, sao lại yêu cầu cùng Hàn Phong luận bàn!"

"Lão Hạ, người đừng lo lắng, ta đã bảo là thuần túy luận bàn thôi mà. Người cũng đừng xem thường Hàn Phong, tiểu tướng này lợi hại lắm, đây là do chính miệng đại đội trưởng nói đó!"

Phục Dững là một võ sĩ, mỗi ngày sau khi huấn luyện chấm dứt, đều quần quít lấy các chiến hữu cùng hắn luyện thủ, rất nhiều người đều bị hắn luyện đến sợ hãi. Bởi vì Phục Dững từ nhỏ đã luyện võ, lại có được chân truyền phách quái chương, chương pháp này vô cùng bá đạo, lực công kích rất là kinh người. Mà hắn, mỗi lần đánh, đều quên hết nặng nhẹ, nếu không cẩn thận bị hắn bỏ một chương, không mất mấy ngày thời gian thì đừng có mà nghĩ sẽ khôi phục lại.

Vì vậy, tất cả mọi người đều sợ đánh với hắn, chết sống cũng không chịu trở thành bia ngắm cho hắn làm thịt. Không có biện pháp, Phục Dững không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày đi quần lấy đại đội trưởng Âu Dương Kiệt. Bởi vì Âu Dương Kiệt luyện, là một thân khí công, có khả năng đánh rất tốt, thân

thủ cũng không tồi. Đầu một hồi cho tới nay, Âu Dương Kiệt là người duy nhất trong cả doanh không hề bị thương tổn.

Lần trước, Phục Dững lại tiếp tục quán lấy Âu Dương Kiệt. Âu Dương Kiệt bị hấn cuốn lấy phiền quá, trong lúc vô ý lỡ miệng, nói ra Hàn Phong đội 1 so với hấn lợi hại hơn.

Vì vậy, mới có thể có một màn ngày hôm nay.

Mà Hàn Phong, đối với chuyện này cũng đã có sẵn tâm lý chuẩn bị. Lúc sáng sớm ra thao trường, Âu Dương Kiệt đã cùng hấn đánh trống chiêu hô rồi, hấn đối với Phục Dững rất hiểu rõ, phòng chừng Phục Dững khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy. Chỉ là, Hàn Phong thật không ngờ can đảm đưa ra yêu cầu luận bàn trong trường hợp như vậy.

"Hàn Phong, lên đi!"

"Đội trưởng, chúng ta ủng hộ người!"

"Hàn Phong!"

"Hàn Phong!"

.....

Tất cả thành viên đội 1 đồng loạt hô, đều muốn Hàn Phong thượng trận.

Đại bộ phận trong số bọn họ là ồn ào giúp vui, nhưng mà trong đó có mấy người lại hết sức chờ mong.

Hàn Phong một lần nữa cảm nhận được cái cảm giác nhiệt huyết sôi trào giống trong trận bóng rổ lần trước. Hấn do dự một chút, cuối cùng nhắc chân tiến lên phía trước.

Quân doanh, là một địa phương tràn ngập nhiệt huyết. Mấy ngày nay được thể nghiệm lại cuộc sống quân doanh một lần nữa, khiến tâm tính của Hàn Phong bắt đầu có một chút biến hóa, cái đó cùng thân thể của hấn cũng có liên quan.

Hấn trước kia, làm gì cũng đều là công tác văn phòng. Mặc dù cũng có quân huấn, nhưng mà trọng điểm của hấn cũng không phải quân huấn. Yêu cầu của huấn luyện viên đối với nhân viên kỹ thuật cũng không quá nghiêm khắc. Hấn là nhân viên kỹ thuật, lúc đặc huấn, nội dung chủ yếu vẫn là học tập phương diện văn hóa. Tổ chất thân thể của hấn cũng chỉ miễn cưỡng xem như là đạt tiêu chuẩn. Thậm chí so ra còn kém một gã binh lính bình thường.

Mà bây giờ, thân thể của Hàn Phong đã có thay đổi rất lớn, rất nhiều khía cạnh đã vượt qua thường nhân. Những động tác trước kia làm không được, thì hấn bây giờ có thể dễ dàng làm được. Hơn nữa làm được còn tốt hơn, chính xác hơn so với huấn luyện viên nữa.

Vì vậy, Hàn Phong bắt đầu từ từ phát sinh một ít biến hóa. Đối với điểm ấy, 2 người Hứa Lâm Hồ cùng Sở Suất là cảm thụ sâu nhất. Lúc bọn họ vừa mới nhận thức Hàn Phong, hấn là một người có khuynh hướng nội liêm, thật giống như một thanh bảo kiếm thật thà chất phác, không chút hoa mỹ. Từ bên ngoài nhìn vô, cũng chẳng thấy có chỗ nào thần kỳ, nhưng mà đôi lúc ngẫu nhiên lại có quang mang thoáng hiện. Mà bây giờ, thanh bảo kiếm này lại bắt đầu chậm rãi rời vỏ, dần dần lộ ra mũi nhọn (Quang mang: Ánh sáng rực rỡ)

Hàn Phong cho tới bây giờ cũng không phải là người không biết tự lượng sức mình. Hấn vô cùng hiểu rõ bản thân đang làm cái gì. Tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm khống chế của hấn, từ một góc độ nào đó mà nói, ước chiến của Phục Dững hôm nay, cũng chính là do một tay hấn gián tiếp tạo thành.

Lần trước sau sự kiện lính đào ngũ, Hàn Phong đối với rèn luyện cũng không bỏ qua. Bất quá bây giờ hấn cũng không nhất định phải nhảy ra ngoài từ trên cửa sổ nữa, mà trực tiếp đi ra khỏi đại môn. Âu Dương Kiệt trực tiếp mở cho hấn một con đường màu xanh, cho phép hấn buổi tối ra ngoài "luyện công".

Dưới sự tận lực của Hàn Phong, Âu Dương Kiệt đã đem hấn trở thành một cao thủ võ thuật. Đương nhiên, đây là sau khi hấn tự mình cùng Hàn Phong so chiêu. Sau đó, cấp trên lại truyền đến tin tức, bảo hấn chiêu cố một chút học sinh tên gọi là Hàn Phong, thì ý nghĩ này của Âu Dương Kiệt lại càng thêm kiên định.

Biểu hiện của Hàn Phong là ưu tú nhất trong tất cả các học sinh. Tài cán quân sự thậm chí so ra còn muốn ưu tú hơn cả những lão binh 1,2 năm nữa. Âu Dương Kiệt đối với hấn rất là ưa thích, thường xuyên tìm Hàn Phong luyện thủ phá chiêu.

Từ trên người Âu Dương Kiệt, Hàn Phong cũng học được không ít thứ, ví dụ như ngành khí công. Mặc dù Hàn Phong trước kia có nghe qua trong quân đội lưu hành ngành khí công, nhưng mà vẫn chưa từng chính thức khiến thức qua. Từ chỗ của Âu Dương Kiệt, hấn mới chính thức cảm nhận được uy lực của ngành khí công này. Năm đám của Hàn Phong đánh tới, Âu Dương Kiệt quả thực một chút phản ứng cũng không có, ngược lại là năm đám của mình còn có chút đau đau.

Âu Dương Kiệt cũng giảng giải qua cho hấn một chút nguyên lý của ngành khí công. Trừ việc phải thường xuyên luyện tập đả kích "ngoại công" ra, còn phải có phương pháp chuyên môn tu luyện "nội công", kể cả các phương thức hô hấp đặc thù như dưỡng khí, luyện khí, đánh ra, phát thanh, phát lực cùng bộ hệ thống tu luyện các bước nữa. Mặc dù Âu Dương Kiệt chỉ cho Hàn Phong biết đại khái một ít, nhưng mà Hàn Phong nghe xong, không thể nghi ngờ gì là mở ra cho hấn một cánh cửa thật lớn, khiến cho hấn cảm nhận được phương pháp khai phát tiềm năng trong cơ thể người.

Hàn Phong đã sớm từ trong miệng Âu Dương Kiệt biết phách quái chương của Phục Dững. Hấn nói đó là một bộ chương pháp có tính công kích vô

cùng mạnh mẽ, rất bá đạo, nên cũng muốn sớm được kiến thức qua một chút. Mặc dù không có tâm lý chuẩn bị biểu diễn trước mặt mọi người, nhưng nếu Phục Dững đã yêu cầu, hẳn cũng chỉ kinh ngạc một chút rồi đồng ý thôi.

Chứng kiến Hàn Phong ra trận, tiếng la của mọi người càng thêm nhiệt liệt, tiếng vỗ tay vang rền như sấm, ánh mắt bị hấp dẫn về phía hắn.

Học sinh đầu huấn luyện viên? Loại chuyện nghịch thiên tốt như vậy sao có thể bỏ qua cơ chứ!

Vì vậy, các đội trưởng đội khác liền hô hào chạy tới, ngồi xếp bằng bên cạnh chờ xem kịch vui.

Phách là từ trên đi xuống, quái chính là từ dưới đi lên, phách quái chương, tên cũng như nghĩa, chiêu thức cũng là do phách cùng quái hai động tác cơ bản này tạo nên. (Phách: Nghĩa là bổ, đập xuống; Quái: là cú chặt ngang, chặt từ dưới lên)

Phục Dững thấy Hàn Phong đi ra, bèn bày một thức mở đầu của phách quái chương: "Mời!"

Hàn Phong chưa từng học qua võ thuật cụ thể, quen thuộc nhất chính là quân thể cảm dịch quyền. Cho nên hắn bày ra tư thế cách đấu thức sáng nay Hạ Thái dạy, khiến cho mọi người cười ồ lên một trận.

Trong đội 7, đại bộ phận đều khinh bỉ Hàn Phong, chê cười hắn cuồng vọng tự đại, không biết tự lượng sức mình. Mà đội 1, đại đa số đều cho rằng biểu hiện của Hàn Phong là tự tin.

Phục Dững thấy Hàn Phong chậm chạp không chịu chủ động ra tay, vì vậy hô to một tiếng: "Ta đây không khách khí nhé!" Tiếp theo, hắn liền hướng Hàn Phong lao tới, đầu tiên thử công kích dò xét một lần, hướng Hàn Phong đánh một chương xuống.

Hàn Phong chỉ thối lui ba bước, né khỏi công kích, Phục Dững bật người đề tới, tay trái lại thêm một quái theo sau. Bất quá vẫn bị Hàn Phong nghiêng người né được.

"Hắc, thật sự có tài đấy!"

Thử công kích dò xét liền bị Hàn Phong dễ dàng phá giải, tâm lý Phục Dững mừng rỡ hẳn lên, biết hắn đích xác có vài phần thực lực, lập tức cũng không tiếp tục do dự, mà hướng Hàn Phong triển khai công kích toàn diện.

Phách quái chương vốn là một bộ chương phát chú trọng tiến công. Ngoài ra chương bén như đao, mãnh như sấm, bá đạo vô cùng, động tác liên tục mở ra hợp lại.

Ở trong mắt mọi người, hai cánh tay triển khai của Phục Dững phảng phất như lập tức biến thành một cái cối xay gió cực đại, không ngừng xoay tròn rồi lại xoay tròn. Bởi vì thể năng vận chuyển to lớn, sau đó lại hình thành các loại chiêu thức công kích "phách" cùng "quái", tốc độ phi thường nhanh, trong nháy mắt đã bỏ qua tới mấy động tác.

Thế công của hắn, chỉ có thể dùng hai từ "bão tố" để hình dung mà thôi.

Hàn Phong mặc dù đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng mà trước đó vẫn bị hắn đánh cho ứng phó không kịp. May mắn chính là, tốc độ của Hàn Phong so với Phục Dững xem ra còn nhanh hơn nhiều.

Âu Dương Kiệt đã tổng kết qua đặc điểm của Hàn Phong, mặc dù nói không có chiêu thức võ thuật gì cố định, nhưng mà tốc độ thì rất cường đại. Có tốc độ, tất cả các chiêu thức tinh diệu ở trước mặt hắn đều là không đất dụng võ. Bởi vì tốc độ như vậy, đều có thể đi sau đến trước, đối mặt với công kích của đối phương, cũng có thể thoát trước tiên cơ hoặc tránh ra trước khi bị đánh. Càng huống chi, lực lượng cùng ý thức của Hàn Phong cũng tương đương không kém, mỗi lần đều có thể tính toán chính xác phương hướng công kích cùng bộ vị đến 9,10 phần. Cho nên, đối mặt với Hàn Phong, Âu Dương Kiệt căn bản chỉ có thân thể ngành kháng là hữu dụng.

Có một câu nói bất hủ: "Võ công trong thiên hạ, không gì kiên thủ mà không phá được, chỉ có nhanh là không thể phá." Câu nói đó thật đúng với đạo lý này.

Nhưng mà, các học sinh ở bên cạnh vây xem, tuyệt đại đa số đều không nhìn ra huyền bí trong đó. Cái bọn họ chứng kiến, chỉ là Hàn Phong bị đánh trái đờ phải hờ, liên tiếp thối lui, không chút lực hoàn thủ, chứng kiến những đoạn kinh hiểm, bọn họ cũng không nhìn được thở ra từng ngụm lương khí, vì Hàn Phong cảm thấy lo lắng không thôi. Bất quá, cũng may là, Hàn Phong mỗi lần đều hữu kinh vô hiểm, hóa hiểm thành an.

Phục Dững càng đánh càng cảm thấy kinh hãi, biểu hiện của Hàn Phong, đã vượt qua dự liệu của hắn. Hắn đánh một đoạn dài xuống, không ngờ lại có một cảm giác mình chỉ đơn độc luyện tập, chương pháp đánh ra không ngờ chỉ đánh vào trong khoảng không. Ngay cả thân thể của hắn cũng rất ít khi chạm được. Dựa theo ánh mắt của Hàn Phong cho thấy, tựa hồ đối với chuyện này điều luyện có thừa, phi thường dễ dàng.

Dần dần, mọi người cũng bắt đầu nhìn ra điểm máu chốt, Hàn Phong có thể ở trước công kích của Phục Dững kiên trì lâu như vậy ư, điều này cũng đã nói rõ hắn vô cùng lợi hại.

Vì vậy, đội 1 bên này bắt đầu hô to: "Hàn Phong, cố lên!"

"Hàn Phong, đánh ngã hắn!"

Mà đội 7 bên này, đương nhiên vì đội trưởng của họ mà cổ vũ.

"Đội trưởng, đánh hấn!"

"Đánh! đánh! đánh!"

.....

Lâu như vậy mà vẫn không có chút hiệu quả gì hết, Phục Dững cảm thấy có chút mất mặt.

"Hãy a!"

Phục Dững hô to một tiếng, gia tốc lần nữa, mạnh mẽ như hổ xuống núi, lao vào Hàn Phong.

Hàn Phong lúc này sửa lại tư thế phòng thủ, không lùi mà tiến, cũng hướng Phục Dững chạy tới.

Hai người thoáng cái giao nhau - -

"Bình Bình Bốp Bốp!"

Tiếng va chạm của thân thể vang lên không dứt bên tai! Khiến cho người nghe cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

Giờ phút này hai tròng mắt của mọi người đã không đủ dùng nữa rồi, mỗi một động tác, căn bản chưa xong đã tới động tác khác, chỉ thấy một đồng hồ hỗn loạn.

Trong số mọi người ở đây, chỉ có một số ít là thấy rõ, trong mười mấy giây ngắn ngủi này, Hàn Phong cùng Phục Dững đã đánh không biết bao nhiêu chiêu, song phương đều tới, có công lẫn thủ.

Lúc này, đột nhiên vang lên tiếng quát lớn: "Lên cho ta!!!"

Phục Dững không biết từ lúc nào đột nhiên bắt được thân thể Hàn Phong, hấn hét lớn một tiếng, hai tay dùng sức tổng mạnh, Hàn Phong tựa hồ như một con điều đứt dây, bay thẳng ra ngoài.

"Thôi chết!"

Hạ Thái biến sắc, cái lão Phục này, khi không lại tái phát bệnh cũ!"

Hắn vội vàng chạy tới, nhưng mà bây giờ hiển nhiên là đã không còn kịp.

"Xôn xao - -" Mọi người cùng nhau hít một ngụm lương khí kêu lên!

Trên thao trường vốn là sân xi măng, nếu như té từ trên cao xuống như vậy, không chết cũng phải chà da tróc vảy! Tất cả mọi người đều cảm thấy bối vì vận mệnh kế tiếp của Hàn Phong mà lo lắng.

Nhưng mà, một màn kế tiếp, lại càng khiến cho tròng mắt của mọi người y như sắp rớt ra luôn vậy.

Chỉ thấy Hàn Phong bị Phục Dững quăng ra, không ngờ ở trên không xoay người một góc 360 độ hết sức lưu loát. Sau đó "soạt" một tiếng, sau khi Hàn Phong xoay người lại liền hạ hai chân ngồi chồm hóm giảm xóc một chút, tay trái chống giữ lại, bình thân mà tiếp đất!

Đây là sự thật sao? Mọi người đối với chuyện trước mắt xảy ra thật sự không thể tin được!"

"Đẹp kinh khủng!"

Không biết là ai hô lên một tiếng, âm thanh không lớn nhưng lại khiến thao trường đang tĩnh lặng trở nên vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Anh Hùng Trở Về

"Hàn Phong, ngươi không sao chứ?" Hạ Thái chạy đến bên người Hàn Phong quan tâm hỏi.

Phục Dững hướng Hàn Phong giờ ngón tay cái lên, mặt xin lỗi nói: "Hàn Phong đồng học, thật xin lỗi, mới vừa rồi....."

"Ta không sao." Hàn Phong chậm rãi đứng lên, phui phui tro bụi nói, "Chúng ta tiếp tục."

Nếu như phách quái chương của Phục Dững chỉ đạt tới trình độ này mà nói, thì Hàn Phong hiện tại đã đủ tự tin có thể hoàn toàn ứng phó được.

"Hay! Thống khoái!"

Phục Dững rất hưng phấn nói, lại bày ra thức mở đầu của phách quái chương.

Lúc này, thanh âm của Âu Dương Kiệt chợt vang lên: "Các ngươi đang làm cái gì?"

"Đại đội trưởng....." Phục Dững biến sắc, vội vàng buông 2 tay đứng thẳng lên.

Trận luận bàn này, dưới tình huống can thiệp của Âu Dương Kiệt, cuối cùng không thể tiếp tục tiến hành, hơn nữa Phục Dững còn bởi vì chuyện này mà trừ đi một điểm ghi nhớ.

Mặc dù luận bàn tiến hành được một nửa, cũng không có phân ra thắng bại, nhưng mà chuyện này khiến cho uy tín của Hàn Phong trong tất cả các học sinh được đề cao rất lớn, mọi người bây giờ đối mặt với Hàn Phong, trong ánh mắt đã nhiều hơn một thứ gọi là "Kính sợ" thì phải.

Huấn luyện cầm địch cũng không phải trọng điểm, thời gian tiến hành chỉ mất 5 ngày. Sau khi Hạ Thái dạy mọi người bộ quân thể quyền xong, liền bắt đầu huấn luyện quân thể cùng huấn luyện xạ kích.

Lấy năng lực của Hàn Phong, đương nhiên là hai khóa mục kế tiếp này biểu hiện trong mắt là cực kỳ xuất sắc, nhất là huấn luyện xạ kích, hẳn giống như một tay súng thần, quả thực là đạt tới trình độ chỉ đầu bảng đó. Mấy lão binh có thương pháp vô cùng tốt bên trong đại đội nghe đầu trong đám học sinh có một cao thủ lợi hại cực kỳ xuất sắc. Thương pháp đạt tới mức thần hồ kỳ kỹ, bọn hắn ai cũng đều tìm tới cửa hạ thư khiêu chiến, muốn cùng Hàn Phong tỷ thí. Còn Hàn Phong thì luôn sẵn sàng đồng ý rồi, bởi vì hắn đã nhiều năm không có đụng tới súng, vừa lúc cho hắn lợi dụng cơ hội này mà chơi cho đã ghiền.

Lúc bạn đem một việc trở thành thói quen, thì thời gian cũng bắt tri bắt giác mà trôi qua, giống như là ăn uống ngủ nghỉ vậy.

Theo quân huấn từng bước thâm nhập, cảm tình của mọi người trong đó cũng dần dần trở nên sâu sắc, bởi vì trong quân huấn có rất nhiều nội dung. Nhân tiện nhờ đó mà bồi dưỡng tinh thần hợp tác đoàn đội cho mọi người.

Tinh anh em chiến hữu, trong khóa mục huấn luyện sinh tồn dã ngoại cuối cùng cũng chiếm được sự thăng hoa.

Huấn luyện sinh tồn dã ngoại là khóa mục huấn luyện cuối cùng mọi người tiếp nhận. Cũng là huấn luyện nguy hiểm nhất, khiến cho mọi người có ảnh hưởng khắc sâu nhất.

Trước tiên, huấn luyện viên sẽ quán thâu cho mọi người tri thức sinh tồn dã ngoại, kể cả cách làm như thế nào để tận hết khả năng bảo trì thể lực lúc dã ngoại, đi tìm thực vật, hay làm như thế nào để lợi dụng một ít thảo dược giảm đau..... Trải qua học tập tri thức văn hóa, huấn luyện từ lý luận liên lạc tới thực tế liên bắt đầu. Mỗi người được phân một miếng socola cùng 2 ổ bánh mì, yêu cầu là trong vòng thời gian 3 ngày ở trong rừng đi một vòng hình tam giác. Luôn có nhân viên chuyên môn đăng ký cùng dụng cụ. Có thể ghi chép rõ tình huống cụ thể của mọi người.

Mọi người được ra lệnh là mỗi đơn vị lớp đều tự hành động, ai có thể trong thời gian ngắn tiêu hao thực vật ít nhất, tới điểm cuối đầu tiên là thắng lợi. Đương nhiên, đây là hành động đoàn thể, cụ thể xem coi đội nào giành được thắng lợi cuối cùng, hay là xem phân số tổng hợp của từng lớp.

Cuối cùng, Hàn Phong lấy tốc độ nhanh nhất, tiêu hao ít thực vật nhất đạt được mục đích. Hơn nữa còn có 5 người khác trong đội 1 cũng lấy được thành tích phi thường không tồi. Tổng hợp lại mà nói, đội 1 không hề nghi ngờ là đoạt hạng nhất huấn luyện sinh tồn dã ngoại.

Đến lúc này, thì tinh anh quân huấn đã gần kết thúc.

Nội dung cuối cùng là tổng hợp các khoa mục của các đội lại thi đấu luận võ. Ngoài nội dung 3 hạng mục hàng ngũ, chiến thuật cùng xạ kích ra, các lão sư dẫn đầu các đại học cùng với đội trưởng lĩnh đội cũng trình diện. Hơn nữa thi đấu luận võ nam nữ cũng tiến hành cùng một nơi, thật giống như là một hội vận động quy mô lớn vậy.

Đội 1 của đại học Thủy Mộc trong lần luận võ này, biểu hiện hết sức xuất sắc, nhất cử đoạt khôi, khiến cho đại học Bắc Thiên có khả năng giành giải nhất đành phải đứng thứ hai.

Tổng hợp điểm số thành tích huấn luyện bình thường, nam sinh đại học Thủy Mộc trong bảng xếp hạng những năm qua đạt thành tích tốt nhất, lần đầu tiên đoạt được danh hiệu đệ nhất tinh anh quân huấn. Đội nữ sinh thì biểu hiện y như cũ, xếp hạng thứ 25.

Hàn Phong lần này đạt được danh hiệu "Tinh anh ưu tú nhất", được nhận thêm "tinh anh huân chương".

.....

Trên chiếc xe buýt 2 tầng xa hoa của đại học Thủy Mộc, mọi người giờ phút này đang trên đường trở về trường học, tâm tình vô cùng thoải mái hơn hờ, bởi vì cuộc sống luyện ngục trong một tháng rất cuộc cũng trôi qua.

Lý Ba đứng dậy, tựa vào chỗ ngồi hướng Dương Hi Văn bên kia nói: "Đại đội trưởng, có thêm đem cup cho ta mượn chụp ảnh một chút không."

Bây giờ, những thứ mà bọn họ mang theo lúc đầu, đã vật quy nguyên chủ, kể cả máy chụp hình kỹ thuật số, laptop mini.....

Cup theo như lời hắn nói, chính là vật được thưởng cho danh hiệu đệ nhất của nam sinh, cup này, hiện tại tạm thời do Dương Hi Văn giữ.

"Bây giờ đang ở trên xe mà chụp cái gì, về tới rồi nói, đừng có làm hư nó!" Dương Hi Văn cự tuyệt nói.

"Làm sao mà để hư như vậy cơ chứ, chiếc cup làm bằng kim loại mà."

"Không được là không được."

Lý Ba thấy Dương Hi Văn không chịu đáp ứng, cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ, lúc này hắn đột nhiên nhớ tới Hàn Phong có một miếng "tinh anh huân chương". Vì vậy hướng Hàn Phong đang nhắm mắt dưỡng thần nói: "Đội trưởng, người có thể cho ta mượn tinh anh huân chương một chút hay không?"

Hàn Phong ngay cả mở hai tròng mắt ra cũng không có mở, trực tiếp móc tinh anh huân chương trong túi ném qua cho hắn.

Lý Ba cũng không nghĩ tới Hàn Phong nói cho liền cho, trực tiếp liền ném tới, sau một hồi luống cuống tay chân mới vắt và tiếp được huân chương.s

"Hắc nhắc, cảm ơn đội trưởng!"

Lý Ba cầm tinh anh quân huân cẩn thận xoa xoa, sau đó để lên trước ngực, bảo một đồng học giúp hắn chụp hình.

"Cái tên kia, không biết hắn làm thế nào lấy được huân chương kia nhỉ!" Dương Hi Văn khẽ nói với Lý San San, nàng đối với việc Hàn Phong đem huân chương của mình tùy tiện ném loạn rất là bất mãn.

Lý San San nói: "Nancy, nghe mọi người nói, biểu hiện của Hàn Phong trong quân huấn rất xuất sắc miếng huân chương này cũng là hắn nên được."

Dương Hi Văn vốn chỉ là thuận miệng hờn dỗi nói, cũng không phải thật sự hoài nghi thực lực của Hàn Phong, nhưng lại nghe được Lý San San vì hắn biện hộ, trong lòng không khỏi có chút không có tư vị. Mặc dù nàng đối với Lý San San mà nói, bản thân mình đối với Hàn Phong không có cảm giác dù chỉ là một chút đi chăng nữa, nhưng mà dù sao mình cũng là vị hôn thê của hắn mà.

Dương Hi Văn liếc mắt nhìn Hàn Phong vẫn nhắm mắt dưỡng thần như cũ, không biết tại sao, trong lòng cảm thấy ghen ghét: "Cậu nhìn bộ dáng hắn cả ngày thần thần thờ thờ, như thế mà là người cầm được tinh anh huân chương sao? Tớ thấy, khẳng định là mắt của huấn luyện viên bắt hảo rồi!"

Lúc nàng nói lời này, cố ý đề cao âm lượng, thế nên tất cả mọi người đều nghe được nàng nói cái gì.

s Lý Ba đang ở đó chụp hình vừa nghe, lập tức phản bác lại nói: "Đại đội trưởng, đội trưởng cầm miếng tinh anh huân chương, là chân chính hàng thật giá thật đem về a! Ta nghĩ, lần này trong số tất cả các học sinh tham gia quân huấn, không một ai có đủ tư cách hơn so với đội trưởng nhận được miếng tinh anh huân chương này!"

"Phải đó, phải đó!" Mặt khác một nam sinh phụ họa nói, "Đại đội trưởng, lúc chúng ta quân huấn, người cũng không có ở đó, cũng không biết rõ tình huống, nếu không người cũng không thể nói như vậy. Biểu hiện của đội trưởng chúng ta trong lúc quân huấn, có thể nói là cực ngu a! Tất cả các khóa mục huấn luyện, không một ai có thể so sánh với đội trưởng, cho dù là huấn luyện viên, cũng phải cam bái hạ phong!"

Sau câu đầu tiên, liền lập tức kéo lên hưởng ứng tích cực của mọi người, tất cả đều bắt đầu hưởng các nữ sinh không biết rõ tình huống cụ thể kể rõ lại chi tiết, giảng giải biểu hiện đặc sắc của Hàn Phong trong quân huấn.

Đệ nhất khắp nơi huấn luyện quân sự, từ việc trợ giúp Lý Ba, ném ba điểm giữa sân, đại chiến phách quái chương, huấn luyện sinh tồn.....

Chiếc hộp vừa mở ra, liền bắt đầu không ngừng lại được, mọi người người một lời, ta một ngữ, đem biểu hiện lúc đầu của Hàn Phong miêu tả ra một cách rất sống động, nam sinh thì cứ không ngừng nhắc lại một chữ - - Ngu! Mà nữ sinh thì không ngừng hỏi 3 chữ - - Thật vậy sao?

Dương Hi Văn có chút ngốc trệ mà suy nghĩ thần tình phần nộ của các nam sinh, trong lòng kinh ngạc không thôi, nàng không nghĩ tới chỉ một câu hờn dỗi của mình, không ngờ lại gây ra phản ứng lớn như vậy, nàng không nghĩ tới Hàn Phong trong quân huấn, biểu hiện lại chói mắt đến như vậy. Nàng lại càng không nghĩ tới nữa là, trong một tháng này, Hàn Phong lại chiếm được sự tôn kính cùng ủng hộ của từ đáy lòng của tất cả nam sinh.

Dương Hi Văn nhìn Lý San San một chút, phát hiện ánh mắt của nàng đang cố ý mà vô tình nhìn vào người Hàn Phong, rồi lại nhìn các nữ sinh khác xung quanh một chút, các nàng lại càng khoa trương hơn, trực tiếp dùng ánh mắt nồng bỏng mà ngắm hắn, bên trong tựa hồ còn pha chút điểm nhiệt huyết.

Đối mặt với loại tình huống này, đáy lòng của Dương Hi Văn không tự chủ được mà sinh ra một cỗ cảm giác không hiểu. Loại cảm giác này, giống như là đột nhiên phát hiện một thứ gì đó của mình, đang bị người ta cướp đi vậy.

"Cái tên này, không có việc gì thì biểu hiện xuất sắc như thế làm chi không biết!"

Dương Hi Văn oán hận trừng mắt liếc Hàn Phong một cái, chỉ có chút đáng tiếc là, Hàn Phong cũng không thể chứng kiến.

Hàn Phong giờ phút này đương nhiên không phải đang nghỉ ngơi, hắn là một mực đang kiểm nghiệm xem thành quả mấy ngày này của mình - - Thuật toán áp súc tin tức cao độ.

Huấn luyện mấy ngày nay có vẻ khá khắc khổ bận rộn, tiến triển của Hàn Phong ở phương diện này cũng có chút thông thả, một tháng trôi qua, chỉ cho ra thành quả như thế. Loại thuật toán này, kỳ thật chính là "phép trừ", đem cảm giác khí quan của thân thể cùng các loại số liệu tiếp nhận, trải qua quá trình loại trừ bởi một chương trình trí năng do hắn biên soạn, lấy hết tin hoa, đem tiêu điểm tin tức lưu lại, sau đó bảo tồn ở bên trong não bàn.

Sử dụng hiệu suất áp súc của phép áp súc này, có thể đạt tới 60% ban đầu. Nói cách khác, sử dụng phép bảo tồn số liệu, tương đương với việc gián tiếp đem sức chứa của não bàn mở rộng ra gấp đôi. (DG:Áp súc nghĩa là nén)

Bất quá, có chút tiếc nuối chính là phép giải áp súc đối ứng, Hàn Phong còn chưa có làm ra được. Những tin tức áp súc hiện tại, Hàn Phong có thể đọc hiểu, nhưng tạm thời cũng không thể làm ra chương trình nào để lợi dụng đưa số liệu vô đại não.

Khoảng xế chiều 3 giờ cùng ngày, các tinh anh rời trường 1 tháng đã về tới đại học Thủy Mộc, bọn họ đều được toàn bộ các học sinh giáo sư hoan nghênh như những anh hùng. Hiệu trưởng Từ Chung Vệ đích thân ra nghênh đón bọn họ tại cửa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Xung MẠch Cơ Giới

Vì để nghênh đón đội tinh anh trở về, nhà trường đã chuẩn bị một thời gian dài rồi. Dù sao tinh anh quân huấn phát triển nhiều năm như vậy, Thủy Mộc vẫn là lần đầu tiên đạt được danh hiệu đệ nhất, có giá trị tuyên truyền phi thường lớn, hiển nhiên đây là một cơ hội khó có được. Vì thế, Thủy Mộc đã sớm đem thời khóa biểu học tập điều chỉnh lại, xế chiều hôm nay, tất cả các khoa của đại học Thủy Mộc đều không có tiết, tập thể trường đều ra đón các anh hùng trở về.

Dựa theo trường học an bài, sau khi đội tinh anh xuống xe, ở trước cổng trường chỉnh đội, sau đó xếp thành hai nhóm chỉnh tề bước đều, vừa đi vừa hô khẩu hiệu, cả đám người bọn họ mặc đồ bộ đội, tinh thần phấn chấn, nhìn không chớp mắt, giận dữ tiến lên phía trước, biểu tình nghiêm chỉnh, khí khái nam tử vô cùng, khiến cho các nữ sinh thét lên từng trận chói tai, mọi người đều la to tên đồng học cùng lớp với mình, tràng diện cực kỳ hỏa bạo.

"Vãi thật, không thể đi tham gia tinh anh quân huấn thật là đại thất sách mà!" Lý Vượng ở trong đám người nhìn các nữ sinh xung quanh đang lâm vào trạng thái điên cuồng, từ trong đáy lòng cảm thán nói. Hắn lúc đầu căn bản không nghĩ tới sẽ gặp phải cảnh tượng như vậy, nếu biết trước, tham gia tinh anh quân huấn, sau này sẽ có bạn gái này ọ... Kháng định là buồn đến mức không thể buồn hơn được nữa.

"Hắc, Phong từ quả nhiên ngu bức!" Lý Vượng chứng kiến Hàn Phong ở phía trước hô khẩu hiệu, chỉ huy mọi người tới, hiển nhiên là hỗn phi thường không sai rồi. (DG: Hỗn ở đây nghĩa là hỗn loạn, xông xáo gây dựng sự nghiệp.)

Tiết mục buổi tối là học sinh liên hoan quân huấn, tiến hành trong đại lễ đường của trường. Lúc trước khai triển học sinh quân huấn, bình thường là sau khi chấm dứt liền lập tức cử hành. Mà sau này, phải chờ tới lúc chấm dứt tinh anh quân huấn rồi mới cử hành nó.

Trước lúc trở về, Cảnh Hạo tìm đến Hàn Phong, muốn hắn sớm chuẩn bị một chút, đại biểu đội nam sinh trong tiệc nói vài lời. Bất quá, Hàn Phong không có đáp ứng, đem nhiệm vụ này tổng cho Sở Suất, không có biện pháp, Cảnh Hạo không thể làm gì khác hơn là đem Sở Suất đi báo danh vậy.

Đại biểu cho đội nữ sinh là Lý San San, nằng ở trong quân huấn biểu hiện cũng phi thường tốt.

Cứ thế lần qua lần lại một hồi tới 10 giờ hơn, Hàn Phong lúc này mới trở lại phòng ngủ.

"Vượng tài, Vượng tài, tui tao trở về rồi!"

Hứa Lâm Hồ còn chưa có vào cửa, do nhiều việc cả ngày. Bọn họ căn bản không có thời gian tự do hoạt động, ngay cả bóng dáng của Lý Vượng cũng không có chứng kiến.

"Kính lễ!" Chỉ thấy Lý Vượng mặc một bộ quân trang màu xanh biếc. Đầu đội mũ quân đội, tay phải giơ cao. Hướng bọn Hàn Phong ở trước cửa làm một cái quân lễ tiêu chuẩn, sau đó la lớn, "Hoan nghênh các vị thủ trưởng giá lâm chỉ đạo!"

3 người bọn họ lập tức theo điều kiện phản xạ làm lại một cái quân lễ.

Sau khi nhìn người trước mắt này một chút, Hứa Lâm Hồ sững sốt, lập tức hỏi: "Anh bạn, cậu thuộc đơn vị nào, sao lại nhìn quen mắt như vậy?"

"Vượng tài đâu? Như thế nào lại không gặp hần? Nói. Có phải ngươi đã làm gì hần rồi không. Ngươi rút cuộc đã đem hần làm gì!" Sở Suất nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hàn Phong không nói gì, trực tiếp đem cửa phòng đóng lại. Về mặt tươi cười không chút hảo ý.

"Đại ca, các vị đại ca..." Lý Vượng thấy điệu bộ của họ, lập tức mềm xuống. "Em là Vượng tài đây ạ! Mới có một tháng, mấy anh đã quên mất tiểu đệ này rồi! Hức hức..... Em sai rồi, em biết sai rồi còn không được nữa hay sao?" Vừa nói, hần vừa đem quần áo quân đội cởi xuống, chỉ để lại một cái quần lót trên người, sau đó ôm chặt chân, đôi mắt trông chờ nhìn 3 người, nói: "Các anh nhẹ một chút nha, người ta là lần đầu tiên đó....."

"Oe....." 3 người cảm giác muốn ói ra.

"Tao tin mày ra Vượng tài rồi, con mẹ nó!" Hứa Lâm Hồ cười mắng, "Chỉ có Vượng tài mới đệ tiện như vậy!"

Nói xong, Hứa Lâm Hồ tiến lên cho hần một quyền: "Hảo tiểu tử, một tháng không gặp, sao mày biến thành dạng này rồi!"

Hần nói chính là lời thật, lúc vừa mới tiến vào, thật đúng là thiếu chút nữa không nhận ra người này. Vượng tài trước mắt so với một tháng trước, biến hóa phải nói là đủ khiến cho bọn họ cảm thấy đột ngột hơn là Vượng tài giảm phi thành công nhiều. Trước kia thân hình hần "béo" không nói, còn bây giờ thì chỉ có thể nói là "trắng", cùng với Vượng tài trong ấn tượng của họ khác biệt rất lớn.

Sở Suất bước lại, nhéo nhéo cơ thể hần, sau đó lại đo lại chiều cao, tấm tắc khen: "Không tồi, không tồi, xem ra trong một tháng này mày cũng khổ cực nhỉ, chẳng những giảm béo thành công, mà chiều cao cũng tăng lên không ít."

"Hắc hắc, cũng vậy thôi!" Lý Vượng được khen 2 câu, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, "Trải qua sự cố gắng không ngừng, ta rút cuộc thành công giảm bớt 20 cân, cao 1m6, hắc hắc!"

Hàn Phong tán thưởng gật đầu: "Uh, khá lắm!"

Từ 2 số liệu này cho thấy, tháng này Lý Vượng đích xác ăn không ít đau khổ. Xem ra, 3 người khác trong phòng ngủ đi tham gia tình anh quân huấn, kích thích đối với hần quả thực rất lớn.

1 tháng không gặp, mọi người trò chuyện rất nhiều, Lý Vượng đối với chuyện tình anh quân huấn phi thường cảm thấy hứng thú, không ngừng hỏi bọn họ các loại tình huống. Nghe được chỗ đặc sắc, thậm chí còn vỗ tay khen tuyệt, năm đó đàm luận liên tục đến tận khuya.

Sáng ngày thứ 2, đồng hồ báo thức phòng 301 "đỉnh đỉnh đỉnh" vang lên, bởi vì hôm qua thức tới khuya, cho nên mọi người bây giờ vẫn còn buồn ngủ, ngay cả đồng cũng không thêm động, trực tiếp để đồng hồ tiếp tục kêu, thẳng cho đến khi chấm dứt. Nhưng mà, năm phút đồng hồ sau, lại có một cái đồng hồ báo thức khác bắt đầu vang lên.

"Reng reng reng....."

Vẫn không một ai động, tiếp tục ngủ, thẳng cho đến lúc nó tự động chấm dứt.

5 phút sau...

"Reng reng reng....." Tiếng đồng hồ báo thức lại vang lên.

"Lại nữa, bà già nó có để yên không hả!" Hứa Lâm Hồ ngồi dậy mắng một câu. Sau đó rời giường tìm chiếc đồng hồ báo thức tắt đi, nhưng mà tìm mãi mà vẫn không thấy được.

Lúc này, Hàn Phong đã bắt đầu rời giường: "Đây chính là nguyên nhân tháng này Vượng tài nhà mình có thể giảm 20 cân đấy ư, hahaha!"

Lý Vượng vươn đầu ra: "Hắc hắc, không có biện pháp, không có nó, căn bản là tao tỉnh không nổi."

Đánh thức Sở Suất, 3 người cùng nhau chạy ra thao trường bắt đầu khai thủy thần luyện (Khai thủy thần luyện: Bắt đầu luyện tập.)

Một chốc sau, trên thao trường cũng bắt đầu dần dần nhiều người lên, đội tình anh cũng tới không ít người, bọn họ nhìn thấy Hàn Phong cũng cung kính kêu một tiếng đội trưởng, khiến cho Lý Vượng hăm mộ không thôi.

Sau một hai tiết buổi sáng, Hàn Phong lại đi thư viện, hần có rất nhiều tư liệu muốn tra duyệt, mà những tư liệu này, rất nhiều thứ tra trên inte không có.

Thuật toán áp súc cao độ đã có thể sử dụng bình thường, về phần giải phép giải áp súc Hàn Phong cũng không biết cụ thể là theo phương diện nào mà cố gắng, dù sao lời ra cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Hần bây giờ sốt ruột chính là, muốn biết được rõ ràng nguyên lý bảo tồn số liệu cụ thể trong não bàn, nguyên lý trí nhớ, cho dù không thể lập tức hoàn toàn biết, nhưng mà nếu như có thể có đột phá nhất định, thì cũng có thể tiếp nhận được. Sở dĩ cấp bách như vậy, là bởi vì kết cấu tân hệ thống Hàn Phong thiết kế, cần phải thành lập một loại ổn định, có bảo đảm nhưng mở rộng cơ sở hệ thống văn kiện làm, mà không có nền tảng vững chắc, thì kiến trúc thượng tầng sẽ không tiến hành xuống được.

Tàng thư trong thư viện đại học Thủy Mộc mặc dù không ít, nhưng mà vẫn có chút không thỏa mãn được nhu cầu của Hàn Phong. Hắn đang cân nhắc, xem có nên bỏ ra một chút thời gian, để ra đại học nước ngoài học một thời gian hay không. Dù sao vô luận là ở lĩnh vực tin học hay khoa học thần kinh, hắn đều nằm ở vị trí dẫn đầu.

3,4 tiết của giáo sư Lý Trọng Văn, Hàn Phong vẫn thường xuyên nghe giảng.

s Các đồng học tham gia tình anh quân huấn so với các đồng học khác đã trễ hết nửa tháng chương trình học, cho nên bọn họ phải ở trong thời gian ngắn, đem chương trình đó tự học lại để đuổi kịp tiến độ của lão sư. Đương nhiên, Hàn Phong là không tính trong đó.

Sau khi hạ khóa, giáo sư Lý Trọng Văn tìm thấy Hàn Phong, 2 người đi tản bộ bên cạnh tiểu hồ trong trường học.

"Sao hả? Cuộc sống quân huấn trong quân doanh thế nào, thu hoạch không ít chứ?" Đối với học sinh trước mắt này, Lý Trọng Văn càng lúc càng cảm thấy hài lòng, cảm giác được mình đem hắn đến hệ khoa học thần kinh, là một việc tuyệt nhất từ trước đến giờ sau khi hắn tới Thủy Mộc. Buổi sáng hôm nay, gặp phải chủ nhiệm hệ tin học, còn nghe hắn hướng mình oán giận nữa.

Hàn Phong gật đầu: "Đúng vậy, huấn luyện tình anh này đích xác không tồi, rèn luyện con người rất tốt."

"Nghe San San nói, biểu hiện trong huấn luyện của em là phi thường ưu tú, còn đạt được cả tình anh huân chương, vì trường học lấy vinh dự, thầy thật không có nhìn lầm người a, haha!" Vừa nói, Lý Trọng Văn vừa thoải mái nở nụ cười.

2 người tán dóc vài câu, Lý Trọng Văn liền nói mục đích tìm hắn hôm nay.

Tìm một cái ghế dài ngồi xuống, Lý Trọng Văn nói: "Hàn Phong, lần trước căn cứ theo ý của em, thầy trở về chuyên môn nhằm vào thuốc mê làm một loạt thí nghiệm, thật có một ít phát hiện."

Hàn Phong không nói gì, hẳn giờ phút này làm một thính giả, chờ đợi đáp án của Lý Trọng Văn.

"Căn cứ theo số liệu thí nghiệm cụ thể, xung mạch thần kinh hẳn là một loại xung mạch cơ giới!"

"Xung mạch cơ giới?"

"Đúng vậy!" Lý Trọng Văn cảm thấy có chút hưng phấn, bắt đầu giảng giải nguyên nhân hẳn cho ra kết luận, "Đúng như lời em nói, nếu thuốc mê đạt hiệu quả, rất có thể màng thần kinh ở nơi này sẽ xảy ra thay đổi. Vì thế mà tổ chức truyền dẫn xung mạch thần kinh. Lần trước sau khi ta trở về, liền nhắm vào thuốc mê mà làm ra rất nhiều thí nghiệm. Thuốc tính hóa học của chúng hoàn toàn bất đồng, nhưng hiệu quả lại hết sức giống nhau. Thầy từ trong kính hiển vi quan sát biến hóa cụ thể của màng thần kinh, phát hiện ra xung mạch thần kinh truyền dẫn bên trong môi trường của màng thần kinh trong nháy mắt từ trạng thái lỏng biến thành rắn! Em cũng biết, màng thần kinh là do dầu tạo thành, loại tài liệu này có thể dựa theo độ ẩm biến hóa mà thay đổi trạng thái bên ngoài, khiến chất lỏng chuyển thành rắn. Nói cách khác màng thần kinh sẽ động lại một chút, mà một chút này lại có thể phối hợp cùng xung mạch thần kinh! Mà tác dụng của thuốc mê, chính là đi thay đổi phản động đó, không cho phép nó hình thành trạng thái rắn! Như vậy, xung mạch cơ giới không thể truyền bá thần kinh không thể thuận lợi đem xung mạch thần kinh truyền tới đại não, nhờ đó mà người bệnh đang mê, sẽ không cảm thụ được bất cứ thứ gì....."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Phỏng Đoán Sóng Đơn

Xung mạch cơ giới? Hàn Phong ngưng thần tự hỏi trong chốc lát, rồi hỏi: "Lý lão sư, trong quá trình truyền dẫn sóng cơ giới sẽ tổn thất năng lượng, càng ngày càng yếu, cuối cùng sẽ biến mất không gặp. Nếu như xung mạch thần kinh là một loại xung mạch cơ giới mà nói, thì vấn đề này phải làm như thế nào để giải quyết đây?" Xung mạch thần kinh khẳng định là sẽ không thể phát sinh ra vấn đề như vậy. Nếu như tín hiệu thần kinh trong quá trình truyền dẫn mà duy trì liên tục lại bị yếu bớt, tin tức mấu chốt trong lúc truyền dẫn sẽ bị mất. Vấn đề lớn là ở chỗ đó, cái này không giống như là thiết bị điện tử, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là đã có thể sinh ra sai lầm trí mạng rồi.

"Không biết em có từng nghe qua danh từ "sóng đơn" chưa?" Lý Trọng Văn không có trực tiếp trả lời.

Hàn Phong gật đầu, nói: "Ý thầy là nói chúng sử dụng hình thức sóng đơn để truyền?"

Sóng đơn còn gọi là sóng Russell, năm 1983, trong báo cáo của kỹ sư Russell có nhắc tới hắn quan sát được một hiện tượng kỳ lạ, một cái vòng tròn tron nhẵn, hình dáng cách cột nước theo hướng 0 giờ khoảng 9miles hướng về phía trước, ngoài ra gọn sóng cùng tốc độ của nước cũng bảo trì không thay đổi. Sau này, các nhà khoa học đối với sóng đơn tiếp hành nghiên cứu thêm một bước, thì phát hiện ra ở trong phương diện thanh học(âm thanh),

quang học(ánh sáng) cùng với điện học, cũng tồn tại hiện tượng sóng đơn. Sóng đơn có một đặc điểm, đó chính là trong quá trình truyền dẫn, năng lượng bên ngoài không có hao tổn, biên độ cùng tốc độ cũng có khả năng duy trì không thay đổi. (DG: Ở đoạn này tác giả đưa thông tin hơi sai lệch một tí, miêu tả cũng không rõ, các bạn xem chú thích để biết rõ hơn về sóng đơn)

"Chính là như thế!" Lý Trọng Văn cười nói, "Chỉ trong nháy mắt, môi trường trung gian của mạng thần kinh biến thành trạng thái cố định. Sau đó xung mạch thần kinh sẽ lấy hình thức sóng đơn truyền đến khu vực then chốt trong hệ thống thần kinh! Bất quá, điểm ấy chỉ là ta phỏng đoán, còn chưa có số liệu thực tế, nhưng mà căn cứ theo số liệu trước mắt, phỏng đoán này hẳn 80, 90% là đúng, haha! Nếu như phỏng đoán này được chứng minh. Hàn Phong, em có biết nó có ý nghĩa gì không? Ý nghĩa chính là, chúng ta đã vạch trần ra chiếc khăn che mặt của xung mạch thần kinh thần bí, giải quyết cái nan đề mang tính đẳng cấp thế giới, rất có khả năng sẽ mang đến cho ngành khoa học thần kinh một cuộc cách mạng! Lúc đó sẽ có rất nhiều thành quả nghiên cứu về phương diện xung mạch thần kinh đều phải sửa lại!"

Tâm tình của Lý Trọng Văn giờ phút này vô cùng kích động, sau khi hân cho ra được kết luận. Trước hết là nghĩ đến báo cho Hàn Phong, chia sẻ niềm vui sướng này, dù sao hẳn cũng là nhờ Hàn Phong gợi ý mới đạt được lĩnh cảm nghiên cứu. Ở lĩnh vực trong nước này, hẳn thật sự đúng là không thể tìm được một ai để giao lưu trao đổi phương diện tâm đắc nhất của mình.

Hàn Phong đối với mấy cái nan đề thế giới này không có hứng thú. Cũng không cần biết phát hiện này đối với lịch sử loài người rốt cuộc có ảnh hưởng lớn bao nhiêu. Thứ hẳn quan tâm chính là, thành quả nghiên cứu này đối với hẳn rốt cuộc có chỗ tốt gì.

Xung mạch thần kinh thật sự là một loại xung mạch cơ giới ư

Dựa theo thuyết pháp của Lý Trọng Văn, tựa hồ thật sự có thể giải thích thông suốt được.

Lúc này, một cái ý niệm chợt lóe lên trong óc Hàn Phong, chờ đến lúc hẳn phản ứng lại, thì mới suy nghĩ đến ý niệm đó một lần nữa trong đầu, có điều làm như thể nào cũng không thể nghĩ ra được. Trong lúc mơ hồ, Hàn Phong cảm giác được ý niệm chợt hiện trong đầu đó vô cùng trọng yếu. Rất có khả năng giải quyết rất nhiều nan đề phức tạp của mình.

Rốt cuộc là mới vừa nghĩ cái gì nhỉ? Hàn Phong càng suy nghĩ, thì càng nghĩ không ra. Ngay cả lông mày cũng nhíu lại.

"Hàn Phong..... Hàn Phong.....?" Bên tai chợt truyền đến tiếng la của Lý Trọng Văn.

"Sao?"

Hàn Phong lấy lại tinh thần nghi hoặc nhìn Lý Trọng Văn.

"Có phải nghĩ đến cái gì hay không?" Lý Trọng Văn hỏi, trong mắt tràn đầy chờ mong.

"Ách... Cái này..... Lý lão sư, em chỉ cảm giác được lý luận này của thầy đích xác rất có đạo lý. Dựa theo lý luận đó, chẳng những có thể giải quyết được nan đề tại sao xung mạch thần kinh không sinh ra nhiệt lượng, đồng thời cũng giải thích rõ nguyên lý tác dụng mà thuốc mê có thể sinh ra, mong rằng thầy sẽ sớm ngày chứng minh được lý luận này!"

Sau khi từ biệt Lý Trọng Văn, Hàn Phong hướng phòng ngủ đi tới, dọc đường đi, hẳn cũng cố gắng dùng sức để nghĩ lại lĩnh quang thoáng hiện mới vừa rồi. Đáng tiếc là, làm thế nào đi nữa thì cũng nghĩ không ra.

Lúc đi tới dưới lầu ký túc xá, điện thoại di động của Hàn Phong vang lên, là Liễu Nguyệt Sương gọi tới.

"Phong tử, bây giờ đang ở đâu?"

"Vừa tới cửa ký túc xá."

"Ngày hôm qua ta thấy người rồi, đẹp trai khủng! Tối nay có rảnh hay không, cùng nhau ăn một bữa đi, chúng ta đã một tháng rồi không gặp mặt."

Buổi tối Hàn Phong đích xác cũng không có sự tình gì. Vì vậy nói: "Được."

Thời gian kế tiếp sau khi hẳn vừa cúp điện thoại là cũng vừa đến cửa phòng 301.

"Phong tử về rồi à." Mới vừa vào đã nghe thấy thanh âm của Lý Vượng.

"Hàn Phong, về tới rồi à! Em đợi anh mấy tiếng rồi đó." Một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Hàn Phong, là Dương Hi Văn, một thân trang phục cực kỳ mát mẻ, phía trên khoác một cái áo khoác trắng, phía dưới mặc một cái quần đùi siêu ngắn, để hé lộ ra cặp đùi thon thả mà trắng như tuyết của nàng, khiến cho ánh mắt của mọi người cứ không tự chủ được mà tập trung lên nó.

"Là em? Tìm anh có việc gì?" Hàn Phong thu hồi ánh mắt mình lại hỏi.

Dương Hi Văn nhún cái mũi nhỏ của nàng lại: "Không có việc gì thì không thể tìm anh sao?"

"Tùy ý." Hàn Phong nhún vai, sau đó bước tới bàn của mình, ngồi xuống, lấy laptop ra, bắt đầu tra chút ít tư liệu trên mạng.

Đối với lý luận kia của giáo sư Lý Trọng Văn, vẫn còn có một chút khái niệm cơ bản hẳn cần phải thẩm dò lại.

Dương Hi Văn thấy Hàn Phong không để ý tới nàng, miệng làm bầm lâu bàu mấy cái, oán hận đậm chân, muốn nói cái gì đó, nhưng thấy Sở Suất cùng Lý Vượng 2 người đang nhìn mình, vì thế nên đành phải nhịn xuống.

Sở Suất cùng Lý Vượng nhìn thấy Dương Hi Văn trừng mắt nhìn 2 người bọn họ, lập tức thức thời nói: "Ách..... Phong tử, tụi tao đi ăn cơm trước nhé."

Nói xong 2 người liền cất bước rời đi.

"Này, tụi bây chờ chút....." Hàn Phong vốn định bảo bọn họ chờ tí, sau đó cùng nhau đi ăn, nhưng mà quay đầu lại, thì đã không còn phát hiện ra bóng dáng của họ nữa rồi.

Nhìn Dương Hi Văn còn đang đứng ở phía sau một chút, hắn liền hiểu rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Phong hướng nàng nói: "Ngồi đi, đừng có đứng đó nữa."

Dương Hi Văn mang một cái ghế qua, ngồi xuống cạnh Hàn Phong.

"Hàn Phong, anh có phải rất chán ghét em không?"

Hàn Phong cười nói: "Không có, làm sao lại thế được? Được rồi, chuyện trong vũ hội lần trước, cũng may có em giúp anh giải vây, cảm ơn nhiều."

Dương Hi Văn nhìn vào mắt Hàn Phong: "Vậy tại sao anh luôn không chịu để ý tới em?"

Hàn Phong ngẩn ra nói: "Không có à? Anh lúc nào không để ý tới em?"

Dương Hi Văn đang muốn tìm một ví dụ, nhưng mà suy nghĩ hồi lâu, thật đúng là tìm không ra được, dưới tình thế cấp bách bèn nói: "Vậy..... Mới vừa rồi là anh không đúng, em đến chỗ này chờ anh lâu như vậy. Lúc anh vào, chỉ lo chơi đùa với cái laptop của mình, cũng không thèm bắt chuyện với em!"

Hàn Phong dở khóc dở cười: "Chị hai, em chẳng phải mới hỏi chị tìm em có chuyện gì sao?"

Cùng con gái ở chung, thật sự đúng là lãng phí đầu óc mà!

Dương Hi Văn giận trách: "Không được bảo em là chị hai! Anh có thể gọi em là Nancy, hoặc là tiểu Văn hay Văn Văn cũng được, nhưng không được phép gọi em là chị, tuổi người ta cũng đâu có lớn hơn anh đâu!"

Hàn Phong có chút đau đầu: Được, được, được. Nancy, vậy xin hỏi em đến tìm anh, rốt cuộc là có chuyện gì?" Câu cuối cùng, Hàn Phong cũng là chậm rãi nói ra từng chữ.

Nhân châu Dương Hi Văn chuyển động, nói: "Bây giờ đi ăn cơm trưa trước đã, chúng ta vừa đi ăn đi, vừa ăn vừa nói chuyện."

Hàn Phong nhìn đồng hồ một chút, thấy cũng không sai biệt lắm rồi, vì vậy gật đầu nói: "Được. Anh mời khách, xem như cảm tạ em lần trước giúp anh giải vây."

Hàn Phong dẫn theo Dương Hi Văn đến một quán ăn nhỏ, lúc ngồi xuống mới đột nhiên chợt nhớ tới một vấn đề: "À phải rồi, em ăn cay được không?"

"Được, em cũng không có kén." Dương Hi Văn nhìn chung quanh đánh giá một chút, hỏi, "Anh bình thường hay tới chỗ này ăn lắm hả?"

"Uhm, thức ăn trong phòng ăn của trường có mùi kỳ kỳ, anh thường chú trọng khẩu vị, nên ăn không quen. Quán ăn này là do một lão bản người Hồ Nam mở, có đủ mùi hết."

Kêu xong ba món ăn, Hàn Phong vì chiều cố khẩu vị của Dương Hi Văn, cố ý phân phó lão bản bỏ tiêu với ớt đừng nhiều quá, hơi cay cay là vừa rồi.

Thức ăn Hồ Nam cùng với thức ăn Tứ Xuyên cũng bỏ cay nhiều, nhưng mà trong mà đặc điểm của thức ăn Hồ Nam lại khác một chút. Người không có thói quen ăn cay lúc mới vừa ăn, khẩu vị phi thường không tồi, cũng không hề cảm thấy có gì cay. Chỉ có lúc sau khi ăn xong mới cảm giác được miệng cay không chịu được.

Sau khi Dương Hi Văn nếm thử một miếng, liền cảm thấy thích, khẩu vị của nàng dường như là rất dễ dãi, đây cũng là tật xấu do trước kia giảm cân. Bất quá khẩu vị của hôm nay của nàng là không sai rồi.

Hàn Phong hỏi: "Thế nào? Ngon không?"

Dương Hi Văn gật đầu liên tục: "Uhm, so với mấy món bình thường em ăn ngon hơn nhiều!"

Bình thường, nàng cũng không ở trong trường học ăn cơm, cũng ăn ở bên ngoài. Bất quá nàng đi ăn chính là nhà hàng tây, rất ít ăn đồ Trung Quốc.

"Ngon thì ăn nhiều một chút đi."

Đợi trong chốc lát, Hàn Phong thấy nàng ăn có vẻ no rồi, lúc này mới nói: "Bây giờ có thể nói rồi chứ, tìm anh có chuyện gì?"

"Anh làm sao có thể khẳng định được em tìm anh có việc?"

Hàn Phong chỉ chỉ vào đại não của mình, nói: "Trực giác."

"Gớm, lại còn trực giác, thôi phòng quá ông ơi!" Dương Hi Văn làm ra vẻ không tin, "Bất quá thật đúng là bị anh đoán trúng rồi, tìm anh xác thực có việc. Việc thứ nhất là để anh mời em ăn cơm, bất quá chuyện này bây giờ đã xong. Việc thứ hai là, em có một người chị em, nàng xem bức tranh hôm nọ anh vẽ, muốn được gặp anh, nhưng mà vẫn chưa có cơ hội, lần này nhân lúc nàng về nước có chút việc, muốn được gặp đại họa gia anh đó, không biết đại họa gia đây có rảnh hay không?"

"Không rảnh." Hàn Phong dứt khoát trả lời.

*Đôi lời dịch giả: Do quan hệ của Hàn Phong cùng Dương Hi Văn là đã có hôn ước, và Dương Hi Văn xưng hô với Hàn Phong là “anh”, cho nên mình cũng ko thể để Hàn Phong xưng hô là “tôi” với “cô” được, vì vậy hai nhân vật này sẽ xưng hô là “anh” với “em”. Còn về Liễu Nguyệt Sương thì tạm thời vẫn giữ nguyên là “ta” với “người”, bất quá rất nhanh sẽ thay đổi thôi.

*Chú Thích:

-Sóng Đơn:

+Năm 1834 John Scott Russel, một kỹ sư xây dựng người Scotlen khi cưỡi ngựa dọc theo kênh đào gần Edinburgh đã quan sát thấy một hiện tượng kỳ lạ. Khi chiếc thuyền do ngựa kéo đột ngột dừng lại, trên mặt nước của kênh có một sóng đơn độc truyền đi xa đến hơn cây số mà không thay đổi cả hình dạng lẫn vận tốc. Từ sau khi Russel quan sát thấy, người ta đặt tên đây là sóng đơn độc (solitary wave) hay là soliton. Nhiều nhà toán học tìm những phương trình toán lý mô tả sóng đơn độc, những nhà vật lý, những nhà sinh học đều quan tâm đến sóng này.

+Gần đây soliton được chú ý ứng dụng vào thực tiễn ở lĩnh vực thông tin cáp quang.

+Người ta nghĩ rằng nếu soliton mang thông tin và truyền theo cáp quang thì có rất nhiều ưu việt, nổi bật nhất là soliton đi rất xa trong cáp quang mà không bị méo mó, không cần phải cứ một quãng đường truyền lại phải có bộ khuếch đại.

+Các phòng thí nghiệm lớn của các hãng hàng đầu, thí dụ Bell Labs đã tích cực nghiên cứu soliton để ứng dụng. Năm 1980 Mollenauer, người đứng đầu nghiên cứu về soliton ở Bell Labs lần đầu tiên đã tạo được soliton truyền trong cáp quang. Xung soliton có dạng cái chuông, cứ truyền đi xa mà dạng chuông không thay đổi. Năm 1988 Mollenauer thực hiện được việc truyền soliton một quãng đường 4000 km mà hình dạng vẫn không thay đổi. Ông hy vọng rằng có thể dùng soliton để truyền tin dưới biển. Nhưng khó khăn là ở việc chế tạo các máy soliton truyền tin.

+Vấn đề dùng soliton để truyền tin bị lắng xuống bắt đầu từ giữa những năm 90 khi xuất hiện mạng phân nhánh đa hợp (DWDM), mạng có thể tải trong cùng một sợi quang hàng tỉ bit thông tin, mạng lại có thể khuếch đại các tín hiệu bằng phương pháp quang, không cần thiết phải chuyển sang điện tử.

Nhưng nhóm của Mollenauer ở Bell Labs vẫn tiếp tục phát triển và năm 1994 đã thực hiện được kỷ lục: truyền soliton đi được khoảng cách 40.000 km tức là một lần vòng quanh quả đất. Một số hãng khác ở Nhật, ở Anh từ năm 1995 cũng đẩy mạnh nghiên cứu soliton với mục đích sử dụng để truyền tin. Lucent Technologies, hãng công nghệ cha đẻ của Bell Labs đang phát triển các hệ máy phát soliton hy vọng rằng sắp tới sẽ dùng soliton để truyền tin không cần tiếp chuyển rất ít tổn kém. Công nghệ tiếp chuyển hiện nay là công nghệ phải đầu tư hàng tỉ đô la để làm các máy tiếp chuyển, vừa phát lại vừa sửa xung, cứ 500 hay 600 kilômet trên đường truyền tin là phải lắp đặt một máy như vậy rất tốn kém.

+Như vậy soliton ban đầu khi được phát hiện ra là một sóng đơn độc, mắt nhìn thấy nổi cộm lên trên mặt nước và có thể thấy nó từ từ chuyển động đi rất xa mà không thay đổi hình dạng của sóng. Ngày nay nói đến soliton người ta hình dung đó là một loại sóng đặc biệt có thể truyền đi nhanh và đi rất xa không cần tiếp chuyển mà sóng vẫn không yếu đi, không thay đổi, đang được nghiên cứu mạnh phục vụ công nghệ truyền tin.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Cái Gọi Là Nội Lực

Nghe Dương Hi Văn nói, Hàn Phong rất dứt khoát trả lời: "Không rảnh."

Dương Hi Văn sùng sốt, buông đũa: "Em còn chưa nói lúc nào, sao anh biết là không rảnh?"

"Thứ nhất, anh đối với hội họa không có bất kì nghiên cứu gì cả, nếu như bạn của em cho rằng anh ở phương diện này rất lợi hại, thì nàng sai lầm chắc rồi. Anh chỉ biết sơ sơ về tranh thôi, những cái khác hoàn toàn không biết. Cho nên anh nghĩ anh cùng nàng hẳn là không có chút đề tài chung nào để nói. Kế tiếp, là anh đích xác bận nhiều việc, không có thời gian đi gặp những người không quan trọng."

Dương Hi Văn nóng nảy: "Nhưng mà em đã đáp ứng người ta, không phải chỉ gặp mặt thôi sao, đâu tốn bao nhiêu thời gian của anh đâu. Em đã nói mà, chị em tốt của em là tốt nghiệp ở trung tâm mỹ viện, ở phương diện vẽ tranh bằng bút máy tạo nghệ rất cao. Sau khi nàng xem bức họa anh vẽ xong, khen không dứt miệng."

Lời Hàn Phong nói, nàng căn bản là không tin, chỉ biết qua loa về tranh một chút, nếu như hắn nói hắn mù tịt về tranh, vậy chẳng phải người khác là mười phần đều không biết rồi ư? Không rành? Điềm đó lại càng thái quá, một sinh viên thì bận bịu gì chứ. Hơn nữa chỉ là gặp mặt trao đổi một chút mà thôi, hắn nói như thế, rõ ràng là tìm cớ cho mình, hơn nữa có này lại còn rất kém nữa chứ.

"Em không tin, anh cũng hết cách." Hàn Phong nhún vai.

Dương Hi Văn đột nhiên mất hứng, nói: "Em no rồi."

Hàn Phong cũng ăn được nhiều rồi. Vì vậy kêu người tính tiền.

Trên đường quay về trường học, Hàn Phong đi ở phía trước, mà Dương Hi Văn thì giận dỗi đi theo ở phía sau. Lúc gần đến trường học, nàng đột nhiên chạy lên kéo tay Hàn Phong lại, dùng ngữ khí làm nũng nói: "Hàn Phong, chị em tốt kia của em vất vả lắm mới về nước một lần, em cũng đã lỡ hứa. Nói nhất định sẽ hẹn được anh, anh đi một lần đi mà, năn nỉ anh đó!"

Hàn Phong theo điều kiện phản xạ trước tiên bắt lấy cánh tay từ hai tay nàng giật ra, vội vàng cách ra vài bước, nhìn nàng nói: "Em làm gì vậy, đừng có lôi kéo như thế."

Nói thật, cái này Hàn Phong không có thói quen.

Dương Hi Văn thấy Hàn Phong sợ như vậy, trên mặt tươi cười nói: "Hi hi, sợ cái gì, anh là vị hôn phu của em. Ôm tay thì có quan hệ gì chứ, đừng nói ôm tay, cho dù ôm người cũng được!" Vừa nói, vừa hướng chỗ Hàn Phong đang né, mở hai tay ra, xem điệu bộ tựa hồ như thật sự muốn cùng Hàn Phong thân mật ôm lấy.

Hàn Phong lại càng hoảng sợ, không ngờ bày ra tư thế cách đầu thức: "Đừng tới gần!"

Dương Hi Văn thấy hắn bộ dáng khẩn trương, lại càng vui mừng khôn xiết: "Sao hả? Muốn đánh nhau à? Anh đánh đi, em cho anh đánh....." Nói xong, tốc độ của nàng bên kia không giảm mà tiếp tục chạy tới. Khiến cho Hàn Phong chỉ có thể không ngừng lùi về phía bức tường bên cạnh, thối tới nỗi không thể nào thối tiếp. (Thối ở đây là thối lui đó)

Dương Hi Văn dang hai tay ra đi tới, chỉ thấy trước mắt chợt lóe, sau đó là bắt vào khoảng không. Trước mắt không thấy thân ảnh Hàn Phong đâu. Mà lúc này, trên tay đột nhiên truyền đến trận đau nhức, sau đó thân thể không tự chủ được ngã về phía sau - - Cả người nàng bị Hàn Phong bắt lại, tay phải xoay ra đằng sau lưng

"Ui da! Đau... Đau quá..." Dương Hi Văn cả kinh kêu lên, nàng không nghĩ tới Hàn Phong thật sự hạ thủ với nàng, "Hàn Phong, cái tên hỗn đản anh! Thả em ra!"

Hàn Phong nghe ngữ khí nàng thay đổi, vội vàng buông ra, hậm hực nói: "Đã bảo đừng có tới đây mà."

Dương Hi Văn cũng trở mình lại bình thường, nàng giật giật cánh tay, oán giận nói: "Em cứ tới đó, hừ, nếu anh không đáp ứng, em sẽ cứ quán quít lấy anh, một tắc cũng không rời, theo sát anh coi rốt cuộc anh bận bao nhiêu!"

Hàn Phong trong đầu lập tức xuất hiện hình ảnh con đĩa bám víu lấy mình không ngừng quấy nhiễu, da đầu nhất thời có chút tê dại.

Hắn bắt đầu dĩ nhiên nói: "Được rồi, được rồi, anh đáp ứng. Bao giờ hẹn chị em tốt của em xong, thì gọi điện thoại cho anh." Hắn thật sự nghĩ không ra, tại sao Dương Hi Văn lại bắt hắn gặp bạn nàng cơ chứ?

Dương Hi Văn trên mặt lại lộ ra nụ cười: "Cho em biết số điện thoại của anh đi."

Sau khi Hàn Phong đem số điện thoại cho nàng, Dương Hi Văn hướng hắn nói: "Hừ, anh đó, không có phong độ gì hết, ngay cả phụ nữ mà cũng động thủ. Về nhà em sẽ nói cho anh em biết, để cho hắn đến giáo huấn anh. Hừ, đừng tưởng là lợi hại lắm, thời gian anh của em học võ khẳng định còn lâu hơn anh, khẳng định lợi hại hơn anh nhiều!"

Nói xong, Dương Hi Văn liền chạy đi.

Tôn đại thần rốt cuộc cũng chịu đi, Hàn Phong thở dài một hơi. Theo hắn nhận xét, ở cùng phụ nữ quả thực rất là mệt, so với rèn luyện còn mệt hơn nữa. (Tôn đại thần là ai dịch giả cũng hem biết T_T)

Đối với câu nói kia ở phía sau của Dương Hi Văn, Hàn Phong trực tiếp loại bỏ.

Đi được vài bước, Hàn Phong đột nhiên dừng lại, thì thầm nói: "Học võ..... Võ thuật....."

Lặp đi lặp lại câu nói, Hàn Phong vỗ đầu một cái nghĩ tới...

Câu nói kia Dương Hi Văn vừa mới nói, chính là ý niệm trong đầu mà lúc sáng giáo sư Lý Trọng Văn cùng hắn đang nói chọt hiện.

Nếu quả thật giống như giáo sư Lâm Thanh Hàn bảo "xung mạch thần kinh là xung mạch cơ giới, hơn nữa lấy hình thức sóng đơn truyền trong cơ thể." Lý luận này thực có thể thông qua, Hàn Phong cảm giác được nội lực trong võ thuật Trung Quốc thực có thể giải thích bằng khoa học một cách hoàn mỹ.

Nguyên vốn, Hàn Phong cũng không tin rằng nội lực tồn tại trên đời, nhưng mà lúc quân huấn, hắn đã tận mắt thấy qua uy lực của nội lực. Đầu tiên là ngành khí công của đại đội trưởng Âu Dương Kiệt. Luyện đến loại trình độ của hắn, thật là y như mình đồng da sắt, ngay cả đâm sâu vào da thịt hắn thì lực đã kích phản lại cũng còn mạnh. Chủ yếu hơn nữa chính là nội lực tương ứng tồn tại trong cơ thể hắn. Bất quá, cụ thể thì Âu Dương Kiệt không nói ra, nội lực rốt cuộc là gì nhỉ. Theo lời hắn nói, nội lực chính là khí bên trong cơ thể.

Hàn Phong lúc đó đối với thuyết pháp của hắn cũng không để ý, nhưng mà sau đó, hắn lại chính thức dùng mắt thường nhìn thấy được "nội lực".

Đó là lúc sau khi hắn cùng Phục Dững luận bàn. Sau lần nọ, Phục Dững mặc dù bị trừ điểm, nhưng hắn cũng không thêm để ý. Ngày hôm sau liền tìm đến Hàn Phong, đương nhiên, lần này cũng không có làm trò trước mặt mọi người, mà là lên lút.

Cuộc sống sau đó, Phục Dững cùng Hàn Phong 2 người rất thường xuyên luận bàn vào buổi tối. Sau khi luận bàn xong, trao đổi một chút. Biết được Hàn Phong đối với võ thuật Trung Quốc chẳng hiểu được bao nhiêu, Phục Dững cảm thấy phi thường kinh ngạc. Sau khi kinh ngạc, hắn bổ sung cho Hàn Phong không ít tri thức trụ cột liên quan đến võ thuật. Trong lúc đó, hắn cũng có nói đến nội lực.

Hàn Phong bảo hắn không thể tin được thuyết pháp này. Dù sao hắn lúc trước nghe những thuyết pháp liên quan tới nội lực cũng rất là mơ hồ.

Phục Dững lúc ấy cũng không cùng Hàn Phong tranh luận. Trực tiếp truyền tới năm viên gạch đen. Sau đó nhắm vào nó bỏ một chưởng.

"Phanh!"

5 viên gạch kêu lên một tiếng rồi gãy. Mà trong đó viên đầu tiên lại bị đánh nát bươm.

Hàn Phong lúc đó thấy rất rõ, hắn biết Phục Dững muốn làm cái gì, cho nên đem thị giác điều chỉnh đến mức tốt nhất, không buông tha bất kỳ chi tiết nào cả. Lúc đó hắn thấy được, khi tay của Phục Dững cùng viên gạch tiếp xúc trong nháy mắt, tay của hắn cũng không có phát sinh biến hình. Mà hình như lại có một thứ gì đó không thấy được, tác dụng lên viên gạch đen, sau đó khiến nó bị phá hủy.

Sau khi vỡ xuống, Hàn Phong lập tức cầm tay Phục Dững quan sát một chút, cũng không thấy có dấu hiệu thương thế bị trọng lực đánh vào.

Nội kinh ngoại phóng - - Đây là cách giải thích của Phục Dững. Hắn bảo hắn có thể cảm giác được tay mình có một cỗ lực lượng, lực lượng này có thể bảo vệ cho tay hắn chưởng mà không hề bị thương tổn. Hơn nữa cỗ lực lượng đó còn có thể tác dụng lên ngoại vật, ví dụ như viên gạch đen này. Đương nhiên, tình huống như vậy cũng không phải ai cũng có thể dễ dàng đạt được, hắn luyện nó cũng phải mất hết thời gian 10 năm!

Nội lực thật sự tồn tại sao? Hàn Phong nhớ đến "đan lưu" mà mình đã phát hiện ra, liệu đan lưu đó có phải là nội lực hay không? Hàn Phong cũng không thể phát hiện ra được liên lạc của chúng với nhau, một loại sinh cơ thông thả tràn ngập nhu hòa, mà mặt khác lại là một loại tràn ngập sức phá hoại cực nhanh.

.Bất quá, hôm nay dựa theo lời phỏng đoán phát hiện của Lý Trọng Văn, lại khiến cho Hàn Phong sinh ra một cái linh cảm. Nếu như lý luận của hắn thật sự chính xác mà nói, có lẽ Hàn Phong thật sự có thể từ góc độ khoa học để giải thích sự tồn tại của nội lực.

Lúc sáng, ý niệm này trong đầu của Hàn Phong chỉ là đột nhiên chọt hiện, hắn lúc ấy nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra. Bất quá mới vừa rồi Dương Hi Văn trong lúc vô ý nhắc nhở làm hắn nhớ tới ý niệm đó trong đầu.

Nếu như xung mạch thần kinh thật sự là một loại xung mạch cơ giới. Hơn nữa lấy hình thức sóng đơn để truyền dẫn trong cơ thể. Vậy một khi xung mạch này mạnh mẽ đến một trình độ nhất định, sóng đơn cường đại đến mức phóng được ra ngoài cũng không phải là không có khả năng. Đan lưu trong cơ thể Hàn Phong chẳng phải là một loại xung mạch thần kinh không ngừng lớn mạnh đó ư?

Nói đến đây, kỳ thực chỉ là một cách lợi dụng đối với năng lượng mà thôi.

Hàn Phong sau khi nghĩ thông suốt điểm ấy, trong lòng không khỏi có chút hưng phấn, hắn đang nghĩ, nếu như đan lưu bên trong cơ thể mình có thể không ngừng tăng lên đến một mức độ nào đó, liệu có thể sinh ra hiệu quả giống y như nội lực hay không?

Bất quá nghĩ thì nghĩ, chứ hắn cũng không dám dễ dàng lỗ mắng. Dù sao trong luyện công cũng còn tồn tại thứ gọi là tẩu hỏa nhập ma. Bản thân bây giờ nếu mất nhắm mắt mở mà làm, đem thân thể của mình hủy mất thì phiền toái chết.

Suy nghĩ hồi lâu, Hàn Phong quyết định tìm cơ hội nào đó để học một môn công pháp có thể sinh ra nội lực, để chứng minh phỏng đoán của mình.

Đương nhiên, phỏng đoán của Lý Trọng Văn trước đó phải chính xác. Cho nên, Hàn Phong đang cân nhắc xem có nên hỗ trợ Lý Trọng Văn sớm đem kết quả nghiên cứu này làm ra hay không.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tài Đại Khí Thô

Phỏng đoán kia của Lý Trọng Văn cũng không phải một ngày hai ngày là có thể định được. Mặt khác hắn bây giờ cũng không thể cứ trực tiếp chạy tới, nói với Lý Trọng Văn, em cùng thầy nghiên cứu chung một đề tài, như vậy không quá mức khoa trương và đột ngột quá đi chứ. Thật giống như là thấy được thành quả của đối phương sắp nghiên cứu ra, sau đó tìm cách mà chen một chân vào vậy.

Hàn Phong lắc đầu, đem ý nghĩ này tạm thời vứt qua một bên, hướng ký túc xá đi tới. Buổi sáng vốn định đi tra tư liệu một chút, nhưng mà bị Dương Hi Văn quấy rầy, cho nên hắn quyết định xê chiều tiếp tục. Hơn nữa thuận tiện điều tra một chút tư liệu có liên quan đến phương diện nội lực của võ thuật. Inte bây giờ phát triển, cơ hồ là tất cả tư liệu có thể tìm thấy được trên inte thật sự là nhiều lắm. Nhưng chất lượng lại không chiếm được bao nhiêu, thật giả khó phân, cho dù có người phát biểu rằng tư liệu đó trên inte là tuyệt mật và chân thật đi nữa, thì cũng rất có khả năng sẽ trở thành một trò đùa bị người ta chê cười mà thôi.

Trở lại ký túc xá, Lý Vượng cùng Sở Suất đã trở về, Hứa Lâm Hổ vẫn như cũ không thấy bóng dáng.

"Phong tử, về nhanh dữ vậy?" Lý Vượng kinh ngạc hỏi.

Sở Suất cũng nói: "Phải đó, Dương đại mỹ nữ chờ mày lâu như vậy, còn không chịu bồi tiếp người ta cho tốt, thật đúng là không biết ga-lăng gì cả!" (Nguyên văn: Phong tình, dịch thành ga-lăng nghe có vẻ được hơn)

Đối với Hàn Phong, 2 người bạn họ thật sự là bội phục sát đất, ngay cả cực phẩm mỹ nữ như Dương Hi Văn cũng tự mình tìm tới cửa. Vậy mà điều khiến họ khinh bỉ nhất chính là, Hàn Phong đối với nàng lại không nóng không lạnh.

Hàn Phong nói: "Nàng tới tìm tao là có việc chánh sự thôi."

"Chánh sự? Mày cùng nàng có thể có chánh sự gì cơ chứ!" Lý Vượng nói xong, đột nhiên nghĩ tới việc gì khác, "Chắc, bảo sao mày không theo tụi tao học cách quyến rũ nàng. Chúng ta là anh em mà, mau mau truyền thụ chút kinh nghiệm coi."

Hàn Phong còn chưa nói gì, thì Sở Suất đã tiếp lời: "Vượng tài. Kinh nghiệm của Phong tử khẳng định là không thích hợp với mày đâu, haha! Như mày cả ngày nằm tại phòng xem manga, không chịu tham gia hoạt động giống mấy thợ săn chủ động đi ra ngoài thì làm gì được!"

"Mẹ, làm như mày có kinh nghiệm lắm vậy, mày chẳng phải cũng giống tao sao, cũng cô đơn một mình đó thôi!" Lý Vượng về mặt khinh bỉ.

"Oa tử khẳng định có mục tiêu rồi." Hàn Phong khẳng định nói.

Lý Vượng quay đầu nhìn Sở Suất: "Oa tử, thật sao?"

"Haha, mục tiêu thì có, bắt quá phải xem sau này phát triển như thế nào đã. Không nói với tụi bây, anh mày phải cố gắng đây. Hắc hắc!"

Nói xong, Sở Suất cầm lấy quyển sách chuyên ngành thông thả bước ra ngoài.

"ĐM nó!" Lý Vượng nhìn bóng lưng của hắn chỉ vào. "Thằng quỷ này kiêu ngạo vãi!"

Hàn Phong cầm laptop mình lên, sau đó bước tới cửa quay đầu lại nhìn Lý Vượng nói: "Oa tử nói có đạo lý, nếu như mày thật muốn tìm một bạn gái, có thể tham khảo như thế một chút."

Chờ sau khi Hàn Phong rời đi, Lý Vượng cười hắc hắc: "Đừng tưởng anh mày thật sự không có cách, hắc hắc, chờ đấy rồi xem."

Hàn Phong tìm một phòng học yên tĩnh không ai ngồi xuống. Mớ laptop ra rồi bắt đầu lên mạng.

Mặc dù bây giờ Hàn Phong cơ hồ là không tham gia bất kỳ hoạt động hacker nào. Nhưng mà, nội dung hắn chú ý cũng không ít, mỗi ngày đều xem đại lượng tin tức cùng blog, nhận không ít mail.

Tùy thời mà chú ý tin tức tình hình mới nhất trên inte. Đây là thói quen tốt đẹp trước kia mà hắn vẫn bảo trì. Sau khi sống lại, thói quen này bị cắt đứt một thời gian dài, bắt quá sau khi tới Thủy Mộc, thói quen này của hắn lại bắt đầu tiếp tục.

Cũng may bây giờ đã có RSS, xem tin tức trên blog này nọ, cũng không cần phải chạy qua chạy lại trên các trang web. Trực tiếp chọn RSS tại một trang nhất định là được. Có tin tức gì mới, đều sẽ thông tin cùng trang web sẽ tự động cập nhật nội dung mới nhất gửi đến RSS, rất tiện lợi. (Đoạn này chỉ khác

biệt với nguyên văn 1,2 chữ, nhưng dịch giả chỉ dịch sao cho mọi người hiểu rõ một cách tốt nhất thôi)

Lúc quân huấn, hấn căn bản là không có thời gian cùng điều kiện để lên mạng, cho nên tin tức trong RSS tích lũy cũng được một tháng, nhìn qua số lượng, không ngờ đã trên 1 vạn.

Tốc độ đọc của Hàn Phong bây giờ so với trước kia nhanh hơn nhiều lắm. Một vạn tin tức này, hấn chỉ dựa vào tiêu đề để phán đoán xem có nên đọc hay không, rồi rất nhanh thẳng một đường kéo xuống, gặp phải tin tức nào có nội dung hứng thú thì ngừng lại xem rõ chi tiết. Không có hứng thú thì trực tiếp loại bỏ. Bất quá cho dù như vậy, thì cũng tốt hết mấy tiếng đồng hồ mới xem hết toàn bộ tin tức một tháng qua.

Những tin tức này dính dáng tới đủ loại lĩnh vực, nội dung về phương diện như thời sự, chính trị, tài chính, kinh tế, khoa học kỹ thuật, sinh học..... Hàn Phong xem qua mấy thứ này, cũng không có mục nào đặc biệt, hấn cũng không biết tin tức nào trọng yếu, coi như trọng yếu thì cũng không biết là sẽ sinh ra tác dụng gì, thuận tiện là tự mình coi để biết thôi, hiểu biết nhiều sẽ khiến nhân giới mình được mở rộng, nhờ đó mà vấn đề tự hỏi sẽ không quá mức hạn chế.

Đây là một loại quá trình tìm hiểu, cũng là một quá trình kiên trì trường kỳ. Ảnh hưởng của nó đối với cá nhân cũng rất khó có thể lập tức thấy hiệu quả, nhưng đối với một số người mà nói, loại tích lũy này là ắt không thể thiếu được, những người này thông thường sẽ nắm giữ đại cục trong tay, làm gì cũng phải cân nhắc, chú ý đến mặt khác của chuyện.

Xem hết tin tức, Hàn Phong bắt đầu mở e-mail của mình ra.

Bởi vì thân phận trên inte của hấn lúc trước quá nhiều, mỗi một thân phận cơ hồ ứng với một mail. Cho nên hấn ở trên inte có rất nhiều e-mail điện tử. Vì để đạt được hiệu quả bảo mật, trong những e-mail đó căn bản là không có bất cứ điểm nào tương tự, kể cả thói quen, cách nói chuyện dùng từ cũng khác một chút. Cho nên, cho dù là tên nào ngu ngốc phá giải được e-mail của hấn, cũng không thể dựa vào e-mail đó làm trung tâm mà truy tìm ra những e-mail khác, cơ hồ là không có khả năng.

Những e-mail này của Hàn Phong trước kia, trừ chiến hữu của hấn trước đó ra, những người khác căn bản là đối với thân phận chính thức của Hàn Phong hoàn toàn không biết gì cả. Cho nên mọi người căn bản là không biết đó là Nhạc Phong của 25 năm trước, vẫn một mực gọi mail cho hấn, những mail này, có phần là do Hàn Phong đăng ký web tự động gọi tới. Có phần là do một ít bạn bè hacker trên inte gửi các thành quả nghiên cứu hoặc trao đổi cho thỏa lòng.

Từ trong đồng e-mail đó, Hàn Phong nhận được mail Ngụy Kỳ gửi cho hấn, trong đó nói đến sự kiện "Sinh viên lộ ảnh xxx" hôm nọ, hấn nói cơ quan chuyên ngành đã đi tìm hấn. Mặc dù bọn họ hoài nghi, nhưng cũng không có chứng cứ chứng minh sự kiện đó là do hấn bày ra, cho nên hấn không có chuyện gì, scandal của vụ này cũng đã qua rồi.

Hàn Phong gửi cho hấn một mail, trình trọng cảm tạ hấn một phen. Hơn nữa ước định, nếu như hấn có hứng thú, sau này cùng nhau gây dựng sự nghiệp một phen.

Đọc mail khác, Hàn Phong phát hiện có một việc xuất hiện với tần suất khá cao, đó chính là không lâu sau sắp sửa triệu khai "đại hội thi đấu hacker quốc tế HSP lần thứ 3."

Rất nhiều nhân sĩ cũng nhắc tới đại hội thi đấu này, tựa hồ như đại hội thi đấu đó trong lĩnh vực hacker quốc tế ảnh hưởng vô cùng lớn, có rất nhiều đại lão gia hacker quốc tế nổi danh được cử là giám khảo. Hai lần trước quản lý vô cùng thành công, ngoài ra trình độ đạt đến mức tiêu chuẩn nhất lưu trong thế giới. Cho nên đại hội thi đấu hacker trở thành sự kiện thi đấu có quyền uy và được các hacker trên toàn cầu tán thành.

Hàn Phong ở trên mạng tìm tòi một chút, đại khái hiểu rõ. Kỳ thi đấu này sở dĩ được các hacker trên toàn cầu thổi phồng như vậy, ngoài phương diện quản lý có đủ quyền uy ra, ở lĩnh vực danh sách tài trợ cơ hồ cũng không kém. Mặt khác còn có rất nhiều hacker lão làng cổ vũ. Về phương diện khác nữa chính là tài đại khí thô, phần thưởng hết sức phong phú, giải nhất tiền thưởng lên tới 20 vạn USD.

Sự kiện thi đấu như vậy, nếu là trước kia, đối mặt với phần thưởng, Hàn Phong có thể còn có chút hứng thú. Bất quá bây giờ, hấn một điểm hứng thú cũng có kéo lên nổi, 20 vạn USD trong mắt hấn bây giờ, thật đúng là chẳng đáng nhìn ở trong mắt. Hơn nữa, tham gia kỳ thi đấu này, sẽ rất có khả năng bại lộ thân phận của mình.

Vẫn là siêu cấp hệ thống quan trọng hơn, Hàn Phong quyết định, sau khi đem hệ thống trong đại não của mình thăng cấp lên 2.0, thì bản thân cũng bắt đầu gây dựng sự nghiệp, mở một công ty inte kiếm lời ít tiền. Nguyên bốn mục tiêu cũng không cao, ý định chỉ cần có thể khiến cho người nhà mình sinh sống an ổn hết cả đời là được, nhưng mà mục tiêu ấy bây giờ tựa hồ còn phải tăng lên một chút, bởi vì hấn còn phải đối mặt với áp lực đến từ hai gia tộc Hàn Dương.

Ở trong phòng học tới xế chiều 5 giờ, thẳng cho đến khi Liễu Nguyệt Sương gọi điện thoại thúc dục, Hàn Phong mới nhớ tới mình có hẹn cùng nàng ăn cơm chiều.

Lúc về tới phòng ngủ, phát hiện ra Sở Suất đã trở về.

Hàn Phong thuận miệng hỏi: "Oa từ, tình hình chiến đấu thế nào?"

"Tiến triển phi thường thuận lợi!" Sở Suất vẻ mặt hưng phấn, "Ta đã thành công lấy được số điện thoại của nàng rồi, định cuối tuần này hẹn phòng ngủ các nàng đi chơi."

Hàn Phong kỳ quái nói: "Người một người hẹn cả phòng nàng đi?"

Lý Vượng ngắt lời nói: "Làm gì có, hần là lấy danh nghĩa phòng ngủ chúng ta hẹn, tao nói mày nghe, là một đám học tỷ."

Hàn Phong minh bạch, nguyên lai là dùng chiêu "phòng ngủ cùng hẹn", cái chiêu thức tán gái đại pháp cũ mềm mà thực dụng ấy mà. Hơn nữa còn theo đuổi cả học tỷ, đúng là chỉ có mình hần.

Hàn Phong: "Hệ nào?"

"Là năm hai hệ chúng ta."

Lúc này, Sở Suất đột nhiên hỏi: "Được rồi, Phong tử, mày không phải cũng thuộc hội tin học sao, đồng học của nàng gọi nàng là tiểu Lê tử, có từng nghe qua không?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Không Phải Là Vấn Đề

Tiểu Lê tử?

Hàn Phong bó tay, nói cho đã dzô, cuối cùng Sở Suất hẹn lại là phòng ngủ của Liễu Nguyệt Sương.

Hàn Phong nói: "Tiểu Lê tử, ta đương nhiên biết, em tao là bạn chung phòng ngủ của nàng."

"Thiệt hay giả vậy?" Sở Suất cũng rất ngoài ý muốn.

"Lừa mày làm gì." Hàn Phong tức giận nói, "Tiểu Lê tử gọi là Trương Tiểu Ly, khuôn mặt tròn tròn đúng không?"

"Đúng đúng đúng!" Sở Suất mắt sáng rực lên, "không nghĩ tới nàng lại là đồng học của Liễu học tỷ, haha, cái này dễ xử lý rồi!"

Sở Suất chạy đến trước mặt Hàn Phong: "Phong tử, mày lần này nhất định phải giúp tao!"

"Tao giúp mày? Tao giúp mày thể nào đây, tao cùng nàng đâu có quen."

Sở Suất ưỡn ngực nghiêm mặt nói: "Mày không quen không sao, chi cần Liễu học tỷ ok là được, sau này có chuyện gì, cũng còn phải nhờ mày chu toàn một chút, thường xuyên giúp tao hỏi thăm tin tức từ Liễu học tỷ."

Đối với công tác truyền thanh này, Hàn Phong nghĩ đến có chút đau đầu, suy nghĩ một chút, hần nói: "Vây đi, tao cùng em tao bắt chuyện một cái sau đó có vấn đề gì, mày trực tiếp đi hỏi em tao, tao không dính vô đâu."

"Kháo, thật hết nói nỏ! Thôi được, quyết định vậy đi, mày trước tiên cùng Liễu học tỷ nói một chút, để nàng tác hợp cho bọn tao. Sau này tao có chuyện gì, phải đi tìm nàng rồi, hắc hắc!" Sở Suất biết tính tình Hàn Phong, biết hần khẳng định sẽ không nguyện ý làm ba cái chuyện này. Sở dĩ kêu hần hỗ trợ, chính là để hần giúp mình nhờ phía Liễu Nguyệt Sương thôi.

"Uh, biết rồi."

Ra khỏi phòng ngủ, đi tới trước cổng trường, Hàn Phong gặp được Liễu Nguyệt Sương.

"Sương tử, người làm sao vậy? Sao lại tiêu tụy tới nông nỗi này?" (DG: Ở đoạn này nguyên văn là "-Nguyệt" chứ không phải là "Sương tử", cách gọi này có vẻ kỳ kỳ, nên dịch giả sửa lại thành "Sương tử" như ở những chương trước.)

Thấy nàng, Hàn Phong giật mình hoảng sợ, Liễu Nguyệt Sương bây giờ hoàn toàn không còn một chút sức sống của một tháng trước. Thay vào đó là vẻ mặt tiêu tụy, nhìn qua thon gầy hơn không ít, trong mắt hiện đầy tơ máu, tựa hồ là thiếu ngủ nghiêm trọng. Hàn Phong thấy thế trong lòng đau nhói, ngăn ngủ một tháng, nàng sao lại biến thành dạng này rồi.

"Sương tử, đã phát sinh chuyện gì?" Hàn Phong hỏi lần nữa.

Liễu Nguyệt Sương trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: "Phong tử, ta không có việc gì, chỉ là mấy ngày nay nghỉ ngơi không tốt, ngủ không đủ thôi."

Hàn Phong nhú mày, nói: "Có chuyện gì, có thể trực tiếp nói cho ta mà."

"Uhm." Liễu Nguyệt Sương gật đầu, "Thời gian không còn sớm. Mình đi ăn trước đi."

Trên đường đi, cả 2 không nói gì cả, hào khí có chút ngưng trọng.

Hàn Phong có thể khẳng định được. Trên người Liễu Nguyệt Sương đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn không thể tiếp tục hỏi, hắn chờ Liễu Nguyệt Sương chủ động nói ra.

Chỗ bọn họ đi, là quán thức ăn Hồ Nam mà Hàn Phong thường đi.

Bình thường, Hàn Phong cùng Liễu Nguyệt Sương ăn cơm với nhau, cũng chỉ là ăn chút thức ăn sáng, một món là nàg thích, một món là Hàn Phong thích. Bất quá, hôm nay Hàn Phong kêu thêm súp thịt hầm, gia tăng một chút dinh dưỡng cho Liễu Nguyệt Sương bồi bổ thân thể.

"Uống canh nhiều một chút, xem bộ dáng của ngươi, trong khoảng thời gian này y như là chạy đi tị nạn vậy."

Hàn Phong giúp nàg múc một chén canh nước cốt thịt.

"Uhm."

Về hoạt bát của Liễu Nguyệt Sương ngày xưa đã biến đâu mất, hôm nay đặc biệt dườg như ít nói.

Sau chốc lát, Liễu Nguyệt Sương rút cuộc phá vỡ lớp băng cứng: "Ngay hôm qua lúc các ngươi trở về, ta có thấy ngươi, ngươi là phó đội trưởng. Còn có cả tinh anh huân chương, Phong tử, chúc mừng ngươi, ta biết ngươi là giỏi nhất!"

Từ lúc Hàn Phong thức tỉnh đến nay, biểu hiện của hắn lúc nào cũng tốt, đây là những gì mà Liễu Nguyệt Sương cộng lại sau khi thấy.

Hàn Phong buồn bực ăn cơm, sau khi nghe lời nàg nói, chỉ hàm hồ gật đầu một cái, sau đó tiếp tục ăn.

Khẩu vị của Liễu Nguyệt Sương tựa hồ cũng không tốt lắm, nàg chỉ ăn vài miếng, sau đó uống hai chén canh Hàn Phong múc, rồi buông đũa xuống, lẳng lặng nhìn Hàn Phong xử hết đồng đồ ăn.

Khẩu vị Hàn Phong đương nhiên là tốt rồi, chỉ trong chốc lát, hắn đã quét sạch thức ăn trên bàn, ăn sạch sành sanh, đây là thói quen tốt hắn đã dưỡng thành khi ở trong bộ đội, không lãng phí một miếng lương thực nào cả.

Húp hết chén canh cuối cùng, Hàn Phong dùng khăn lau miệng, sau đó nói: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại biến thành cái dạng này, nói hết từ đầu đến cuối đi."

Liễu Nguyệt Sương vẫn như cũ do dự: "Không có gì....."

"Nguyệt Sương!" Hàn Phong nghiêm mặt nói, "Có chuyện gì ngươi nói thẳng ra, đừng có dong dài nữa, chuyện của ngươi không phải là chuyện của ta sao? Ta muốn ngươi rõ, có một số việc trong mắt ngươi có lẽ nghiêm trọng, nhưng ở trong mắt ta, có thể là không có vấn đề gì!"

Nghe Hàn Phong quát như vậy, miệng Liễu Nguyệt Sương giật giật, nước mắt như những hạt trân châu nhỏ xuống thành dòng.

"Huhu..... Mẹ của ta bị bệnh phải nhập viện rồi....." Lời vừa nói ra xong, Liễu Nguyệt Sương đã khóc không thành tiếng.

"Mẹ nuôi?" Hàn Phong sững sốt, vội vàng hỏi, "Bệnh gì?"

Nhưng mà lúc này Liễu Nguyệt Sương đã gục mặt khóc không ngừng trên bàn, Hàn Phong có hỏi thế nào cũng không nói gì cả.

Tiếng khóc của nàg dẫn tới ánh mắt tò mò của những người ăn cơm xung quanh.

Không có biện pháp, Hàn Phong chỉ có thể tính tiền, sau đó ôm Liễu Nguyệt Sương ra khỏi quán ăn.

Sau khi đi được một đoạn, Hàn Phong dừng lại, để cho nàg nhào vào vai mình khóc một trận.

Thật vất vả, tiếng khóc của Liễu Nguyệt Sương mới ngừng lại, Hàn Phong lúc đó mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên lai, nửa tháng trước, mẹ của nàg, cũng chính là mẹ nuôi của Hàn Phong đột nhiên kiểm tra phát hiện bị ung thư vú!

Hàn Phong sau khi nghe được tin tức này, quả thực là không thể tin nổi, bệnh gì không nói, nhưng sao lại là bệnh ung thư cơ chứ!

Sau khi nghe rõ lại chi tiết mới biết, nguyên lai thân thể mẹ nàg vẫn không tốt. Những năm gần đây, vì đề trị liệu, trong nhà đã tốn không ít tiền. Nguyên vốn là gia đình giàu có, đủ để vượt qua cuộc sống. Nhưng về sau, sinh ý của ba nàg đã bắt đầu xuất hiện vấn đề, vì để giảm bớt gánh nặng trong nhà, mẹ nàg mặc dù đau nhức, nhưng vẫn nhẫn nại chịu đựng, kiên trì không đến bệnh viện. Cho đến nửa tháng trước, nàg đột nhiên té xỉu tại phòng

bếp.....

Mẹ nàng bây giờ phải phẫu thuật gấp, hơn nữa còn cần phải có một khoản tiền lớn. Nhưng tệ nhất chính là, nhà của nàng bây giờ cầm đâu ra số tiền này đây chứ, trong nhà sớm đã không còn gì nữa rồi.

Đây chính là nguyên nhân mấy ngày qua Liễu Nguyệt Sương ăn không ngon ngủ không yên, nàng vốn sớm đã nghĩ tới việc trở về. Nhưng ba nàng Liễu Đạt Vĩ lại bảo nàng ở lại trường học, mục đích chỉ có một - - Chờ Hàn Phong trở về, bảo hắn giúp đỡ nghĩ biện pháp.

Liễu Đạt Vĩ rất rõ ràng thân phận của Hàn Phong, đồng thời cũng biết ba mẹ của Hàn Phong bây giờ cũng không có tiền để cho hắn mượn. Biện pháp duy nhất, chính là nhờ Hàn Phong mượn từ nhà ông nội hoặc là ông ngoại của hắn một ít tiền để vượt qua cửa ải trước mắt.

Khi Hàn Phong còn bé chỉ biết, mẹ nuôi đối với hắn rất tốt, hắn cũng rất thích mẹ nuôi này. Bây giờ nàng ngã bệnh, Hàn Phong hiển nhiên cũng rất lo lắng.

"Phong từ, ta..... Nhà của ta thật sự bây giờ không có biện pháp gì, ba ta nói..... Hắn nói người có thể giúp được....." Liễu Nguyệt Sương thật vất vả mới nói ra được những lời này.

Từ trong miệng ba nàng, Liễu Nguyệt Sương cũng biết được thân phận chính thức của Hàn Phong, đồng thời cũng biết được địa vị xấu hổ của Hàn Phong trong đó. Nói thật, nếu như không phải thật sự không có biện pháp, nàng thật không muốn mở miệng, đối với Hàn Phong mà nói, đây là chuyện khó khăn đến cỡ nào!

Hàn Phong nói: "Cần bao nhiêu tiền?"

Liễu Nguyệt Sương do dự một chút: "Ba ta nói đại khái khoảng 20..... 200 vạn."

"Được." Hàn Phong không chút do dự gật đầu đáp ứng, "Chuyện này người không cần lo lắng, ta có thể đối phó."

Liễu Nguyệt Sương không nghĩ tới Hàn Phong ngay cả 2 tròng mắt cũng không chớp lập tức đáp ứng, "Người....."

"Ta đã nói rồi, có lẽ trong mắt các người nó là một nan đề rất lớn, nhưng với ta, căn bản chẳng là vấn đề gì cả!" Vấn đề dùng tiền là có thể giải quyết, đây mà gọi là vấn đề ư, Hàn Phong giúp Liễu Nguyệt Sương xoa xoa nước mắt, ôn nhu nói, "Yên tâm đi, an tâm ở phòng ngủ chờ, ta rất nhanh sẽ mang tin tức đến cho người, đừng suy nghĩ nhiều. Người như mẹ nuôi, khẳng định trời cao chiếu cố, rất nhanh sẽ khỏe lại."

Liễu Nguyệt Sương mấy lần muốn nói với Hàn Phong, không muốn làm khó hắn, nhưng nghĩ đến bệnh của mẹ mình, nàng cũng đành nuốt xuống bụng vậy.

"Phong từ, cảm ơn anh!" Hai tròng mắt của nàng lại trở nên ướt ướt.

"Nha đầu ngọc, đừng khóc nữa, lên lầu đi. Rửa mặt sạch sẽ, sau đó an tâm ngủ một giấc, chờ tin tức của anh, sáng mai anh gọi cho em."

Sau khi đưa Liễu Nguyệt Sương vào ký túc xá, Hàn Phong lập tức trở về phòng ngủ.

Sở Suất đang ở đó chờ tin tức của Hàn Phong, nhìn thấy hắn trở về, liền vội hỏi: "Phong từ, mày có giúp tao nói không?"

Hàn Phong bây giờ làm gì có tâm tư lo lắng nhiều như vậy. Càng huống chi, cho dù bây giờ hắn có nói với Liễu Nguyệt Sương, nàng khẳng định cũng không có thời gian quản chuyện này.

"Oa từ, chuyện này mày đừng vội, em tao trong nhà xảy ra chút chuyện, căn bản không có thời gian quản chuyện của mày. Để chờ chuyện trôi qua, tao sẽ nói với nàng." Ngừng một chút, Hàn Phong lại bổ sung nói, "Nếu như mày thật sự chờ không nổi, cứ trực tiếp theo đuổi đi, tiểu Lê từ nọ tao đã gặp, người cũng tốt. Mặt khác mày cũng đâu cần phải nhờ vả, phải tự tin vào mình chứ."

Vỗ vỗ bả vai Sở Suất, Hàn Phong đi tới trước laptop mình mở ra.

Sở Suất tới phía sau hắn hỏi: "Nhà Liễu học tỷ xảy ra chuyện gì?"

Hàn Phong xoay người lại nói: "Mẹ nàng ngã bệnh rồi, bây giờ nàng rất sốt ruột, cho nên khó mà lo chuyện của mày."

"Há? Nghiêm trọng vậy sao? Việc này tao cũng không vội, không sao."

"Uhm, tốt!"

"Giúp tao hỏi thăm học tỷ, mong mẹ nàng sớm ngày khôi phục."

"Không thành vấn đề."

Thật vất vả mới đợi được Sở Suất rời đi, Hàn Phong lập tức tiến vào ngân hàng trên mạng của mình. Sau đó từ trong đó lấy khoảng 35 vạn USD, rồi dựa theo tỷ suất trong ngày đổi thành nhân dân tệ rồi chuyển vào card VISA của mình.

Lời dịch giả: Theo hoàn cảnh, cách xưng hô của Liễu Nguyệt Sương cùng với Hàn Phong dịch giả cũng thay đổi luôn. Bắt đầu từ chương này trở đi sẽ xưng là “anh” với “em”, chứ ko xưng là “ta” và “ngươi” nữa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Tin Tức Kín

"Mấy ngày qua, Liễu Nguyệt Sương vẫn không thể ngủ ngon được. Vì lo lắng cho bệnh của mẹ, vì vấn đề tiền bạc mà đau đầu, khiến cho thần kinh có chút suy yếu.

Thời khắc nàng nghe được tin tức của mẹ, nàng thật sự cảm giác được cả bầu trời như tối sầm lại, trong lòng tràn ngập khủng hoảng cùng sự vô lực cực độ. Lúc đó người đầu tiên nàng nghĩ muốn tìm nhất, chính là Hàn Phong. Nàng rất muốn lập tức nhào vào lòng Hàn Phong mà khóc một trận, nhưng mà Hàn Phong lại đi tham gia quân huấn, nàng chỉ có thể một mình chịu đựng nỗi kích này.

Ba của nàng cầu xin nàng ở chỗ này chờ đợi Hàn Phong. Mấy ngày qua, nàng một mực tưởng tượng cảnh mình cùng Hàn Phong gặp mặt. Tưởng tượng khi Hàn Phong nghe thấy thỉnh cầu của nàng, sẽ làm ra phản ứng gì. Nàng thực sự sợ Hàn Phong cự tuyệt. Cũng may Hàn Phong lúc đó ngay cả 2 mắt cũng không hề chớp lập tức đáp ứng, dứt khoát khiến cho Liễu Nguyệt Sương có chút không thể tin được.

Mặc kệ là như thế nào, Hàn Phong đã trở về. Hơn nữa cũng đáp ứng hỗ trợ, cảm giác an toàn đã mất của Liễu Nguyệt Sương lại trở về trên người. Nàng ngoan ngoãn nghe lời Hàn Phong, rửa mặt sạch sẽ, sau đó lập tức lên giường ngủ.

Sáng sớm, Liễu Nguyệt Sương bị điện thoại đánh thức. Ngày hôm qua nàng ngủ rất say, lâu rồi không có cảm giác ngủ đã như vậy.

Cầm điện thoại lên nhìn, thì thấy là Hàn Phong gọi tới, Liễu Nguyệt Sương lập tức nhớ tới lời hắn nói hôm qua, trong lòng lập tức khẩn trương. Trong đầu thì đang suy nghĩ hắn rốt cuộc là thành công, hay là không giúp được nhỉ?

"Alô - -" Liễu Nguyệt Sương bắt điện thoại lên.

"Là anh, còn đang ngủ sao?"

"Không, em dậy rồi." Liễu Nguyệt Sương vội vàng ngồi dậy.

"Vậy xuống dưới đi, anh đang ở dưới lầu. Tiền anh chuẩn bị rồi."

"Thật ư?! Được, em lập tức xuống liền!"

Liễu Nguyệt Sương bất chấp quá nhiều máy chị em khác trong phòng ngủ, vội vàng thức dậy. Sau đó lấy tốc độ cực nhanh rửa mặt một chút, rồi vội vàng chạy xuống.

Hàn Phong 2 tay rút túi quần, đứng ở trước cửa ký túc xá nữ đi tới đi lui, khiến cho mấy nữ sinh ra vào ký túc xá sáng sớm cuống quýt nhìn lên.

Có vài nữ sinh nhận ra, anh chàng dễ nhìn này, chính là đệ nhất tinh anh quân huấn hôm về trước, là phó đội trưởng hồ khẩu hiệu đó.

Hắn đang đợi ai đây? Bạn gái hắn sao? Mấy nữ sinh này trong lòng thầm đoán.

Một lát sau, Liễu Nguyệt Sương từ trong ký túc xá nữ chạy ra.

"Phong tử!" Liễu Nguyệt Sương thở hổn hển nói.

Hàn Phong từ trong túi tiền lấy ra card VISA, trực tiếp đưa cho nàng: "Đây, mặt mã giống lần trước. Tiền bên trong đủ rồi, nếu không đủ, thì nói ta."

Liễu Nguyệt Sương tiếp nhận tấm card. Mừng rỡ mà khóc: "Cảm ơn! Phong tử, cảm ơn anh!"

"Tốt lắm, đừng có khách khí với anh nữa, tốt xấu gì anh cũng là con nuôi của mẹ nuôi, ít ra cũng phải thể hiện lòng hiếu thảo một chút chứ. Đừng khóc nữa, em mau trở về đi, bệnh của mẹ nuôi quan trọng hơn. Nhớ kỹ giúp anh vấn an mẹ. Bảo nàng dưỡng bệnh cho tốt, những chuyện khác không cần phải lo lắng."

Điều Hàn Phong bây giờ có thể làm, cũng chỉ có thể đạt đến mức này thôi.

Buổi sáng sau tiết học của giáo sư Lý Trọng Văn, Hàn Phong lại đến thư viện, tiếp tục nhiệm vụ học tập của mình.

Dữ liệu ký ức trong thuật toán "phép cộng" của hắn gặp phải khó khăn, cũng không phải đơn giản là giải áp súc(giải nén), nó cùng với cách giải áp súc và áp súc(nén) bất đồng. Thuật toán "áp súc cao độ" trước đó của hắn cũng không phải sẽ hoàn toàn đảo ngược. Nói cách khác, trải qua loại thuật toán này để bảo tồn dữ liệu, cũng không thể nào hoàn toàn khôi phục nó giống như đúc ban đầu được. Bản thân Hàn Phong chủ động đi đọc, thì cũng chỉ có thể khôi phục lại ý tứ đại khái, giống như một vòng tròn nguyên vẹn, khi dùng thuật toán áp súc đem vòng tròn này cắt thành một vòng cung, trung gian sẽ thiếu rất nhiều khoảng trống, mà thuật toán "phép cộng" chính là đem cái vòng cung này nối lại lần nữa, nhưng mà cuối cùng cho dù nối thành hình tròn, thì căn bản cũng không thể nào là một hình tròn bóng loáng được. Chỉ có thể nói đó là một hình tròn có chu vi đầy đủ mà thôi. Ngay cả những chỗ tiếp điểm, cũng rất quanh co khúc khuỷu. Thuật toán phép cộng, kỳ thật chính là động tác đem tin tức "bổ sung nguyên vẹn".

Bản thân Hàn Phong hiểu rõ, nếu muốn chính thức thực hiện thuật toán "phép cộng bổ sung nguyên vẹn", cũng không phải thuật toán trí năng đơn giản là có thể đối phó. Cho nên hắn tạm thời bỏ qua cho việc tiếp tục nghiên cứu thuật toán đó, để sau này quay lại làm tiếp.

Trọng điểm của hắn bây giờ là quan sát nguyên lý cụ thể của trí nhớ trong não con người. Kết cấu mặt đại não thần kinh inte là hình lập thể 3D, có thể bao hàm số liệu, so với 2D hạn chế tiến vào nhiều lắm. Hàn Phong muốn đem hết toàn lực quan sát xem biến hóa kết cấu trong đó, để biết rõ ràng cơ chế của nó rốt cuộc là như thế nào mà vận hành.

Bất quá, công việc này hiển nhiên không phải dễ dàng hoàn thành như vậy. Đại não bên trong thần kinh inte thật sự rất lớn. Nếu muốn nhất thời hiểu rõ được một nửa ý tứ đại biểu cụ thể thôi, sợ rằng còn khó hơn lên trời.

Hàn Phong ở trong thư viện vừa đọc sách, vừa so sánh với kết cấu bên trong thân thể mà mình tiến hành "nhìn trong", so sánh tiến hành học tập nghiên cứu, bất tri bất giác, thời gian một ngày đã trôi qua như thế. Hàn Phong thậm chí quên cả ăn cơm trưa. Bất quá hắn hôm nay dùng não có chút quá độ, khiến cho bản thân mình có chút cháng váng đầu cùng hoa mắt. Sau đánh phải vội vàng chạy ra ngoài ăn nhiều một chút để bổ sung năng lượng.

Rèn sắt thì phải thừa dịp còn nóng mà rèn. 2 ngày này, toàn bộ tâm tư của Hàn Phong đều nằm ở phương diện đó.

Buổi tối trở lại phòng ngủ, Hứa Lâm Hồ nhìn hắn nói: "Phong tử, huấn luyện viên bọn tao bảo muốn mày tham gia đội bóng của trường, ý mày thế nào?"

Lần trước sau khi thi đấu hữu nghị, Hứa Lâm Hồ thuận lợi tuyển vào đội bóng rổ trường, mặt khác còn có cả Lý Dịch cùng 3 tân sinh khác.

Huấn luyện viên đội bóng rổ đối với việc điểm số của đại học Thủy Mộc có thể đánh tới mức độ này cảm thấy phi thường khó tin. Cuối cùng hỏi qua vài người, mới biết rõ cụ thể xảy ra chuyện gì, căn cứ theo kinh nghiệm của hắn, hiển nhiên cùng người khác bất đồng, hắn rất nhanh liền đem tiêu điểm tập trung lên người Hàn Phong, biết được tác dụng mấu chốt của Hàn Phong trong đó.

Trường học không ngờ còn có một nhân tài như vậy, huấn luyện viên đội bóng đương nhiên không thể bỏ qua rồi. Sau khi biết được Hàn Phong là bạn cùng phòng của Hứa Lâm Hồ, hắn trước tiên ủy thác cho Hứa Lâm Hồ thử dò xét, hỏi một chút xem ý tứ của Hàn Phong.

Nếu là trước kia, Hứa Lâm Hồ khẳng định sẽ rất kinh hi mà nói cho Hàn Phong tin tức này. Hơn nữa còn cho rằng Hàn Phong sẽ cao hứng mà đáp ứng. Nhưng mà bây giờ, hắn cơ hồ có thể khẳng định, tỷ lệ Hàn Phong đáp ứng cơ hồ chẳng khác gì con số 0.

"Tao gần đây bận nhiều việc tối tăm mặt mũi, đâu ra thời gian mà đánh bóng rổ cơ chứ." Hàn Phong lắc đầu trực tiếp cự tuyệt.

Lý Vượng kỳ quái nói: "Tao nói Phong tử, mày cả ngày cứ bảo mình bận, nhưng tao có thấy mày bận gì đâu, đến thư viện đọc sách cũng gọi là bận ư?"

Hàn Phong cười cười: "Mày không hiểu đâu."

"Mẹ, mày không nói tao làm sao mà hiểu!" Lý Vượng khinh bỉ nói.

"Lại đây, mọi người lại đây xem!" Sở Suất đang ở trên mạng đột nhiên nói, "Đại hội thi đấu hacker quốc tế HPS sắp bắt đầu rồi kia!..... Wow, năm nay tiền thưởng lớn quá, giải nhất tới 20 vạn USD!"

"20 vạn USD? Mẹ ơi, cái này chẳng phải hơn 100 vạn nhân dân tệ sao?" Lý Vượng vội vàng lao tới giúp vui, "20 vạn USD này nếu vào tay tao thì thật là tốt quá. Hơn 100 vạn a, có nó cả đời cũng không cần phải lo nữa rồi."

"Biến, mày đúng là không có tiền đồ!" Sở Suất bĩu môi, "Cả đời buôn bán chỉ được 20 vạn USD? Mày phải học sinh đại học Thủy Mộc không vậy!"

"Yêu cầu của tao không cao, hơn 100 vạn, đủ tao xài rồi, khục khục!" Lý Vượng nham nhở cười nói, "Đáng tiếc ta không có đủ kỹ thuật, bằng không ta khẳng định sẽ đóng năm chặt sáu rồi, đem mấy lão ngoại quốc này toàn bộ chém té xuống ngựa hết. Hắc hắc, thật là sáng khoái!" Lý Vượng trên mặt lộ ra thần sắc mơ ước.

Sở Suất lần này cũng không có đá kích hắn, trầm mặc một chút, rồi hắn ngữ xuất kinh nhân nói: "Tao quyết định tham gia!"

"Hả?" Lý Vượng sững sốt, "Mày muốn tham gia? Được hay không đó?"

"Không quan nhiều như vậy, dù sao tao cũng muốn tham gia. Cuộc thi đấu này chính là hướng ra toàn thế giới, tất cả mọi người đều có thể tham gia. Đại hội thi đấu hacker này, cũng không nhất định là phải so kỹ thuật hacker inte, rất có khả năng là so biên trình, so nội dung thuật toán. Cho dù không lấy được thứ hạng, thì cũng coi như là một kinh nghiệm trọng yếu đi. Sau này cùng người khác nói chuyện, tao có thể nói, năm đó tao tốt xấu gì cũng là người đã tham gia qua đại hội thi đấu hacker toàn cầu, haha!"

Sở Suất tốt xấu gì cũng từng ở Khoa Đại Thiểu Niên Ban một thời gian, kỹ thuật vi tính không tồi, nhất là ở phương diện biên trình, trình độ rất cao, tự tin tham gia thi đấu đương nhiên là có rồi.

Lý Vượng trịnh trọng nói: "Mày tham gia đi, tao ủng hộ mày! Nếu mày có vận *** chó, bắt được tiền thưởng, đến lúc đó phân cho tao một nửa là được."

Sở Suất mắng: "Biến mẹ mày đi!"

Hàn Phong lúc này xen vào nói: "Đại hội thi đấu hacker này, tao ở trên mạng cũng có nghe nói qua. Hôn nữa, căn cứ theo tin tức lưu truyền trong mạng. Nội dung thi đấu rất có thể là mã hóa thuật toán giải mật, mày có thể hướng phương diện này chuẩn bị."

Sở Suất nghi hoặc nói: "Phong tử, mày nghe thấy được tin tức này ở đâu? Sao tao không hề nghe nói tới?"

"Uhm..... Lần trước ở trên mạng ngẫu nhiên chứng kiến, bắt quá quên mất ở đâu rồi."

Tin tức kín mà người có thể khinh địch dễ dàng nghe được thì không phải là tin tức kín rồi. Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là tùy tiện đáp cho có lệ một chút. Hắn chung quy không thể nói, đây là do một mail nước ngoài nói cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Đối Ý

Đối với đề nghị của Hàn Phong, Sở Suất phi thường coi trọng hẳn biết Hàn Phong khẳng định sẽ không thuận miệng nói mà không có bất cứ căn cứ gì, đây không phải tính cách của hắn.

Cho nên, Sở Suất trong khoảng thời gian trước trận đấu, toàn bộ tâm tư đều đem vào việc nghiên cứu mã hóa thuật toán giải mật.

Hàn Phong hai ngày nay dứt khoát không đi thư viện, cả ngày ở trong phòng ngủ. Không phải chơi vi tính thì là đi ngủ. Ở trong mắt mọi người, có vẻ như đột nhiên nhàn nhã rất nhiều.

Trải qua một đoạn thời gian quan sát kết cấu thần kinh đại não của thần kinh inte, Hàn Phong không thể không thừa nhận, phương thức mã hóa đại não thật sự là rất phức tạp. Bây giờ lấy lực lượng một mình hắn, căn bản là không thể hoàn thành được công việc này. Nó cũng giống như việc giải mã tổ hợp gen người vậy, khá hỗn tạp, cho dù hắn có mã hóa được cục bộ của một phần gen giải mã, thì có thể như thế nào chứ? Đối với chính thể mà nói, tác dụng vô cùng nhỏ.

Đường này không thông, thì đi đường khác.

Mặc dù không thể hoàn toàn dựa theo phương thức mã hóa đại não thần kinh inte để lưu trữ tin tức, nhưng mà thông qua nghiên cứu cùng quan sát phương thức mã hóa thần kinh inte này, Hàn Phong từ đó chiếm được gợi ý rất lớn, nghĩ ra được một cái tư tưởng thiết kế hệ thống văn kiện hoàn toàn mới. Đương nhiên, tư tưởng này là được thành lập dựa theo cơ sở kết cấu đặc thù của đại não thần kinh inte. Hàn Phong trong 2 ngày gần đây, chính là muốn chứng minh xem trên thực tế, tư tưởng thiết kế này của mình có thể thông qua được hay không?

Lúc này đây, hắn còn sử dụng cả máy vi tính của mình làm công cụ phụ trợ. Lợi dụng công năng tạo mô hình 3D của máy tính, tạo ra một cái đại não cục bộ có kết cấu được tiến hành mô phỏng theo nguyên bản thần kinh inte 3D. Chờ sau khi mô phỏng không sai biệt lắm rồi, hắn mới bắt đầu tiến hành thí nghiệm, mã hóa, lưu trữ, giải mã..... bên trong đại não.

Bởi vì Liễu Nguyệt Sương không có ở trường học. Hôn nữa Sở Suất lại muốn tham gia đại hội thi đấu hacker, cho nên kế hoạch cùng hẹn cuối tuần cũng tạm thời gác lại.

Hôm nay là thứ 6, hệ thống văn kiện thiết kế mới của Hàn Phong cũng tiến hành tới thời khắc mấu chốt, chỉ cần giải quyết mấy vấn đề mấu chốt này, là

có thể đem nó đặt vào bên trong siêu cấp hệ thống của mình. Vì để tránh bị quấy nhiễu, hắn quyết định cuối tuần này đến chỗ nhà mình thuê tiến hành phong bế để tìm hiểu, đem hệ thống văn kiện này hoàn toàn xử lý.

Nhưng mà kế hoạch thông thường khó cản nổi biến hóa. Xế chiều Hàn Phong vừa định mang theo laptop đi ra khỏi ký túc xá, thì đụng phải người chuyên môn tìm tới hắn, Dương Hi Văn đồng học.

"Hàn Phong, anh định đi đâu?"

"À..... Định đi ra ngoài một chuyến."

Vì để tránh phiền toái, Hàn Phong quyết định không cho nàng biết chỗ ở.

Dương Hi Văn hỏi: "Có gấp không?"

"Không." Hàn Phong lời vừa nói ra, trong lòng lập tức hối hận. Vì vậy lập tức đổi giọng, "Đừng, có chuyện gấp. Anh bây giờ phải đi ngay."

Dương Hi Văn vừa nghe, chỗ nào lại không biết tâm tư của Hàn Phong cơ chứ, gặp phải bộ dạng này của hắn, nàng trong lòng nhẹ nhàng thở dài, sâu kín mà nói: "Hàn Phong, em thật sự khiến anh chán ghét đến thế sao?"

Hàn Phong không có trả lời.

"Anh đã không muốn, vậy thì thôi."

Đến lúc này, Dương Hi Văn cũng hiểu được, cứ miễn cưỡng người khác làm việc mình không thích làm. Chỉ có thể gia tăng phản cảm cho người đó. Nếu Hàn Phong không muốn đi, vậy tùy hắn, cùng lắm thì nàng cùng chị em tốt của mình nói lời xin lỗi, cũng không có gì nghiêm trọng.

Nói xong, Dương Hi Văn quay đầu rời đi.

"Chờ một chút." Lúc này Hàn Phong chợt mở miệng.

Dương Hi Văn xoay người lại, nghi hoặc nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong cười cười: "Đúng lúc anh cũng chưa có ăn cơm, em mời khách ăn một bữa cũng không tệ chứ?"

Hắn quyết định đi, lúc đầu mình đã đáp ứng, thì phải làm. Chỉ gặp mặt thôi, đâu phải chuyện gì khó, thuận tiện ăn ké một bữa, ngu sao không làm?

Dương Hi Văn lái xe mình tới, chính là chiếc Ferrari màu đỏ khá phong cách hôm nọ, hấp dẫn lực chú ý của rất nhiều học sinh. Khi bọn họ chứng kiến Hàn Phong cùng nàng ngồi vào xe, rất nhiều người đã bắt đầu biến ra một đại bất quáĩ, bởi vì trong số bọn họ, tuyệt đại đa số đều biết Dương Hi Văn, cũng có một ít người quen biết Hàn Phong, 2 người này cùng nhau ngồi chung một chiếc Ferrari, cái này có ý nghĩa gì chứ? (Đại bất quáĩ: Tin tức lớn, xì căn đản lớn)

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng tây, hoàn cảnh phi thường ưu nhã cao quý. Lúc tới nơi này, Hàn Phong đã biết, nguyện vọng ăn no một bữa của mình đã tan biến. Ăn đồ tây thật sự là không thoải mái chút nào, Hàn Phong cảm giác được ăn chỗ này thôi thì thà đi quán ăn Hồ Nam ăn còn đã ghiền hơn.

Ở giữa sân có một chiếc đàn piano màu trắng, nhạc công mặc tây trang, mắt nhắm lại, vô cùng say mê mà đàn một khúc có tiết tấu khá thông thả. Đó là bài "Ballade pour Adeline" của vương tử nước Pháp Richard Clayderman, Hàn Phong đối với thủ khúc này rất quen thuộc, bởi vì trước kia từng có một vị chiến hữu yêu thích âm nhạc thường xuyên đánh đàn organ bài đó.

Chỗ ngồi sớm đã đặt, Dương Hi Văn mang theo Hàn Phong tới một cái bàn ở giữa sân.

"Nàng còn chưa tới, chúng ta gọi thức ăn trước đi."

Hàn Phong vói đồ ăn ở đây không có hứng thú nhiều, vì vậy để cho Dương Hi Văn chọn.

Lực chú ý của hắn giờ phút này hoàn toàn bị khúc piano hấp dẫn. Thủ khúc này, gọi lên nhiều hồi ức sâu trong nội tâm của hắn, bất tri bất giác, theo nhạc công diễn tấu thủ khúc Ballade pour Adeline này, trong đầu hắn lại hiện lên đầy đủ một lần nữa, một âm điệu khó phai.

"Thịt bò anh muốn mấy phần chín?"

Dương Hi Văn ngẩng đầu lên, nhưng lại chứng kiến Hàn Phong đang kinh ngạc nhìn về phía xa xa, ánh mắt không có tiêu điểm, trên mặt tươi cười hiểu ý, tựa hồ như là đang nghĩ đến một chuyện tốt đẹp nào đó. Từ góc độ này của nàng nhìn lại, thì giờ phút này ánh mắt của Hàn Phong thật sự rất có mị lực, khiến cho nàng có chút thất thần.

Sau khi nhạc công ấn vang nốt nhạc cuối cùng, thủ khúc cũng kết thúc.

Hàn Phong hồi phục tinh thần lại, quay đầu qua chứng kiến Dương Hi Văn đang ngơ ngác nhìn mình, trong ánh mắt tựa hồ có chút tràn ngập sự mê ly.

Hàn Phong cúi đầu nhìn lại mình một chút, tựa hồ đâu có chỗ nào kỳ quái.

"Nancy?" Hàn Phong hô một tiếng, "Em làm sao vậy, nhìn cái gì thế?" "Ách..... Không, không có!" Ánh mắt Dương Hi Văn lay động, vội vàng cảm thực đơn hỏi, "em muốn hỏi anh ăn thịt bò mấy phần chín..."

Hàn Phong nói: "8 phần chín đi."

Dương Hi Văn gọi bồi bàn tới: "Cho chúng tôi ba phần thịt bò hai cái 8 phần chín, một cái 5 phần chín, và súp hải sản nóng....."

Hàn Phong giờ phút này trong đầu còn đang suy nghĩ lại thủ khúc nọ, âm điệu không ngừng vang lên trong đầu hắn, nghĩ tới nghĩ lui, hắn đột nhiên nhớ tới một vấn đề - - Tại sao ký ức trong não người đối với âm nhạc lại chuẩn xác như thế?

Dựa theo thuyết pháp của giáo sư Lý Trọng Văn, trí nhớ con người chỉ mơ hồ đại khái, cũng không có đầy đủ đặc điểm chính xác, vậy còn âm nhạc? Chỉ cần nghe qua một bài hát, cho dù không có nhạc nền, thì cũng có thể đem đầy đủ bài hát này nói ra. Loại trí nhớ này hiển nhiên so với trí nhớ nhớ kỹ khác còn muốn khắc sâu hơn một chút. Hơn nữa, chỉ cần bạn nhớ kỹ một bộ phận âm điệu trong đó, thì các âm điệu khác tự nhiên cũng nhớ kỹ, tựa hồ như là một loại trí nhớ cao cấp hơn so với trí nhớ bình thường.

Hàn Phong mơ hồ cảm giác được, nếu như có thể đem cơ chế của nó hiểu rõ được, có lẽ đối với thuật toán "phép cộng bổ sung nguyên vẹn" của mình sẽ có trợ giúp nhất định.

Suy nghĩ hồi lâu, Hàn Phong cũng không nghĩ ra được đầu mối gì.

"Hi, thật xấu hổ, mình đã tới chậm! 2 người chờ lâu không?"

Lúc này, một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên bên tai, đem Hàn Phong đang trong quá trình tự hỏi trở về hiện thực.

Ngẩng đầu lên nhìn, là một vị MiMi anh khí mười phần không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh bọn họ. Nàng có một mái tóc ngắn cùng đôi mắt to sáng ngời, trên người là mặc một chiếc áo ngắn màu đen, hai trái đào thom gắt gao bành trướng, phía dưới còn mặc chiếc quần cowboy bó sát, những đường cong trên bắp đùi thon dài của nàng không thể nghi ngờ gì là hiển lộ ra.

Dương Hi Văn: "Lâm Lâm, cậu rút cuộc cũng tới! Bọn này vừa đến, đã gọi thức ăn rồi."

"Chào anh, anh chính là Hàn Phong sao, ngưỡng mộ đã lâu, em là Chu Nhược Lâm." Vừa nói, nàng vừa vờn tay phải mình ra.

Hàn Phong đứng lên, cùng nàng nhẹ nhàng bắt tay một chút: "Chào em, anh là Hàn Phong."

"Úi trời, thôi hai người đừng có khách khí vậy nữa, mau ngồi xuống, đều là người một nhà!"

Hàn Phong cùng Chu Nhược Lâm đồng thanh hỏi: "Người một nhà?!"

Nói xong, 2 người không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái.

Từ trong ánh mắt của Chu Nhược Lâm, Hàn Phong thấy được rất nhiều tâm tình, kinh ngạc, nghi hoặc, thậm chí còn có chút địch ý?

"Ách....." Khuôn mặt Dương Hi Văn có chút đỏ lên, "Các người một người là chị em tốt của em, một người là..... Là... Thôi dù sao rất quen thuộc là được!" Dương Hi Văn thật sự không tìm ra được lý do gì để che dấu lời nói nhảm của mình, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác, "Lâm Lâm, cậu không phải muốn sớm gặp Hàn Phong sao? Bây giờ mình mang anh tới, đúng ý rồi chứ, hi hi! Mình vất vả lắm mới mời được anh, cậu phải hảo cảm tạ mình đó."

Kể tiếp hào khí bữa cơm thùy chung có chút không đúng, vô luận Dương Hi Văn cố gắng điều hòa đến cỡ nào, thì hào khí cũng như vậy. Hàn Phong thì khỏi phải nói rồi, bình thường giống như đầu gỗ vật, ít nói tới đáng thương, khiến cho Dương Hi Văn cảm thấy kỳ quái là, tại sao hôm nay Chu Nhược Lâm cũng trở nên trầm mặc như vậy, nàng không phải bảo muốn gặp Hàn Phong hay sao?

Đang ăn Hàn Phong đột nhiên ngừng lại, sau đó nói: "Xin lỗi, anh đi toilet cái."

Hàn Phong mới vừa đi trong chốc lát, Chu Nhược Lâm cũng hướng Dương Hi Văn nói: "Văn Văn, mình cũng đi toilet."

Mời mọi người thưởng thức thủ khúc "Ballade pour Adeline" của Richard Clayderman.

[YOUTUBE VIDEO]gfgXJQ0ebU[/YOUTUBE VIDEO]

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Cô Có Cuộc Khí

Hàn Phong từ trong WC đi ra, lúc đi ngang hành lang nhỏ, đột nhiên nghe có người gọi hần sau lưng.

"Hàn Phong!"

Là Chu Nhược Lâm? Nghe thanh âm là Hàn Phong liền biết là ai rồi.

Hần xoay người lại nhìn, quả nhiên, Chu Nhược Lâm giờ phút này đang dựa lưng vào vách tường, chân co lên hình cung đứng ở nơi đó, tựa hồ là đang ở ngoài chờ hần vậy.

Hàn Phong có chút kinh ngạc hỏi: "Tìm anh có việc gì?"

Chu Nhược Lâm đứng thẳng lên, đi tới trước mặt Hàn Phong, sau đó vươn một ngón tay, chỉ vào hần: "Anh, sau này cách xa Văn Văn một chút!"

Hàn Phong sững sốt, trong lúc nhất thời không hiểu lời nàng nói rốt cuộc là ý tứ gì.

Thấy Hàn Phong vẻ mặt nghi hoặc, Chu Nhược Lâm tiếp tục nói: "Tôi lập lại lần nữa, sau này anh cách xa Văn Văn ra một chút, đừng quẩn quýt lấy nàng, nếu không....."

"Nếu không thì sao?"

Hàn Phong cười.

"Nếu không đừng trách tôi đối với anh không khách khí!"

Nói xong, Chu Nhược Lâm đột nhiên đi tới trước người Hàn Phong tung một cước ra, mũi chân phải trong nháy mắt cách mặt Hàn Phong vài centimet liền dừng lại, gió cuốn theo thậm chí nhẹ nhàng thổi tung tóc Hàn Phong một chút.

Hàn Phong ngay cả động cũng không động.

Chu Nhược Lâm trên mặt hiện ra một tia giễu cợt, trong mắt nàng Hàn Phong hiển nhiên là bị dọa đến nỗi không hề phản ứng lại, thậm chí ngay cả hai tròng mắt cũng không kịp chớp.

Lúc này, Hàn Phong tựa hồ như từ trong kinh hách thanh tỉnh lại, chỉ thấy hần dùng tay nhẹ nhàng đẩy mũi chân sang một bên, lạnh nhạt nói: "Nữ hài tử động thủ động cước là không tốt."

Nghe hần nói, Chu Nhược Lâm có chút ngẩn ra, thu hồi lại chân phải, nàng nghiêm mặt nói: "Tôi không có đùa với anh!"

Hàn Phong cũng nói: "Thì tôi cũng đâu có đùa với cô."

Nói xong, Hàn Phong liền xoay người rồi đi.

Chu Nhược Lâm thấy đối phương không chút để ý lời cảnh cáo của mình. Nhất thời tức giận, không nói hai lời, lập tức đề chân hướng Hàn Phong đá vào, mắt thấy sắp đá tới bả vai Hàn Phong thì.....

"Bốp!"

Tình huống như trong dự đoán cũng không có xuất hiện, Chu Nhược Lâm chỉ thấy trước mắt chột lóe, chân mình đá đi không biết từ lúc nào đã nằm trong tay Hàn Phong. Hay nói cách khác, chân nàng đã bị Hàn Phong chặn lại. Hơn nữa còn bị hần chế trụ, nàng muốn thoát ra, nhưng lại phát hiện căn bản là không làm được gì, tay của đối phương cứ như một cái kim sắt, kẹp chặt lại khiến cô chân mình sinh đau.

Chu Nhược Lâm vốn căn bản là không nghĩ tới sẽ gặp phải loại tình huống này. Nàng trong lòng quýnh lên, cũng bất chấp chân đang bị kẹp, lập tức lấy khuỷu tay hướng ngực Hàn Phong đánh tới. Nhưng mà tình huống đồng dạng lại phát sinh lần nữa, tại một khắc nàng sắp thực hiện được, thì tay kia của Hàn Phong không biết từ nơi nào đi ra, bắt chặt lấy khuỷu tay nàng.

Chu Nhược Lâm còn muốn tiếp tục giãy dụa, nhưng mà lúc này, Hàn Phong đột nhiên dùng sức đẩy mạnh về phía trước, khiến cho nàng chỉ có thể dùng một chân nhảy thối lui liên tiếp về phía sau.

"Bốp!"

Một âm thanh vang lên, cả người Chu Nhược Lâm áp sát vào vách tường. Cả tay lẫn chân nàng đều bị khóa lại, gắt gao áp lên vách tường. Chân phải của nàng tạo thành hình chữ "Nhất" hướng thẳng lên trời. Mà thân thể Hàn Phong thì cơ hồ là thân mật áp khít vào thân thể của nàng, giờ phút này tư thế của hai người bọn họ, hết sức mập mờ.

"Anh... Anh muốn làm gì....." Chu Nhược Lâm gấp đến độ cả mặt, cắn chặt răng hướng Hàn Phong quát nhẹ nói, "Mau bỏ tôi ra....!"

Hàn Phong làm như vậy, cũng không phải muốn chiếm tiện nghi Chu Nhược Lâm. Chỉ là bản năng tự vệ thôi, chỉ có như vậy, đối phương mới không thể thuận lợi công kích mình. Sau khi chứng kiến biểu tình quần bách của Chu Nhược Lâm, hắn mới phản ứng lại, tư thế bây giờ, quả thật có chút quá mức mập mờ.

Trong mui mơ hồ truyền đến mùi thơm đặc biệt trên cơ thể nữ tử, trước ngực thì có thể cảm nhận được trái đào mềm mại mà đầy đặn của đối phương.

Hàn Phong cúi xuống, miệng dừng lại cách miệng Chu Nhược Lâm vài centimet, đùa giỡn nói: "Tôi không phải đã nói, nữ hài tử động thủ động cước không tốt rồi sao, nhất là những nữ hài có cước khí! Haha....." (Cước khí: Bệnh phù chân, ghê...)

Nói xong, Hàn Phong buông Chu Nhược Lâm ra, sau đó nhanh chóng lui ra vài bước, rồi cười haha rồi đi.

Chu Nhược Lâm giờ phút này xấu hổ đến dị thường, ngực nàng thở phập phồng liên tục, nhìn bóng lưng Hàn Phong rời đi mà trong mắt tràn đầy lửa giận cùng ủy khuất.

"Hàn - - Phong!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Tên hỗn đản nguoi! Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nguoi đâu!"

"Làm gì mà đi lâu như vậy?" Dương Hi Văn thấy Hàn Phong quay lại, kỳ quái hỏi.

"Lâu lắm à? Có sao Không?" Nghĩ lại chuyện mới vừa rồi, Hàn Phong cảm giác có chút buồn cười.

Khó trách mới vừa rồi cảm giác được ánh mắt của Chu Nhược Lâm nhìn mình không thích hơn. Nguyên lai là nàng đang ăn dấm của ta! Nhìn tuổi của nàng, hắn là cùng Dương Hi Văn cũng không lớn hơn, không nghĩ tới lại là như vậy.

Hàn Phong nhẹ nhàng lắc đầu, đối với mấy chuyện này, thái độ của hắn là không tán thành cũng không phản đối. Cứ thuận theo tự nhiên, đương nhiên, nếu như sau này hắn tìm bạn gái, hiển nhiên sẽ không cho phép có người khác cùng hắn chia sẻ bạn gái rồi. Mặc kệ là nam hay nữ hết thấy đều coi là tình địch! Về phần hiện tại, cũng không cần phải quản.

Một lát sau, Chu Nhược Lâm cũng trở lại, giờ phút này, nàng đã điều chỉnh tâm tình mình tốt lại, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào lần nữa, chỉ là đôi khi ngẫu nhiên nhìn Hàn Phong lại hiện ra một tia "sát khí".

Đối với điều này, Hàn Phong coi như không nhìn thấy, vô cùng nhân nhả mà hưởng thụ món tráng miệng.

Dương Hi Văn nói: "Lâm Lâm, cậu không phải bảo muốn cùng Hàn Phong trao đổi một chút phương diện vẽ tranh bằng bút máy cho thỏa lòng sao? Hôm nay gặp rồi, như thế nào lại đột nhiên trở nên thẹn thùng như vậy."

Mục đích Chu Nhược Lâm gặp Hàn Phong, vốn không phải là để trao đổi kinh nghiệm hội họa. Bất quá bây giờ Dương Hi Văn nhắc tới vấn đề này, nàng cũng chọn vài vấn đề hỏi Hàn Phong, nhưng mà không nghĩ tới, mỗi lần hỏi Hàn Phong đều trả lời không biết. Thậm chí ngay cả một ít danh từ cơ bản về tranh bằng bút máy cũng không quen thuộc, điều này khiến cho Chu Nhược Lâm hưng phấn lên.

"Hàn Phong đồng học, anh như thế nào lại không biết gì hết vậy?" Chu Nhược Lâm hơi kinh ngạc nói, "Lần trước bức tranh Văn Văn đưa em xem, rõ ràng là xuất từ tay danh gia. Nếu không không có khả năng vẽ được bức tranh truyền thần như vậy, giống với người thật như đúc. Biểu hiện của anh hôm nay thật có chút khiến cho người ta thất vọng, chẳng lẽ bức tranh đó không phải do anh vẽ?"

Hàn Phong cười không đáp.

"Không đâu, Lâm Lâm, khẳng định là Hàn Phong vẽ! Điểm ấy mình có thể cam đoan!" Dương Hi Văn vội vàng nói, "Cảnh tượng trong bức tranh, vừa lúc là hình ảnh mình mặc bộ lễ phục trong đêm đầy. Trước đó, mình còn chưa từng mặc qua bộ lễ phục đó mà!"

Chu Nhược Lâm vừa ăn tráng miệng, vừa nói: "Văn Văn, cũng không phải mình không tin cậu, nhưng mà hôm nay cậu cũng thấy đó. Hắn chỗ nào mà vẽ tranh bằng bút máy cơ chứ, quả thực là ngay cả học giả ban đầu cũng không bằng. Mình thấy, khẳng định là người khác vẽ, hắn cảm bức tranh đến rồi tặng cậu thôi. Cậu phải cẩn thận đó, đừng để hắn lừa."

Chu Nhược Lâm nói mặc dù có đạo lý nhất định, nhưng mà theo Dương Hi Văn thấy, thì khả năng này cơ hồ là con số 0. Hơn nữa nàng đối với Hàn Phong cũng hiểu rõ, căn bản là không có khả năng làm chuyện này. Và lại, chẳng lẽ ngay cả bức tranh của Lý San San cũng là nhờ người ta vẽ ư?

Mặc kệ Dương Hi Văn giải thích giúp Hàn Phong như thế nào, Chu Nhược Lâm cũng đều phản bác lại, 2 người ai cũng không thuyết phục được ai.

Hàn Phong ngồi ăn một chút, đột nhiên ngắt lời nói: "Uhm, bữa cơm hôm nay coi như xong. Nếu như không có chuyện gì khác để nói, vậy anh đi trước, còn có việc bận phải làm."

Dương Hi Văn suy nghĩ một chút, đích xác cũng không có lý do gì để lưu lại Hàn Phong. Dù sao nguyên bản cũng là muốn gặp hắn, bây giờ lại trở thành không tin hắn.

Thấy Dương Hi Văn hồi lâu không nói chuyện, Hàn Phong cũng không đợi nữa, xoa xoa miệng, đứng dậy nói, "Hai người tiếp tục từ từ ăn đi." Sau đó liền rời đi.

"Thật chẳng có phong độ gì cả!" Chờ Hàn Phong đi xa, Chu Nhược Lâm bắt mạch nói thầm.

Dương Hi Văn nghi hoặc nhìn Chu Nhược Lâm hỏi: "Lâm Lâm, cậu hôm nay làm sao vậy? Hình như rất có ý kiến với Hàn Phong, hay là hôm nay 2 người trên đường đi toilet đã xảy ra chuyện gì? Cả hai đều đi lâu như vậy mới về."

"Làm gì có!" Chu Nhược Lâm uống một ngụm đồ uống, "Mình đâu có nhằm vào hắn làm gì? Văn Văn, mình chỉ muốn tốt cho cậu thôi, cậu mới rồi cũng thấy rồi đó, hắn thật chẳng có chút phong độ gì cả!" Ngừng một chút, Chu Nhược Lâm bổ sung nói, "Tớ chỉ sợ cậu bị hắn lừa gạt thôi. Văn Văn, đám đàn ông thúi một người cũng không tốt. Hắn muốn theo đuổi cậu, khẳng định là vì tiền của cậu thúi! Ài, Văn Văn, lòng người hiểm ác, cậu phải cẩn thận đó!"

Dương Hi Văn nghe nàng nói xong cũng không có tức giận, bất quá nàng cũng không có nói cho Chu Nhược Lâm, Hàn Phong là vị hôn phu của nàng. Hơn nữa tài sản thế lực trong nhà người ta, so với tập đoàn Hoàng Phủ, cũng không biết lớn hơn bao nhiêu lần nữa. Nàng nghĩ như thế, cũng là hiện tượng bình thường.

Nguyên nhân Chu Nhược Lâm đối với cánh đàn ông hoàn toàn thất vọng, Dương Hi Văn rõ ràng từng điểm trong đó. Cũng là do cảm tình của nàng trong thời trung học bị đã kích quá lớn, mục đích theo đuổi nàng của bạn trai nàng vô cùng không thuần khiết. Xui xẻo trong lúc khóc lóc cùng bạn bè, bị nàng ngẫu nhiên nghe được, kể từ đó về sau, nàng đối với đàn ông hoàn toàn thất vọng, hơn nữa còn vô cùng chán ghét đàn ông. Vả lại, vì đề ứng phó đám cuồng phong lãng điệp này, nàng còn đặc biệt đi học thêm tiết quyền đạo nhiều năm, bây giờ cũng đã là đai đen 3 vạch rồi. (Cuồng phong lãng điệp: Ong bướm, trâu hoa ghẹo nguyệt)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Xây Dựng Hệ Thống Văn Kiện

Lời dịch giả: Chương này phải công nhận là rất khó dịch, ta phải mất mấy ngày mới làm xong. Ở chương này lý luận cùng thuật ngữ rất nhiều. Tuy nhiên, lão Ninh ta đã cố gắng hết sức để đơn giản hóa nó. Bản thân không dám nói là mình dịch đúng hoàn toàn 100%, nhưng cũng tự tin là trên 85% là đúng. Ở phần lý luận, ta đã cố gắng diễn đạt đúng theo truyện, đồng thời cũng đơn giản từ ngữ lại cho mọi người dễ hiểu. Nếu có gì sai sót, mọi người góp ý nhé. Tất nhiên, nếu có ai đọc VP, đọc tiếng trung luôn, sẽ cảm thấy 1,2 câu hơi khác một tí so với bản gốc tiếng trung, đa phần những chỗ đó là những đoạn khi dịch ra sẽ ko có ý nghĩa gì hoặc ko phù hợp với văn phong việt, hoặc là quá mức khó hiểu, ta chỉ sửa nó lại cho dễ đọc thôi, ngoài ra nó cũng không khác gì mấy so với nghĩa ban đầu tác giả đã ghi. Ok, nói nhiều vậy rồi, giờ thì mời mọi người thưởng thức tiếp chương 84 hen

Từ trong quán ăn đi ra, Hàn Phong trực tiếp bắt xe về tới ký túc xá lấy laptop.

Bữa cơm này ăn có chút mặc danh kỳ diệu, Hàn Phong không nghĩ tới là chị em tốt ở trung tâm mỹ viện mà Dương Hi Văn đã mất hết bao tâm tư để hắn đi gặp kia lại thành ra kết quả như vậy.

Dương Hi Văn cũng đâu giống les đâu? (Nguyên văn là lạp lạp, bất quá không có ý nghĩa gì nên dịch giả sửa thành les, les = lesbian = đồng tính nữ)

Đối với điểm đó, Hàn Phong vẫn có thể cảm giác được. Dù sao cùng nàng tiếp xúc qua cũng không ít, ít nhiều gì cũng hiểu được.

Nhưng mà, loại chuyện này ai có thể nói rõ đây chứ. Nhất là Hàn Phong, hắn đối với chuyện đó cũng không am hiểu, mặt khác hắn cũng không rành đề đi quán chuyện này, les thì les, dù sao cùng hắn cũng không quan hệ.

Trở lại phòng thuê, Hàn Phong bắt đầu toàn lực hoàn thiện hệ thống văn kiện tư tưởng mới.

Bây giờ, tất cả dữ liệu bên trong siêu cấp hệ thống của hắn, đều là căn cứ theo cơ chế hệ nhị phân, là hoàn toàn dựa theo tư tưởng của máy vi tính mà mô phỏng.

Nhưng Hàn Phong cũng rất rõ ràng, loại cơ chế mã hóa này bây giờ là phi thường bất hợp lý.

Máy vi tính, cũng không nhất định phải sử dụng cơ chế hệ nhị phân, sở dĩ sử dụng hệ nhị phân để mã hóa dữ liệu, là do ổ cứng cùng thành phẩm quyết

định.

Máy vi tính thời kỳ sơ khai, cũng không phải là hệ nhị phân, có rất nhiều hệ khác, ví dụ như hệ thập phân, hệ bát phân, thập lục phân..... (Theo nguyên văn thì "nhị tiến chế" dịch là "hệ nhị phân". Theo đó "thập tiến chế" là "hệ thập phân", cứ thế mà dịch ra. Nhưng ở cái cuối cùng là "Tam tiến chế" thì không thể dịch là "hệ tam phân", bởi căn bản vốn không có hệ tam phân, trải qua tham khảo google. Thì "Tam tiến chế" nghĩa là "Hệ thập lục phân")

Sở dĩ cuối cùng lựa chọn cơ chế hệ nhị phân, là vì vừa lúc hệ nhị phân khá đơn giản(Chỉ có 0 với 1), chỉ cần hai loại trạng thái là có thể biểu hiện ra ngoài, điện áp cao thấp đơn giản một chút là thể hiện được. Mà hệ thập phân thì khác với hệ nhị phân, trạng thái so ra còn nhiều hơn nữa. Vì vậy, sử dụng hệ nhị phân biểu lộ số liệu, so với việc dùng hệ thập phân thiết kế ổ cứng, còn muốn đơn giản hơn nhiều nữa lắm kìa, có thể tiết kiệm được thành phẩm(DG: ở đây không rõ ý thành phẩm là như thế nào, có thể là chi phí, vật tư xây dựng). Đương nhiên, hệ nhị phân cũng có khuyết điểm. Ví dụ như số 9, hệ nhị phân biểu lộ ra là 1001, cần tới 4 đơn vị đại diện, mà hệ thập phân thì chỉ cần 1 đơn vị. Nếu như con số lớn hơn nữa, hiển nhiên nếu sử dụng hệ nhị phân lâu dài thì..... Hay nói cách khác, sử dụng hệ nhị phân, chính là hy sinh hiệu suất lưu trữ mà cam đoan tốc độ tính toán.

Hiệu suất lưu trữ như vậy, kỹ thuật chế tạo bây giờ cũng có thể tiếp nhận được. Ví dụ thử nhé, mặc dù là hiệu suất lưu trữ như thế rất thấp, nhưng mà với một con chip nhỏ, bạn đã có thể tạo ra ma trận. Vậy với một ổ cứng nhỏ thì sao, dữ liệu lưu trữ lại có thể đạt tới 1TB chứ không ít.(DG: Giải thích chỗ này một chút cho mọi người dễ hiểu, chip tạo ma trận thì khỏi nói gì nhiều cho dòng dài, mọi người ai từng xài qua máy tính Casio FX 500 hẳn cũng biết cái trò bấm số tạo ma trận chạy rồi, đó là một ví dụ đơn giản nhất. Ngoài ra, chú thích thêm theo lời tác giả, 1TB=1024GB)

Cho nên người ta mới nói, ổ cứng cùng với thành phẩm, là yếu tố quyết định máy vi tính sẽ sử dụng hệ nào (Hệ thập phân hay nhị phân hay tam phân.....)

Bất quá, hiện tại ổ cứng của Hàn Phong đã thay đổi. Nó đã biến thành thân thể của hắn, đại não của hắn, hệ thống mạng thần kinh của hắn. (DG: Ở đây nguyên văn là thần kinh vòng lạc hệ thống, dịch ra là hệ thống thần kinh inte, nhưng mà bởi vì hiện tại Hàn Phong không thể kết nối inte bên ngoài, cho nên dịch giả gọi nó là mạng thần kinh)

Về phương diện thành phẩm thì, Hàn Phong lại càng dư sức không tiếc bất cứ đại giới gì mà hình dung. Cho nên, bây giờ Hàn Phong đã không cần nhất định phải sử dụng hệ nhị phân để diễn đạt dữ liệu. Sử dụng hệ nhị phân, hiệu suất lưu trữ khỏi phải nói, thấp đến đáng thương. Cả phương diện tốc độ đề cao cũng không nổi, ngược lại còn có khả năng giảm bớt, căn bản là không có bất cứ chỗ tốt gì.

Khoảng đoạn thời gian trước, Hàn Phong cẩn thận nghiên cứu nghiền ngẫm đại bộ phận thành quả nghiên cứu thuộc phương diện thần kinh inte nhân tạo của các nhà khoa học lĩnh vực vinh tinh. Sau đó lại căn cứ đối chiếu theo kết cấu sợi trục thần kinh và tế bào hình cây của ron quan sát từ tế. Hàn Phong vô tình có được phát hiện trọng đại cùng đột phá, đưa ra một thuật toán mã hóa lưu trữ tin tức hoàn toàn mới. Nhờ đó mà có thể đề cao dung lượng lưu trữ của não bàn.

Đây là căn cứ vào thuật toán thần kinh inte chân chính, chứ không phải là do các nhà khoa học tự mình chế tạo hoặc đưa ra giả thiết của hệ thần kinh inte nhân tạo.

Hệ thống thần kinh inte nhân tạo này là do đại lượng các tế bào thần kinh tạo thành, mỗi tế bào thần kinh đều có đầu vào cùng đầu ra, phân biệt là "tế bào hình cây" cùng "sợi trục thần kinh", đầu vào và đầu ra này kết nối tương hỗ liên tiếp, nhờ đó mà tạo ra một hệ thống phức tạp mà cường đại. Tế bào hình cây tiếp nhận tín hiệu, tế bào ron sẽ xử lý tín hiệu, sợi trục thần kinh vận chuyển tín hiệu. Mặc dù năng lực vận tính của mỗi một ron phi thường đơn giản, hơn nữa hiệu suất của tín hiệu truyền cũng khá thấp, nhưng mà nhờ sau khi đại lượng ron tiến hành quan hệ kết nối, hình thành một hệ thống. Ngoài ra chức năng tăng cường của nó không phải đơn giản là 1+1=2 như vậy, mà là gia tăng theo số lần. Đây là lý do tại sao mà đại não của một người bình thường lại có thể trong 1 giây đồng hồ hoàn thành ngay những bước mà máy vi tính ít nhất cũng phải xử lý hơn 10 triệu lần mới có thể hoàn thành nhiệm vụ. (Vận tính: Chuyển động tính toán)

Bình thường, các nhà khoa học đều cho rằng sợi trục thần kinh cùng tế bào hình cây chỉ có chức năng truyền dẫn tín tức, tức là truyền dẫn các loại tín hiệu bên trong ron.

Nhưng mà Hàn Phong lại sớm đã phát hiện ra, sợi trục thần kinh cùng tế bào hình cây trừ việc có thể truyền dẫn tín tức, còn có thể lưu trữ tín tức. Chúng nó có rất nhiều loại trạng thái, hẳn căn cứ vào cường độ của chúng, đại khái đem trạng thái đó chia làm hai loại, mạnh cùng với yếu. Sau đó dùng hệ nhị phân tiến hành biến mã, thành công thực hiện lưu trữ tín tức.

Từ điểm đó cũng có thể cho thấy được đại não cùng ổ cứng vi tính là khác nhau.

Bình thường, device lưu trữ(Storage Controllers) cùng device vận tính(Processors) là độc lập lẫn nhau, ví dụ như chia làm ổ cứng(hard drive) cùng với CPU. Nói cách khác, số liệu lưu trữ cùng với dữ liệu vận tính cũng không có vấn đề gì, chỉ có thông qua chương trình người ta biên soạn, thì mới có thể khiến chúng tiến hành giao tiếp, trao đổi, xử lý số liệu.

Nhưng mà ở trong đại não, khu vực lưu trữ cùng khu vực vận tính thì lại hòa hợp thành một thể, đều là ron(ron này tính luôn cả tế bào ron cùng với hai thứ tương liên với nó là tế bào hình cây và sợi trục thần kinh)

Ưu điểm của kết cấu đặc thù như vậy là vô cùng lớn, lúc tiến hành trao đổi số liệu, trong quá trình truyền tổng cơ hồ là không cần tiêu hao năng lượng gì cả, cũng không vì vấn đề chướng ngại của ổ cứng mà hạn chế tốc độ.

Mặc dù bây giờ tế bào ron mà Hàn Phong sử dụng trên cơ bản là tế bào bị vây trong trạng thái "ngủ", lúc tiến hành xử lý số liệu, thì vẫn phải đem số liệu mạng trạng thái tĩnh truyền đến tế bào thần kinh hoạt động để tiến hành gia công xử lý số liệu, nhưng bởi vì tính hiệu quả cao của bản thân hệ thống mạng thần kinh, nên thời gian hao tổn cùng truyền dẫn cơ hồ là có thể quên đi.

Hàn Phong bây giờ đã có đủ tự tin để thăng cấp phương thức mã hóa của siêu cấp hệ thống. Điểm trọng yếu nhất là ở phương diện biểu hiện trạng thái

tín hiệu của sợi trục thần kinh cùng tế bào hình cây lại có phát hiện trọng đại.

Trước là hẳn chỉ đơn giản đem tín hiệu của chúng chia làm 2 loại mạnh yếu, dùng hệ nhị phân để biểu hiện, nhưng mà bây giờ, hẳn lại phát hiện ra loại tín hiệu này còn có thể tiến thêm một bước tiếp tục chia nhỏ. Thật giống như là FM radio, có thể điều chỉnh tần số bất đồng, nhờ đó mà biểu hiện càng thêm nhiều tín tức.

Mấy ngày này, hẳn vẫn một mực dùng máy vi tính tiến hành mô phỏng, chính là muốn biết rõ ràng xem, tế bào hình cây cùng sợi trục thần kinh rốt cuộc có thể biểu hiện được bao nhiêu trạng thái.

Nhưng mà trải qua nhiều ngày quan sát, nghiên cứu cùng mô phỏng, hẳn phát hiện ra, các đoạn tần số của tế bào hình cây cùng sợi trục thần kinh, tựa hồ đã gần vượt qua 100 loại!

Hàn Phong rất khó tưởng tượng nổi, đại não rốt cuộc là làm như thế nào mà xử lý được tín tức mã hóa phức tạp như vậy, hệ bách phân? Cái này cũng quá phức tạp rồi! (DG: Hệ bách phân là không có, cái này ghi theo tác giả thôi, nguyên văn là "Nhất bách tiến chế", nhất bách = 100)

Nếu muốn hoàn toàn mô phỏng phương thức lưu trữ tín tức của tế bào thần kinh đại não, thì bây giờ nó đã biến thành một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Không có biện pháp, lui một bước tiến bước kế tiếp vậy, không thể mô phỏng được tới 100%, thôi thì giản lược nó lại.

Đơn giản chính là đẹp! (DG: Không biết tại sao tác giả lại nói câu này nữa T_T)

Vì vậy, Hàn Phong đem sợi trục thần kinh cùng tế bào hình cây thống nhất trở thành "tế bào mã hóa", đem loại tế bào mạnh yếu này đại khái chia làm 10 cấp. Nói cách khác, sau này siêu cấp hệ thống của hắn sẽ lấy hệ thập phân làm cơ sở.

Mặt khác, căn cứ theo đặc điểm của mạng thần kinh, lấy loại hệ thập phân mới này làm cơ sở hệ thống văn kiện, đem nó lưu trữ ở một mặt không gian ba chiều(3D) hoàn toàn mới. Đối với kết cấu hai chiều(2D) trước đây chính là một đột phá lớn. Nói cách khác, thì đồ vật để trước kia phải trên mặt bàn, còn bây giờ, thì lại được đứng trong một cái tủ, dung lượng lưu trữ được gia tăng thật lớn.

Kết hợp đặc điểm của hai cái mới, dung lượng lưu trữ của tân não bàn, đem so với trước kia tăng lên ít nhất đã hơn 10 vạn lần. Tạm thời trên cơ bản là không cần lo lắng vấn đề dung lượng không đủ xài nữa.

Vấn đề dung lượng của não bàn đã giải quyết, Hàn Phong liền bắt đầu bắt tay vào việc căn cứ theo đặc điểm của não bàn mà thiết kế hệ thống văn kiện. Bởi vì não bàn bây giờ là kết cấu không gian ba chiều, hệ thống văn kiện mới chẳng những yêu cầu phải có chức năng liệt kê mặt phẳng, hơn nữa mục lục còn phải theo hàng dọc.

Cũng may chỉ thuần túy là thiết kế phần mềm, Hàn Phong đối với thứ này kinh nghiệm khá là phong phú. Hơn nữa đã sớm nghĩ đến không sai biệt lắm, tìm một chút thời gian hoàn thiện lại, cách thức "xây dựng hệ thống văn kiện" mới sẽ ra lò.

Về phương diện mã hóa số liệu, Hàn Phong cũng không thiết kế lại hệ thống mã hóa lần nữa, chỉ đơn giản dựa theo hệ nhị phân chuyển đổi chiều chuyển thành hệ thập phân, nhờ đó hình thành số liệu mã hóa hiện tại.

Vì để tránh cho bản thân lâm vào cục diện tê liệt, Hàn Phong cũng không có vội vã đem hệ thống văn kiện trước kia xử gọn, mà là ở một chỗ khác trong đại não tạo ra một khối không gian, rồi mới dựa theo cách thức "xây dựng hệ thống văn kiện mới bắt đầu tiến hành cách thức hóa.

Bởi vì để tiến hành cách tân triệt để từ tầng chót, lúc mới bắt đầu cách thức hóa, Hàn Phong đành phải tự thân ra tay làm vậy.

Hệ thống văn kiện này quá mức phức tạp, trong 2 ngày cuối tuần, thời gian của Hàn Phong trên cơ bản cũng chỉ dành cho việc cách thức hóa.

Đây là một quá trình phức tạp, dựa theo hệ thập phân mà làm, từng bước từng bước rồi mới bắt đầu biến hóa trạng thái dựa theo cách thức thiết kế của mình mà tiến hành thiết định.

Hàn Phong trước cũng không có chuẩn bị không gian lớn bao nhiêu, chỉ làm một khối nhỏ. Sau đó dùng quy tắc mã hóa mới của hắn, đầu tiên biên soạn một chức năng phi thường đơn giản, thậm chí còn không thể xưng là hệ thống của hệ thống thao tác, nó chỉ có một nhiệm vụ duy nhất, chính là cách thức hóa.

Sau khi khởi động hệ thống, công việc cách thức hóa sẽ hoàn toàn do nó làm giùm, Hàn Phong rốt cuộc cũng thoát ly khổ hải rồi. (Khổ hải: Biển khổ, bể khổ)

Chú Thích:

-ron: là các tế bào kích thích điện trong hệ thần kinh có chức năng xử lý và vận chuyển thông tin. Ở các động vật xương sống, ron là thành phần chính hợp thành bộ não, tủy sống và thần kinh ngoại biên.

- Tế bào hình cây: Tên tiếng anh là dendrite, còn gọi là tế bào tua gai thần kinh, là những phần mở rộng của tế bào với nhiều nhánh, và do đó trông giống như một cái cây hình cây. Hình dạng tổng thể và cấu trúc của phần cây của ron được gọi là trục hình cây của nó, và là nơi tiếp nhận phần lớn các thông tin vào ron. Tuy nhiên, dòng thông tin ra (chẳng hạn từ phần cây đến các ron khác) cũng có thể xuất phát ra từ đó.

- Sợi trục thần kinh: Tên tiếng anh là Axon, là một phần nhô ra mảnh, giống dây cáp trải ra gấp mười, gấp trăm hay thậm chí gấp hàng ngàn lần độ dài đường kính của soma. Sợi trục mang tín hiệu thần kinh ra khỏi soma (và cũng mang một vài loại thông tin lại). Nhiều ron chỉ có một sợi trục (axon), nhưng axon này – và thỉnh thoảng sẽ - trải rộng nhánh ra, cho phép liên lạc được với nhiều tế bào đích. Phần axon lòi ra từ soma được gọi là “gò axon”. Bên cạnh việc là một cấu trúc giải phẫu, gò axon còn là phần của ron có mật độ điện áp cao nhất – phụ thuộc vào các kênh Natri. Điều này làm cho nó trở thành phần dễ gây kích thích nhất của ron và là phần bắt đầu nhọn của axon: trong thuật ngữ thần kinh học nó có ngưỡng hoạt động siêu phân cực điện thế cao nhất. Trong khi axon và gò axon thường là có liên quan đến các dòng thông tin ra, nhưng chúng cũng có thể nhận tín hiệu vào từ các ron khác.

Ở những chương trước, chúng ta có thấy về thứ gọi là thần kinh inte nhân tạo, sau khi dò tìm trên google, lão Ninh ta có tìm ra một chút thông tin về nó, mạng thần kinh inte, tên đúng tiếng anh là ronwork, tiếng việt gọi là mạng nơ-ron trí tuệ nhân tạo (Đây là một lỗi dịch sai của Ninh trong truyện, vì từ "võng lạc" nó vừa mang nghĩa là mạng, vừa mang nghĩa inte, ở đây xin cáo lỗi với độc giả, thế nhưng ở những chương tiếp theo, Ninh vẫn xin phép tiếp tục giữ cái tên "thần kinh inte" để nó phân biệt với "mạng thần kinh" trong đại não của Hàn Phong), ronwork là một loại mô hình toán học khá hay. Nhưng cụ thể hay thế nào thì lão Ninh ta ko rõ lắm. Mọi người có thể xem thông tin tại bên dưới:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Gặp Lão Gia Tử

Lúc Hàn Phong trở lại trường học, thì đã là thứ ba rồi.

Lúc này, hần trước tiên là gọi cho mấy người ở phòng ngủ cùng với Liễu Nguyệt Sương nói một tiếng, bảo rằng có việc nên sẽ biến mất vài ngày, thông báo trước dự phòng họ, không đến lúc đây liên lạc không được thì lại nghỉ thần nghỉ quỷ lo lắng không thôi.

Thành quả "bế quan" lúc này thật rất lớn, xây dựng thành công cao ốc hệ thống văn kiện, dấu hiệu cho thấy tiến trình thăng cấp siêu cấp hệ thống của Hàn Phong đã bắt đầu khởi động, trước đó cũng đã thiết kế hoàn hảo kết cấu hệ thống. Bây giờ việc hần phải làm, chính là bắt đầu chuẩn bị biên soạn lại siêu cấp hệ thống một lần nữa. Hần cũng không có lập tức bắt tay vào biên soạn liền, bởi vì vẫn còn có nhiều thứ chưa chuẩn bị tốt.

Trước tiên, lệnh biên soạn của hần, có thể nói chỉ hoàn toàn dùng loại "ngôn ngữ cấp thấp" để biên soạn, ở ngay từ tầng chót trực tiếp sử dụng tín hiệu thần kinh xung mạch, những thao tác phức tạp đều được trải qua đơn giản hóa.

Lúc này, vì đề đề cao hiệu suất, Hàn Phong quyết định trước tiên phát minh ra một loại ngôn ngữ biên trình cao cấp thích hợp cho việc biên trình siêu cấp hệ thống, cũng giống như ngôn ngữ C vậy, hơn nữa tính chất của ngôn ngữ dưới tầng chót có chút đặc biệt, lại cộng thêm đặc điểm của ngôn ngữ cao cấp, chức năng sẽ rất cường đại.

Sáng tạo ra một loại ngôn ngữ nói khó thì cũng không khó, nhưng mà làm thì cũng không dễ. Đối với người tinh thông nguyên lý biên dịch, thì việc sáng tạo ra ngôn ngữ đơn giản giống như là ăn cơm bữa vậy, nhưng mà nếu sáng tạo ra ngôn ngữ có chức năng mạnh hay cường đại, thì có thể được mọi người hoan nghênh hay không, hoặc có kẻ nào nhận ra đặc điểm sáng chói của nó hay không, thì cũng khó có thể cam đoan được. Đây cũng chính là lý do vì sao ngôn ngữ chủ lưu hiện tại, đã trôi qua nhiều năm như thế cũng vẫn là bao nhiêu đó, ngoài ra thì những loại ngôn ngữ nhỏ khác dường như chỉ có biểu hiện đột xuất ở một số lĩnh vực đặc biệt.

Lúc Hàn Phong ở kiếp trước, đã từng được phát triển qua về những gì liên quan đến ngôn ngữ trong quân đội, nên đối với thứ này cũng có được kinh nghiệm nhất định. Bất quá bởi vì đại não thật sự là có chút phức tạp. Sửa sang lại hết tín hiệu thần kinh xung mạch này cũng phải phí không ít tâm tư, cho nên dự tính thời gian hao tổn cũng khá dài.

Bất quá bây giờ chịu khó tốn nhiều thời gian một chút, sau này sẽ tiết kiệm được nhiều thời giờ hơn, cũng đáng giá mà.

Chỉ chớp mắt, một tuần nữa lại trôi qua.

Lúc cuối tuần, Hàn Phong nhận được điện thoại của Dương Thành, bảo hần nhanh chóng đến Thủy Mộc, kêu Hàn Phong trực tiếp chờ ở cổng trường, cũng không đợi Hàn Phong hỏi rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì thì hần đã đem điện thoại cúp.

Về cái này, là chiêu thức thường xuyên dùng đến của hần, nên Hàn Phong đối với Dương Thành cũng không nói gì cả.

Đây là lần đầu tiên từ lúc sau quân huấn cùng với Dương Thành nói chuyện điện thoại. Hàn Phong thầm đánh giá, lần này khẳng định lại có chuyện gì rồi,

tiểu cữu này của hán binh thường đều là vô sự thì không đến tam bảo điện.

Hàn Phong ở trước cổng trường đợi trong chốc lát, liền thấy được chiếc Jeep của tiểu cữu hán hướng bên này chạy tới.

Chiếc Jeep ngừng lại trước mặt Hàn Phong, sau đó Dương Thành từ trên xe nhảy xuống.

"Hắc, vài ngày không gặp, tiểu tử ngươi biến hóa rất lớn a!"

Chiều cao của Hàn Phong bây giờ ít nhất hơn trước 10cm, thân thể so với trước đây cũng cường tráng hơn nhiều, nhìn qua không còn chút vẻ gầy gò nào nữa.

"Tình anh quân huân thật sự rèn người rất tốt a!" Dương Thành ôm bả vai Hàn Phong một cái, "Nghe nói biểu hiện của ngươi trong quân huân không tệ a! Ngay cả tình anh huân chương cũng lấy được, quả nhiên không hổ là con của Lão tỷ!"

Có thể đạt được tình anh huân chương, cũng không phải chỉ đơn giản mang vinh quang như vậy, mà nó còn có ý nghĩa, Hàn Phong trong số tất cả mấy chục học sinh đại học, tổ chất tổng hợp là ưu tú nhất.

Hàng năm có thể đạt được tình anh huân chương, cũng chỉ có 7 người mà thôi, mà 7 người này đều là đối tượng được các công ty lớn hoặc sở xí nghiệp truy đuổi.

Mà Hàn Phong sau khi đạt được tình anh huân chương được một tuần, thì cơ hồ mỗi ngày đều có người đến tìm hán thương lượng chuyện việc làm, Hàn Phong bị phiền đến nỗi ngay cả phòng ngủ cũng không dám ở. Cũng may là hán đã sớm nói qua cho những người khác trong phòng ngủ, tuyệt đối không được phép tiết lộ số điện thoại của hán ra ngoài. Nếu không ngay cả điện thoại hán cũng không dám bắt.

Thái độ của Hàn Phong, những công ty này sau khi đụng một lần thì cũng đã rõ. Nếu như hán không muốn, bọn họ miễn cưỡng cũng không có tác dụng, cho nên cuộc sống của Hàn Phong rất nhanh bình thường trở lại.

"Cậu út, lần này cậu lại tìm cháu có chuyện gì? Cháu nói trước, nếu như là ba cái vũ hội gì đó, thì không cần phải nói nữa, đối với hoạt động nhảm chán này cháu không có hứng thú." Hàn Phong trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói.

Dương Thành nghiêm mặt nói: "Tiểu Phong, cháu cũng đừng có coi thường mấy vũ hội này, mặc dù nhảm chán, nhưng vẫn là xã giao ắt không thể thiếu trong cuộc sống, có rất nhiều sinh ý, đều chính là từ trong những vũ hội nhảm chán này đạt thành. Sau này nếu như cháu muốn phát triển ở phương diện buôn bán, thì tính tình này cần phải sửa lại."

Hàn Phong ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Cám ơn cậu út, sau này cháu sẽ chú ý."

"Haha, đương nhiên, nếu như thực lực của cháu đủ mạnh mẽ, thì hoàn toàn có thể không cần phải để ý tới, chỉ có người khác nịnh hót cháu, mà cháu có vứt bỏ bọn chúng thì cũng không sao cả." Vô vớ bả vai Hàn Phong, Dương Thành cổ vũ nói, "Tiểu Phong, cố gắng lên, cậu đây xem trọng cháu đấy!"

Nói hồi lâu, Dương Thành rốt cuộc cũng nhắc tới chuyện chánh sự hôm nay: "Lão gia tử muốn gặp cháu."

Lão gia tử? Hàn Phong trong lúc nhất thời không phản ứng lại.

Hàn Phong: "Ai là lão gia tử?"

"Còn ai vào đây ngoài ba cậu! Thôi mau lên xe đi." Dương Thành thúc giục nói.

Đối với ông ngoại này, Hàn Phong một chút ấn tượng cũng không có, chỉ biết tên của hán gọi là Dương Hưng Lâm.

Lúc lên xe, Hàn Phong hỏi: "Biết lão tìm cháu cụ thể là có chuyện gì không?"

"Điểm ấy cậu cũng không rõ ràng lắm, lão gia tử làm việc, luôn có chủ kiến riêng, cho tới bây giờ cũng chưa hề xảy ra chuyện nói trước cho bọn ta biết." Dương Thành quay đầu lại nhìn Hàn Phong một chút, bắt gặp ánh mắt trên mặt hán vẫn lạnh nhạt như trước, tiếp tục nói, "Cậu phỏng chừng, lần này tìm cháu, hán sẽ không phải là vì chuyện hôn sự, mà là có chuyện khác, cháu cũng không cần phải lo lắng. Kỳ thật, lão gia tử đối với vấn đề bồi như cháu vẫn rất trân trọng, chỉ có điều hơi nghiêm túc một chút, cháu đến lúc đó chỉ cần làm theo ý tứ của lão là được, không cần phải....."

Dương Thành dọc đường đi vẫn nói không ngừng, đều là chuyện ông già của hán Dương Hưng Lâm, rồi tính tình, thói quen, sở thích, rồi công đạo cho Hàn Phong biết có thể nói gì, không thể nói gì, rồi nên chú ý cái gì...

Mà Hàn Phong, từ đầu đến cuối đều chỉ lẳng lặng ngồi nghe, cũng không có gật đầu hay lắc đầu gì cả.

Rốt cuộc cũng gặp mặt một người trong đó, Hàn Phong trước đó đích xác không có tâm lý chuẩn bị, nhưng mà có cái gì để chuẩn bị đây chứ?

Hàn Phong đối với 2 vị trưởng bối chưa bao giờ gặp mặt này thiếu thốn hảo cảm nghiêm trọng. Cho dù là cả đời không gặp mặt, không phát sinh quan hệ, đối với hán mà nói, cũng không sao cả. Bất quá bây giờ nếu đã muốn gặp mặt, thì cứ việc theo đó mà làm, hán cũng không tận lực tránh né. Cái gì tới thì nó sẽ tới, có né cũng không né được.

So sánh với khu nhà cao cấp hiện đại xa hoa của Dương gia trong lần tham gia vũ hội trước kia, thì đại trạch của nhà Dương gia này lại có vẻ có chút cổ xưa. Phong cách của kiến trúc nơi này vẫn còn dừng lại ở thế kỷ trước, khắp nơi đều lộ ra ý tứ hàm xúc cổ lão: Bàng biên trường mãn thanh đài đích tiểu thạch bản lộ, chủng mẫn các chủng hoa thảo đích tiểu hoa viên, phá cự đích mai hoa đình... ... (Giải nghĩa: Bên cạnh là con đường đá dài phủ đầy rêu xanh, một tiểu hoa viên có đủ các loại hoa lá cỏ cây, cùng với mái đình hoa mai cũ nát.....")

Không nghĩ tới ở tại trong thành phố Bắc Kinh này, vẫn còn tồn tại một nơi có hoàn cảnh an tĩnh ưu nhã như vậy, Hàn Phong thoáng có chút kinh ngạc.

"Căn nhà này đã có hơn 60 năm lịch sử, là tổ trạch, lão gia tử vẫn luôn cự tuyệt hủy đi nó. Thường bọn ta cũng rất ít khi về nhà, lão ở một mình cũng tịch mịch. Bình thường nhàn rỗi, không có việc gì làm thì nuôi chim, trồng cây, đánh cờ... v...v... Cháu nếu có thời gian, thật ra cũng có thể ở lại chỗ này bởi lão nhân gia ngài."

Sau khi Dương Thành đem Hàn Phong dẫn tới phòng khách xong, nhìn hấn nói: "Cháu trước hết ngồi ở chỗ này đợi một chút, cậu đi đây chút rồi quay lại."

Nói xong, Dương Thành liền rời đi.

Hàn Phong đánh giá căn phòng khách này một chút. Kỳ thật cùng với đại sảnh ở nông thôn cũng không sai biệt gì lắm. Không có lớn, ở trên vách tường đối diện cạnh cửa lộ ra bức họa chủ tịch Trương Mao, hai bên là hai vế đối liên.

-Thượng liên là: Thiên hạ giả, ngã môn đích thiên hạ, ngã môn bất thuyết thùy thuyết.

Giải Nghĩa: Người trong thiên hạ, thiên hạ của chúng ta, chúng ta không nói thì ai nói

-Hạ liên là: "Quốc gia giả, ngã môn đích quốc gia, ngã môn bất can thùy can.

Giải Nghĩa: Người trong quốc gia, quốc gia của chúng ta, chúng ta mặc kệ kẻ nào làm.

Hàn Phong ở chỗ này chờ khoảng 10 phút. Dương Thành cũng không có trở về, trong phòng khách có một mùi gỗ cũ. Mặc dù rất nhạt, nhưng Hàn Phong lại có thể ngửi thấy rõ ràng. Vì thế nên hấn đi ra khỏi phòng khách, bước tới tiểu hoa viên kia, hít thở một chút không khí mới mẻ trong lành.

Vừa tới hoa viên được một chút, Hàn Phong đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân phía sau truyền đến. Ngay sau đó hấn liền nghe tiếng người nói: "Người là ai, ở chỗ này làm cái gì?"

Xoay người lại, hấn chứng kiến một thanh niên có độ tuổi không sai biệt lắm so với hấn đang đứng ở cách hấn khoảng 7,8m. Mà về mặt của đối phương lại đang cảnh giác nhìn mình, hấn mặc một cái áo ba lỗ màu đen, nhìn vào có thể thấy được cơ bắp đều đặn, tràn ngập lực lượng mang tính bạo tạc.

Không đợi Hàn Phong trả lời, hấn còn nói thêm: "Chỗ này là địa phương tư nhân, không thể tùy tiện đi vào, ra ngoài ngay lập tức cho ta!"

Lời của hấn nói ra phi thường không khách khí, câu nói cuối cùng cơ hồ là dùng tiếng la mà nói.

Hàn Phong cau mày, nhìn hấn một cái, cũng không thêm đề ý tới.

Hàn Phong không nhìn, đương nhiên là chọc đối phương phát hỏa, hấn bước nhanh tới trước mặt Hàn Phong nói: "Này, mày có phải bị điếc không?"

Hàn Phong tiếp tục không nhìn.

Thanh niên nổi giận, vươn tay phải ra định đẩy vai phải Hàn Phong đi.

Thân thể Hàn Phong hơi khựng lại, vừa lúc né tránh khỏi cú đẩy của đối phương. Lúc đối phương bởi vì theo quán tính đánh tới, Hàn Phong đồng thời cũng vươn chân phải ra, khiến hấn vấp phải phía trước, thiếu chút nữa là té ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Nội Gia Cao Thủ

Sau khi thanh niên ổn định thân hình lại, cũng không có vội vã phản kích Hàn Phong, ngược lại về mặt đánh giá nhìn hấn, sau đó nói: "Người tới tìm ai? Là ai mang người vào?"

Nguyên vốn tưởng rằng tên này là cái loại tử chi phát triển, đầu óc đơn giản, lại không nghĩ tới đầu óc cũng còn linh hoạt được một chút a. Sau khi bị gạt một cước, hắn không ngờ không có tức giận phát hỏa lập tức xông lên đánh nhau, ngược lại hỏi như vậy, Hàn Phong đối với biểu hiện của hắn có chút kinh ngạc.

"Đương Thành." Hàn Phong nói.

Thanh niên chợt hiểu: "Nguyên lai là cậu nhận biết chú út! Sao không sớm nói một chút! Chuyện mới vừa rồi thật sự xin lỗi, huynh đệ tôi có chút mạo phạm, thỉnh thứ lỗi cho! Được rồi, tội mình giới thiệu một chút, tôi là Dương Trí, không biết huynh đệ đây là....."

"Hàn Phong."

Dương Trí nhàn tình sáng lên, bật thốt: "Thì ra cậu chính là Hàn Phong a! Haha, quả là đại thủy trùng long vương miếu....." (Nước lớn tràn miếu Long Vương)

Sau khi biết thân phận của Hàn Phong, Dương Trí liền trở nên nhiệt tình, nói hồi lâu, Hàn Phong rút cuộc cũng biết được mãnh nam này thì ra là anh họ tiện nghi của mình, là con trai độc nhất của bác cả. (NV: Đại cữu, dịch là bác cả)

Hàn Phong đối với anh họ tiện nghi này không có chút cảm tình. Đối với hắn nhiệt tình của hắn, cũng chẳng có phản ứng gì, muốn thế nào thì thế ấy.

"Hàn Phong, nghe nói biểu hiện của em lúc ở trong quân huấn rất tốt a, còn có kỷ lục đánh nhau với huấn luyện viên... Mới vừa rồi anh không cẩn thận, thiếu chút bị chú em cho ăn phân chó rồi, haha..... Mau mau mau, anh bình thường cũng thích vận động, hay là tội mình cùng nhau luận bàn một chút....."

Hàn Phong đang muốn cự tuyệt, thì đã thấy Dương Trí vô thanh vô tức tiến tới, vương bàn tay lớn ra đập vào đầu mình.

Dưới tình thế cấp bách, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là né đầu qua, tiếng nắm tay của Dương Trí lướt qua bên tai hắn, tốc độ rất là nhanh.

Hàn Phong cũng không muốn cùng hắn tiến hành luận bàn. Cho nên không có lòng dạ đối chiến, cũng không có tiến hành phản kích, mà lúc này, nắm tay của Dương Trí đột nhiên đổi thành chưởng. Thuận thế giang hai tay chưởng ngang qua.....

Hàn Phong căn bản là không có phòng bị đến chiêu thức ấy của hắn, vội vàng đem thân thể ngã về phía sau, nhưng mà tốc độ của hắn vẫn chậm một chút, ngón trỏ cùng ngón giữa của Dương Trí sạt qua mặt hắn, nhìn từ phía xa xa, thật giống như là Hàn Phong bị Dương Trí cho ăn một cái bạt tai vậy.

Mà lúc này, Dương Trí cũng không có dừng tay, công kích kế tiếp giống như là cuồng phong quét lá, hết chiêu này lại tới chiêu khác, lực lượng toàn phần!

Mặc dù là giờ phút này tốc độ cùng lực lượng của Dương Trí đã đạt tới trạng thái tốt nhất lúc bình thường, nhưng mà hắn cũng vẫn không một lần nào đánh trúng được Hàn Phong, mỗi một lần đều bị Hàn Phong thuận lợi né tránh.

Hàn Phong thấy hắn được voi đòi tiên, tà hỏa từ dưới đáy lòng cũng bị hắn bức đi ra ngoài. Hừ lạnh một tiếng, không hề né tránh nữa, nắm tay lại đánh tới một quyền. Bất quá phương thức nắm quyền của Hàn Phong lại ẩn chứa Càn Khôn, ngón cái đặt lên trên ngón giữa cùng ngón trỏ, ngón giữa hơi hướng ra ngoài một chút, hình thành một thể bèn nhọn vô cùng.

"Bùm!"

Nhất thanh muện hưởng!

Dương Trí lui lại 2 bước, đầu quyền đau đớn vô cùng, khiến cho tay phải của hắn nắm lại một chút cũng khó khăn.

Nhưng mà lúc này, hắn cũng không có thời gian quan sát thương thế của mình, bởi vì lần này Hàn Phong triển khai ra công kích rất mãnh liệt.

Dương Trí dùng quyền, mà Hàn Phong thì lại dùng chân!

"Hô - -"

Chỉ thấy bóng chân bay thẳng đến sát mình cực nhanh, Dương Trí không dám liều mạng, đành phải lui về phía sau.

Thối ánh mạn thiên! (Bóng chân đầy trời)

Dương Trí kinh hãi phát hiện tốc độ của đối phương so với mình phải nhanh hơn nhiều lắm, hắn dốc hết toàn lực để tránh né, mà vẫn như cũ không thể làm nên trò trống gì.

"Phanh phanh phanh!"

Ngẩn ngứ trong chớp mắt, ngực của Dương Trí đã liên tiếp trúng 3 cước.

Ngực của hắn bị đánh vào một cách mãnh liệt, Dương Trí chỉ cảm thấy linh hồn của mình dường như cũng bị cú đá đó làm dao động, nhất thời không thể cử động được.

Hàn Phong còn đang muốn bỏ thêm cho hắn một cước, thì lúc này bên tai đột nhiên vang lên tiếng quát: "Dừng tay lại!"

"Phù - -" Chân phải Hàn Phong trong nháy mắt dừng lại trước ngực Dương Trí không tới 5mm, rất nhanh liền hạ xuống, khí lưu sinh ra thậm chí còn thổi bay, tạo thành một chỗ lõm nhỏ nhỏ trên ngực Dương Trí.

Hàn Phong đem chân thu hồi lại, ngẩng đầu nhìn lão đầu gầy gò đứng cách đó không xa, tóc dài bạc trắng, đứng thẳng tắp. Hai tròng mắt lợi hại mà hữu thần, tựa hồ như có thể đem hết tất cả mọi thứ nhìn thấu. Đứng bên cạnh hắn, là Dương Thành đang mang bộ dáng cùng vẻ mặt đau đầu.

Thanh âm vừa rồi chính là của lão nhân này vọng lại, hiển nhiên, hắn chính là Dương Hưng Lâm.

"Tiểu Trí, cháu không sao chứ?"

Dương Hưng Lâm bước nhanh tới chỗ Dương Trí đang ôm ngực ho khan ân cần hỏi thăm.

"Khụ khụ..... Cháu không có việc gì..... Khụ khụ..... Tốc độ của hắn nhanh quá!"

Dương Hưng Lâm cởi áo ba lỗ của Dương Trí ra, chứng kiến chỗ ngực hắn xuất hiện một vết ấn hình bàn chân hồng hồng. Tay hắn đặt lên đó xoa bóp vài cái, Dương Trí cũng không có cảm giác đặc biệt đau đớn gì, nhưng mà hắn rất kỳ quái, tại sao chỉ thấy được có một dấu chân?"

Dương Thành ngay lúc Dương Hưng Lâm kiểm tra thương thế cho Dương Trí, âm thầm hướng Hàn Phong cuồng quát khê làm mấy kí hiệu chào chào, sau đó quay đầu hỏi: "Ba, tiểu Trí không có việc gì chứ?"

Dương Hưng Lâm nói: "Không có thương tổn đến đầu khớp xương, hắn là không có gì trở ngại. Con dẫn hắn tới chỗ lão Triệu, để cho hắn giúp đỡ xem một chút, thuận tiện xoa bóp, làm tan máu bầm."

"Vâng." Dương Thành gật đầu, nâng Dương Trí đang ngồi dưới đất dậy rồi rời đi.

Dương Hưng Lâm đánh giá Hàn Phong, mà Hàn Phong cũng đang đánh giá Dương Hưng Lâm.

Hai người cũng không nói gì, mắt to cùng mắt nhỏ nhìn nhau hồi lâu, vẻ mặt của Dương Hưng Lâm rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười: "Biết đánh cò tướng không?"

* * * * *

Hàn phong gật đầu.

"Tốt! Đi, chúng ta làm 2 ván!" Vừa nói, Dương Hưng Lâm vừa hướng đình hoa mai trong tiểu hoa viên đi tới.

Dương Thành dìu Dương Trí tới một tiểu viện ở đại trạch phía đông nam Dương gia, nơi này là chỗ ở của chiến hữu Triệu Đông của Dương Hưng Lâm.

Triệu Đông nằm đó ở bên người Dương Hưng Lâm làm cảnh vệ năm, sau khi về hưu vẫn ở lại chỗ này.

"Dương Thành, các người đây là.....?" Triệu Đông đang ở tiểu viện xem xét thảo dược của mình, ngược mặt lên thì chứng kiến Dương Thành đang dìu Dương Trí đến, xem bộ dáng trạng thái của Dương Trí hình như rất khó coi.

Dương Thành nói: "Đồng thúc, tiểu Trí không cẩn thận bị thương, ba cháu bảo nhờ chú giúp hắn xoa bóp một chút."

Triệu Đông đứng dậy, vỗ vỗ bùn đất trên tay, sau đó tới trước mặt Dương Trí, hỏi: "Bị thương ở đâu?"

"Ngực." Dương Thành đem áo của Dương Trí vén lên, lộ ra vết ấn hình bàn chân.

Sau khi Triệu Đông nhìn xong, có chút sửng sốt: "Bị người ta đá ư?"

Dương trí gật đầu: "Đúng vậy."

"Mấy cước?"

"3 Cước." Điểm ấy Dương Trí nhớ rất rõ ràng.

"Cước pháp cực chuẩn, 3 cước đều đá vào cùng một vị trí." Triệu Đông một bên kiểm tra cho Dương Trí, một bên nói.

Dương Thành có chút lo lắng hỏi: "Đồng thúc, vết thương này của tiểu Trí không có việc gì chứ? Dấu chân này sao nhìn dọa người dữ vậy?"

Dương Thành đối với Hàn Phong thật sự là hết chỗ nói rồi, hắn bản thân cũng không phải là người thích sanh sự, nhưng mà mỗi lần đều là bị người tự tìm tới hắn. Mới vừa rồi hắn cùng với Dương Trí đánh nhau, toàn bộ quá trình hắn cùng với lão gia tử hai người đều thấy trong mắt. Biết đây cũng không phải là lỗi của Hàn Phong, là tiểu tử thói Dương Trí này tự mình ngứa tay, đi tìm Hàn Phong luyện thủ. Dương Trí luyện chính là hình ý quyền, chú trọng "ngộ địch như lừa thiêu thân, hễ đánh là không nương tay". Công kích một khi bắt đầu, tựa như mãnh hổ xuống núi, liên tiếp không ngừng. Có thể là do

nguyên nhân này, nên mới khiêu khích chọc tức Hàn Phong. Bởi vậy lúc phản kích, hắn cũng dứt khoát đánh mạnh công mạnh, liên tiếp 2,3 phát.

Tốc độ của Hàn Phong đích xác phi thường nhanh, nhanh đến nỗi ngay cả Dương Thành cũng không thấy rõ hắn đã xuất bao nhiêu chiêu, chỉ thấy được bóng của bàn chân. Sau đó liền nghe tiếng bình bịch của chân chạm vào thịt vang lên.

Nếu không phải lão gia tử gọi sớm, chỉ sợ một cước cuối cùng đánh trúng, Dương Thành thật lo lắng không biết xương ngực của Dương Trí có bị đá gãy không đây nữa.

Triệu Đông kiểm tra một phen, nói: "Không có việc gì, chỉ là có một ít máu bầm, đối phương đã cước hạ lưu tình rồi. Hắn có thể lưu lại một khối máu bầm lớn như vậy trên ngực Dương Trí, thì cũng có thể trực tiếp dùng nội kinh chấn thương nội tạng hắn. Dương Trí, loại cao thủ nội gia thu phóng tự nhiên này cháu cũng đi trêu chọc, bộ ngại mạng mình sống quá dài rồi hay sao vậy hả?"

"....."

Dương Trí cùng Dương Thành 2 người liếc nhau, nói không ra một chữ.

Bọn họ biết, bản thân Đông thúc chính là một nội gia cao thủ, hình ý quyền của Dương Trí cũng chính là học được từ chỗ hắn. Năm đó bằng vào thân công phu này, ở trên chiến trường nhiều lần hóa hiểm thành an, đem lão gia tử đang kề cận cái chết cứu về. Cao thủ trong miệng hắn, hiển nhiên không phải người bình thường có thể so sánh được.

Nhưng mà người đá Dương Trí bị thương, lại là Hàn Phong a! Nói như vậy, Hàn Phong là một nội gia cao thủ ư? Điều này sao có thể cơ chứ?!

"Cao thủ nội gia cướp pháp, bây giờ cũng không còn được mấy người, bọn họ hẳn là sẽ không cùng loại tiểu bối như cháu chấp nhặt a." Triệu Đông suy nghĩ hồi lâu, cảm giác được có chút nghĩ không thông, liền hỏi, "Dương Trí, là ai đã thương cháu?"

"Ách..... Là Hàn Phong."

"Hàn Phong?" Triệu Đông suy nghĩ hồi lâu, trong đầu không tìm được tư liệu về người này, hắn trong lòng suy nghĩ: Từ lúc nào mà lại lòi ra một cái cao thủ nội gia cướp pháp Hàn Phong đây nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Đàm Phán

Dương Thành thừa nhận Hàn Phong đích thực là một thiên tài, học cái gì cũng phi thường nhanh, lấy nửa thân tàn phế của hắn, không ngờ có thể luyện được đến loại thân thủ như bây giờ, phản nghị lực này, thiên phú này, Dương Thành cảm thấy thật không bằng, cho nên hắn vẫn kiên trì tin tưởng cháu ngoại của mình sau này khẳng định sẽ là một nhân vật. Nhưng mà cái loại đồ vật như nội lực, há có thể 1,2 năm là luyện ra? Hắn cũng đã luyện hơn 10 năm rồi, ngay cả bóng dáng của một tia nội lực cũng không thấy.

Vì vậy, Dương Thành nói: "Đông thúc, Hàn Phong chính là con của chị cháu, là đứa nhỏ nằm liệt trên giường vài chục năm kia, hai năm trước vừa đột nhiên tỉnh lại, hẳn hẳn không phải là cao thủ nội gia chứ?"

"Cái gì? Là đứa nhỏ ọ?" Triệu Đông nghe được Dương Thành nói, nhất thời sững sốt, "Có nhầm lẫn không? Thật là đứa nhỏ đó á?"

Nghe Dương Thành nói như vậy, Triệu Đông cũng nghĩ tới, hắn nhớ mang máng nữ nhi Dương Trí Thu của thủ trưởng có một đứa nhỏ, tên gọi chính là Hàn Phong, tình huống của Hàn Phong, hắn đại khái cũng hiểu rõ.

"Thật sự là hắn á?" Dương Trí nói.

Dương Thành cũng nói: "Đúng vậy, vừa rồi cháu và ba cháu cũng tận mắt thấy."

Không có khả năng a! Triệu Đông hoàn toàn trở nên mơ hồ, hắn lại kiểm tra dấu chân trên người Dương Trí lần nữa, cái này cũng không phải là sưng đỏ bình thường, mà rõ ràng là huyết ấn, rõ ràng chỉ có nội lực phóng ra mới có thể đạt tới hiệu quả như vậy. Hơn nữa bởi vì tính chất đặc thù của nội lực, không tới trình độ nhất định thì cũng sẽ không thể làm được như vậy, chỉ có khả năng khống chế đối với nội lực đạt tới tình trạng thu phát tự nhiên, thì mới có thể đạt được hiệu quả như vậy.

"Ấn có thể là ta làm rồi." Cuối cùng Triệu Đông nói, "Vết thương này cũng không nghiêm trọng lắm, xoa bóp một chút hẳn là có thể tiêu tán máu bầm. Dương Trí, cháu theo ông vào đây, ông giúp cháu xoa bóp."

Dương Thành nhớ tới Hàn Phong, cũng lo lắng tính tình quật cường của hắn sẽ đắc tội với lão gia tử. Về phương diện khác cũng lo lắng lão gia tử bởi vì chuyện đã thương Dương Trí mà trách tội hắn, cho nên hắn cũng không có ở lại quá lâu, sau khi đem Dương Trí giao cho Đông thúc, lập tức trở về.

Lúc bước tới hoa viên, cũng không chứng kiến bóng dáng họ đâu, ngay lúc đang kỳ quái 2 người bọn họ đi đâu thì bên tai Dương Thành nghe "Cạch" một tiếng, ngay sau đó thanh âm của lão gia tử cũng truyền tới: "Chiếu!"

Nghe tiếng liền quay qua nhìn, thì thấy Hàn Phong cùng lão gia tử hai người đang ở đình hoa mai chơi cờ tướng.

Nhìn thấy tình huống đó, Dương Thành trong lòng cũng nhẹ nhõm, coi bộ dáng hai người bọn họ ở chung cũng không tệ lắm.

Đi tới gần chỗ đó, Dương Thành chứng kiến Hàn Phong vừa mới ăn con xe của lão gia tử, khiến lão tức giận kêu oa oa lên: "Rõ ràng đã chiếu bí, tại sao lần nào cũng đều bị cháu bắt sống hết!"

Hắn trong miệng mặc dù kêu, nhưng tay cũng không có dừng lại, đem pháo phóng ra chính giữa, rồi quát: "Chiếu!"

Hàn Phong lại đem tượng trở về ngăn lại. Lão gia tử ăn tượng xong, tiếp tục "chiếu", Hàn Phong lại đưa mã về phòng ngự tiếp.....

Dương Thành đứng ở một bên chứng kiến, thấy hai người bọn họ đánh cờ tốc độ phi thường nhanh, thông thường một nước cờ hắn còn chưa kịp nhìn ra đạo lý ý nghĩa gì thì bọn họ đã đi tiếp mấy bước tiếp theo rồi.

Mà cờ chết trên bàn cờ lại càng ngày càng ít, thẳng cho đến khi Hàn Phong đánh xong một nước, hắn đột nhiên nói: "Hòa rồi."

"Lại hòa nữa?" Dương Hưng Lâm sững sốt một chút. Sau đó nói, "Ông còn một pháo, một mã, vẫn còn có cơ hội! Tiếp!"

Hàn Phong cũng không nói gì, tiếp tục đánh.

Sự thật chứng minh, Hàn Phong nói rất chính xác, vô luận Dương Hưng Lâm có đi con pháo, chuyển con mã cỡ nào đi chăng nữa, thì Hàn Phong luôn luôn tìm được phương thức phá giải.

Dương Hưng Lâm thấy Hàn Phong phá giải trôi chảy chặt chẽ. Ngay cả một lần phạm sai lầm cũng không có, đành phải buông tha nói: "Hòa!"

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi 10 phút mà Dương Thành rời đi, hai người bọn họ đánh cờ cực kỳ nhanh, đánh bốn ván, cả bốn ván đều là hòa, điều này khiến cho hắn cảm giác được rất mất mặt mũi.

Dương Hưng Lâm không có tiếp tục mở bàn cờ mới, mà quay qua hỏi Dương Thành: "Lão Triệu nói thế nào?"

Thương thế của Dương Trí, chính bản thân hắn cũng không có xác định. Mặc dù không có thương tổn đến khớp xương, nhưng nhìn dấu chân kia tựa hồ có chút bất bình thường. Triệu Đông chẳng những giỏi võ mà còn hiểu y thuật, cho nên hắn mới để cho Dương Trí đến chỗ lão xem thử một chút, nhờ lão hỗ trợ kiểm tra.

Dương Thành nói: "Đông thúc bảo không có gì trở ngại, xoa bóp một chút ở phần máu bầm là sẽ khôi phục."

Dương Hưng Lâm đứng lên nói: "Uhm, con không có việc gì thì đứng ở chỗ này làm quái gì, có việc gì cần làm thì đi làm đi!" Hướng Dương Thành nói xong liền quay qua Hàn Phong nói: "Tiểu Phong, đi, theo ông đến thư phòng."

Nói xong, lão trực tiếp đi về phía trước, cũng không quay đầu lại.

Dương Thành bị lão gia tử nói cho một nắng cho một trận, quay qua lại thấy Hàn Phong ngồi ở đó không động đậy, vội nói: "Tiểu Phong, mau đi đi, còn ở đó suy nghĩ cái gì. Nhớ kỹ, chú ý tính tình lão gia tử một chút."

Hàn Phong đứng dậy: "Biết rồi."

Nói xong, liền đi theo phía sau Dương Hưng Lâm. Bất quá lúc hắn vừa mới bước ra khỏi đình hoa mai, đột nhiên quay đầu lại, học theo ngữ khí của Dương Hưng Lâm nhìn Dương Thành nói: "Uhm, cậu không có việc gì thì đứng ở chỗ này làm quái gì, có việc gì cần làm thì đi làm đi!"

Dương Thành nhất thời tròn tròn con mắt, chờ sau khi Hàn Phong đi khỏi mới phản ứng lại, oán giận mắng: "Cái đồ tiểu tử thú vị này, dám mắng cả cậu này nữa, đúng là ngứa da rồi mà!"

Thư phòng của Dương Hưng Lâm không lớn, sách ở bên trong cũng không nhìn, phần lớn đều có liên quan đến quân sự, có sách về lý luận quân sự, chiến thuật, kể cả về súng ống cũng có.

Ở giữa thư phòng, được bày biện một cái sa bàn, Hàn Phong liếc mắt một cái, thì thấy là bản đồ bán đảo Triều Tiên, trên đó cắm đầy các lá cờ. (Dịch giả: Sa bàn là mô hình bản đồ các công trình, thành phố, chiến trường thu nhỏ...)

Dương Hưng Lâm ngồi xuống chỗ cái bàn trước kệ sách, rồi nói: "Ngồi đi."

* * * * *

"Tiểu Phong, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, thời gian trôi qua cũng thật là nhanh a, trong nháy mắt cháu cũng đã lớn như vậy rồi."

Hàn Phong ngồi xuống ghế, đối diện cùng với Dương Hưng Lâm, không nói gì cả, cũng không lộ ra bất kì biểu tình gì.

"Lúc cháu ngã bệnh, ông ngoại cũng không có đi thăm cháu, hẳn tâm lý cháu nhất định là rất trách ông ngoại đúng không?" Dương Hưng Lâm cảm thán nói, "Cháu trách ông là rất bình thường, không trách mới là bất bình thường, haha!"

"Kỳ thực mấy năm nay ông..."

Dương Hưng Lâm còn đang định cảm thán một phen, thì lúc này Hàn Phong vốn vẫn đang trầm mặc đột nhiên mở miệng nói: "Nói vào trọng điểm đi, kêu tôi đến, có chuyện gì?"

"Ặc....." Về mặt của Dương Hưng Lâm nhất thời kinh ngạc, nhìn khuôn mặt non nớt trước mắt này khó mà phối hợp được với người thành thực. Nhưng không biết tại sao, hẳn ở trong lòng đột nhiên cảm giác vô cùng khó chịu. Bất quá loại cảm giác này cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi, trầm ngâm một chút, hẳn đi thẳng vào vấn đề nói: "Ông cũng không nói nhiều lời, lần này gọi cháu đến, là muốn cháu giúp ông ngoại một chuyện."

Giúp? Không ngờ là kêu mình đến giúp đỡ?

Hàn Phong cũng cảm thấy ngoài ý muốn, lấy thế lực của Dương gia, không ngờ còn phải tìm hẳn hỗ trợ nữa ư? Có chuyện gì mà bọn họ không làm được nhưng mình lại làm được đây? Chẳng lẽ là cùng Dương Hi Văn sớm ngày thành hôn?

Hàn Phong hỏi: "Là chuyện gì?"

Dương Hưng Lâm từ trong người lấy ra một bức ảnh chụp, đưa cho Hàn Phong, nói: "Cô bé này gọi là Shirley, người Mỹ, trước mắt đang đọc sách ở hệ trung văn đại học Thủy Mộc."

Hàn Phong nhận lấy tấm ảnh, bên trong đó là hình của một cô gái lai 2 dòng máu phi thường xinh đẹp, có mái tóc ngắn màu đen cùng một đôi mắt màu xanh.

Trong mắt Hàn Phong lộ ra thần sắc nghi hoặc, chờ lão giải thích.

"Nàng là cháu gái một vị bằng hữu của ta ở nước Mỹ. Bởi vì gia tộc của bọn họ ở nước Mỹ bên kia tạm thời xảy ra vấn đề. Đứa nhỏ này sắp tới có thể sẽ có nguy hiểm, có thể sẽ có người lập kế hoạch bắt cóc nàng. Đương nhiên, bên người nàng cũng có bảo tiêu, nhưng lúc đi học, những bảo tiêu này cũng không có khả năng mỗi ngày đều theo bên người. Trong khoảng thời gian này an toàn của cô bé đó sẽ không được bảo đảm."

Hàn Phong đại khái đã hiểu rõ: "Vậy tại sao lại là tôi?"

"Bởi vì cháu có năng lực này!" Dương Hưng Lâm nhìn chằm chằm vào 2 tròng mắt Hàn Phong, "Biểu hiện của cháu ở trong tinh anh quân huấn, ông đều biết rất rõ ràng. Vì thế, ở các khóa mục huấn luyện, thành tích của cháu đều là tối ưu. Sau khi ông biết kết quả này, thật sự là rất kinh ngạc, biểu hiện của cháu, thật giống như là một lão binh đã trải qua nhiều năm huấn luyện vậy! Không, lão binh so ra còn kém cả cháu! Ông không biết cháu rốt cuộc là học được những thứ này từ chỗ nào. Đó cũng không phải điều ông quan tâm, ông chỉ cần biết, cháu có năng lực này, như vậy là đủ!"

Hàn Phong lạnh lùng đáp: "Vậy tôi dựa vào cái gì để giúp ông?"

Trầm mặc...

Hai bàn tay xanh xao của Dương Hưng âm đặt lên quyển sách ở trên bàn, dùng ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, tựa hồ như muốn nhìn thấu hẳn.

Mà Hàn Phong cũng không có chút ý tứ tránh né gì, nhìn thẳng vào ông ngoại cao cao tại thượng này.

Không khí ở hiện trường nhất thời trở nên ngưng trọng, yên tĩnh đến mức đáng sợ, chỉ còn lại tiếng hít thở đan xen lẫn nhau của hai người.

"Được rồi." Dương Hưng Lâm dựa lưng ra phía sau ghế lần nữa, lão nói, "Cháu có thể đưa ra điều kiện của cháu."

Thật không ngờ lão lại chịu thỏa hiệp!

Hàn Phong có chút kinh ngạc, đồng thời cũng có chút ngoài ý muốn.

Không suy nghĩ nhiều, Hàn Phong vừa rồi cũng đã nghĩ xong điều kiện: "Trong vòng 5 năm, đừng tới quấy nhiễu cuộc sống của tôi, kể cả cha mẹ tôi."

Hắn cũng không có đề nghị triệt tiêu hôn ước cùng với Dương Hi Văn, hẳn cũng không phải người không biết lượng sức, có lòng tham không đáy.

Thời gian 5 năm, sẽ có thể phát sinh được rất nhiều chuyện, Hàn Phong tin tưởng, đến lúc đó cùng lão nói chuyện lại với nhau, thì cũng sẽ không còn là tình hình như bây giờ nữa.

Dương Hưng Lâm hiển nhiên hiểu rõ ý tứ của Hàn Phong, lão cau mày nói: "5 năm lâu lắm." Hàn Phong không nói chuyện, chỉ nhìn lão.

Dương Hưng Lâm suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Nhiều nhất là 4 năm! Cũng chính là khoảng thời gian cháu học hết đại học. Chuyện tình sau đó, thì phải xem năng lực của cháu thế nào đã."

"Vậy còn bên Thượng Hải?"

"Lão Hàn ở bên kia cháu không cần lo, ông có thể thay lão đáp ứng điều kiện này của cháu. Nhớ kỹ, nhiệm vụ của cháu chính là bảo vệ an toàn của nàng trong khoảng thời gian này. Nếu như bởi vì cháu thất trách mà khiến cho nàng bị thương tổn, vậy hiệp nghị này sẽ tự động mất đi hiệu lực!"

Về mặt của Hàn Phong lần đầu tiên lộ ra nụ cười: "Thành giao!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Thịt Gà Mê Hồn Trộn

Lời người dịch trước khi đọc: Từ “thịt gà” ở trong chương này là một cách nói của hacker Trung Quốc, ý bảo các máy tính bị hacker xâm lấn, khống chế và điều khiển

"Tiểu Phong, lão gia tử tìm cháu là vì chuyện gì?"

Trên đường quay về trường học, Dương Thành rốt cuộc cũng không nhịn được mở miệng hỏi.

"Muốn biết thì tự đi hỏi lão."

Dương Thành cười khổ nói: "Cậu nếu dám đi hỏi lão gia tử, vậy còn hỏi cháu làm gì nữa cơ chứ?"

Hàn Phong nhún vai nói: "Vậy cũng hết cách, cậu đừng hỏi cháu, cháu khẳng định sẽ không nói."

"Không nói thì thôi, không thèm!" Dương Thành bĩu môi, "Bất quá nhìn đức hạnh của chú mày bây giờ, khó đoán cũng biết, tiểu tử nguoi hôm nay khẳng định chiếm được chỗ tốt rồi."

Chỗ tốt ư?

Bản thân Hàn Phong cũng nói không rõ được. Nếu như bảo tự mình nỗ lực cố gắng mới đổi lấy được cuộc sống an tĩnh trong 4 năm đại học, thì cái này không khỏi có chút quá bi ai đi.

Hàn Phong nếu như là một mình, vậy tùy ý để mấy lão già đó lấn qua lấn lại thế nào cũng được. Chuyện này cùng hắn không quan hệ, đối với hắn cũng chẳng sinh ra ảnh hưởng gì. Nhưng mà Hàn Phong còn có cha mẹ, lấy cách làm của mấy lão già đó, nếu như Hàn Phong không phối hợp, bọn họ khẳng định sẽ chuyển hướng lên trên người cha mẹ hắn, đến lúc đó cuộc sống của cha mẹ hắn khó có được những ngày yên bình rồi.

Mặc khác, siêu cấp hệ thống của Hàn Phong cũng không biết tới khi nào mới có thể hoàn thiện được cho tốt, nên hắn hy vọng rằng sẽ cố gắng hết sức để không bị ngoại giới quấy nhiễu, để cho hắn có thể an tâm đem siêu cấp hệ thống của mình nâng cấp cho hoàn thiện. Vì thế, ngay khi hắn nghe được Dương Hưng Lâm đưa ra yêu cầu này, thì hắn cũng trả ngược lại một cái yêu cầu cho lão.

Nói thật, ngay cả bản thân Hàn Phong cũng không có hy vọng xa vời gì là Dương Hưng Lâm sẽ đáp ứng yêu cầu này của hắn. Dù sao thời gian 4 năm nói dài cũng không dài, ngắn cũng không ngắn, trong khoảng thời gian đó sẽ phát sinh những chuyện gì, ai cũng đoán không được.

Không nghĩ tới, Dương Hưng Lâm lại đồng ý, còn bảo sẽ thuyết phục luôn bên Thượng Hải, thả Hàn Phong trong vòng 4 năm.

Chẳng lẽ là vì an toàn cuộc sống của cô gái người Mỹ Shirley đối với Dương Hàn hai nhà có ý nghĩa không tầm thường đến vậy ư, hay là lão cho rằng trong vòng thời gian 4 năm, mình không thể làm được trò trống gì?

Hoặc giả là cả 2 thứ?

Bất quá, đó cũng không phải là nội dung Hàn Phong quan tâm. Hắn chỉ biết là phải bảo vệ cô gái tên là Shirley kia thật tốt, ít nhất có thể xác nhận một điều, là mình còn có được 4 năm thoải mái.

Dương Hưng Lâm cũng có nói qua, cho hắn thời gian 4 năm. Sau 4 năm, tự nhìn xem hắn có năng lực thoát khỏi vận mệnh của mình hay không.

4 năm ư? Trên mặt Hàn Phong lộ ra một tia trào phúng.

Thế cũng đã đủ rồi! Vận mệnh của ta lại trở về trong tay ta!

Dương Thành chờ Hàn Phong về trường xong, cũng không có lưu lại mà lập tức rời đi.

Đối với cậu út này, Hàn Phong đến bây giờ vẫn không biết hẳn cụ thể là làm cái gì, tựa hồ như ngày nào cũng thanh nhàn rảnh rỗi hết.

Hàn Phong cũng không có trực tiếp trở về ký túc xá. Mà là đi tới bên cạnh bờ hồ nhân tạo trong trường ngồi xuống. Sau đó lấy tư liệu liên quan mà Dương Hưng Lâm đưa cho hắn ra.

Lấy quan điểm thẩm mỹ của người phương đông mà nói, Shirley này lớn lên cực kỳ xinh đẹp, giống như một baby vậy. Nếu Hàn Phong không có đoán sai, thì nàng hẳn là con lai rồi. Bởi vì Hàn Phong từ trên người nàng có thể thấy được đặc điểm của phụ nữ phương đông.

Một người mỹ, không ngờ lại chạy tới Trung Quốc học hệ trung văn. Thật là có ý tứ a, xem ra trình độ tiếng Trung của nàng cũng không tệ lắm.

Tài liệu bên trong có liên quan tới Shirley rất ít, chỉ có vài ảnh chụp cuộc sống của nàng, kể đến là một ít thói quen hàng ngày cùng sở thích của nàng mà thôi.

Các tư liệu còn lại là tư liệu huấn luyện cách bảo tiêu. Chủ yếu là làm thế nào để nhanh chóng phân biệt được nguy cơ, làm thế nào để tận hết khả năng bảo vệ an toàn cho cô chủ. Thân là bảo tiêu phải đem an toàn của cô chủ lên trên hết, chứ không phải là phản kích đối phương và cùng đối phương đánh nhau.....

Nếu đã tiếp nhận nhiệm vụ này rồi, Hàn Phong cũng sẽ không làm qua loa cho xong. Càng huống chi, chuyện này lại dính dáng tới một loạt kế hoạch cuộc sống từ nay về sau của Hàn Phong.

Đem toàn bộ tư liệu này nhìn qua một lần xong, sau đó copy lại vô trong não bàn của mình, Hàn Phong liền trở về ký túc xá.

3 người kia lúc này cũng đang ở trong phòng, Hứa Lâm Hồ một thân đầy mồ hôi, tựa hồ như mới vừa đánh bóng về. Lý Vượng thì đang xem quyển manga vừa thuê, còn Sở Suất thì vẫn một mực tích cực chuẩn bị cho đại hội thi đấu hacker sắp tới.

"Tụi bây đều ở đây hết hả, vừa lúc tao có chuyện muốn nói với mọi người một chút." Hàn Phong nói.

Lý Vượng: "Là chuyện gì?"

"Tao quyết định không ở trong trường nữa, mà dọn ra bên ngoài ở." Hàn Phong bây giờ không còn ở trong hệ tin học, đi hay không đi cũng đều không sao cả. Bởi vì ở hệ khoa học thần kinh, đã có Lý Trọng Văn chiếu cố đặc thù. Hàn Phong chính là tồn tại đặc thù nhất trong cả đám, việc nhỏ này căn bản là không ảnh hưởng gì cả. Kỳ thực, Hàn Phong sớm đã muốn chuyển ra ngoài rồi. Ở trong phòng ngủ muốn làm chuyện gì cũng không tiện, mỗi lần đều phải tìm phòng học khác mới được. Chỉ là sống trong phòng ngủ 301 đã lâu nên cũng có cảm tình, hẳn trong lúc nhất thời khó mà định chủ ý được.

Hứa Lâm Hồ hỏi: "Vậy quyết định sẽ dọn ra ngoài sao?"

"Uhm, quyết định rồi." Hàn Phong gật đầu.

Sở Suất đột nhiên nói: "Phong tử, mày muốn dọn ra ngoài cũng không sao cả, giường chiếu vẫn giữ lại, sau này không có việc gì thì về đây tụ họp với anh em là được."

Lý Vượng cũng phụ họa nói: "Đúng thế, dù sao tiền phòng ở cũng đã trả rồi."

Hàn Phong cũng đồng ý phương án này.

Hắn thu thập đồ đạc một chút, sau đó đem laptop về tới chỗ mình thuê.

Mở laptop ra, liền bắt inte, kể đến Hàn Phong bắt đầu động thủ điều tra tư liệu cụ thể của cô gái "Shirley Sopranos."

Dương Hưng Lâm cung cấp tư liệu rất hạn chế, đối với Hàn Phong cơ hồ là không có bất cứ trợ giúp gì. Khiến Hàn Phong cảm thấy hứng thú chính là, tại sao một cô bé lại có thể làm phiền Dương Hưng Lâm tự mình quan tâm, hơn nữa gia tộc tương ứng với nàng ở nước Mỹ rốt cuộc là có địa vị gì.

Hết thấy đều giống như đã trải qua diễn luyện ngàn vạn lần vậy, Hàn Phong rất nhẹ nhàng liền ở trên khắp thế giới tìm được mười mấy miếng thịt gà, cái này là hẳn dùng nó làm bàn đạp để xâm lấn. Vì để cho bản thân an toàn hơn, hẳn trước hết hao tốn một phen tâm tư tìm vài cục thịt gà máu chốt để gia tăng độ an toàn, tu bổ một ít sơ hở.

Sau đó, Hàn Phong dùng mấy miếng thịt gà này, kết hợp thành một bức tường phòng ngự nhiều lớp trên inte.

Đây là phương thức xâm lấn cùng truy tung sáng tạo nhất của Hàn Phong, hắn đem tất cả các miếng thịt gà hợp thành một mạng lưới. Sau đó từ trong đó chọn một cục mang lên bàn mổ, rồi lại từ một cục thịt gà khác xuất phát, kết hợp với việc hack mục tiêu.

Chỗ tốt của việc làm như vậy chính là, nếu như hành động hack bị đối phương phát hiện, đối phương tiến hành truy tung hack ngược trở lại, thì sẽ bị lâm vào bót trí "Thịt gà mê hồn trận" của Hàn Phong, hẳn sẽ phải đối mặt với hơn trăm con đường truy tung. Vì vậy mà khiến hẳn bị chậm trễ mất tiến độ truy tung.

Nguyên lý của thịt gà mê hồn trận kỳ thực có thể trừu tượng như một "vấn đề về con đường ngắn nhất để đi" trong "bản đồ tuần hoàn", những miếng thịt gà đó sẽ kết hợp hỗ trợ lẫn nhau, hình thành một "bản đồ tuần hoàn". Hơn nữa ở giao điểm trong bản đồ tuần hoàn, có cái đi theo hai hướng, lại có cái đi đơn lẻ.

Hacker truy tung ngược lại Hàn Phong, thì phải tìm từ giao điểm của "mục tiêu hack", rồi chạy tới một giao điểm khác trong "máy tính của Hàn Phong". Nếu như hẳn muốn ở trong thời gian ngắn nhất tìm được Hàn Phong, thì phải tìm được hai cái giao điểm có khoảng cách ngắn nhất và nhỏ nhất.

Nhưng mà, con đường ngắn nhất này dễ tìm đến như vậy ư? Đáp án đương nhiên là không rồi.

Trong một trăm người truy tung, thì đại khái chỉ có mười người là có thể liên tục đột phá được thịt gà do Hàn Phong tự tay gia cố, mà trong 10 người đó lại phải đối mặt với nhiều đường truy tung như vậy, đại khái chỉ có 3 người là sẽ lựa chọn tiếp tục truy tung. Mà trong đó sẽ phải có hai người bị "thịt gà mê hồn trận" của Hàn Phong làm cho hoa mắt chóng váng. Người còn lại có lẽ sẽ có thể tìm được giao điểm của con đường ngắn nhất, nhưng mà lúc này, Hàn Phong sớm đã biến mất không còn chút bóng dáng tăm hơi rồi.

Lại nói tiếp nguyên lý "thịt gà mê hồn trận" này của Hàn Phong tựa hồ như rất đơn giản, nhưng mà nếu muốn thông qua các chú gà béo bở này phản ngược lại nguyên lý của nó, thì cơ hồ là chuyện không có khả năng. Bởi vì đối phương ngay từ lúc bắt đầu căn bản là không thể nhìn ra hoàn cảnh, chỉ giống như là thầy bói xem voi, ếch ngồi đáy giếng, chỉ biết đuôi theo một miếng thịt gà. Sau khi liên tục đột phá qua vài miếng, hẳn có thể lại sẽ phát hiện ra mình đã về tới chỗ cũ, cho dù hẳn có đối với phương thức sản sinh của địch có hứng thú, muốn tiến hành nghiên cứu một phen, thì Hàn Phong cũng sẽ không có cho hẳn cơ hội. Bởi vì trước khi hẳn tìm ra tất cả các miếng thịt gà, thì Hàn Phong đã sớm đem dấu vết của chút tẩy xóa sạch sẽ rồi, còn lại chỉ là rai rác nhưng miếng thịt bỏ không có bất cứ liên lạc gì thôi.

Sau khi Hàn Phong phát minh ra thịt gà mê hồn trận, thì tất cả các hành động hack quả thực đều không gặp phải một chút bất lợi nào. Đồng thời cũng làm chậm lại tỷ lệ phát hiện của đối phương rất lớn.

Sau khi chuẩn bị công việc hoàn chỉnh, Hàn Phong từ trong mail của mình móc ra một danh sách liệt kê thịt gà, danh sách này, đều là máy tính mà năm đó Hàn Phong tìm và dùng để thông báo, hỗ trợ lẫn nhau với mạng quân sự Mỹ. Những máy vi tính đó cũng chính là cầu nối để Hàn Phong tiến vào nội bộ quân dụng nước Mỹ.

Trong danh sách này có chứa khá nhiều con gà, nói khó cũng không hề khó, chỉ cần tìm được một máy trong đó, là có thể tìm ra được một chuỗi liên kết dài khác. Bởi vì nhiều máy tính như vậy đều có liên lạc hỗ trợ lẫn nhau. Hàn Phong chỉ cần thuận tay sờ mó một chút là có thể tìm ra được nó.

Khoảng cách cũng đã 20 năm, bên trong có rất nhiều miếng thịt đã mất đi hiệu lực, nhưng mà cuối cùng Hàn Phong vẫn tìm được vài miếng vẫn còn xài tốt.

Sau khi chuẩn bị công việc xong, Hàn Phong liền hack thành công vào một máy có thể liên kết với mạng quân đội chuyên dụng ở thành phố Arlington thuộc Florida của Mỹ. Máy tính này cũng không có nằm trong danh sách những miếng thịt gà của Hàn Phong, nhưng có cùng tồn tại với vài miếng thịt trên một trang web.

Cách khoảng 25 phút sau, Hàn Phong lại thấy được dữ liệu quen thuộc ở mục đăng nhập của quốc phòng Mỹ.

Mục này đã vài chục năm rồi cũng không hề thay đổi gì nhiều cả, Hàn Phong còn nhớ rất rõ, năm đó chính hẳn bởi vì hack vào một kho dữ liệu này mà bị cục điều tra liên bang Mỹ tìm được, thật vất vả tới 6 tháng sau mới được bí mật đưa về nước.

Kho dữ liệu quốc phòng này, lưu trữ tất cả các tư liệu công dân hợp pháp của Mỹ, Hàn Phong đối với nó phi thường quen thuộc. Bởi vì hẳn trước kia cơ hồ là cứ cách một đoạn thời gian đều phải thăm viếng một lần. Tin chắc một điều, kho dữ liệu này cũng là địa phương mà hacker ở các nơi khác trên thế giới đều thích tới thăm viếng. Cho nên cứ cách một đoạn thời gian, tính an toàn của kho dữ liệu phải được tăng lên một mức nhất định, nhưng mà nó vẫn khó mà tránh khỏi được vận mệnh bị hacker xâm lấn.

Mạng quân dụng Mỹ có mạng lưới riêng của mình để thực hiện giao tiếp và giao thức truyền vận dữ liệu. Bởi vì giao thức này được giữ bí mật nghiêm khắc, cùng với các giao thức TCP/IP... có khác biệt rất lớn, hơn nữa còn sử dụng kỹ thuật công nghệ bảo mật cao cùng với kỹ thuật biên trình cao cấp, mà các hacker đa phần chỉ quen thuộc với giao thức mạng công cộng, nên đối với loại mạng này, khả năng hack thành công gần như chỉ là bằng 0.

Nhưng mà, sơ hở của mạng vẫn là khó lòng phòng bị, bởi vì sơ hở lớn nhất luôn tồn tại ở con người. Vô luận là mạng mà bạn sử dụng có độ an toàn bao nhiêu đi chăng nữa, nếu như người dùng mạng không có ý thức an toàn cao độ, thì từ góc độ này mà nói, mạng đó tương đối là tệ hại.

Ví dụ như là máy vi tính mà Hàn Phong hiện đang hack đây, chủ nhân của máy tính là một thành viên bộ môn quân đội Mỹ. Hơn nữa quyền hạn cũng khá lớn, có thể trực tiếp tra tìm tư liệu trong kho dữ liệu của quốc phòng.

Hàn Phong cũng không có phí thời gian đi tìm sơ hở trong hệ thống kho dữ liệu quốc phòng, mà là đem lực chú ý đặt vào việc phá giải password của chủ nhân trên máy vi tính này.

Để lấy được password của một người, ngoài việc phân tích đặc thù của password từ góc độ tâm lý học để đem nó ra ngoài tổ hợp lại, sau đó cường thế phá giải một cách bạo lực, thì vẫn còn rất nhiều thủ đoạn khác, ví dụ như dùng kỹ thuật quan hệ xã hội, cùng với thiết bị theo dõi...

Bây giờ nước Mỹ là ban ngày, là thời gian vàng bạc của công việc. Chủ nhân máy tính giờ này hẳn là đang cần cù làm việc trên máy, nhất cử nhất động của hắn đều nằm trong sự giám sát của Hàn Phong.

Hàn Phong phát hiện ra, công việc của hắn chính là thường xuyên tuần tra xem xét kho dữ liệu của Mỹ, không những thế, hắn đem nó gởi tới một e-mail bên ngoài.

E-mail?

Hàn Phong đối với phát hiện này có chút kỳ quái. Công việc của người này chẳng lẽ là công việc tương tự người tuần tra dữ liệu, chỉ phụ trách cung cấp dữ liệu cho người khác?

Vì để chứng minh ý nghĩ của mình, Hàn Phong kiểm tra một chút thiết kế an toàn máy tính, sau khi đảm bảo bên trong không có bất kỳ phần mềm phòng ngự nào dị thường, hắn mới căn cứ vào loại hình của hệ thống, rồi kết hợp với một công cụ truy tìm dữ liệu. Công cụ này có thể đem nội dung dữ liệu trao đổi được chỉ định bên trong máy down về, sau đó gửi đến e-mail Hàn Phong định sẵn.

Sau khi mail được gởi tới mail của Hàn Phong, hắn liền mở ra xem thử một chút, nhất thời liền hiểu rõ được nội dung công việc của người này.

Thì ra hắn là một gián điệp cùng nhân viên tình báo chuyên cung cấp dữ liệu tuần tra cơ bản cho tình báo viên!

Công việc của hắn, chính là đem các tư liệu tình báo cung cấp cho bọn họ những dữ liệu mà họ cần. Đương nhiên, những tình báo này cũng vô cùng cơ bản, ví dụ như tin tức người đó sở hữu xe gì, hay là nơi đã dừng chân.....

Hàn Phong liền biên soạn thêm cho mình một phần mềm nhỏ nữa - - Công cụ ghi chép bàn phím. Thứ này có thể vận hành ở sau máy, dưới tình huống bình thường, căn bản là không thể phát hiện ra nó có vận hành hay không. Tác dụng của nó cũng rất đơn giản, đem tất cả những chữ mà người dùng máy tính đã đánh trên bàn phím tự động lưu xuống. Sau đó không chút động tĩnh gì đem những ghi chép đó gửi đến một nơi nào đó trên inte.

Sau khi đem phần mềm khởi động, Hàn Phong bắt đầu chờ đợi, chờ công cụ ghi chép bàn phím đem password của hắn tự động gửi đến mail mình.

Nhưng mà đại khái khoảng 10 phút sau, hắn phát hiện đối phương vẫn như cũ không không có đăng nhập vào kho dữ liệu quốc phòng.

Hàn Phong quyết định không thể chờ đợi nữa, mà là chủ động xuất kích, làm cho đối phương đăng nhập.

Vì thế, hắn căn cứ vào vài chữ mấu chốt, tìm một cái mail có liên quan đến kho dữ liệu quốc phòng, sau đó down về, rồi dùng nó yêu cầu tư liệu, bắt buộc phải bước vào trong kho dữ liệu quốc phòng đó. Bất quá làm sao để phát sinh chuyện này.

Hàn Phong copy lại cách thức gởi thư của một mail trong đó, copy tác phong của e-mail tình báo, đang định gởi đi cho chủ nhân của cục thịt gà, đột nhiên ngừng lại.

"Không đúng."

Hàn Phong nhìn một chuỗi những e-mail dường như không có bất cứ ý nghĩa gì ẩn giấu này, lúc mới bắt đầu còn tưởng là loạn mã hay gì. Nhưng bây giờ đột nhiên nhớ tới nó có thể là cùng loại với trình biên mã chứng minh thân phận đặc thù.

Hàn Phong ở bên trong chuỗi mã đó tùy tiện lấy ra một cái, cuối cùng đem gán vô, rồi gởi mail mình đi.

Bên trong mail này, hắn yêu cầu nhân viên tình báo đó gởi cho hắn tất cả tư liệu của "Bố Già" hắc thủ đảng Mỹ Joseph Bonanno, sau đó đem tư liệu này gởi đến địa điểm chỉ định.

Hàn Phong gửi e-mail này cũng không có đề địa chỉ, chỉ ghi rõ nội dung e-mail muốn gửi trong thư.

Hàn Phong quan sát, thấy e-mail thuận lợi gởi tới mail tình báo viên. Đợi trong chốc lát, thì thấy hắn bắt đầu đăng nhập kho dữ liệu, tra tìm tư liệu của Joseph Bonanno.

"Có rồi!"

Hàn Phong lập tức thu được tin tức ghi chép từ công cụ ghi chép bàn phím.

Vậy là Hàn Phong đã lấy được username cùng password của hắn.

Hàn Phong remove công cụ ghi chép bàn phím xong, sau đó delete hoàn toàn ghi chép vận hành bên trong hệ thống.

Chờ sau khi đối phương log out, Hàn Phong liền mở trang đăng nhập kho dữ liệu Mỹ ra, đánh username và password vào, đăng ký thành công.

Trước hết search tên Shirley Sopranos, liền phát hiện trong đó có không hề ít người trùng tên trùng họ, tiếp theo Hàn Phong cho thêm độ tuổi vào, mục lục liền loại bỏ bớt, chỉ còn lại mười mấy người, kể đến lại tiếp tục nhập vào địa điểm, chỉ còn lại 3 mục ghi chép.

Hàn Phong đã tìm được thứ hắn cần tìm rồi. Vì để tiết kiệm thời gian, hắn lập tức down xuống toàn bộ tư liệu có liên quan đến Shirley, sau đó log out.

Chú Thích :

- TCP/IP:

+Bộ giao thức TCP/IP, ngắn gọn là TCP/IP (tiếng Anh: Inte protocol suite hoặc IP suite hoặc TCP/IP protocol suite - bộ giao thức liên mạng), là một bộ các giao thức truyền thông cài đặt chồng giao thức mà Inte và hầu hết các mạng máy tính thương mại đang chạy trên đó. Bộ giao thức này được đặt tên theo hai giao thức chính của nó là TCP (Giao thức Điều khiển Giao vận) và IP (Giao thức Liên mạng). Chúng cũng là hai giao thức đầu tiên được định nghĩa.

+Nhiều bộ giao thức khác, bộ giao thức TCP/IP có thể được coi là một tập hợp các tầng, mỗi tầng giải quyết một tập các vấn đề có liên quan đến việc truyền dữ liệu, và cung cấp cho các giao thức tầng cấp trên một dịch vụ được định nghĩa rõ ràng dựa trên việc sử dụng các dịch vụ của các tầng thấp hơn. Về mặt logic, các tầng trên gần với người dùng hơn và làm việc với dữ liệu trừu tượng hơn, chúng dựa vào các giao thức tầng cấp dưới để biến đổi dữ liệu thành các dạng mà cuối cùng có thể được truyền đi một cách vật lý.

+Mô hình OSI miêu tả một tập cố định gồm 7 tầng mà một số nhà sản xuất lựa chọn và nó có thể được so sánh tương đối với bộ giao thức TCP/IP. Sự so sánh này có thể gây nhầm lẫn hoặc mang lại sự hiểu biết sâu hơn về bộ giao thức TCP/IP.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Cuộc Đấu Kinh Thiên

Tư liệu bên trong kho dữ liệu quốc phòng Mỹ vô cùng khổng lồ, cơ hồ là bao hàm tất cả tài liệu cả đời của công dân nước Mỹ. Ví dụ như nơi sinh, hồ sơ giáo dục, giải thưởng, bệnh tật.....

Hơn nữa, đối với nhân vật được coi là trọng yếu, thì có thể được ghi chú khá nhiều tư liệu.

Mà Shirley Soprano chính là một trong những nhân vật được nhân viên công tác của chính phủ Mỹ chiếu cố trọng điểm.

Coi được một nửa tư liệu, Hàn Phong không nhịn được cảm thán: "Thì ra là Soprano!"

Trên mặt hần giờ phút này lộ ra vẻ rất quái lạ, hần tuyệt đối không nghĩ tới, gia tộc của Shirley, không ngờ chính là một trong ngũ đại gia tộc Mafia mà mình từng chú ý, gia tộc Soprano!

Hơn nữa, thân phận của Shirley cũng rất không đơn giản, không ngờ nàng chính là con gái ruột của đại lão Mafia, Paul Soprano!

Nếu không phải đây là tư liệu do chính mình tự tay tìm ra trong kho dữ liệu quốc phòng Mỹ, thì Hàn Phong thật đúng là không thể tin nổi được.

Haha, thật là thú vị mà!

Vị bằng hữu nước Mỹ theo như lời Dương Hưng Lâm nói, chẳng lẽ là chỉ đại lão Mafia này?

Thế này cũng không khỏi có chút quá mức khoa trương rồi chứ!

Hàn Phong thật sự rất khó tưởng tượng được, Dương Hưng Lâm làm như thế nào mà lại cùng đại lão của Mafia Mỹ tạo quan hệ được chứ, phải biết rằng, hần ở quân giới trong nước là nhân vật làm việc biết phân nặng nhẹ a.

Điều này thật sự rất khó hiểu!

Hàn Phong xem đi xem lại tư liệu của Shirley. Cuối cùng, ánh mắt của hần dừng lại ở tên của mẹ nàng - - Susan Jinisi.

Hàn Phong lại nhìn tư liệu của Shirley lại một chút, rốt cuộc phát hiện ra một vấn đề - - Huyết thống châu Á của Shirley là đến từ đâu đây?

Cha của Shirley, Paul. Nhìn qua hoàn toàn là một người Mỹ, trên người hần căn bản không có một điểm đặc thù nào của người phương đông, Dương nhiên, trừ mỗi mái tóc đen của hần ra thôi.

Hơn nữa Hàn Phong lại phát hiện ra, mẹ của Shirley, bà Susan Jinisi cũng là một người phương tây thuần túy.

Nhưng mà, trên người của Shirley lại hiển lộ ra đặc thù của huyết thống phương đông rất rõ ràng. Hơn nữa trên tư liệu cũng có ghi chú, trên người nàng có huyết thống châu Á.

Nói cách khác, huyết thống của Shirley rất có khả năng là từ tổ bối của nàng di truyền lại.

Hàn Phong cũng không có tìm thấy được tư liệu tổ bối của Shirley.

Cho nên, hẳn lại sử dụng miếng thịt gà ban nãy lần nữa, tiến vào kho dữ liệu quốc phòng Mỹ tra tìm các tư liệu có liên quan đến cha mẹ của Paul cùng Susan.

Các bước vẫn giống hệt như trước, đầu tiên là tiến hành tìm tòi sơ bộ. Sau khi tìm được phần lớn lượng ghi chép, rồi mới căn cứ vào một ít chi tiết tham biến định vị cho chuẩn xác.

Hàn Phong mới vừa vào không lâu, thì phần mềm giám sát hack trên máy tính của hắn phát ra cảnh báo - - Có người truy tung nơi hack!

Phần mềm giám sát này là được hắn thiết kế đặc biệt riêng cho "thịt gà mê hồn trận", nó dựa theo hình thức bản đồ mà biểu hiện ra các loại trạng thái của "thịt gà", dùng được trên tất cả các loại hệ điều hành.

Từ phần mềm giám sát cho thấy, cảnh báo phát ra là ở miếng thịt cuối cùng, cũng là miếng thịt tạo nên tầng thứ nhất đã bắt đầu bị đối phương hack.

Không nghĩ tới rằng nhanh như vậy liền bị phát hiện. Hiệu suất làm việc của nhân viên kỹ thuật chính phủ Mỹ bây giờ coi bộ cao à!

Hàn Phong cũng không để ý, mà tiếp tục ở trong kho dữ liệu quốc phòng Mỹ tra tìm tên cha của Shirley, sau đó đưa vào các tham số liên quan, đem toàn bộ ghi chép trùng tên loại bỏ một lần.

Cảnh báo vang lên lần thứ hai, đối phương đã thành công đột phá miếng thịt gà.

"Gi?" Hàn Phong có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới đối phương nhanh như vậy đã đem miếng thịt gà đó đối phó. Xem ra kỹ thuật của đối phương không tồi chút nào.

Hàn Phong cũng vẫn không thêm để ý tới, tiếp tục loại bỏ ghi chép của Paul cho đến khi chỉ còn 5 cái.

Mà lúc này cảnh báo vang lên lần thứ 3!

Hàn Phong lần này cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thật không ngờ đối phương chỉ trong thời gian ngắn ngủi trong vòng 3 phút, đã liên tục phá hủy ba bản thịt của Hàn Phong. Hơn nữa quan trọng hơn nữa là, hệ điều hành của ba bản thịt này lại là ba hệ điều hành bất đồng!

Hàn Phong bắt đầu đối với người này sinh ra hứng thú, hắn quyết định thật nhanh, lập tức lui đi, sau đó nhanh chóng xóa bớt dấu vết hack của vài bản thịt.

Mà lúc này, đối phương đã công phá thành công miếng thịt thứ tư.

Khá lắm! Hàn Phong trong lòng bắt đầu có chút mong đợi.

Hàn Phong trực tiếp tiến vào miếng thịt gà mà đối phương hack lần đầu, sau đó từ chỗ này bắt đầu phản truy trung nơi phát ra IP của đối phương.

Khiến cho Hàn Phong có chút kinh ngạc chính là, không ngờ đối phương cũng sử dụng kỹ thuật nhảy!

Người này không phải là người của chính phủ Mỹ!

Nếu như là nhân viên công tác của chính phủ Mỹ, bọn họ thường thường sẽ không hao tốn tâm tư đi làm cái trò này, mà trực tiếp tiến hành "công kích thẳng", dù sao bọn họ là phòng thủ, cũng không cần sợ IP bị bại lộ, không cần thiết phải làm chuyện thừa thãi này.

Không ngờ là gặp phải đồng hành!

Cảm giác chờ mong trong lòng Hàn Phong lại bay cao lên một tầng nữa.

Kết quả là, kể từ lúc sống lại đến giờ, đây là lần đầu tiên Hàn Phong chính thức bắt đầu tranh đấu?

Hai người đều hiểu rõ đối phương muốn tra ra địa chỉ của mình, bọn họ hợp lại bây giờ chính là kỹ thuật cùng tốc độ.

Song phương đều là phòng thủ vẹn toàn, cùng lúc lại muốn tiếp tục truy tra địa chỉ của đối phương. Mặt khác lại cùng lúc muốn tìm biện pháp phá hư cách hack của đối phương, không ngừng lôi kéo đối phương từ trong mỗi con gà đuổi ra ngoài.

Hàn Phong trên mặt ít nhiều lộ ra ánh mắt hưng phấn. Bởi vì hắn phát hiện ra, không ngờ là bây giờ hắn lại có thể gặp được đối thủ có thực lực ngang tay!

Phát hiện này khiến cho hắn cảm thấy rất là khiếp sợ. Dù sao lúc này, trong não hắn vẫn còn có siêu cấp hệ thống phụ trợ tính toán, ở phương diện này so với người bình thường vốn dĩ đã ưu việt hơn rất nhiều rồi.

Nhưng mà, hôm nay hắn lại đụng phải đối thủ này, kỹ thuật thật sự rất tốt, không chỉ có thể ngăn cản công kích của Hàn Phong, đồng thời còn có lực lượng để tiến hành phản công nữa.

Trừ bỏ khiếp sợ ra, Hàn Phong phần nhiều lại là hưng phấn.

Cơ hội như vậy thật sự là quá khó khăn để đụng phải. Bình thường cao thủ chân chính sẽ không phát sinh ra xung đột như vậy, nhưng mà lúc này đây, song phương tựa hồ như đều muốn truy tra địa chỉ chính thức của đối phương.

Hàn Phong cảm thấy vô cùng khiếp sợ đối với kỹ thuật cao siêu của đối phương. Thật khó tin nổi rằng hắn lại có thể cùng với mình so sánh, trong lòng sinh ra một loại tâm tình bất an, nhất định phải xác định được địa điểm chính thức của đối phương thì hắn mới có thể yên tâm được.

Có lẽ, giờ phút này đối phương đang liều mạng chiến đấu thì cũng bị vây trong tâm lý như thế?

Vậy là một hồi đại chiến dị thường kịch liệt vô thanh vô tức bộc phát, kết quả cuối cùng là lại có thêm mấy tính trở thành miếng thịt gà nữa, kể đến ngay sau đó đột nhiên toàn bộ hệ thống bị hỏng mất, giống như một quả bom hẹn giờ đột nhiên bị nổ mạnh vậy.....

Ngắn ngủi không tới 10 phút, các server ở khắp nơi trên thế giới đột nhiên xuất hiện trục trặc, không ít trang web bất ngờ không thể đăng nhập, trong đó còn có cả những trang tin tức thường trực nữa.

Tốc độ tay của Hàn Phong lúc này đã đạt tới mức tận cùng, thanh âm đánh bàn phía quả thực trở nên liên thanh, không có một chút khoảng cách, một mệnh lệnh trong nháy mắt được gửi ra ngoài, máy vi tính không ngừng thay đổi đủ loại số liệu.....

"Ba!"

Sau một cú đánh cuối cùng, động tác của Hàn Phong đột nhiên đình chỉ.

Trận đấu kinh thiên động địa này rốt cuộc đã kết thúc!

Lần đầu tiên, Hàn Phong cảm giác được cái loại cảm giác kinh tâm động phách này kể từ sau khi mình sống lại!

Cũng may, siêu cấp hệ thống tại thời khắc mấu chốt đã xử lý được loại tâm tình này, cũng không có phát sinh bất kỳ trục trặc nào cả. Bằng không, Hàn Phong thật sự có thể đã bại lộ địa chỉ chân thật của mình rồi.

Kết quả trận đấu lần này là, song phương cuối cùng đều lui lại hết, tại một khắc đối phương sắp tìm được vị trí chân thật của mình thì đều cùng nhau lui lại.

Mặc dù cực kỳ không nguyện ý, nhưng Hàn Phong không thể không thừa nhận, ở một nơi nào đó trên thế giới, đã xuất hiện một cao thủ hacker có kỹ thuật có thể cùng so sánh với hắn!

"Xem ra sau này cần phải cẩn thận hơn một chút!"

Hàn Phong phát hiện ra kể từ lúc bản thân có siêu cấp hệ thống, thì không ngờ cũng đã bắt đầu có chút tự đại, tựa hồ như không hề mang những cao thủ khác để vào mắt. Trải qua kinh nghiệm này, khiến cho hắn hiểu rõ, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Nếu hắn không có siêu cấp hệ thống phụ trợ trong não, lần này hắn khẳng định là thua chắc rồi, khẳng định là đã bị cái tên kia bắt không biết thành bộ dáng gì đây nữa.

"Cách mạng chưa thành công a!"

Sau khi cảm thán xong, Hàn Phong nhìn thời gian một chút, thấy đã rạng sáng rồi, cũng không còn sớm, mai còn phải lên trường gặp mặt Shirley kia nữa.

Tư liệu của Paul không lấy được, Hàn Phong cũng không xác định được cuộc đấu vừa rồi của họ liệu có đã thảo kinh xà hay không, cho nên một đoạn thời gian dài kết tiếp dựa theo thói quen, hắn sẽ không đến gần bàn thịt nọ nữa.

Bất quá bây giờ hắn cũng không có tâm tư để đi tìm bất kỳ cửa vào nào khác.

Suy nghĩ một chút, hắn trước hết làm thao tác phòng hộ an toàn trước, rồi mở cái mail mình mới yêu cầu thành viên tình báo gửi đi.

Bên trong quả nhiên có một bức thư, đối phương đã đem toàn bộ tư liệu của Joseph Bonanno gửi tới.

"Phương pháp này coi bộ cũng được nhì."

Vì vậy, Hàn Phong ước hết vào các mail trong tay tìm một chuỗi mã xác nhận, sau đó gửi mail cho thành viên tình báo đó lần nữa. Tư liệu cần lần này, là Paul Soprano hiện đang nắm giữ chức đại lão Mafia. Hàn Phong đặc biệt ghi chú rõ, thuận tiện mang hết các chi tiết tư liệu cha mẹ của Paul cùng nhau gửi lại đây. Ở cuối thư, hắn để một địa chỉ mail khác cùng mã xác nhận thân phận mới. Sau khi gửi xong, Hàn Phong liền tắt máy đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tin Hay Không Tùy Mà

Sáng sớm đúng 7 giờ là Hàn Phong tỉnh dậy, đồng hồ sinh học của hắn khá chính xác, có thể tự mình tiến hành không chế, vừa đến đúng thời gian là sẽ tự động tỉnh lại từ trong giấc ngủ say. Mặc dù hắn chỉ ngủ ngáy ngủ có mấy tiếng, nhưng mà chất lượng của giấc ngủ lại cao đến mức thần kỳ, thuộc về cấp độ ngủ rất sâu.

Chuyện đầu tiên hắn làm chính là mở máy tính ra, sau đó liền mở một cái mail trong máy.

E-mail này cũng không phải ai khác, chính là do thành viên tình báo kia gửi lại cho hắn.

Vì để an toàn, hắn ở trong e-mail thiết đặt forward(chuyển phát), sau khi nhận được mail, lập tức chuyển nó sang mười mấy mail khác. Mười mấy mail này hư hư ảo ảo, có cái tồn tại, có cái không tồn tại. Mỗi lần chuyển phát, e-mail đều tự động đánh dấu đã đọc, cứ như thế, cho dù đối phương có hack mở được e-mail, thì cũng không biết được rốt cuộc đã có người đã đăng nhập đọc qua mail này chưa.

Đây là cách Hàn Phong tránh cho bản thân lúc đăng nhập vô mail, lại bị người ta ôm cây đợi thỏ lôi ra giải quyết.

Thành viên tình báo kia hiển nhiên phi thường chuyên nghiệp, hắn hoàn toàn dựa theo yêu cầu của Hàn Phong làm, đem hết tất cả tư liệu kể rõ chi tiết một nhà ba đời của Paul Soprano đem gửi tới, có tới mười mấy tin tức cùng hình ảnh.

"Tô Vi?" Đọc xuống một đoạn, Hàn Phong liền tìm được tin tức mà hắn quan tâm.

Đúng như Hàn Phong sở liệu, huyết thống châu Á của Shirley là di truyền từ bà nội của nàng, cũng chính là người phụ nữ tên Tô Vi này, tổ tị của nàng là Nam Kinh, Trung Quốc.

Đây là một người phụ nữ phi thường xinh đẹp, bên trong tài liệu có kể rõ lại chi tiết của nàng, từ lúc sinh ra cho đến bây giờ, không thiếu một chút, có thể thấy nhân viên tình báo của Mỹ đối với nàng rất coi trọng.

Mà ở lúc tổng kết tài liệu của nàng, Hàn Phong thấy được 2 cái tên rất quen thuộc - - Dương Hưng Lâm cùng Hàn Nham Bản.

Thì ra nguyên nhân lúc đầu Dương Thành nói với hắn về chuyện Dương Hưng Lâm cùng với Hàn Nham Bản hoàn toàn trở nên quyết liệt, chính là vì người phụ nữ tên là Tô Vi này.

Trong tài liệu, nhân viên tình báo Mỹ thậm chí còn kể lại rõ chi tiết tình cảm gút mắc giữa ba người, hơn nữa đối với tính chân thật của nó còn đưa ra phán đoán. Bởi vì Tô Vi cuối cùng không có lựa chọn ai hết, mà xuất ngoại, hơn nữa ở Mỹ gặp được con trai của đại lão Mafia Mỹ Paul, bọn họ hai người vừa gặp đã yêu, cuối cùng cùng nhau kết thành vợ chồng.

(Ở đây dịch giả giải thích một chút về cái tên Paul, bên Mỹ có nhiều dòng họ cha truyền con nối chỉ lấy một cái tên, như trong truyện này, cha chồng của Tô Vi là Paul, chồng của Tô Vi cũng tên Paul, và con của Tô Vi cũng tên Paul luôn. Thông thường ở nước Mỹ, người ta phân biệt bằng cách đặt thêm nick name hoặc dựa theo thứ tự trong tên như Paul I, Paul II, Paul III...)

Thân phận của Paul không hề đơn giản, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói. Hắn sau này khẳng định là đầu lĩnh của Mafia Mỹ, cho nên Tô Vi đột nhiên gả cho hắn. Lúc ấy nhân viên tình báo thậm chí còn cho rằng chính phủ Trung Quốc bắt đầu có âm mưu nhúng tay vào giới Mafia Mỹ.

Vì vậy, nhân viên tình báo Mỹ này quả thực vì nó mà khẩn trương một phen. Đối với cô gái Trung Quốc không hề đơn giản này tiến hành giám sát, cuối cùng phát hiện ra, Tô Vi đích xác là một cô gái rất lợi hại. Bất quá tựa hồ như cùng chính phủ Trung Quốc không có quan hệ gì cả.

"Thì ra vị bằng hữu kia theo lời Dương Hưng Lâm chính là Tô Vi."

Hàn Phong lẩm bẩm: "Hai huynh đệ vì cô gái này đánh nhau đầu rơi máu chảy, thậm chí trở mặt thành thù. Cuối cùng lại tiện nghi cho một đầu lĩnh xã hội đen, hahaha!"

Trong sân trường Thủy Mộc, mỹ nữ lai Shirley đột nhiên xoay người lại, nhìn một nam một nữ vẫn đi theo phía sau nàng nói: "Tôi cầu khẩn mấy người đừng đi theo tôi nữa được không. OK?"

Người nữ kia nói: "Tiểu thư Shirley. Thật xấu hổ, đây là chức trách của chúng tôi, vì để đảm bảo an toàn của cô, chúng tôi buộc phải một tác cũng không rời."

Nam bảo tiêu nói: "Tất nhiên, tiểu thư Shirley, hi vọng cô có thể thông cảm, phối hợp với công việc của chúng tôi!"

Hai người bọn họ, chính là bảo tiêu do gia tộc của Shirley mời tới, đến từ công ty bảo an trứ danh nhất nước Mỹ, công ty Black Water.

Công ty Black Water là do vài tên quân nhân xuất ngũ từ bộ đội đặc chủng hải quân Mỹ "Navy Seals" năm 1998 thành lập, có quy mô lớn nhất thế giới, là một trong những công ty bảo an có thực lực cực mạnh. Nghe đồn sau lưng còn có chính phủ Mỹ ủng hộ, là bộ đội đặc chủng ngoài biên chế của chính phủ Mỹ. Công ty Black Water là một cái trung tâm bao hàm huấn luyện bắn súng, cảnh khuyển, cảnh vệ trên không trung, cố vấn an toàn, hộ khách ngoài ra còn bao quát cả bộ quốc phòng Mỹ, viện quốc vụ, bộ vận chuyển, bộ môn chấp pháp liên bang, công ty đa quốc gia cùng chính phủ ngoại quốc.....

Hai vị bảo tiêu này là Anny cùng David, đều có huyết thống châu Á, tính thông Hán ngữ. Từ bề ngoài cho thấy, bọn họ căn bản là cùng với người Trung Quốc không có gì khác nhau cả. Bọn họ là do Paul, cha của Shirley tự mình ủy thác bằng hữu chọn lựa bảo tiêu phù hợp với điều kiện trong giới nhất lưu của công ty Black Water, phụng mệnh đến đây bảo vệ an toàn cuộc sống cho nàng.

"Đủ rồi!" Shirley lớn tiếng nói, "Tôi không cần các người bảo vệ! Bởi vì sự tồn tại của mấy người, tôi bây giờ muốn trao đổi cùng đồng học của tôi cũng không được! Các người đã quấy nhiễu đến cuộc sống bình thường của tôi một cách quá nghiêm trọng rồi!"

Bảo tiêu David nhún vai, nói: "Tiểu thư Shirley, cái này cũng đành chịu, cô không thể đi đến địa phương quá nhiều người, vì như thế sẽ bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm, cũng sẽ mang đến khó khăn rất lớn cho công việc của chúng tôi."

Anny cũng nói: "David nói không sai, cô cũng biết, gia tộc của cô bây giờ không được yên ổn, cô tùy thời đều có thể gặp phải nguy hiểm. Do đó tiểu thư Shirley, mong cô hiểu cho công việc của chúng tôi, đừng khiến chúng tôi bị làm khó."

Shirley nhìn hai người bọn họ một chút, biết vô luận là như thế nào cũng thoát không được hai con đĩa này, nàng tức giận hung hăng dậm chân một cái, sau đó tiếp tục hướng phía thư viện đi tới.

Anny cùng David nhìn nhau liếc mắt một cái, trong ánh mắt cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ. Sau đó liền theo sát nàng đi tới.

Đối mặt với cổ chủ, bọn họ mặc dù bất đắc dĩ, nhưng cũng đã quen rồi, cổ chủ như vậy cũng không hề hiếm thấy. Bất quá bọn họ lại chỉ có thể kiên nhẫn mà cùng cổ chủ giảng đạo lý, không thể có bất cứ bất mãn gì, đây là tiêu chuẩn của bảo tiêu.

Mặt khác, bọn họ cảm thấy rất buồn bực chính là, ở Trung Quốc, súng ống quản chế phi thường nghiêm khắc. Súng hợp pháp của bọn họ đều bị giữ lại, không cho phép mang theo bên người tiến vào trường học.

Cũng may, từ tình huống trước mắt cho thấy, coi như là thuận lợi, cũng không có gặp phải bất kỳ tình huống gì.

Mới vừa bước tới cửa thư viện, Shirley liền nghe được có người ở phía sau lưng nàng gọi tên nàng: "Shirley --"

Quay lại nhìn, thì ra là đồng học Robert.

Không nghĩ tới ở nơi này mà cũng có thể gặp được cái tên bám víu đó, chân mày của Shirley cau lại, không thèm để ý tới hắn, sau đó bước vào thư viện.

Robert rất nhanh chạy tới, hô hấp có chút dồn dập. Hắn hướng hai vị bảo tiêu của Shirley gật đầu đánh một cái bắt chuyện, sau đó dùng tiếng anh nói với nàng: "Shirley, thông thả một chút, đừng có đi nhanh như vậy chứ."

"Tôi muốn đi đọc sách, phiền anh đừng có quấy rầy tôi." Shirley dùng ngữ khí bình thường nói với hắn.

Tên Robert này từ nước ngoài đuổi tới tận đây, giống như là oan hồn bất tán vậy, làm thế nào cũng không thể thoát khỏi được.

Robert lúc này cũng không được tự nhiên lắm nói: "Shirley, anh như thế nào lại quấy rầy em chứ, anh cũng đối với Trung Quốc thần bí cảm thấy vô cùng hứng thú. Anh nghĩ, chúng ta có thể sẽ có chung chủ đề để nói mà. Em xem, anh bây giờ đang dụng tâm học đường thi Trung Quốc này." Vừa nói, hắn vừa cầm một quyển "300 bài thơ Đường thi" quơ lên. "Chữ của Trung Quốc cổ vẫn mặc dù thâm ảo, nhưng khiến cho người ta thật mê muội a! Shirley, anh hiện tại đã hiểu được nguyên nhân tại sao em lại thích Đường thi Trung Quốc như thế."

Sau khi Shirley nghe hắn nói xong, có chút kinh ngạc, cước bộ của nàng chậm lại, nhìn một chút quyển sách trên tay hắn, hỏi: "Robert, biến hóa của anh cũng ghê gớm nhỉ. Lúc trước anh còn bảo không thích thi từ của Trung Quốc cổ đại mà."

Robert cười nói: "Không, Shirley. Đó chỉ là ý nghĩ trước kia của anh, anh trước đó căn bản không có thâm nhập tìm hiểu thi từ Trung Quốc. Nhìn xem, dưới sự ảnh hưởng của em, anh phát hiện ra anh đã sai lầm rồi, anh phát hiện thi từ của Trung Quốc thật sự rất mỹ lệ!"

"Vậy tôi hỏi anh, anh thích nhất vị thi nhân nào của Trung Quốc?" Shirley đột nhiên hỏi.

"Ách....." Nụ cười trên mặt Robert ngưng trệ lại, "Anh thích nhất là..... Tất cả các thi nhân anh đều thích hết!"

Shirley nhin không được cười một tiếng, nói: "Robert, em phát hiện anh thật sự rất là bác ái a."

Anny cùng David đi theo ở đằng sau giờ phút này cũng lộ ra nụ cười lờ mờ.

Robert hướng bọn họ hăm hực cười một tiếng, vội vàng đuổi theo sau Shirley.

Shirley bước tới khu vực chứa sách về Đường thi Tống từ, muốn tìm một quyển sách tên là "Đường Thi Tống Từ Toàn Tập". Sau đó lựa chọn vài bài thi từ chuẩn bị cho đại hội thi đầu thi ca lãng tụng sắp sửa cử hành.

Nhưng mà Shirley ở chỗ này tìm hồi lâu nhưng cũng không có tìm được quyển sách đó, nàng nhớ kỹ rõ ràng trước kia có ở chỗ này xem qua một lần mà.

Coi bộ đã bị người khác mượn đi trước rồi.

Shirley có chút thất vọng, không thể mượn sách được, nàng chỉ đành lên mạng tìm thử. Mặt khác bởi vì bên cạnh còn có 3 con đĩa bám theo, nàng bây giờ cũng không có tâm tư đi tìm đọc sách khác.

Đang lúc định rời khỏi chỗ này, thì lúc đi ngang qua khu vực chỗ ngồi, mắt nàng thoáng nhìn thấy quyển sách đó ở trên bàn, mà bàn đó lại không có người ngồi.

Thì ra là ở chỗ này!

Shirley trong lòng vui vẻ, lập tức đi tới, đang định ngồi xuống, thì bên tai lại truyền tới thanh âm "Hai vị, làm ơn cho qua, cảm ơn!"

Shirley có chút sững sốt, quay đầu lại nhìn, liền chứng kiến một chàng trai Trung Quốc khá đẹp trai đang đứng cách chỗ mình không xa, bị hai bảo tiêu ngăn cản lại ở bên ngoài, mà trên tay hắn còn đang cầm một quyển "nguyên khúc".

Chỉ thấy hắn hướng Shirley cười cười, sau đó nói: "Bạn học này, thật xấu hổ, chỗ đó đã có người rồi."

Shirley nhìn quyển sách trên bàn một chút, sau đó nhìn quyển trên tay hắn, nhất thời liền hiểu rõ lời hắn nói.

Thì ra sách đều bị hắn cầm tới đây, khó trách một quyển cũng không tìm được!

Shirley nói: "Anny, David, các người làm ơn đừng có như vậy, đây là trường học."

2 người David cùng Anny cũng đang đánh giá học sinh trước mắt này, dựa theo bản năng nghề nghiệp, bọn họ cảm giác được cậu học sinh trước mắt này tựa hồ có chút không đơn giản cho lắm.

Bất quá hơi do dự một chút, bọn họ cuối cùng cũng tránh ra. Hắn chỉ có một người, dù có lấn qua lấn lại cỡ nào, thì bọn họ cũng tự tin có thể bảo vệ được tốt an toàn cho đường sự.

Hàn Phong phân biệt liếc mắt 2 người bảo tiêu một cái, lạnh nhạt nói: "Cảm ơn!"

Hàn Phong hướng Shirley cười cười một cách thiện ý lần nữa. Sau đó ngồi xuống chỗ ngồi của mình, bắt đầu đọc sách. Tốc độ đọc sách của hắn rất nhanh, thật giống hệt như xem truyện manga vậy. Chỉ liếc mắt một cái sau đó liền lật qua một tờ, rồi lại nhìn một cái, tiếp theo lại lật qua tiếp.

Shirley chưa từng gặp qua người nào lấy tốc độ nhanh như vậy để đọc sách. Bất quá, nàng cũng không có kinh ngạc, bởi vì nàng tưởng rằng Hàn Phong cũng nàng giống nhau, chỉ là đang tìm một bài thơ trong đó.

Shirley ngồi xuống bên cạnh Hàn Phong, sau đó nhẹ giọng nói: "Chào anh, tôi là Shirley."

Hàn Phong dừng lại, nhìn nàng một cái, gật đầu: "Chào cô, tôi là Hàn Phong." Nói xong, ánh mắt của hắn lại chuyển dời lên quyển sách.

"Àh..... Hàn Phong đồng học, sách này đều là anh mượn hết sao?"

"Đúng vậy."

"Xin hỏi, quyển "Đường Thi Tống Từ Toàn Tập" này có thể cho tôi mượn xem một chút không?"

Hàn Phong cũng không quay đầu lại, nói: "Cứ tự nhiên."

"Vây thật tốt quá! Cảm ơn anh!"

Shirley cảm tạ một tiếng, liền cầm lấy một quyển, chậm rãi đọc.

Hàn Phong 2 ngày này vẫn một mực ở trong tối quan sát Shirley. Hắn phát hiện, thì ra bên người Shirley có hai vị bảo hộ chuyên nghiệp, vốn định vẫn để bị vây trong tối, hắn liền quyết định thay đổi chủ ý, trước tiên lấy thân phận đồng học cùng Shirley tiếp xúc một chút. Sau này có thường xuyên xuất hiện trước mặt nàng cũng sẽ không khiến cho bọn họ có quá nhiều nghi ngờ, để tránh cho việc tạo thành hiểu lầm không tất yếu. Đồng thời cũng có thể tiện lợi cho mình có thể gần gũi chấp hành nhiệm vụ.

Một lát sau, Robert đi tới trước mặt Hàn Phong, sau đó lấy ra cái bóp, rồi rút 100 nhân dân tệ. Kế đến đứng ở một góc mà Shirley không thấy đưa cho Hàn Phong, đồng thời ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Này anh bạn, cậu xem, tiền này chính là của cậu."

Hàn Phong mặc kệ.

Robert lại bỏ thêm vào 200 nữa, nhưng mà Hàn Phong cũng vẫn không thèm để ý đến hán.

Chân mày của Robert cau lại, tiểu tử này thái quá thật! Nếu như là đang ở nước Mỹ, hán khẳng định đã sớm cầm súng chia vô đầu Hàn Phong rồi.

Thật đáng tiếc nơi này lại là Trung Quốc, hơn nữa bây giờ là còn đang làm trò trước mặt Shirley, hán không thể làm chuyện không có phong độ như vậy, càng huống chi, trên người hán bây giờ cũng không có súng.

Robert lại bỏ thêm 500 vào, sau đó thấp giọng nói: "Này, đừng có tham lam quá như thế!"

Hàn Phong cũng vừa xem xong hết tờ cuối cùng, hán cười nhìn Robert liếc mắt một cái, đẩy tay hán ra, sau đó khép quyển sách lại, nhìn Shirley nói: "Đồng học, cô còn cần xem quyển sách này không? Nếu không cần thì tôi trở về trước."

"Uhm, còn cần, chờ một chút tôi xong ngay." Shirley nói xong, thuận miệng hỏi một câu, "Anh nhanh như vậy là đã xem xong hết rồi sao?"

"Đúng vậy, đã xem xong hết, nội dung cũng không nhiều lắm."

Robert lúc này đột nhiên xen miệng nói: "Đây đúng là câu nói tức cười nhất mà tao từng nghe! Mày đúng là thằng dối trá, rõ ràng tùy tiện lật lật quyển sách một chút, vậy mà bảo tự mình xem xong hết rồi à!"

Tiểu tử này, không ngờ da mặt so với mình còn dày hơn! Chẳng lẽ thấy Shirley xinh đẹp nên mới có ý nói như vậy? Nghĩ đến đây, Robert nhìn Hàn Phong lại càng thêm không vừa mắt.

Trong ánh mắt của Shirley cũng tràn đầy vẻ nghi hoặc, lời nói của Hàn Phong, nàng rất khó tin tưởng, cho dù thi từ nội dung ít, nhưng cũng không có khả năng xem nhanh như vậy chứ.

Hàn Phong cũng không có giải thích, tự thu thập đồ đạc của mình chuẩn bị rời đi.

Robert tưởng hán chột dạ, quyết định khiến cho cái tên này xấu mặt một phen, tạo chuyển biến tốt đẹp dòi đi lực chú ý của Shirley một chút, tiện thể giúp đỡ cho mình gây ấn tượng với nàng.

Vì vậy, hán cầm quyển sách Hàn Phong mới vừa xem qua, tùy tiện mở một tờ, nói: "Mày bảo mày xem hết nó rồi. Vậy được lắm, tao bây giờ thử kiểm tra xem, mày nếu có thể nói ra trang 54 là bài thơ gì, thì tao sẽ tin tưởng lời mày nói!"

Hàn Phong nói: "Xấu hổ quá, mày có tin lời tao nói hay không, đối với tao không có quan trọng."

Hàn Phong đang muốn rời đi, đột nhiên quay đầu lại nói với Shirley: "Shirley, cô có phải đang tìm thi từ gì không?"

"Đúng vậy, tôi đang tìm một thủ từ, nhưng mà tôi quên mất là ai làm rồi, cả tên cũng không nhớ, tôi chỉ nhớ trong đó có một câu gọi là..... Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu (Hoa tàn phiêu dạt nước trôi đi)."

"Là bài 'Nhất Tiễn Mai' của Lý Thanh Chiếu, trang 213."

Nếu nói Hàn Phong biết thủ từ này gọi là "Nhất Tiễn Mai" cũng không có gì kỳ quái, dù sao đồng học khác cũng có thể biết bài thơ này, nhưng mà trang số bao nhiêu cũng có thể nhớ kỹ, cái này không khỏi có chút khoa trương quá rồi chứ.

Shirley mang theo vẻ hoài nghi mở sách ra, kinh ngạc nói: "Thật sự là ở chỗ này! Không ngờ anh có thể nhớ rõ ràng như vậy!"

Robert bĩu môi, nói một câu Trung Quốc: "Mèo mù mất đụng phải chuột chết mà."

Hàn Phong cười cười không nói, quay đi rời khỏi đó.

"Khoan đã chờ chút!" Shirley vội vàng nói, "Tôi còn muốn nhờ anh giúp tìm một thủ từ, bên trong có một câu 'trực đạo tương tư liễu vô ích!'"

"Lý Thương Ẩn, trang 307." Nói xong, Hàn Phong liền rời đi.

"Trực đạo tương tư liễu vô ích, vị phương trừ trưởng thị thanh cuồng." Shirley nhìn vào bài "vô đề" của Lý Thương Ẩn ngay trang 307, quả nhiên là kinh ngạc vạn phần. (Dịch câu thơ: Đã biết tương tư nào có ích, nên chưa buồn đắm hóa thanh cuồng)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Cẩn Thận Mấy Cũng Có Lúc Sơ Sốt

Đằng sau hậu đài viện nhạc kịch, David cùng Anny đang hết lời khuyên bảo Shirley bỏ tham gia cuộc thi thi ca lãng tụng ngày hôm nay.

"Tiểu thư Shirley, tôi đề nghị cô hãy hủy bỏ trận đấu ngày hôm nay, cả hội trường nhiều người lắm, tôi sợ....."

Shirley cắt đứt lời David nói: "Không cần phải lo, có các người bảo vệ, tôi còn phải lo lắng gì nữa? Các người là những bảo tiêu ưu tú nhất thế giới mà, đúng không?"

David lập tức lựa chọn im miệng lại, vì hắn biết dù hắn có khuyên nhủ cỡ nào đi nữa, thì cô bé bướng bỉnh này cũng vẫn sẽ không thay đổi chủ ý của mình.

"Anny, nơi này tạm thời giao cho cô, tôi ra xem thử tình huống bên ngoài một chút."

Anny gật đầu nói: "Được, có gì bảo trì liên lạc."

Viện nhạc kịch lúc này đã tới rất nhiều học sinh, David cảm thấy có chút lo lắng, nếu như đối phương thật sự cố ý muốn bắt cóc Shirley, thì hôm nay quả thực là một cơ hội tuyệt hảo. Bất quá nhìn sơ qua toàn hội trường rồi David có chút thư giãn một chút, bởi vì hắn tự tin rằng cho dù xuất hiện vấn đề gì đi nữa, thì bọn họ cũng có thể có đủ khả năng đối phó.

David ở tại khu vực viện đi dạo quanh một vòng để quen thuộc một chút địa hình. Sau đó thuận tiện dò xét một chút xem có nhân viên nào khả nghi không. Chỉ là đúng như hắn sở liệu, không có bất kỳ thu hoạch nào cả.

Lúc trở vào bên trong, thì viện nhạc kịch cơ hồ là đã kín hết chỗ. David liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy một mảnh đen ngịt toàn là đầu người. Hắn không khỏi cảm thán nhân khẩu quốc gia này thật đông đúc, khiến cho người ta phải than sợ mà.

Đại hội thi đấu sắp bắt đầu, David vội vàng tiến về phía sau hậu trường. Lúc này, Shirley đã thay bộ quần áo mới, đang ngồi bên trong hóa trang, nàng là người xuất trận thứ 5.

Thấy hắn trở về, Anny hỏi: "Thế nào?"

David suy nghĩ một chút nói: "Anny, một chút nếu như có phát sinh tình huống gì, thì cô nhất định phải theo sát tiểu thư Shirley, một tắc cũng không rời, tôi sẽ ứng phó những tình huống bất ngờ khác."

Anny nói: "Được, có lẽ chúng ta cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy. Thời gian rất ngắn, chờ Shirley đọc diễn xong, chúng ta liền lập tức hộ tống nàng về."

"Hy vọng là được như thế."

Trên sân khấu, sau khi MC giới thiệu xong, đại hội thi đấu thi ca lãng tụng chính thức bắt đầu.

Shirley trong lòng cảm thấy có chút khẩn trương, nội dung của nàng là đọc diễn cảm hai bài Tổng từ cùng một bài Đường thi, nội dung cũng không nhiều lắm. Nàng tự nhủ trong lòng, không cần phải khẩn trương, chỉ là đọc diễn cảm thôi mà, thế nhưng trong lòng không tự chủ được có chút phát run. Nàng không ngừng lặp đi lặp lại nội dung mình đọc diễn trong lòng, sợ đến lúc đó bản thân mất bình tĩnh mà quên mất.

"Tiểu thư Shirley, đến lượt cô lên kia." Anny nhẹ nhàng chạm Shirley nói.

"Hả? Nhanh như vậy ư?" Shirley vội vàng đứng lên, nhưng mà dưới chân mang giày cao gót nên lại lệch ra một bên, thiếu chút nữa là bị té trật chân.

Anny cười an ủi nói: "Cẩn thận một chút, không có gì là không được, tự tin vào, cô có thể làm được mà!"

"Cám ơn!"

Shirley hít thật sâu hai cái, sau đó ưỡn ngực bước ra ngoài.

Dưới đài liền lập tức vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt, bởi vì MC vừa mới đặc biệt nhắc quá, thí sinh kế tiếp tham gia đọc diễn cảm là một học sinh du học đến từ Mỹ.

"Chào mọi người, tôi là Shirley....."

Biểu hiện của Shirley rất tốt, lúc đọc bài Đường thi thứ nhất, ngữ điệu trầm bổng du dương, diễn cảm đầy đủ, do đó lại càng đạt được thêm một tràng vỗ tay nhiệt liệt nữa của mọi người.

Tiếp theo, nàng bắt đầu đọc diễn cảm bài "Nhất Tiễn Mai" của Lý Thanh Chiếu:

"Hồng ngầu hương tàn ngọc tắt thu.

Khinh giải la thường,

Độc thượng lan chu.

Vân trung thùy ký cầm thư lai?

Nhạn tự hồi thì,

Nguyệt mãn tây lâu..."

Dịch thơ:

Sen đỏ hương tàn ngọc điện thu.

Nhẹ cỏi xiêm là,

Bước xuống lan châu.

Trong mây ai gửi lá thư qua?

Lúc nhận bay về,

Nguyệt rọi tây lâu...

Dịch Nghĩa:

Hương tàn như ngọc lạt màu thu, ngó sen hồng nhạt

Khẽ vén áo the

Lên thuyền sóng một mình bờ cát

Thư cầm trong mây ai gửi về

Nhận đến cùng gió mát

Trăng tràn đầy lầu tề

(Bài thơ vẫn còn một đoạn nữa nhưng tác giả không nhét vô, nên dịch giả cũng không đưa nó vô luôn)

Mà lúc này, toàn bộ đèn của viện nhạc kịch đột nhiên dập tắt, chỉ trong một thoáng liền lập tức phát sáng trở lại.

Lúc này, ở phía trước sân khấu, cùng với hai bên trái phải của sân, đột nhiên đồng thời bốc lên vài hơi khói dày đặc.

Lúc này, đột nhiên có người lớn tiếng hô: "Cháy rồi!"

"Mọi người chạy mau lên!"

Vốn người xem đang bị hù dọa, khi nghe được tiếng la nhất thời loạn hết cả lên, mọi người đều bắt đầu hô "cháy rồi cháy rồi", sau đó liền hướng sang cửa thoát hiểm chạy đi.

Cả hội trường chỉ thoáng chốc liền trở nên cực kỳ hỗn loạn!

Trên sân khấu Shirley bị hù dọa đến ngất ngốc một chỗ, một đám khói dày đặc bốc lên trước mặt nàng, kéo theo đó nước mắt nàng cũng chảy xuống.

Lúc này đột nhiên có một giọng nữ hô lên: "Shirley, chạy mau, cháy rồi!"

Ngay lập tức, Shirley liền cảm giác được tay mình bị người ta bắt lấy chạy về phía cửa thoát hiểm.

Tại một khắc ngắt điện đó, David cùng Anny nhất thời liền cảm giác không ổn, bọn họ trước tiên chạy về phía sân khấu, nhưng mà mới vừa bước được không tới vài bước, liền có người ném xuống trước mặt họ hai trái lựu đạn khói, cảm giác cay xé khiến cho nước mắt họ chảy ròng ròng cả ra.

Bất quá, thứ này cũng không thể nào làm khó được bọn họ, dù sao bọn họ cũng là bảo tiêu từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, thế nhưng khi bọn họ vừa chạy tới cửa lên đài, thì nhất thời bên ngoài lại có một đám người ủa vô. Tất cả mọi người đều hồn nhiên không để ý ở lớp khói dày đặc phía trước, mà chạy ngược vào bên trong, bởi vì ở phía sau hậu trường viện nhạc kịch còn có cửa thoát hiểm khác.

David cùng với Anny vất vả lắm mới thoát được khỏi đám người chạy lên sân khấu, nhưng mà lúc này, bóng dáng của Shirley đã hoàn toàn biến mất không gặp được nữa.

Ngay lập tức David liền lấy ra một dụng cụ to cỡ lòng bàn tay. Trên màn hình của dụng cụ đó biểu hiện một điểm màu đỏ đang chậm rãi di động về phía xa xa.

"Bên kia." David kêu một tiếng, sau đó lập tức cùng Anny đuổi theo.

Dụng cụ này là một cái máy định vị dò tìm bằng vệ tinh. Ở trên người của Shirley có gắn một máy phát tín hiệu, có thể đem vị trí của nàng tùy lúc mà gọi tới dụng cụ này.

Shirley bị người ta lôi kéo, không tự chủ được hướng theo phía bên ngoài chạy ra, bên tai toàn nghe những tiếng quát tháo khủng hoảng, thị lực của nàng lúc này còn chưa thể khôi phục lại, nước mắt vẫn chảy không ngừng. (Nước mắt chảy vì khóí áy)

Shirley dừng lại, lấy tay dùng sức xoa xoa 2 mắt của mình, lau hết nước mắt, thị lực của nàng lúc này mới dần dần khôi phục lại.

Khi nàng vừa mới mở mắt ra, thì đột nhiên chứng kiến một cái túi màu đen ụp xuống đầu mình

"Các ngươi muốn làm gì?" Shirley muốn giãy dụa, nhưng lại bị người ta ôm lấy.

Ngay sau đó, Shirley cảm giác mình bị nâng lên, rồi di động một cách rất là nhanh.

Hai thanh niên ôm lấy Shirley đang không ngừng giãy dụa chạy được một đoạn đường, thì có một chiếc xe khách cỡ nhỏ đột nhiên thắng kết một tiếng, dừng lại ở trước mặt họ.

Cửa xe lập tức bị mở ra, sau đó Shirley bị thầy vào trong. Rồi "Bốp" một tiếng, cửa xe lập tức đóng lại. Kế đến chiếc xe đó liền lập tức xông ra ngoài.

Khoảng chừng nửa phút sau, David cùng Anny liền đuổi tới đây.

David cầm lấy máy truy tìm nhìn một chút, phát hiện điểm di động màu đỏ đột nhiên chuyển sang nhanh hơn.

"Shit! Shirley bị bắt lên xe rồi." David nói.

Hướng xung quanh nhìn một chút, không phát hiện ra có bất kỳ phương tiện giao thông nào có thể lợi dụng đuổi theo, khiến họ tức giận đến nổi chửi "shit" thêm lần nữa.

Hai người chạy về phía trước khoảng một phút đồng hồ, thì mới nhìn thấy một chiếc taxi, chờ sau khi chiếc taxi đó dừng lại, David một tay kéo tài xế xuống, rồi ngồi lên dựa theo tín hiệu truy tung mà đuổi theo.

Bọn họ đối với bản thân mình đã quá mức tự tin, vốn dĩ tưởng rằng cho dù có phát sinh hỗn loạn, thì cũng có thể bảo vệ Shirley cho tốt trước, rồi sau đó mới rút lui một cách an toàn, nhưng mà bọn họ lại không có nghĩ tới vấn đề về lượng người. Khoảng cách ngắn ngủi không tới 20m, mà bọn họ lại phải mất tới gần một phút đồng hồ mới có thể đi ra ngoài.

Đối mặt với loại tình huống này, bọn họ có cảm giác mình mạnh hơn nhiều, có điều đối phương căn bản là không cho bọn họ cơ hội biểu hiện. Bọn chúng hiển nhiên càng quen thuộc và hiểu rõ được hoàn cảnh hơn so với họ, tất cả mọi thứ đều được tính toán kỹ lưỡng, cả quá trình bất cóc diễn ra trôi chảy như nước, trơn lọt vô cùng.

David cùng Anny cầu khẩn, hy vọng mình có thể tìm được Shirley trước khi máy phát tín hiệu bị phát hiện. Nếu không kiếp sống bảo tiêu của 2 vị này buộc phải chấm dứt rồi.

"Hò ca, bọn em đắc thủ rồi!" Ngồi ở ghế lái xe, là một thanh niên tóc nhuộm vàng đang nói chuyện điện thoại.

"Biết rồi, cẩn thận một chút, hai bảo tiêu kia đang theo phía sau. Hẳn là trên người con nhỏ này có máy phát tín hiệu dò tìm, tụi bây kiểm tra một chút."

"Ngài cứ yên tâm, Hò ca, có ngài đặt bẫy, con mẹ nó tụi nó không phé mới là lạ, bị chúng ta đùa một chap, haha!"

Cúp điện thoại, tóc vàng quay đầu lại hướng tên ngồi đằng sau nói: "Hò ca bảo trên người con bé này có trang bị thiết bị phát tín hiệu, bảo chúng ta kiểm tra một chút."

Nghe được hần nói, trong xe nhất thời vang lên một trận cười dâm dăng.

Lúc này, răng vàng đang phụ trách lái đột nhiên nói: "Ba chớm, phía sau, nhìn phía sau kia, mau lên!" Lời nói của hần có chút cấp bách, hình như thấy được chuyện gì đó rất khó tin.

Tóc ba chớm vốn đang muốn xem kịch vui, nghe hần nói như vậy liền mắng: "Răng vàng, mày sửa cái gì nữa vậy, hai tên bảo tiêu kia bộ gọi thêm người hay sao!" Vừa nói, hần vừa hướng phía bên trái kính nhìn một chút, không thấy gì cả, "có cái gì đâu!"

"Có..... Có người đang đuổi theo sau!" Giọng nói của răng vàng có chút cà lăm, hần nhìn vận tốc của xe bây giờ đã vượt qua 60 miles/h rồi.

Tóc ba chõm nhin không được nói: "Mày bị thần kinh àh!"

Hắn vừa mới nói xong, thì ở ngoài cửa sổ xe lúc này có một cánh tay túm lấy hắn, sau đó vù một cái quăng hắn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Truy Tìm Ngọn Nguồn

Bây giờ đã hơn 7 giờ tối, sắc trời đã hoàn toàn bị phủ bởi màn đêm.

Hôm nay Shirley đến tham gia đại hội thi ca lãng tụng, nên Hàn Phong cũng theo tới nơi này. Tình huống hôm nay có vẻ khá phức tạp, chỉ cần đối phương không người thắng ngu, thì Hàn Phong tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội khó có được như lần này.

Cho nên, hắn sớm đã đem toàn bộ thông tin của các con đường giao thông bốn phía viện nhạc kịch và ngã tư đường khắc sâu vào trong đầu. Hơn nữa còn tiến tới một chỗ rất gần sân khấu mà ngồi.

Lúc phát sinh hỗn loạn, Hàn Phong ban đầu cũng hơi bị kinh hoảng cùng thất thố một chút, nên không thể chạy kịp lên sân khấu. Cho đến khi hắn lên tới chỗ Shirley đứng, thì bất gặp nàng đang bị một nữ sinh khác kéo ra khỏi cửa thoát hiểm.

Hàn Phong lập tức đuổi theo ngay, nhưng mà bởi vì có quá nhiều người, mọi người chen chúc lẫn nhau rất chật chội, nên Hàn Phong tốn hết khí lực mà vẫn không thể vượt qua, chờ đến khi hắn qua được, thì Shirley đã bị người ta bắt lên xe rồi.

Vì vậy, Hàn Phong liền nhấc chân đuổi theo sau, cùng lúc đó, hắn cũng lấy một chiếc mặt nạ đen kiểu hiệp khách đội lên đầu. Bộ đồ trên người hắn lúc này cũng là bộ đồ thể thao màu đen, cộng thêm sắc trời bây giờ đã tối, lấy tốc độ của hắn cho dù có người nhìn thấy được, thì cũng chỉ là một cái bóng đen hiện lên mà thôi.

Lúc mới bắt đầu mặt đường khá thẳng, cho nên Hàn Phong vẫn không thể vượt qua, sau khi chạy qua mấy con đường, tốc độ của xe khách hơi chút chậm lại, lúc này Hàn Phong đột nhiên phát lực đuổi theo.

Hai vật thể đều lấy tốc độ đồng dạng chạy tới, tốc độ mặc dù lớn, nhưng đối với chúng mà nói, thì tương đối là bình thường.

Hàn Phong đột nhiên vượt qua chiếc xe khách, vẫn duy trì tốc độ giống với nó. Sau đó đem tên lưu manh trực tiếp lôi ra khỏi cửa sổ, đối phương ngay cả kêu thảm một tiếng cũng chưa kịp kêu, thì đã bị Hàn Phong quăng ra ngoài rồi. Vào thời khắc đó, Hàn Phong cũng cố gắng không hơn được rằng hắn rốt cuộc là sống hay chết, chỉ đành nghe theo mệnh trời vậy.

Răng vàng trở mặt chứng kiến ba chia bị một người kéo văng ra ngoài, không nhìn được sợ hãi kêu một tiếng. Hắn vội vàng xem xét một chút kính chiếu hậu, nhưng mà vẫn không có thấy gì hết, hắn vội vàng dùng sức quẹo qua quẹo tay lái, xe khách rất nhanh liền lay động vài cái, nhưng mà vẫn không thấy được gì cả."

"Răng vàng, mày kêu cái quỷ gì vậy! Lo mà lái xe của mày cho tốt đi!" Người ở phía sau thùng xe hỏi, ngừng lại một chút, đột nhiên hắn hỏi: "Ba chia đâu? Thằng ba chia đi đâu rồi?"

"Hắn..... Hắn....." Răng vàng trong lòng kinh hãi không thôi, nói hồi lâu cũng không biết diễn tả như thế nào. Đột nhiên, hắn mơ hồ cảm giác được bên phía cửa sổ bên cạnh hình như có vật gì đó, vội quay đầu qua nhìn, thì chứng kiến một cái "mặt quỷ" đang nhìn hắn cười!

"A-----"

Răng vàng lại la hoảng lên, hoàn toàn quên mất tay lái đang ở trên tay, chờ đến lúc hắn phản ứng lại, thì phát hiện xe đã bị lệch hướng, đang bắn thẳng vào tòa nhà ven đường, hắn liền vội vàng nhanh chỉnh tay lái lại.....

"Bùm-----"

Chiếc xe khách đụng trúng cột nước chữa cháy ven đường, tạo ra một cột nước bắn cao lên!

Mặt khác, 2 người còn lại ở trong xe bị chấn động đều mờ mịt, không khỏi mở miệng ngỡ: "ĐM! Răng vàng, mày biết lái xe không vậy!"

"Soạt -----"

Cửa xe mở ra, một người bước ra từ bên trong, hắn đang định mắng hai câu, thì lại chứng kiến một người mặc đồ đen đang đứng ở trước mặt mình. Kỳ quái nhất chính là hắn còn mang theo một chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt, nhất thời khiến hắn càng thêm hoảng sợ. Đang định la to, thì đối phương liền vươn một tay ra, trong nháy mắt bắt lấy cổ hắn, kể đến chỉ nghe "soạt" một tiếng, hắn liền cảm giác được cái cổ của mình như bị đối phương tháo gỡ xuống!

Hàn Phong bắt lấy hàm dưới của đối phương, dùng sức bẻ một cái!

"Phanh!" Đối phương giống như một mớ bùn nhão mềm hắn xuống.

Cái khoảng thời gian phát sinh quá trình điện quang hỏa thạch này chỉ xảy ra trong nháy mắt, không vượt quá 2 giây, cho nên người còn lại trong xe bị đung trùng đầu còn đang cháng váng, căn bản là chưa kịp phản ứng lại. Hơn nữa tầm mắt của hắn đã hoàn toàn bị vị huynh đệ ở phía trước kia che mất, hoàn toàn không có phát hiện ra Hàn Phong ở bên ngoài.

Chờ cho đến khi hắn chứng kiến vị huynh đệ mới vừa đi ra đột nhiên ngã xuống. Đồng thời Hàn Phong cũng xuất hiện trước mặt hắn, thì hắn lập tức cảm giác được không ổn. Phản ứng đầu tiên của hắn chính là trong tay vẫn còn một lá bài cuối cùng, nên vội vàng quay qua bắt lấy Shirley đang nằm đó hôn mê.

Nhưng mà, tốc độ của hắn thật sự quá chậm rồi, tại một khắc sắp đụng tới Shirley, thì đã dính một cước ngay ngực của Hàn Phong, lập tức ngất xỉu.

Không có một tia do dự, Hàn Phong nâng Shirley vốn không hề hay biết gì cả nhanh chân chui vào con đường bên cạnh, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Khoảng vài phút sau, Amy cùng với David chạy tới, nhìn thấy đồng hồ hỗn độn đầy rẫy trên mặt đất, bọn họ vạn phần kinh ngạc, hình như là đã có người đi trước một bước cướp lấy Shirley rồi, bọn họ không xác nhận được là thế lực nào bên kia.

David vội vàng mở thiết bị truy tung ra, phát hiện điểm đỏ đã hết di động, đang ở trong một cái hẻm nhỏ cách đó không xa.

"Ở bên kia!" David chỉ một chút, rồi cùng với Amy chạy tới.

Nhưng mà bọn họ chỉ phát hiện ra chiếc dây chuyền của Shirley, chứ không có phát hiện ra nàng. Ở trong chiếc dây chuyền này có gắn một thiết bị tín hiệu.

Đối mặt với loại tình huống này, bọn họ cảm thấy rất chán nản, bởi vì bọn họ đã không có biện pháp nào để tiếp tục truy tìm nữa rồi.

Hàn Phong giờ phút này đã đem mặt nạ gỡ xuống, hắn bế Shirley tới một đầu phố khác, sau đó gọi một chiếc taxi.

Hàn Phong đỡ Shirley ngồi xuống, nói: "Đại ca, đi đại học Thủy Mộc."

Ánh mắt của tài xế còn đang hoài nghi đánh giá kỹ Hàn Phong, nhưng mà sau khi nghe được Hàn Phong nói, thái độ lập tức chuyển biến, hỏi: "Đồng học, đây là bạn gái cậu sao? Nàng bị làm sao vậy?"

Hàn Phong trả lời: "Không có gì, chỉ là mệt quá nên ngủ thiếp đi thôi."

Sau khi xe chạy, Hàn Phong giúp Shirley xem xét một chút, tình huống khá tốt, nàng chỉ bị đụng bầm tím một tí trên trán, ngoài ra ở những chỗ khác không có bị thương gì cả.

Hàn Phong đang lo lắng làm thế nào để dàn xếp cho Shirley, đem nàng về chỗ mình, hay là trực tiếp đưa nàng về, giao cho hai vị bảo tiêu của nàng?

Đang nghĩ tới, thì lúc này Shirley ở bên cạnh đột nhiên tỉnh lại, chuyện đầu tiên nàng làm chính là thét lên một tiếng chói tai: "Á-----"

Hai tay nàng vũ động liên tục ở phía trước, trong miệng kêu: "Buông tôi ra, help me!"

Bác tài xế lại càng hoảng sợ, thiếu chút nữa là lệch tay lái.

Hàn Phong cũng không có nghĩ tới nàng sẽ tỉnh lại nhanh như vậy, vội vàng bắt lấy tay Shirley, an ủi nói: "Shirley, không có việc gì nữa rồi, bình tĩnh lại! Đừng sợ, đã không có việc gì rồi!" Vì để cho Shirley không lộn xộn, hắn không thể làm gì khác hơn là để lấy tay nàng, ôm vào trong ngực.

Shirley từ chối vài cái, lúc sau nghe được giọng nói của Hàn Phong thì mới ngừng lại.

Lúc này, bác tài hỏi: "Cô bé bị làm sao vậy? Sao đột nhiên lại la lên? Nàng không có chuyện gì chứ?"

Hàn Phong vội vàng nói: "Không có gì, không có gì, chỉ là ác mộng thôi."

Tài xế lúc này có chút không tin lời nói của Hàn Phong, nên hỏi lại: "Này cô bé, em làm vậy? Có vấn đề gì không?"

Shirley do dự một chút rồi nói với hắn: "Vâng..... em không có việc gì. Cảm ơn anh quan tâm! Mới vừa rồi em gặp ác mộng thôi." Bởi vì nàng thấy Hàn Phong đang cuống quýt nháy mắt với nàng.

Hàn Phong khẽ nói: "Shirley, tôi là Hàn Phong, tôi đối với cô cũng không có ác ý."

Shirley kinh ngạc nói: "Hàn Phong, là anh?" Nàng nhớ ra rồi, nam sinh trước mắt này chính là vị đồng học có trí nhớ siêu cường mà nàng gặp ngày hôm đó ở Thủy Mộc.

Hàn Phong buông nàng ra, nói: "Chúng ta bây giờ đang trên đường quay về đại học Thủy Mộc."

Shirley nhìn chăm chăm vào Hàn Phong, nhưng cũng không có đọc ra bất cứ điều gì trên khuôn mặt hắn.

Sau đó Shirley hỏi: "Tôi nhớ kỹ lúc này tôi bị người ta bắt cóc, làm thế nào đột nhiên lại xuất hiện ở chỗ này? Anh làm thế nào tìm được tôi?"

Hàn Phong cũng không có lập tức trả lời.

Shirley nhớ kỹ, trước lúc mình bị hôn mê, còn đang nằm trong cái thùng xe bị hai tên đáng ghét đó dò tìm máy phát tín hiệu trên người.

Nghĩ tới đây, nàng vội vàng sờ cổ mình, nhưng lại phát hiện máy phát đã không còn nữa.

"Dây chuyền của tôi đâu?" Shirley hỏi.

"Dây chuyền?" Hàn Phong suy nghĩ một chút, nói: "Có thể là rớt trên đường rồi. Dây chuyền này đối với cô rất quan trọng sao?"

Shirley vuốt trán một cái, lắc đầu: "Bỏ đi, không quan trọng."

Hàn Phong nói: "Tôi nghĩ cô nên gọi điện thoại cho 2 vị bảo tiêu kia, bọn họ bây giờ hẳn là lo lắng lắm."

Shirley kinh dị nhìn Hàn Phong liếc mắt một cái. Hiển nhiên là đối với lời của hắn tỏ vẻ rất kỳ quái.

Hắn đối với mình rất hiểu rõ ư?

Shirley bây giờ bụng đầy nghi hoặc rất muốn được giải đáp, nhưng mà anh chàng Hàn Phong lại lịch có chút thần bí này lại vẫn tránh né trả lời vấn đề mình quan tâm.

Bất quá, Shirley bây giờ ít nhất đã xác định, Hàn Phong quả thật đối với mình không có ác ý.

"Tôi có thể mượn điện thoại di động của anh không?"

Điện thoại nàng không có mang bên người, trên người nàng mặc lúc này chỉ là một bộ váy màu tím, vốn là đặc biệt để dành dùng cho trận đấu thi ca lãng tụng.

Hàn Phong đem điện thoại đưa cho nàng, Shirley gọi điện thoại cho hai bảo tiêu báo bình an, rồi nói mình đang trên đường trở về Thủy Mộc. Lúc hai người họ hỏi Shirley làm thế nào mà thoát vây được, thì Hàn Phong vội vàng đưa tay ra dấu hiệu ý bảo nàng đừng nói.

Shirley chỉ nói một câu "Về đến rồi nói", sau đó liền cúp máy.

Lúc này, Hàn Phong đột nhiên nói với tài xế: "Đại ca, dừng lại ở ven đường đi, đừng lái tới phía trước nữa."

Bọn họ xuống xe ở chỗ cách cổng trường đại học Thủy Mộc khoảng 200m.

Hàn Phong nhìn Shirley nói: "Cô mau trở về đi, hai bảo tiêu của cô sẽ tới nhanh thôi."

"Anh không vào sao?" Shirley kỳ quái hỏi.

Hàn Phong lắc đầu nói: "Chuyện ngày hôm nay, hy vọng cô có thể giữ bí mật, ngay cả hai vị bảo tiêu của cô cũng không nói."

"Chúng ta còn có thể gặp nhau không?"

Hàn Phong gật đầu, sau đó xoay người rời đi, rất nhanh chuyển một cái liền biến mất không gặp.

Shirley vốn định đuổi theo hỏi một tiếng cho rõ ràng, nhưng lại sợ đụng phải bọn bắt cóc, không thể làm gì khác hơn là hướng phía đại học Thủy Mộc chạy về.

Hàn Phong sau khi xác nhận Shirley bình an về tới Thủy Mộc, hơn nữa cũng đã gặp hai bảo tiêu, thì hắn mới thật sự rời đi.

Hắn cũng không có giấu diếm thân phận học sinh của mình với Shirley, là vì để cung cấp sự tiện lợi cho công việc bảo vệ. Dù sao thân phận này của hắn cũng đã có rất nhiều người biết, có thêm cũng không sao cả, cho nên hắn cũng không có tận lực giấu diếm. Sợ dĩ bảo nàng đừng nói cho bảo tiêu của nàng, là để bảo vệ nàng tốt hơn, hắn cũng không muốn cùng 2 vị bảo tiêu đó phát sinh bất cứ vấn đề gì, vả lại để mình ở một chỗ bí mật gần đó bảo vệ thì sẽ thuận tiện hơn.

Trở về chỗ ở của mình, Hàn Phong mở máy tính ra, bắt đầu tuần tra tư liệu chiếc xe khách nọ.

Đầu tiên hắn căn cứ vào biển số xe, rồi tiến vào kho dữ liệu xe cơ động của cơ quan công an giao thông, phát hiện ra biển số xe đó là biển số giả, căn bản không có bất kỳ ghi chép nào.

Cái này cũng rất bình thường, nếu đã bắt cóc, thì đương nhiên ngay cả xe khách cũng là hàng trộm về. Hàn Phong sờ dĩ tra xét một chút, là muốn nhìn xem từ mặt này có thể tìm ra được đầu mối gì không thôi.

Nếu đã như vậy, không có biện pháp nào hết, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là hack vào mạng kho dữ liệu của cục kiểm tra giao thông, dựa vào camera trên đường để tìm xem chiếc xe khách đến từ đâu.

Bởi vì Hàn Phong biết được thời gian cụ thể của ngã tư đường, nên hắn rất nhanh liền down xuống được đoạn video có liên quan.

Căn cứ vào tin tức cung cấp, Hàn Phong từng bước từng bước truy tìm nơi đến của chiếc xe khách, cuối cùng đem mục tiêu xác định trên một câu lạc bộ đêm tên là "Dạ Lai Hương", rất có thể chiếc xe này là đến từ câu lạc bộ đó.

Hàn Phong chuyển sang lục soát một chút các tin tức có liên quan đến câu lạc bộ Dạ Lai Hương, phát hiện không ngờ còn có cả trang web riêng nữa.

Hàn Phong cười, mấy chỗ ăn chơi bây giờ thật biết câu tiền, cũng biết cách lợi dụng mạng inte phát triển doanh tiêu, đề cao tiếng tăm.

Thông tin trên inte, có cái thật có cái giả, nhưng mà thường thường đều có thể tìm được dấu vết từ trên đó. Bởi vì có một vài người biết được tin tức gì, thông thường không kiềm chế được đem bí mật đó nói ra, chứng tỏ bản thân tin tức linh thông.

Dạ Lai Hương có hậu thuẫn, đây là điều mọi người đều công nhận, vậy hậu thuẫn của nó rốt cuộc là ai? Dự đoán có rất nhiều.

Căn cứ vào tin tức tìm được, Hàn Phong cuối cùng xác định, Hậu thuẫn phía sau của câu lạc bộ đêm Dạ Lai Hương là một bang phái xã hội đen - - Tây Thành Bang

Lại là Tây Thành Bang!

Bang phái lần trước Hoàng gia mời tới đối phó mình, chính là Tây Thành Bang, cái này là do Dương Thành nói cho hắn lúc sau.

Không nghĩ tới, Tây Thành Bang này, quan hệ đường đi cũng khá rộng rãi, không ngờ lại còn cùng với Mafia nước ngoài có qua lại.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Thông Đạo Xử Lý Số Lượng Tin Tức

Nước Mỹ, Newyork, tổng bộ Mafia.

Paula Soprano giờ phút này đang ngồi trong phòng làm việc, chờ đợi tin tức cuối cùng của thủ hạ giao cho hắn.

Hai ngày trước, bên phía Bắc Kinh Trung Quốc truyền đến tin tức đứa con gái bảo bối Shirley của hắn thiếu chút nữa bị người ta bắt cóc, khiến cho vị bố già Mafia này rất cuộc phải nổi giận, hắn tuyệt đối không dễ dàng tha thứ được cho kẻ đối với người nhà của hắn xuống tay!

Vì vậy, Paula không hề bận tâm đến tình nghĩa của gia tộc Bonnano cũng cùng là đại gia tộc mafia, hạ đạt mệnh lệnh "tuyệt sát", tất cả những người tham dự vào sự kiện đoạt quyền này của gia tộc Bonanno đều phải chết!

Paula biết, chính sách nắm giữ Mafia của mình trong mấy năm qua đã quá ôn hòa rồi. Mặc dù Mafia dưới sự đài lĩnh của mình, mỗi ngày đều càng thêm lớn mạnh và ổn định, sinh ý hợp pháp cũng càng ngày càng nhiều hơn, nhất cử trở thành nơi dẫn đến phần tài chính thu vào chủ yếu của đảng Mafia, nhưng mà bởi vì bản thân mình những năm gần đây, nói chuyện vẫn luôn mang vẻ mặt mỉm cười, giết người nhất định phải có lý do, vẫn luôn cường điệu bảo trì trật tự giới xã hội đen NewYork, rất nhiều thủ hạ của hắn đã bắt đầu không hề e ngại hắn nữa, thậm trí bên dưới còn truyền ra một ít lời đồn đãi bất hảo.

Lúc này, gia tộc Bonanno chiếm được sự ủng hộ của một thế lực thần bí, rốt cuộc không nhịn được nữa bắt đầu không ngừng thử dò xét phản ứng của mình, ở mấy ngày hôm trước, không ngờ còn dám giết chết cả kẻ thế thân của mình nữa.

Bởi vì sự hài hòa cùng đoàn kết của nội bộ đảng Mafia, Paula vẫn như trước không động gì cả, thẳng cho đến khi con gái của mình xảy ra vấn đề ở bên kia.

Sau khi kéo hết một điều xì gà, trợ thủ đắc lực Jetter của Paula đi đến.

Jetter nhẹ giọng nói: "Boss, chuyện đã được bãi bình, tất cả mọi người đều bị giải quyết, kể cả Joseph Bonanno!"

Paula gật đầu, bóp nát tàn thuốc đang cầm trong tay, nói: "Việc điều tra kẻ ủng hộ sau lưng bọn chúng như thế nào rồi?"

Jetter nói: "Tổ chức kia giữ bí mật phi thường nghiêm khắc, cùng với Joseph liên lạc đều là thông qua mạng inte, cũng không có trực tiếp gặp mặt, trước mắt chỉ biết tổ chức của bọn họ có tên là "Eyes of God", bọn họ cung cấp cho Joseph đại lượng tình báo và ủng hộ về mặt tài chính."

Tiếp theo Jetter từ trong túi lấy ra một thiết bị nghe lén nhỏ, nói: "Boss, thiết bị nghe lén này là tìm được trong phòng sách nhà của huynh đệ Annilo của ngài."

Paula nghe xong liền thất kinh, bởi vì em trai hần Annilo cơ hồ là chương quản tất cả các phương diện sinh ý hắc đạo của Mafia, ở trong phòng sách của hần không ngờ lại tìm được máy nghe lén, điều này không thể không khiến cho hần cảm thấy khiếp sợ. Loại thủ đoạn nghe trộm này khiến cho hần nhớ tới FBI, bởi vì trong lịch sử cục điều tra liên bang Mỹ từng sử dụng thủ đoạn giống như thế mang đến cho Mafia tổn thất rất nặng.

"Người làm thế nào mà tìm được?" Paula cau mày hỏi.

"Có rất nhiều tình báo bọn họ cung cấp cho Joseph đều thông qua thiết bị nghe lén này mà có được. Chúng tôi căn cứ theo địa chỉ tư liệu trong máy tính của Joseph, sau đó tìm được thiết bị nghe lén đó ở trong phòng sách của Annilo. Boss, tôi hoài nghi tổ chức Eyes of God kia cùng với chính phủ liên bang có quan hệ, có rất nhiều tình báo bọn họ cung cấp cho Joseph rõ ràng để lộ ra bóng dáng của đặc công liên bang phía sau lưng."

Paula trầm mặc.

Chẳng lẽ cục điều tra liên bang bây giờ thay đổi chính sách, định giúp đỡ một bố già Mafia biết nghe lời, rồi sau đó gián tiếp khống chế giới Mafia ư?

Mặc dù loại thủ đoạn này nước Mỹ cũng thường sử dụng trên chính sách ngoại giao, nhưng chưa từng có tiền lệ sử dụng để đối phó với Mafia.

Mặc kệ Eyes of God rốt cuộc là dạng tổ chức gì, Paula tuyệt đối không cho phép thế lực đến từ bên ngoài nhúng tay vào sự vụ nội bộ Mafia, cho dù là chính phủ Mỹ cũng không được!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Paula hiện lên một tia sát ý.

"Jetter, làm tốt lắm! Các người cố gắng dốc hết sức điều tra lời cái tổ chức này ra cho ta, sau đó đem nó hủy diệt! Mặt khác, thiết bị nghe lén ở trong phòng sách của Annilo khẳng định sẽ không tự mình chạy tới, chuyện này chắc hẳn không cần phải dạy cho người rồi chứ, ta hy vọng tới lúc đó sẽ có được một đáp án hài lòng."

"Vâng, Boss!" Jetter cúi người cung kính chào một cái rồi lui ra ngoài.

Kể từ sau sự kiện nọ, bên người Shirley cũng có nhiều hơn một ít bảo tiêu bí mật thủ ở một chỗ nào gần đó. Hơn nữa, vì lo lắng an toàn của Shirley, nàng cũng bắt đầu bị hạn chế tiến vào những địa điểm thông báo, vô luận là Shirley có kháng nghị như thế nào thì cũng không có hiệu quả, bởi vì mệnh lệnh này là được đưa ra từ miệng của cha nàng.

Mà Hàn Phong, vẫn cứ lúc ẩn lúc hiện mà lấy thân phận đồng học xuất hiện bên người Shirley.

Sự kiện lần trước, Shirley tuân thủ ước định, thay Hàn Phong bảo thủ bí mật, cho nên các bảo tiêu của nàng, cho đến bây giờ cũng căn bản không biết được, lần trước rốt cuộc là ai đã cứu Shirley ra. Bởi vì Hàn Phong vốn là học sinh của Thủy Mộc, hơn nữa cùng Shirley cũng có quá trình nhận thức từ từ, cho nên mặc dù Hàn Phong thường xuyên xuất hiện bên cạnh Shirley, nhưng bọn họ cũng không có bất cứ hoài nghi gì cả. Dù sao việc xã giao bình thường của Shirley tại trường học vẫn được cam đoan.

Shirley mặc dù cũng không rõ ràng lắm Hàn Phong rốt cuộc là làm như thế nào để cứu mình ra khỏi bọn bắt cóc, nhưng mà có thể khẳng định được ----
- Bản thân mình có thể thoát hiểm, khẳng định là cùng vị nam sinh thần bí này có liên quan.

Hơn nữa, từ biểu hiện trí nhớ kinh người cùng với hiểu biết khắc sâu đối với văn hóa Trung Quốc của Hàn Phong, càng khiến cho Shirley đối với hần sinh ra một loại hảo cảm không hiểu được, thậm chí có thể nói là sùng bái. Cho nên, mỗi lần nhìn thấy Hàn Phong, nàng nhiệt tình đến mức dị thường, không ngừng hỏi hần những nghi hoặc ở trong lòng.

Càng đến gần Hàn Phong, Shirley lại càng phát hiện ra câu đố trên người nam sinh này càng nhiều, nàng nghĩ cần phải tiến thêm một bước để hiểu rõ hần.

Hàn Phong cũng nhận ra, hứng thú của cô bé này đối với mình tựa hồ như càng lúc càng lớn, thậm chí bắt đầu còn đối với mình đưa ra liên tiếp những ám chỉ về phương diện nào đó.

Đối mặt với loại tình huống này hần bắt đầu cảm thấy đau đầu, vì vậy, hần dần dần bắt đầu trở nên lãnh đạm trước mắt nàng, có thể không hiện thân thì tận lực không hiện thân. Thẳng cho đến ngày hôm qua, hần phát hiện bảo tiêu chung quanh Shirley bắt đầu rút lui, hơn nữa từ trong miệng nàng biết được vấn đề của gia tộc nàng đã được giải quyết viên mãn. Hàn Phong liền gọi điện thoại cho Dương Thành, bảo hần chuyển lời cho lão gia tử, nhiệm vụ của

hắn đã hoàn thành, nhớ kỷ ước định của bọn họ.

Trong khoảng thời gian này, vì để hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ Shirley, Hàn Phong đã tốn không ít thời gian. Đương nhiên, trong lúc đó hắn cũng không có định chỉ việc thăng cấp đối với siêu cấp hệ thống của mình.

Tòa cao ốc hệ thống văn kiện sớm đã được kiến lập thành công, Hàn Phong lần này cũng chỉ chiếm lấy tổng cộng khoảng 3% trong khu vực, mặc dù cũng là 3% như lần trước, nhưng mà hiệu suất lợi dụng lần này so với trước đây lớn hơn nhiều. Hàn Phong bây giờ cơ hồ là không cần phải lo lắng vấn đề dung lượng của não bàn không đủ dùng. (DG: Giải thích một chút, ở đây hệ thống văn kiện của Hàn Phong được xây dựng có kết cấu được ví như một tòa cao ốc building vậy)

Hàn Phong bắt đầu đem số liệu của hệ nhị phân đổi thành hệ thập phân, bắt đầu lưu trữ bảo tồn não bàn mới.

Những số liệu này, Hàn Phong cũng không có dùng thuật toán nén, bởi vì thuật toán giải nén của hắn còn chưa có hoàn thành, nếu muốn nhớ và đọc hết những số liệu đó, chỉ có thể dựa vào chính bản thân Hàn Phong chủ động mở ra đọc, chứ không thể đem số liệu này đưa vào làm thành chương trình.

Hàn Phong mấy ngày nay rất bận rộn, phải sửa sang lại tầng tiếp nối trừu tượng.

Tầng tiếp nối trừu tượng là khu vực giảm xóc giữa phần mềm và phần cứng, phần dưới của tầng này trực tiếp liên lạc cùng với thân thể, hướng vào tầng liên lạc hạt nhân của siêu cấp hệ thống, có tác dụng dùng để khởi động máy, phi thường trọng yếu.

Sửa sang lại tầng tiếp nối trừu tượng là cả một quá trình, có chút tương tự với phần "giả lập" tín hiệu thần kinh, chỉ bất quá bây giờ giả lập lại càng thêm hoàn chỉnh, càng thêm hệ thống, càng cần thận tỉ mỉ hơn.

Hàn Phong đem phần tiếp nối sử dụng thân thể thống nhất sửa lại một lần, sau này siêu cấp hệ thống muốn sử dụng bất kỳ bộ vị nào trên thân thể, thì chỉ cần phát ra hàm tiếp nối là có thể sử dụng, không cần phải trực tiếp phát sinh liên lạc cùng với thân thể.

Cũng giống hệt như trước đây, quá trình Hàn Phong chỉnh sửa lại, cũng là dựa theo nguyên tắc từ đơn giản cho đến phức tạp, từ chủ yếu cho đến thứ yếu, đem hết những phần chủ yếu để tiếp nối sử dụng thân thể chỉnh sửa lại, còn một ít các chi tiết lẻ tẻ khác thì chậm rãi hoàn thiện nó. Bởi vì trước đó đã có kinh nghiệm phong phú, cho nên quá trình này đối với Hàn Phong mà nói, đại bộ phận chỉ có thể xem như là lao động thể lực.

Vì để xử lý vấn đề tin tức tiến vào với số lượng lớn, Hàn Phong đặc biệt tạo ra một thông đạo tiếp nối xử lý những tin tức đó, một khi bên trong cơ thể sinh ra những tin tức khó có thể xử lý với số lượng lớn, thì thông đạo tin tức này sẽ mở ra, mang những tin tức đó thống nhất lại đi vào một con đường, chứ không hề giống như trước đây trực tiếp tiến vào bên trong hạt nhân của siêu cấp hệ thống.

Phương thức Hàn Phong xử lý số lượng tin tức đó là biên soạn một chương trình chuyên môn loại bỏ tin tức, lúc cần thiết, thì tiến hành xử lý loại bỏ nó, hơn nữa còn tiến hành nhuộm hóa, sau đó mới để cho siêu cấp hệ thống thực hiện thao tác xử lý. (Nhuộm hóa: làm yếu đi)

Cứ như vậy, sẽ có thể tránh cho siêu cấp hệ thống phát sinh việc bế tắc tin tức, dẫn tới vận chuyển quá tải.

Đương nhiên, phương thức xử lý này cũng không phải là tốt nhất, chỉ là biện pháp tạm hoãn. Phương thức tốt nhất chính là cùng với người bình thường giống nhau, có thể đối đãi một cách bình thường với những tâm tình đặc thù đó, khiến cho thân thể sinh ra bản năng phản ứng.

Bây giờ, tình hình là khi sinh ra lượng lớn tin tức, Hàn Phong ít nhất đã phát hiện ra hai loại, một loại là lúc bản thân mình sinh sự xúc động, mà mặt khác một loại còn lại chính là lúc bản thân cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Hai loại tình hình này đều sinh ra số lượng tin tức rất lớn, đối mặt với loại tình huống đó, siêu cấp hệ thống của hắn đã có hai loại phản ứng hoàn toàn trái ngược, một loại là lâm vào trạng thái chết máy, một loại là kích thích tiềm năng.

Hàn Phong chế tạo ra một cái thông đạo đặc thù, chủ yếu là vì để giải quyết vấn đề chết máy của siêu cấp hệ thống. Hơn nữa, hắn cũng không biết, sẽ còn có tình huống cùng loại sinh ra số lượng tin tức lớn như thế hay không, vì để phòng ngừa vạn nhất, thông đạo này phải nói là bắt buộc phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chương Trình Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt Camera

Cái nhiệm vụ Hàn Phong tiếp nhận đã cáo biệt một thời gian, nói cách khác, hắn đã hoàn thành ước định giữa hắn cùng với Dương Hưng Lâm. Dựa theo ước định, trong vòng 4 năm đại học bọn họ sẽ không quấy nhiễu cuộc sống bình thường của hắn cùng với cha mẹ hắn. Hoặc nói, ít nhất trong vòng 4 năm, Hàn Phong sẽ không cần phải quan tâm đến cuộc hôn nhân kia.

Đã có một đoạn thời gian không trở về ký túc xá, buổi sáng sau khi đi vào thư viện hết một buổi, Hàn Phong liền trở về phòng ngủ.

Lúc đi tới chỗ phòng, thì phát hiện ra nơi này phi thường náo nhiệt, ở trước cửa vây quanh không ít người, Lý Vượng cùng với một đồng học tên là Chu Quân ở cách vách đang tranh luận cái gì đó.

Chỉ nghe thấy Lý Vượng lớn tiếng nói: "Cái này rõ ràng là lừa gạt người ta click vào, hết lần này tới lần khác mày còn đi tin tưởng, sau này đừng có nói với tao là mày học hệ tin học đấy nhé!"

"Mày nói giả tức là giả sao?" Chu Quân phản bác nói, "Chính mày tự vào trong trang web xem một chút thì biết, báo tin học còn có nói nữa này, hơn nữa có không ít người nói qua, đây là sự thật! Mày biện không được, thì cho rằng người khác đều giống như mày àh!"

"Ta kháo!" Lý Vượng tức giận đến không nhận được, "Mày rốt cuộc là có đầu óc hay không vậy! Hình ảnh này rõ ràng là đã trải qua PTS rồi!"

"Mày mới không có đầu óc đó!" Chu Quân nghe xong không vui đáp trả, "Con mắt của mày chỗ nào thấy tấm hình là PTS?"

.....

Hai người càng lúc càng không nhận được.

Hàn Phong nhất thời cao hứng, đứng ở ngoài nghe hồi lâu, lúc này mới nghe rõ ràng được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra, Chu Quân hôm nay ở trong diễn đàn QQ liên tiếp gặp mọi người báo là phát hiện ra một phần mềm mạnh mẽ chiếm đoạt camera. Phần mềm này phi thường nghịch thiên, chỉ cần bạn đưa vào địa chỉ IP của đối phương vô phần mềm, nếu như máy tính của đối phương có camera, thì bạn có thể ở dưới tình huống đối phương không biết, tự động mở camera của đối phương ra, nhìn thấy được hết thấy mọi thứ của đối phương.

Chu Quân ở trong diễn đàn mạnh mẽ tuyên truyền phần mềm đó, bảo mọi người hỗ trợ tìm biện pháp kiểm IP. Kết quả gặp phải Lý Vượng phê bình, bảo đây là lừa gạt, không đáng tin tưởng.

Kết quả là, hai người bọn họ ở trong QQ cãi nhau ầm ĩ lên, sau lại dứt khoát chạy đến phòng ngủ gặp mặt tranh luận.

Phần mềm này được tác giả thanh minh rõ, bản thân viết phần mềm này, chỉ là xuất phát từ hứng thú cùng nghiên cứu kỹ thuật. Sau này trong lúc chơi đùa, tiện thể upload online, bất quá vì để tránh cho phần mềm bị lạm dụng. Vì vậy hẳn liền bỏ thêm hạn chế vào phần mềm, chỉ có sau khi đăng ký kích hoạt thì mới có thể sử dụng chức năng "thần kỳ" này. Đương nhiên, phương pháp đăng ký cũng rất đơn giản. Chỉ cần bạn sử dụng nick của mình quảng cáo liên tiếp, mang đến cho "trang web chính" 100 cái IP bất đồng, thì username của bạn sẽ được kích hoạt.

Hàn Phong nghe cách nói đó xong thiếu chút nữa bật cười, cái loại lừa gạt PHP này sớm đã lỗi thời rồi, không nghĩ tới bây giờ còn có người sử dụng.

Trước không nói, chỉ nói riêng về phần mạnh mẽ chiếm đoạt camera thôi, thì cũng có thể đưa ra một ví dụ đơn giản. Ở mạng liên kết nhiều máy tính, chỉ có máy chủ mới có một IP dùng để đối ngoại, mà các máy khác đều là IP bên trong của nó. Vậy IP của máy chủ là IP phát ra, nếu như đối phương ở trên mạng dùng máy tính con, vậy bạn sử dụng chương trình chiếm đoạt IP này để nhìn camera đối phương như thế nào đây, rốt cuộc là nhìn vào máy tính nào?

Đương nhiên, người viết cũng coi như thông minh, ngay trang tạo ra thông báo máy tính. Ở trên máy tính PK một tấm hình, rồi ở trên mạng trình bày, tạo ra tin tức công văn gì đó.

Hàn Phong đứng ở ngoài nghe một chút, rồi liền đi vào.

Lý Vượng đang cùng với Chu Quân cãi nhau đến mức mặt đỏ tới mang tai nhìn thấy Hàn Phong, đầu tiên là sùng sốt, sau đó nói: "Phong tử, mày rốt cuộc đã về rồi! Mày coi tức chết tao mất!"

Nói xong, Lý Vượng định tới ôm Hàn Phong một cái.

Hàn Phong tự nhiên là sẽ không để cho hắn ôm, vươn tay phải ra cản hắn lại ở phía trước, nói: "Sao chỉ có một mình mày thôi, hai thằng kia đâu?"

"Lão hồ khẳng định là đang đánh bóng rổ, oa tử thì tao không rõ lắm, nếu không phải trong thư viện thì là đang cưa MiMi."

Hàn Phong lâu như vậy mới xuất hiện, Lý Vượng đương nhiên không có thời gian để ý đáp lại Chu Quân, Chu Quân tự giác mất hứng, liền định rời đi, nhưng Lý Vượng lại gọi hắn lại: "Hey, khoan đi đã, tao với mày còn chưa nói rõ mà!"

Chu Quân: "Rõ là rõ thế nào? Mày có thể chứng minh sao? Nếu mày chứng minh được đây là giả, vậy thì tao liền xin lỗi!"

Kỹ thuật vi tính của Lý Vượng cũng không có tốt cho lắm, nếu hắn có thể chứng minh, thì đầu ra mà đứng đó nói nhảm nhiều với hắn làm gì.

Dưới tình thế cấp bách lại thấy Hàn Phong, trong lúc nhất thời nảy ra chủ ý. Hắn nhìn Hàn Phong nói: "Phong tử, mày trở về đúng lúc, mau tới xem một chút, tao không tin cái này là thật? Nếu tùy ý phát tay một cái là không chế được camera máy khác, vậy an toàn trên inte của người khác xem như tờ giấy trắng cho rồi!"

Chu Quân còn đang định phản bác Lý Vượng, thì lại đột nhiên chứng kiến Hàn Phong đang nhìn hắn cười, lời muốn nói ra, nhưng lại không khỏi nuốt xuống, không biết tại sao, ở trước mặt Hàn Phong, không ngờ hắn cảm giác được có chút khản trương.

Thân là học sinh hệ tin học chuyên nghiệp, không ngờ còn có thể bị cái loại kỹ thuật thiếu đầu óc như vậy lừa gạt, hơn nữa còn chết sống cũng không tin, Hàn Phong thật cảm thấy bị ai vì hấn.

Suy nghĩ một chút, hấn quyết định dạy cho tên này một khóa vậy.

Vì vậy, Hàn Phong hỏi: "Phần mềm kia đâu, đưa tao xem thử."

Lý Vượng vừa nghe liền thấy hấp dẫn, nhất thời nói: "Lại đây, vào máy tính tao này!" Gần đây hấn mới mua được một cái laptop mới, truyện manga hấn xem bây giờ, đã chuyển dời lên trên vì tính rồi, không cần thiết mỗi ngày phải đau khổ đi thuê manga, tiện lợi hơn nhiều.

Lý Vượng đi tới trước máy tính của mình, mở một phần mềm ra, nói: "Chính là phần mềm này, mày xem mặt ngoài của nó xem, vừa nhìn là biết là giả. Phần mềm này ở trang web chính, chủ yếu là ba cái quảng cáo cặn bã, còn bảo biên soạn phần mềm không có ý định kinh doanh, không kinh doanh còn quảng cáo làm gì, mới vừa rồi phần mềm diệt virus của tao còn báo động, trên quảng cáo đó có virus!"

Chu Quân nói: "Mày còn chưa có kích hoạt phần mềm nữa là."

Lý Vượng hỏi: "Vậy mày đã kích hoạt chưa? Mày có chiếm được quyền điều khiển camera của người khác không?"

"Ách..... Tao còn thiếu mười mấy cái IP nữa mới tới 100."

Hàn Phong ngồi xuống trước máy tính, mở trang web chính của phần mềm ra dạo một vòng, giao diện web rất thô, chủ yếu là mấy cái hình đơn giản, phía trên nói lên tác dụng của phần mềm hết sức phóng đại, trên trang web còn có ảnh chụp một bài báo, trên bài báo đó viết chính là về phần mềm này.

Hàn Phong vừa nhìn, là biết bài báo đó đã bị PTS, mặc dù kỹ thuật PTS của hấn rất tốt, nhưng mà cũng không thể nào gạt được hai tròng mắt của Hàn Phong, hấn có thể chứng kiến được những điểm khác nhau cực nhỏ. Đương nhiên, Hàn Phong cũng có thể sử dụng phần mềm biên tập hình ảnh, đem cục bộ phóng đại lên, bất quá hấn chẳng muốn làm như vậy, bởi vì hấn không muốn lãng phí lời lẽ cùng với Chu Quân tranh luận.

Hàn Phong từ trên mạng down xuống một phần mềm cracking (phá giải), muốn nhìn thử xem phần mềm này có thể kích hoạt được hay không.

Hàn Phong dùng phần mềm cracking đó phân tích một chút phần mềm camera này, tốn không tới một phút đồng hồ liền đem nó phá giải. Thuật toán ở tầng dưới của hấn rất đơn giản, cơ hồ chỉ cần một cracker sơ cấp là đã có thể phá giải nó một cách mạnh mẽ rồi, không cần phải đưa vào mã đăng ký, trực tiếp bỏ qua luôn các bước đăng ký trong đó.

"Phong từ, mày đang làm gì vậy?" Lý Vượng cùng với Chu Quân đứng ở một bên cũng không biết Hàn Phong đang làm gì, chỉ cảm thấy Hàn Phong kỹ thuật thật là lợi hại, vì vậy Lý Vượng không nhịn được hỏi.

Hàn Phong nói: "Tao phá giải được phần mềm này rồi, bây giờ đã bắt nó kích hoạt."

Chu Quân nói: "Tác giả có nói qua, phần mềm của hấn người khác phá giải không được mà!"

Lý Vượng nói: "Mày ngu quá vậy, nó nói cái gì mày cũng tin sao, kỹ thuật của nó lợi hại như vậy, sao còn dùng trang web cặn bã như thế quảng cáo? Nếu vậy sao không được Microsoft mời vô làm luôn đi!"

"Mày làm thế nào....." Chu Quân đang định nói "Vậy mày tại sao lại tin tưởng Hàn Phong, hấn bảo phá giải tức là phá giải rồi sao?", nhưng lại nghĩ tới thao tác mới vừa rồi Hàn Phong làm, vì vậy lập tức câm miệng. Thao tác mới vừa rồi hấn mặc dù không hiểu lắm, nhưng ít ra hiểu rõ một điều, kỹ thuật của Hàn Phong so với mình lợi hại hơn, hấn đã bảo phá giải, có thể chính là sự thật, nếu như tranh cãi, Chu Quân biết mình khẳng định cãi không lại, cho nên hấn dứt khoát câm miệng.

Hàn Phong không nói chuyện, tiếp tục làm việc.

Hấn cũng chẳng muốn dùng công cụ gì để đi phân tích xem mấy trong mấy cái file DLL rốt cuộc dùng hàm gì định nghĩa giả lập...v...v... Hấn dùng hệ thập lục phân mở ra file biên tập của phần mềm, trực tiếp dùng hai mắt của mình đọc.

Nhìn xem một chút, Hàn Phong đã biết chuyện gì xảy ra, ở trong mấy cái file DLL này, hấn thấy được một vài file thực khiến cho người ta tức cười.

Đầu tiên là một file flash, trong file này nhét thêm một lớp xác nhận, nó thuộc về file ứng với file flash đó, Hàn Phong trực tiếp delete vài chữ, sau đó móc ra một file SWF. Rồi tiếp tục bấm vào, dùng chương trình xem flash mở ra coi.

Chương trình flash nhất thời liền xuất hiện một mỹ nữ đang nhìn vào camera không ngừng đánh chữ nói chuyện.

Kế đến, Hàn Phong tắt nó đi.

Mở phần mềm ra, tùy ý bấm một cái IP, rồi click vào "next"

Sau một hồi, cửa sổ màn hình liền xuất hiện, bên trong đó xuất hiện một mỹ nữ, mà mỹ nữ này cùng với chương trình flash nọ giống nhau như đúc.

Lý Vượng đều thấy rõ hết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, nhất thời cười ha ha lên: "Hahaha, Phong tử mày thật lợi hại, không cần IP cũng có thể xem được camera của mỹ nữ! Hahaha....."

Chu Quân lúc này cũng đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra, thì ra đây là một đoạn video có sẵn, được lưu trữ bên trong, đợi khi bạn đưa IP vào rồi thì mới bắt đầu PK ra một video clip.

Hàn Phong lại đem mấy file trước đó delete, sau đó kéo ra một file txt, rồi tiếp tục mở, bên trong xuất hiện rất nhiều chữ: ".....Tự Hạng Bản nhìn đồng hồ một chút, bây giờ đã là 5 giờ sáng, bên ngoài cửa sổ đã bắt đầu lờ mờ sáng lên, bắt tri bắt giác một ngày mới lại bắt đầu....."

Đây là cái gì?

Hàn Phong đem đoạn văn này lục soát một chút, thì lại phát hiện ra, thì ra nó là một phần của tiểu thuyết online: "Hacker truyền thuyết"

Lý Vượng chợt cười lên lần nữa: "Thì ra tác giả phần mềm này thích xem "Hacker truyền thuyết"! Hahaha....."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Kỹ Thuật Khiến Người Ta Phải Kinh Thán

Trải qua vạch trần của Hàn Phong, Chu Quân cũng không còn mặt mũi tiếp tục ở lại nữa. Hắn rời đi, một mặt vừa đi vừa chửi cái thằng biên soạn phần mềm, đồng thời trong lòng cũng âm thầm quyết định, sau này không hề giống như trước chỉ đọc sách thôi nữa, ngoài những kỹ thuật chỉ dạy trong sách ra, còn phải có kinh nghiệm đọc lướt và nghiên cứu nhiều hơn, không cần phải dọa người giống như hôm nay nữa.

"Hắc hắc, vẫn là tao lợi hại, không cần động thủ cũng biết phần mềm này là giả." Lý Vượng lộ ra vẻ đắc ý, tự sướng một phen rồi tiếp tục nói, "Phong tử, quả nhiên không ngoài sở liệu của tao a, kỹ thuật vi tính của mày quá lợi hại, khó trách oa tử kỹ thuật cao như thế mà còn bảo không nắm chắc so được với mày. Mày quả nhiên là một tên biến thái mà, làm cái gì cũng lợi hại hết! Ở bên cạnh mày, thiên tài như tao coi bộ cũng phải thành thứ thiếu năng rồi."

Hàn Phong ở trong phòng ngủ ngồi chốc lát, Sở Suất cũng trở về, trong miệng cười thầm, vẻ mặt hết sức ngọt ngào.

Không đợi hắn bước vào cửa, thì thanh âm của Lý Vượng đã vang lên: "Hám gái về rồi hả mày."

Sở Suất cười hắc hắc bước tới: "Ta hám gái thì sao? Có ai đó nghĩ muốn hám mà hám cũng không được nữa kìa, kaka!"

Sau khi bước vào, hắn mới phát hiện ra Hàn Phong, kinh ngạc nói: "Phong tử về lúc nào vậy?"

Hàn Phong nói: "Cũng không bao lâu, hôm nay vừa lúc không có việc gì nên ghé qua xem."

Sở Suất có chút mừng rỡ: "Mày về thật đúng lúc, xem thử thành quả cố gắng trong khoảng thời gian này của tao này."

"Thành quả gì?" Lý Vượng rất kỳ quái.

"Thì chuẩn bị cho đại hội thi đấu hacker đó!" Sở Suất một bên lấy ra laptop của mình, nói: "Người quản lý đại hội thi đấu hacker lần này đã công bố nội dung, tin tức của Phong tử quả nhiên chuẩn xác, nội dung chủ yếu của trận đấu chính là mã hóa giải mã, nhưng mà lại gia tăng thêm mấy hạn mục. Kể cả hack inte cùng phần hack, cùng với nén và giải nén... Mà lúc này ban quản lý lại hợp tác với một đoàn đội The Computer Cnoload làm DEMO, mùa hè sang năm cử hành đại thi đấu DEMO, nghe nói sau trận đấu này hai bên hợp lại làm một, xác nhập thành một cuộc thi đấu khổng lồ."

Lý Vượng nghe xong hết như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn nghe không hiểu Sở Suất đang nói cái gì.

"Tại sao lại chuyển đến DEMO? Chẳng lẽ đại hội thi đấu hacker còn làm cho anime CG hả?" Lý Vượng hỏi. Hắn đối với anime khá quen thuộc nên thứ đầu tiên nghĩ tới là cái này.

Sở Suất lắc đầu: "DEMO theo lời tao nói cũng không phải là bản DEMO cũ của công ty game đó phát hành, ở trong lĩnh vực hacker, DEMO đại biểu cho thứ khác."

"Vậy là cái gì?"

"Mày đến xem thử thì biết."

Lúc này, hệ điều hành của Sở Suất đã khởi động xong. Hắn tiến vào ổ đĩa D mở một folder ra, sau đó dùng chuột nháy vào file "Sao chổi đựng địa cầu" nói: "Thấy file này không? Đây chính là tác phẩm đạt giải nhất toàn cầu của đại hội thi đấu DEMO năm đó."

"Sao chổi đựng địa cầu ư?"

Sở Suất nhấn mạnh nói: "Chú ý dung lượng file."

"63.4 kb?" Lý Vượng không hiểu rõ lắm ý của Sở Suất.

Sở Suất không nói gì, trực tiếp double click vào file.

Nhất thời, màn hình đột nhiên tối sầm lại, khiến cho Lý Vượng hoảng sợ, đang định hỏi xem tại sao máy tính không hiện hình, thì trên màn hình liền bắt đầu xuất hiện hình ảnh. Đầu tiên là điều hòa lại, sau đó lại chuyển tối.

Tiếp theo trong màn hình đen nhánh đột nhiên xuất hiện một quang ảnh sáng, theo màn ảnh chậm rãi lao đi, thì ra là một hành tinh nhỏ phát ra quang mang đang lao đi rất nhanh. (Hành tinh nhỏ ý bảo là thiên thạch)

Một lát sau, khối hành tinh nhỏ này đi đến một mảnh vũ trụ. Mà ở sâu bên trong lại xuất hiện một tinh cầu màu xanh, đối với tinh cầu này Lý Vượng rất quen thuộc, bởi vì nó chính là địa cầu mà.

Ngay sau đó, màn ảnh liền cắt sang phần địa cầu, biểu hiện ra một thế giới xanh tươi, tràn ngập sức sống tự nhiên, bầu trời xanh, mây trắng, cỏ xanh, sông nước.....

Biểu hiện tiếp theo chính là một đô thị phồn hoa rất lớn, mà đáng vẻ của mọi người ở trong đô thị lại rất vội vàng, tiết tấu của cuộc sống trôi qua thể hiện phi thường nhanh.

Mà xem đến đây, Lý Vượng đã cảm thấy phi thường kinh ngạc rồi, bởi vì hắn đột nhiên ý thức được, thứ này đã chạy được khoảng thời gian không ngắn, ít nhất cũng mất mấy phút rồi.

Hình ảnh 3D, giống hệt như thật, Lý Vượng đã chơi qua rất nhiều game anime CG, nhưng cũng chỉ có thể đạt tới hiệu quả này, hơn nữa nó còn có âm nhạc.

Lý Vượng âm thầm kinh ngạc, hắn đã hiểu được một chút DEMO theo lời của Sở Suất nói là ý gì rồi.

Hình ảnh động vẫn đang tiếp tục.

Hình của địa cầu trôi qua, màn hình lại chuyển đến hành tinh nhỏ nọ.

Hình ảnh kế tiếp, Lý Vượng cũng đoán được rồi, cuối cùng khối hành tinh nhỏ này đánh vào địa cầu, dẫn đến tai nạn hủy diệt.

Hình ảnh phi thường ảo, hiệu quả 3D cũng phi thường cao, Lý Vượng cơ hồ còn tưởng rằng nó là quảng cáo của bộ anime 3D nào sắp ra chứ.

Sau khi chấm dứt DEMO, Lý Vượng phi thường khiếp sợ mà hỏi thăm: "Cái này chính là hiệu quả của file đạt không tới 64 kb kia ư?!"

Sở Suất gật đầu: "Đây là DEMO của giới hacker, cùng với DEMO anime sản xuất thương nghiệp bất đồng, tác phẩm DEMO này, đều là kết quả đã trải qua ưu hóa của nhiều trình tự, phát huy đầy đủ tiềm lực cực hạn của ổ cứng máy tính, khắp nơi đều thể hiện rõ được trình độ biên trình cao thâm của tác giả DEMO, đạt tới hiệu quả kinh người. Mày phải biết, anime 3D chạy lâu như vậy, dung lượng chỉ không tới 64kb thôi ư?"

Lý Vượng thật sự không thể giải thích được nguyên lý vận hành của nó: "Trời đất, cái này làm sao mà được."

Sở Suất nhìn Hàn Phong một chút nói: "Tao cũng không rõ lắm, nghe nói muốn tạo ra một DEMO như vậy, thì phải có một đoàn đội. Bất quá, Phong tử có lẽ biết."

Hàn Phong đương nhiên biết, năm đó hắn từng chơi qua cái này, bất quá lúc đó không thấy được tác phẩm sao chổi đựng địa cầu, hắn là lúc sau mới xuất hiện.

Lý Vượng nghe vậy liền hỏi Hàn Phong: "Phong tử, mày biết hả? Nói cho tao nghe một chút coi, thứ này thật sự quá thần kỳ, nhỏ như thế, mà lại truyền phát tới gần 10 phút!"

Hàn Phong cảm giác được cũng không có gì cần phải giấu diếm, mặc dù thứ này ở trong mắt người khác rất thần kỳ, nhưng nguyên lý nói ra cũng không quá hỗn tạp.

"Ở trung tâm của DEMO, kỳ thật chính là thuật toán nén cùng giải nén, mày xem hình ảnh từ lúc ban đầu cho đến lúc điều hòa đi, kỳ thực chính là một quá trình giải nén, mà chương trình này đều là tự giải rồi đề lên. Muốn đạt được tới hiệu quả như vậy, thì chương trình cần phải sử dụng ngôn ngữ tổng hợp để biên soạn, bởi vì chỉ có ngôn ngữ tổng hợp mới có thể đạt được đến mức ưu hóa cao nhất như thế, phát huy ra hết đầy đủ uy lực của ổ cứng. Mặt khác DEMO thông thường mang theo hình thức bản đồ đặc thù, hình thức này được gọi là hình thức X. Hiệu quả 3D mới vừa rồi chứng kiến vô cùng ảo, kỳ thực đều là nhắm vào biểu hiện của cột mốc mà tiến hành thực hiện biên trình, chỉ có như thế mới có thể tiết kiệm được phần lớn dung lượng.

Còn nữa, tụi mày có để ý thấy hình ảnh bên trong DEMO này không, nếu như quan sát cẩn thận, sẽ phát hiện, bên trong có rất nhiều thứ đều là trùng lặp, đều là do đồ họa đồng dạng tạo thành, trùng lặp thông thường là cách nên tốt nhất, bởi vì chỉ cần vẽ ra một chỗ để bảo tồn đồ họa, những cái trùng lặp khác, chỉ cần dùng lại đồ họa đó là được, âm nhạc cũng giống như thế, lật qua lật lại cũng chỉ có nhiều đấy âm điệu....." Hàn Phong nói rất là thông tục, cũng rất khái quát, ngay cả tiểu bạch như Lý Vượng nghe xong cũng hiểu được.

"Oa từ nói rất đúng, muốn chế tác một DEMO, đích xác phải có một đoàn đội, nó giống như một trò chơi theo team vậy, đội làm DEMO bình thường cũng có một người lãnh đội, hẳn phụ trách thống kê trừ tính cùng quy hoạch, còn thành viên làm chương trình khẳng định là chỉnh sửa, phụ trách thiết kế chương trình DEMO, cân nhắc xem dùng loại thuật toán nén cùng giải nén nào, mặt khác còn cần có cả người chuyên môn làm nhạc nền cùng trang trí, phân biệt là phụ trách âm nhạc và đồ họa. Đương nhiên, nếu như mày đủ mạnh, một mình làm cũng được, đem hết toàn bộ quá trình tự mình xử lý." Hàn Phong nắm đó chính là thường xuyên đóng hết vai trò của tất cả nhân vật, hiển nhiên, cũng từng cùng với người khác hợp tác qua, tất cả những người đó đều là người xuất sắc ở đủ loại lĩnh vực, làm mấy thứ đó, thực chất chỉ hoàn toàn là vì để chơi vui cùng khoe khoang trình độ kỹ thuật của mình mà thôi.

Sở Suất mặc dù đoán Hàn Phong đối với cái này khẳng định có nghe qua, nhưng lại không nghĩ tới Hàn Phong lại đối với nó hiểu rõ như vậy, hơn nữa còn nói được rất rõ ràng đạo lý trong đó.

Hắn có chút hưng phấn: "Phong tử, chẳng lẽ mày đã tự tay làm một DEMO như vậy?"

Hàn Phong lắc đầu: "Không có, chỉ là hiểu rõ nguyên lý trong đó mà thôi."

Sở Suất tiếp tục hỏi: "Vậy mày làm sao biết được? Có tư liệu cụ thể hay không, tao muốn nhìn qua một chút."

"Ách..... lần trước xem tại một diễn đàn nước ngoài, cụ thể là diễn đàn nào tao quên mất rồi. Lên mạng tìm thử xem, hẳn là có thể tìm được, mấy thứ này cũng không phải là bí mật gì." Hàn Phong nói cũng không có sai, kỹ thuật này, cũng không phải là bí mật gì, chỉ bất quá là kỹ thuật đó được truyền lưu nhỏ bên trong tâm thui, không có thực lực chân chính, thì không thể tiếp xúc nói đến mấy thứ này, bởi vì người khác căn bản là khinh thường cùng bạn trao đổi.

Sở Suất có chút thất vọng, tiếng anh của hắn mặc dù không tệ, nhưng mà muốn tìm mấy thứ này, thì thật không phải là chuyện dễ dàng.

Lúc này, Lý Vượng đột nhiên nói: "Oa từ, mày không phải muốn cho bọn tao xem thử thành quả của mày sao? Trong khoảng thời gian này mày bận rộn lâu như vậy, rốt cuộc có được thành quả gì? Chẳng lẽ thứ mày làm cũng là cái DEMO gì đó?"

Nghe hắn nhắc tới, tinh thần của Sở Suất rung lên một lần nữa: "Trong khoảng thời gian này thứ tao nghiên cứu chính là gia tăng bảo mật cùng thuật toán giải mật, chứ cũng không phải cái này."

Vừa nói, hắn vừa mở một file khác ra.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Mô Hình Mới

Thứ Sở Suất đưa ra cũng chỉ là một phần mềm đơn giản nhỏ, rất nhỏ, chỉ có khoảng 50kb, giao diện cũng rất thô ráp, còn chưa có trải qua ưu hóa.

Hắn mở một file txt ra, sau đó dùng phần mềm mã hóa một chút, hình thành một đoạn văn bản,

"Cái này là mã hóa văn bản." Sở Suất nói.

Hàn Phong đối với nghiên cứu của hắn trong khoảng thời gian này cũng có chút hứng thú, dù sao kỹ thuật của Sở Suất cũng không phải là đi nhờ vả, làm thời gian lâu như vậy, sản phẩm cho ra hẳn là sẽ không quá kém, cho nên chờ khi Sở Suất tránh ra, hắn liền dùng phần mềm phân tích thử.

Lý Vượng đứng ở bên cạnh hỏi: "Vậy thôi hả?"

"Ách..... mã hóa mà, nhìn thì không thấy hết được hiệu quả đâu. Mày cũng đừng xem thường phần mềm này, đây chính là thành quả những năm gần đây của tao, trước kia sớm đã có ý nghĩ này rồi, chỉ là trong khoảng thời gian vừa rồi mới thực hiện nó." Sở Suất phi thường tự tin nói, "Cái thuật toán mã hóa này của tao cùng với thuật toán mã hóa trên thị trường cũng không có giống nhau, khi chính thức hoàn thiện nó, bảo đảm sẽ có giá trị buôn bán rất lớn!"

Lý Vượng ra vẻ không tin: "Có biết vì sao trâu lại có thể bay trên trời không? Đó là bởi vì mày đứng dưới đất thổi đó!"

"Kháo, mày không tin thì có thể đi hỏi một trước Tề giáo sư mà lần trước chúng ta nhờ vả trong hệ, thuật toán này của tao, đã có sự thừa nhận của ông,

hơn nữa trong khoảng thời gian này, ông cũng bỏ ra không ít sức giúp tao hoàn thiện thuật toán. Tao nói cho mày biết, các thuật toán lưu hành bây giờ, cơ hồ là đều căn cứ vào số tích phân, mà thuật toán của tao, lại căn cứ vào mạng ronwork! Ta có nhờ vả thử giáo sư về phương diện tính toán ronwork, mà với quyền uy trong nước của ông, ông còn cho rằng thuật toán này có tiền đồ, vậy mày nói xem có thối hỏng không?" Đối mặt với loại "ngu diện" như Lý Vượng, Sở Suất thật sự rất đau đầu.

(Ninh quyết định chỗ "mạng thần kinh inte" sẽ đổi thành ronwork cho đúng, trước đó đã có giải thích một lần về việc dịch sai của loại mạng thần kinh này. Như chương 84 đã nói, Ninh vốn định để nó là mạng thần kinh inte luôn để phân biệt rõ với mạng thần kinh trong đại não của Hàn Phong. Hiện tại suy nghĩ lại để là ronwork theo trong tiếng anh cho đúng vậy! Sr 1 lần nữa về lỗi dịch thuật ở chương trước! Còn nữa, vốn dĩ để nguyên ronwork là được, không cần phải thêm chữ mạng đằng trước, nhưng mà thấy đọc mạng ronwork thuận miệng hơn, mà hồi trước học cũng toàn bảo là mạngwork chứ hok có gọi không làwork, cho nên đọc giả đừng thắc mắc vừa anh vừa viết chỗ đó nhé!)

Lúc bọn họ tranh luận, thì Hàn Phong đã nhìn ra cái hay của nó rồi, thuật toán này của Sở Suất quả thật khá tốt. Ít nhất Hàn Phong hiện tại Hàn Phong sử dụng tool phá giải trong thời gian ngắn là không được.

Vì vậy Hàn Phong hỏi: "Oa tử, có thể mở tao xem một chút mã gốc không?"

Nghe Hàn Phong nói, Sở Suất sùng sốt, sau đó nói: "Đương nhiên có thể, mã gốc ở bên trong, mày tự xem đi, là file nén đó đó."

Mã gốc cũng không nhiều, nhưng lại vô cùng khó có thể giải thích, Sở Suất vì để có thể đem thuật toán này thực hiện thành công, đã hao tổn tâm tư rất lớn, cuối cùng phải nhờ vả đến sự trợ giúp của Tề giáo sư nên trên cơ bản mới tạo ra được nguyên hình như bây giờ. Nếu như không có tri thức chuyên nghiệp tương ứng, xem xong đoạn mã này, cơ hồ là ngồi nhìn trời cũng khác gì mấy.

Lúc Hàn Phong xem mã gốc, Sở Suất giảng giải nói: "Toàn bộ thuật toán này gọi là 'hỗn hợp mạng ronwork nhân tạo căn cứ theo mật mã hóa khóa công khai'. Lấy trụ cột của mật mã hóa khóa công khai truyền thống, lợi dụng tính năng trao đổi đặc biệt của ma trận theo gia đình. Lấy thần kinh gốc kết nối tiếp hợp với ma trận để làm cửa sập rồi từ đó đưa ra một loại thuật toán phức tạp. Trải qua lý luận tính toán đã chứng minh được, khi thần kinh gốc đạt tới trị số ngoài 28, thì tính năng an toàn của thuật toán này cũng có thể đạt tới trình độ an toàn có thể tiếp nhận được, tức là 1012 MIPS mà CPU phải tính toán tới tận 1 năm."

(Đoạn này rất khó hiểu, dịch giả tìm tòi 1 số tư liệu trên mạng cùng với google dịch mà dịch ra, không dám nói đúng 100%, nhưng cũng đúng 80%, hi vọng không quá khó để hiểu, MIPS, mật mã hóa khóa công khai là gì thì mọi người xem chú thích ở dưới cùng nhé)

Lý Vượng nghe được lại càng thêm mơ hồ: "Oa tử, mày có thể nói đơn giản hơn một chút được không? Lấy trí tuệ như tao nghe cũng đánh hiểu, bộ mày tưởng ai cũng có thể giải thích được thuật toán hỗn hợp gì đó của mày à?"

Sở Suất mặc kệ hần, tiếp tục giảng giải cho Hàn Phong một ít tin tức mấu chốt trong thuật toán.

Nói thật, Hàn Phong nhìn thấy rất là kinh ngạc, hần thật sự không nghĩ tới, Sở Suất lại có thể viết ra một thuật toán như vậy. Thuật toán này, nếu như hoàn thiện, thật đúng là có thể tiến mở rộng phát triển phổ biến. Cuối cùng là thương nghiệp hóa, thực không hổ là xuất thân từ khoa đại thiếu niên ban, không ngờ đối với mạng ronwork nhân tạo cũng có đọc lướt qua, càng khó được hơn chính là lại bị hần phát minh ra một loại thuật toán có thể thực hành.

Mã hóa của thuật toán này cùng giải mã khóa giống nhau, hoạt động tương đối đơn giản, các trình tự khóa bí mật đều phụ thuộc vào tính ngẫu nhiên, mà mật mã này lại do mạng ronwork tạo thành. Trên cơ bản, cái thuật toán mã hóa này là thực hiện dạng "mỗi lần mỗi mã", tính năng an toàn cao. Hơn nữa sau khi mã hóa, dữ liệu bảo mật không có gia tăng, cho dù nó có bị người khác lấy được, đối phương nếu muốn giải mã, thì phải vừa biết kết cấu mạng ronwork, vừa dựa theo hạt nhân cơ bản cùng với thông số mạng rồi mới bắt đầu mã hóa, nếu không thì vô cùng khó có thể phá giải.

Mấu chốt của thuật toán mã hóa này là nằm ở cách thiết kế như thế nào cho hợp lý mạng thần kinh gốc cùng mạng thần kinh xử lý của ronwork, tùy theo đó mà phát ra hàm số. Mặc dù từ lý luận mà nói, chỉ cần mật mã hóa khóa công khai chính xác là được, thuật toán này vốn là không thể phá giải, nhưng nếu cứ như thế, con số tính ra là lớn đến mức kinh người, hữu ích của nó trong thực tế hiển nhiên là không có khả năng. (2 Đoạn này trên bố tay rồi, 80% dịch, 20% bựa)

Lấy sự hiểu rõ của Hàn Phong đối với mạng thần kinh, rất dễ dàng liền hiểu được tinh túy của thuật toán đó, hơn nữa lại còn biết được cả những khuyết điểm mấu chốt trong thuật toán đó.

Hàn Phong nhìn đoạn mã gốc trong chốc lát, sau đó quay qua nói với Sở Suất: "Mở mô hình ronwork của mày ra tao xem một chút."

Sở Suất căn bản là không rõ ràng lắm Hàn Phong rốt cuộc có hiểu hần nói gì không, cũng không biết Hàn Phong rốt cuộc có biết coi mã gốc của hần không nữa, bất quá hần vẫn mở mô hình ronwork mình thành lập ra cho Hàn Phong nhìn.

Lý Vượng ở bên cạnh mặc dù xem không hiểu, nhưng thấy bộ dáng của Hàn Phong, tựa hồ như rất chuyên nghiệp, nên cũng ở một bên giúp vui, tò mò nhìn mô hình không gian ba chiều do thần kinh gốc tạo thành trong máy tính, có khi cau mày gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Sở Suất sử dụng phần mềm thiết kế lừng lẫy MATLAB của Mathwork, MATLAB có nghĩa là phòng thí nghiệm ma trận (Matrix Laboratory), phần mềm này là do công ty Mathwork cho ra thời thập niên 80, có tính năng tính toán giá trị con số phi thường cực đại, trừ những ma trận có giá trị tính toán ngoài năng lực ra, nó hầu như cung cấp đầy đủ hết các ký hiệu tính toán mang trình độ chuyên nghiệp, xử lý văn bản, copy cùng thực thi không chế.....

Hàn Phong nhìn thấy mô hình mạng ronwork này có tổng cộng là do 28 thần kinh gốc tạo thành, so với bên trong đại não thì đơn giản hơn tới trăm ngàn lần, cho nên ở trong mắt Hàn Phong, nó thật giống như là một sinh viên đại học đi giải toán tiểu học vậy, đơn giản vô cùng.

Hàn Phong nói: "Tao giúp mày cải tiến kết cấu này một chút."

"Được." Sở Suất theo tiềm thức trả lời, nhưng mà sau khi nói xong, hắn mới kịp phản ứng lại, "Mày nói cái gì? Mày..... mày giúp tao cải tiến kết cấu này ư?!"

Mình không có nghe nhầm đấy chứ? Sở Suất quả thực là đang hoài nghi 2 cái lỗ tai của mình, mô hình này há có thể nói cải tiến là cải tiến được, mấu chốt trong thuật toán này của hắn là thuộc về kết cấu mạng ronwork, mấy ngày qua, cơ hồ đại bộ phận thời gian đều đặt vào việc cải tiến kết cấu này. Vì để nghiệm chứng xem rốt cuộc cần phải có bao nhiêu thần kinh gốc mới có thể đạt tới tiêu chuẩn mã hóa, hắn đã đi không ít chỗ, chẳng hạn như nhờ vả Tề giáo sư. Mô hình này được thành lập, công lao của Tề giáo sư chiếm được rất lớn, 2 người bọn họ phải tốn không biết bao nhiêu thời gian cùng tâm tư mới có thể làm được đến trình độ này.

Mặc dù bọn họ biết kết cấu này bây giờ còn chưa phải là tối ưu, nhưng mà bọn họ rốt cuộc cũng không có cách nào ưu hóa nó thêm một bước được nữa. Tề giáo sư có nói, đạt được đến trình độ này, phải nói là có vận khí rất lớn rồi, hơn nữa, cho dù chỉ dựa theo trình độ như hiện tại, thì giá trị của nó đã rất lớn, bằng vào nó thôi, Sở Suất hoàn toàn dư sức hoàn thành một cái luận văn tiến sĩ cho mình rồi.

Mà bây giờ, không ngờ Hàn Phong lại nói hắn có thể cải tiến kết cấu, thật sự phảng phất giống như là chuyện ăn cơm uống nước vậy, hết sức dễ dàng.

Sở Suất rất khó tin tưởng!

Nhưng mà chuyện Hàn Phong nói có thể làm được, thì hắn sẽ không làm được ư? Trước giờ còn chưa xảy ra chuyện như vậy.

Hàn Phong cũng không có nói cái gì, hắn đem cái mô hình ban đầu của Sở Suất chia ra một chút, sau đó bắt đầu tu sửa.

Dưới sự tu sửa của Hàn Phong, kết cấu của mạng ronwork đã bắt đầu biến hóa, tăng lên một ít tiếp nối, sau đó loại bỏ hàm số quan hệ gì đó ra, thậm chí Hàn Phong còn tăng vào bên trong thêm 2 cái thần kinh gốc nữa, cuối cùng hợp lại thành một đồ hình lập thể có kết cấu đối xứng chặt chẽ phi thường xinh đẹp.

Sở Suất coi tới đây, tim cũng đã bắt đầu chậm rãi đập mạnh lên rồi, mô hình Hàn Phong trùng kiến, so sánh với cái trước của hắn tốt hơn nhiều, các tiếp nối nhìn vào càng thêm kĩ càng hơn một chút.

Cuối cùng, căn cứ vào đồ hình này, MATLAB tự động sinh ra thêm vài hàm số vận chuyển mới.

"Sinh ra hàm số rồi!" Chỉ chứng kiến cái này thôi là đã đủ khiến cho Sở Suất cảm thấy chấn kinh rồi.

Phải biết rằng, dựa theo kinh nghiệm trước kia của hắn, trong đó chỉ cần có một chỗ tiếp nối không hợp lý, là căn bản không thể đưa ra kết quả được!

Tâm tình của Sở Suất giờ phút này phi thường kích động, hắn nhìn hình thức vô cùng đơn giản của mấy hàm số biểu hiện ra, thật sự không biết nên nói gì cho tốt, nội tâm của hắn có chút chờ mong, cũng có chút không yên.

Mô hình này của hắn ban đầu sinh ra hàm số, bề mặt cũng không được đẹp mắt, quả thực có thể dùng tới 2 từ xấu xí để hình dung, phức tạp không thể diễn tả nổi.

Mấy hàm số này thật sự dùng được sao?

Sở Suất bây giờ thật sự có chút không thể chờ đợi được nữa! Hắn không thể lập tức đem Hàn Phong kéo ra, ngay lập tức ngồi vào sử dụng thử mấy đoạn hàm số đó.

Đương nhiên, hắn không có làm như vậy, phải biết rằng, ngồi trước mặt hắn, chính là người chế tạo ra mô hình mới a.

Lúc này, Hàn Phong nói: "Bước kế tiếp, mày tự thử đi."

Sở Suất vội vàng nói: "Được được được, để tao thử!"

Lý Vượng nhìn hồi lâu, căn bản là không hiểu gì hết, hắn sờ sờ bụng, nói: "Đi ăn cơm thôi, cái đó thử sau, tụi mình đi ăn trước đã."

Chú thích:

-Mật mã hóa khóa công khai là một dạng mật mã hóa cho phép người sử dụng trao đổi các thông tin mật mà không cần phải trao đổi các khóa chung bí mật trước đó. Điều này được thực hiện bằng cách sử dụng một cặp khóa có quan hệ toán học với nhau là khóa công khai và khóa cá nhân (hay khóa bí mật).

-MIPS viết tắt của Microprocessor without Interlocked Pipeline Stages, là kiến trúc bộ tập lệnh RISC phát triển bởi MIPS Technologies. Ban đầu kiến trúc MIPS là 32bit, và sau đó là phiên bản 64 bit. Nhiều sửa đổi của MIPS, bao gồm MIPS I, MIPS II, MIPS III, MIPS IV, MIPS V, MIPS32 và MIPS64. Phiên bản hiện tại là MIPS32 và MIPS64.

Cũng có một vài tùy chọn mở rộng, bao gồm MIPS-3D có bộ tập lệnh SIMD, MIPS16e thêm khả năng nén vì lệnh để làm chương trình nhỏ hơn và MIPS MT thêm xử lý đa luồng.

Khoá học kiến trúc máy tính ở trường đại học thường tìm hiểu về kiến trúc MIPS. Kiến trúc cực kì ảnh hưởng bởi kiến trúc RISC sau này như là Alpha. Nhìn chung MIPS có lẽ là một loại mã thì phải @_@!

-MATLAB của mathwork: chương trình tạo môi trường cho mình lập trình tính toán...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Diễn Đàn Ngâm

Chờ Hứa Lâm Hồ trở về, các thành viên trong phòng ngủ 301 lại đông đủ lần nữa, cả đám liên chém ra ngoài mấy quán ăn lẻ đường no say một trận.

Sau khi ăn xong, Hàn Phong tìm riêng Sở Suất nói: "Oa từ, chuyện tao giúp mày cải tiến mô hình kia, không được nói với người khác."

Trong đầu Sở Suất vẫn còn đang nghĩ tới chuyện làm như thế nào để thực hiện được mô hình mới đó, hồi lâu mới phản ứng lại nói: "Thế này sao được? Nếu như mô hình này của mày thật sự có thể thông qua, công lao của mày khẳng định là lớn nhất, cả mô hình đều bị trùng kiến lại mà."

Hàn Phong lắc đầu cười: "Xem như thay tao giữ bí mật đi, ok?"

Sở Suất ngưng thần suy nghĩ một chút, cười nói: "Được, không nói thì không nói. Bất quá, cái mô hình này tao còn chưa thể hiểu hoàn toàn hết được, mày phải phụ trách giải đáp nghi vấn cho tao, thẳng cho đến khi tao hoàn toàn chuẩn bị thông suốt hết mới thôi, haha!"

Hàn Phong nói: "Không thành vấn đề, bất quá, tao tin tưởng lấy năng lực của mày, hiểu được nó hay không chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."

Sở Suất hỏi: "Phong tử, nói thật, mày chuyển tới hệ khoa học thần kinh, chẳng lẽ chính là vì nghiên cứu cái này?"

"Không sai biệt lắm."

Sở Suất từ tận đáy lòng nói: "Thật phục mày rồi, biết nhìn xa!" Hắn thậm chí còn đang suy nghĩ xem mình có nên học theo Hàn Phong chuyển tới hệ khoa học thần kinh hay không đây nữa.

Thẳng cho tới hôm nay, Sở Suất mới thật sự bội phục Hàn Phong từ tận đáy lòng. Những phương diện khác trước đó đều không phải thứ mà Sở Suất am hiểu, Hàn Phong lợi hại hơn so với hắn, thì còn có thể hiểu được, nhưng mà, hôm nay Hàn Phong lộ ra chiêu thức ấy, đã đem hắn hoàn toàn cảm phục.

Mô hình này hắn mất nhiều tâm huyết như vậy, lúc ở khoa đại thiếu niên ban cũng đã bắt đầu nghiên cứu, ngay khi hắn phát hiện hoàn cảnh kia không thích hợp cho hắn nghiên cứu ở phương diện này thì hắn dứt khoát nghỉ học, tham gia thi đại học lần nữa để vào Thủy Mộc.

Đại hội thi đấu hacker lần này bất quá chỉ là một lời dẫn mà thôi, trên thực tế, nghiên cứu của hắn vốn không có gián đoạn, vừa lúc gặp phải đại hội thi đấu hacker này, hắn mới dứt khoát đem thuật toán mã hóa đó tạo hình trước giải. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hắn là có thể lấy được thành tích nhất định, mở đường cho những nghiên cứu sau này của mình.

Mất thật lớn tâm tư mới có thể thành lập mô hình kia lên, hơn nữa còn phải nhờ vả Tề giáo sư cùng mình hoàn thiện lại, miễn cưỡng lắm mới đạt tiêu chuẩn mã hóa quốc tế.

Mà hôm nay, biểu diễn cho Hàn Phong xem thành quả của mình, nói thật, kỳ thực là cũng có một tầng ý tứ. Bởi vì ở phương diện nào Hàn Phong biểu hiện cũng ưu tú hơn hắn, mà chính hắn vốn là một người ưu tú từ nhỏ đến lớn, toàn bộ ánh sáng của thiếu niên thiên tài đều hoàn toàn bị che lấp cả.

Sở Suất chỉ muốn nói cho mọi người biết, chính hắn cũng có lĩnh vực lợi hại hơn so với Hàn Phong.

Nhưng mà, kết quả lại khiến cho hắn chấn kinh đến nỗi không thể tin được!

Hàn Phong không ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã xem hiểu mô hình, hơn nữa còn động thủ ưu hóa thêm một bước mà vốn dĩ hắn cùng Tề giáo sư rất khó mà làm được một cách dễ dàng và đem hình dạng của mô hình thay đổi thành dạng khác, nhìn thao tác thuần thục dị thường của Hàn Phong, Sở Suất biết, Hàn Phong hiển nhiên không phải là lần đầu tiên sử dụng phần mềm này.

Sở Suất rút cuộc phát hiện ra, Hàn Phong thật giống như là một đỉnh núi Thái Sơn không với tới vậy, chính mình tựa hồ vô luận là trở mình như thế nào đi nữa cũng không vượt qua được.

Mặc dù bây giờ còn chưa có chính thức chứng minh em mô hình mới này của Hàn Phong có thể thực sự hoạt động hay không, nhưng mà nó đã không còn trọng yếu nữa rồi, hẳn đã có thể làm được đến bước này, Sở Suất biết chênh lệch giữa 2 người không phải chỉ là một điểm hai điểm.

Mà Hàn Phong lần này ra tay giúp đỡ Sở Suất hoàn thiện mô hình kia, chủ yếu là do tâm tính chủ nghĩa hoàn mỹ của hắn tác quái, nhìn cái mô hình "xấu xí" của Sở Suất, hắn cảm giác rất mất tự nhiên. Mà đồng thời cũng là do kinh ngạc bởi năng lực của Sở Suất, nên Hàn Phong quyết định giúp hắn một phen, dù sao đối với Hàn Phong mà nói, chỉ là nhấc tay chỉ lao mà thôi.

Trên thực tế, mô hình này của Sở Suất, cũng khai phát cho Hàn Phong rất nhiều.

Trước đây, Hàn Phong vẫn luôn một mực nghĩ rằng làm thế nào để đem lý luận tư tưởng thậm chí là thuật toán trong máy tính mà sử dụng trong đại não, làm cách nào để đại não mô phỏng được máy vi tính, rất ít khi nào nghĩ ngược lại là tìm thứ gì đó hữu ích hơn trong đại não mình so với máy tính.

Hắn gần đây vẫn luôn suy nghĩ, nếu như bản thân muốn kiếm tiền, hơn nữa là làm buôn bán lớn, lớn đến nỗi đủ trình độ để chống lại hai nhà, xem ra phải từ góc độ này mà ra tay.

Thuật toán mã hóa này của Sở Suất, vừa lúc mang đến cho hắn một ý nghĩ, đem vài thứ trong siêu cấp hệ thống của mình, cải tiến thành một ít thứ hữu ích trong máy tính thật sự xem sao, tựa hồ như cũng không tệ lắm.

Đương nhiên, nếu như bắt tay vào, thì trước tiên phải lựa chọn phương diện, cái này cần phải suy nghĩ cẩn thận.

Nếu như bây giờ có điều kiện, Hàn Phong thậm chí còn có thể lập tức bắt đầu nghiên cứu mạng ronwork nữa.

Khái niệm về mạng ronwork thì sớm đã nói ra rồi, cùng với lượng tử máy tính được xưng là thế hệ thứ sáu của máy tính, có năng lực bất chước nào người phán đoán cùng năng lực thích ứng, có thể xử lý nhiều loại số liệu số lượng lớn có nhiều biến hóa khi thực thi, thậm chí còn có thể so sánh với trí tuệ của não người.

Trên thế giới có rất nhiều nhà khoa học đang nghiên cứu đề tài này, thành quả cho ra cũng không ít.

Nhưng mà nếu như để Hàn Phong nghiên cứu, hiển nhiên có thể đạt tới hiệu quả gấp mấy lần.

Tuy nhiên bây giờ hắn lại không có điều kiện, mọi việc chỉ có thể từng bước mà tiến, hơn nữa, Hàn Phong cũng không nhất thiết phải lựa chọn nghiên cứu khoa học, hắn còn có thể lựa chọn con đường thương nghiệp hóa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Phong vẫn cảm giác được rằng nên bắt tay vào phương diện thấp một chút, ví dụ như khai phát loại thuật toán an toàn mã hóa như thuật toán của Sở Suất, hoặc là viết phần mềm cũng nên.

Hàn Phong đã đưa ra cho mình kỳ hạn 4 năm, cũng chính là thời kỳ học đại học, trong 4 năm này, hắn nhất định phải đạt được tới một độ cao mà có thể lấy tư thái ngang hàng để cùng Hàn Dương hai nhà nói chuyện.

Buổi tối, Hàn Phong không có ở trong trường, mà trở về nhà thuê ở bên ngoài.

Sau khi tập thể hình xong, tắm rửa 1 cái, Hàn Phong bắt đầu mở máy tính ra.

Hôm nay vào ban ngày, Sở Suất đã lên tiến nhắc tới DEMO, Hàn Phong cũng bị hắn làm nhớ lại chuyện trước đây. Hắn đột nhiên suy nghĩ, không biết bạn bè năm đó cùng hắn chơi trò DEMO này bây giờ tình hình thế nào rồi nhỉ, đã thành cái dạng gì hay là quy ẩn rồi? Hoặc cũng có khi là công thành danh toại.

Những người bạn này, đều có lĩnh vực họ am hiểu, ví dụ như Hàn Phong nhớ tới Octoben phụ trách âm nhạc năm đó, thứ hắn am hiểu nhất kỳ thực chính là mã hóa cùng giải mật, cho dù là một phần mềm hay là một virus, vô luận bạn có ở bên ngoài lắp đặt thêm cái gì đi chăng nữa, thì tới tay hắn cũng sẽ mất đi toàn bộ hiệu lực, hắn có thể ở trong vòng 3 phút đem hết nguyên lý thuật toán mã hóa của bạn làm rõ ra hết.

Còn có M phụ trách đồ họa, nàng am hiểu nhất là nén cùng giải nén, một bức đồ họa cực kỳ huyền lệ và phức tạp, nàng có thể phân giải nó thành n hình cơ bản, hơn nữa còn tận hết khả năng đem nó nén lại tới mức nhỏ nhất, đúng là có sự tồn tại của nàng, cho nên tác phẩm của đoàn đội DEMO họ phần lớn là đều thấp hơn 4kb.

Nếu muốn tìm được những cao thủ kỹ thuật phi thường như vậy, đối với người bình thường mà nói, quả thực là không có khả năng, dù sao cũng đâu thể trực tiếp lục soát hết trong thành phố.

Bất quá đối với Hàn Phong mà nói, cái này cũng chẳng có gì khó, mặc dù đã cách nhiều năm như vậy, như nếu Hàn Phong thật sự muốn tìm, thì vẫn tìm được một ít đầu mối. Bởi vì hắn hiểu rất rõ thói quen cùng sở thích của những người này khi lên các trang web cùng diễn đàn trên mạng.

Mặc dù Hàn Phong đã nhiều năm không ra hồn trên inte, nhưng mà hắn vẫn có thể tìm được một vài đầu mối từ trong mail cũ của mình.

Cuối cùng, Hàn Phong tìm được một cái diễn đàn ngầm mà trước đây bọn họ thường xuyên vô. Những diễn đàn như vậy, ở trên inte rất nhiều, nó chỉ đặt trong một server trên mạng, ngay cả tên cũng không có, muốn vào thì phải sử dụng IP. Hơn nữa, IP này cứ cách mỗi một đoạn thời gian đều biến hóa,

giống hệt như một cái mạng nhện hoàn toàn che lấp lại vậy, ngay cả đăng ký cũng bị hạn chế, không có các thành viên lão làng trong diễn đàn bảo chứng, thì ngay cả username cũng đừng hòng có được, chứ đừng nói là đăng nhập vào trong.

Hàn Phong thử sử dụng một chút username của mình trước kia, nhưng không có đăng nhập thành công, có thể thấy dữ liệu trước kia đã bị mất.

Không có biện pháp, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn hết là sử dụng thủ đoạn hack để có được username, bất quá tính năng an toàn của máy chủ đích xác lợi hại, Hàn Phong phải mất một phen tâm tư mới lấy được quyền điều hành admin. Sau đó trực tiếp ở bên trong kho dữ liệu tìm đại một cái tên đã mấy năm không đăng nhập, kể đến sửa lại password, rồi sau đó đăng nhập vào trong.

Hàn Phong tìm hiểu một chút tên của mấy người bạn cũ, phát hiện dữ liệu của bọn họ đã bị mất, hơn nữa cũng không có một lần nào sử dụng tên này để đăng ký cả, không biết là do bọn họ thoái ẩn, hay là sử dụng tên khác đây nữa.

Hàn Phong ở bên trong đó tìm hồi lâu, cuối cùng tìm được một thông báo phát ra vào 2 năm trước, nói dữ liệu trước kia của diễn đàn bị hacker công kích, đã mất không ít. Vì vậy diễn đàn dứt khoát thăng cấp, những username lão làng và bài post trước kia đều không đưa vào diễn đàn mới, mọi người phải đăng ký gia nhập lần nữa, dữ liệu trước đây cũng đặt vào một máy chủ khác, bất quá đã bị cấm post, chỉ cho phép xem.

Căn cứ vào địa chỉ đưa trên đó, Hàn Phong bấm vào trong diễn đàn cũ, dùng thử một username mã giáp cũ, còn dùng được. (Mã giáp: Dịch giả không rõ lắm, hình như là ý bảo mod hoặc supermod)

Đăng nhập được hân rất cao hứng, vì vậy lập tức tra tìm thử tên bạn bè cũ, kết quả hân tìm được mấy bài post của M phát ra vào 5 năm trước.

Ở trong mấy bài post này, M vẫn một mực tìm kiếm các thành viên khác của đoàn đội "Sao 5 cánh", nàng nói mình đã không cách nào liên lạc được với bất kỳ vị nào trong 4 vị kia nữa.

Mà ở bài post cuối cùng M gợi lên, là nàng sử dụng mã giáp của mình để post, bài post của nàng thoát nhìn tựa hồ như không có ý nghĩa gì cả, bởi vì nội dung của bài post chỉ là một đoạn mã loạn.

Hàn Phong trong lòng vừa động, đem đoạn mã này copy lại, bởi vì cách thức của mã hân vô cùng quen thuộc, nếu không có gì bất ngờ mà nói, thì đây là một loại văn bản mật chỉ có thể giải bằng công cụ mã hóa của Octoben.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Danh Sách Tử Vong

Hàn Phong rất kỳ quái, M tại sao lại phát ra một bài post như vậy? Hơn nữa còn dùng hình thức mã hóa gợi lên? Tại sao nàng lại nói đã mất đi liên lạc cùng các thành viên khác?

Chương trình mã hóa trước kia của Octoben bây giờ Hàn Phong không có, hơn nữa hân cũng quên mất thuật toán mã hóa cụ thể của phần mềm kia là gì rồi.

Bất quá, Hàn Phong lại nhớ kỹ mật mã hóa khóa công khai thông dụng mà bọn họ thường dùng để liên lạc, có cái này, lấy kỹ thuật của Hàn Phong hiện tại, phá giải đoạn văn bản mật đó cũng không có gì khó đối với hân.

Cứ như thế, Hàn Phong cũng tốn không ít thời gian mới giải được đoạn văn bản này, từ đó cũng có thể thấy được sự lợi hại của Octoben đối với thuật toán mã hóa lúc ấy.

Nội dung sau khi giải mã ra là một bản thống kê, thứ nhất là tên nick name trên mạng. Hàn Phong ở trong đó còn thấy được nickname của hai gã thành viên khác trong "Sao 5 cánh", Octoben được xếp ở cột thứ nhất.

Cột thứ hai là tên họ, Hàn Phong suy đoán, đây có khả năng là tên thật của đối phương, tên đối ứng của Octoben là Alexanden Smith.

Cột thứ 3 là thời gian, mà thứ tư là tên cụ thể của một ngã tư đường.

Trong bảng thống kê này tổng cộng có mười mấy phần ghi chép, Hàn Phong từ nhóm thứ nhất còn lấy được vài cái nickname quen thuộc. Mấy cái nickname này đều là do các cao thủ kỹ thuật nước ngoài thường xuyên sử dụng.

Hàn Phong rất kỳ quái, M đi sưu tầm bảng thống kê này làm cái gì, chẳng lẽ nàng đã đem toàn bộ tin tức của họ điều tra rồi ư? Hơn nữa tại sao lại gợi cái này lên? Vậy là muốn biểu đạt ý gì?

Ở loại diễn đàn này, thông thường mọi người rất hiếm khi này gọi bài post không có ý nghĩa, hơn nữa đây cũng là một diễn đàn không có chủ, mọi bài post đều được giữ lại, hết thầy đều dựa vào sự tự giác của mọi người.

Hàn Phong nhìn hết xuống dưới, chỉ có hai người reply, bọn họ cũng hỏi, tại sao lại gọi bài post lên, rốt cuộc là có ý gì?

Nhìn bản thống kê đơn thuần này trong chốc lát, Hàn Phong đột nhiên muốn xem thử xem Octoberen rốt cuộc đang ở đâu.

Hắn đem địa chỉ cụ thể của Octoberen đưa vào Google Map để tìm, bởi vì địa chỉ cụ thể M cung cấp vô cùng chuẩn xác, nên Hàn Phong rất nhanh liền tìm được vị trí của Octoberen trên đó.

Hàn Phong đem tỉ lệ bản đồ phóng to lên, sau đó thử đem tiêu điểm tập trung vào vị trí đó, đột nhiên một cửa sổ nhỏ hiện lên, đây là chức năng chuyển đổi của google, có thể biểu hiện rõ tư liệu liên quan phụ cận, kể cả truyền thông báo chí nếu có.....

Hàn Phong tùy tiện nhìn thoáng qua, đang định đem cửa sổ này đóng lại, thì đột nhiên dừng tay.

Ánh mắt của hắn nhìn vào thông tin đầu tiên bên trong, lực chú ý của hắn không phải là nội dung thông tin. Mà là thời gian của thông tin, phát hiện thời gian của nó cùng với thời gian mà M cung cấp hoàn toàn ăn khớp, bởi vậy Hàn Phong mở nó ra.

Hàn Phong nhất thời ngẩn người ra, tin tức hết sức bạo lực. Trên bài báo cho biết, vào lúc rạng sáng, ngã tư đường này đột nhiên phát sinh vụ nổ, một người đàn ông tên là Alexanden Smith đã bỏ mình trong vụ nổ này.

"Alexanden?" Hàn Phong đem ánh mắt dời tới bảng thống kê, tựa hồ như tên người đàn ông này đúng là Octoberen!

Nhìn thời gian trên bảng, nhân vật, địa điểm, Hàn Phong đột nhiên đã hiểu được ý nghĩa của bảng thống kê này.

Hắn vội vàng đưa mấy tên khác vào trong tra tìm. Quả nhiên là như thế! Đây chính là một danh sách tử vong!

Trên danh sách này, thật không ngờ là toàn bộ đều đã chết! Hơn nữa, nguyên nhân chết của bọn họ cũng thiên kì bách quái, bị nổ, chết cháy, tai nạn giao thông, trúng phải khí độc.....

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Phong nhìn nguyên nhân cái chết của bọn họ, phát hiện danh sách này cũng không phải là danh sách những người chết bình thường. Những người này đều là những nhân vật cực ngầu năm đó, tại sao tất cả đều đột nhiên chết hết như vậy.

M gọi danh sách này lên rốt cuộc là muốn làm gì? Hàn Phong mơ hồ cảm giác được, sau lưng việc này tựa hồ như là đang cất giấu cái gì đó.

M đem thứ này gọi lên, chẳng lẽ là muốn cảnh báo điều gì sao? Chẳng lẽ nói rằng đã có người xuống tay với họ? Bài post này được nâng gọi cách đây 5 năm, Hàn Phong không thể xác định được M bây giờ có còn bình yên hay không.

Tâm tình của hắn giờ phút này có chút buồn bực, trên danh sách, có một vài người hắn ít nhiều gì cũng từng tiếp xúc, thật không nghĩ tới, bây giờ đã là cảnh còn người mất, tất cả đều mất hết. Hơn nữa nguyên nhân chết đều kỳ quái như thế, khiến kẻ khác khả nghi như thế. Hàn Phong muốn biết, M rốt cuộc đã phát hiện ra cái gì rồi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, đối với điều này Hàn Phong cũng có chút vô lực, hắn đã rời khỏi inte lâu lắm rồi, có rất nhiều chuyện hắn không nắm trong tay, hắn bây giờ là có tâm mà vô lực. Ít nhất tạm thời còn không có tính lực để chú ý đến cái này.

Suy nghĩ trong chốc lát, Hàn Phong gọi vào mấy cái mail mà năm đó M từng dùng đã trải qua mã hóa đặc thù, nội dung là: "M, cô khỏe không?" Kí tên: Jack.

Sáng hôm sau, Hàn Phong còn chưa có rời giường thì đã bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Hàn Phong nhìn đồng hồ một chút, mới sáng sớm 7 giờ 27, còn cách chuông hẹn giờ mình cài là 3 phút.

Người biết chỗ này rất ít, lấy đầu ngón tay ra đếm cũng được.

Hàn Phong mở cửa nhìn, thì ra là Liễu Nguyệt Sương.

Hàn Phong kinh ngạc nói: "Tiểu Nguyệt, em về trường hồi nào vậy.

Sắc mặt của Liễu Nguyệt Sương thoát nhìn không tệ: "Phong tử, không quá rầy anh ngủ chứ? Em mới về hồi tối hôm qua." Trong tay nàng còn cầm một chút điểm tâm sáng.

"..... Vào trước đi, anh đi rửa mặt cái đã." Nói xong, Hàn Phong liền bước vào toilet.

Liễu Nguyệt Sương đem điểm tâm để lên bàn, sau đó đi tới phòng ngủ của Hàn Phong, giúp hắn dọn phòng. Phòng của Hàn Phong, không có lộn xộn dơ bẩn như các nam sinh khác, ngược lại vô cùng sạch sẽ, đựng tới cái gì cũng đều rất để ý, cho nên nàng cũng không cần phải sửa sang lại gì cả, cũng chỉ

giúp hắn xếp mền gối mà thôi.

Một lát sau, Hàn Phong từ trong toilet đi ra, hỏi: "Tình huống mẹ nuôi thế nào rồi? Giải phẫu tiến hành thuận lợi chứ?"

"Vâng, bệnh tình đã ổn định rồi, ca phẫu thuật vô cùng thuận lợi. Bác sĩ nói chăm sóc một thời gian là sẽ khôi phục. Phong tử, ba mẹ em nhờ em gọi lời hỏi thăm sức khỏe tới anh."

"Không có việc gì là tốt rồi, lúc đấy thật bị em hù dọa đến chết mất, haha!" Hàn Phong cầm lấy điện thoại: "Em ăn rồi à? Cái này là của anh hả?"

Liễu Nguyệt Sương gật đầu: "Đều là mua cho anh đó."

Lúc Hàn Phong ăn điểm tâm, Liễu Nguyệt Sương do dự một chút, rồi lại tiếp tục nói: "Phong tử, kỳ thật..... bệnh của mẹ em, cũng không cần dùng nhiều tiền như vậy, lúc ấy em cũng không biết, là ba nói nhiều như thế. Sau này em mới biết, thì ra hắn nghĩ là "dù sao cũng mượn, mượn nhiều mượn ít cũng giống nhau" cho nên....." Liễu Nguyệt Sương đối với cách làm của ba nàng rất là bất mãn, nhưng cũng không có biện pháp, chuyện làm ăn của ba nàng cần tiền, vì vậy mới dứt khoát mượn cơ hội này, mượn nhiều một ít, có gì lập nghiệp lần nữa. Bởi vì ở trong mắt ba nàng, 200 vạn đối với Hàn gia mà nói chỉ giống như chín trâu mất sợi lông mà thôi. Hơn nữa hắn cũng chỉ mượn, chứ không phải không trả. Vì chuyện này, mà Liễu Nguyệt Sương thậm chí còn cùng ba nàng âm mưu một trận thật lớn.

Sau khi Hàn Phong nghe nàng nói, cũng không có cảm giác gì không thoải mái, lúc đầu hắn lấy tiền đưa cho nàng, căn bản cũng không nghĩ gì khác, chỉ muốn cho bệnh của mẹ nuôi mau chóng tốt lên thôi, chứ cũng không có tâm tư gì với họ.

Vì vậy Hàn Phong cười nói: "Chỉ cần mẹ nuôi không có việc gì là tốt rồi. Chút tiền đó anh cũng không cần gấp, các người muốn trả lúc nào cũng được."

Liễu Nguyệt Sương trầm mặc trong chốc lát, vào lúc Hàn Phong xoay người đi chỗ khác, nàng đột nhiên từ phía sau ôm chặt lấy hắn, cảm kích mà nói: "Phong, cảm ơn anh!" Chiều cao của Hàn Phong bây giờ so với nàng đã cao hơn không ít rồi, nàng đem khuôn mặt áp chặt trên lưng Hàn Phong.

Thân thể Hàn Phong nhất thời chấn động, vẻ mặt của hắn cũng trở nên vô cùng mất tự nhiên: "Ách..... không có gì, chuyện mẹ nuôi cũng là chuyện của anh, đây là chuyện anh phải làm mà."

Liễu Nguyệt Sương thì thầm nói: "Phong, xin lỗi, em thật sự không muốn làm khó anh, nhưng mà lúc đó em thật sự không có lựa chọn nào khác....."

Chậm rãi bỏ tay Liễu Nguyệt Sương ra, Hàn Phong xoay người lại, hai tay đỡ lấy hai vai nàng nói: "Nha đầu ngốc, mẹ em chính là mẹ anh, đừng suy nghĩ miên man nữa." Nói tới đây, Hàn Phong đột nhiên phát hiện lời mình nói hình như có rất nhiều ý nghĩ, vì vậy lập tức bổ sung, "Ý của anh là, mẹ nuôi đối với anh mà nói, cũng giống như là mẹ ruột thôi, mà em... thì giống như là em gái anh vậy."

Liễu Nguyệt Sương trở nên thất thần, kinh ngạc mà nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong nhất thời cảm giác được da đầu có chút tê dại, vội vàng nói: "Anh đột nhiên nhớ tới có một cái mail muốn xem, em đợi anh một chút, rồi chúng ta cùng nhau đi học." Nói xong, Hàn Phong lập tức đi tới phòng ngủ của mình mở máy tính ra bật mail lên.

Hàn Phong chỉ là không muốn đối mặt với loại tình huống này mà thôi, xem mail thực chất chỉ là một cái cớ. Bất quá, nếu đã mở máy tính ra rồi, thì xem một chút vậy.

Hắn nhớ tới ngày hôm qua mình có gọi cho M một cái mail, vì vậy liền mở mail đó của mình ra coi một chút, vừa vui mừng vừa pha chút sợ hãi vì phát hiện đã có hồi âm.

Đem đoạn văn bản mật giải mã xong, nội dung là:

"Jack? Thật là anh sao? Trời đất, anh thật còn sống?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đùa Một Phen

Nhìn thấy hồi âm của M, Hàn Phong vô cùng cao hứng, có điều ý thức an toàn của hắn cũng không có quên, bởi vì trên mail cũng không có ý tứ tiết lộ thân phận của mình, có điều danh sách tử vong này khiến cho Hàn Phong cảm giác tựa hồ như có một âm mưu bao phủ lên đầu các cao thủ lĩnh vực vì tính, cũng không nghĩ tới là có khả năng làm mất tính mạng mình hay không.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong quyết định trước tiên phải hiểu rõ đối phương đã, rốt cuộc có phải là M chính thức của năm đó không, vì vậy trong hồi âm của hắn cũng không có đề cập tới chuyện danh sách từ vọng, mà chỉ là đề cập tới một ít sự tình về đoàn đội sao 5 cánh và chỗ làm việc trước đây thôi, bất quá trong đó lại để ngầm một ít huyền cơ, bên trong có một số việc phát sinh là thật, mà có một số việc là Hàn Phong cố ý tạo ra, thật thật giả giả, hư hư thật thật, nếu như đối phương không phải là M thật sự, thì tự nhiên không thể nhận ra.

Hồi âm vốn chỉ ngắn ngủi 1,2 phút đồng hồ thôi, chờ Hàn Phong gửi hồi âm xong, Liễu Nguyệt Sương mới đi vào phòng ngủ.

"Phong... ca, thời gian không còn sớm nữa, anh xong chưa?" Liễu Nguyệt Sương cười hỏi, bất quá nụ cười có chút miễn cưỡng.

Nghe cách xưng hô của nàng, mặc dù có chút khác lạ, nhưng Hàn Phong trong lòng lại chỉ đành thở dài một hơi. Hắn đem máy tính khép lại, đứng lên: "Uhm, đã xong rồi, chúng ta đi thôi."

Đi được một chốc, lúc đến trường học, Liễu Nguyệt Sương đột nhiên bước nhanh tới vài bước, sau đó hai tay ôm lấy bả vai trái của Hàn Phong, khiến cho cơ thể của Hàn Phong lại căng ra một trận.

Liễu Nguyệt Sương nhìn thấy bộ dáng khăn trương của Hàn Phong, bật cười một tiếng: "Nhìn anh khăn trương chưa kìa? Em cũng đâu có ăn thịt anh, hi hi! Anh là anh của em, thế này thì cũng đâu có gì?"

"À haha, không khăn trương, anh khăn trương cái gì." Hàn Phong điều chỉnh thân thể cứng rắn một chút, trên mặt lộ ra một tia thoải mái, "Cái này..... anh sợ người khác hiểu lầm, nếu bởi vậy mà khiến người ta hiểu lầm em đã có bạn trai, vậy không ai theo đuổi em hết thì tội của anh lớn lắm đó!" Vừa nói, Hàn Phong vừa đem tay trái của mình chậm rãi rút ra.

"Mặc kệ!" Liễu Nguyệt Sương lại ôm chặt tay Hàn Phong lần nữa, "Cứ để họ hiểu lầm đi! Em mới không thèm để ý!"

Hàn Phong nhất thời cảm giác được đầu có chút tê dại. Muốn rút tay ra lần nữa, thì lại bị Liễu Nguyệt Sương ôm thật chặt. Hắn vừa động một chút, nhưng lại không cẩn thận đụng phải cái thứ mềm mại trước ngực nàng, rõ ràng cảm giác đó lập tức truyền mạnh đến thần kinh trung khu, khiến cho siêu cấp hệ thống của hắn chấn động, Hàn Phong nhất thời sợ đến mức không dám mây may nhúc nhích.

Hàn Phong cảm giác như thời gian hôm nay trôi qua vô cùng chậm, khoảng cách ngắn ngủi chỉ mấy trăm mét thôi lại hao phí hết của hắn không ít tâm thần.

Hàn Phong thì đẹp trai, mà Liễu Nguyệt Sương lại là mỹ nữ, hai người "thân thiết" đi trong sân trường, hấp dẫn không ít ánh mắt, trong ánh mắt của họ có kinh ngạc, có cực kỳ hâm mộ, mà cũng có ghen ghét.

"Tiểu Nguyệt, hôm nay có tiết của giáo sư Lý Trọng Văn, anh muốn đến khu phía tây trường."

Không đợi Hàn Phong nói xong, Liễu Nguyệt Sương liền nói: "Vậy cũng đúng lúc, tiết đầu của bọn em là kết cấu dữ liệu, cũng ở khu phía tây!"

Hàn Phong nhất thời không nói nên lời, không thể làm gì khác hơn là đành nhận mệnh.

Mới vừa đi được 2 bước, thì lại nghe được có người kêu ở sau lưng: "Hàn Phong!"

Nghe thanh âm, Hàn Phong liền biết người đến là ai, đúng là người mà hắn ở đoạn thời gian trước tốn không ít tâm tư để bảo vệ, cô gái người Mỹ Shirley.

Xoay người lại, Hàn Phong nhìn thấy Shirley đang đứng cách hắn không xa, trong tay còn đang ôm vài quyển sách. Mà ở bên người nàng, Robert lại có chút há hê nhìn Hàn Phong, khóe môi nhếch lên vẻ tươi cười.

Hàn Phong hướng Shirley gật đầu: "Shirley, sớm vậy, lâu rồi không gặp."

Ánh mắt của Shirley di chuyển đến trên người Liễu Nguyệt Sương đang ôm cánh tay trái của Hàn Phong, nàng bước lại vài bước nói: "Hàn Phong, chúng ta đích xác có một đoạn thời gian không gặp mặt, bất quá mấy ngày nay tôi vẫn luôn tìm anh nha. Còn cô bạn xinh đẹp này là bạn gái anh sao?"

Mấy ngày qua, Shirley vẫn luôn tìm Hàn Phong, nàng thật vất vả mới nghe được tin Hàn Phong là học sinh của hệ khoa học thần kinh, nhưng mà nàng đi tới mấy lần, cũng không có nhìn thấy Hàn Phong ở đó.

"Không, cô ấy là em gái tôi." Hàn Phong lắc đầu nói, "2 người làm quen một chút đi, 2 vị mỹ nữ, chắc không cần tôi giới thiệu rồi chứ?"

Liễu Nguyệt Sương vốn sau khi nghe Shirley nói, tay lại càng ôm chặt Hàn Phong hơn, cho đến khi nghe Hàn Phong nói xong, không khỏi có chút u oán nhìn hắn một cái, sau đó nói: "Hi chào, mình là Liễu Nguyệt Sương."

"Uhm, mình là Shirley." Shirley rất nghi hoặc, "Bạn họ Liễu, Hàn Phong họ Hàn, 2 người làm sao là anh em?"

"Cái này..... mẹ nàng là mẹ nuôi của tôi, không biết tôi nói vậy cô hiểu chứ?" Cùng với người ngoại quốc nói chuyện quan hệ thân thích, Hàn Phong cảm giác được nhiệm vụ này có chút khó khăn, may mà quan hệ của hắn cùng với Liễu Nguyệt Sương cũng coi như đơn giản dễ hiểu.

Shirley gật đầu, bất quá trên mặt tựa hồ như vẫn rất nghi hoặc: "Liễu Nguyệt Sương, tên rất êm tai, tựa như người cũng xinh đẹp y như vậy."

"Shirley, bạn cũng rất đẹp, mà bạn không phải người Trung Quốc, sao Hán ngữ lại tốt đến như thế?"

"Bà nội mình là người Trung Quốc, từ nhỏ đã được bà dạy rồi..."

"Được rồi, mình cũng có tên tiếng anh, bạn có thể gọi mình là Jenny..... Shirley, bạn làm thế nào mà quen biết Hàn Phong vậy?"

.....

Đề tài của nữ sinh phải nói là rất nhiều, hai người mới gặp mặt trò chuyện một hồi là như lửa bốc tận trời luôn.

Hàn Phong bị Liễu Nguyệt Sương ôm một tay tim đã muốn đổ mồ hôi rồi, thừa dịp nàng phân tâm nói chuyện phiếm liền bắt động thanh sắc rút tay ra hoạt động vài cái.

Lúc này, Robert đứng ở bên cạnh không nói gì đã đi tới, nhìn Hàn Phong, dùng tiếng anh thấp giọng nói: "Mày là một quỷ quân tử! Mày gạt được Shirley nhưng lại không lừa được tao! Đồ nghèo mặt, mày tốt nhất là cách xa Shirley một chút, nàng là của tao!"

Robert cảm giác được lấy thân phận của mình, đi cảnh cáo một tiểu tử Trung Quốc như vậy, quả thực là tạo hóa trời cho của hắn rồi, nếu như truyền ra ngoài, bị các anh em trong gia tộc hoặc các gia tộc đối đầu khác biết, khẳng định sẽ trở thành trò cười. Hắn bây giờ nhẫn nại làm giảm lại thân phận cảnh cáo hắn, quả thực là thể hiện cực hạn phong độ của thân sĩ rồi.

Hàn Phong dùng ngữ khí bình thường nói: "Robert, mày thật là hoa tâm, không phải vẫn luôn theo đuổi Shirley sao, sao thấy em gái tao liền động tâm rồi? Tao cảnh cáo mày, đừng có ý tứ gì xấu với tiểu Nguyệt, cái loại hoa hoa công tử như mày, không thích hợp với nàng!"

Vừa nói, Hàn Phong vừa lấy cánh tay chỉ hắn. Giọng nói của Hàn Phong tựa hồ có chút lớn, vừa lúc đủ cho hai vị nữ sinh cách đó không sao nghe được.

"You..... Ni quá dơ be oa! Robert thật hoàn toàn không ngờ tới tên tiểu tử Trung Quốc này sẽ dùng đến chiêu thức ấy, muốn dùng tiếng Anh phản bác lại, nhưng nghĩ đến tình huống mới vừa rồi, lập tức sửa lại thành cái hán ngữ không đủ tiêu chuẩn của hắn, mặt của hắn trở nên đỏ bừng, hai tay nắm chặt thành quyền, vội vàng dùng tiếng anh giải thích với Shirley: "Shirley, hắn nói vậy, anh căn bản không có nói những lời này, em phải tin tưởng anh!" (Ni = Ngươi, mày..., nhưng do phát âm không chuẩn thành từ ni trong ni cô, be = bản, do phát âm sai thành tiếng be be tương tự tiếng dê kêu)

Shirley nói: "Robert, anh làm chuyện gì, cũng không cần phải giải thích với tôi, nhưng mà tôi muốn cảnh cáo anh, Jenny giờ là chị em tốt của tôi, anh muốn làm gì, thì xin mời trước phải suy nghĩ kỹ một chút! Tôi tuyệt đối không hy vọng nàng bị bất cứ thương tổn gì!"

Nghe được lời của nàng, tâm muốn giết người của Robert cũng có rồi, cho tới bây giờ chỉ có hắn tùy ý gia tăng tội danh cho người khác, từ nhỏ đến lớn, hắn còn chưa chịu qua đũa ngọ như vậy?

Hắn nắm chặt hai tay đến rung lên, đường cơ trên mặt cũng vặn vẹo một chút, nhìn Hàn Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mày....."

"Robert, mày không phải muốn đánh nhau với tao đấy chứ?" Hàn Phong tựa hồ như càng thêm hoảng sợ, vội vàng lui lại mấy bước lớn tiếng nói.

Sắc mặt Shirley trầm xuống: "Robert, anh muốn làm gì? Anh thật sự khiến tôi quá thất vọng rồi!"

Hàn Phong lúc này nhìn Liễu Nguyệt Sương nói: "Tiểu Nguyệt, đi, đi học đi, chỗ này có chút không an toàn. Shirley, bọn tôi đi trước, khi nào có thời gian thì hãy liên lạc, bye bye!"

Nói xong, Hàn Phong cùng Liễu Nguyệt Sương liền cáo biệt Shirley, bước nhanh về khu phía tây.

Robert 2 mắt bốc lửa nhìn Hàn Phong rồi đi, sau đó lại giải thích với Shirley nói: "Shirley, em thật sự phải tin tưởng anh, thật là cái thằng kia phi báng anh, anh thật sự không có cùng nó nói như vậy!"

"Robert, anh không cần giải thích với tôi, bây giờ đã muộn rồi, tôi phải đi học, phiền anh đừng đi theo tôi nữa!"

"AAAAA-----"

Chờ sau khi Shirley đi được một lúc, Robert rốt cuộc không nhịn được điên cuồng gào thét, rước lấy không ít ánh mắt kinh dị của mọi người.

Hàn Phong biết thân phận cụ thể của Robert, là một trong năm đại gia tộc Mafia, mục đích chủ yếu hắn đi theo Shirley tới nơi này, khỏi đoán cũng biết, chỉ cần lấy được Shirley về tay, vị trí boss Mafia, tự nhiên là sẽ thuộc về hắn.

Hàn Phong vốn cũng không muốn đi trêu chọc hắn, lại không nghĩ tới hắn tự tìm tới cửa. Hàn Phong không đụng tới hắn, chỉ là sợ phiền toái mà thôi, chứ không phải là sợ hắn. Ở nơi này, cho dù là Mafia Mỹ cũng còn chẳng thể làm gì được. Không nghĩ tới hắn lại buồn chán không có chuyện gì làm đi tìm phiền toái, vậy Hàn Phong cũng không cần phải sợ giúp hắn chơi vui một hồi vậy, cho nên mới đùa một phen mở màn với hắn.

Chương 100: Phương Trình Vi Phân Đạo Hàm Riêng

- Phong ca, vừa rồi là anh cố ý nói thế phải không?

Tôi khu giảng dạy, vào thời điểm sắp chia tay Hàn Phong, Liễu Nguyệt Sương bỗng dừng hỏi.

Hàn Phong cười nói:

- Haha, chỉ có em là thông minh! Tên Robert kia không phải thứ gì tốt, nếu hắn thật sự có ý đồ đối với em, anh khẳng định cũng sẽ không đáp ứng.

Liễu Nguyệt Sương rất thật lòng nói:

- Em sẽ không yêu thích những người khác đâu!

Nói xong, nàng liền xoay người chạy đi.

Hàn Phong nhìn bóng lưng nàng phía xa xa, thở dài:

- Cô bé ngốc!

Trong mắt Hàn Phong, tình cảm của Liễu Nguyệt Sương đối với hắn cao lắm, hắn chỉ là cảm kích, chứ không phải là tình yêu nam nữ chân chính. Theo thời gian trôi qua, nàng sẽ từ từ ý thức được điểm này. Mà chính hắn trong mấy năm gần đây, cũng thật sự đối đãi với nàng như em gái mình vậy.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Hàn Phong bước vào lớp.

Giáo sư Lý Trọng Văn lúc này đang ở trên bục giảng chờ tiếng chuông bắt đầu học, giương mắt thấy Hàn Phong tiến vào, ông mỉm cười nhẹ gật đầu chào hắn, Hàn Phong vội vàng bắt chuyện lại.

Khóa học của giáo sư Lý Trọng Văn vẫn đơn giản sâu lắng như thế, thông tục dễ hiểu, có thể hấp dẫn thành công được lực chú ý và ảnh hưởng đến tâm tình của mỗi học sinh bọn hắn.

Trong lúc có ý mà lại vô ý, Lý Trọng Văn còn có thể ngẫu nhiên đưa ra một ít thành quả nghiên cứu mới nhất của ông, mặc dù chỉ rải rác vài câu thoáng qua, nhưng lại khiến cho Hàn Phong mở rộng tầm mắt, dẫn dắt chỉ rõ phương hướng học tập và nghiên cứu cho hắn.

Thời gian hai tiết trong lúc bất tri bất giác trôi qua, đối với những dạng chương trình học đặc sắc như vậy, thông thường mọi người đều cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, tất cả đồng học đều có chung một cảm giác đó.

Giáo sư Lý Trọng Văn thu thập giáo án xong, sau đó hướng Hàn Phong khẽ gật đầu, ý bảo Hàn Phong đi theo ông.

Dù sao hai người cũng đã có một thời gian ngắn không nói chuyện rồi, Hàn Phong cũng muốn hiểu rõ trong thời gian qua nghiên cứu của giáo sư Lý Trọng Văn cuối cùng được tiến hành như thế nào, cho nên hắn lập tức đuổi theo Lý Trọng Văn.

- San San, Hàn Phong tựa hồ cùng với ba của cậu rất quen thuộc nha, mình đoán Hàn Phong khẳng định lại có vấn đề hỏi riêng thầy Lý rồi.

Lưu Á nhìn San San nói, ánh mắt nàng còn dừng lại ở cửa ra vào, theo hướng bóng lưng Hàn Phong vừa biến mất.

- Hà? Sao cậu lại nghĩ thế?

Lý San San hỏi.

- Mình thấy hắn và thầy Lý hai người thường xuyên ở chung một chỗ nói chuyện phiếm, hơn nữa bộ dáng còn rất hợp ý với nhau.

Sân trường vốn có một cái hồ không lớn cũng không nhỏ, được mọi người gọi là hồ tình lữ, bởi vì bờ hồ chính là địa phương tuyệt vời nhất cho các cặp tình nhân vào ban đêm.

Lý San San hơi chút kinh ngạc. Nàng cũng không biết có chuyện này.

- Thường xuyên ư?

- Đúng vậy, mình bắt gặp hai lần rồi.

Lý San San nghi ngờ nói:

- Làm sao cậu thấy, chẳng lẽ cậu.....

Lưu Á nghe Lý San San nói, khuôn mặt đột nhiên trở nên đỏ rực. Trầm mặc nửa ngày, nàng đột nhiên nói ra:

- San San, mình phát hiện ra mình thích Hàn Phong rồi, cậu nói mình nên làm gì bây giờ?

Lý San San cười nói:

- Không thể nào?

- Lời tớ nói là thật!

Lưu Á chẳng quan tâm đến chuyện ngưng ngừng hay không, nàng đột nhiên rất nhiều chuyện đưa miệng kể sát tai Lý San San, nhỏ giọng nói:

- Mình đã nói với cậu rồi, Hàn Phong chính là bạch mã vương tử trong mắt rất nhiều nữ sinh trong lớp. Có rất rất là nhiều người yêu thầm hắn!

- Ặc..... không có khoa trương như vậy chứ?

Trên mặt Lý San San có chút mất tự nhiên.

Lưu Á nói:

- Sao lại không có khả năng! Hàn Phong ưu tú như vậy, quả thực là nam sinh hoàn mỹ mà! Mọi người yêu thích hắn là chuyện vô cùng bình thường!

Ngay sau đó, Lưu Á đem từng chuyện từng chuyện Hàn Phong làm từ lúc đến Thủy Mộc tới giờ kể cho Lý San San nghe. Kể cả việc chơi bóng rổ, đại biểu cho hội tin học xuất chiến cùng người khác..... một chuyện cũng không thiếu! Ngay cả địa chỉ Hàn Phong ở ở bên ngoài nàng cũng biết. Nếu hiện tại Hàn Phong đang đứng bên cạnh, nhất định sẽ cho rằng Lưu Á mời thám tử tư đi điều tra mình.

Có rất nhiều chuyện Lý San San căn bản ngay cả nghe cũng đều chưa từng nghe qua, thật không biết Lưu Á từ chỗ nào mà biết được, hơn nữa còn kể một cách sinh động như vậy.

- Tớ đã nói cậu rồi, trong lớp có rất nhiều nữ sinh đều lén vụng trộm gửi thư tình cho Hàn Phong mà.

- Hả?

Lý San San nhỏ giọng hô một tiếng.

- Này San San, cậu kinh ngạc như thế làm cái gì?

Lưu Á kỳ quái nói.

- Chuyện giống như vậy cũng rất bình thường mà, nam sinh tốt như thế, nhiều người muốn tranh đoạt, đương nhiên phải thế rồi.

Nàng nói tựa hồ có chút đạo lý, Lý San San hơi suy nghĩ rồi gật đầu, nhưng trong lòng thờ dài, các người há có thể đoạt được từ tay Nancy?

Lúc này, Lý San San đột nhiên nhớ tới cái gì đó, cười nói:

- Haha, vậy cậu có lén gửi thư tình cho hắn chưa?

Sắc mặt Lưu Á ứng hồng:

- Chưa có.

- Tại sao vậy? Mới vừa rồi không phải cậu bảo phải chủ động sao?

- Mình sợ. Trước đó cũng có người gửi thư tình, cuối cùng đều rơi vào trong sọt rác. Hàn Phong suốt ngày mặt mũi lạnh lùng, ai cũng không thể tiếp cận bên người hắn nửa bước, cậu nói nếu mình đưa thư tình như thế, vận mệnh cuối cùng khẳng định là giống như mấy người kia, tớ mới không có ngu như vậy!

.....

Hàn Phong đi theo giáo sư Lý Trọng Văn tới phòng thí nghiệm khoa thần kinh.

- Hàn Phong, thầy hiện tại đã có thể tin chắc tính chính xác của lý luận này.

Giáo sư Lý Trọng Văn nói:

- Trong khoảng thời gian gần đây, thầy đã làm đi làm lại thí nghiệm rất nhiều lần, đều là nhằm vào sóng đơn mà tiến hành. Tuy rằng bị hạn chế điều kiện, thầy không thể nào chứng minh chính diện rằng xung mạch thần kinh được truyền bá theo hình thức sóng đơn trong cơ thể, nhưng các phương pháp đo đạc thí nghiệm gián tiếp lại biểu hiện đầy đủ rằng, xung mạch thần kinh đích xác là một loại xung mạch cơ giới!

Giáo sư Lý Trọng Văn xuất ra một chồng sổ liệu thí nghiệm đưa cho Hàn Phong, những sổ liệu này đều là kết quả đo đạc được của ông trong khoảng thời gian thí nghiệm.

Mấy ngày nay, ông ở trong điều kiện có hạn, phân biệt theo điện, thanh âm, từ, ánh sáng và nhiệt độ các loại phương diện để thực hiện các kiểm tra đo lường xung mạch thần kinh cực kỳ tinh vi, dựa vào đó mà đưa ra kết luận hiện tại. Ông phân biệt đo đạc đặc tính trở kháng của chất môi giới điện truyền tải trước và sau màng thần kinh của xung mạch thần kinh, tần số chấn động cực thấp của đặc tính truyền sóng, các thông lượng từ tính siêu dẫn biến hóa siêu thấp từ thiết bị giao thoa lượng tử, biến hóa nhiệt độ cùng với điện từ trường cao tần thông qua hiện tượng phóng điện phát sáng.

- Đương nhiên, những sổ liệu thí nghiệm này đều được thầy đo đạc trên thân động vật, trước mắt còn chưa có đo đạc trên cơ thể con người. Bất quá, đó cũng không phải là điểm mấu chốt, bởi vì ở phương diện này, con người cùng động vật là hoàn toàn giống nhau.

Lý Trọng Văn tiếp tục nói.

Hàn Phong cẩn thận đọc lấy những sổ liệu thí nghiệm này, nói thật, trong đó có một số từ ngữ học thức quá chuyên nghiệp, hần xem không hiểu. Tuy nhiên, đại bộ phận thì vẫn hiểu được, dù sao trong khoảng thời gian này hần cũng không có bỏ không uống phí.

Kỳ thực trong đáy lòng Hàn Phong đã triệt để tiếp nhận suy đoán của Lý Trọng Văn, bởi vì có rất nhiều sổ liệu trong đó khá giống với những gì hần thường quan sát, mà suy đoán giải thích cho hiện tượng này có thể nói là hoàn mỹ.

Thế nhưng khoa học là nghiêm cẩn, nếu muốn đem kỳ biến trở thành lý luận sự thật, thì ngoại trừ sổ liệu thí nghiệm ra, còn nhất định phải có chứng cứ hữu lực mạnh mẽ. Ví dụ như, năm đó Russel từ việc quan sát nước chảy phát hiện ra hiện tượng sóng đơn. Rồi khoảng mười năm sau khi ông chết, hai nhà toán học Korteweg cùng de Vries đã bằng vào số học chứng minh ra sự tồn tại của sóng Russel, bọn họ đã viết ra một phương trình gọi là phương trình KdV, vừa lúc cũng chính là phương trình sóng đơn Russel.

Hiện tại dụng cụ thí nghiệm trong nước còn chưa đủ để đo đạc chuẩn xác những sổ liệu cực kỳ nhỏ của xung mạch thần kinh, những sổ liệu mà hần đang đọc đều còn rất thô ráp và mơ hồ, rõ ràng còn chưa có giá trị để tiến thêm một bước nghiên cứu.

Bất quá, ở điểm này, Hàn Phong lại có thể giúp ông, nói đến vì mô, tin rằng cho dù là dụng cụ tinh tế nhất thế giới cũng kém xa công năng "nội thị" của Hàn Phong.

Lý luận này của giáo sư Lý Trọng Văn, có thể nói đã mang tới sự dẫn dắt vô cùng lớn cho Hàn Phong, khiến cho hần bắt đầu chậm rãi dựa theo góc độ khoa học mà đi lý giải thân thể của mình. Thậm chí còn có thể mở ra bí ẩn của đan lưu cùng nội lực. Cho nên, Hàn Phong quyết định giúp giáo sư Lý Trọng Văn một tay, cũng coi như là vì quốc gia làm ra chút cống hiến. Nếu giáo sư Lý Trọng Văn bởi vì dụng cụ thí nghiệm không đạt tới yêu cầu mà ra nước ngoài làm, thì đến lúc đó lý luận được sinh ra ở nước ngoài sẽ có chút oan ức.

Vì thế, sau khi trở lại chỗ của mình, Hàn Phong tạm thời đem công tác biên chế siêu cấp hệ thống vứt qua một bên, bắt đầu bắt tay dựa theo giáo sư Lý Trọng Văn quan sát đường truyền của xung mạch thần kinh.

Đúng hệt như lời của giáo sư Lý Trọng Văn, trong nháy mắt xung mạch thần kinh truyền đi, chất môi giới bên trong màng thần kinh từ thể lỏng chuyển thành thể rắn một cách kỳ lạ. Hơn nữa đây còn là một sự biến hóa hóa học, nói cách khác, thành phần tạo thành trước và sau màng thần kinh đều phát sinh biến hóa, nhưng mà sự biến hóa hóa học phát sinh này chỉ xảy ra trong thời gian ngắn. Nếu như không phải Hàn Phong cẩn thận quan sát như vậy, thật đúng là không thể phát hiện được.

Phương pháp ghi chép bản sổ liệu của Hàn Phong rất đơn giản, hần biên soạn một phần mềm kiểm tra cường độ xung mạch thần kinh nhỏ, nhằm vào những chỗ đặc biệt của xung mạch thần kinh, sau đó chặn lại cường độ biến hóa của xung mạch thần kinh trước và sau một số dây thần kinh, bỏ thời gian điều chỉnh lại tham số, rồi sau đó hần đem những tham số này bảo tồn theo cách thức cố định vô não bản.

Đây là một quá trình đơn điệu mà buồn tẻ, cho nên Hàn Phong chỉ kiểm tra quan sát vài cái quan trọng, rồi không tiếp tục chú ý nữa, mà bắt đầu phân tích những sổ liệu được ghi chép kia.

Sau khi tìm tòi hết hai ngày, Hàn Phong cuối cùng đưa ra được một phương trình vi phân đạo hàm riêng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 101: Kết Cấu Hoàn Mỹ Nhất

Sau khi Hàn Phong viết phương trình này ra, hắn mới chợt ý thức rằng, phương trình này đối với hắn mà nói, cũng có chút chỗ tốt. Hắn vốn dựa theo truyền dẫn của xung mạch thần kinh trong cơ thể mà lý giải ra, phương trình này được thành lập, thì tiêu chí khống chế của hắn đối với xung mạch thần kinh cũng đã đến cực hạn.

Phương trình này có thể thành lập, từ một góc độ nào đó mà nói, cũng chứng minh rằng phỏng đoán xung mạch thần kinh cơ giới sóng đơn của Lý Trọng Văn là chính xác. Nếu không tuyệt không có khả năng đưa ra phương trình cực kỳ phù hợp với số liệu kiểm tra thực tế như vậy.

Phương trình có rồi, nhưng làm thế nào để đưa nó cho Lý Trọng Văn mới là một vấn đề đau đầu.

Suy nghĩ cả nửa ngày, Hàn Phong không tìm được lý do nào để thoái thác hết.

Cuối cùng, Hàn Phong quyết định tạm thời không để lộ phương trình này ra, trước hết dùng danh nghĩa học tập, đến phòng thí nghiệm ở một hồi, đo đạc một ít số liệu thực tế, sau đó lại cho ra phương trình này, như vậy có lẽ tương đối dễ chấp nhận hơn.

Mail của hắn hai ngày nay đều kiểm tra đúng giờ, nhưng vẫn không thấy hồi âm của M, điều này khiến cho nội tâm của Hàn Phong có chút buồn bực.

Chẳng lẽ hồi âm kia thật không phải của M? Nếu như không phải là nàng, vậy đó là ai? M chính thức đã chạy đi đâu rồi? Liệu nàng có phải đã gặp bất hạnh gì rồi hay không?

Hàn Phong có quá nhiều nghi vấn cần tìm được giải đáp, có điều hắn đối với cái này lại hữu tâm vô lực.

Ngày hôm sau, Hàn Phong đi tìm giáo sư Lý Trọng Văn, trực tiếp nói rõ mục đích của mình, nói đối với vấn đề xung mạch thần kinh chợt có chút ý tưởng, muốn tự tay thông qua thí nghiệm để nghiên cứu, hy vọng Lý Trọng Văn có thể cho phép hắn tự do ra vào sử dụng phòng thí nghiệm.

Đối với chuyện này, giáo sư Lý Trọng Văn không chút do dự, liền gật đầu đáp ứng.

Mềm tốt như Hàn Phong, Lý Trọng Văn vốn còn ước gì hắn có thể chủ động đi học tập nghiên cứu. Biểu hiện lúc trước của hắn, đã chứng minh được hắn có tư cách này. Đương nhiên, Lý Trọng Văn tuyệt đối không thể tưởng tượng được sau vài ngày Hàn Phong ở trong phòng thí nghiệm sẽ mang đến cho hắn kinh hỉ gì.

Mục đích của Hàn Phong rất rõ ràng, chính là lợi dụng thiết bị cùng dụng cụ đo đạc của phòng thí nghiệm để có thể đưa ra được phương trình kia cùng với tham số xung mạch thần kinh tương quan. Cho nên trên thực tế hắn cũng không có tốn bao nhiêu thời gian trong phòng thí nghiệm. Dù sao hắn cũng không muốn bởi vì chuyện đó mà lãng phí của mình không ít thời gian. Trong thời gian trống không ở phòng thí nghiệm, hắn còn thuận tiện luyện tập kỹ thuật giải phẫu của mình, đương nhiên thí nghiệm sẽ không có người sống cho hắn giải phẫu. Thứ hắn giải phẫu chỉ là một ít động vật nhỏ.

Giáo sư Lại Tiên Tế trên thực tế cũng không có đảm nhiệm chức vụ cụ thể ở Thủy Mộc, cũng không có đảm nhận khóa học chuyên nghiệp nào. Ông chỉ là ngẫu nhiên giúp đỡ học sinh khoa tin học làm diễn thuyết cùng báo cáo, thời gian khác đa phần là dùng cho nghiên cứu của mình. Bẵng vào học vấn của mình, theo ông, những hư chức kia chỉ khiến cho nghiên cứu của ông bị liên lụy, mà những liên lụy này đều sẽ làm nghiên cứu khoa học không được tốt. Ông xuất thân chuyên nghiệp toán học, về sau chuyển vào khu vi điện tử, nghiên cứu tổ hợp chất bán dẫn mạch điện kiểu mới. Về sau tổ hợp mạch điện trở thành sản nghiệp hóa, thì ông mới dần thân vào nghiên cứu phương diện ronwork. Ông từng dẫn đầu tiêu tổ nghiên cứu khoa học và chế tạo thành công ronwork vi tính loại nhỏ đầu tiên của quốc gia. Ở lĩnh vực này trong nước, ông không thể nghi ngờ chính là chuyên gia trong chuyên gia.

Lại Tiên Tế rất thích trao đổi cùng học sinh, bởi vì có nhiều lúc, thiên kì bách quái, thiên mã hành không thể nào lại lâu lâu mang đến cho ông những linh cảm và dẫn dắt.

Lúc trước khi Sở Suất tìm ông, nói lên suy nghĩ của mình, ông liền duy trì cho hắn đầy đủ trợ giúp. Một sinh viên đại học năm nhất, ở phương diện này lại có tạo nghệ cao như thế, quả thực khiến cho Lại Tiên Tế giáo sư mừng rỡ một phen. Ông nhiệt tâm trợ giúp Sở Suất như thế, dám có thể có ý tứ bồi dưỡng học sinh cho mình lắm.

Bởi vì, ông căn cứ vào kinh nghiệm cùng thành quả nghiên cứu nhiều năm của mình, mô hình ronwork ưu hóa mà Sở Suất đưa đến trước mắt có thể đạt tới trình độ tối ưu. Căn cứ vào phép tính mã hóa mô hình, vừa vặn đạt tới yêu cầu tiêu chuẩn. Theo Lại Tiên Tế thấy, có thể có được thành tựu như hiện tại, là đã tương đối đáng quý lắm rồi, có nhiều thực sĩ tiến sĩ đọc sách nhiều năm còn chưa chắc đạt được trình độ như vậy, đây là vô cùng hiếm thấy.

Hôm nay, Sở Suất lại đến tìm ông, hơn nữa còn nói đã đem mô hình kia tiến hành ưu hóa lần nữa, có đột phá tương đối lớn. Phép tính mã hóa này đã đạt đến trình độ nhất lưu trên thế giới.

Lại Tiên Tế nhìn bộ dáng hưng phấn của Sở Suất, trong lòng không khỏi âm thầm lắc đầu. Sở Suất vẫn còn quá trẻ a, người trẻ tuổi trước sau táo bạo như một, mới có chút thành tích, đã bắt đầu không hấp ta hấp tấp, cho rằng bản thân không gì không làm được rồi, lại còn nói phép tính mã hóa của mình đã đạt tới trình độ nhất lưu trên thế giới. Có thể nói ra câu này, cũng đã nói lên rằng bản thân hắn hết sức ấu trĩ.

Cũng không thể trách giáo sư Lại Tiên Tế không tin Sở Suất, biểu hiện thực lực của Sở Suất, Lại Tiên Tế đã biết. Đúng là tương đối khá, nhưng mà còn không đạt được tới trình độ kia. Cái mô hình kia Lại Tiên Tế cực kỳ quen thuộc, đúng là phải có sự trợ giúp của ông thì nó mới đạt được tới trình độ như thế. Nếu không cho đến bây giờ chỉ sợ Sở Suất không biết có thể đem hình thức ban đầu tạo thành hay không nữa.

Cho nên, tại thời điểm Sở Suất nói ra câu nói kia, Lại Tiên Tế căn bản không xem là cái gì hay. Bất quá ông cũng hiểu được tâm tư của Sở Suất, dù sao, hắn cũng còn trẻ, năm đó bản thân mình cũng giống như thế.

Buổi tối lúc đang nằm lên giường, Lại Tiên Tế đột nhiên ngồi dậy, bởi vì ông nhớ tới mình còn chưa có xem thử mô hình ưu hóa mà Sở Suất đem tới hôm này.

Tuy rằng ông cũng không tin lời Sở Suất nói, nhưng cũng không có nghĩa là ông hoàn toàn bỏ qua thứ Sở Suất đưa tới. Dù sao Sở Suất cũng là học sinh mà mình tán thành, hẳn đã hào hứng bừng bừng đem đồ mình làm tới, Lại Tiên Tế cảm thấy mình nên xem thử một chút. Nếu không đối với Sở Suất mà nói, không thể nghi ngờ là một loại đã kích tương đối lớn. Hơn nữa, Lại Tiên Tế cũng muốn xem thử một chút, mô hình ronwork mà hắn ưu hóa đã thành bộ dạng gì, có phù hợp tiêu chuẩn hay không?

Vì vậy, Lại Tiên Tế bước vào phòng làm việc của mình lần nữa, mở máy tính ra, sau đó đem cái USB Sở Suất đưa tới đút vào trong. Bên trong chỉ có một file duy nhất, là file MAT, muốn mở nó thì phải sử dụng phần mềm MATL trong máy để mở.

- Hả?

Lại Tiên Tế vừa nhìn thấy mô hình, hắn không nghĩ tới nó lại biến hóa lớn như vậy, cơ hồ không tài nào nhìn ra được hình dạng trước đây của nó. Mà mô hình mới này rõ ràng lại càng thêm hợp quy tắc, càng mỹ quan hơn.

Bất quá đẹp mắt chưa chắc nhất định sẽ hữu dụng.

Nhưng mà, Lại Tiên Tế càng thâm nhập sâu vào trong, ông lại càng kinh ngạc, cuối cùng cơ hồ đạt tới trình độ không thể kiểm chế!

- Cái này..... Mình không phải là đang hoa mắt chứ!

Ông vội vàng lấy kính lão trong ngăn kéo ra, bắt đầu nghiên cứu mô hình này lần nữa.

Hành gia vừa là tay, liền biết là có hay không.

Chỉ một mô hình đơn giản là tăng thêm một ít thông số không ai để ý, cùng với mấy hàm số được hình thành, không ngờ quả thực lại đem đến cho vị viện sĩ khoa học này rung động như vậy!

Ba mươi thần kinh nguyên tạo thành ronwork, mà lại có thể đạt tới trình độ này.

Liên tiếp kết nối giữa các thần kinh nguyên, không ngờ có thể ra được như vậy.

Lại Tiên Tế giờ phút này kích động vạn phần, hắn lâm lâm nói:

- Thật đẹp, thật là đẹp! Đây đúng là kết cấu tuyệt vời nhất thế gian mà!

Đơn giản chỉ có ba mươi thần kinh nguyên tạo thành kết cấu, mang đến cho hắn quá nhiều linh cảm cùng dẫn dắt. Gần kề như chỉ bằng vào mô hình này, hẳn có thể đem rất nhiều thành quả nghiên cứu trước đây đẩy về phía trước một bước thật dài!

Sở Suất! Phải rồi, Sở Suất!

Lại Tiên Tế đột nhiên nhớ tới người sáng tạo ra mô hình này, ông vội vàng cầm lấy điện thoại, muốn gọi điện thoại cho Sở Suất, tuy nhiên ông lại không nhớ nổi số của Sở Suất. Chợt nhớ trong điện thoại di động có số của Sở Suất, vì vậy ông vội vàng chạy vô phòng ngủ của mình, cầm lấy điện thoại định bấm gọi hắn thì, ông đột nhiên nhớ tới thời gian bây giờ --- 12 giờ 23 phút tối.

Tựa hồ như có chút trễ, Lại Tiên Tế do dự một chút, cuối cùng cũng không có bấm.

Ngày mai học sinh còn phải đi học, hiện tại quá rầy rầy hắn cũng không thích hợp, hơn nữa ở trong điện thoại nói chuyện cũng không rõ ràng, không bằng để ngày mai ông tự mình đi một chuyến, tìm Sở Suất hỏi thăm cho rõ.

Mô hình này là do một tay Sở Suất tự dựng lên sao?

Lại Tiên Tế thật sự rất khó tin tưởng. Dù sao, ông biết rõ trình độ trước mắt của Sở Suất là trình độ gì, hẳn là không thể làm ra được tình trạng khoa trương đến mức như vậy.

Nếu như không phải Sở Suất, vậy là ai? Ai có thể làm ra mô hình như thế?

Lại Tiên Tế tuyệt đối tự tin tin rằng, trên quốc tế tuyệt chưa từng có ai công bố qua kết cấu này. Nhìn kết cấu ronwork tiếp cận với hoàn mỹ, ông quả thực hoài nghi trong não người liệu có giống như vậy thật không. Sự liên quan giữa các thần kinh nguyên, cùng với liên lạc thể hiện ra trong mô hình hoàn toàn giống nhau.

Trong nước chẳng lẽ có người nghiên cứu ronwork nhân tạo đạt tới trình độ này sao? Lại Tiên Tế không biết, trước giờ ông cũng chưa từng nghe qua nhân vật số một như vậy.

Tối nay nhất định là một đêm không ngủ, đại não Lại Tiên Tế đều đang nằm trong trạng thái hưng phấn, mô hình này đem tới sự dẫn dắt quá lớn với ông, thế cho nên ông cũng bắt đầu động thủ cải tiến một ít thành quả nghiên cứu và lý luận của chính ông ngay trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Không Nên Vọng Động

Lúc chiều, Hàn Phong đi đến phòng thí nghiệm lần nữa, đem tổ số liệu thí nghiệm cuối cùng đo đạc cho xong.

Đến lúc này, những số liệu hắn đo đạc đã miễn cưỡng không sai biệt lắm. Theo Hàn Phong thấy, căn cứ vào những số liệu này, đã có thể cho ra được phương trình không khác lắm với phương trình vi phân đạo hàm riêng kia rồi. Đương nhiên, ở độ chặt chẽ, thì hai cái căn bản không thể nào so sánh được. Bất quá Hàn Phong không nghĩ nhiều như vậy, dù sao thời gian của hắn rất quý giá, ở hoài trong này cũng không phải là biện pháp. Giáo sư Lý Trọng Văn muốn tin thì tin, không tin được thì hắn cũng không phản đối. Hơn nữa, cùng lắm thì Hàn Phong nói đây là do mình nằm mơ nghĩ ra, giống như người phát hiện ra chu kỳ nguyên tố vậy, cũng không phải là do nằm mơ sao.

Tại thời điểm rời khỏi phòng thí nghiệm, sắc trời đã tối, Hàn Phong bây giờ còn chưa có ăn cơm, vì vậy quyết định đi tới quán cơm ăn một bữa, sau đó lại trở về tiếp tục biên chế siêu cấp hệ thống của hắn.

Tầng kết nối khái niệm trừu tượng đã được hắn sửa sang không tệ lắm rồi, kế tiếp chính là hạt nhân của siêu cấp hệ thống, đây cũng chính là hạch tâm của nó. Trước đó, khi siêu cấp hệ thống chưa có hạt nhân, nếu muốn nâng cấp, thì phải tiến hành cải biến toàn bộ. Bất quá từ giờ trở đi, việc nâng cấp không còn phiền toái như vậy nữa. Hàn Phong có thể chỉ cần nhắm vào hạt nhân mà tiến hành nâng cấp. Hạt nhân cùng tầng dưới hoặc tầng trên, thủy chung đều theo tiêu chuẩn tuần hoàn đồng bộ, có kết nối cũng sẽ không phát sinh biến hóa, cho nên không cần lo lắng tính trộn lẫn. Đương nhiên, bởi vì hạt nhất khiến máy có chút thay đổi, để hữu ích hơn, cần phải biên dịch lại một chương trình thiết thực hơn nữa.

Bất quá, Hàn Phong mới vừa ra khỏi trường không lâu, tại thời điểm bước vào lối đi bộ vắng vẻ, hắn liền gặp phải phiền toái. Hắn phát hiện ra Robert miệng đang ngậm điều thuốc, đứng ở phía trước dưới đèn đường.

Robert ở dưới ánh đèn bước tới vài bước, miệng nhả một vòng khói, sau đó dùng tiếng anh nói:

- Hàn Phong, chúng ta lại gặp mặt.

Lúc này, có hai kẻ vạm vỡ không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng Hàn Phong, rất rõ ràng, bọn họ trước đó núp ở một chỗ. Mà sau lưng Robert cũng xuất hiện một người da đen. Thân cao ít nhất hai mét, bọn họ đều thống nhất có cái đầu bóng lưỡng, diện mục dữ tợn, cơ thể rắn chắc, nhìn vào là biết không phải kẻ hiền lành thiện nam tín nữ.

Hàn Phong cười nói:

- Mày đang chờ tao ở đây sao?

- Hắc hắc, trả lời chính xác! Chờ mày quả nhiên thật không dễ dàng chút nào!

Robert đem tàn thuốc bắn bay, sắc mặt âm trầm xuống:

- Thằng nhóc Trung Quốc không biết điều, tao muốn cho mày biết, chọc giận tao thì sẽ gặp phải trừng phạt gì!

Nói xong, tay phải Robert vung lên, giọng căm hận nói:

- Đánh trước rồi nói! Đem chân nó đập gãy cho tao!

Ba kẻ vạm vỡ đồng thời trước sau đánh tới Hàn Phong. Bọn họ bóp tay rộp rộp liên hồi.

Hắc, thật đúng là dễ mất ta nha!

Hàn Phong không do dự, đột nhiên phát động, hướng phía tên da đen phía trước phóng tới, trong nháy mắt liền vọt tới trước mặt tên da đen. Một cước hướng đầu gối hắn đá tới.

Phản ứng của Hàn Phong có chút vượt quá dự liệu của họ, bất quá tên da đen hơi chút sửng sốt xong, liền lập tức phản ứng lại. Hắc Hắc vội vàng lui một bước, tránh công kích của Hàn Phong, có điều hắn không nghĩ tới, một chiêu này của Hàn Phong chỉ là hư chiêu, chân đá đi trong nháy mắt thu trở về, mà cùng lúc đó, quyền phải của hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt tên da đen.....

- Bốp!

Tên da đen chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó mũi đau xót, nước mắt nước mũi toàn bộ phát ra. Hắn bị Hàn Phong nện một quyền ngay sống mũi, lui lại liên tục vài bước mới đứng vững thân hình, sau đó lập tức xoay người ôm lấy sống mũi.

Hàn Phong tất nhiên không buông tha, công kích kế tiếp không chút dừng lại. Ở thời điểm tên da đen vừa xoay người, hắn nhấc mạnh đầu gối, một gối hướng đầu của tên da đen thúc.

- Bùm!

Tiếng nổ khiến cho tim ba người khác nhảy lên vài cái.

- Rầm!

Trắng hán da đen ngửa mặt nằm ngã xuống đất, không còn nhúc nhích.

Hừ, cao to thì làm được cái gì!

Lúc này, Hàn Phong vội vàng nhanh chóng di động sang bên cạnh vài bước, tránh thoát mấy công kích tay chân, hơn nữa đồng thời còn trả lại.

Robert ở cách đó vài mét bị thân thủ xuất sắc của Hàn Phong hù dọa, trán của hắn bắt đầu đổ chút mồ hôi, thầm nghĩ may mắn mình không có mạo hiểm một mình tìm hắn gây phiền toái.

- Đây là công phu Trung Quốc sao?

Robert không thể không thừa nhận, ở phương diện đánh nhau người Trung Quốc đúng là rất có thiên phú, khó trách những thế lực hắc bang ở phố người Hoa kia tuy rằng không lớn, nhưng Mafia vẫn không tài nào chen lọt vào được.

- Hắc hắc, bất quá xã hội bây giờ công phu tốt cũng vô dụng!

Trên mặt Robert hiện ra một tia hung ác, tiếp tục lớn tiếng nhìn hai tên tay chân hô:

- Mấy tên ngu xuẩn tụi bay, mạnh lên cho tao! Ngay cả học sinh cũng đánh không được, bộ tụi bay ăn *** mà lớn lên sao! Hiện tại tao đói ý rồi, nhớ kỹ, đem hai chân nó chặt đứt luôn cho tao!

Đánh đi đánh lại nửa ngày, Hàn Phong phát hiện hai người này thân thể đúng là rất cường tráng, quả đấm của mình đập vào cơ thể chúng còn bị lực lượng đội ngược lại.

Nghe được lời nói của Robert, sắc mặt Hàn Phong lạnh lẽo, rốt cuộc không chơi cùng hai tên này nữa, trong nháy mắt đổi quyền thành chưởng, tốc độ tăng gấp đôi, hai tay mở ra, cả người như bánh xe xoay tròn cực nhanh.

- Bùm!

- Bùm!

Sau hai tiếng nổ mạnh, hai tên kia đồng thời hét thảm một tiếng.. AAAAAAAAAA!!!!

Đồng thời, cả hai người bọn họ đều phun một ngụm máu, sau đó quỳ rạp xuống đất, không cách nào đứng thẳng lên được.

Nếu như trung đội trưởng đội 7 Phục Dững ở đây, nhất định sẽ rất khiếp sợ, bởi vì Hàn Phong vừa sử dụng chính là sát chiêu Phách Quái Chưởng, tương đối tàn nhẫn, đương nhiên nếu như muốn một chưởng đánh một đại hán thành bộ dáng như vậy, hắn tin tưởng mình có thể làm được. Nhưng mà Hàn Phong cũng có thể làm được đến mức độ này, cũng đủ để hắn chấn kinh rồi, phải biết rằng, nếu muốn đạt tới hiệu quả này, cần phải có nội lực chèo chống, ít nhất cần đạt tới trình độ phóng nội lực ra ngoài!

Sau vài giây đồng hồ, Hàn Phong liền thu phục hai đối thủ, điều này khiến cho Robert lại càng hoảng sợ, hắn phát hiện mình đã đánh giá thấp thực lực của Hàn Phong.

Dưới tình thế cấp bách, Robert lập tức đưa tay vào trong ngực mình.

Hàn Phong nheo mắt, dưới chân trong nháy mắt phát lực, trong giây lát xông lên phía trước, đoạt lấy thứ Robert định rút rồi một cước đá hắn bay ra ngoài.

Phanh!

Một khẩu súng màu đen rơi xuống đất.

Sắc mặt Hàn Phong âm trầm nhấc súng lên, là súng thật, nhìn hộp đạn một chút, có bảy viên.

- Khụ khụ khụ.....

Robert bị một cước của Hàn Phong đá bay, nửa ngày sau mới hết thở gấp, hắn bụm lấy lồng ngực mình ho khan một cách thống khổ.

Hàn Phong nắm súng trong tay, từng bước một bước tới trước mặt Robert.

- Mày..... mày đừng có làm bậy!

Robert lộ vẻ kinh hãi, dùng súng hướng phía mặt đất bỏ đi.

- Hừ! Hôm nay mày tới để giết tao ư.

Hàn Phong lãnh đạm nói.

- Không! Không phải! Hàn Phong, mày đừng hiểu lầm, tao không phải có ý này!

Tiếng phổ thông của Robert bỗng dừng lưu loát dị thường, hắn vội vàng nói:

- Mày đừng hiểu lầm, tao chỉ muốn giáo huấn mày một chút.

Hàn Phong không nói gì, hắn đưa súng lục nhắm ngay đầu Robert.

Đối với họng súng đen ngòm, Robert triệt để hồng mắt, hắn oa một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa nói:

- Đừng giết tôi..... please... don't.... đừng..

- Don't!

Lúc này ba tên kia cũng hô lớn!

Chính vào lúc đó, đột nhiên một thanh âm từ phía sau lưng vang lên:

- Hàn Phong, chờ một chút! Đừng làm bậy!

Rốt cuộc cũng không nhịn được sao? Khóe miệng Hàn Phong lộ ra một đường cong.

Bất quá, người mở miệng ngăn cản hắn lại khiến hắn có chút kinh ngạc, không ngờ lại là Dương Trí.

Bọn họ tại sao lại cùng đi? Hàn Phong cau mày.

- Anh cùng bọn với chúng?

Hàn Phong hỏi.

Dương Trí nói:

- Không, anh đừng có hiểu lầm, tôi là đặc biệt tới tìm anh, vừa mới tới. Bất quá, tôi biết người này, thân phận của hắn không đơn giản, Hàn Phong, anh cũng đừng làm xằng bậy, bằng không thì phiền toái.

Nhìn thấy khẩu súng lục trong tay Hàn Phong, Dương Trí cũng cảm thấy may mắn, may mắn là viên đạn bên trong súng còn chưa có bắn ra. Nếu không vô luận là làm bị thương người hay không, thì chuyện đều có thể trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Nghe Hàn Phong cùng Dương Trí nói chuyện, Robert trong lòng vừa nghĩ, hắn muốn thừa cơ chạy trốn, tuy nhiên lại bị Hàn Phong nhanh chân giẫm nát mắt cá chân của hắn, đau đến độ khiến hắn oa oa kêu to.

- Đừng xúc động!

Dương Trí thật sự có chút sợ người anh em họ này rồi, hắn thoát nhìn một chút cũng không giống như là học sinh, mà lại càng giống như là một sát thủ mặt lạnh.

- Rắc!

Tiếng xương vỡ lập tức vang lên!

- AAAAAAA!

Robert phát ra tiếng kêu thảm thiết!

- AAAAAAaaaaa....

Robert ôm chân trái của mình lẫn lộn kịch liệt trên mặt đất.

Dương Trí chỉ cảm thấy da đầu mình có chút run lên, hắn không biết người anh em họ mình rốt cuộc là dạng người gì a! Nhớ tới lần trước không biết lượng sức luận bàn cũng hắn, nghĩ lại có chút sợ, chỗ ngực tựa hồ mơ hồ còn khá đau.

Mặc dù biết lời nói của mình không thể phát ra nổi tác dụng gì, nhưng Dương Trí vẫn nói:

- Hàn Phong, người bình tĩnh một chút, ngàn vạn lần phải bình tĩnh, đừng xúc động a!

Hàn Phong không có tiếp tục, chậm rãi đi tới trước mặt Dương Trí, lạnh nhạt hỏi:

- Anh tìm tôi có chuyện gì?

Nghe ngữ khí của hắn, nhìn nét mặt của hắn, thật giống như là vừa rồi chưa có xảy ra chuyện gì.

- Ách.....

Dương Trí ngẩn người, sau đó mới lên tiếng.

- Tôi dẫn anh đi gặp một người.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Già Trẻ Quyết Đấu

Dương Trí nhìn Hàn Phong nói:

- Tôi là bị người ta nhò vả, dẫn anh đi gặp một người.

Hàn Phong nói:

- Gặp ai?

- Đến lúc đó anh sẽ biết, đi thôi, xe của tôi đang ở bên cạnh.

Nói xong, Dương Trí nhìn thoáng qua Robert đằng sau, rồi cất bước đi.

Có điều hắn đi được vài bước, lại phát hiện Hàn Phong căn bản không có đi theo.

- Hàn Phong?

Hàn Phong hỏi:

- Gặp ai?

- Ách..... là Ông già gia muốn gặp anh.

Dương Trí đành phải nói.

- Không quen. Ông ấy muốn gặp tôi, thì tự ông ấy đến, tôi không rảnh như thế!

Giờ phút này, trong lòng Hàn Phong vẫn còn chưa bình tĩnh lại, cho nên trong lời nói không chút khách khí, căn bản không để chút mặt mũi gì cho Dương Trí.

Robert trên mặt đất đã đành chỉ kêu thảm thiết, chỉ là ôm chân trái rên rỉ, hắn nhìn về phía Hàn Phong với ánh mắt rất phức tạp, có sợ hãi, có oán hận, cũng có kinh hãi.

Ba tên tay chân kia cũng đều đang nhìn về phía Hàn Phong, bọn chúng không dám tiến tới, tên nhóc Trung Quốc thoạt nhìn như vô hại này vô cùng nguy hiểm, bọn họ cũng không muốn giẫm phải vết xe đổ của thiếu gia Robert.

Trên thực tế, Hàn Phong đối với Dương Trí cũng không có gì phản cảm, hoàn toàn ngược lại là rất hoan nghênh. Bởi vì hắn đến, khiến cho Hàn Phong giải quyết được một vấn đề lớn.

Thì ra tên khốn Robert trước mắt đến từ gia tộc Mafia.

Hôm nay Hàn Phong phát ra lửa giận lớn như vậy, chủ yếu là bởi vì tánh mạng của hắn gặp phải uy hiếp, hắn không nghĩ tới, trên người Robert vẫn còn có một khẩu súng!

Trên thực tế, hắn và Robert cũng không có thâm cừ đại hận gì, chẳng qua là lần trước hắn đùa vui thôi, không ngờ hôm nay dẫn đến ba người không nói, lại còn mang theo một khẩu súng.

Hàn Phong vốn cũng không có tính toán làm gì Robert, dù sao phía sau hắn đại biểu chính là thế lực mafia. Thế nhưng, khẩu súng đã triệt để chọc giận Hàn Phong. Đương nhiên, Hàn Phong cũng không có bị lửa giận đốt đến choáng váng đầu não, thính lực nhạy bén của hắn nghe được chung quanh còn ẩn giấu một người. Lúc mới bắt đầu còn tưởng hắn ta và Robert là chung một bọn, vì thế cho nên mới dùng súng chia vào đầu Robert, buộc hắn hiện thân.

Sau khi hiện thân, lại ngoài ý muốn phát hiện người đến là Dương Trí.

Xác thực mà nói, sau khi nhìn thấy Dương Trí, mới khiến cho Hàn Phong quyết định nên trừng trị Robert, kẻ đã khiến tính mạng hắn bị uy hiếp như thế nào, để cho hắn thừa nhận lửa giận của mình. Cho nên, Hàn Phong giẫm gãy chân trái Robert, để cho hắn nhận lấy hồi báo việc muốn chặt chân mình. Đối với việc này, Hàn Phong không có do dự chút nào. Nếu Mafia quả thật muốn so đo, vậy để chúng đi so đo cùng Dương gia hoặc Hàn gia đi.

Đối với việc Hàn Phong không phối hợp, Dương Trí lộ ra nụ cười khổ, hắn đành phải kiên nhẫn giải thích:

- Hàn Phong, Đông gia gia là trường bối, là cảnh vệ viên của ông nội ta suốt hai mươi năm. Ông ấy tìm anh cụ thể là vì chuyện gì, tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà nếu như tôi không có đoán sai, thì nó hẳn có quan hệ với nội lực của anh.

Kể đến, Dương Trí đem chuyện dấu chân trên ngực mình cùng một ít tình huống đại khái của Triệu Đông nói với Hàn Phong.

Hàn Phong thực sự còn không biết lúc đó mình đã để lại một dấu chân đỏ như máu trên ngực Dương Trí.

Chẳng lẽ nói đó là kết quả trong lúc mình vô ý thức đem đan lưu lộ ra ngoài? Hàn Phong âm thầm suy nghĩ nói.

Nói đến nội lực, ở phương diện này gần đây Hàn Phong đúng là có chỗ đột phá, lần trước sau khi nghe giáo sư Lý Trọng Văn phỏng đoán, hắn liền bắt đầu suy xét vấn đề ở phương diện này. Tuy rằng Hàn Phong rất muốn học một môn công pháp có thể sinh ra nội lực để chứng minh suy đoán của mình, nhưng mà cái này nói được chứ làm thì dễ sao? Cuối cùng, Hàn Phong chỉ có thể dựa theo đan lưu của mình bắt đầu thí nghiệm, dù sao đan lưu cũng là thứ hắn có thể không chể.

Trải qua luyện tập không ngừng cùng thí nghiệm, hắn rốt cuộc phát hiện, đan lưu trên thực tế cũng có thể phóng xuất ra ngoài. Hơn nữa chỉ cần lúc phóng ra ngoài, đột nhiên gia tốc, làm cho đan lưu chạy cực tốc trên lòng bàn tay hoặc lòng bàn chân giống như bị nổ mạnh bắn ra khỏi cơ thể, là có thể sinh ra hiệu quả giống như phóng nội lực. Nói như thế, đan lưu trong cơ thể Hàn Phong liệu có phải là nội lực hay không? Hàn Phong cũng không xác định rõ.

Bởi vì hắn phát hiện ra công năng kích thích sức sống của tế bào của đan lưu, đồng thời còn có cả đặc tính hủy diệt, nên Hàn Phong mới có thể trong lúc đánh nhau, phục chế thành công Phách Quái Chương của Phục Dững, hơn nữa uy lực nhìn qua tựa hồ còn mạnh hơn.

Dương Trí nói Triệu Đông gia gia tinh thông Hình Ý Quyền, mà Hình Ý Quyền là nội gia quyền, nếu như Hàn Phong đoán không sai, lão cũng có thể là cao thủ nội gia. Hơn nữa, Dương Trí còn bảo, Triệu Đông rất có thể là vì vấn đề nội lực của Hàn Phong mà tìm hắn.

Cho nên, Hàn Phong tâm động.

Trên đường tới Dương gia, Hàn Phong lấy hết đạn trong khẩu súng lục ra ngoài, sau đó vẫn một mực không ngừng vuốt ve khẩu súng ngắn. Hắn đang suy nghĩ, nên xử lý khẩu súng ngắn này như thế nào.

- Anh định xử lý khẩu súng này thế nào?

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Hàn Phong, Dương Trí hỏi.

Hàn Phong nói:

- Có thể tôi sẽ giữ nó lại.

Dương Trí bị ý nghĩ của hắn hù giật mình:

- Anh không thể nào lại...? Tư tàng súng ống là.....

Hàn Phong cười nói:

- Chỉ đùa một chút thôi. Phải rồi, sao anh lại biết Robert?

Hàn Phong tin tưởng, hần Dương Hưng Lâm cũng không có đem quan hệ của lão cùng với tình nhân cũ nói ra.

- À, tôi cùng hần cũng không quen biết, chỉ là từng gặp qua một lần trong một bữa tiệc, nghe tiểu thúc nói, gia tộc của hần là một trong năm đại gia tộc mafia ở Mỹ.

Nói đến đây, Dương Trí không nhịn được nói:

- Hàn Phong, hôm nay anh quá vọng động rồi, Robert kia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, tuy rằng bên cạnh bọn họ cũng không có thể lực gì, nhưng mà loại người này, nếu có thể không đắc tội thì tận lực không đắc tội là tốt nhất.

Hàn Phong cười cười, không có trả lời.

Một đường không nói chuyện, Hàn Phong đi theo Dương Trí tới nơi ở của Triệu Đông trong Dương gia.

Dương Trí nhìn Hàn Phong nói:

- Tự anh vào đi, Đông gia gia ở bên trong, tôi không vào.

Nói xong, Dương Trí liền ly khai.

- Đợi chút.

Hàn Phong gọi hần lại, sau đó đem súng trong tay thương đưa cho hần nói:

- Cái này cho anh.

- Cho tôi?

- Giao cho ông nội anh, bảo ông bảo quản giúp tôi đi.

Nói xong, Hàn Phong liền mở cửa vào nhà Triệu Đông, lưu lại Dương Trí vẫn đang nguy hoặc.

Hàn Phong vào trong nhà, nhìn quanh sân đầy nhóc các loại dược liệu, hần nhận biết được vài loại trong đó, bắt quá quá đại bộ phận lại không biết tên.

Hàn Phong ngừng lại, hần chứng kiến một lão nhân đang ngồi chồm hổm bận rộn với đồng thuốc.

- Tới rồi à?

Triệu Đông quay đầu nhìn Hàn Phong một cái nói:

- Cháu tự tìm ghế ngồi đi, ta sẽ xong ngay thôi.

Hàn Phong cũng không khách khí với lão, vào trong nha kiểm hai cái ghế dựa, sau đó ngồi nhìn Triệu Đông bận việc.

Đại khái chừng hơn mười phút đồng hồ, Triệu Đông rốt cuộc làm việc xong, hần phui tay hất bùn đất xuống. Sau đó từ túi quần đằng sau rút ra một cái tẩu thuốc, vừa đốt, mặt khác vừa kéo ghế ra ngồi.

Hít một hơi thật sâu, Triệu Đông mở miệng:

- Tính ra, cháu hần đã được mười tám tuổi, đã từng học qua võ với ai?

- Tại thời điểm quân huấn, có cùng huấn luyện viên học qua mấy chiêu.

Triệu Đông nhìn Hàn Phong một cái, sau đó hút mạnh vài hơi, đem tẩu thuốc đập đập xuống cạnh ghế vài cái, đem tàn thuốc bên trong dập tắt đi.

Lão đứng dậy, ra giữa sân nói:

- Không cần nói nhiều lời, để ta thử thân thủ của cháu, tới đây, sử dụng toàn lực công kích ông đi.

Tính cách dứt khoát của lão rất hợp khẩu vị của Hàn Phong, cho nên Hàn Phong cũng không nói nhảm, hần không kêu một tiếng liền triển khai công kích mãnh liệt với Triệu Đông, xuất ra tốc độ nhanh nhất của mình. Dù sao lão đầu này là một cao thủ, Hàn Phong cũng muốn nhìn xem lão cuối cùng là "cao" tới trình độ nào.

Thân thể va chạm lẫn nhau một hồi, Hàn Phong thối lui vài bước, ngừng lại.

Triệu Đông vuốt vuốt lồng ngực của mình, nói:

- Tốc độ không tồi, nhưng lực lượng không đủ! Xuất ra toàn bộ khí lực của cháu đi, đừng che giấu, kể cả nội lực của cháu!

Tốc độ vừa rồi của Hàn Phong, khiến Triệu Đông rất giật mình, bằng vào phòng ngự của lão, lại không thể hoàn toàn phòng thủ công kích của Hàn Phong, nơi ngực đã bị trúng vài quyền.

- Được!

Hàn Phong hét lớn một tiếng nhào tới lần nữa. Trước mắt thực lực của lão đầu này quả nhiên mạnh mẽ, già như vậy rồi, thân thủ lại cường tráng y nguyên như vậy, có thể phòng thủ tất cả công kích của hắn.

Ngay lúc này, Hàn Phong sử dụng lại chiêu Phách Quái Chưởng mà hắn học trộm của Phục Dũng, đương nhiên, đây là Phách Quái Chưởng đã trải qua chỉnh sửa của hắn, những động tác dư thừa đều được loại bỏ đi không ít, đổi lại là những động tác mà hắn thấy thực dụng. Uy lực của Phách Quái Chưởng vốn đã không giống bình thường, hơn nữa mỗi một lần Hàn Phong xuất chưởng, đều đem hết đan lưu của mình đẩy ra, khiến cho uy lực của nó càng mạnh thêm.

Hai người lại xảy ra va chạm kịch liệt một lần nữa!

Bùm!

Bùm!

.....

Triệu Đông kinh hãi phát hiện, "nội lực" của Hàn Phong phi thường hùng hồn, một chưởng đánh xuống, lão thậm chí có cảm giác chống đỡ không được, cuối cùng lão bị Hàn Phong khiến cho phải hoàn thủ (đánh trả), nếu cứ tiếp tục để Hàn Phong tấn công mạnh như vậy, lão thật sự có thể bị Hàn Phong chấn cho nội thương!

Hình ý quyền cũng có đặc điểm có đại khai đại hợp, chí cương chí cường, cho nên lão vừa đánh, va chạm của hai người lập tức thăng cấp, song phương đều không có bất kỳ kỹ xảo hoa chiêu nào, đều là liều mạng dùng lực lượng!

Bùm!

Hàn Phong dán một chưởng lên vai trái Triệu Đông, mà Triệu Đông cũng đánh lại một quyền lên vai trái Hàn Phong, hai người đột nhiên tản ra xa xa mà đứng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Thật Sự Là Tà Môn

So sánh với Triệu Đông trúng chưởng phải lui nửa bước, Hàn Phong thì không có mạnh mẽ như thế rồi. Sau khi hắn liên tiếp lui lại ba bốn bước, thì mới khó khăn ổn định lại được thân hình, hơn nữa cơ nhục còn có chút biến hình.

Một quyền này của Triệu Đông, đánh cho Hàn Phong thiếu chút nữa là bị sốc hông. Hàn Phong thậm chí có thể cảm giác được vô cùng rõ ràng. Sau khi cổ lực lượng vô hình kích từ chỗ va chạm nắm đấm của hắn tiếp xúc với thân thể, liền lấy khí thể hoành táo thiên quân chui vào cơ thể mình. Bởi vì hai người đã dừng tay, nên Hàn Phong lập tức tiến vào trạng thái nội thị, từ vị mô quan sát đi lên, xem thử rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Phong chứng kiến, từ vị trí vai trái bị đánh trúng làm trung tâm, một luồng "khí lưu" cực kỳ cuồng bạo mà bất ổn định lan ra từ phía tàn phá bừa bãi, mà những "khí lưu" này cũng không có giống như nguyên luồng, mà là phân tán thành vô số nhánh, tốc độ cực nhanh, cũng không có hình dạng cố định, giống như mũi tên vậy, hướng vào cơ thể mà khoét sâu vô, lực phá hoại hết sức to lớn! Chúng nó giết chết tế bào, phá hư tổ chức.....

Hàn Phong không dám tiếp tục để chúng nó duy trì tàn phá bừa bãi liên tục, vội vàng điều động đan lưu trữ trong cơ thể mình, lao tới những khu vực nguy hiểm bị phá hư kia. Những "khí lưu" kia sau khi gặp được đan lưu, liền giống như hơi nước gặp phải nước chảy, lập tức bị đan lưu hấp thu dung hợp, biến mất không thấy gì nữa. Nơi nào có đan lưu đi qua, thì những tế bào sắp hoại tử liền bùng bùng tỏa sáng sinh cơ một lần nữa.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Phong cũng cảm giác được cảm giác đau xót trên vai trái mình giảm đi rất nhiều, vai trái vốn dĩ bị chết lạng đi cũng dần dần bắt đầu khôi phục lại cảm giác.

Đạt tới trình độ hiện tại của Triệu Đông, là đã có thể mượn nội lực của mình để gia tăng phòng ngự. Bất kỳ bộ vị nào trên cơ thể sau khi bị công kích, liền sẽ tự động sinh ra phản ứng theo bản năng, nội lực trong nháy mắt tụ tập đến khu vực bộ vị đó tạo ra hiệu quả bảo vệ. Dưới tình huống bình thường, chẳng những có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ bảo vệ, hơn nữa còn có khả năng phát sinh phản đạn nội lực, khiến cho người công kích "đả thương người không thành mà còn phản thương mình". Năm đó lão chính là nhờ vào một thân công phu này, trong một lần cận đạn cho Dương Hưng Lâm, mới có thể kéo được lão trở về từ cái chết.

Nhưng mà, một chương này của Hàn Phong, khiến cho Triệu Đông rất là khiếp sợ!

Lão trước giờ lấy phòng ngự mà kiêu ngạo, không ngờ trong nháy mắt bị đột phá, nội lực của Hàn Phong giống như cái máy nghiền đem nội lực của lão bao phủ lại!

Triệu Đông cười áo mình ra, chứng kiến vai trái có một chương ẩn màu máu đỏ có thể thấy rõ được.

- Hào tiểu tử! Không nghĩ tới cháu tuổi còn trẻ lại thật sự có được nội lực hùng hậu như thế!

Nói xong, Triệu Đông oán trách nói:

- Tiểu tử thú, cháu ra tay thật đúng là nặng a. Lão già khòm như ông sao có thể chống lại một chương như vậy. Thực đúng là không biết tôn kính người già mà!

Hàn Phong nói:

- Tôi chỉ nghe theo phân phó của lão mà thôi.

- Kỳ quái, thật sự là kỳ quái.

Triệu Đông nhìn dấu bàn tay trên vai mình, một bên vừa nói một bên vừa lắc đầu:

- Điều này sao có thể?

Dấu chân trên ngực Dương Trí lần trước cũng là như thế này, rất rõ nét, đương nhiên, cũng không có rõ ràng như thủ ấn trên thân thể lão hiện tại. Lúc ấy Triệu Đông còn tưởng rằng từ bao giờ lại có cao thủ cước pháp nội gia như vậy, lại không nghĩ tới thương thế của Dương Trí là do Hàn Phong chỉ mới mười tám tuổi tạo thành. Lúc ấy, Triệu Đông liền cảm thấy phi thường kinh ngạc, thương thế như thế, tuyệt không phải do ngoại lực có thể tạo thành.

Mấy ngày nay Triệu Đông đối với "dấu chân máu" kia vẫn canh cánh trong lòng. Lão thủy chung vẫn không nghĩ ra được tại sao Hàn Phong chỉ mới hồi phục trong vòng hai năm ngắn ngủi lại tiến được tới một bước này, cho nên lão mới bảo Dương Trí dẫn Hàn Phong tới, tự mình hỏi thăm một phen.

Tiếp xúc với Hàn Phong, Triệu Đông chỉ biết, đây là một đứa trẻ tương đối nội liễm, lúc tới đây hấn cũng không có bất kỳ động tác cùng thần sắc câu thúc nào.

Tính của Triệu Đông là nóng nảy, cho nên lão cũng lười nói nhảm, trước tiên liền thử thân thủ của Hàn Phong rồi nói.

Đối với Hàn Phong, Triệu Đông đầu tiên là kinh ngạc, kế tiếp là khiếp sợ. Bởi vì cho đến cuối cùng, lão hoàn toàn phải ra tay hết sức cùng Hàn Phong đối chiến. Lúc mới bắt đầu, lão còn sợ mình ra tay quá nặng, làm Hàn Phong bị thương. Thế nhưng về sau lão mới phát hiện, bản thân vẫn còn đánh giá thấp tiểu tử này, mang theo một quyền nội kinh đánh tới, quả thực giống như trâu đất xuống biển, hoàn toàn không nhìn ra hiệu quả. Đã vậy còn khác biệt hơn là, một chương đánh tới của đối phương, cũng khiến cho lão có chút đỡ trái đỡ phải, thiếu chút nữa là chống đỡ không được.

Nhất là "chương ẩn máu" cuối cùng Hàn Phong lưu lại trên người lão, khiến cho Triệu Đông rốt cuộc không thể không tin tưởng, Hàn Phong chẳng những nội lực hùng hậu, hơn nữa, hấn đối với việc khống chế nội lực, đã đạt tới trình độ phi thường biến thái. Bởi vì có thể để lại chương ẩn hoặc dấu chân trên thân thể người khác như vậy, là phải khiến cho nội lực động lại mà không tán, chăm chú ngưng tụ ở lòng bàn tay hoặc lòng bàn chân, rồi cuối cùng mới thống nhất thả ra.

Nguyên lý nói thì dễ, nhưng chính thức làm mà muốn được tới bước này, thì không khác gì là mò trăng dưới nước.

Ở xã hội hiện đại, người luyện võ có thể sinh ra lưu động nội lực trong cơ thể, cũng đã tương đối khá rồi, mà người đạt tới trình độ phóng nội lực ra ngoài, đã ít lại càng ít hơn. Mười năm khổ luyện trở lên chính là cơ bản, trừ cái đó ra còn cần phải có phương pháp tu luyện cao cấp cùng với thiên phú luyện võ.

Mà có thể đánh một "chương ẩn máu" lên người như vậy, Triệu Đông tin tưởng, cả nước có không tới mấy người. Mà cho dù có, vậy cũng nhất định phải là mấy lão già bảy tám chục tuổi.

Cho nên, Triệu Đông nghĩ không ra.

Lão nhìn chăm chăm vào Hàn Phong hồi lâu, sau đó nói:

- Chúng ta trước hết vào phòng đi, xử lý thương thế rồi nói.

Chường ấn máu trên người lão thoát nhìn tuy rất khủng bố, nhưng trên thực tế cũng không có tạo ra thương tổn gì đối với thân thể, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi. Nội lực thâm thấu từ tay Hàn Phong đi vào, tựa hồ cũng không có bao nhiêu lực phá hoại, đương nhiên, cái này cũng có thể là do Hàn Phong hạ thủ lưu tình rồi, bất quá Triệu Đông tình nguyện tin tưởng cái trước đó.

Đi vào buồng trong, Triệu Đông lấy một cái lọ sứ màu đen ra, sau đó nhìn Hàn Phong nói:

- Cởi áo ra đi, ta giúp cháu xử lý.

Hàn Phong sờ lên vai trái mình, nói:

- Không cần, tôi không sao.

Triệu Đông nghiêm mặt nói:

- Đứa nhỏ này, đừng có coi thường một quyền kia của ta, bây giờ không phải là thời điểm cậy mạnh.

Một quyền cuối cùng của Triệu Đông có lai lịch rất lớn, là chiêu "Thuận Bộ Banh Quyền" trong Hình Ý Quyền.

(Thuận Bộ Banh Quyền: Thuận bước kéo căng quyền)

Banh quyền thuộc về chi Hình Ý Ngũ Hành Quyền, bởi vì động tác của banh quyền hình dáng như mũi tên xuyên thấu vật, quyền anh có lực, có thể xuyên thấu lưng bụng, hơn nữa lúc phát lực uy mãnh như sơn băng địa liệt, cho nên mới được xưng là "Banh Quyền". Bởi vì uy lực cự đại, cho nên phi thường được các lịch đại cao thủ danh gia Hình Ý Quyền yêu thích. Trong đó có cao thủ Hình Ý Quách Văn nổi danh nhất, được xưng là "Bán Bộ Băng Quyền Đà Thiên Hạ". Banh Quyền ở trong Hình Ý Quyền chiếm giữ địa vị vô cùng trọng yếu.

(Bán Bộ Băng Quyền Đà Thiên Hạ: Nửa Bước xuất băng quyền đánh thiên hạ)

Triệu Đông vừa rồi bị Hàn Phong đánh cho cao hứng, hoàn toàn là toàn lực mà đánh, không chút lưu thủ, một chiêu "Thuận Bộ Banh Quyền" cuối cùng kia không chút giảm lực đánh lên người Hàn Phong, nội kinh xuyên suốt đi vào, đủ để tạo thành nội thương nghiêm trọng.

Hàn Phong nghe vậy, cũng không kiên trì, cởi áo ra.

Triệu Đông xem xét, có chút kinh ngạc, bởi vì khi lão nhìn thấy vai trái của Hàn Phong, chỉ thấy một vài chỗ ửng đỏ. Lão vươn tay, đề lên chỗ ửng đỏ đó, hỏi:

- Có đau hay không?

Hàn Phong lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Không đau.

Triệu Đông lại xoa bóp vài cái nữa, vẫn không thấy Hàn Phong xuất hiện nửa điểm không khỏe.

- Má ơi!

Triệu Đông cuối cùng bỏ cuộc, lầu bầu nói:

- Thực con mẹ nó tà môn mà!

Không quan tâm tới Hàn Phong, tự lão xử lý thương thế của mình, chỉ thấy lão dùng miếng gỗ nhỏ mút một ít chất màu đen trong lọ sứ. Sau đó thoa đều lên "chường ấn máu" trên vai trái mình, cuối cùng dán thuốc dán lên trên.

Kể đến, Triệu Đông cũng không có tiếp tục hỏi một thân nội lực của Hàn Phong từ đâu mà có, mà ngược lại cùng Hàn Phong nói đến một ít chuyện tình võ lâm hiện đại.

Mà Hàn Phong, hiểu biết ở phương diện này cơ hồ giống như tờ giấy trắng, cho nên nghe được một ít mùi ngon, thỉnh thoảng còn hỏi lại mấy câu.

Đối với điểm này, Triệu Đông lúc mới bắt đầu cũng có chút kỳ quái, bất quá nghĩ tới hán nằm trên giường bệnh nhiều năm như vậy, trong lòng cũng bình thường trở lại. Thấy hán cảm thấy hứng thú, vì vậy càng giải thích kỹ càng hơn cho hán.

Thẳng cho đến lúc này, Hàn Phong mới chính thức tiếp xúc với nó, từ chỗ vị "tiền bối võ lâm" nghe được không ít chuyện mà người thường không biết.

Cuối cùng, tiêu điểm chủ đề của hai người tập trung lên phương diện nội lực. Lúc này Hàn Phong mới mượn cơ hội đưa ra nghi vấn của mình.

- Đến tận cùng cái gì là nội lực?

Đối với vấn đề của Hàn Phong, Triệu Đông cũng không có cảm thấy kỳ quái, lão ngưng thần tự hỏi trong chốc lát, sau đó nói:

- Nội lực, thứ này rất huyền diệu mà cũng rất thần bí, cuối cùng nó là cái gì, cho đến nay cũng không có định luận. Trên thực tế, người luyện võ đối với nội lực đều có lý giải của mình. Hiện tại theo đại đa số quan điểm của mọi người, nội lực là một loại năng lượng, có thể thông qua luyện tập đặc biệt, nhờ đó mà sinh ra trong cơ thể người, hơn nữa có thể lưu trữ lại để về sau sử dụng. Hình dạng của nội lực, cho đến nay vẫn không có bất kỳ dụng cụ kiểm tra nào ra được, theo truyền thống tất cả mọi người đều cho rằng nội lực hẳn là một loại khí, cho nên mới có cách nói: "Lấy ý dẫn khí, lấy khí dẫn lực, khí phách tương hợp....."

Kế tiếp, Hàn Phong lại hỏi vấn đề bình thường làm thế nào mới có thể sinh ra nội lực. Triệu Đông tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn giải thích kỹ càng, hơn nữa căn cứ từ tình huống thực tế của mình, đem những hiểu biết tâm đắc trong những năm gần đây nói cho Hàn Phong.

Thăng cho tới lúc này, Hàn Phong mới chính thức xác định, "Đan Lưu" mà hắn đặt tên vốn dĩ chính là cái gọi là nội lực.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Hồn Nguyên Thuật

Đối với những gì Hàn Phong hỏi, Triệu Đông cũng không có giữ lại bất kỳ điều gì, lão không chút giữ lại đem Hình Ý Quyền biểu diễn tại chỗ cho Hàn Phong xem. Đánh một bài hồ hồ sinh uy, sau đó lão lại giảng giải tiếp cho Hàn Phong nghe, tại những thời điểm thi triển một vài động tác máu chốt nào phải chú ý hô hấp cùng thả hơi, ý niệm cần tập trung nhiều ở chỗ nào, từng chút từng chút một rất là chi tiết.

Lão nói, trên thực tế, nội công tâm pháp tu luyện trong mấy tiểu thuyết hoàn toàn chỉ là hư cấu, ít nhất cho đến nay lão còn không biết có loại công pháp nào có thể bằng vào việc tĩnh tọa cùng niệm tưởng mà sinh ra nội lực. Nếu muốn sinh ra nội lực, nhất định phải đem động tác phối hợp cùng với ý niệm và thổ nạp.

Phương pháp Triệu Đông nói, Hàn Phong trước giờ còn chưa có thử qua, trước kia Hàn Phong chỉ chú trọng động tác, hoàn toàn bỏ qua phương diện hô hấp, chứ đừng nói tới chuyện dùng ý niệm tiến hành.

Dựa theo giảng giải của Triệu Đông, Hàn Phong thi triển "phục chế" hoàn toàn tất cả động tác lão vừa dạy một lần, hơn nữa trong quá trình này, hắn còn đặc biệt chú ý chi tiết hô hấp thổ nạp.

Chứng kiến thân ảnh Hàn Phong tung bay ở giữa sân, hình ý quyền không chút sai lệch sử xuất, không có chút điểm dị dạng khác nhau nào. Triệu Đông có chút ngây ngốc ra, lão thì thảo thì thầm:

- Thì ra kỳ tài võ học thật sự có tồn tại! Cổ nhân thật sự không lừa ta!

Thời điểm thi triển những động tác này, Hàn Phong phát hiện, trong cơ thể lập tức sinh ra đan lưu với cường độ vô cùng lớn, hoặc nói nó chính là nội lực. Loại đan lưu này cùng với đan lưu Hàn Phong sinh ra trước kia có khác nhau rất lớn, rõ ràng nhất một điểm chính là tốc độ lưu động của chúng rất nhanh, quả thực nhanh hơn trước thậm chí mười mấy lần. Cái khác kế tiếp là nó không có tập trung lại, mà phân tán vô cùng, không dễ dàng khống chế. Mặt khác, thời gian chúng nó tồn tại cũng không có dài như đan lưu trước kia, sẽ tiêu tán rất nhanh.

Sau khi Hàn Phong đánh trọn bộ quyền xong, Triệu Đông liên tục khen:

- Kỳ tài võ học... Kỳ tài võ học.....

Hàn Phong đứng yên ở chỗ cũ, nhắm hai mắt, lâu không động đậy. Triệu Đông thấy thế, cũng không có đi quấy rầy hắn, dứt khoát lấy tẩu thuốc ra, bỏ vào một ít lá, đốt lên lần nữa.

Đại khái khoảng năm phút đồng hồ sau, Hàn Phong mở mắt. Hắn vừa mới đem suy nghĩ của mình sửa sang lại, hiểu biết đối với nội lực đã có đầu mối.

Thấy Triệu Đông khăng khải như thế, Hàn Phong cảm thấy mình cũng không thể hạp hỏi.

Vì vậy hắn nói với Triệu Đông:

- Triệu gia, ông không phải muốn biết rõ nội lực của tôi làm sao có sao? Vậy tiểu tử này cũng không có ý tứ giấu diếm nữa..... Lão nhìn cho rõ nhé.

Triệu Đông vừa nghe, hai mắt sáng lên luôn miệng nói:

- Được, được.

Vì vậy, Hàn Phong đem bộ động tác mình phát minh kia từ đầu chí cuối biểu diễn một lần tại chỗ, khiến cho Triệu Đông ngây người lần nữa.

Bộ động tác này tương đối quý dị, căn bản không thể nói là chiêu thức võ thuật, cũng hoàn toàn không có mỹ cảm đáng nói, biến hóa giữa động tác này cùng động tác kia cũng rất đột ngột, khó khăn rất lớn!

Triệu Đông cũng sờ hời:

- Đây là công phu gì?

- À... Là Hồn Nguyên Thuật.

Hàn Phong thuận miệng bịa ra một cái danh từ.

- Đây là một bộ thể thuật, có tác dụng kích phát tiềm năng trên cơ thể người rất hữu hiệu. Do đó mới sinh ra nội lực.

Hồn Nguyên Thuật? Triệu Đông thử lục lọi trong trí nhớ, cũng không tìm ra được bất kì thứ gì liên quan cả.

- Chưa bao giờ nghe nói qua công pháp giống như thế cả.

Triệu Đông nói.

Hàn Phong cười thầm trong lòng, ông chưa nghe bao giờ cũng là chuyện bình thường. Tên công pháp do tôi mới đặt, bảo ông nghe rồi mới thật sự là kỳ quái đó.

- Cháu luyện trước giờ chính là thứ này?

- Phải.

- Chỉ trong vòng hai năm thì có thể đạt đến trình độ như bây giờ?

Hàn Phong gật đầu.

Triệu Đông muốn chính mình không tin, nhưng lại không thể không tin, tình huống của Hàn Phong hần rất rõ, tính thể nào đi nữa thì hần cũng chỉ có hai năm để luyện công.

- Xem ra địa vị của Hồn Nguyên Thuật này tuyệt đối không đơn giản, hẳn là một môn công pháp tu luyện nội lực cao cấp.

Triệu Đông âm thầm suy nghĩ.

Kế tiếp, hai người lại tiếp tục tiến hành nghiên cứu cùng tham khảo đề tài nội lực này lần nữa.

Lúc này họ nói tới tầm quan trọng của ý niệm đối với nội lực.

- Ý niệm là thứ huyền diệu nhất trong đó, ảnh hưởng của nó đối với nội lực nhiều hay ít, cho đến nay cũng không ai rõ ràng được, nhưng có thể khẳng định rằng nó đối với nội lực sinh ra tác dụng rất tích cực. Ý niệm này, chủ yếu là dựa vào linh ngộ của mình, đối với nó mỗi người đều có lý giải riêng.....

Sau đó, câu chuyện của họ lại dẫn tới kinh lạc trên cơ thể người, đối với thứ này, hiểu biết của Hàn Phong cũng rất có hạn, cho nên chủ yếu vẫn là Triệu Đông dạy cho hần.

Kinh lạc, chính là chỉ kinh mạch cùng lạc mạch, trải qua gân cùng da kết hợp gọi chung là vậy.

Học thuyết kinh lạc của Trung Y cùng với vật thể phi hành không xác định UFO và hiện tượng vùng biển Bermuda là giống nhau, đều được thế nhân liệt vào bí ẩn khoa học thế giới. Kinh lạc cuối cùng có tồn tại hay không, trên phương diện khoa học vẫn chưa có được căn cứ chính xác và hữu hiệu. Thông qua thủ đoạn phẫu thuật ngoại khoa, từ da cho tới từng bộ phận tổ chức trong cơ thể, thậm chí đến cả tế bào, cũng đều không thể nào phát hiện được "hình dáng kết cấu của kinh lạc".

Thân là người tập võ, Triệu Đông tự nhiên đối với học thuyết kinh lạc tin tưởng không thoái, bởi vì lão vẫn luôn hưởng thụ thành quả từ học thuyết này mang đến.

Lão nói:

- Nội lực chính là được vận chuyển dọc theo kinh mạch trong cơ thể người, điều này là không thể nghi ngờ.

Lão thấy vị cao thủ nội lực Hàn Phong này ở phương diện hiểu biết nội lực có hạn như thế, quả thực cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, lắc đầu, lão vào trong phòng lấy ra một cái hộp cuộn chỉ, đưa cho Hàn Phong nói:

- Ở đây có vài quyển sách, cháu cầm về xem cho kỹ.

Hàn Phong nhận lấy lật vài cái, phát hiện bên trong ngoại trừ sách vở liên quan tới kinh mạch, còn có hai quyển sách có nội dung khiến cho hắn cảm thấy hứng thú, đó là châm cứu cùng điểm huyết.

Triệu Đông thấy hắn đối với hai quyển sách này cực kỳ hứng thú, liền nhắc nhở:

- Hai quyển này cháu chỉ cần coi như nội dung phụ trợ để xem, trước hết đem kiến thức căn bản của nhân thể thập nhị chính kinh học xong rồi nói, thuật châm cứu cùng điểm huyết không phải dễ học như vậy.

Hàn Phong cũng không có hỏi cái vấn đề ngu ngốc "thuật điểm huyết cuối cùng có thật là tồn tại hay không" nữa, bởi vì nội lực đã trở thành sự thật, thì thuật điểm huyết sao lại không được chứ?

Cuối cùng Triệu Đông nói:

- Ta không biết cháu làm thế nào lại có thể khống chế nội lực của mình ở tay chặt chẽ như thế, nhưng cháu phải biết rằng, ở thời điểm đối địch, loại phương thức này cũng không phải là tốt nhất, lãng phí nội lực không nói, uy lực cũng giảm bớt đi nhiều, đạo lý này tin tưởng cháu cũng có thể hiểu.

Hàn Phong lúc này cũng nghĩ thông suốt, hắn gật gật đầu:

- Cái này cùng với cường độ nén trong vật lý giống nhau, diện tích càng lớn sức nén sẽ càng nhỏ, cho nên tạo thành.....

- Máy thử vật lý này ta không hiểu, cháu tự mình trở về suy xét đi.

Triệu Đông xen lời hắn:

- Thứ nội lực này, có thể dùng để đả thương người, cũng có thể dùng để cứu người, mấu chốt là phải xem cháu sử dụng nó như thế nào. Thiện và ác, chỉ ở một ý niệm...

Triệu Đông nói đến "vô đức" với Hàn Phong, giáo dục hắn bản thân mang theo tuyệt kỹ, nhưng tuyệt đối không thể lợi dụng nó để làm việc ác.

Hàn Phong nói:

- Triệu gia, ông yên tâm, điểm ấy tôi hiểu rõ!

- Được, tốt lắm, hôm nay tới đây thôi. Cháu có vấn đề gì, tùy thời đều có thể tới tìm ta.

Trên thực tế, đối mặt với "kỳ tài võ học" như Hàn Phong, Triệu Đông sớm đã nổi lên lòng yêu tài, vô cùng muốn thu hắn làm đồ đệ, có điều thẳng cho đến lúc Hàn Phong rời đi, Triệu Đông vẫn không có mở miệng. Bởi vì lão phát hiện mình cũng không có tư cách này, , năng lực của bản thân đứa bé này cũng đã tương đối mạnh. Hơn nữa còn có lĩnh ngộ kinh người, Triệu Đông biết chút ít của mình căn bản không đủ cho hắn học. Thu hắn làm đồ đệ, chỉ trở ngại sự phát triển của hắn thôi.

Hàn Phong cũng không có bái phỏng bất kỳ người nào khác của Dương gia, một mình từ trong sân lớn nhà Dương gia đi ra ngoài.

Buổi gặp mặt cùng Triệu Đông hôm nay, hắn thu hoạch được rất lớn, không chỉ đem vấn đề làm phức tạp mình bấy lâu giải quyết, còn từ chỗ Triệu Đông học được không ít thứ. Quan trọng nhất là, hắn biết được hai điều kiện trọng yếu ảnh hưởng đến việc sinh ra nội lực: thổ nạp cùng ý niệm.

Nội lực khi phối hợp với thổ nạp sinh ra có cường độ lớn đến mức Hàn Phong phải kinh ngạc, đan lưu lúc trước hắn đã cảm thấy rất mạnh rồi. Lại không nghĩ tới thông qua loại phương thức đặc thù sinh ra "nội lực", so với trước kia còn mạnh hơn gấp mấy lần, trải qua thời gian rèn luyện lâu dài, loại cường độ này có thể đạt tới nhân thể có thể cảm giác trình độ. (Dịch giả: chỗ này cũng không hiểu ý tác giả cho lắm.)

Đương nhiên, dạng "nội lực" sinh ra như vậy cùng với "đan lưu" chỉ dựa vào động tác sinh ra tuy rằng bản chất giống nhau, nhưng vẫn như cũ có một chút khác nhau.

Nhớ tới "Hỗn Nguyên Thuật" của mình, trên mặt Hàn Phong ần ần hiện ra nụ cười:

- Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, lão hiện tại đang suy xét tới hỗn nguyên thuật của ta.

Từ đầu đến cuối, Triệu Đông xuất phát từ tính tự giác của quân nhân, cũng không có chủ động hướng Hàn Phong hỏi thăm phương pháp thổ nạp cụ thể của Hỗn Nguyên Thuật, nhất là loại công pháp chuyên tu nội lực cao cấp này, trong mắt lão, Hàn Phong có thể biểu diễn toàn bộ ra cũng đã đáng quý lắm rồi. Mà Hàn Phong, tự nhiên không có gì để nói, bởi vì "Hỗn Nguyên Thuật" của hắn tạm thời căn bản không có cách thổ nạp, hoàn toàn chỉ có động tác mà thôi.

Sau khi Hàn Phong rời khỏi, Triệu Đông căn cứ theo đó nhớ lại, thử luyện tập "Hỗn Nguyên Thuật" của Hàn Phong, có điều lão vừa mới luyện hai động tác, thiếu chút nữa làm trật cái eo của mình, đành phải lập tức dừng lại, lão suy nghĩ nói:

- Hỗn Nguyên Thuật này đúng là có chút khó, xem ra chỉ thích hợp cho người trẻ tuổi luyện. Đứa bé Hàn Phong kia chỉ luyện trong hai năm ngắn ngủi thì có thể đạt đến trình độ này, đây rốt cuộc là loại công pháp hình thức gì? Nội lực của đứa nhỏ Hàn Phong hùng hậu mơ hồ, nhưng lại không giống những

mà đạo tà môn kia..... Xem ra thật đúng là ngoài núi có núi, ngoài người có người mà, mấy ngày nữa thử đến hỏi Hoa lão xem.....

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chỉnh Sửa Thể Thuật.

Hàn Phong vừa mới trở lại chỗ ở của mình, liền nhận được điện thoại của giáo sư Lý Trọng Văn.

- Hàn Phong, tờ giấy trên bàn trong phòng thí nghiệm có phải của em lưu lại không?

- Dạ phải, thầy Lý, phương trình đó thầy thấy được không, đó là phương trình mà em căn cứ vào số liệu thí nghiệm trong thời gian ngắn gần đây cho ra được, vừa vặn cùng với lý luận xung mạch thần kinh sóng đơn của thầy phù hợp.

Lý Trọng Văn nói thẳng:

- Bây giờ em đang ở đâu, thầy hiện tại đi tìm em!

Ngữ khí kích động kia biểu hiện rõ giờ phút này hấn tương đối rất hưng phấn.

Hàn Phong biết rõ, ông nhất định là ý thức được tầm quan trọng của phương trình kia, bất quá bây giờ sắc trời đã không còn sớm, vì vậy hấn nói:

- Em bây giờ đang ở ngoài trường học, nếu không ngày mai em đi gặp thầy.

Chỉ nghe Lý Trọng Văn nói:

- Thầy Ta đợi không được, Hàn Phong, bây giờ em đang ở chỗ nào, thầy lập tức đi tìm em! Thầy hiện tại đang ở trước cổng trường.

Lý Trọng Văn này, thật đúng là nôn nóng mà. Hàn Phong cười lắc đầu, đành phải nói:

- Vâng thầy chờ em ở cổng trường, chừng mười phút sau em tới.

Cúp điện thoại, Hàn Phong lấy ra tất cả tư liệu cùng số liệu đo đạc được. Hấn biết rõ lát nữa Lý Trọng Văn nhất định sẽ hỏi hấn cuối cùng làm sao mà ra được phương trình đó. Tuy rằng những tư liệu này của Hàn Phong còn chưa đầy đủ, nhưng hấn vẫn không quản được nhiều như vậy, cùng lắm thì nói mình may mắn, vừa vặn ra đúng cái phương trình, chứ nếu phải chứng minh nghiêm túc, thì để tự ông ấy bổ sung số liệu đo đạc liên quan vậy.

Tại thời điểm đi vào cổng trường, xa xa chứng kiến giáo sư Lý Trọng Văn đang ở cổng ra vào đi qua đi lại, Hàn Phong cầm tờ giấy trong tay, thỉnh thoảng dừng lại nhìn một chút.

Lý Trọng Văn giương mắt chứng kiến Hàn Phong đang đi tới, vội vàng bước tới trước mặt Hàn Phong nói:

- Hàn Phong, em rốt cuộc đã tới! Nhanh giăng giải cụ thể cái phương trình này cho thầy, còn nữa, phương trình này làm thế nào mà em ra được?

Phương trình toán học vi phân đạo hàm riêng của Hàn Phong thoát nhìn có vẻ rõ ràng, tuy rằng hấn có chú thích các bước giải ở trên, nhưng Lý Trọng Văn vẫn là nửa hiểu nửa không. Bất quá, ông lại hiểu được, phương trình này của Hàn Phong, chính là chứng minh toán học cho lý luận xung mạch thần kinh sóng đơn của ông.

Hàn Phong nói:

- Trước hết tìm một chỗ đã.

- Phải, phải, tìm một chỗ, em coi, thầy vội đến vắng cả đầu.

Lý Trọng Văn suy nghĩ một chút, nói:

- Đến nhà thầy đi, cách chỗ này không xa.

Nơi Lý Trọng Văn ở là khu nhà trọ dành cho giáo sư của trường đại học Thủy Mộc.

Sau khi Lý Trọng Văn mở cửa phòng, Lý San San từ trong buồng chạy ra, vừa chạy vừa nói:

- Ba ba, ba về rồi à.

Giờ phút này nàng đang đeo một chiếc tạp dề, tay cầm cái nồi, nghiêm nhiên là cách ăn mặc kiểu bà chủ gia đình.

- Ủa?

Lý San San nhìn thấy Hàn Phong đứng sau lưng cha, lập tức sững sờ.

- Hàn Phong?

Nàng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cha mình. Rõ ràng rất kỳ quái tại sao Hàn Phong lại vô nhà mình.

- Chào cô, đồng học..... Lý San San.

Hàn Phong nhìn nàng cười cười, trái tim không khỏi đập nhanh hơn vài phần.

- San San à, hôm nay con làm thêm nhiều đồ ăn một chút, hôm nay Hàn Phong ăn cơm tối ở đây.

Giáo sư Lý Trọng Văn đem áo khoác cời ra mặc lên giá áo. Sau đó nhìn Hàn Phong nói:

- Minh lên phòng sách.

- Ba ba tìm hần có chuyện gì nhĩ?

Lý San San suy nghĩ một lát, không có đầu mối gì, lúc này nàng đột nhiên nhớ tới trong bếp còn đang nấu đồ ăn, kinh hô một tiếng, liền vội vàng chạy vào phòng bếp.

Sau khi vào phòng sách, Hàn Phong đột nhiên hỏi:

- Bình thường đều là Lý San San nấu cơm sao?

- Đúng thế, thầy bình thường bận rộn, không có thời gian chiều cô nó, bình thường ngược lại là nó chiều cô thầy, haha!

Lý Trọng Văn mỉm cười:

- Con bé này, ngay từ lúc còn nhỏ đã rất hiểu chuyện.

Hàn Phong như có điều suy nghĩ gật đầu.

- Hàn Phong, em hình như còn chưa có bạn gái hả?

Lúc này Lý Trọng Văn đột nhiên hỏi.

- Ách..

Hàn Phong sững sờ, trên mặt lộ ra nụ cười mất tự nhiên:

- Chưa có, chưa có...

- Haha!

Nhìn thấy bộ dáng này của hần, Lý Trọng Văn lập tức vui vẻ:

- Cái này có gì đâu mà xấu hổ, đều đã lên làm sinh viên đại học rồi, kiếm một đứa bạn gái cũng là chuyện bình thường thôi mà.

Hàn Phong sờ sờ mũi, không nói gì.

- Được rồi, được rồi, không nói tới đề tài này nữa.

Lý Trọng Văn lấy tờ giấy có ghi phương trình ra.

- Bây giờ, em giảng giải kỹ càng phương trình này cho thầy đi.

Vì vậy, Hàn Phong đem vài loại phương thức giải phương trình vi phân đạo hàm riêng giảng cho Lý Trọng Văn một lần, sau đó không đợi ông đặt câu hỏi, hần liền đem toàn bộ quá trình đức kết phương trình nói cho ông.

Suy nghĩ của Hàn Phong vô cùng rõ ràng, cũng rất có thứ tự, thời điểm giải thích trên cơ bản hầu như đều giải rất dễ hiểu, nội dung sâu sắc, lời lẽ đơn giản. Phương trình này là do bản thân hắn đúc kết ra, làm được điểm ấy cũng không phải là khó.

Lý Trọng Văn sau khi nghe xong cảm thán nói:

- Chỉ dựa vào những số liệu thô ráp như vậy mà em có thể đưa ra được phương trình này, thầy cũng không biết nên nói cái gì cho phải nữa. Hàn Phong em có biết sau khi thầy nhìn thấy phương trình này, trong nội tâm kích động bao nhiêu không? Vốn thầy còn tưởng, ít nhất phải đợi thêm nhiều năm nữa mới có thể từ toán học chứng minh ra đặc tính truyền sóng đơn của xung mạch thần kinh, không nghĩ tới hiện tại em lại đem vấn đề khó khăn đó giải quyết rồi!

Tuy rằng từ góc độ nghiêm cẩn của khoa học mà nói, muốn chứng minh tính chính xác của phương trình này, thì còn cần phải tiến thêm một bước đi đo đạc thêm số liệu chính xác, nhưng theo Lý Trọng Văn thấy, việc đó đã biến thành lao động chân tay. Lý luận này của hắn, đã có chứng minh toán học chèo chống rồi.

- Đầu đề này thầy đã nghiên cứu nhiều năm, không nghĩ tới nhờ có em tham dự, mà nhanh như vậy liền có được kết quả. Hàn Phong, thầy nhất định sẽ mang tên em ghi lên trước luận văn, trong đầu đề này, em đã làm ra cống hiến mẫu chốt nhất!

Hàn Phong vội vàng cự tuyệt, nói mình cũng không có giúp đỡ cái gì, chỉ là tùy tiện nói ra chút điểm ý kiến mà thôi, hắn cũng là dựa vào thành quả nghiên cứu trước đó của Lý Trọng Văn nên mới may mắn đưa ra được phương trình như vậy. Dựa theo ý tứ của Hàn Phong, tốt nhất ở trong luận văn ngay cả tên cũng không đề thêm tên hắn, chớ đừng nói chỉ là ghi ở phía trước. Lý Trọng Văn đương nhiên không chịu đồng ý, cuối cùng hai người tranh luận nửa ngày sau, mới chịu thối lui một bước. Hàn Phong đáp ứng kí tên, bất quá chỉ là làm một trong những trợ thủ nghiên cứu mà thôi.

Ở trước mặt Lý San San, Hàn Phong thủy chung vẫn cảm giác mình không thể đối mặt tự nhiên được, cho nên ngay tại một khách sạn cấp hệ thống của mình sắp tiến vào trạng thái siêu vận chuyển liền lấy cớ mình có việc quan trọng phải làm, ngay cả cơm cũng không ăn mà lập tức cáo từ.

Hàn Phong đi rồi, Lý San San hỏi:

- Ba ba, ba tìm Hàn Phong cụ thể là vì việc gì vậy?

- Đưa trẻ Hàn Phong này thật sự là kỳ tài a!

Lý Trọng Văn cảm thán, sau đó, ông đem hết toàn bộ những tác dụng, cống hiến của Hàn Phong đối với đầu đề ông đang làm trong khoảng thời gian này nói cho con gái. Cuối cùng, ông bảo:

- Ba chuyển hắn từ khoa tin học sang khoa chúng ta, đúng là một quyết định phi thường chính xác!

Lý San San mặc dù biết Hàn Phong rất quen thuộc với khoa học thần kinh, nhưng mà nàng tuyệt đối không nghĩ tới Hàn Phong lại lợi hại như vậy, hơn nữa còn có thể giúp đỡ lớn cho đầu đề của cha.

Hắn rốt cuộc là người như thế nào? Lý San San phát hiện mình đối với Hàn Phong càng lúc càng không rõ.

Hàn Phong ăn đại chút gì đó bên ngoài, sau khi về nhà, hắn bắt đầu bắt tay vào việc cải tiến "Hỗn Nguyên Thể Thuật" của mình.

Đầu tiên hắn không ngừng lặp đi lặp lại Hình Ý Quyền mới học. Cứ một lần rồi lại một lần, đồng thời trong lúc đánh quyền, hắn tiến vào trạng thái nội thị, quan sát tình huống nội lực mình trong cơ thể.

Khi hô hấp phối hợp với động tác thì như thế nào? Khi không phối hợp thì sẽ như thế nào?

Thông qua mỗi lần lặp lại, mỗi lần quan sát, Hàn Phong rốt cuộc hiểu được "Thở nạp phân thành hô hấp bên ngoài và hô hấp bên trong" cuối cùng là có ý gì.

Hô hấp bên ngoài, chủ yếu là chỉ phối tiến hành trao đổi cùng oxy và máu, mà hô hấp bên trong, là chỉ hô hấp của tế bào, là trao đổi khí giữa máu cùng tế bào tổ chức. Hô hấp bên ngoài mục đích là để thúc đẩy việc hô hấp, dựa vào đó mà kích phát tiềm năng cùng hoạt tính của tế bào.

Tuy rằng chỉ có một phân đoạn đơn giản như vậy, nhưng mà ảnh hưởng của nó đối với tế bào là khổng lồ, hai loại tình huống này đều sinh ra "đan lưu", tuy rằng bản chất nó giống nhau, đều thuộc về xung mạch thần kinh, nhưng tính chất đã khác nhau khá lớn. Lấy hình tượng làm ví dụ, "đan lưu" giống như con gái, tính tình ôn hòa như nước, đối với hoạt tính của tế bào có tác dụng kích phát rất lớn, mà "nội lực" thì giống như con trai, nó có tính cương dương rất mạnh, ảnh hưởng đối với tế bào phần nhiều là rèn luyện vào đấy mạnh, nên khi đánh vào cơ thể con người thì có lực phá hoại rất lớn.

Căn cứ theo lý luận của giáo sư Lý Trọng Văn, xung mạch thần kinh là một loại xung mạch cơ giới, thì cuối cùng, bản chất của nó cũng là một loại năng lượng, từ góc độ này mà nói, lý giải của Triệu Đông đối với nội lực tương đối chính xác.

Đã biết nguyên lý, chuyện kế tiếp tự dễ làm.

Hàn Phong liền bắt tay vào cải tiến "Hỗn Nguyên Thể Thuật", hắn đem động tác đơn giản hóa lần nữa. Đem các động tác sinh ra năng lượng thiên hướng nội lực loại bỏ, phối hợp phương thức thở nạp thích hợp, cuối cùng thống nhất tạo thành một bộ chuyên môn tu luyện đan lưu: Hỗn Nguyên Đan Lưu Thể Thuật. Sau đó, hắn lại căn cứ đặc điểm sinh ra nội lực, đem động tác cũ hoàn thiện lại một chút, thay đổi thêm một vài động tác, mỗi bước đều quy định thời điểm hô hấp thở nạp cùng phương thức thật nghiêm khắc, cuối cùng tạo thành một bộ chuyên môn tu luyện nội lực: Hỗn Nguyên Nội Lực Thể

Thuật.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Độc Thủ Phía Sau.

- Dear Jack: Tôi đã nhận được mail của anh. Trước hết tôi muốn nói cho anh một tin tức bất hạnh. Tôi là M, nhưng tôi cũng không phải là M, mà chỉ là một người bạn của cô ta. M chính thức đã về Thiên Quốc từ 5 năm trước rồi. Nói thật, trước đó tôi cũng không tin rằng anh đã biến mất sau 20 năm lại có khả năng xuất hiện. Đúng như lời M nói, anh cũng không có gặp phải bất trắc gì, cô ta bảo anh nhất định sẽ trở về tìm kiếm đồng bọn..... Hiện tại bây giờ, tôi đã xác nhận anh đích thực là Jack. Từ bức mail anh gửi, tôi thấy được sự cẩn thận và chú ý của anh trong đó. Hẳn anh cũng đã nhận ra, sự việc có vấn đề đúng không? Có lẽ anh vẫn còn nhớ cảnh cáo mà M thường xuyên lưu lại cho anh cùng các thành viên khác chứ..... Jack, anh ngàn vạn lần phải cẩn thận, hết thấy mọi biểu hiện đều phải cẩn thận, có một tổ chức thực lực vô cùng mạnh đang đánh thẳng vào toàn bộ hacker trên thế giới..

Sau hai ngày, M ở bên kia rốt cuộc đã có tin tức. Hàn Phong nhìn cái E-mail trước mắt, tâm tình sau một hồi lâu vẫn không tài nào bình tĩnh lại được.

M cũng đã chết? Trong lòng Hàn Phong dâng lên một cảm giác mát mát cùng trống rỗng khó hiểu, cả đám đồng bọn lúc trước đều không còn ở nhân thế, thật sự là.....

Cái người tự xưng là "bạn của M" mang đến cho Hàn Phong một tin tức khiến hắn thập phần phẫn nộ, quả nhiên là có điều kỳ lạ a, đa phần các cao thủ máy tính đều không phải tử vong một cách bình thường, vì sao?

Lúc đó M cảm thấy được trong chuyện này có cái gì đó không ổn, vì vậy cô ta một mình một người băng vào lực lượng của mình triển khai điều tra, cuối cùng ngay cả tánh mạng của bản thân cũng bị liên lụy.

Đồng thời với phẫn nộ, Hàn Phong cũng vì những cao thủ kỹ thuật này cảm thấy bi ai, những vương giả trong thế giới vi tính, suy cho cùng cũng không thể tránh được uy hiếp thực sự, lực lượng cá nhân thủy chung vẫn quá mức nhỏ bé.

- Thì ra cái gọi là đại hội thi đấu hacker còn có một tầng ý tứ như vậy, hắc!

Trong mail vạch trần rõ, đại hội thi đấu hacker toàn cầu sắp cử hành gần đây rất có thể là do tổ chức kia thao túng phía sau, là một con đường hữu lực để chúng "chọn lựa nhân tài".

Bọn chúng tưởng rằng mình là ai, thực đem bản thân mình trở thành người phát ngôn của thần rồi sao, dựa vào cái gì mà tùy ý thao túng vận mệnh của người khác? Lại nghĩ tới cả đám đồng bọn của mình đều không còn ở nhân thế, Hàn Phong đối với tổ chức này có chút phẫn nộ ra mặt rồi.

Bất quá Hàn Phong cũng không có lỗ mãng xúc động lập tức lợi dụng năng lực của mình đi làm chút gì đó. Hiện tại hắn cơ hồ cái gì cũng không thể làm được. Nói trắng ra là, hẳn hiện tại cùng với những hacker đã biến mất kia giống nhau, chỉ là một kẻ đáng thương rong ruổi trong thế giới giả tưởng kia thôi. Tổ chức kia kia đã có thể tìm được nhiều hành tung của nhiều cao thủ như vậy, nói rõ lực lượng của chúng đúng là rất cường đại, xem ra đã chiều mộ được không ít cao thủ ở phương diện này.

Hàn Phong có một loại trực giác. Hẳn sau này nhất định sẽ phát sinh va chạm cùng với tổ chức đó.

Đương nhiên, bây giờ Hàn Phong còn chưa thể xác định lời "bạn của M" này cuối cùng có bao nhiêu phần là chân thật, nhưng trong tiềm thức vẫn tin lời người đó.

Inte, vốn không hề an toàn như hắn vẫn nghĩ.

Hàn Phong quyết định từ nay về sau muốn tiến hành hoạt động Inte gì, thì cũng đều nhất định phải làm đúng biện pháp an toàn.

Hàn Phong cảm giác mình hẳn là nên bắt đầu làm chút gì đó, vì chính mình, vì người khác, vì đồng bọn trước kia của mình!

Mà sợi dây nối duy nhất chính là đại hội thi đấu Hacker, Hàn Phong quyết định bắt tay từ phương diện này, nghĩ tới Sở Suất muốn tham gia đại hội thi đấu đó, hẳn đang nghĩ liệu có nên tiếp tục trợ giúp Sở Suất một tay không.

Ngày hôm sau, Hàn Phong vô tới trường liền tìm Sở Suất, hỏi xem hắn đã chuẩn bị được như thế nào.

Kết quả Sở Suất nói:

- Phong tử, đại hội thi đấu này tao không tham gia.

Hàn Phong nghe vậy sửng sốt:

- Sao vậy? Sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý?

- Lại nói, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì này.

Sở Suất rất là bất đắc dĩ nói:

- Mô hình ronwork này hỗ trợ ưu hóa kia thật sự quá mức cường đại.....

Mấy ngày trước, giáo sư Lại Tiên Tế lòng như lửa đốt tìm được Sở Suất, hỏi thăm hần kỹ càng tình huống liên quan tới mô hình. Cũng may Sở Suất vốn đã hoàn toàn lý giải mô hình, nếu không dưới từng bước từng bước truy vấn của giáo sư Lại Tiên Tế, suýt nữa để lộ ra rồi. Bằng không, thân phận của Hàn Phong sớm đã bị ông hỏi ra được.

Mô hình này của Hàn Phong, đã đạt trình độ tương tự với mạng thần kinh thật sự trong não, cho nên đặc tính biểu hiện ra bên ngoài cũng tương đối cường đại. Chỉ dựa vào ba mươi thần kinh nguyên tố hợp thành mạng lưới, giáo sư Lại Tiên Tế liền dựa vào ronwork kia cùng lý luận tương quan kéo thêm được một bước dài. Hơn nữa, khi Sở Suất đem mô hình mã hóa này dùng số hiệu hoàn toàn thực hiện, thì tính năng mã hóa biểu hiện ra ngoài của nó đã vượt qua khỏi tiêu chuẩn dân dụng rất lớn. Thậm chí so với tiêu chuẩn quân dụng còn muốn vĩ đại hơn nhiều. Cho nên giáo sư Lại Tiên Tế liền đem phép tính này của hần đề cử cho nhiều hạng mục của quân đội, đề nghị bọn họ chọn phép tính này để tiến hành truyền số liệu mã hóa.

Và kết quả rất nhanh là, "phép tính mã hóa căn cứ vào hỗn hợp ronwork" của Sở Suất được chuyên gia chứng minh là một phép tính mã hóa kiểu mới có tính an toàn tương đối vĩ đại, hơn nữa còn được sử dụng trong rất nhiều hạng mục nghiên cứu khoa học quân dụng. Kết quả là trực tiếp khiến cho Sở Suất không thể đem phép tính này công bố ra ngoài. Mà người sáng lập ra phép tính Sở Suất, được quân đội lấy thân phận chính phủ mua đứt phép tính, hơn nữa còn có ban thưởng nhất định. Cùng lúc đó, đại biểu quân đội đã liên lạc với Sở Suất, hỏi xem hần có nguyện ý tiến nhập đội ngũ nghiên cứu khoa học quân đội không.

Đối mặt với tình huống này, Hàn Phong tỏ vẻ lý giải. Dù sao trước kia hần cũng tiến vào như thế, Sở Suất so với hần trước kia tốt hơn nhiều, quân đội còn có thể dùng tiền để mua phép tính của hần. Nếu như là trước kia, bọn họ bản thân là quân nhân, bất luận thành quả nghiên cứu khoa học nào cũng đều là của quốc gia, ngoại trừ ban thưởng tinh thần ra, thì ban thưởng vật chất rất là ít. Phép tính mã hóa trong quân đội, đương nhiên là không cho phép tiết lộ ra ngoài, bởi vì nó rất có thể liên quan đến an toàn quốc phòng.

- Vậy ý này thì sao? Có đi quân đội không?

Hàn Phong hỏi.

- Đi! Đương nhiên là đi rồi!

Trên gương mặt của Sở Suất lộ ra chút ít hưng phấn.

- Mày có điều không biết, kỳ thực mơ ước lớn nhất của tao là trở thành một trong những nhà nghiên cứu khoa học quốc phòng! Giống như siêu cấp hacker Nhạc Phong vậy, vì sự nghiệp thông tin khoa học kỹ thuật quốc phòng tận chút lực lượng nhỏ của mình! Biết đâu mười năm hay hai mươi năm sau, tao cũng được như Nhạc Phong, được mọi người tôn kính. Hàn Phong, lần này thật sự phải cảm ơn mày, nếu như không có mày hỗ trợ, giấc mộng này của tao thật sự không có khả năng thực hiện.

- Ách.....

Hàn Phong không nói gì:

- Không cần khách khí.

Hàn Phong không nghĩ tới, ngay cả Sở Suất cũng bị ảnh hưởng của truyền thông, xem ra tác dụng của dư luận thực rất lớn a!

Sở Suất không thể dự thi, Hàn Phong đành phải tìm biện pháp khác. Bất quá, bản thân hần hần sẽ không đi dự thi, chuyện thi đấu, Hàn Phong quyết định bắt tay từ tuyển thủ dự thi khác.

Hộp sách cuộn chỉ Hàn Phong lấy từ chỗ Triệu Đông về chỉ tồn không tới hai tiếng đồng hồ liền xem xong toàn bộ.

Hiện tại, hần đối với hệ thống mạch lạc trên cơ thể người cũng có một cái hiểu biết tổng thể, tuy rằng bản thân hần từ vĩ mô cũng không thể quan sát được sự tồn tại của kinh mạch, nhưng đối với phương diện huyết vị, lại phát hiện tế bào dây thần kinh so với những chỗ khác khác nhiều.

Tại thời điểm đang giảng giải nội lực cùng Hàn Phong, Triệu Đông nói đến tác dụng của ý niệm đối với nội lực. Lúc ấy Hàn Phong đối với nó cũng không hiểu lắm, thẳng cho đến khi xem xong hết sách, thì hần mới chính thức hiểu rõ ý nghĩa của ý niệm đối với nội lực.

Ý niệm là thứ có thể ảnh hưởng đến lưu động của nội lực, điểm ấy Hàn Phong hiểu rất rõ từ tận sâu trong cơ thể.

Nhưng mà đến cuối cùng làm như thế nào để ảnh hưởng lưu động của nội lực mới là điểm mấu chốt.

Triệu Đông nói, lý giải của mỗi người là bất đồng, nhưng tổng thể mà nói, mỗi một môn công pháp, tổng thể đều có phương thức ảnh hưởng cố định của chính nó, lưu động dựa theo đường lối kinh mạch đặc biệt của mình, đây gọi là "đường đi của nội công".

Lúc trước sau khi cơ thể Hàn Phong hình thành đan lưu, hần chỉ để cho chúng tự động chảy xuôi trong cơ thể, kết quả là, đại bộ phận đan lưu sau khi chạy được một thời gian ngắn, đều chậm rãi biến mất không thấy gì nữa. Mà sau khi Hàn Phong xem qua mấy quyển sách này, rốt cuộc cũng hiểu rõ phải làm như thế nào mới có thể khiến cho những năng lượng này có khả năng lưu trữ lâu dài trong cơ thể mình ----- chính là khiến cho chúng lưu động tuần hoàn theo một con đường cố định.

Thì ra, cách nói đại chu thiên, tiểu chu thiên theo lời cổ nhân, cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý. Khiến cho nội lực duy trì lưu động liên tục theo tuần hoàn chu thiên, thật sự có thể tự động giảm bớt tiêu hao của chúng, khiến chúng tồn lưu trong cơ thể càng lâu hơn. Nếu như liên tục duy trì thì sẽ sinh ra càng nhiều nội lực, tổng sản lượng sẽ gia tăng, cuối cùng trong cơ thể hình thành một thông đạo năng lượng tương đối khả quan.

Mấy ngày nay Hàn Phong nghiên cứu nội lực có chút nghiệm rồi, hần phát hiện tính nội lực có tính dẻo dai vô cùng mạnh, có thể tùy theo ý mình biến thành đủ loại hình. Ví dụ như, lúc trước Triệu Đông bảo phương thức đẩy nội lực của hần ra ngoài không xài được, lực phá hoại không lớn. Hàn Phong liền nhắm vào tình huống đó thay đổi một chút hình thức phóng nội lực, lúc mới bắt đầu dựa theo hình mũi khoan bắn ra. Về sau, trải qua thí nghiệm từng bước một, hần phát hiện nội lực có hình dáng đỉnh ốc uy lực lớn nhất. Hần thậm chí có thể trực tiếp đánh hõm một hõm lớn trên vách tường! Đối với tình huống này, bản thân Hàn Phong cũng kinh ngạc không thôi, trong lúc vô tình, hần đã có bốn sự "khai sơn phá thạch" (Khai sơn phá thạch: phá đá mở núi)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Không Gian Sáu Chiều

Sau khi xử lý xong những chuyện tào lao khác, Hàn Phong lần đầu tiên bắt đầu chủ động khai phá lập trình vì tính chân thực kể từ sau khi hần trọng sinh.

Đây là kết quả suy nghĩ của Hàn Phong giai đoạn vừa qua, và cũng là bước đầu tiên trong kế hoạch bốn năm của hần.

Hàn Phong vẫn luôn quan điểm rằng, mạng lưới inte khắp nơi khắp chốn đều là mỏ vàng hết, đây là thứ tập hợp toàn bộ tài nguyên trên toàn thế giới.

Cho nên, Hàn Phong vẫn luôn tự hỏi bản thân nên tiến nhập thế giới inte này như thế nào. Nói trắng ra, là hần phải làm như thế nào thì mới có thể quật khởi được trong thời gian ngắn. Đây không phải đơn giản chỉ cần bỏ tiền ra là làm được. Nếu như bỏ tiền, bằng vào kỹ thuật hiện tại của hần, có thể nói là do hần không chịu tự suy nghĩ tìm cách. Hiện tại mấu chốt là, hần muốn trong vài năm ngắn ngủn, thành lập riêng một đế quốc buôn bán cho mình, ít nhất phải có thể trở thành lực lượng không thể bỏ qua trong mắt Dương gia hoặc Hàn gia, thậm chí còn vững vàng đứng đó.

Inte phát triển đến bây giờ, có thể nói, cơ hồ tất cả lĩnh vực đều có thể kiếm tiền, đều có thể có vô số người nhào vô. Bọn họ mang theo hy vọng cùng mơ ước, mang theo giấc mơ phát tài tiến vào những lĩnh vực đó. Bất quá có thể thành công chỉ là một con số nhỏ, chỉ có một vài người nổi bật là có thể thành công. Hơn nữa, theo xã hội phát triển, những hạng mục phát triển kiếm tiền kia, cơ hồ toàn bộ đều bị những công ty đầu sỏ lũng đoạn, các công ty nhỏ hoặc đoàn thể cơ hồ khó có thể chen chân, chớ đừng nói chi là một người.

Nhưng mà, Inte cũng là một thế giới hết sức thần kỳ, kỳ tích thông thường cứ cách một đoạn thời gian sẽ được phô bày trình diễn. Cũng như, những ông trùm quốc tế đời trước, Microsoft, Google, Facebook..... không một ai là không chứa đầy những màu sắc truyền kỳ, lực lượng của họ vừa xuất hiện, không thể nghi ngờ đều là một kỳ tích thần thoại mà người người hâm mộ.

Hàn Phong cũng muốn sáng tạo ra thần thoại cho riêng mình, hần dựa vào không phải là vận may, mà là học thức của bản thân mình, kỹ thuật của mình, cùng với siêu cấp hệ thống độc nhất vô nhị trong đại não!

Đối với chút ít động tĩnh trong ngành, hần cơ hồ rõ như lòng bàn tay, mỗi ngày đều lên mạng đọc đại lượng tin tức và blog. Đặc biệt rất chú ý đến những tình huống của những ông trùm quốc tế mới nổi. Hần không ngừng quan sát, không ngừng tự hỏi, dần dà, ở phương diện này, hần liền tạo thành một thế giới mình mình xem. Đồng thời cũng biến bản thân phải làm thế nào mới có thể cạnh tranh giết ra một mảnh trời đất riêng biệt trong lĩnh vực dị thường kịch liệt này.

Trạng thái hiện tại của Hàn Phong tốt chưa từng có, lập trình biên soạn một đường thẳng tiến. Cơ hồ rất ít khi phải sửa lại, đó là chỗ tốt khi có được siêu cấp hệ thống. Có một vài phép tính hoặc số hiệu, cơ hồ nghĩ cũng không cần nghĩ, trực tiếp vận chuyển trong não, sau đó "phục chế" vô trình biên dịch.

Chương trình biên chế này cần có dự trữ kỹ thuật tri thức, Hàn Phong sớm đã chuẩn bị cho tốt, trong đó, hần còn sử dụng thủ đoạn những thủ đoạn không bình thường, thu hoạch một vài tư liệu mấu chốt để nghiên cứu.

Hàn Phong đem hạng mục đang làm hiện tại đặt tên là "Không Gian Sáu Chiều". Tổng cộng cộng đại khái có thể chia làm hai trình tự chủ yếu. Một là

Server (máy chủ), hai là Client (hộ khách), hình thức của nó giống với game online, sử dụng client để đăng ký đi vào server tiến hành thao tác tương ứng.

Đại khái sau một tuần đóng cửa tiến hành khai phá, hình thức ban đầu của hạng mục này rất cuộc đã có, thời gian kế tiếp chính là thời gian điều chỉnh của bản Beta, hẳn sẽ biên soạn ra hai phần mềm tiến hành thử nghiệm cùng cải tiến cho nó.

Bất quá, đầu tiên hẳn mua hẳn một cái server, sau khi khai phá, liền dùng máy của mình làm như server để sử dụng, hiện tại phải bắt đầu điều chỉnh bản beta rồi, vẫn còn cần phải có server chính thức mới được.

Thân là hacker, Hàn Phong cũng không định tính đi mua sắm mấy gói server xịn trên mạng, mà dự tính tự mình DIY hết, đó mới thực sự là đam mê đặc thù của hacker. Những nhãn hiệu máy móc server kia tuy tốt, tính ổn định rất đáng tin, bởi vì nó đã trải qua kiểm nghiệm chất lượng làm server rồi, thế nhưng tính năng vẫn không thể phát huy được đầy đủ, giá cả so ra cũng không lời. (DIY: Do it yourself - Tự mình làm)

Cho nên, trong khoảng thời gian này, Hàn Phong luôn đi dạo trên chợ máy tính. Phần cứng máy tính, dựa vào tư liệu là vô dụng, đến nơi quan sát cụ thể mới là tốt nhất, kể cả giá cả nữa.

Thời điểm Hàn Phong đến siêu thị máy tính, chỉ nhìn mà không nói lời nào, thời điểm người khác mua sắm phần cứng, hẳn liền ở bên cạnh nghe. Không thể không nói, bản lĩnh nổ bom của nhân viên bán hàng quả nhiên lợi hại, há miệng ra liền toàn những danh từ cùng tham số chuyên nghiệp, khiến cho mấy người tới mua máy tính mê muội cả đầu óc, cuối cùng bị dụ là chiếm lời lớn trong nội tâm còn cảm thấy vui sướng hài lòng.

Hàn Phong bỏ ra hơn một tiếng đồng hồ đi dạo trong chợ máy tính. Sau khi nắm rõ tình huống cơ bản, hẳn liền bắt đầu hành động mua sắm của mình. Bo mạch chủ, thùng máy, quạt, phần cứng.....

Hành gia vừa ra tay, liền biết phải hay không. Thông thường là sau khi đối phương bỏ lỡ ba loa một hồi, Hàn Phong liền phán một câu khiến họ trợn mắt mà nhìn, trực tiếp hết:

- Anh bạn, cậu là hành gia thôi thì đừng có phá chứ, đi, tới đây, cậu muốn mua gì, anh bán giá vốn cho cậu.

Hàn Phong biến rõ giá vốn trong miệng họ tự nhiên khẳng định không thật sự, bất quá đối phương cũng nên có chút tiền lời, chỉ cần không quá khoa trương, hẳn cũng không lộ trần.

Hết nửa ngày, Hàn Phong đã lắp đặt xong server.

Tập âm của server khá lớn, nên Hàn Phong dọn một căn phòng riêng, làm phòng máy, còn mình thì dời phòng khác ở.

Thời gian kế tiếp, là chế tạo hệ điều hành có thể dễ thỏa mãn Hàn Phong. Thứ Hàn Phong dùng là server Linux, đây một hệ điều hành mở. Có thể trực tiếp chỉnh sửa thông số cho mình, rất thuận tiện cho những căn cứ mình cần gần đây, tiến hành gia tăng cắt giảm cho hệ điều hành. Sau công tác điều chỉnh chức năng, là hệ thống biên dịch, quá trình này so ra dài đằng đằng, tốn hết gần nửa ngày.

Thẳng cho đến thời điểm buổi tối, Hàn Phong mới chính thức đem server "Không Gian Sáu Chiều" vận hành thành công trên server.

Dựa theo tính toán của Hàn Phong, "Không Gian Sáu Chiều" là một thế giới giả tưởng, nó cùng dạng với game online, nhưng cũng có sự khác nhau khá lớn. Giống nhau chính là thao tác cùng kết cấu, đều là hình thức client và server, thông qua client đăng ký vào server. Nhưng mà, bất đồng với game online, cái thế giới giả tưởng này chỉ quy định một bộ "Quy Tắc", ngoài ra không còn gì nữa cả, đây là một phần mềm máy tính mô phỏng thế giới thật sự. Lúc mới bắt đầu, bên trong server "Không Gian Sáu Chiều" không có gì cả. Giống như một khắc mà Bàn Cổ khai thiên tích địa lúc trước, là một cái hỗn độn, hoặc nói, nó là một đại lục hoang vu. Tất cả mọi thứ, đều thông qua client tự tiến hành "sáng tạo". Ví dụ như, thông qua client, Hàn Phong có thể dùng chức năng sáng tạo lấy đá cơ bản dựng lên căn nhà. Mà căn nhà này vốn dĩ không có tồn tại, cũng không có quy định hình dáng, chỉ sau khi người sử dụng kiến tạo xong, thì mới có thể bảo tồn trong server, chỉ cần người sáng tạo hoặc nhân viên quản lý không chủ động cắt bỏ, căn nhà đó vẫn luôn tồn tại, cùng với thế giới thật giống hệt nhau.

Mỗi một client đều có thể sáng tạo một nhân vật, Hàn Phong sử dụng client đăng ký, hẳn trở thành con người đầu tiên trong thế giới này, cũng là sinh vật đầu tiên của "Không Gian Sáu Chiều".

Giương mắt nhìn vào, bên trong chỉ là một片片 thổ địa vô cùng rộng lớn, thoạt nhìn không thấy được bờ bên kia. Đây là thứ đầu tiên Hàn Phong sắp xếp ở thế giới này, không có gì cả, chỉ có đất mà thôi.

Bởi vì là phiên bản đầu tiên, nhân vật do Hàn Phong sáng tạo có hình dáng vô cùng xấu xí, động tác di chuyển của rất mất tự nhiên, trên người không có bất kỳ quần áo nào cả.

Hàn Phong không chế nhân vật chạy xung quanh trên mặt đất, tuy rằng thoạt nhìn thì vô cùng đơn sơ và nhàm chán, nhưng hẳn vẫn cảm thấy rất có ý tứ. Bởi vì "Sáng Thế Kỳ" của hẳn đã thành công bước ra bước đầu tập tễnh. Hẳn là "Sáng Thế Thần" của thế giới này, sau nửa tiếng, Hàn Phong giao phó cho nhân vật này quyền lợi lớn nhất là: Dời núi đảo biển.

Đó là công năng đầu tiên của thế giới, tiến hành điều chỉnh đất đai bên trong, có thể thay đổi độ cao địa thế trong phạm vi lớn so với mặt biển, đem khối bình địa bay vụt lên, trở thành dãy núi, hoặc đem nó ép xuống thành vực.

Những thao tác này, nói ra, chỉ là tiến hành lập trình trong server của "Không Gian Sáu Chiều" mà thôi, thay đổi một ít số hiệu và số liệu trong kho, liền có thể đạt tới hiệu quả này. Sau đó lại thông qua hình ảnh 3D biểu diễn quá trình, nguyên lý của nó vô cùng giống với game online.

Bất quá, so với client của game online hề động tới một chút là tốn vài gb, thì client do Hàn Phong biên chế lại không tới 30 mb, cơ hồ có thể, cơ hồ có thể không cần tính. Tất cả thao tác, đều do server tiến hành, số liệu của server lẫn client đều đồng thời tiến hành trao đổi cùng lúc.

"Không Gian Sáu Chiều" chính là sản phẩm đầu tiên khi Hàn Phong tiến quân vào Inte, nó cũng không giống như mấy trang web kia tùy ý là copy lại một cách dễ dàng. Bởi vì nếu muốn đem một thế giới 3D giả tưởng dựng lên, những thứ trong đó liên quan rất nhiều đến kỹ thuật hạt nhân. Nếu muốn tiến vào lĩnh vực này, thì trình độ tương đối phải cao. Hàn Phong cũng không lo lắng có kẻ khác tiến vào lĩnh vực này, hiện tại thị trường còn chưa được mở. Nhận thức của mọi người đối với thế giới giả tưởng tương đối có hạn. Thử tất cả cùng nhau tiến vào, đem khái niệm mở rộng ra, cuối cùng ai là kẻ chiến thắng thì biết.

Lại trải qua thêm hai tuần cải tiến cùng hoàn thiện, Hàn Phong quyết định mời nhóm cư dân đầu tiên tiến vào chiếm giữ thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Nhóm Cư Dân Đầu Tiên

Đương nhiên, nhóm cư dân đầu tiên này cũng không phải tùy ý mời là được, hiện tại thế giới này còn đang ở trong giai đoạn hoang dã. Hàn Phong cũng không hy vọng gặp phải một kẻ cái gì cũng không biết chạy vào, mò mẫm vọc phá thế giới một trận, khiến cho hỗn loạn rồi sau đó buông tay bỏ đi.

Đối với sản phẩm còn đang ở trong giai đoạn khai phá mà nói, nhóm người sử dụng đầu tiên vô cùng quan trọng. Bọn họ tốt nhất là những người nhiệt tâm có thể đưa ra đề nghị cải tiến, trợ giúp khai phá sản phẩm.

Đặc điểm của "Không Gian Sáu Chiều" là ở chỗ "sáng tạo", ở trong thế giới giả tưởng này, ngoại trừ đại lục hoang vu ra, thì không còn tồn tại thứ gì hết, hết thảy mọi thứ cần thiết là thông qua hai tay của bạn để sáng tạo.

Hàn Phong tạo ra một bộ công cụ sáng tạo cùng biên tập bên trong hệ thống, công cụ biên tập chủ yếu để tiến hành điều chỉnh thay đổi địa hình, còn sáng tạo, thì Hàn Phong làm riêng một động cơ xây dựng mô hình 3D có tính mở rộng tương đối lớn.

Chức năng hiện tại của động cơ xây dựng mô hình 3D hiện tại rất đơn giản, tạm thời chỉ có thể tiến hành "chặt chém" vật thể, làm những thao tác "biến hình" đơn giản. Bất quá Hàn Phong lại để cho động cơ này có tính mở rộng rất lớn. Dựa theo ý tưởng của hắn, động cơ này đến bước cuối cùng, thậm chí có thể vượt qua những phần mềm thiết kế xây dựng mô hình 3D thường dùng như MAYA, Lightwave, 3DsMax.....

Mặt khác, Hàn Phong còn đang khai phá tính năng lập trình của thế giới này, tương lai đợi đưa chức năng đó ra, đem chức năng sáng tạo tiến thêm một bước lớn. Bởi vì lập trình trong thế giới này, không chỉ đơn giản là thay đổi bề ngoài vật thể đơn giản như vậy. Người sử dụng thậm chí còn có thể dùng phương thức lập trình biên soạn một trò chơi bên trong "Không Gian Sáu Chiều".

Bất quá, đối với game online mà nói, lộ trình chơi của "Không Gian Sáu Chiều" có chút khó. Đầu tiên, người sử dụng phải là những người có tinh thần sáng tạo, mà cũng không đơn thuần chỉ là đi hưởng thụ thành quả của người khác. Những người đó hẳn phải giàu có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, có thể cam lòng tốn tinh lực và thời gian nghiên cứu thế giới này.

Nhóm cư dân lý tưởng đầu tiên trong lòng Hàn Phong hẳn là những người biết chút lập trình hoặc kinh nghiệm thiết kế, có sức sáng tạo giừ có. Ví dụ như lập trình viên, kiến trúc sư, hay là những sinh viên chuyên ngành.

"Không Gian Sáu Chiều" của Hàn Phong vừa mới xuất hiện, hơn nữa chức năng cũng rất đơn giản. Cũng giống như những sản phẩm khác, muốn có được nhóm người sử dụng đầu tiên tương đối khó khăn. Căn bản không có bất luận danh khí gì, người ta dựa vào cái gì mà phải chạy đi chơi thứ đồ bán phế phẩm của hắn? Huống hồ, sau khi Hàn Phong trọng sinh, ở trên inte, cũng không có tham gia vào mấy diễn đàn, lại càng không có kết bạn với ai.

Cho nên, Hàn Phong cũng không có sốt ruột đi tuyên truyền "Không Gian Sáu Chiều" của mình, mà là bắt đầu tham gia các diễn đàn thiết kế kỹ thuật nổi tiếng trong và ngoài nước. Công việc hắn làm, đơn giản là để cho người khác giải đáp những chỗ khó hoặc phát biểu thoảng quan điểm của mình hay đưa ra tác phẩm.

Cao thủ, ở bất cứ chỗ nào cũng có thể thắng được sự tôn kính của mọi người trong thời gian ngắn.

Cho nên, rất nhanh Hàn Phong đã chiếm được nhóm bạn sùng bái đầu tiên trên inte kể từ khi trọng sinh.

Ấn tượng của Hàn Phong cho họ là, hắn đối với inte hiểu rất rõ. Có cái nhìn khác sâu, đối với vấn đề của các công ty, thông thường đều nói trúng tim đen. Mặt khác, Hàn Phong còn trình bày cho họ thấy cách nhìn của mình về xu thế phát triển trong tương lai của inte, trên thực tế xem trong phát triển thế giới giả tưởng 3D.

Khẩu hiệu của hắn là: "Thời đại web 3D đã tới, mọi người chuẩn bị xong chưa?"

Rất nhanh, chung quanh Hàn Phong liền tụ tập một đám người cùng chung chí hướng, bọn họ ở trên bài post phát biểu cách nhìn của mình. Có người đối với lĩnh vực này chú ý đã lâu, có người kỹ thuật mạnh một chút, sớm đã bắt đầu khai phá sản phẩm tương tự.

Kỹ thuật của Hàn Phong đương nhiên khỏi phải nói, ở trong đám người này hoàn toàn xứng đáng xưng vua. Những sản phẩm mà họ bắt đầu khai phá, sau khi Hàn Phong biết, cơ hồ đều có thể đưa ra những đề nghị tương đối có tính kiến thiết. Trong những đề nghị này còn có cả cơ cấu thiết kế, kể cả chi tiết trình tự biên soạn đều có cả. Trên thực tế, trong tương lai những người này cũng rất có thể là đối thủ cạnh tranh của Hàn Phong, nhưng Hàn Phong lại không lo lắng chút nào, chỉ cần bọn họ hỏi vấn đề gì, là Hàn Phong liền giải đáp cặn kẽ. Hàn Phong có tự tin này, một mặt là tự tin với kỹ thuật của mình, về phương diện khác, cũng là bởi vì sản phẩm của bọn họ, căn bản còn chưa có siêu thoát khỏi xiềng xích truyền thống của game online. Thế giới giả tưởng của bọn họ, cũng chỉ là thế giới giả tưởng giả mà thôi. Đây là chênh lệch giữa quan niệm, cũng không phải bằng vào kỹ thuật là có thể đền bù.

Ở lĩnh vực thiết kế, Hàn Phong cũng bằng vào ưu thế siêu cấp hệ thống của mình, làm ra nhiều tác phẩm không tẻ. Sau khi đưa vào diễn đàn thiết kế, nhận được sự khen ngợi nhất trí của mọi người.

Sau đó, Hàn Phong chọn một số người trong đó, gửi mời đăng ký. Hơn nữa, lưu lại cho mỗi người ba cái danh ngạch.

Sử dụng phương thức mời đăng ký, có rất nhiều chỗ tốt, tuy rằng nó đề cao cánh cổng đăng ký, nhưng đối với "Không Gian Sáu Chiều" mà nói, đó cũng không phải là chỗ hỏng. Có khác biệt, nhưng vẫn là tốt. Hàn Phong cứ thế tiến hành mời, căn cứ vào phán đoán của hắn, những người này đối với "Không Gian Sáu Chiều" khẳng định có hứng thú lớn, hơn nữa rất có thể sẽ trở thành cư dân buôn bán đầu tiên.

Bởi vì cái gọi là "vật hợp theo loài, người hợp theo quân", mỗi người đều có bạn bè riêng của mình, những người này phần lớn là mang theo "hứng thú" mà tới. Cho nên, Hàn Phong đề cho họ mỗi người ba danh ngạch, để cho họ có thể mời bạn bè mình vào.

Mặt khác, "chế độ mời" ngoài trừ việc loại bỏ cùng định hướng cho chức năng ra, trên thực tế còn là một loại "doanh tiêu đói khát". Vật hiếm là vật quý, chỉ cần gặp phải thứ thoạt nhìn không tệ mà lại quá thừa thớt, thì sẽ xuất hiện hiện tượng "đói khát", do đó sẽ khiến cho càng nhiều người chú ý hơn.

Hàn Phong mời những người này, đều là người trong nước, có lập trình viên, có nhà thiết kế, có cả thành phần tri thức văn phòng, cũng có sinh viên, học sinh trường học. Những người này trên cơ bản hẳn đều đã tiếp xúc, bọn họ cũng biết, Hàn Phong là một cao thủ. Sở dĩ chỉ mời trong nước, là vì Hàn Phong còn chưa có upgrade bản tiếng Anh.

Sau khi đem thư mời gửi đi, Hàn Phong liền đóng vai người giữ thôn đón chào cư dân mới.

Không tới ba phút, theo ánh sáng trắng lóe lên, "Không Gian Sáu Chiều" đã xuất hiện cư dân thứ hai, là một cư dân nam tính tên là "Tướng Quân".

Hệ thống người của Không Gian Sáu Chiều ngoại trừ đi đi lại lại, chạy nhảy, còn có thể tiến hành bay cùng truyền tống thuần di, bên trong còn có cả chức năng nói chuyện phiếm.

Sau khi Tướng Quân xuất hiện trong này, hơi chút ngừng lại, liền lập tức đi tới nhân vật "Lục Độ" của Hàn Phong.

Khung chat hiện ra một hàng chữ -----

Tướng Quân: Lục Độ lão đại, em tới rồi, haha! Em là Tiểu Hải.

Lục Độ: Hoan nghênh, haha!

Hàn Phong biết rõ, Tiểu Hải vẫn còn là một học sinh đang đọc sách, sở dĩ mời hắn, là bởi vì hắn là một cao thủ cấp "Cracker", một kẻ yêu thích khoa học kỹ thuật của máy vi tính cực độ, có đầu óc linh hoạt, thích tiếp nhận sự vật mới, hơn nữa còn tinh thông xây dựng mô hình 3D.

Tướng Quân: Còn chưa có ai khác tới sao?

Lục Độ: Đúng vậy, em là người thứ hai.

Tướng Quân: Haha --- mình là người thứ hai trên thế giới.

Tướng Quân: Lão đại, sản phẩm của anh nhất định là vô địch rồi, em làm quen trước một chút.

Nói xong, "Tướng Quân" liền bắt đầu làm quen với hệ thống, bởi vì trước đó Hàn Phong đã nói sơ qua, chỉ có điều có một vài chi tiết là cần họ tự đi tìm hiểu.

Chỉ chốc lát sau, bên trong "Không Gian Sáu Chiều" xuất hiện một cư dân nữ đầu tiên, "Lá Tiên". Lá Tiên cũng là người Hàn Phong quen qua diễn đàn thiết kế, trình độ thiết kế bản đồ của nàng tương đối lợi hại.

Câu nói đầu tiên mà Lá Tiên nói với Hàn Phong, chính là cần nhân trình thẩm mỹ của Hàn Phong quá kém, nhân vật đầu tiên gì đâu mà quá xấu.

Đối với lời phàn nàn của nàng, Hàn Phong không khỏi dở khóc dở cười, đây chỉ là sản phẩm còn đang khai phá, hắn đương nhiên không có tâm tư chú ý tới phương diện trang trí rồi.

Giải thích của Hàn Phong đương nhiên không thể khiến cho Lá Tiên cái con người theo chủ nghĩa hoàn mỹ này cảm thấy thỏa mãn, nàng nói:

- Lục Độ, trang trí của anh kém cỏi như thế, vậy bốn cô nương đây đành tạo phúc cho chúng sinh, làm công miễn phí cho anh nha.

Hàn Phong đương nhiên là cầu còn không được, liên tục đáp ứng, trên thực tế, cao thủ như Lá Tiên, cũng không phải nói mời là mời được. Hàn Phong mời nàng tham gia đăng ký, vốn là có ý như vậy, hiện tại cô ta chủ động nói ra, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này.

Rất nhanh, thôn tân thủ không ngừng có ánh sáng trắng hiện lên, một đám nhân vật mới được sáng tạo ra, trong cùng một ngày, cư dân của "Không Gian Sáu Chiều" đã tiến đến con số hai mươi lăm người, và tất cả đều đồng thời online.

Rất nhiều người cũng không có giống như "Trưởng Quân", một mình đi tìm hiểu cả hệ thống. Bọn họ đều vây quanh Hàn Phong, miệng hỏi này hỏi nọ? Hỏi những vấn đề liên quan tới sản phẩm, Hàn Phong cũng không có giấu diếm quá nhiều, nói đơn giản cho họ biết lý giải và cách nhìn của mình đối với thế giới giả tưởng, hơn nữa, hắn còn cường điệu một từ ngữ trọng yếu, đó là hai chữ "sáng tạo".

Tất cả vật phẩm của thế giới này, đều sẽ do cư dân tự tay sáng tạo, người người đều là tạo hóa.

Đây là cách nghĩ bất đồng với những sản phẩm tương tự khác, cho nên mọi người đối với sản phẩm thô ráp này tỏ vẻ hứng thú rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Đoàn Đội Lớn Mạnh

Một sản phẩm ra đời, sở dĩ đầu tiên cần phải cho người sử dụng thử nghiệm, chủ yếu là để biết rõ thói quen cùng suy nghĩ của họ. Nhân viên khai phá (developer) của sản phẩm thường chỉ đứng ở góc độ người khai phá mà điều chỉnh sản phẩm. Bọn họ chỉ là người khai phá, chứ không phải người sử dụng, cho nên bình thường bọn họ không có cách nào đứng theo góc độ của người sử dụng suy nghĩ vấn đề. Có lẽ thứ bọn họ hiểu biết chỉ là những thao tác vô cùng đơn giản, hoặc là khái niệm, nhưng đứng ở góc độ của người sử dụng mà nhìn vào thì sợ là không có cách nào hiểu và tiếp nhận được.

Sau khi 35 vị cư dân đầu tiên tiến vào, Hàn Phong liên tục tiếp thụ hơn trăm báo cáo phản hồi và đề nghị về BUG. Nhỏ thì sửa đường đi nước bước, lớn thì sau này nên thành lập công ty đưa vào hoạt động, quả thực không chỗ nào là không có.

Rất nhiều người trong số bọn họ đều thấy trước tương lai của nó, đều hỏi thăm khi nào Hàn Phong thành lập công ty, nếu như muốn gia nhập đội khai phá thì cần điều kiện gì?

Hiện tại Hàn Phong đúng là chỉ có một người, căn bản là bận đầu tặc mất tối, cho nên nhất định hắn phải tìm đồng bọn hợp tác, nhưng mà thời điểm lựa chọn không thể nhẹ nhàng như vậy, chắc chắn là không nuôi mấy kẻ rảnh rỗi. Vì thế, Hàn Phong cũng không trả lời họ nhanh chóng, hiện tại, cũng chỉ đáp ứng Lá Tiên gia nhập mà thôi.

Những người khác, tạm thời đều là lấy thân phận người tình nguyện gia nhập, ví dụ như "Trưởng Quân", hắn phụ trách chuyên môn hỗ trợ thí nghiệm chức năng sáng tạo, còn có người chuyên phụ trách sưu tập góp ý của mọi người, hoặc giải đáp mọi vấn đề phục vụ khách hàng: Tiểu thư "Hạt Ca Cao".

Trước hết có một vấn đề quan trọng là yêu cầu cấu hình, đây là phản ứng của rất nhiều cư dân. Sau khi vận hành client, đột nhiên hiện ra một cái cửa sổ (window): Báo lỗi, không thể vận hành được!

Sở dĩ phát sinh tình huống này, là vì cấu hình máy tính của những cư dân kia không đạt được yêu cầu thấp nhất của client "Không Gian Sáu Chiều". Card màn hình trong máy tính bọn họ không theo kịp bước tính toán của client "Không Gian Sáu Chiều". Cái này cũng là do tư duy theo quán tính tác quái, ban đầu Hàn Phong tưởng rằng xã hội phát triển tới bây giờ, công tác nâng cấp máy tính của mọi người hẳn đã tương đối phổ biến, không nghĩ tới vẫn còn có chuyện dân chuyên nghiệp xài hàng thời cổ, cho nên điều này nói rõ, máy cũ trên thị trường chiếm tỉ lệ rất lớn.

Vì vậy, Hàn Phong không thể không cải tiến phép tính, giảm cấu hình vận hành client xuống. Cấu hình máy thấp, nhiều nhất chỉ giảm hiệu quả biểu hiện của hình ảnh, nhưng vận hành thành công là điều cam đoan chắc chắn.

Dưới sự trợ giúp vô tư của những cư dân nhiệt tâm. Không Gian Sáu Chiều vô luận là hệ thống server hay client đều được thăng cấp cực kỳ nhanh. Trong vòng vài ngày ngắn ngủi hệ thống server đã ra phiên bản 3.0 rồi, client quả nhiên đổi mới lại càng nhiều hơn, có đôi lúc trong vòng một ngày liền có thể ra hai, ba phiên bản.

Phương diện chi tiết, Hàn Phong còn chưa có quá quan tâm. Ngoài trừ yêu cầu mãnh liệt của Lá Tiên tô điểm cho đẹp hình dáng các nhân vật nam nữ ra, những thứ khác đều không có động tới, bởi vì còn chưa làm tới phần sau. Hiện tại cho dù làm, đến cuối cùng khẳng định cũng phải tính toán lần nữa,

lãng phí rất nhiều tinh lực.

Chức năng biên tập cùng sáng tạo là hạng mục trọng yếu nhất của Không Gian Sáu Chiều, tâm tư của Hàn Phong chủ yếu là đặt lên nò, hiện tại những người vào được, đều được Hàn Phong đưa công cụ để cho họ tiến hành sáng tạo.

Ngoài ra lập trình tiếp nhận của Không Gian Sáu Chiều cũng là trọng điểm, các nhân viên kỹ thuật quan tâm đến chức năng này còn nhiều hơn những chức năng khác. Vì vậy mới thấy ý nghĩa quan trọng của chức năng lập trình, nhờ nó mà họ có thể thực hiện được rất nhiều thứ kỳ diệu.

Ban đầu, dựa theo đề nghị của các nhân viên kỹ thuật, tốt nhất là có thể đồng thời duy trì nhiều loại ngôn ngữ lập trình, nhưng để thực hiện được chức năng đó, khó khăn có vẻ khá lớn. Các ngôn ngữ lập trình cao cấp kia cửa vào tương đối cao, người bình thường rất ít ai hiểu được ngôn ngữ lập trình cao cấp. Cho nên Hàn Phong không có tiếp thu đề nghị này, cuối cùng hắn tự thiết kế một loại ngôn ngữ lập trình chuyên dùng cho "Không Gian Sáu Chiều", là "ngôn ngữ 6D", loại ngôn ngữ này là một loại ngôn ngữ gốc, không cần tiến hành biên dịch, có thể giống như html, javascript, tự đọc hiểu.

Ngữ pháp trong ngôn ngữ 6D tương đối đơn giản, rất nhiều chức năng chủ yếu được chuyển thành hàm số trong hệ thống. Nếu muốn dùng, chỉ cần trực tiếp sử dụng cách thức cố định biên soạn vài số hiệu cụ thể trong ngôn ngữ 6D là được.

Sở dĩ làm như thế, cũng là vì để từ nay về sau trong suy nghĩ của cư dân, Hàn Phong cũng không hy vọng lập trình tiếp nhận trở thành độc quyền chuyên nghiệp của nhân viên. Hắn muốn càng có nhiều người tham gia thế giới này hơn, thậm chí là cả ông già lẫn con nít, bọn họ nhất định sẽ không có tâm tư đi học ngôn ngữ lập trình cao cấp, thế nhưng, loại ngôn ngữ gốc này so với ngôn ngữ cao cấp dễ hơn nhiều, học một chút là có thể biên soạn ra hiệu quả khiến nhiều người hâm mộ. Đương nhiên, ngôn ngữ gốc cũng có chức năng cao cấp, mà những chức năng cao cấp này cần có ý sáng tạo, kỹ xảo và trình độ lập trình phức tạp hơn, chức năng cao cấp chính là để chuẩn bị cho lập trình viên.

Cả hạng mục cho đến nay chỉ duy nhất mình Hàn Phong là người khai phá, hiệu suất của hắn cao đến mức khiến các cư dân phải sợ hãi mà than, bởi vì có rất nhiều đoàn đội không đạt được trình độ như vậy. Bọn họ đối với Hàn Phong đều sinh ra hứng thú rất lớn, đều tỏ vẻ muốn gặp mặt hắn ngoài đời, bất quá Hàn Phong lấy lý do trước mắt thời gian không đủ mà nhận từ chối. Có điều hắn hẹn, đợi khi bản chính thức đầu tiên của Không Gian Sáu Chiều ra, thì sẽ cử hành tụ hội đầu tiên ở Bắc Kinh.

"Không Gian Sáu Chiều" đích xác là một sản phẩm mang tính cách mạng. Sản phẩm này đưa ra thế giới giả tưởng, cùng với thế giới giả tưởng mà game online đưa ra khác nhau rất lớn. Trong đó không có tầng level hay đánh quái vật, mà chú trọng quan hệ giữa người với người, cái này vô cùng tiếp cận về thế giới thật sự, lại cũng không phải chỉ đơn giản mô phỏng cuộc sống thực tế, ở trong này, mọi người có thể phát huy sức sáng tạo cùng trí tưởng tượng thật lớn.

Lấy "Tướng Quân" trong Không Gian Sáu Chiều làm ví dụ, hắn sử dụng một ít linh kiện "chế tạo" ra một khẩu súng bắn tia siêu bự, đồng thời đem video và hình ảnh đưa lên website. Do đó, sản phẩm của "Không Gian Sáu Chiều" lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng, trước đó, chỉ là lưu hành nội bộ Không Gian Sáu Chiều.

Video đây của "Tướng Quân" tương đối rung động, cả khẩu súng bắn tia đều do từng linh kiện nhỏ lắp ráp mà thành. Tuy rằng khẩu súng này không thể phát huy được tác dụng chính thức, chỉ có thể đem làm đồ trang sức, nhưng mà nó truyền cho mọi người một cái tin tức là "Ở thế giới này có thể tự mình sáng tạo ra thứ khiến người ta phải trầm trồ", chỉ cần bạn có đủ sức tưởng tượng, chỉ cần bạn có kỹ thuật, thì bạn có thể sáng tạo ra đồ đặc riêng cho mình.

Chứng kiến video đó trên mạng, mọi người đều hồi thẩm "Không Gian Sáu Chiều" là trò chơi gì, làm thế nào mới có thể chơi được.

Mà các cư dân của "Không Gian Sáu Chiều" lúc này cũng bắt đầu phản ứng, có bạn bè nào muốn đến chơi, đều yêu cầu Hàn Phong mở ra thêm danh ngạch.

Nghiêm chỉnh mà nói, nhóm cư dân đầu tiên là bạn bè của Hàn Phong, hơn nữa tính chuyên nghiệp tương đối mạnh, rất khó nói đó là game thủ. Hàn Phong mời bọn họ, chủ yếu là vì để giúp đỡ cái tiến "Không Gian Sáu Chiều", cho nên, Hàn Phong đồng ý, hắn đem danh ngạch mời tham gia của mỗi người tăng lên mười cái. Hơn nữa, cư dân mới vào đăng ký cũng có đặc quyền mời.

Lúc này, lấy hiệu ứng khuếch tán mời gọi như virus bắt đầu thể hiện, một người có thể mời mười người, mười người chính là một trăm..... theo dãy số nhân. Đương nhiên, lúc mới bắt đầu, những danh ngạch mới này tự nhiên sẽ không chiếm được lợi dụng hữu hiệu một cách nguyên vẹn, nhưng mà nó cũng không quan trọng. Hoàn toàn khác biệt là, đem đăng ký hạn chế ở một mức độ nhất định, còn có thể khiến cho tâm lý của những cư dân có được tài khoản sinh ra một loại "cảm giác ưu việt", vì thế sẽ khiến họ có cái để đi khoe khoang với người khác. Trên thực tế đây cũng là một thủ đoạn kinh doanh, tôi là người có quyền ở bên trọng, còn anh thì lại không phải, cho nên tôi so với anh "cao" hơn một chút.

Theo sự tăng trưởng của nhân số online, Không Gian Sáu Chiều bắt đầu sinh ra vấn đề mới. Ví dụ như, các cư dân của Không Gian Sáu Chiều lần đầu tiên cử hành tụ hội, nhưng khi hội trường đạt tới nhân số hơn năm mươi người, đột nhiên xuất hiện hiện tượng vật phẩm mới không sản sinh được, cư dân xuất hiện hiện tượng bị văng ra ngoài. Sau đó căn cứ theo kiểm tra đo lường của Hàn Phong, phát hiện nguyên nhân là do gói cước mạng của một vài cư dân inte, mặt khác cũng xảy ra hiện tượng bị chặn ip của gói cước. Hàn Phong lấy sức một người tiếp tục cải tiến phép tính trên mạng thông tin, sửa lại BUG.

Mặt khác, nhân số tăng nhiều, dữ liệu trao đổi tăng nhanh, áp lực thừa nhận của server cũng bắt đầu gia tăng, vô luận là hiệu suất vận hành hay lưu trữ, đều đã không thể thỏa mãn yêu cầu hiện tại.

Hàn Phong chỉ có thể gia tăng thêm server, hóa giải áp lực mang tới từ nhân số. Cho nên, hắn lại đến chợ máy tính lắp ráp thêm hai máy chủ nữa, hơn nữa còn suy xét đến vấn đề an toàn dữ liệu, đem hệ thống tiến hành nâng cấp lần nữa, phân chia ổ cứng theo hàng ngũ (RAID).

Có quá nhiều chi tiết cần suy xét và hoàn thiện, Hàn Phong cảm thấy mình mình làm có chút không nổi, hắn đang suy nghĩ làm lớn mạnh kỹ thuật đoàn đội về sau. Hắn đối với kỹ thuật của đồng bọn không có yêu cầu cao, chỉ cần có thể đem một số chi tiết giúp hắn hoàn thiện tốt là được, để cho hắn chỉ chủ yếu dồn tinh lực vào việc khai phá khuôn mẫu hạch tâm.

Mà lúc sau, sau khi "Không Gian Sáu Chiều" chính thức vận hành được một thời gian, thì có người mang theo sản phẩm của người đó tìm tới Hàn Phong, đem đến cho hắn kinh hi ngoài ý muốn.

Chú thích:

Trong vài năm trở lại đây, từ chỗ là một thành phần “xa xỉ” chỉ có trên các hệ thống máy tính lớn, máy trạm, máy chủ, RAID đã được đưa vào các máy tính để bàn dưới dạng tích hợp đơn giản. Tuy nhiên, có thể người mua biết bo mạch chủ (BMC) của mình có công nghệ RAID nhưng không phải ai cũng biết cách sử dụng hiệu quả. Bài viết này giới thiệu thông tin cơ bản về RAID cũng như một vài kinh nghiệm sử dụng để tăng sức mạnh cho PC.

RAID LÀ GÌ?

RAID là chữ viết tắt của Redundant Array of Independent Disks. Ban đầu, RAID được sử dụng như một giải pháp phòng hộ vì nó cho phép ghi dữ liệu lên nhiều đĩa cứng cùng lúc. Về sau, RAID đã có nhiều biến thể cho phép không chỉ đảm bảo an toàn dữ liệu mà còn giúp gia tăng đáng kể tốc độ truy xuất dữ liệu từ đĩa cứng. Dưới đây là năm loại RAID được dùng phổ biến:

1. RAID 0

Đây là dạng RAID đang được người dùng ưa thích do khả năng nâng cao hiệu suất trao đổi dữ liệu của đĩa cứng. Đòi hỏi tối thiểu hai đĩa cứng, RAID 0 cho phép máy tính ghi dữ liệu lên chúng theo một phương thức đặc biệt được gọi là Striping. Ví dụ bạn có 8 đoạn dữ liệu được đánh số từ 1 đến 8, các đoạn đánh số lẻ (1,3,5,7) sẽ được ghi lên đĩa cứng đầu tiên và các đoạn đánh số chẵn (2,4,6,8) sẽ được ghi lên đĩa thứ hai. Để đơn giản hơn, bạn có thể hình dung mình có 100MB dữ liệu và thay vì dồn 100MB vào một đĩa cứng duy nhất, RAID 0 sẽ giúp dồn 50MB vào mỗi đĩa cứng riêng giúp giảm một nửa thời gian làm việc theo lý thuyết. Từ đó bạn có thể dễ dàng suy ra nếu có 4, 8 hay nhiều đĩa cứng hơn nữa thì tốc độ sẽ càng cao hơn. Tuy nghe có vẻ hấp dẫn nhưng trên thực tế, RAID 0 vẫn ẩn chứa nguy cơ mất dữ liệu. Nguyên nhân chính lại nằm ở cách ghi thông tin xé lẻ vì như vậy dữ liệu không nằm hoàn toàn ở một đĩa cứng nào và mỗi khi cần truy xuất thông tin (ví dụ một file nào đó), máy tính sẽ phải tổng hợp từ các đĩa cứng. Nếu một đĩa cứng gặp trục trặc thì thông tin (file) đó coi như không thể đọc được và mất luôn. Thật may mắn là với công nghệ hiện đại, sản phẩm phần cứng khá bền nên những trường hợp mất dữ liệu như vậy xảy ra không nhiều.

Có thể thấy RAID 0 thực sự thích hợp cho những người dùng cần truy cập nhanh khối lượng dữ liệu lớn, ví dụ các game thủ hoặc những người chuyên làm đồ họa, video số.

2. RAID 1

Đây là dạng RAID cơ bản nhất có khả năng đảm bảo an toàn dữ liệu. Cũng giống như RAID 0, RAID 1 đòi hỏi ít nhất hai đĩa cứng để làm việc. Dữ liệu được ghi vào 2 ổ giống hệt nhau (Mirroring). Trong trường hợp một ổ bị trục trặc, ổ còn lại sẽ tiếp tục hoạt động bình thường. Bạn có thể thay thế ổ đĩa bị hỏng mà không phải lo lắng đến vấn đề thông tin thất lạc. Đối với RAID 1, hiệu năng không phải là yếu tố hàng đầu nên chẳng có gì ngạc nhiên nếu nó không phải là lựa chọn số một cho những người say mê tốc độ. Tuy nhiên đối với những nhà quản trị mạng hoặc những ai phải quản lý nhiều thông tin quan trọng thì hệ thống RAID 1 là thứ không thể thiếu. Dung lượng cuối cùng của hệ thống RAID 1 bằng dung lượng của ổ đơn (hai ổ 80GB chạy RAID 1 sẽ cho hệ thống nhìn thấy duy nhất một ổ RAID 80GB).

3. RAID 0+1

Có bao giờ bạn ao ước một hệ thống lưu trữ nhanh nhẹn như RAID 0, an toàn như RAID 1 hay chưa? Chắc chắn là có và hiển nhiên ước muốn đó không chỉ của riêng bạn. Chính vì thế mà hệ thống RAID kết hợp 0+1 đã ra đời, tổng hợp ưu điểm của cả hai “đàn anh”. Tuy nhiên chi phí cho một hệ thống kiểu này khá đắt, bạn sẽ cần tối thiểu 4 đĩa cứng để chạy RAID 0+1. Dữ liệu sẽ được ghi đồng thời lên 4 đĩa cứng với 2 ổ dạng Striping tăng tốc và 2 ổ dạng Mirroring sao lưu. 4 ổ đĩa này phải giống hệt nhau và khi đưa vào hệ thống RAID 0+1, dung lượng cuối cùng sẽ bằng $\frac{1}{2}$ tổng dung lượng 4 ổ, ví dụ bạn chạy 4 ổ 80GB thì lượng dữ liệu “thấy được” là $(4*80)/2 = 160GB$.

4. RAID 5

Đây có lẽ là dạng RAID mạnh mẽ nhất cho người dùng văn phòng và gia đình với 3 hoặc 5 đĩa cứng riêng biệt. Dữ liệu và bản sao lưu được chia lên tất cả các ổ cứng. Nguyên tắc này khá rối rắm. Chúng ta quay trở lại ví dụ về 8 đoạn dữ liệu (1-8) và giờ đây là 3 ổ đĩa cứng. Đoạn dữ liệu số 1 và số 2 sẽ được ghi vào ổ đĩa 1 và 2 riêng rẽ, đoạn sao lưu của chúng được ghi vào ổ cứng 3. Đoạn số 3 và 4 được ghi vào ổ 1 và 3 với đoạn sao lưu tương ứng ghi vào ổ đĩa 2. Đoạn số 5, 6 ghi vào ổ đĩa 2 và 3, còn đoạn sao lưu được ghi vào ổ đĩa 1 và sau đó trình tự này lặp lại, đoạn số 7,8 được ghi vào ổ 1, 2 và đoạn sao lưu ghi vào ổ 3 như ban đầu. Như vậy RAID 5 vừa đảm bảo tốc độ có cái thiện, vừa giữ được tính an toàn cao. Dung lượng đĩa cứng cuối cùng bằng tổng dung lượng đĩa sử dụng trừ đi một ổ. Tức là nếu bạn dùng 3 ổ 80GB thì dung lượng cuối cùng sẽ là 160GB.

5. JBOD

JBOD (Just a Bunch Of Disks) thực tế không phải là một dạng RAID chính thống, nhưng lại có một số đặc điểm liên quan tới RAID và được đa số các thiết bị điều khiển RAID hỗ trợ. JBOD cho phép bạn gắn bao nhiêu ổ đĩa tùy thích vào bộ điều khiển RAID của mình (dĩ nhiên là trong giới hạn công cho phép). Sau đó chúng sẽ được “tổng hợp” lại thành một đĩa cứng lớn hơn cho hệ thống sử dụng. Ví dụ bạn cắm vào đó các ổ 10GB, 20GB, 30GB thì thông qua bộ điều khiển RAID có hỗ trợ JBOD, máy tính sẽ nhận ra một ổ đĩa 60GB. Tuy nhiên, lưu ý là JBOD không hề đem lại bất cứ một giá trị phụ

trội nào khác: không cải thiện về hiệu năng, không mang lại giải pháp an toàn dữ liệu, chỉ là kết nối và tổng hợp dung lượng mà thôi.

6. Một số loại RAID khác

Ngoài các loại được đề cập ở trên, bạn còn có thể bắt gặp nhiều loại RAID khác nhưng chúng không được sử dụng rộng rãi mà chỉ giới hạn trong các hệ thống máy tính phục vụ mục đích riêng, có thể kể như: Level 2 (Error-Correcting Coding), Level 3 (Bit-Interleaved Parity), Level 4 (Dedicated Parity Drive), Level 6 (Independent Data Disks with Double Parity), Level 10 (Stripe of Mirrors, ngược lại với RAID 0+1), Level 7 (thương hiệu của tập đoàn Storage Computer, cho phép thêm bộ đệm cho RAID 3 và 4), RAID S (phát minh của tập đoàn EMC và được sử dụng trong các hệ thống lưu trữ Symmetrix của họ). Bên cạnh đó còn một số biến thể khác, ví dụ như Intel Matrix Storage cho phép chạy kiểu RAID 0+1 với chỉ 2 ổ cứng hoặc RAID 1.5 của DFI trên các hệ BMC 865, 875. Chúng tuy có nhiều điểm khác biệt nhưng đa phần đều là bản cải tiến của các phương thức RAID truyền thống.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Sân Vườn Inte

Bắc Kinh, quán cà phê Chim Xanh phụ cận khu đại học.

Cạnh chiếc bàn gần cửa ra vào có một người đàn ông trung niên đang ngồi, trên người ông ta mặc một bộ đồ tây đen rẻ tiền, râu ria trên mép cũng có chút ngọn, tóc tai hơi mất trật tự, thoát nhìn giống như đã một thời gian rồi không có chỉnh chu mình lại. Giờ phút này ông rõ ràng có chút không yên, thỉnh thoảng lại chú ý nhìn về phía cửa, hẳn có động tĩnh là hướng về phía bên đó nhìn lại. Sau đó lại nhìn chăm chăm vào người đi vô cho tới khi họ ngồi vào chỗ của mình.

Lúc này, vị trí cửa lại có động tĩnh, ông vội vàng hướng phía bên đó nhìn lại, lại chứng kiến một sinh viên trang phục bình thường đi đến, lắc đầu, ông lại đem lực chú ý của mình trở về ly cà phê, bất tri bất giác, lại uống xong một tách cà phê nữa. Ngay tại thời điểm định gọi thêm một ly, thì điện thoại di động của ông đột nhiên vang lên, có thể là bởi vì quá mức đột nhiên, nên khiến cho tay cầm muống của vị nam tử này giật mình run mạnh, thiếu chút nữa là bay ra ngoài.

Người đàn ông trung niên vội vàng cầm lấy điện thoại di động của mình xem trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, vội vàng bấm nút trả lời.

- A lô, là Lục Độ lão đại sao?

Người đàn ông trung niên hỏi, ngữ khí của ông có chút kích động.

- A lô, Lương Kính hả? Anh ở đâu, tôi tới rồi.

- Anh tới rồi hả?

Lương Kính sững sờ, vội vàng nhìn về phía cánh cửa, vẫn không thấy người nào hết, lúc này, ánh mắt của ông lại tập trung lên người thanh niên có bộ dáng sinh viên kia lần nữa, lại không khỏi tiếp tục sững sờ. Bởi vì ông chứng kiến trên tay người thanh niên đó giờ phút này cũng đang cầm điện thoại, còn nhìn bốn phía quan sát, tựa hồ như là đang tìm người. Lương Kính thầm nghĩ, đừng nói là hấn đấy chứ?

- A lô, tôi hiện tại đang đứng ở trước lối vào quán cà phê Chim Xanh, mặc áo khoác màu đen.

- Ặc..... Tôi nhìn thấy anh rồi.

Gương mặt Lương Kính lộ vẻ kinh ngạc, ông vội vàng đứng dậy, hướng phía cửa vẫy tay hô:

- Lục Độ lão....., tôi ở đây.

Hàn Phong lập tức quay đầu nhìn về phía ông, sau đó cười cười, cầm điện thoại đi về phía Lương Kính.

Sau khi tới trước mặt ông, Hàn Phong đưa tay phải ra:

- Chào anh, em là Hàn Phong, là Lục Độ trong Không Gian Sáu Chiều. Thực xấu hổ, trên đường gặp chút việc nên tới trễ, để anh đợi lâu.

- Chào cậu, chào cậu, không sao, tôi cũng vừa mới đến.

Lương Kính vội vàng bắt tay:

- Lục Độ lão đại, cậu thật sự khiến tôi hoảng sợ nha, không nghĩ tới cậu còn trẻ như vậy!

Hàn Phong cười nói:

- Haha, Lương đại ca, có thể đừng gọi em là lão đại được không. Anh cũng thấy đấy, em so với anh chỉ như một thằng nhóc, như vậy đi, anh gọi em là Lục Độ, Hàn Phong hay Tiểu Phong đều được.

- Thôi chắc anh gọi em là Lục Độ đi vậy.

Phải gọi một người nhỏ tuổi hơn mình quá nhiều như Hàn Phong là lão đại, Lương Kính cũng thấy không được tự nhiên, dù sao bây giờ cũng là trong thế giới hiện thực, chứ không phải thế giới giả tưởng.

Hàn Phong gật đầu, sau đó ngồi xuống gọi cho mình một tách cà phê.

Hàn Phong cũng không có nói nhảm gì nhiều, trực tiếp đi vào chủ đề.

- Lương đại ca, tài liệu anh gửi tới em đã xem kỹ, bên trong có rất nhiều kỹ thuật phi thường tốt, hơn nữa ở nhiều khía cạnh đều khiến em tự hỏi không mưu mà hợp. Mặt khác, em cảm thấy sản phẩm này của anh, điểm sáng lớn nhất là chỗ "mỗi máy tính chính là một không gian", điểm ấy cả em lúc trước cũng không nghĩ tới, đích xác là ý nghĩ hết sức sáng tạo.

Ban đầu, khi nhìn thấy Hàn Phong, Lương Kính rất khó có cách nào đem người thanh niên trước mắt này cùng hình tượng Lục Độ lão đại có kỹ thuật inte cao siêu cùng kiến thức uyên bác hợp lại làm một, nhưng mà sau khi nghe được lời nói của đối phương, ông liền không còn bất kỳ nghi vấn nào nữa, không sai, đây chính là Lục Độ lão đại. Tuy rằng tuổi của hắn so với mình nhỏ hơn, nhưng mà bất luận là học thức, kỹ thuật hay tầm mắt đều hơn xa so với mình. Lương Kính trước đã sớm kính phục không thôi với Lục Độ, hiện tại thấy hắn không ngờ trẻ tuổi như thế, càng không khỏi cảm thán mình quá thất bại rồi, thời gian trước đó chẳng lẽ thật giống như con chó nhà hàng xóm nhàn rỗi mà sống hay sao? Thật sự là người so với người càng tức chết người mà!

Nghĩ tới mấy năm qua mình hỗn thành như vậy, ông đã cảm thấy có chút nản lòng thoái chí.

Lương Kính từ mấy năm trước đã bắt đầu làm sản phẩm ở phương diện này. Lúc đó ông rất hăng hái, cùng vài bằng hữu cùng chung chí hướng hùng vốn đăng ký mở một công ty IT, sau đó bước lên đưa thế giới giả tưởng mênh mông kia vào hoạt động. Lúc ấy khái niệm công ty bọn họ đưa ra hoàn toàn mới mẻ, nên đã chiếm được lượng đầu tư phong hiểm của khách hàng, có thể nói là muốn kỹ thuật là có kỹ thuật, muốn tiền là có tiền.

Độ HOT của nó thời điểm ấy, tất cả các tạp chí lớn đều đưa tin, dẫn tới đại lượng người sử dụng. Chỉ là đến cuối cùng, bọn họ vẫn bị thất bại, công ty của họ hết như hoa phù dung sáng nở tới tàn, trở thành một lịch sử.

Nguyên nhân thất bại có rất nhiều, một mặt là mấy nhà đầu tư phong hiểm gia nhập, vừa vào liền bắt đầu khoa tay múa chân khai phá, liên tiếp can thiệp những khai phá cùng hoạt động sắp đưa vào của sản phẩm. Quyết sách cao tầng thường xuyên thay đổi, hơn nữa bọn họ có sẵn lực lượng cổ phần, tại thời điểm phân phối xảy ra xung đột lợi ích, bạn bè năm xưa tốt thế nào, cũng đều vì cổ phần công ty mà bắt đầu vạch mặt.

Mà quan trọng nhất là, lúc ấy bọn họ đánh giá sai trình độ cụ thể của dân inte Trung Quốc. Lúc đó, Trung Quốc vẫn còn đang ở giai đoạn phát triển game online, hiểu biết của mọi người đối với thế giới giả tưởng, vẫn chỉ dừng lại ở game online. Mà khi sản phẩm của công ty Lương Kính đưa ra, bọn họ cũng bảo là game online. Có điều, khi mấy game thủ tiến vào, liền phát hiện sản phẩm cùng dự đoán của họ kém nhau rất lớn, thao tác quá khó, cho nên bọn họ nhanh chóng bỏ đi, đầu nhập hoài bão game online khác.

Công ty của họ vận chuyển không tới một năm, liền tuyên bố đóng cửa, đoàn đội kỹ thuật giải tán, mọi người mỗi người đi một ngả, không có khả năng tiếp tục hợp tác.

Cả công ty, cũng chỉ còn lại có mình Lương Kính là không nguyện ý từ bỏ, những năm gần đây, ông vẫn một mực tổng kết kinh nghiệm thất bại của mình, không ngừng thử chỉnh sửa sản phẩm. Cùng với thế giới giả tưởng giả trước kia khác nhau, cuối cùng ông đã tạo ra sản phẩm thế giới giả tưởng chính thức, chính là "Mỗi máy tính một không gian" mà Hàn Phong nói.

Sản phẩm này ông đã khai phá xong server và client. Cài đặt client xong, liền có thể ở trên máy tính của mình mở ra một không gian tư nhân, không gian tư nhân này có thể cùng một hoặc nhiều server khác liên lạc cùng một chỗ, nguyên lý của nó cùng với phần mềm chat QQ giống nhau.

Mỗi một không gian tư nhân giống như căn nhà của mình vậy, bản thân có thể dốc lòng kinh doanh phát triển nó, hơn nữa còn có thể tùy lúc đi báỉ phòng người khác, tham quan khắp nơi, giống như thế giới thật sự vậy.

Một đám client phát sinh đủ dạng liên lạc, do đó hình thành một căn nhà inte khổng lồ.

Đây là sản phẩm có triển vọng mở lại của Lương Kính. Bản thân ông đã bỏ ra hơn một năm nhưng vẫn không tìm thấy người đầu tư. Không có một nhà đầu tư phong hiểm nào dám quẳng tiền vào trong hạng mục này. Bọn họ căn bản không thích sản phẩm, đương nhiên, phần nhiều là không tin Lương Kính có thực lực đem sản phẩm làm tốt, dù sao hồ sơ ghi chép của hắn còn rành rành ngay đó.

Lương Kính là nhân viên kỹ thuật điển hình, căn bản không am hiểu việc đưa sản phẩm vào hoặc động cùng liên hệ với người khác. Cho nên trong suốt hai năm qua, ông vô cùng gian khổ, vì để mua sắm thiết bị nghiên cứu sản phẩm, ông đem hết toàn bộ tiền tài của mình đầu tư vào đó, kể cả cô vợ mới kết hôn được hơn một năm cũng vì thế mà ly hôn với ông.

Hiện tại dân mạng Trung Quốc tràn ngập như nước, Lương Kính tin tưởng bọn họ đã đến giai đoạn có năng lực tiến hành khai phá, chỉ là ông chưa tìm được nhà đầu tư phong hiểm nào, cho nên công ty vẫn chưa thành lập lại.

Sản phẩm của ông đến giai đoạn hiện tại cũng còn dừng trong giai đoạn khai phá thử nghiệm, có rất nhiều vấn đề mấu chốt vẫn chưa giải quyết được.

Lương Kính đã đến mức muốn vứt bỏ rồi.

Thì vào lúc này, cái tên Lục Độ bắt đầu xuất hiện liên tiếp trên mạng, kỹ thuật của hắn, học thức của hắn không chỗ nào là không khiến cho Lương Kính cảm thấy kinh ngạc. Hắn thậm chí còn giải quyết rất nhiều vấn đề mấu chốt mà Lương Kính trước giờ vẫn không thể giải quyết được. Lúc đó Lương Kính rất cao hứng, ông từ chỗ Hàn Phong thấy lại được bóng dáng của mình, không, hẳn so với ông trước đây còn giỏi hơn! Lương Kính cho rằng rốt cuộc mình đã tìm được đồng bọn có thể hợp tác với mình. Ông muốn lôi kéo Hàn Phong vào đội của mình, cùng nhau khai phá sản phẩm. Có điều, không đợi ông phát ra lời mời của mình, thì "Không Gian Sáu Chiều" của Hàn Phong đã xuất thế ngang trời.

Lương Kính là nhóm cư dân đầu tiên của "Không Gian Sáu Chiều". Lúc mới bắt đầu, ông đối với "Không Gian Sáu Chiều" cũng không xem trọng tí nào cả, ngược lại đối với khái niệm "toàn bộ động thái của thế giới giả tưởng" của Hàn Phong cảm thấy vô cùng hứng thú. Trước đó Lương Kính cũng từng có suy nghĩ giống vậy, nhưng mà ông không có xâm nhập vào phương diện này. Bởi vì theo ông thấy, cái tư tưởng "Toàn bộ số liệu của thế giới giả tưởng có thể dựa theo nâng cấp của server mà không cần đề ý nâng cấp client, toàn bộ thế giới đều hoàn toàn liên tục chạy, người sử dụng có thể thay đổi vị trí liên tục mà không cần phải chờ đợi thời gian ghi lại quá trình chạy hình ảnh" này vô cùng không thực tế, dựa theo kỹ thuật rất khó thực hiện.

Có điều, ông phát hiện mình đã sai rồi.

Hàn Phong chẳng những nhanh chóng phát triển mô hình sản phẩm của mình, hơn nữa còn dùng một loại tốc độ nâng cấp nhanh chóng. Những tư tưởng hoặc đề nghị cải tiến mọi người nói ra thậm chí có thể thấy được hiệu quả ngay hôm sau, Hàn Phong đã đem cái mà ông cho rằng "không có khả năng" biến thành sự thật.

Lương Kính biết mình sai rồi, hơn nữa còn cực kỳ sai!

Tình huống hiện tại không phải là ông muốn lôi kéo Hàn Phong gia nhập đoàn đội của mình, mà là ông muốn gia nhập đoàn đội của Hàn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Sáu Mức Độ Khác Biệt - Six Degrees Of Seperation

Hàn Phong đang muốn tìm nhân viên kỹ có thể giúp đỡ, không nghĩ tới Lương Kính lại vừa vặn tìm tới tận cửa rồi, hơn nữa còn mang đến một sáng ý tuyệt hảo cùng không ít kỹ thuật hữu dụng, điều này khiến cho Hàn Phong có chút mừng rỡ.

Hàn Phong không thể không thừa nhận, sáng ý "mỗi máy tính một không gian" của ông ta rất hay, Hàn Phong rất là thích.

Chính thức lại nói tiếp, ý nghĩ này cũng không khó nghĩ tới, rất có thể có lẽ trước đó từng có người nghĩ qua, nhưng thực muốn dùng hình thức sản phẩm để thực hiện, Lương Kính là người đầu tiên Hàn Phong nhìn thấy.

Inte trong tương lai lấy "con người" làm trung tâm, tất cả hoạt động đều triển khai dựa theo người sử dụng, không giống như trước kia, chỉ lấy "tin tức" làm trung tâm. Những tin tức này đều bị các trang web lớn khống chế, dựa theo ý nào đó mà nói, bọn họ có thể trở thành tư tưởng và tầm mắt của mọi người. Nhưng mà Inte phát triển cho tới hiện tại, những thứ đó dần dần đã xảy ra thay đổi, bắt đầu chậm rãi chuyển dời đến "con người" trên người. Quyền sử dụng càng lúc càng lớn, biểu hiện rõ nhất là loại không gian cá nhân như blog. Những thứ này dần dần đã trở thành vật thay thế cho các web lớn, trở thành nơi thu hoạch tin tức quan trọng của con người. Bởi vì có nhiều lúc, tin tức trên blog so với các website lớn càng thêm nhanh chóng và chân thật.

Kết quả là, các trang web forum bạn bè bắt đầu lưu hành, mạng xã hội Inte tức thì được mọi người theo đuổi, dân mạng càng lúc càng nhiều. Một trang web, chỉ cần đắc tội với đại đa số người dùng, thì dù trang web đó có sống lâu cách mấy cũng bị người ta coi như bị thị mọi móc hết thông tin địa chỉ.

Cho nên mới nói "con người" là mấu chốt, chỉ có đoạt lấy tài nguyên đó, thì đến phút cuối cùng mới giành được thắng lợi.

Hàn Phong khai phá "Không Gian Sáu Chiều", trên thực tế cũng chính là nhìn trúng điểm đó, nói trắng ra là, hắn chính là muốn đi "bắt người", chỉ cần bắt lấy người sử dụng, từ đó về sau cái gì cũng khỏe rồi.

Đương nhiên, "con người" này cũng không phải tùy tiện là có thể bắt, nó phụ thuộc vào mình. Nếu sản phẩm của bạn có thể thỏa mãn người sử dụng, thì

sẽ không còn chuyện bạn lựa chọn người sử dụng nữa, mà là người sử dụng lựa chọn bạn.

"Không Gian Sáu Chiều" của Hàn Phong là ba chiều, là nguồn gốc của hiện thực. Nhưng trên thực tế, so sánh với những trang web mạng xã hội kia, hẳn có ưu thế rất lớn. Khởi điểm rất cao, đương nhiên thành phẩm cũng cao, nếu như không có kỹ thuật cùng trình độ tính toán sâu xa, khẳng định là không được.

Cái tên "Không Gian Sáu Chiều" của Hàn Phong trên thực tế thể hiện rõ phương hướng tổng thể trong sách lược của Hàn Phong. Danh từ này có nguồn gốc từ lý luận đỉnh đỉnh đại danh "Sáu mức độ khác biệt" (Six Degree Of Separation). Lý luận này xuất phát từ thí nghiệm của nhà xã hội học Stanley Milgram ở niên đại 60. Trong thí nghiệm, ông yêu cầu mỗi người tham gia nghĩ cách gửi thư cho một "nhân vật mục tiêu" ở phụ cận Boston. Hơn nửa quy định mỗi người tham dự chỉ có thể gửi nhờ từ một người bạn họ quen biết. Nhìn thử xem rốt cuộc trải qua bao nhiêu tay mới có thể tới được mục tiêu. Cuối cùng căn cứ vào kết quả thí nghiệm, ông đã đưa ra một kết luận rằng: Bất luận hai người xa lạ nào cũng có thể thông qua quá trình "bạn của bạn" để thành lập mối liên lạc, mà số lượng bạn của bạn giữa hai người đó ước chừng là 5 người. Hoặc nói cách khác, khoảng cách giữa hai người xa lạ với nhau sẽ không vượt qua con số 6, nhiều nhất chỉ cần thông qua 6 người, là bạn có thể phát sinh liên hệ cùng bất kỳ người xa lạ nào.

Đây là một lý luận phi thường kỳ diệu, ví dụ như bạn muốn cùng tổng tài Microsoft Bill Gates phát sinh liên hệ, có lẽ là nhờ một người bạn của bạn hay anh em bạn nào đó học ở Thủy Mộc, mà người này lại được công tác ở Microsoft, cho dù anh ta chưa từng gặp Bill Gates, thì sắp nào đó của anh ấy nhất định đã gặp, vì thế mà giữa bạn cùng Bill Gates thành lập được một lối đi chung.

Căn cứ theo lý luận sáu mức độ khác biệt, giả thiết một người chỉ quen biết 25 cá nhân, trải qua 7 lần giới thiệu (cách nhau 6 người một lần), người này có thể được giới thiệu cho 25 cá nhân 7 lần, tính toán qua lại được 6103515625 người, vượt qua 6 tỷ. Mà 25 chỉ là một con số tương đối bảo thủ mà thôi, cho nên trị số cuối cùng khẳng định phải lớn hơn con số này, kết quả cuối cùng tuyệt đối vượt qua dân số địa cầu.

Đây là lý luận trụ cột đề xã hội hóa Inte.

Tuy rằng Hàn Phong đã xây dựng nên "Không Gian Sáu Chiều", nhưng mà hắn vẫn cảm thấy còn kém một chút, "Không Gian Sáu Chiều" vẫn còn chưa thể hiện tốt được tầm quan trọng của cá nhân. Vì thế, hắn mới để cho cư dân nào mới vào cũng có thể lựa chọn một miếng đất ở bất kỳ địa phương nào, để cho bọn họ đem miếng đất đó kinh doanh thành nhà riêng của mình, sau đó lấy nó làm trung tâm, cùng các nhà khác phát sinh quan hệ, thực hiện lý luận của "sáu mức độ khác biệt".

Nhưng đó cũng không phải là tốt nhất, Hàn Phong cảm thấy tư tưởng "mỗi máy tính một không gian" của Lương Kính có thể thể hiện tốt được điều này, bởi vì nó lợi dụng máy tính của cư dân, cho nên còn có thể giảm bớt áp lực rất lớn cho server.

Ngay khi Hàn Phong chứng kiến tư liệu của Lương Kính, hắn liền có được sự dẫn dắt rất lớn, hắn đem máy tính mô phỏng thần kinh nguyên, tới cuối cùng, hắn thậm chí có thể thành lập một mạng lưới ronwork tại nhà không lồ!

Theo Hàn Phong thấy, sản phẩm mà Lương Kính khai phá, kỹ thuật khá bình thường, hắn chỉ cần bỏ chút thời gian liền có thể thực hiện một sản phẩm so với ông ta còn tốt hơn.

Nhưng mà, Lương Kính lại thực sự là một nhân tài khó có được, cho nên Hàn Phong quyết định kéo ông ta vào trong đoàn đội của mình.

Lương Kính thấy Hàn Phong đối với sản phẩm của ông tán thưởng, trong lòng có chút kích động, dù sao đây cũng là từ miệng "Lục Độ" nghe được.

Thoáng chính sửa lại suy nghĩ của mình, Lương Kính nói:

- Lục Độ, anh hiện tại cũng không có hy vọng gì quá xa vời, chỉ hy vọng là sản phẩm của anh có thể tiếp tục khai phá. Anh biết rõ, so sánh với "Không Gian Sáu Chiều", anh gặp em như là gặp phải sự phụ, bằng vào kỹ thuật của em, làm một sản phẩm như vậy là chuyện vô cùng dễ dàng. Anh nghĩ, em chắc chắn không phải chỉ khai phá chơi cho vui, khẳng định sau này sẽ thành lập công ty phải không?

Hàn Phong gật đầu:

- Phải.

Lương Kính do dự nửa ngày, nhưng vẫn không thể đem suy nghĩ của mình nói ra miệng.

Hàn Phong lý giải tâm tình của ông, cho nên cũng không đợi ông chủ động mở miệng, nói thẳng:

- Em định mua đứt độc quyền sản phẩm của anh, không biết Lương đại ca nghĩ thế nào?

Lương Kính lập tức sững sờ:

- Mua đứt?

- Phải, là mua đứt, chính là mua hết tất cả kỹ thuật cùng mọi giai đoạn mà anh đang làm, kể cả sáng ý.

- Cái này.....

Sắc mặt Lương Kính có chút đỏ lên:

- Nói thật, anh vẫn chưa có xin độc quyền, thậm chí còn không rõ ràng lắm nó có thể xin phép độc quyền hay không.

- Haha, không sao, sau khi em mua đi xin là được.

Hàn Phong vừa cười vừa nói:

- Như vậy đi, em có đề nghị riêng thế này, Lương đại ca có thể tham khảo thử.

Dừng lại một chút, Hàn Phong tiếp tục nói:

- Anh mang theo sản phẩm của anh gia nhập vào đoàn đội của em, sau khi công ty thành lập, dùng kỹ thuật nhập cổ phần, chiếm tổng thể 5% cổ phần công ty. Đương nhiên, mặt khác còn có thể đưa tiền lương cho anh như bình thường.

Lương Kính quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình, ngây người nhìn Hàn Phong.

- Lương đại ca, 5% cổ phần kỹ thuật của công ty, theo góc độ của em mà nói, đã không ít rồi, haha, đừng cho rằng em nghĩ bậy. Cuối cùng Không Gian Sáu Chiều sẽ đạt được thành công, em rất tự tin. Nói thật cho anh biết, hiện tại toàn bộ hạng mục chỉ có một mình em khai phá, có chút bận không chịu nổi, mua đứt độc quyền sản phẩm của anh, kỳ thật chủ yếu là muốn anh gia nhập đoàn đội. 5% cổ phần công ty, là bằng giá mời anh gia nhập. Mặt khác, cũng đừng coi thường 5% cổ phần này.

Lời nói cũng đã nói hết, Hàn Phong cảm giác mình nói đủ rồi, hần cảm lấy tách cà phê chậm rãi nhâm nhi thưởng thức, chờ câu trả lời thuyết phục của Lương Kính.

- Không, không, em hiểu lắm rồi, anh không phải có ý chê ít.

Lương Kính vội vàng nói:

- Chỉ là anh cảm thấy điều kiện của em quá mức ưu việt! Bằng vào kỹ thuật của em, nếu muốn thực hiện ý nghĩ này, chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa còn có thể thực hiện rất tốt.

Đối với điểm này, Lương Kính không chút nào hoài nghi, bởi vì có nhiều vấn đề mấu chốt trong sản phẩm của ông đều do Hàn Phong giải quyết.

- Anh chỉ là muốn biết, vì cái gì em lại để cho anh điều kiện tốt như vậy?

- Bởi vì anh có giá trị này!

Hàn Phong thật lòng nói:

- Lương đại ca, em thấy mấy năm gần đây anh gặp phải nhiều đã kích, lòng tự tin trước đây của mình đã bị phai mờ một cách triệt để rồi. Anh chẳng lẽ không biết, trong lĩnh vực này, anh là người tiên phong sao? Đúng vậy, anh từng thất bại, nhưng đây lại là do tài phú, nguyên nhân thất bại phần nhiều là do anh hay do đưa vào hoạt động, do thời cơ không đúng? Hiện tại, Inte trong nước đã phát triển đến trình độ này, haha, tin tưởng em đi, thị trường đã thành thực rồi.

Lương Kính lại kinh ngạc lần nữa, ông bây giờ mới phát hiện, bản thân đối với Hàn Phong trước đó không hề biết tí gì cả, mà đối phương tựa hồ như đã sớm đem mọi thứ của mình điều tra rõ ràng rồi.

Tự tin? Ha ha, có khả năng đích thực là như thế, bị đã kích liên tục nhiều năm như vậy, tự tin mạnh mẽ cách mấy cũng bị ngã, trong lòng Lương Kính cười khò.

- Thật cảm ơn em đã để mắt tới anh như vậy!

Lương Kính khôi phục lại tỉnh táo của mình.

- Anh nguyện ý gia nhập đoàn đội của em!

- Hoan nghênh, haha!

Hàn Phong bắt tay ông lần nữa.

Trò chuyện thêm chốc lát, Lương Kính hỏi:

- Trước mắt đoàn đội có bao nhiêu người rồi?

- Hai người, em và

- Tài chính bao nhiêu?

- Đang chuẩn bị.

.....

Lời dịch giả: Đọc xong chương này hẳn mọi người sẽ có thắc mắc với cái tên “Không Gian Sáu Chiều”. Tên gốc theo hán việt là “Lục Độ Không Gian”, dịch sát là Không Gian Sáu Độ. “Độ” có khá nhiều nghĩa như góc độ, mức độ, trình độ. Cái tên lục độ là dựa theo lý luận “Six degrees of separation – Sáu mức độ khác biệt” của Stanley Milgram. Ban đầu dịch giả nghĩ “độ” ở đây là theo góc độ chứ không phải là mức độ, nên lấy cái tên “sáu chiều”, tức “sáu góc độ” khác nhau cho đẹp. Không nghĩ tới là bị sai lệch một chút ý nghĩa của tên, tuy nhiên để cho mạch truyện được liền mạch, dịch giả vẫn sẽ giữ nguyên cái tên “Không Gian Sáu Chiều”. Xin lỗi mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Mạng Trong Mạng

Thế kỷ hai mươi mốt quan trọng nhất là cái gì?

Nhân tài!

Đây cũng là nguyên nhân Hàn Phong coi trọng Lương Kính. Lương Kính ở trong lĩnh vực thế giới giả tưởng có được rất nhiều kinh nghiệm khai phá quý báu. Những kinh nghiệm này không phải có kỹ thuật tốt là có thể biết toàn bộ, phải trải qua kiểm nghiệm thực tế mới có thể chính thức đạt được. Lương Kính làm trong lĩnh vực này lâu như vậy, hiểu biết không ít, những thứ này chính là giá trị của ông.

Hàn Phong biết cuộc sống hiện tại của Lương Kính rất túng quẫn, cho nên hắn liền thực hiện lời hứa của mình tại chỗ, trực tiếp trả tiền qua tài khoản ngân hàng mua đứt sản phẩm của ông với giá năm mươi vạn, năm mươi vạn còn lại để thanh toán sau.

Đối với hành động của Hàn Phong, Lương Kính rất cảm kích, dù sao, ông hiện tại thật sự không còn tiền, cuộc sống nhờ vào việc buôn bán thiết bị server trước đó quá chật vật.

Tương tự với đại đa số nhân viên kỹ thuật, Lương Kính cũng thuộc về loại tính cách trong nóng ngoài lạnh, bình thường trầm mặc ít nói, hiếm khi liên hệ cùng người ngoài, nhưng mà người khác đối tốt với ông, ông sẽ rất cảm ơn, hơn nữa còn nghĩ phải làm như thế nào để báo đáp lại.

Tuy rằng hiện tại công ty trong miệng Hàn Phong còn chưa có bóng dáng, nhưng Lương Kính lại không chút do dự lựa chọn tin tưởng lời Hàn Phong, thứ nhất là bởi vì ông xem trọng "Không Gian Sáu Chiều" của Hàn Phong, hai là xem trọng Hàn Phong.

Hậu sinh khả uý, tiền đồ bất khả hạn lượng! Đây là đánh giá của Lương Kính với Hàn Phong. Từ đầu đến cuối, thực lực biểu hiện ra ngoài cùng quyết đoán của Hàn Phong, đều không giống như khả năng có thể có của một học sinh, cho nên Lương Kính không chút do dự lựa chọn gia nhập đoàn đội của Hàn Phong. Ông biết rõ bản thân mình chỉ thích hợp làm kỹ thuật, mấy chuyện khác, không phải chuyên môn của mình.

Lương Kính vội vàng đi về, xử lý chuyện của mình xong lại vội vàng quay lại.

Từ giờ trở đi người trong đội nhất định sẽ tăng nhiều dần, chỗ ở của Hàn Phong không phải là địa điểm thích hợp để công tác. Đầu tiên là phương diện băng thông cùng điện áp cũng đã rất miễn cưỡng rồi.

Cho nên, Hàn Phong bắt đầu tìm cho mình một văn phòng làm việc lý tưởng.

Vì tiết kiệm, cuối cùng hắn tìm được một cái gara cũ kỹ, đặc điểm duy nhất của gara này là có diện tích không gian rất lớn, phương diện điện áp cùng băng thông Inte đều có thể tìm cách giải quyết.

Cho nên, mấy cái server của "Không Gian Sáu Chiều" lần đầu tiên bắt đầu dọn nhà.

Có Lương Kính gia nhập, Hàn Phong có thể rút bớt thời gian cùng tinh lực để xử lý những chuyện khác.

Đầu tiên, Hàn Phong tạo một trang web cho Không Gian Sáu Chiều, nội dung chính của trang web là thoáng giới thiệu một chút khái niệm về Không Gian Sáu Chiều cho mọi người, để mọi người biết Không Gian Sáu Chiều đến tột cùng là thứ gì.

Mặt khác, còn có một "diễn đàn Sáu Chiều", cung cấp cho cư dân tham gia bản Closed Beta tiến hành thảo luận trao đổi, cũng đồng thời để cho những con ngựa còn chưa có được đăng ký kia có đường đi vào tìm hiểu Không Gian Sáu Chiều.

Diễn đàn này cũng được Hàn Phong mở ra trong "Không Gian Sáu Chiều". Hẳn ở trong đó xây dựng nên một cái sân gọi là "diễn đàn Sáu Chiều", ở giữa có một màn hình lớn. Bên trên màn hình có thể trực tiếp chứng kiến topic trong diễn đàn. Cư dân ở trong cũng có thể trực tiếp tạo bài post, đọc nội dung cụ thể. Lúc mới bắt đầu, thì chỉ có thể xem chứ không thể trả lời bài post. Sau khi nâng cấp, Hàn Phong liền hoàn thiện chức năng này, để cho mọi người có thể trực tiếp ở bên trong "Không Gian Sáu Chiều" tiến hành đối thoại trực tiếp với người trên web diễn đàn bên ngoài.

Trang web thành lập, thỏa mãn rất to đối với những người cảm thấy hứng thú với Không Gian Sáu Chiều ở trên mạng. Bọn họ đều là nghe tên mà đến, có kẻ thất vọng mà về, cảm thấy nó không có gì thú vị, tạo hình của "game" này so với game online khác đều kém hơn rất nhiều. Mà cũng có những người bị phương thức thể nghiệm cuộc sống Inte hoàn toàn mới này hấp dẫn thật sâu, bọn họ đều gửi mail, yêu cầu được nhận tài khoản.

Căn cứ vào sản phẩm cùng sáng ý của Lương Kính, sau khi Hàn Phong trải qua một thời gian ngắn khai phá, liền thăng cấp client.

Mà lúc này, "Không Gian Sáu Chiều" chính thức đưa vào khái niệm "Không Gian Cá Nhân", sau khi người sử dụng cài đặt client xong, một khi khởi động chương trình, liền tương đương với việc mở ra một không gian nhỏ bé bên ngoài "Không Gian Sáu Chiều". Không gian này có liên lạc cùng với server "Không Gian Sáu Chiều", hơn nữa có thể tùy thời cùng server của "Không Gian Sáu Chiều" tiến hành liên kết hay ngắt kết nối. Cư dân đối với "Không Gian Cá Nhân" của mình có quyền khống chế tuyệt đối, ở trong này, họ chính là "Thần", có được quyền sở hữu cùng khả năng lớn nhất để tiến hành thao tác với không gian, kể cả lập trình với nó. Diện tích lớn nhỏ của không gian này đều giống nhau, diện tích trong thế giới giả tưởng là 500 mét vuông, đây là "một mẫu ba phần" của riêng cư dân.

Tất cả mọi hoạt động sáng tạo cùng biên tập của cư dân tạm thời đều đạt cực hạn bên trong không gian của mình, server "Không Gian Sáu Chiều" chỉ bảo tồn một ít tham số mẫu chốt của không gian đó, cụ thể có vật phẩm trang sức gì, thì server cũng đều không có bảo tồn. Nói cách khác, cho dù là nhân viên quản lý cũng không biết trong phòng của bạn có những thứ gì, đây là vật phẩm riêng tư của cư dân.

Trừ phi chủ nhân cho phép, chứ nếu không những cư dân khác đều không được phép tiến vào "Không Gian Cá Nhân" của cư dân đó.

Mặt khác, giữa "Không Gian Cá Nhân" này với "Không Gian Cá Nhân" kia, cũng được phép trực tiếp tiến hành liên hệ "điểm đối điểm", hơn nữa thông đạo này còn có thể phân hướng sang thông đạo khác. Ví dụ như, cư dân A và cư dân B thành lập thông đạo với nhau, nếu cư dân C có được sự cho phép của cư dân A và B, thì có thể trực tiếp đi từ nhà của A sang nhà của B, cũng có thể trực tiếp đi ngược từ nhà của B sang nhà của A.

Đại lục "Không Gian Sáu Chiều" trước kia đã trở thành "Không Gian Công Cộng", mọi người nếu có tiến hành hoạt động công cộng, đều có thể ở trong không gian công cộng cử hành.

"Không Gian Cá Nhân" xuất hiện, chẳng những thực hiện rất tốt lý luận "Sáu mức độ khác biệt", hơn nữa còn giảm nhỏ áp lực cực lớn cho server, hình thức này, giống như là Hàn Phong ở trên Inte, dùng phương thức của mình, thành lập một cái "mạng trong mạng", "Không Gian Cá Nhân" của cư dân giống như máy tính cá nhân của mình vậy, thuộc về vật phẩm riêng tư, họ có thể lựa chọn "kết nối mạng" hoặc "ngắt mạng".

Nếu bàn về kỹ thuật kiến tạo, cả thế giới giả tưởng, ngoại trừ Hàn Phong ra, thì "Tướng Quân" là đệ nhất. Trước đó hẳn đã tham dự qua rất nhiều chương trình trụ cột thiết kế kiến trúc cùng quy hoạch, ví dụ như "thôn tân thủ", "Cao ốc tổng bộ Sáu Chiều".

Sau khi "Không Gian Cá Nhân" xuất hiện, Tướng Quân liền hưng phấn lên. Trước tiên hẳn bắt tay vào thiết kế không gian của mình, mất gần một tuần lễ, hẳn liền tạo ra cho mình một cổ cung, đương nhiên, cổ cung này hơi bị hẹp.

Xây dựng xong, hẳn liền mời rất nhiều cư dân trong cộng đồng đến thăm tác phẩm của hẳn, kể cả Hàn Phong.

Sau khi Hàn Phong tiến vào không gian của hẳn, xác thực bị giật mình rồi. Lúc trước hẳn căn bản cũng không biết "Tướng Quân" trong khoảng thời gian này đang bận cái gì, server cũng không có giám sát và điều khiển, không ngờ tiểu tử này lại lợi dụng chức năng sáng tạo có hạn, đem nguyên một cái cổ cung vào trong không gian của mình, ngay cả các phương diện chi tiết đều được xử lý cực kỳ ăn khớp.

Hắn liền lập tức hỏi "Tướng Quân":

- Này, cậu có đồng ý gia nhập đoàn đội của chúng tôi không?

"Tướng Quân" ngừng lại trong chốc lát, liền đánh chữ nói:

- Lão đại, anh rốt cuộc cũng chịu nhận em! Em chờ câu nói này của anh lâu lắm rồi!

Cứ như thế, "Tướng Quân" liền trở thành người thứ tư của đội, chuyên môn phụ trách sáng tạo vật phẩm ảo cho chính phủ cùng công tác kiến tạo kiến trúc, và chỉ đạo cho cư dân tiến hành hoạt động sáng tạo.

Ngay khi đoạn video cổ cung của "Tướng Quân" được phát tán ra ngoài, liền dẫn tới truy đuổi của những người đang chú ý, tiếng hô yêu cầu gia nhập của bọn họ càng lúc càng cao, cũng vì thế mà số tài khoản dù tăng nhưng cũng vẫn thiếu, cuối cùng thậm chí còn gây ra tình trạng đấu giá tài khoản mời vào của "Không Gian Sáu Chiều" tới mấy trăm đồng.

"Không Gian Sáu Chiều" trong giới IT càng ngày càng nổi danh, rất nhiều blog khoa học kỹ thuật đều đăng tải thông tin về sản phẩm thế giới giả tưởng đột nhiên xuất hiện này. Trong đó, bọn họ đều nhấn mạnh rằng, sản phẩm này chỉ do một cao thủ tên là "Lục Độ" sáng tạo ra.

Mà ngay lúc này, một nhà đầu tư phong hiểm tên là "nhà sáng tạo liên hợp trí tuệ" liên lạc với Hàn Phong.

Bất quá, , đối phương khi dễ Hàn Phong chỉ là một sinh viên, đưa ra điều kiện phi thường hà khắc với hắn, chẳng những yêu cầu chiếm cứ ít nhất 51% cổ phần của công ty, hơn nữa còn muốn phải người nhúng tay vào việc quản lý nữa.

Hàn Phong ngay cả cơ hội thứ hai cũng không cho liền đuổi họ rời đi.

Kế tiếp, vẫn không ngừng có người đầu tư phong hiểm tìm tới cửa bàn vấn đề đầu tư với Hàn Phong.

Điểm mấu chốt của Hàn Phong là, đầu tư phong hiểm nhiều nhất chỉ có thể chiếm 30% cổ phần công ty, hơn nữa không thể tham dự bất luận quyết sách gì của công ty hết. Ngoài ra đề có được 30% này, đối phương ít nhất phải đầu tư hơn một trăm ngàn USD.

Những nhà đầu tư phong hiểm này cuối cùng đều ly khai, bọn họ cảm thấy điều kiện của Hàn Phong quá cao, đối với sản phẩm của mình tự tin quá mức, làm người quá ngồng cuồng cao ngạo, thậm chí còn có chút vọng tưởng.

Lương Kính cũng bị Hàn Phong làm cho hoảng sợ, ông không nghĩ tới khẩu vị của Hàn Phong lớn như vậy, vừa mở miệng ra liền là một trăm ngàn USD, hơn nữa chỉ có thể chiếm 30% cổ phần công ty. Nếu như dựa theo tỉ lệ này mà nói, ông chiếm 5% cổ phần, chẳng phải là có được hơn một trăm sáu mươi vạn USD sao?

Lúc này ông đang nghĩ có nên khuyên Hàn Phong hạ giá xuống không, thời điểm ban đầu không nên quá khoa trương, thì đại biểu đầu tư phong hiểm của tập đoàn Hoàng Phủ đến.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Cho Lý Do Đi.

Lúc nhỏ, Dương Hi Văn liền đã biết trong nhà định sẵn hôn nhân cho mình, lúc ấy nàng còn nhỏ, không biết điều này nghĩa là như thế nào. Có điều sau khi nàng hiểu chuyện, liền bắt đầu tìm hiểu ý nghĩa của cuộc hôn nhân này, vì vậy nàng liền bắt đầu phản cảm cực độ với nó. Bởi vì chuyện này quá mức phong kiến cổ hủ, nàng cho tới bây giờ đều không nghĩ tới chính mình sẽ phải gặp phải chuyện này. Lúc còn đi học, mỗi lần nghe được các học sinh ngẫu nhiên nói đến chuyện ép duyên, nàng đã cảm thấy bọn họ giống như là đang nói mình, cảm thấy phi thường chói tai. Về sau, khi nàng tiến thêm một bước biết được vị hôn phu chưa từng gặp mặt kia của mình không ngờ là "người đang sống đời sống thực vật", nàng càng sợ đến ngây người. Nàng không rõ, trong nhà tại sao phải bắt mình gả cho một người sống đời sống thực vật cơ chứ.

Vì vậy, nàng gây với ba mẹ mình, gây với ông nội, bắt họ nhất định phải coi bỏ hôn ước. Thế nhưng mọi cố gắng của nàng đều thất bại, bởi vì thế mới xảy ra chuyện nàng bỏ nhà trốn đi.

Lúc ấy mẹ của nàng bị hoảng sợ quá, đành nói thật với nàng, hôn ước này chỉ là một loại hình thức mà thôi, thời gian vừa tới liền sẽ tự động giải trừ, để nàng không phải lo lắng nữa.

Mặc dù như thế, trong lòng Dương Hi Văn vẫn tồn tại một chút vướng mắc, cho nên nàng lựa chọn du học nước ngoài, cơ hồ ngăn chặn hết tin tức tới từ Hàn gia.

Sau khi tốt nghiệp đại học, bị cường chế yêu cầu về nước học, do từ nhỏ quản giáo nghiêm khắc khiến nàng phục tùng quyết định trong gia đình. Chỉ là, nàng không nghĩ tới, sau khi về nhà, liền biết được tin tức vị hôn phu của nàng hai năm trước đã thức tỉnh. Hơn nữa, càng không xong hơn nữa là, ông nội nàng hiện tại thật sự có ý định để hôn ước theo hình thức này biến thành sự thật!

Lúc này Dương Hi Văn đã không còn là cô bé năm đó nữa, nàng cũng không có cãi nhau trước mặt ông nội cùng cha mẹ. Bởi vì nàng biết rõ, nó không có bất kỳ tác dụng gì, chỉ cần ông nội đưa ra quyết định, ai cũng không cãi biến được. Nhưng mà như thế cũng không có nghĩa là Dương Hi Văn sẽ nhận mệnh như vậy, nàng hiện tại đã trưởng thành, nàng cảm thấy bản thân phải nắm giữ vận mệnh của mình. Tuyệt đối không cho gia tộc điều khiển! Cho nên, nàng bắt đầu chậm rãi chuẩn bị kế hoạch giải thoát. Ở nước ngoài lâu như vậy, nên tính tự lập của nàng rất mạnh. Nàng tin rằng mình có thể có cuộc sống như lúc một mình ở nước ngoài, cho dù không có gia đình duy trì kinh tế, nàng cũng sẽ không chết đói.

Trong vũ hội sinh nhật của mình, lần đầu tiên Dương Hi Văn gặp được vị hôn phu trên danh nghĩa, lúc ấy, hắn đang tại bị tên Hoàng Tử Thông đáng giận kia si nhục, không biết vì cái gì, hắn lại không có mắng chửi hay đối chọi gay gắt với Hoàng Tử Thông. Thay vào đó là vẻ mặt mỉm cười, lúc ấy lòng Dương Hi Văn mềm nhũn ra, liền ra mặt giúp Hàn Phong giải vây. Hơn nữa còn tuyên cáo với mọi người rằng hắn là vị hôn phu của mình.

Những chuyện phát sinh kế tiếp, khiến cho cảm giác tốt của Dương Hi Văn đối với Hàn Phong càng lúc càng sâu. Nhất là sau tình anh quân huân, nàng phát hiện, bản thân tựa hồ đối với tên đầu gối thường xuyên không đếm xỉa mình kia càng lúc càng quan tâm, càng lúc càng cảm thấy hứng thú. Thậm chí, ngay thời điểm khi nàng chứng kiến trong tay chị em của mình cũng có bức họa Hàn Phong vẽ, lúc đó nàng còn có chút ghen tị không hiểu, tất nhiên, cho đến nay nàng vẫn còn nhớ cảm giác đó, đó là một loại cảm giác cho đến tận bây giờ đều chưa được thể nghiệm.

Chẳng lẽ mình đã thích hắn? Dương Hi Văn phủ nhận, nàng cho rằng đây chỉ là một loại hảo cảm, một loại cảm giác tốt đối với người khác phái. Dù sao, biểu hiện của Hàn Phong thực sự quá mức thuận mắt, trên người hắn tựa hồ như còn có một loại mị lực đặc thù, nhìn hắn, chung quy cảm giác được một loại cảm giác an toàn cùng tin tưởng khó hiểu, tuy rằng hắn vẫn lạnh như khúc gỗ vậy.

Kế hoạch giải thoát đã đi tới hiện tại, chỉ là lúc này, nàng do dự, nàng phát hiện, hôn ước mà gia đình an bài, tựa hồ cũng không tệ như trong tưởng tượng, bản thân mình đối với Hàn Phong cũng không có chán ghét, cho nên nàng quyết định trước tiên quan sát rồi tính.

Sau đó, đột nhiên nàng biết được một tin tức, đó là ít nhất trong vòng bốn năm, hôn ước này sẽ không còn bị nhắc tới. Sau khi nghe được tin tức đó, tâm tình của nàng cũng mất hứng, ngược lại còn có thêm chút thất lạc. Mà khi nàng biết được đây là kết quả do Hàn Phong chủ động tranh thủ, loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Lúc này, Dương Hi Văn mới chính thức thức ý thức được, xem ra mình thật sự có chút thích hắn, hơn nữa, Hàn Phong là nam sinh có mị lực nhất trong số nam sinh nàng gặp, là người duy nhất khiến nàng động tâm.

Dương Hi Văn là một người rất mạnh mẽ, hiện tại nàng đã biết rõ cảm giác của mình, liền quyết định đi theo cảm giác của mình vậy.

Mà lúc này, cha nàng vừa vận mạng đến cho nàng một tin tức tốt --- Để cho nàng đại biểu tập đoàn Hoàng Phủ cùng Hàn Phong bàn chuyện hợp tác đầu tư. Do đó Dương Hi Văn mới biết, thì ra trong khoảng thời gian này Hàn Phong thường xuyên không thấy bóng dáng, là bởi vì bận chuyện "Không Gian Sáu Chiều". Cha của nàng Dương Đông Minh giao chỉ thị cho nàng, lấy thân phận đại biểu nhà đầu tư tập đoàn Hoàng Phủ bàn chuyện cùng hắn, chỉ cần điều kiện của đối phương không thái quá, liền tận lực thỏa mãn yêu cầu của hắn.

Sau khi Dương Hi Văn xem qua phân tích báo cáo do nhà phân tích đầu tư chuyên nghiệp ước lượng "Không Gian Sáu Chiều", liền cảm thấy vô cùng khiếp sợ, nàng không nghĩ tới, sản phẩm này của Hàn Phong, được bọn họ tán dương cùng coi trọng đến như vậy.

- Còn có thể là phương hướng phát triển tương lai của Inte?

Dương Hi Văn nói thầm.

- Có khoa trương quá không vậy? Tựa hồ như hắn làm chuyện gì, cũng không tốn bao nhiêu thời gian a?

Tuy rằng nàng cũng hiểu được "Không Gian Sáu Chiều" rất cách tân, nhưng mà do hiểu biết đối với ngành nghề quá ít, cho nên không thể nhìn ra được điểm cuối của sản phẩm này là ở chỗ nào.

Dương Hi Văn hỏi cha:

- Chúng ta quyết định đầu tư sản phẩm này của Hàn Phong, cuối cùng là xuất phát từ tâm tư nịnh nọt Hàn gia, hay là xác thực xem trọng tiến cảnh làm ăn "Không Gian Sáu Chiều" của hắn.

Dương Đông Minh cười nói:

- Cả hai.

Dương Đông Minh không thừa nhận cũng không được, đứa bé Hàn Phong kia quả thực không đơn giản, trước hết tranh thủ bốn năm cho mình, nhưng sau đó xoay người liền tạo ra một thứ như vậy. Ông hiện tại đã tin tưởng, bốn năm sau Hàn Phong thật sự có khả năng có thể nắm giữ vận mệnh của mình. Vén vén từ điểm đó mà nói, tiểu tử này liền so với cha hắn Hàn Đức mạnh hơn rất nhiều. Hắn đã nhờ chuyên gia phân tích phân tích qua, tiềm lực của "Không Gian Sáu Chiều" của Hàn Phong rất lớn, so với các sản phẩm cùng loại khác mạnh hơn rất nhiều. Nếu quả thật phát triển, tuyệt đối kiếm được lợi nhuận, hiện tại rót tài chính vào, đúng là thời khắc hoàng kim. Nói thật, Dương Đông Minh đối với chàng rể này rất hài lòng, hắn hiển nhiên là một người đàn ông có năng lực, tuyệt đối có tư cách lấy con gái mình.

Lại nói cũng là người của mình, nếu cung cấp chút tiện lợi cho hắn cũng không có gì là không tốt, còn có thể kiếm tiền cho mình nữa, đương nhiên không thể để lời cho kẻ khác. Cho nên, Dương Đông Minh tìm tới con gái, để nàng đại biểu Hoàng Phủ đi nói chuyện hợp tác, thuận tiện xúc tiến tình cảm của hai đứa, thật sự là một mũi tên trúng ba con chim mà.

Nhìn thấy Dương Hi Văn, Hàn Phong có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ một chút, hắn rất hào phóng bắt tay cùng Dương Hi Văn rồi nói:

- Không nghĩ tới lại là em.

- Bất ngờ không? Em so với anh lại càng bất ngờ hơn!

Giờ phút này Dương Hi Văn nghiêm nhiên là ăn mặc trang phục của nữ cường nhân.

- Em cũng không nghĩ tới anh vô thanh vô tức liền làm ra động tĩnh lớn đến như vậy.

Hai người tiếp tục nói chuyện phiếm vài câu xong liền bắt đầu đi vào vấn đề chính.

Dương Hi Văn bày ra bộ dáng nhà đầu tư, đầu tiên là muốn Hàn Phong giới thiệu thoáng qua hạng mục của mình, hơn nữa nói rõ lý do đầu tư phong hiểm.

Đây là quá trình rất bình thường, Hàn Phong muốn nhà đầu tư cam tâm tình nguyện bỏ tiền cho hắn, thì hắn phải làm cho nhà đầu tư tin tưởng rằng mình có thể giúp họ kiếm tiền. Cho nên, Hàn Phong cũng không có cự tuyệt, hắn chẳng qua là đem những lý do thoái thác người khác trước đó lặp lại lần nữa.

Sau khi Dương Hi Văn nghe xong vốn còn định làm khó dễ Hàn Phong, để cho hắn sốt ruột một chút, chỉ là Hàn Phong cứ giữ bộ dáng như thế. Hắn hoàn toàn không có một chút giác ngộ mình là người cần có nhà đầu tư, cảm giác giống như nhà đầu tư cần hắn vậy. Đối mặt với dạng tình huống này, Dương Hi Văn rất là bất đắc dĩ, thầm nghĩ mình bị hắn quay vòng vòng rồi.

Cuối cùng, song phương đạt thành hiệp nghị nhất trí, tập đoàn Hoàng Phủ đầu tư phong hiểm rót vào "Mạng Sáu Chiều" 1100 vạn USD, mua 28% cổ phần công ty, còn 2% kia là đầu tư vào, bút 600 vạn USD lập tức chuyển vào sau khi công ty thành lập. Theo thời gian ước định, nếu như "Mạng Sáu Chiều" có biểu hiện phát triển không tốt, thì kỳ đầu tư thứ hai có thể sẽ bị cắt.

Trong đó, "Mạng Sáu Chiều" là tên công ty của Hàn Phong, mà công ty này Hàn Phong còn chưa kịp đăng ký.

Dương Hi Văn khép văn kiện trong tay lại rồi nói:

- Được rồi, chuyện đầu tư đã giải quyết xong, bây giờ nói tới chuyện của em.

Hàn Phong nói:

- Chuyện của em?

- Đúng vậy a, em muốn gia nhập Mạng Sáu Chiều.

Dương Hi Văn nói.

Hàn Phong cau mày lại:

- Không phải đã nói, bọn em không thể sai khiến đại biểu can thiệp quản lý công ty sao?

- Anh đừng hiểu lầm.

Dương Hi Văn vội vàng nói.

- Ý em là, em muốn dùng thân phận cá nhân gia nhập Mạng Sáu Chiều, cùng với tập đoàn Hoàng Phủ không có bất cứ quan hệ nào cả.

- Em muốn gia nhập?

Hàn Phong nhìn chằm chằm vào Dương Hi Văn trong chốc lát, đột nhiên nói.

- Công ty của anh không nuôi người rảnh rỗi, em cho anh một lý do muốn em đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Hội Nghị Voice Chat

Hàn Phong nói như vậy, Dương Hi Văn cũng không thấy có gì kỳ quái, công ty mới tổ kiến, chú ý nhất là hiệu suất, nếu như từ giờ trở đi xuất hiện có người rảnh rỗi, thì tiền đồ tương lai của công ty này có chút không ổn.

Công thuộc về công tư là tư, chút giác ngộ ấy Dương Hi Văn vẫn phải có.

Nàng rất tự tin nói:

- Anh yên tâm, em cũng không phải muốn lợi dụng quan hệ để gia nhập Mạng Sáu Chiều, mà là bằng vào thực lực của mình, em nghĩ, Mạng Sáu Chiều hiện tại đang cần người như em, đây là hồ sơ lý lịch của em.

Dương Hi Văn đem một phần hồ sơ đưa cho Hàn Phong, xem ra nàng đến là có chuẩn bị, ngay cả hồ sơ lý lịch đều đã làm xong, hơn nữa còn không mỏng.

Hàn Phong gật đầu, mở hồ sơ lý lịch của nàng ra cẩn thận đọc.

Dương Hi Văn tốt nghiệp ở đại học Texas A&M International University, chuyên ngành quản lý tài chính cùng hành chính. Hơn nữa, nàng còn có được nhiều kinh nghiệm quý báu khi nhậm chức ở những công ty lớn mang tính quốc tế. Ngoài ra còn lấy được thành tích nhất định, những thứ này, bên trong giới thiệu vẫn tất đều có nói kỹ càng cùng chứng minh nguyên vẹn. Nàng vô cùng quen thuộc với toàn bộ công việc vận tác của một công ty IT, cái này và phương diện bồi dưỡng của Dương gia đối với nàng từ nhỏ có quan hệ khá lớn.

Dương Hi Văn tiếp tục nói:

- Theo em được biết, anh cùng Lương Kính hân là chịu trách nhiệm kỹ thuật chính, phương diện quản lý hành chính còn chưa có người gia nhập. Hãy tin tưởng năng lực của em, em làm khẳng định sẽ tốt hơn so với anh!.....

Trong khoảng thời gian này Hàn Phong cũng bắt đầu học tập phương diện tri thức liên quan tới xây dựng công ty, trên cơ bản đối với nó có hiểu biết nhất định. Vì vậy hân hỏi thử Dương Hi Văn mấy vấn đề, những vấn đề này là những vấn đề mấu chốt mà mấy ngày nay hân còn chưa có biết. Dương Hi Văn không chút do dự liền đưa ra đề nghị cùng phương án giải quyết hợp lý.

Vì vậy, Hàn Phong gật đầu đáp ứng, Dương Hi Văn trở thành giám đốc quản lý được Mạng Sáu Chiều thuê với lương cao, chuyên môn phụ trách hành chính.

Ngay tại chỗ, Hàn Phong liền giao cho Dương Hi Văn nhiệm vụ đầu tiên --- làm tốt thủ tục đăng ký cho công ty Mạng Sáu Chiều.

Buổi tối, Hàn Phong liền liền gửi mail cho tất cả thành viên của Mạng Sáu Chiều, bảo bọn họ khuya hôm nay tới tham gia một hội nghị. Địa điểm hội nghị là ở trong không gian cá nhân của hân. Hàn Phong kiến tại lên một phòng họp sáng sủa mà đơn giản trong không gian của mình, cả không gian chỉ có một cái bàn tròn cùng năm ghế dựa.

Đây là một hội nghị bằng voice chat trong thế giới giả tưởng. Trên thực tế, chức năng voice chat Hàn Phong tạm thời còn chưa có công bố ra ngoài, bởi vì chức năng này còn cần phải hoàn thiện. Chỉ có ở bên trong "Không Gian Cá Nhân" mới có thể sử dụng, nguyên lý của nó cùng với nguyên lý của phần mềm voice chat trong máy tính giống nhau. Nhưng mà, chức năng này nếu như đưa ra "Không Gian Công Cộng" thì vẫn còn có rất nhiều vấn đề chưa có giải quyết.

Các thành viên khác cũng là lần đầu tiên biết trong "Không Gian Sáu Chiều" có chức năng voice chat.

Thử chinh giọng nói, hiệu quả cũng không tệ lắm, có thể đạt tới trình độ của những phần mềm voice chat kia.

Hình tượng nhân vật của "Trưởng Quân" có chút kỳ quái, vóc người của hân so với người thường cao hơn rất nhiều, giống như một người khổng lồ, cánh tay cùng chân đều thô giống nhau. Hơn nữa trán còn lồi ra cái gì giống như là tinh tinh. Khoa trương nhất chính là, trên bả vai của hân còn đeo một cái phực thức bệ phóng rocket. Hân u oán nói:

- Lão đại, anh cũng kỳ quá, có thứ mới mà giờ mới cho tụi em biết.

Lá Tiên nói:

- Haha, Lục Độ thường xuyên như vậy đó, cũng không phải là một hai lần. Không Gian Cá Nhân chẳng phải là hân mò mẫm chơi đã rồi mới cho chúng ta biết đấy sao?

Lá Tiên không hổ là nhà thiết kế, hình tượng nhân vật của nàng xinh đẹp đến mị hoặc, vóc người ma quỷ đã vậy còn ăn mặc phi thường thiếu vải, trước sau lồi lõm, chỗ cần khoe thì khoe ra, cực kỳ gợi cảm

Lương Kính giải thích nói:

- Chức năng này vẫn còn có vấn đề, vẫn đang trong giai đoạn khai phá, cho nên mới không có công bố, bất quá tin tưởng rất nhanh sẽ ra mắt mọi người.

Lúc này Hàn Phong nói:

- Được rồi, không nói chuyện khác, đã tới giờ rồi, hội nghị chính thức bắt đầu đi.

Hân vừa nói xong, những người khác liền yên tĩnh lại.

- Trước hết, tôi muốn giới thiệu với mọi người một vị đồng sự mới, tiểu thư Dương Hi Văn, hôm nay cô ta vừa gia nhập công ty chúng ta, phụ trách công tác quản lý hành chính hằng ngày của công ty.

- Chào mọi người, tôi là Dương Hi Văn, mọi người có thể gọi tôi là Tiểu Văn hoặc Nancy đều được. Thật cao hứng khi có cơ hội làm cộng sự cùng một chỗ với mọi người! So sánh với các bạn, tôi là người mới của Mạng Sáu Chiều, hy vọng sau này làm việc sẽ được chiếu cố nhiều hơn, cảm ơn!

Dương Hi Văn giới thiệu ngắn gọn.

- Dương Hi Văn? Tên này nghe quen tai quá!

Lúc này Lá Tiên chen lời nói:

- Cho em hỏi chị phải học sinh Thủy Mộc không?

Dương Hi Văn trả lời:

- Đúng vậy, sao thế? Em cũng là Thủy Mộc?

- Phải rồi! Chào học tỷ, em thuộc học viện nghệ thuật Thủy Mộc, tên em là Thi Tụ.

Lá Tiên cao hứng nói, dù sao ở trong công ty gặp được bạn học cùng trường, nàng cảm thấy rất là thân thiết.

- Vậy thì thật là đúng dịp, chị cùng Hàn Phong đều là học sinh Thủy Mộc, cộng thêm em nữa là ba người rồi, còn hai người nữa đâu rồi, là Lương đại ca cùng Trương Quân thì sao?

Lương Kính nói:

- Haha, anh thì không phải học sinh, đã tốt nghiệp 7,8 năm rồi, ở trong này anh là già nhất.

- Em cũng không phải, em còn đang học cấp ba, ở đây là em nhỏ nhất. Chị Dương, em tên là Lục Hải.

Lúc này, Thi Tụ đột nhiên kêu lên:

- Hà? Chị nói Lục Độ cũng học Thủy Mộc? Tên hán là gì?

Hàn Phong nói:

- Tôi là Hàn Phong, Thi Tụ, trước đó chúng ta từng gặp mặt, haha!

- Trời? Anh là Hàn Phong hả? Thật giỏi ha, anh đã sớm biết em là Thi Tụ rồi phải không? Không ngờ cho tới bây giờ cũng không nói cho em biết! Anh đúng xấu mà!

Thi Tụ phản nài.

Đối với nhân viên của mình, Hàn Phong đương nhiên điều tra rõ ràng, hán cũng hỏi qua Thi Tụ, chỉ là nàng vẫn giữ bí mật, không có biện pháp, Hàn Phong đành tự mình điều tra. Điều tra xuống, lại khiến cho hán kinh ngạc một phen, không ngờ "Lá Tiên", lại là nữ sinh tỷ thí về tranh với hán.

Mà bản thân Thi Tụ thì vẫn không biết gì hết, kỳ thật nàng cũng biết tên thật của Hàn Phong, nhưng vẫn không thể nào đem hình tượng hai người liên hệ xuống cùng một chỗ. Dù sao, ấn tượng của Hàn Phong trên Inte, hoàn toàn không giống như một sinh viên, ngược lại giống như người trung niên, kỹ thuật cao siêu hơn nữa lại rất nghiêm túc, không cười đùa này nọ.

Mọi người cũng không biết cụ thể xảy ra chuyện gì, vì vậy đều hỏi thăm, thật vất vả mới đem chuyện này làm rõ, thời gian nhanh chóng trôi qua, mới đó liền nửa tiếng đồng hồ.

- Khụ khụ, mình tiếp tục vào vấn đề chính thôi.

Hàn Phong rút cuộc nhịn không được chen lời nói, tiếp tục nữa chỉ sợ hội nghị hôm nay phải kéo dài đến khuya.

- Tên của công ty đã xác định, gọi là công ty hữu hạn khoa học kỹ thuật Mạng Sáu Chiều, tổng bộ thiết lập tại Bắc Kinh. Dương Hi Văn sẽ nhanh chóng làm tốt thủ tục đăng ký. Mặt khác, tôi muốn nói một tin tức tốt cho mọi người, hôm nay, công ty của chúng ta đã lấy được bút đầu tư phong hiểm đầu tiên.

Xôn xao! Hai người Lục Hải cùng Thi Tụ đều hoan hô.

- Nhanh như thế liền có được đầu tư rồi à? Thật lợi hại a!

Lục Hải kinh ngạc nói:

- Lấy được bao nhiêu, mấy chục vạn?

- Tiểu Hải, em thật không có tiền đồ, ít nhất phải mấy trăm vạn chứ?

Thi Tụ phản bác.

- Haha, các người đều đã đoán sai rồi.

Cùng đám thanh niên ở chung một chỗ, Lương Kính cảm giác mình dường như trẻ hơn:

- Tổng số là một ngàn một trăm vạn.

- Hà? Nhiều như vậy? Lục Hải cùng Thi Tự đồng thanh nói.

- Hơn nữa là USD!

Lương Kính nói hết lời mình.

".....!!!"

Từ góc độ của Lục Hải cùng Thi Tự nhìn vào, thật sự không cách nào tưởng tượng được Hàn Phong làm như thế nào mà tìm được một nhà đầu tư phong hiểm lớn đến như vậy.

Đó là do vị trí và cái nhìn của tầng lớp tạo thành, bọn họ trước đến nay căn bản chưa từng tiếp xúc qua chuyện này. Đối với họ mà nói, thật sự có chút khó tin. Đương nhiên, chờ sau khi bọn họ tiếp nhận sự, thì sau này gặp chuyện tương tự, nhất định sẽ đem so sánh. Lúc ấy bọn họ sẽ cảm thấy những chuyện kia cũng không hơn gì chuyện này, sẽ không còn có cảm thụ hiện tại nữa. Cái này, chính là hậu quả sau khi thăng cấp tầm nhìn cùng phương thức tự hỏi. Hai nhân tố này, sẽ quyết định tiền đồ về sau của một người, chỉ cần có học thức cùng tầm mắt, bất luận trước kia trải qua bao nhiêu lần thất bại, thì xác suất quật khởi của họ so với người chưa từng trải đều lớn hơn. Yếu tố làm sao lại không có chí lớn?

Kế tiếp, Hàn Phong đại khái giảng qua một chút về công ty sau khi quy hoạch cho mọi người, khi nào thì hoàn thành bản Closed Beta, khi nào thì cho phép mở đăng ký.

Do hiện tại đã có tài chính, công ty liền bắt đầu tuyển dụng, cũng bắt đầu chính thức tuyển mộ nhân viên. Đợi sau bộ tổ kiến quy hoạch của công ty thành lập, thì có thể xác định cuối cùng cần bao nhiêu người. Bởi vì Lương Kính dốc sức ở lĩnh vực này bao nhiêu năm, tích lũy không ít quan hệ cùng người khác, Hàn Phong đem mọi công tác đào mớ giao cho ông, ông có thể tự mình đề cử nhân tài.

Bởi vì lo lắng Lục Hải cùng Lá Tiên bị ảnh hưởng việc học, nên Hàn Phong cũng không có giao nhiều nhiệm vụ cho họ, chỉ bảo họ tận lực hoàn thành tốt công việc, đợi sau khi tốt nghiệp rồi vào công ty cũng không muộn.

Vốn tâm tình Lục Hải đang kích động, la hét đòi nghỉ học trực tiếp tới công tác ở Mạng Sáu Chiều, kết quả bị Hàn Phong la cho một trận, trực tiếp nói rõ, đại học hắn nhất định phải vô, bằng không đá khỏi công ty. Chẳng những lên, mà hắn còn phải chính thức học được cái gì đó. Nhằm vào hứng thú cùng sở thích của hắn, Hàn Phong chế định cho Lục Hải một kế hoạch học tập, nói với hắn, nếu như hắn có thể tự học xong sớm, thì hắn có thể sớm tốt nghiệp, đương nhiên, đây là chuyện về sau.

Vì để cho Hàn Phong có một ấn tượng tốt, Dương Hi Văn lợi dụng đầy đủ tài nguyên cùng nhân lực của mình, nhanh chóng đem mọi thủ tục hoàn thành.

Đến tận bây giờ, thì công ty Mạng Sáu Chiều sau một thời gian lũng đoạn Inte mới chính chính thức thành lập.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Ngắm Tuyệt --- Từ Khoa

Đoạn thời gian này, vì chuyện tình "Không Gian Sáu Chiều", Hàn Phong hao tổn không ít thời gian cùng kinh nghiệm của mình, ngay cả tiến độ thăng cấp siêu cấp hệ thống cũng bị ảnh hưởng ở một mức độ nhất định.

Bất quá theo Hàn Phong thấy, cái này đáng giá, thăng cấp siêu cấp hệ thống, chỉ là vấn đề thời gian, mà chuyện của công ty, thì không thể trì hoãn, cần phải liên tục duy trì.

Tập đoàn Hoàng Phủ bom tiền vào công ty mình, hắn cũng không thêm để ý, dù sao ai bom tiền cũng đều giống nhau, hiện tại có tăng quan hệ giữa hắn cùng Dương Hi Văn, song phương cho dù có phát sinh mâu thuẫn gì, thì cũng có chỗ để hòa hoãn.

Sau khi công ty thành lập, công tác xây dựng trên cơ bản đều do Dương Hi Văn phụ trách, Hàn Phong không thể không thừa nhận, nàng thật sự rất có năng lực. Không có sự hỗ trợ của nàng, Hàn Phong căn bản không có khả năng thoải mái giống như bây giờ. Mặt khác, đoàn đội kỹ thuật cũng đang gầy dựng, Lương Kính quả nhiên không hổ là tay hảo thủ trong lĩnh vực này, Hàn Phong bên này vừa nói xong, ông xoay người liền đảo được nhiều nhân tài vĩ đại về phương diện lĩnh vực đó. Những người này đều là bạn bè của Lương Kính, cương vị trên công việc bây giờ của bọn họ đang làm đều không được như ý, ngư nhân có kỹ thuật, tính cách bình thường so với người khác cũng cuồng ngạo, chỉ có người có kỹ thuật chính thức mạnh hơn họ thì mới đủ để khiến cho họ chịu phục, cho nên bọn họ ở những công ty khác không hòa đồng cũng là chuyện bình thường. Có điều sau khi vào Mạng Sáu Chiều,

liền không tới lượt họ kiêu ngạo như vậy nữa. Trước hết riêng mỗi Lương Kính chính là một cuồng nhân kỹ thuật, tại lĩnh vực này, quyền uy của hắn vẫn còn tồn tại. Mà Hàn Phong lại càng là một tồn tại khủng bố hơn, chỉ riêng mỗi việc mình hắn đem hình thức ban đầu của "Không Gian Sáu Chiều" tạo ra, liền có thể thấy được phần nào.

Hàn Phong vô cùng hiểu rõ tính tình của mấy người này, cho nên cũng không hạn chế tự do cùng công tác của họ, chỉ cần bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình trong thời gian định trước, thì họ muốn làm thế nào thì làm, hơn nữa, lương lậu cũng rất cao.

"Mạng Sáu Chiều" xuất thế ngang trời thu lấy sự chú ý của phần đông giới truyền thông cùng nhân sĩ ngành IT, nhất là, công ty này vừa mới thành lập, liền được tập đoàn đầu tư cơ cấu lớn Hoàng Phố bơm tiền vào. Phải biết rằng, mấy năm gần đây tầm mắt đầu tư của tập đoàn Hoàng Phố đều là cực chuẩn. Phàm là công ty nào được họ bơm tiền, trên cơ bản sau đó đều phát triển tương đối khá. Bọn họ đầu tư rất hiếm khi lỗ vốn, có nhân tố này, tin tưởng của mọi người đối với công ty mang tên "Mạng Sáu Chiều" lại cao hơn vài phần.

Mà những nhân viên kỹ thuật kia, nghe nói Mạng Sáu Chiều đang tuyển người, đều mộ danh mà đến. Mạng Sáu Chiều lập nghiệp, đúng là dựa vào kỹ thuật siêu trâu, có thể làm ra được một sản phẩm như thế, không một ai hoài nghi kỹ thuật của công ty này cả. Hơn nữa có "hiệu ứng danh nhân" của tập đoàn Hoàng Phố, người muốn gia nhập lại càng nhiều hơn.

Sau khi đoàn đội kỹ thuật của công ty chậm rãi thức tỉnh, Hàn Phong cũng bắt đầu dần dần đưa ra một vài trình tự khai phá trụ cột. Chỉ có thời điểm gặp phải vấn đề kỹ thuật mấu chốt thì hắn mới đích thân động thủ giải quyết, những chuyện khác, hắn đều giao cho Lương Kính. Để cho ông dẫn đầu nhóm cuồng nhân kỹ thuật kia. Mà 5% cổ phần công ty tặng cho Lương Kính lúc này đã phát ra tác dụng. Hàn Phong coi trọng chính là kinh nghiệm vốn có của ông, từ giờ trở đi, về mặt kỹ thuật, nhất định chủ yếu là dựa vào ông để ý, Hàn Phong cũng không thể đem tất cả tinh lực dồn lên nó, hắn còn có chuyện khác phải làm.

Tạm thời rút thân ra khỏi công ty, Hàn Phong lại dành một ít thời gian biên chế siêu cấp hệ thống của mình.

Hạt nhân của siêu cấp hệ thống là chọn kết cấu hạt nhân đơn, nghiêm khắc phân chia không gian hạt nhân cùng với không gian người sử dụng, chẳng hạn như tiến trình quản lý, hệ thống văn kiện, server quản lý lưu trữ, đều hoàn thành ở không gian hạt nhân. Hơn nữa những chức năng này, đều do vận hành nhiều khuôn khổ định sẵn trong không gian hạt nhân để hoàn thành, tuy rằng mỗi khuôn khổ đều tự mình tạo thao tác riêng, nhưng mà số hiệu trong hạt nhân vẫn là độ cao tổng thể.

Bởi vì đặc điểm này, cho nên khi biên chế, gặp phải khó khăn rất lớn, bởi vì tất cả khuôn khổ đều vận hành trên không gian hạt nhân, thông thường chỉ cần một lỗi BUG nho nhỏ cũng đủ để khiến cho cả hệ thống hồng mất.

Cho nên, thời điểm Hàn Phong biên chế hạt nhân, quả nhiên là vô cùng cẩn thận, bởi vậy mà ảnh hưởng tiến độ khai phá.

Sở dĩ nhất định phải chọn kết cấu hạt nhân như thế, chủ yếu là vì lo lắng đến vấn đề hiệu suất vận hành. Nếu như khai phá thuận lợi, hiệu suất vận hành của hạt nhân đơn so với cái khác sẽ tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa, kết cấu này còn có một đặc điểm hết sức hay, đó là thời điểm vận hành, có thể tùy lúc gia tăng, tháo dỡ khuôn khổ. Loại này giống như đặc điểm "lấy đồ trong vật nóng" vậy, rất thuận tiện để mở rộng hệ thống. Ví dụ như muốn thăng cấp chương trình điều khiển nào đó, đều có thể tùy thời tháo chương trình điều khiển đó ra, sau đó gắn điều khiển mới vào.

Bởi vì cái gọi là "Mài dao không tới đỡ công đón cùi", tiến độ hiện tại có chậm chút cũng không sao, vì để sau này có thể hưởng thụ chỗ tốt từ kết cấu đó.

Mặt khác, gần đây nhất còn có một chuyện quan trọng vô cùng đáng giá để cho Hàn Phong chú ý, thì chính là đại hội thi đấu hacker toàn cầu.

Sau lần trước người tự nhận là bạn của M gọi tới bức mail, lo lắng tới vấn đề an toàn, Hàn Phong liền không có liên hệ cùng đối phương nữa. Lời nói của đối phương cuối cùng có thể tin hay không, có bao nhiêu phần chân thật, Hàn Phong căn bản một chút cũng không thể xác định, hết thấy đều cần chính hắn tự mình giải đáp.

Bức màn che của đại hội thi đấu hacker toàn cầu đã được vén lên, địa điểm là ở Mỹ, Washington.

Đây là một cuộc thi đấu mang tính thế giới, trong giới hacker cũng có quyền uy rất cao, bởi vì chẳng những chủ sự đều là những công ty IT đầu sỏ của thế giới, ngay cả ủy ban khách quý cũng đều là những người đỉnh đỉnh đại danh, những nhân vật này bình thường chỉ có thể nghe được trong truyền thuyết, căn bản chính là thần long kiến thủ thấy đầu không thấy đuôi.

Cả cuộc thi đấu khí thế hùng hực tiến hành, thỉnh thoảng lại truyền ra các tin tức khiến cho người phấn chấn, do khắp cả trường thi đấu cầm quay phim chụp ảnh, nên những tin tức này chỉ dừng lại ở văn bản, khiến cho mọi người miên man bất định.

Bất quá, Hàn Phong quan tâm không phải cái này, hắn quan tâm chính là điều giấu đằng sau đại hội.

Xoay quanh kì thi đấu, Hàn Phong làm rất nhiều công tác chuẩn bị, tư liệu bối cảnh của chủ sự, trọng tài, khách quý đều được hắn sưu tập không ít. Hiện tại, tiêu điểm mà hắn chú ý, là những ngư nhân có chút tỏa sáng trong hội trường. Tiếc, bởi vì điều kiện hạn chế, hắn không thể đến hiện trường để lấy tư liệu trực tiếp. Bất quá, Inte bây giờ phát triển, Hàn Phong vẫn lấy được thứ hắn muốn, dù rằng cao thủ ẩn giấu tư liệu của mình kỹ càng hơn bình thường, nhưng đáng tiếc bọn họ đụng phải Hàn Phong, hơn nữa còn là siêu cấp hệ thống của Hàn Phong.

Mà trong số những người này, Hàn Phong phát hiện có một người Trung Quốc.

Bởi vì địa vị của hacker trong nước trên quốc tế rất khuyết thiếu, cho nên đối với những cuộc thi đấu to lớn này rất hiếm thấy được bóng dáng của hacker người Trung Quốc. Vì thế cho nên, sau khi Hàn Phong phát hiện ra hắn, liền đặc biệt chú ý một chút.

Bất quá, bởi vì truyền thông đối với hắn không có hứng thú, cho nên thông tin có được vô cùng ít. Hàn Phong lại không ở hiện trường, nên hiểu biết về hắn ta cũng rất ít, chỉ biết là, hắn họ Từ, là nam, am hiểu lĩnh vực mã hóa và phá giải (cracker)

- Phá giải sao?

Hàn Phong cười cười.

Nói thật, tại lĩnh vực này, ở Trung Quốc thật có không ít cao thủ. Cơ hồ đại bộ phận các phần mềm nổi danh trên thế giới đều có thể tìm được bản crack tại Trung Quốc. Từ đó có thể thấy được sự lợi hại của các cao thủ phá giải Trung Quốc.

Tư liệu của người này thật sự quá ít, Hàn Phong phải duy trì chú ý liên tục vài ngày, mới tìm được tư liệu của hắn từ máy vi tính của người phụ trách tổ chức. Vì để xâm lấn thành công máy tính của người phụ trách, Hàn Phong phải hao tổn không ít tâm tư. Cái này căn bản là bẻ răng từ trong miệng cộp, ngoại trừ Hàn Phong, tin tưởng trên thế giới thật không có mấy người có thể làm được, có lẽ, ngưu nhân thần bí lần trước Hàn Phong đụng phải cũng có thể làm được.

- Từ Khoa, đến từ đoàn đội học viện Ngắm Tuyết.

Tư liệu Hàn Phong đạt được cũng chỉ có một câu đơn giản như vậy, bất quá nhiều đó cũng đủ rồi.

Học viện Ngắm Tuyết, là một diễn đàn, thành lập năm 2001, chuyên môn nghiên cứu học tập mã hóa cùng giải mật phần mềm máy tính, tính chuyên nghiệp vô cùng mạnh, bởi vì Admin của web cũng là một cao thủ phương diện này, chung quanh hắn tụ tập được một đám bạn bè cùng chung chí hướng rất nhanh. Trải qua vài năm phát triển, học viện Ngắm Tuyết đã trở thành website phần mềm an toàn có quyền uy nhất trong nước, vì Trung Quốc nuôi dưỡng ra lượng lớn cao thủ mã hóa, làm ra nhiều công hiến trọng đại ở phương diện này.

Ở kiếp trước Hàn Phong có biết, thậm chí trong quân đội đôi khi đụng phải nhiệm vụ về phương diện này, cũng đều thường xuyên vào trong đó nhờ người hỗ trợ.

Nếu Từ Khoa đến từ học viện Ngắm Tuyết, vậy thì tốt rồi, Hàn Phong rất nhanh liền đem mọi chi tiết của Từ Khoa điều tra rõ ràng, thậm chí còn kỹ càng đến cả địa chỉ cùng nơi xuất thân của hắn. Hắn cũng ở Bắc Kinh, rất gần với Thủy Mộc.

Nhằm vào đại hội thi đấu hacker điều tra cùng sưu tập tài liệu, trong lúc nhất thời không thu được hiệu quả gì, cho nên vào thời điểm Hàn Phong sưu tập được không ít, hắn liền đem tinh lực đặt qua một bên, ngược lại tiếp tục giúp đỡ công ty khai phá "Không Gian Sáu Chiều" hoặc gia tăng biên chế siêu cấp hệ thống của mình.

Bất quá lúc này, Dương Trí lại tìm hắn một lần nữa, nói:

- Hàn Phong, Đông gia gia muốn anh tới nhà một chuyến.

Triệu Đông? Ông ta tìm mình làm gì nhỉ? Chẳng lẽ lại là chuyện "Hỗn Nguyên Thể Thuật"?

- Có nói rõ cụ thể là chuyện gì không?

Hàn Phong hỏi.

Dương Trí nói:

- Hắn là muốn đề anh gặp cụ Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Hoa Lão Hành Châm

- Cụ Hoa?

Hàn Phong không hiểu nhìn Dương Trí, từ đâu lại xuất hiện ra một người như vậy.

Dương Trí giải thích nói:

- Tôi chỉ biết cụ Hoa tinh thông trung y, nhất là châm cứu, danh vọng ở giới trung y trong nước rất là cao, ngay cả ông nội cùng với Đông gia gia đều phải tôn kính gọi ông một tiếng "Hoa lão". Lần này, cụ Hoa tới Bắc Kinh hình như là để tham giao hội giao lưu trung y gì đó.

Lão trung y có y thuật cao siêu? Hàn Phong lập tức nhớ tới trong mấy quyển sách Triệu Đông đưa cho hắn có một quyển liên quan tới châm cứu. Quyển sách đó hắn đã đọc kỹ, nhưng lại vẫn không tài nào hiểu được. Lý luận trụ cột của quyển sách này chính là hệ thống mạch lạc cùng hệ thống huyết vị của cơ thể người, đủ loại danh từ phiền phức đến nỗi Hàn Phong còn phải cảm thấy hoa mắt. Hiện tại, Hàn Phong đối với vị trí của hơn bảy trăm huyết vị cùng kinh mạch đã rõ như lòng bàn tay, nhưng mà hắn vẫn như cũ không hiểu được quyển sách đó. Thân là người Trung quốc, Hàn Phong tự nhiên đã sớm nghe nói qua "Thuật Châm Cứu", đây là tài phú quý giá mà cổ nhân lưu cho chúng ta, là bộ phận trọng yếu tạo thành trung y học, nhưng mà khoản công tác kế thừa tài phú cũng không có được làm tốt, thậm chí còn có rất nhiều thuật chữa bệnh cao minh bị thất truyền. Người hiểu được thuật châm cứu đã ít lại càng ít hơn, cho dù là biết, cũng chỉ là da lông bên ngoài, hoàn toàn khác biệt chính là, thuật châm cứu trung y ở hải ngoại ngược lại lại phát triển nồng nhiệt hơn.

Hiện tại, Hàn Phong đã biết nội lực là thật sự tồn tại, đương nhiên sẽ không hoài nghi tính chân thật của thuật châm cứu. Hắn hiện tại muốn biết nhất là, đến tột cùng tại sao "thuật châm cứu" lại có hiệu quả thần kì như thế, một cây ngân châm nhỏ, không ngờ có thể sinh ra ảnh hưởng to lớn đối với cơ thể. Dựa theo thói quen của Hàn Phong, hắn tin tưởng, tất cả những điều này đều có giải thích hợp lý tương ứng, giống như nội lực vậy, châm cứu kích thích huyết vị, chẳng lẽ có thể sinh ra hiệu quả đồng dạng với "Đan Lưu"?

Hàn Phong cũng chưa từng thử thi châm hoặc thể nghiệm cảm giác được châm. Đối với cái này, hắn không dám tùy tiện thử, huyết vị cơ thể người, há có thể tùy ý hạ châm. Không cần thận một chút, chỉ sợ liền gặp phải bệnh tật không tưởng.

Hàn Phong vốn định khi nào rảnh thì tới tìm Triệu Đông hỏi thăm cẩn thận tình huống này một chút, không nghĩ tới, lão lại tìm mình trước. Hơn nữa, còn có thêm một vị đại sư châm cứu trung y. Hàn Phong bây giờ cũng không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, vì thế hắn quyết định đi gặp Hoa lão, ngôi sao tỏa sáng trong giới trung y này.

Đây đã là lần thứ ba Hàn Phong bước vào chỗ ở của Dương gia, nhắc tới cũng xảo hợp, mỗi lần đều là bị người ta "gọi về". Hắn cũng không cảm thấy mình làm như vậy có cái gì không ổn. Bởi vì mỗi lần hắn tới nơi này đều có lý do, hắn chính là người như vậy. Tư duy lý tính rộng hơn tư duy cảm tính, những việc nhỏ không đáng kể gì, thì sẽ không đi để ý nhiều. Chỉ cần mình cho rằng đối với chính mình có lợi là được.

Kì này tới, là lần đầu tiên tới phòng tiếp khách của Dương gia, thời điểm Hàn Phong đến, phát hiện chỗ này tụ tập không ít người. Máy điều hòa trong phòng mở cũng ấm áp hơn, Dương Hưng Lâm giờ phút này đang xắn tay áo ngồi giữa phòng cách, còn có một ông lão râu tóc bạc phơ đang tiến hành châm cứu cho ông, ông lão kia có chòm râu rất dài, nhìn vào rất có phong vị cổ nhân, sắc mặt hồng hào, thậm chí ngay cả nếp nhăn cũng có rất ít, thật sự là có thần thái hạc phát đồng nhan. (Hạc phát hồng nhan: già nhưng vẫn trắng kiện)

Xem ra vị này chính là "Hoa lão" rồi, Hàn Phong thầm nghĩ.

Hai người Dương Thành cùng Triệu Đông cũng có mặt, mặt khác còn có một vị trung niên cùng một vị phụ nhân, bọn họ đều ở bên cạnh dùng nể ánh mắt hiếu kỳ mà kính nể nhìn lão nhân thi châm.

Nhìn thấy Hàn Phong cùng Dương Trí bước vào đại sảnh, ánh mắt bọn họ đều tập trung ở trên người Hàn Phong.

Giờ phút này trên đầu của Dương Hưng Lâm đã cắm hai cây ngân châm, sau khi nhìn thấy Hàn Phong, hắn liền hô:

- Tiểu Phong, mau tới đây, chào cụ Hoa đi.

Hoa lão giờ phút này cũng không có ghim kim, sau khi thấy Hàn Phong, ông mang theo vẻ mặt tươi cười nhìn từ trên xuống dưới, tay phải chậm rãi vuốt chòm râu dài của mình.

Hàn Phong tiến tới một bước, chào nói:

- Hoa lão, chào ông, tiểu tử Hàn Phong.

Nụ cười trên mặt Dương Hưng Lâm trì trệ lại, trừng mắt nhìn Hàn Phong một cái, vội vàng hướng Hoa lão nói:

- Ông coi thẳng nhóc này..... thực không hiểu chuyện...

- Không sao, không sao.

Hoa lão cười nói.

- Gọi ông là Hoa lão được rồi, Dương Trí cũng vậy, đều gọi ta là lão hết đi! Được rồi, chúng ta tiếp tục.

Hàn Phong không nói thêm gì nữa, hướng bên trái thối lui vài bước, đi đến bên cạnh Dương Thành rồi đứng lại, cùng bọn họ quan sát Hoa lão biểu diễn.

Trước kia Dương Hưng Lâm tham gia chiến tranh, bị lưu lại chứng đau đầu thường xuyên, trải qua nhiều năm chữa trị mệt mỏi, cũng không thấy thuyên giảm. Sau này Triệu Đông giới thiệu Hoa lão tới, thì mới có thể đem bệnh tình thuyên giảm lại.

Đại não là bộ phận phức tạp nhất trong các cơ quan của cơ thể người, mà giờ phút này Hoa lão lại tiến hành thi châm cho não bộ của Dương Hưng Lâm,

chỉ dựa vào phần đảm lượng này, liền không mấy người có thể làm được. Dương Hưng Lâm dám để cho ông hạ châm, cũng là do Triệu Đông cực lực cam đoan y thuật cao minh của Hoa lão nên mới dám yên tâm mà làm.

Chỉ thấy tay phải Hoa lão se se một cây ngân châm, sau đó chậm rãi xoay tròn đâm vào vỏ đại não Dương Hưng Lâm, cùng lúc đó, Hàn Phong chứng kiến cơ mặt của Dương Hưng Lâm hơi chút co giật lại.

- Cảm giác thế nào?

Hoa lão hỏi.

Dương Hưng Lâm nhắm mắt lại nói:

- Hơi đau một chút, cũng có chút hơi mỏi, nhưng cảm giác khí thì..... uhm, tôi không sao, như vậy rất thoải mái.

Hoa lão gật đầu, không nói gì, sau đó buông cái ngân châm này ra, tiếp tục đâm thêm một châm vào bên cạnh, thông thả mà ổn trọng.

Sau ba lượt như thế, trên đại não của Dương Hưng Lâm trong chốc lát liền cảm đầy ngân châm. Sau đó, hai tay Hoa lão bắt đầu đặt vào khe hở giữa các châm mà mát xa.

Đối với hành vi của Hoa lão, trong mấy người quan sát ở đây, Triệu Đông hiểu được nhiều nhất, Hàn Phong thứ hai.

Thông qua quan sát, Hàn Phong biết rõ, mấy vị trí Hoa lão vừa đâm vào, đều là huyết vị não bộ, ví dụ như huyết Bách Hội, huyết Liệt Khuyết, huyết Phụng Trì..... Về phần tại sao phải đâm những huyết vị này, Hàn Phong không hiểu.

Mà Triệu Đông so với Hàn Phong hiểu nhiều hơn chút, ngân châm của Hoa lão, nhìn như thông thả mà ổn trọng, không có một chút lung lay, nhưng trên thực tế thời điểm lão chậm rãi đâm châm, ngân châm đều dùng một loại chấn động với tần suất phi thường nhỏ, đây là tuyệt kỹ độc môn của Hoa lão ---- "Dùng khí vận châm". Nói trắng ra là, đây cũng là một loại hình thức phóng nội lực ra ngoài mà thôi, chỉ có điều Hoa lão đối với việc khống chế nội lực quá cẩn thận tinh tế, đã đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục, có thể đem nội lực thông qua ngân châm nhỏ nhỏ kia truyền vào trong cơ thể người bị thi châm, đây cũng chính là vì lý do gì Dương Hưng Lâm có "cảm giác khí". Bàn tay của Hoa lão nhìn như không nhúc nhích, nhưng kỳ thực ở thời điểm xoay tròn ngân châm, nếu chú ý, sẽ thấy đan xen nhiều loại thủ pháp đặc thù như se, kéo, đẩy, xoáy.....

Hành châm tiến vào giai đoạn cuối cùng, sau khi Hoa lão mát xa xong, thông thả rút từng cây ngân châm ra, sau đó nói:

- Trải qua lần trị liệu này, chứng đau đầu của ông cũng không tái phát nữa, từ giờ trở đi phải chú ý tu dưỡng, bình thường không được vất vả quá độ, phải tu thân dưỡng tính, không được tức giận, như thế, sẽ không tái phát thêm nữa.

Dương Hưng Lâm mở to mắt, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, cười ha ha nói:

- Hay thật! Tôi cảm giác đầu óc mình chưa bao giờ nhẹ nhàng như ngày hôm nay, Hoa lão, lần này lại phiền toái ngài, thật sự rất cảm ơn!.....

Dương Hưng Lâm còn muốn biểu đạt một chút lòng cảm kích, lại bị Hoa lão tùy ý đưa tay ngăn cản:

- Hưng Lâm không cần khách khí thế, trị bệnh cứu người, là bổn phận của tôi, có thể trị tận gốc chứng đau đầu của ông, với tôi mà nói, khó không phải là chuyện có giá trị đề cao hứng. Những lời khác không cần phải nói nhiều.

Sau khi châm cứu xong, mọi người liền nói chuyện phiếm cùng việc nhà trong đại sảnh, lúc này Hàn Phong mới biết được, thì ra hai người khác trong hiện trường, là cha mẹ của Dương Trí, cũng là bác cả cùng mẹ cả.

Hàn Phong được Hoa lão điểm danh muốn gặp, ôn chuyện xong, Hàn Phong, Triệu Đông cùng với Hoa lão liền cùng nhau đi tới tiểu viện kia của Triệu Đông.

Trên đường đi, Triệu Đông kể qua cho Hàn Phong sự tích của Hoa lão, Hoa lão năm nay đã chín mươi ba tuổi, y thuật truyền thừa từ nhất mạch của Hoa đà, đương nhiên, lão cũng không phải hậu đại ruột thịt của Hoa đà, chỉ là có hươu mà thôi. Cả đời Hoa lão bằng vào y thuật cao siêu, cứu sống vô số người, có điều lão không màng danh lợi, ngay cả tiền chữa bệnh cũng rất ít thu. Chính vì như thế, lão mới thắng được sự tôn kính nhất trí của mọi người, có được uy vọng cực cao.

Sau khi Hàn Phong nghe xong, đối với Hoa lão cũng không nhìn bắt đầu kính nể, dựa theo tính tình của Triệu Đông, lão nhất định là khinh thường nói lời trái với lương tâm, chút tín nhiệm đó Hàn Phong vẫn phải có. Trên thực tế, Hàn Phong đối với lão trung y đều phi thường có hảo cảm, bọn họ chữa bệnh cho người ta, bình thường đều tận tâm tận trách, đưa ra đề nghị mà bản thân cho rằng thỏa đáng nhất, đưa ra cách điều chế thỏa đáng nhất. So sánh với những bác sĩ vì lợi ích mà cố ý kê nhiều đơn thuốc trong xã hội hiện đại, những bác sĩ lòng dạ hiểm độc chuyên kê thuốc bậy, quả thực chính là hai phái cực đoan.

Hoa lão lần này vào Bắc Kinh nguyên nhân là vì hội giao lưu trung y, Triệu Đông liền lập tức đem chuyện của Hàn Phong nói cùng lão, không vì cái gì khác, chủ yếu là vì nội lực hùng hậu của Hàn Phong quá cổ quái. Trước giờ Triệu Đông còn chưa thấy qua ai tuổi còn trẻ mà lại có nội lực hùng hồn như thế. Triệu Đông sợ đưa nhỏ này đi theo con đường tà đạo, dùng biện pháp tà môn mà quái gì đó.

Sau khi Hoa lão nghe xong lời của Triệu Đông, đối với Hàn Phong sinh ra hứng thú tương đối lớn. Một đứa nhỏ liệt giường nhiều năm như vậy, làm sao có thể trong thời gian ngắn luyện ra nội lực cường đại như lời Triệu Đông nói? Tiếp đó lại nghe nói tới "Hỗn Nguyên Thuật" của Hàn Phong, hứng thú đối

với hần càng dày đặc, lão thử một vài động tác trong đó, kinh ngạc phát hiện, những động tác này lại có thể sinh ra ảnh hưởng đối với nội lực trong cơ thể, bởi vì vấn đề cảm giác cường độ, Hoa lão cũng không thể xác định được những động tác này cuối cùng có thể sinh ra nội lực được hay không.

Hỗn Nguyên Thuật này, chẳng lẽ lại là thượng cổ kỳ thuật? Hoa lão nghĩ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Cô Dương Bất Sinh

Dưới sự kiên trì của Triệu Đông, Hoa lão giúp Hàn Phong kiểm tra thân thể một chút, cũng không có phát hiện ra bất luận chỗ nào không ổn, hoàn toàn khác biệt là, tình huống thân thể của Hàn Phong ngược lại khỏe mạnh vô cùng. Phương thức kiểm tra của Hoa lão, là trực tiếp bắt mạch, trên thực tế, khi lão nhìn vào sắc mặt Hàn Phong thì cũng có thể thấy được không có vấn đề gì. Nhìn trong "Nghe, nhìn, hỏi, sờ" của trung y cũng là một môn học vẫn rất thâm sâu.

Hoa lão vuốt vuốt chòm râu, thần nhiên nói:

- Hàn Phong tiểu hữu, không biết cháu có thể cho lão già ta biết một chút về Hỗn Nguyên Thuật của cháu không?

Hàn Phong nghe lão nói nghiêm túc như vậy, ngược lại thấy có vài phần có lỗi, dù sao cái tên "Hỗn Nguyên Thuật" chỉ là do hần bịa đặt lung tung mà thôi, nghe ra rất là dọa người.

- Ách..... Hoa lão, kỳ thật đây chỉ là bộ động tác kích phát tiềm năng cơ thể người do tiểu tử tự chế đại.....

- Không sao, cháu cứ đánh một lần cho lão già này coi đi.

Hoa lão vừa cười vừa nói.

Hoa lão đã nói như vậy, Hàn Phong cũng không giấu diếm, liền đem bộ động tác của "Hỗn Nguyên Nội Lực Thể Thuật" làm một lần, động tác đã thay đổi càng thêm trôi chảy hơn, chuyển biến giữa động tác này cùng động tác kia cũng càng lúc càng tự nhiên. Hơn nữa, bộ động tác này so với trước đó đơn giản hơn rất nhiều, có cố gắng thì cũng sẽ làm được dễ dàng, hồ hồ sinh uy, nhìn như đánh nhau thật vậy.

Cả bộ động tác cũng không mất mấy phút, Hàn Phong thu công đứng thẳng điều chỉnh hô hấp.

Sau khi Triệu Đông xem xong, nghỉ ngơi nói.

- Tiểu Phong, bộ động tác này cùng với bộ lần trước hình như không giống.

Hàn Phong nói:

- Lần trước sau khi trở về, cháu đem động tác thay đổi một chút, hiện tại đơn giản hơn, tỉ lệ hữu hiệu cũng cao hơn.

- Cháu đem Hỗn Nguyên Thuật thay đổi?

Triệu Đông nghe Hàn Phong nói, lập tức sừng sốt, thầm nghĩ hần nói nghe thật đúng là nhẹ nhàng ghê, chiêu thức võ công, đặc biệt là động tác nội gia, há có thể tùy ý nói sửa là sửa, cho dù chỉ chỉnh một tí, có đôi khi hiệu quả cũng sẽ giảm bớt đi nhiều.

Hàn Phong cũng không giấu diếm, dù sao tại thời điểm Triệu Đông giảng giải Hình Ý Quyền cho mình nghe, cũng làm được điểm đó, hần gật đầu nói:

- Đúng vậy, bộ động tác lần trước căn bản không có chú ý tới chuyện hô hấp cùng thổ nạp, hiệu quả giảm bớt đi rất nhiều. Lần này thay đổi chủ yếu là đem những động tác dư thừa loại bỏ, mặt khác phối hợp thêm hô hấp cùng thổ nạp.

Kể đó, Hàn Phong liền đem mọi chi tiết nói cho hai lão nghe, trong đó còn kể cả việc mình đặt ra một con đường lưu chuyển nội lực tuần hoàn trong cơ thể.

Triệu Đông nghe xong tròn mắt há hốc mồm, nhìn Hàn Phong mà nói không nên lời. Nếu những người khác nói như vậy, Triệu Đông tự nhiên sẽ cho rằng đầu óc đôi phương bị khùng, trực tiếp mặc kệ. Có điều, đây là Hàn Phong nói. Hơn nữa, lúc trước hần từng biểu diễn nó cho Triệu Đông, giờ lại còn thay đổi động tác. Mặc dù có chút biến dạng, nhưng tuyệt đại bộ phận vẫn còn giữ. Nội lực của Hàn Phong do đích thân lão tự kiểm nghiệm, điều này không chút giả tạo, nhưng mà hần thật khiến người ta không khỏi có chút khó tin.

Mà Hoa lão nghe xong cũng một mực không có lên tiếng, càng không ngừng vuốt chòm râu, tốc độ đều có chút nhanh hơn.

Hoa lão từ bộ động tác này của Hàn Phong nhìn ra chút manh mối, rất nhiều động tác rõ ràng đều là từ quân thể quyền biến hóa từ đơn giản chuyển thành phức tạp, trong đó còn kèm theo các loại động tác võ công trong sách, ví dụ như Phách Quái Chương, Hình Ý Quyền, thậm chí còn có cả yoga của Ấn Độ. Những động tác này Hoa lão cũng biết, là tinh hoa được tinh luyện cao độ từ kết quả của tiền nhân mà Hàn Phong căn cứ vào. Đưa ra cả một bộ động tác như vậy, cũng có thể có khả năng, nhưng Hàn Phong nói nghĩ ra cách phối hợp hô hấp thở nạp cùng đường lưu chuyển nội lực, thì lại có chút quá khoa trương. Thứ này, nói trắng ra, chính là "nội công tâm pháp". Nội công tâm pháp bộ để phát minh tới vậy sao? Đáp án hiển nhiên là không. Có điều, bằng vào kiến thức và kinh nghiệm của Hoa lão, lại vẫn không tìm ra được chỗ nào là không ổn trong môn công pháp hần nói.

Suy nghĩ hồi lâu không ra được gì, Hoa lão dứt khoát tự thể nghiệm, lão đứng tại chỗ đem bộ động tác Hàn Phong vừa mới đánh luyện một lần, hơn nữa hoàn toàn dựa theo phương pháp hô hấp thở nạp Hàn Phong đã nói, một bộ luyện xuống, rất gọn gàng, không sai gì cả. Triệu Đông đứng quan sát một bên xấu hổ không thôi. Bộ động tác này của Hàn Phong tuy rằng độ khó giảm xuống không ít, tập trung vào thì Triệu Đông cũng có thể hoàn thành, thể nhưng trí nhớ lão thì không được mạnh như Hoa lão vậy, chỉ nhìn một lần, liền có thể hoàn toàn nhớ kỹ, Hoa lão thật đúng là càng già càng dai!

Hoa lão luyện một lần, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, lão ngừng lại đứng ở nơi đó, vuốt ve chòm râu, lắc đầu, lại gật đầu một cái, bắt đầu luyện lần thứ hai.

Mà Triệu Đông lẳng lặng nhìn Hoa lão, trong lòng mơ hồ cảm thấy thay đổi này của Hàn Phong tựa hồ không chút tầm thường. Quay qua nhìn Hàn Phong, chỉ thấy hần rất bình thản.

Rồi lại nhìn Hoa lão, vẻ mặt vô cùng thoải mái.

Hoa lão luyện đi luyện lại hết bốn lần, lúc này mới thu công.

Triệu Đông bước tới phía trước:

- Hoa lão, ông.....

Hoa lão khoát tay, ý bảo mình không sao, sau đó lão hỏi Hàn Phong:

- Hàn Phong tiểu hữu, bộ Hồn Nguyên Thuật này thật sự do cháu sáng tạo ra?

Hàn Phong gật đầu nói:

- Chuẩn xác mà nói, hần là "Hồn Nguyên nội lực thể thuật", là một bộ thể thuật chuyên dùng để tu luyện nội lực.

- Tốt, tốt, tốt!

Hoa lão liền nói ba tiếng "Tốt".

- Hàn Phong tiểu hữu, bộ công pháp này của cháu quả nhiên tuyệt không thể tả, có thể sáng chế ra phương pháp tu luyện nội công này, cháu có thể được coi là một đại tông sư rồi!

Triệu Đông triệt để ngây dại rồi, lão không nghĩ tới Hoa lão đối với "Hồn Nguyên nội lực thể thuật" của Hàn Phong đánh giá cao như vậy! Một đại tông sư, đây chính là lời nói từ miệng Hoa lão a.

- Hoa lão quá khen, cháu chẳng qua là dựa theo động tác trụ cột của người sáng tạo ra nó thoáng gia công chỉnh sửa mà thôi, tông sư thật không dám nói.

Hàn Phong lạnh nhạt cười nói.

- Hàn Phong tiểu hữu quá khiêm nhường rồi, lão già ta tuyệt không nói quá. Những bộ công pháp tu luyện nội công đầy đủ có thể lưu truyền đầy đủ trước giờ, cũng đã tương đối hiếm thấy, chớ đừng nói chỉ tới bộ công pháp này của cháu. Ông vừa mới cẩn thận thử, hiệu quả sinh ra thông qua luyện tập bộ công pháp này của cháu, nếu so sánh với "Ngũ cầm công" của ông thì tốt hơn gấp mấy lần, có thể thấy là một môn pháp môn tu luyện nội lực thượng thừa. Chỉ có điều, ông cảm thấy lộ tuyến vận hành nội lực mà cháu nói có chút không ổn.

Kế tiếp, Hoa lão đem ý nghĩ của mình nói ra.

"Hồn Nguyên nội lực thể thuật" của Hàn Phong là một loại công pháp tu luyện nội lực tương đối hữu hiệu, bởi vì đại bộ phận động tác đều thoát thai tại "Quân thể quyền", nội lực do nó sinh ra có đặc điểm chí cương chí dương, tương đối uy mãnh bá đạo. Công pháp có thể sinh ra nội lực cùng loại cũng có rất nhiều, ví dụ như Bát Quái Chương chính là một loại chương pháp nội gia như thế, nhưng vấn đề là nằm ở chỗ lộ tuyến vận chuyển nội lực tuần hoàn của Hàn Phong. Lộ tuyến hành công này tuy rằng nhìn như không có bao nhiêu vấn đề, nhưng từ góc độ của Hoa lão nhìn, thì sau này, nhất định sẽ xuất hiện tệ đoạn, hơn nữa thậm chí còn phá hư cơ năng của cơ thể người. "Cô dương bất sinh, độc âm bất trưởng" nói đúng là đạo lý này, âm dương điều hòa mới là chính đạo. (Cô dương bất sinh, độc âm bất trưởng : Riêng dương sẽ không thể sống, duy nhất mình âm cũng không thể dài)

Đương nhiên, vấn đề mà Hoa lão nói ở trong cơ thể Hàn Phong cũng không có tồn tại, bởi vì hần ngoài trừ "Hồn Nguyên nội lực thể thuật", còn có "Hồn Nguyên đan lưu thể thuật", cái trước thuộc dương, cái sau thuộc âm, hai thứ đồng thời tiến hành, vừa vận lại trung hòa.

Hàn Phong cũng không có đem "Hỗn Nguyên đan lưu thể thuật" nói ra, bởi vì hắn không thể giải thích thứ gọi là "Đan Lưu". Nó quá mức yếu ớt, cho dù là Hoa lão cũng cảm thụ không ra, nếu như không phải Hàn Phong có công năng nội thi, sợ cũng không chú ý tới được loại thần kinh xung mạch đặc thù này.

Nghe Hoa lão nói Hàn Phong chế bộ công pháp này, hiệu quả tu luyện so với Ngũ Cầm Công của lão còn tốt hơn gấp mấy lần Triệu Đông khiếp sợ lần nữa.

Ngũ Cầm Công của Hoa lão xuất phát từ Ngũ Cầm Hí, là một loại phương pháp tu luyện nội lực vô cùng thượng thừa. Đây cũng là một trong những bộ công pháp nội gia có hiệu quả tốt nhất mà Triệu Đông từng nghe, so với Hình Ý Quyền của lão còn tốt hơn rất nhiều. Y thuật của Hoa lão sở dĩ cao siêu như vậy, chính là nhờ thân lão mang Ngũ Cầm Công, nội lực tinh thuần, có thể nói, Ngũ cầm công tựa hồ là loại công pháp đặc thù chuyên dùng để chữa bệnh hành y. Hiện tại, Hoa lão lại nói "Hỗn Nguyên thể thuật" của Hàn Phong so với Ngũ Cầm Công còn muốn cao hơn, điều này không khỏi khiến lão cảm thấy khiếp sợ, xem ra lão vẫn còn đánh giá thấp Hàn Phong a.

Lời của Hoa lão nói rất có đạo lý, Hàn Phong cũng hiểu được một hai, nhưng mà là ở phương diện này, kinh nghiệm của hắn rất ít, có thể làm được tới mức độ này, cũng đã tương đối đáng quý rồi. Hiện tại đã có một hành gia trước mắt, Hàn Phong đương nhiên không bỏ qua cơ hội, hắn vội vàng tỏ vẻ mời Hoa lão hỗ trợ thay đổi, khiến cho nó càng thích hợp tu luyện hơn đối với cơ thể người.

Bộ "Hỗn Nguyên nội lực thể thuật" này, Hàn Phong hoàn toàn không nghĩ sẽ độc hưởng một mình, bằng không, hắn cũng không giảng giải kỹ càng như vậy cho Triệu Đông cùng Hoa lão. Xuất thân từ quân đội, hắn sớm đã định đem bộ công pháp này mở rộng ra trong quân đội rồi, để cho tất cả các binh lính đều dùng nó luyện, lấy Hỗn nguyên nội lực thể thuật đối địch, quả thực là một tổ hợp huấn luyện hoàn mỹ.

Hai vị lão nhất đối với quyết định của Hàn Phong cũng cực lực đồng ý. Theo cách nhìn của Hoa lão, thứ tốt là nên truyền thừa xuống. Trung Quốc bởi vì nguyên nhân phong kiến kéo bè kết phái, khiến cho nhiều thứ vĩ đại bị thất truyền. Hàn Phong tuổi còn trẻ mà đã có phần trí tuệ này, quả thực khó được. Mà Triệu Đông liên càng không cần phải nói, lão là một người mang chức nghiệp quân nhân, tuy rằng đã về hưu nhiều năm, nhưng cảm tình đối với quân đội vẫn một mực không bỏ, đối với quyết định này, lão giờ hai tay tán thành.

Vì vậy, hai già một trẻ ba người liền bắt tay vào thay đổi bộ công pháp này, một mặt là đem một ít động tác chuyển tiếp nào chưa tốt tiếp tục ưu hóa, để nó càng dễ phù hợp với thói quen vận động hơn, luyện càng thêm trôi chảy. Mặt khác chủ yếu là điều chỉnh lộ tuyến lưu chuyển nội lực, điểm ấy chủ yếu do Hoa lão phụ trách, dù sao lão nghiên cứu phương diện này cả đời, đối với hệ thống mạch lạc trên cơ thể người nắm rõ như lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.